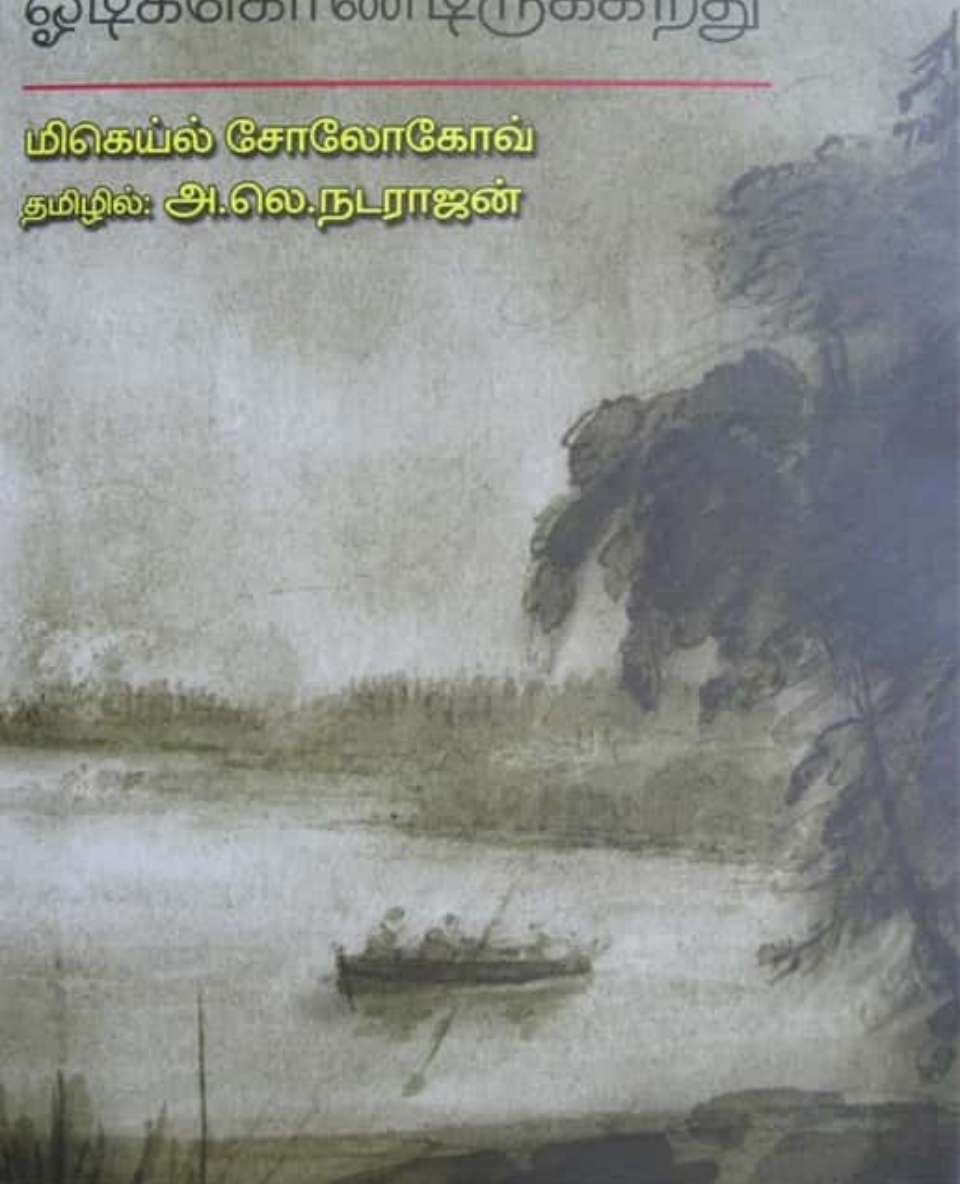

டான் நதி

அமைதியாக
ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது

மிகெய்ல் சோலோகோவ்

தமிழில்: அ.லெ.நடராஜன்

டான் நதி அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது

மிகெய்ல் சோலோகோவ்

தமிழாக்கம் :

அ.லெ. நடராஜன்

மின்னுலாக்கம்
முரளிதரன்

மாண்புமிகு மைய நூலகம்
திருவாரூர்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-B, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

☎: 26258410, 26251968, 26359906

Language : Tamil
Dan Nadhi Amaidhiyaka
Odi Kondirukkiradhu

Author: **Mickail Cholokov**
Translation: **A.L. Natarajan**
N.C.B.H. First Edition : July, 2013
Second Edition : March, 2014
Copyright : Publisher
No.of Pages : iv + 570 = 574
Publisher :

New Century Book House Pvt. Ltd.,
41-B, SIDCO Industrial Estate,
Ambattur, Chennai - 600 098.

Tamilnadu State, India.
email : info@ncbh.in
Online: www.ncbhpublisher.com

ISBN : 978 - 81 - 234 - 2404 - 0

Code No. A 2768

₹ 460/-

Branches

Ambattur (H.O.) 044-26359906, 26258410, 26251968
Thiruvannmiyur 044-24404873 **Spencer Plaza (Chennai)** 28490027
Trichy 0431-2700885 **Tanjore** 04362-231371 **Tirunelveli** 0462-2323990
Madurai 0452-2344106, 2350271 **Dindigul** 0451-2432172
Coimbatore 0422-2380554 **Salem** 0427-2450817 **Hosur** 04344-245726
Ooty 0423-2441743 **Vellore** 0416-2234495 **Villupuram** 04146-227800
Pondicherry 0413-2280101 **Thiruvannamalai** 04175-223449

டான் நதி அமைதியாக

ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது

ஆசிரியர் : மிகெய்ல் சோலோகோவ்

தமிழாக்கம் : அ.லெ. நடராசன்

என்.சி.பி.எச். முதல் பதிப்பு : ஜூலை, 2013

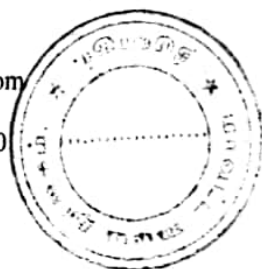
இரண்டாம் பதிப்பு : மார்ச், 2014

அச்சிட்டோர் : பாவை பிரின்டர்ஸ் (பி) விமிடெட்,

16 (142), ஜானி ஜான் காந்தி சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14

☎: 044 - 28482441, 28482973

875905

031, ENM, 2 03

மகிமையும் மாண்பும் நிறைந்த இந்த நிலமெல்லாம்

கலப்பை கைக்கொண்டு உழப்பட்டவை அல்ல;

• எழில்மிகு எங்கள் நிலமனைத்தும்

எண்ணற்ற குதிரைகளின் குளம்படிகளால் உழப்பட்டது;

மகிமையும் மாண்பும் நிறைந்த எங்கள் நிலம்

கொலாக்கியர் சிரங்களால் விதைக்கப்பட்டது;

கம்பீரமான இந்த டான் நதி இளமைமிக்க

விதவையரால் அழகுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது;

எங்கள் தந்தையாம் இந்த டான் நதி

அநாதைகளால் பொலிவு பெற்றிருக்கிறது;

அமைதியாக ஓடும் டான் நதியில் மேலெழுந்துவரும் அலைகளெல்லாம்

எந்தையரின் கண்ணீரால் பெருக்கெடுத்துள்ளன.

92488

ஓ! எங்கள் எந்தையே! அமைதிமிகு டான் நதியே!

அமைதியான நீ இப்பொழுது ஏன் கலங்கி ஓடுகிறாய்?

நான் கலங்காமல் அமைதிகொள்வதெங்ஙனம்?

எனது அலைக்கரங்களிலே வெள்ளி மீன்கள் துள்ளிப்பாய்கின்றன.

நான் கலங்காமல் அமைதிகொள்வதெங்ஙனம்?

- கொலாக்கியப் பழம் பாடல்

1 1 2
8 2 7 2
9 6 6
9338

முதற்பகுதி

1

தாதார்ஸ்க் கிராமத்தின் வலது கோடியில் மெலெக்காவின் குடும்பப்பண்ணை இருந்தது. அந்தப் பண்ணையைச் சேர்ந்த மாட்டுக் கொட்டத்தின் கதவு, டான் நதியை நோக்கி வடக்கு முகமாகத் திறந்திருந்தது. புல் மண்டிய வெண்மையான ஆற்றங்கரைகளுக்கு ஊடே அறுபது அடி உயர்ந்த செங்குத்துச் சரிவு இருந்தது; அந்தச் சரிவிற்கு அப்பால் படித்துறை அமைந்திருந்தது. அப்படித்துறையருகில் கிளிஞ்சல்கள் முத்துப் போன்று பளபளத்தன; மூலையொடிந்து முனை மழுங்கிய கூழாங்கற்கள் சாம்பல் நிற ஒளி வீசின; கருநீல மேலாடை பூண்ட டான் நதியின் அலைக்கரங்கள் தென்றல் காற்றால் சலசலத்தன. பண்ணையின் கீழ்ப்புறத்தில் போரடிக்கும் களத்தையொட்டி இருந்த முள் முறுக்குவேலிக்கு அப்பால் நெடுஞ்சாலையில் சாம்பல் நிறப் பூண்டுகளும் குளம்படி பட்டுக் குமைந்துபோன புல் தடங்களும் பரவிக் கிடந்தன. சாலையின் ஒரு முடுக்கில் சிறு சிலுவையொன்று இருந்தது; அதற்கும் அப்பால் கானல்நீர் போலப் பரவிக் கிடக்கும் புல்வெளிகளே தோன்றின. பண்ணையின் தெற்குப்புறத்தில் சுண்ணாம்புக்கல் மலைத் தொடர்கள் நீண்டிருந்தன. மேற்குப்புறத்தில் உள்ள தெரு, சதுக்கத்தைக் கடந்து சமநிலப் புல்வெளிப் பகுதியை நோக்கிச் சென்றது.

இந்தப் பண்ணைக்குச் சொந்தக்காரன் ஒரு கொஸாக்கியன்; புரோகோவி மெலெக்காவ் என்னும் பெயருடையவன் துருக்கியுடன் நடந்த கடைசிப் போருக்கு முந்திய போரில் ஈடுபட்டுக் கிராமத்திற்குத் திரும்பியிருந்தான். அங்கிருந்து உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை சால்வையால் போர்த்திய படியிருந்த சிறு பெண் ஒருத்தியைத் தன் மனைவியாக அழைத்து

வந்திருந்தான். நாள் முழுவதும் தன் முகத்தை அந்தப் பெண் மூடிக்கொண்டிருந்தாள்; ஆவல் ததும்பும் தன் ஆசைக் கண்களை எப்போதாவது அபூர்வமாகத் திறந்துவிட்டு உடனே மூடிக்கொள்ளுவாள். அவளது பட்டுச் சால்வையிலிருந்து உயர்ந்த நறுமணம் வீசிற்று. வானவில்லையொத்த வண்ணப் பூக்களால் நிறைந்த சால்வையின் அமைப்பு கிராமப் பெண்களிடம் பொறாமையைத் தூண்டிவிட்டது. கடத்திக் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தத் துருக்கியப் பெண் புரோகோவியின் குடும்பத்தினருடன் சுமுகமாக நடந்து கொள்ளவில்லை. சிறு சிறு பூசல்களை கிளைத்து வலுப்பதற்குமுன், வயதான மெலெக்கால் தன் புதல்வனுக்குள்ள பாகத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்துத் தனியாக்கிவிட்டான். இந்தப் பாகப்பிரிவினையால் அந்தக் கிழவனின் மனம் இடிந்துவிட்டது; அதனால் ஏற்பட்ட அவமானத்தினின்று அவனால் மீளவே முடியவில்லை. தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தன் மகனுடைய வீட்டிற்குள் காலெடுத்து வைக்கவும் அவன் மறுத்துவிட்டான்!

பாகம் பிரித்துக் கொடுத்த பின்னர் தனக்கு "ஆக வேண்டிய சவுகரியங்களைப் புரோகோவி துரிதமாக நிறைவேற்ற முனைந்தான்; தச்சர்களைக் கொண்டு வசதியான புது வீடு ஒன்றைக் கட்டிக்கொண்டான்; மாட்டுத் தொழுவத்திற்குத் தனி வேலி ஒன்றைத் தானே அமைத்துக்கொண்டான். இலையுதிர் காலத் தொடக்கத்தில் பணிவுள்ள தன் அயல்நாட்டு மனைவியைப் புது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான். தட்டு முட்டுச் சாமான்களும் குடித்தனப் பொருள்களும் நிறைந்த வண்டி முன் செல்ல, தன் ஆசைக் கிழத்தி உடன் வர, கிராமத் தெருக்களின் வழியாகப் புதிய வீட்டிற்கு அவன் பவனியாக நடந்துசென்றான். சின்னஞ்சிறியவர்முதல் தண்ணீன்றிய முதியவர் வரை அனைவரும் இக்கோலாகலப் பவனியைப் பார்க்கத் தெருவெல்லாம் திரண்டனர். கொஸாக்கியர்கள் தமது தாடிகள் அசைய அடக்கமாகச் சிரித்துக்கொண்டனர்; பெண்கள் ஒருவரை யொருவர் பார்த்து நமட்டுச் சிரிப்புடன் வம்புரை களைப் பரிமாறிக்கொண்டனர். சிறுவர்கள், அழுக்குப் படிந்த ஆடையுடன், புரோகோவி தம்பதிகளுக்குப் பின்னால் பூனைகள் போலக் கூச்சலிட்டு ஓடினர். ஆனால் புரோகோவி இதை யெல்லாம் லட்சியம் செய்யவில்லை. புதிதாக உழப்பட்ட நிலத்தைப் பார்வையிடச் செல்வதுபோல, நிமிர்ந்த நன்னடையுடன் நேர்கொண்ட பார்வையும் கொண்டு நடந்தான்.

தனது சட்டைப் பொத்தான்களைக்கூட அவன் சரிவர போட்டுக் கொள்ளவில்லை. தனது இளம் மனைவியின் மெல்லிய கரத்தைத் தனது படர்ந்த உள்ளங்கையால் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டான். பஞ்சு போன்ற தாடி பக்கவாட்டில் அசைய, யாரையும் லட்சியம் செய்யாதவனைப்போல் அவன் நடந்து சென்றான். அவனுடைய கன்னத்தில் உள்ள எலும்புகளுக்குக் கீழேயிருந்த கழலைகள் மட்டும் பெரிதாகி நடுக்குற்றன. கல்லைப்போன்ற உறுதியான புருவங்களுக்கிடையில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின.

புது வீட்டுக்குக் குடியேறிய பின்னர் கிராமத்திற்குள் வெகு அபூர்வமாகத்தான் அவன் சென்று வந்தான். கொஸாக்கியர் கூட்டங்களில்கூட அவனைப் பார்க்க முடிவதில்லை. டான் நதிக்குப் பக்கத்தில் இருந்த தனது ஒற்றைப் புதுக்குடிசையில் தனிமை வாழ்வை மேற்கொண்டு காலத்தைக் கழித்தான் புரோகோவி. அவனைப்பற்றிப் பலவகை விசித்திரக் கதைகள் கிராமத்தில் பரவின. ஒரு நாள் மாலை அந்தி மயங்கும் நேரத்தில், புரோகோவி தன் மனைவியை தார்த்தாரி மயானத் திடல் வரையில் கையால் தூக்கிச் சென்றதைக் கண்டதாகச் சாலைக்கு அப்பாலிருக்கும் மேய்ச்சல் நிலத்தில் கன்றுகளை மேய்த்து வந்த சிறுவர்கள் கூறினர். அந்தத் திடலின் முகட்டில் பாறையொன்று உள்ளது அது மிகப் பூர்விகமானது. கால வெள்ளத்தால் அடிபட்டுச் சிதைந்து உருக்குலைந்தது. தூக்கிச் சென்ற தன் மனைவியை அந்தப் பாறையில் சாய்வாக அமரவைத்துத் தானும் அவளருகில் உட்கார்ந்து கொள்வான் புரோகோவி. இருவரும் மெய்மறந்தவண்ணம் பரந்து கிடக்கும் புல்வெளித் தீரத்தைக் கண்கொட்டாது பார்த்திருப்பார்கள். மாலைச் சூரியனின் மஞ்சள் வெயில் மறையும்வரை அவர்கள் பார்வை நீடிக்கும். பிறகு புரோகோவி தன் மனைவியைத் தனது ஆட்டு மயிர்ச் சட்டையால் போர்த்தியபடி அழைத்துக்கொண்டு மீண்டும் அவளைச் சுமந்துகொண்டு வீடு செல்வான். புரோகோவி தம்பதிகளின் இந்த நூதனப் போக்கைக் கண்ட கிராமத்தினருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவர்களது அதிசயமான நடத்தைக்குக் காரணம் எதுவாக இருக்கக்கூடும் என்ற தீவிர சிந்தனையில் கிராமமே மூழ்கியது. வம்புப் பேச்சில் நெடுநேரம் போக்கிய பெண்களுக்கு ஒருவருக்கொருவர் பேன் எடுக்கக்கூடப் பொழுதில்லை. புரோகோவியின் மனைவியைப் பற்றிப் பலவாறான கற்பனைகள் பூத்தன. அவள் 'அழகுச் சிலை, வண்ணப் பதுமை' என்று பலர் புகழ்ந்தார்கள்; மற்றும் பலரோ வெனில் அவள் அவலட்சணம் என்று முடிவுகட்டி விட்டார்கள்.

எதுதான் சரியான அபிப்பிராயம் என்று எவருக்குமே விளங்கவில்லை. இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஒருவழியாக முடிவு கட்டத் துணிந்தாள் ஒருத்தி. அவள்தான் மாரா; போர்வீரனின் மனைவி மகா நெஞ்சரம் கொண்டவள். ஏதோ புளிக்காரம் வாங்கப் போகும் சாக்கில் புரோகோவின் வீட்டிற்குச் சென்றாள். புளிக்காரம் எடுத்து வருவதற்காகப் புரோகோவி அறைக்குள் சென்ற சமயம், துருக்கியிலிருந்து தேடிப்பிடித்து வந்த பெண்ணைப் பார்க்கப் போதிய அவகாசம் மாராவுக்குக் கிடைத்தது. பார்த்தும் விட்டாள்! அவ்வளவுதான்! அப்படியே அசந்து போய்விட்டாள்!! பயங்கர அவலட்சணம் என்று அறிந்தாள்.

அடுத்த வினாடிகளுக்குள், ஒரு சந்தில் நின்ற பெண் கூட்டத்தில் புகுந்தாள் மாரா. அவள் முகம் சிவந்திருந்தது; கைக்குட்டையைக் கடைக்கண்ணில் ஒத்தியபடி மாரா பேசத் தொடங்கினாள்:

“தோழிகளே! அவளைப் பார்த்தேன். நன்றாகப் பார்த்தேன். அவளிடம் என்னத்தைக் கண்டுதான் அவள் கணவன் சொக்கிப் போனானோ? தெரியவில்லை. இவளைக்காட்டிலும் நம் பெண்கள் மிகவும் அழகானவர்கள். ஆனால் இவளுடைய அழகைச் சொல்லவே வேண்டாம். குளவி போன்ற உடலமைப்புக் கொண்ட அவளுடைய இடையில் புகுந்துகூடச் சென்றுவிட முடியும். கரிய நிறமான கொல்லும் விழிகளைக் கொண்ட அவள், சாத்தானைப்போல எல்லோரையும் விழித்துப் பார்ப்பது என்னவோ போலிருக்கிறது! கடவுள்தான் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். கடவுள் அறியச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், இந்த லட்சணத்தில் அவளுக்குப் பிரசவ காலம் வேறு நெருங்கி விட்டதென்று நினைக்கிறேன்...”

“என்ன நெருங்கி விட்டதா?” என்று வியப்புக் கொண்டனர் கூடி நின்ற பெண்கள்.

“ஆமாம். நான் என்ன தெரியாமலா சொல்லுகிறேன்? நான் ஒன்றும் சின்னப் பாப்பா இல்லை. நானும் மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றவள்தான்!”

“அது சரி... அவளுடைய முகம் எப்படியிருந்தது?”

“முகமா? மஞ்சள் நிறச் சோபை படர்ந்த முகம். பொலிவற்ற அந்த முகத்தில் மகிழ்ச்சியற்ற இரு கண்கள் - அன்னிய நாட்டில்

மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதென்பது எந்தப் பெண்ணுக்கும் கலப மில்லைதானே! அவளுக்கும் அதே கஷ்டம்தான். அது போகட்டும். இதைவிட வேடிக்கை என்ன தெரியுமா? அவள் புரோகோவியின் கால்சட்டைகளைத்தான் அணிந்திருக்கிறாள்!”

“அப்படியா! இருக்க முடியாது!” என்று திகில் கலந்த குரலில் பெருமூச்செறியக் கேட்டனர் அந்த ஊர்வம்பிகள்.

“இருக்க முடியாதாவது? நான் என் கண்ணாலே பார்த்து விட்டு வந்திருக்கிறேன். இல்லையாவது? அவள் கால்சட்டை களைத்தான் அணிந்திருக்கிறாள்; அதுவும் கோடேதும் போடாத கால்சட்டைகள். அவள் அணிந்திருப்பவை அவள் கணவன் நாள்தோறும் போட்டுக்கொள்ளும் அதே உருப்படிகள்தாம். உடம்பிலே நீண்ட அங்கி பூண்டிருக்கிறாள்; அதற்கும் கீழே கால்சட்டைகளை அணிந்திருக்கிறாள். அந்தக் கால்சட்டைகள் காலுறைக்குள் செருகப்பட்டுள்ளன. அவளுடைய இந்த அலங்காரக் கோலத்தைக் கண்டபொழுது என் இரத்த மெல்லாம் உறைந்துபோயிற்று”.

இம்மாதிரிப் பல கதைகள் உருவெடுத்தன. நாளடைவில் புரோகோவியின் மனைவி ஒரு குனியக்காரி என்று நம்பும் அளவிற்கு இந்தக் குசுகுசுப்பு கிராமத்தில் வளர்ந்துவிட்டது. புரோகோவியின் அடுத்த வீட்டுக்காரன் அஸ்டாகா. அவனுடைய மருமகள் ஒரு கதையைக் கட்டிவிட்டாள். திரித்துவத் திருநாளின் இரண்டாம் நாளன்று அதிகாலையில் புரோகோவியின் மனைவி, மிதியடியில்லாமல் வெறுங்காலுடன் தலையில் முக்காடின்றி அஸ்டாகாவின் பசுவில் பால் கறப்பதைக் கண்டதாகச் சத்தியம் செய்தாள். அதுமுதல் அந்தப் பசுவின் மடி குழந்தையின் கை அளவுக்குச் சுருங்கிவிட்டது. சின்னாட்களில் பாலெல்லாம் வற்றிப்போய் அந்தப் பசு மாண்டுவிட்டது என்று ஆதாரபூர்வமாகச் சொன்னாள் அஸ்டாகாவின் மருமகள்.

அந்த ஆண்டில் மாட்டு மந்தையில் வழக்கத்திற்கு மிகுதியாக கால்நடைகள் செத்துப்போயின. டான் நதிக்கரையின் மணற் பாங்கான படுகைகளில் செத்த பசுக்களின் உடல்களும் வாளிப்பான எருதுகளின் சடலங்களும் ஒவ்வொரு நாளும் குவியத் தொடங்கின. பிறகு குதிரைகளும் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டன. கிராமத்துப் புல்வெளி நிறையப் பெருகி மேய்ந்த மந்தைகளின் தொகை சுருங்கத் தொடங்கியது. இந்தப்

பேரழிவால் பல புரளிகள் கிளம்பின. நாளடைவில் கிராமத் தெருக்களிலும் சந்துகளிலும் தீய வதந்தி பரவ ஆரம்பித்தது.

கிராமத்துக் கொஸாக்கியர்கள் கிராமக் கூட்டமொன்று கூட்டினார்கள். பிறகு அனைவரும் புரோகோவியின் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். பெருங் கூட்டத்தைத் தன் வீட்டுக்குமுன் கண்ட புரோகோவி வீட்டு வாசற்படியில் நின்று வணங்கி அனைவரையும் வரவேற்றான்.

“மதிப்பு மிக்க பெரியோரே! நீங்கள் எல்லோரும் என்னிடம் வந்திருப்பதன் நோக்கம் யாது?” என விநயமாக வேண்டினான்.

ஊமைகள்போல வாயடைத்து நின்ற கூட்டம், மௌனமாகக் கதவருகில் நெருங்கியது. குடித்திருந்த கிழவனொருவன் முதலில் கூச்சலிட்டான்:

“உன் வீட்டில் இருக்கும் அந்தச் குனியக்காரியை முதலில் வெளியே இழுத்துவா. அவளை நாங்கள் விசாரிக்கப் போகிறோம்...”

இதைக்கேட்ட புரோகோவி குடிசைக்குள் விரைந்தான்; அதற்குள் அவனைக் கூட்டத்தினர் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டனர். லுஷ்னியா என்ற பட்டப்பெயர் கொண்ட முரடனொருவன், புரோகோவியின் தலையைப் பிடித்துச் சுவற்றில் மோதியபடி உரக்கக் கூவினான்: “கொஞ்சம்கூட, இம்மிகூடச் சத்தம் போடாமல் இரு. இருந்தால் நீ பிழைத்துப் போவாய். உன்னை நாங்கள் தொடக்கூட மாட்டோம். ஆனால் உன் மனைவியைத் தரையில் போட்டுத் துவைத்தெடுக்கப் போகிறோம். கால்நடையைப் பறிகொடுத்துக் கிராமம் முழுவதையும் நாசமாக்குவதைவிட அவளை மட்டும் தொலைத்து விடுவதே மிக நல்லது. ஆனால் நீ மூச்சுவிடக் கூடாது. மீறி ஏதேனும் சத்தம் போட்டால் உன் தலையைச் சுவரோடு சேர்த்து நொறுக்கி விடுவேன். ஜாக்கிரதை!” என்று மிரட்டினான் லுஷ்னியா.

“அந்த விபசாரி நாயை முற்றத்துக்கு இழுத்து வாருங்கள்” என்ற உரத்த கூக்குரல் வாயிற்படியிலிருந்து புறப்பட்டது. புரோகோவியுடன் பட்டாளத்தில் வேலை செய்த ஒருவனும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தான். இந்த உத்தரவைக் கேட்டவுடன் அவன் உள்ளே புருந்தான். அத்துருக்கியப் பெண்ணின் கூந்தலை ஒரு கையால் பற்றிப் பிடித்து, மற்றொரு கையால், கதறும்

௩

அவனுடைய வாயைப் பொத்தி இழுத்து வந்து முற்றத்தில் நின்றோரின் காலடியில் நெட்டித் தள்ளினான். கூட்டத்தினின்றொழுந்த கூப்பாட்டொலியைவிட, 'கிரீச்' என்ற மெல்லொலி மேலெழுந்தது. இதற்குள் புரோகோவி சமாளித்துக்கொண்டான். கூடி நின்ற அரை டசன் கொஸாக்கியப் பேர்வழிகளைச் சுருண்டு விழச் செய்தபடி குடிசைக்குள் புகுந்து, சுவரில் தொங்கிய வாளொன்றை வெடுக்கெனப் பற்றி வெளிப் பாய்ந்தான். வான் ஏந்தி வந்த அவனுடைய வல்லமைக்காற்றாத வாய்விச்சுக் கொஸாக்கியப் புலிகள் முட்டி மோதித் தடுமாறி ஓடினர். நொடிக்குள் முற்றத்தைக் கடந்து மூச்சடக்கிக் கிளம்பினர். பட்டாக்கத்தி பளபளக்கத் தலைக்கு மேலே சுழற்றியபடி புரோகோவி வெளியில் சாடினான். அதற்குள் கூட்டமெல்லாம் சிதறிச் சென்றது.

அந்த முரட்டு லுஷ்னியாவால் வேகமாக நடக்க முடியவில்லை. அவனைப் போரடிக் களத்தில் பிடித்துக்கொண்டான் புரோகோவி. ஆத்திரம் தீர, அவனுடைய இடதுபுறத் தோள் பட்டையிலிருந்து இடுப்புவரை குறுக்காகக் கொடுவாளைப் பாய்ச்சினான். லுஷ்னியாவுக்கு நேரிட்ட கதியைக் கண்ட கூட்டம் முறுக்கு முள்வேலிகளைத் தாண்டி, போராடிக் களத்துள் பாய்ந்து, சமவெளியில் ஓடி மறைந்துவிட்டது.

அரைமணி நேரம் சுழிந்தது. அக்கூட்டத்திற்கு, புரோகோவியின் பண்ணைக்குள் நுழையும் தெம்பு மீண்டும் வந்தது. அவர்களில் இருவர் முன்னெச்சரிக்கையுடனும் மிகு விழிப்புடனும் முற்றத்தில் நுழைந்தார்கள். ஆனால்.....! அடுக்களையின் வாயிற்படியில் ரத்தவெள்ளத்தில் குரூரமாய்த் தலை சிதைய அலங்கோலமாய்க் கிடந்தாள் புரோகோவியின் மனைவி! அவளுடைய பவள வாய் உதடுகள் பற்கிடுக்கியில் சிக்கிச் சித்திரவதைப்பட்டன. நாக்கு சிதைந்து வெளியே தொங்கியது. நீர் ததும்பிய கண்களுடனும் பிடிப்பின்றி அசையும் தலையுடனும் புரோகோவி மெதுவாகக் குனிந்தான். சீறிக் கதறும் பந்து போன்ற சிறு உருண்டையை, வளவளப்பான சிவந்த மாமிசப் பிண்டத்தை - அகாலத்தில் உற்பவித்த அந்தச் சிகவை - ஒரு ஆட்டுத்தோலில் கிடத்திப் போர்த்தினான். கண்ணில் நீர் மல்க, கருத்தில் சோகம் கப்ப, அக்குழந்தையைத் தோலில் பொதிந்து மெதுவாகச் சுருட்டினான்!

புரோகோவியின் மனைவி அன்று மாலையே இறந்து விட்டாள். அவனுடைய வயோதிகத் தாய், அகாலமாய்ப் பிறந்த

அந்தக் குழந்தை மீது பரிவுகொண்டு அதை வளர்க்கும் பொறுப்பைத் தானே மேற்கொண்டாள். மெலிந்து சும்பிப் போயிருந்த அந்தக் குழந்தைக்குத் தவிட்டைப் பிசைந்து பூசி ஒத்தடம் கொடுத்தார்கள்; கொழுத்த குதிரைப்பாலை உணவாகக் கொடுத்து உடம்பைத் தேற்றினார்கள். ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர் தான் உடலில் பசலை தட்டியது; கபில நிறம் பொலிந்தது. அப்புறம் துருக்கியச் சாயலுள்ள அந்தப் பையன் பிழைத்துக் கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையும் பூத்தது. எனவே மாதா கோவிலுக்குக் கொண்டு சென்று பெயருமிட்டார்கள். பண்டாலிமான் என்ற அவனது தாத்தாவின் பெயரே அவனுக்குச் சூட்டப்பட்டது. குழப்பங்களின் விளைவாகச் சிறை சென்ற புரோகோவி, பன்னிரண்டு ஆண்டுகளைக் கழித்துவிட்டு ஊர் திரும்பினான். அடர்ந்து பரவியிருந்த கத்தரிக்கப்பட்ட தாடியில் அங்கங்கே நரை மயிர்கள் தோன்றியிருந்தன; அவன் அணிந்திருந்த ருஷ்ய உடை கொஸாக்கியத் தோற்றத்தை அளிக்கவில்லை. தன் தாயிடம் வளர்ந்த தன் பையனை அழைத்துக்கொண்டு மீண்டும் தனது பண்ணைக்கே திரும்பினான் அவன்.

பழுப்புநிறம் வாய்ந்த பண்டாலிமான் கட்டுக்கடங்காத வகையில் வளர்ந்தான். முகச்சாயலிலும் உருவத் தோற்றத்திலும் தன் தாயைப் போலவே அவன் இருந்தான். பண்டாலி மானுக்கும் தனது அண்டை வீட்டுக் கொஸாக்கியன் ஒருவனின் மகளுக்கும் மணமுடித்து வைத்தான் புரோகோவி.

அதுமுதல் துருக்கிய ரத்தம், கொஸாக்கிய ரத்தத்துடன் பிணைந்தோடத் தொடங்கியது; கொக்கி போன்ற மூக்கும், முரட்டுத்தனம் கலந்த அழகும் கொண்ட மெலெக்காவின் கொஸாக்கியக் குடும்பத்தைத் 'துருக்கியர்கள்' என்ற பட்டப் பெயர் சூட்டிக் கிராமத்தவர்கள் அழைக்கும் அளவிற்கு அது நிலைபெற்றுவிட்டது.

தனது தந்தை புரோகோவி காலமான பின்னர் பண்டாலிமான் பண்ணைப் பொறுப்பை மேற்கொண்டான்; குடிசைக்கு மீண்டும் கூரை வேய்ந்து புதுப்பித்தான்; பொது நிலத்தில் ஒரு ஏகராவைத் தனது நிலத்துடன் சேர்த்துக் கொண்டான். எஃகுத் தகடுகள் வேய்ந்த புதிய களஞ்சியம் ஒன்று எழுப்பினான்; எஞ்சியிருந்த தகடுகளைக் கொண்டு அழகான இரு சேவல் உருவங்களை வெட்டச் செய்து, அவற்றைக் களஞ்சியத்தின்மீது பொருத்தினான். இங்ஙனம் சேவல் உருவங்கள்

பொருத்தப்பட்டது. மெலெக்காவின் பண்ணை முற்றத்துக்குப் பசுட்டை அளித்தது. இந்தக் காட்சியைப் பார்த்தவர்கள் இந்தப் பண்ணையார்கள் தங்கள் நிலையில் திருப்தியடைந்து வளமாக வாழ்கின்றனர் என்று நினைத்தனர்.

வயது அதிகரிக்க அதிகரிக்க, பண்டாலிமான் புரோகோவிட்ச் முறுக்கேறிய உடலுடன் கற்போலிருந்தான். பரந்த மார்பும் ஓரளவு குனிந்த முதுகும் கொண்டிருந்தாலும் சிறந்த உடற் கட்டுடையவன் போல் தோன்றினான். இப்பொழுது அவன் உடலில் எலும்புகள் சில போயிருந்ததுடன் நொண்டியாகவு மிருந்தான் அவன். வாலிபனாயிருந்தபொழுது, ஒரு சமயம் அரசனுடைய போர்ப்படை மேற்பார்வைக் காலத்தில் தாவிக்க குதித்து விளையாடியபொழுது அவன் தன் காலை முறித்துக் கொண்டான். இப்பொழுது தனது இடது காதில் அரைச் சந்திர வடிவமுள்ள வெள்ளியாலான கடுக்கன் ஒன்றை அணிந்திருந்தான் அவன். கிழப்பருவமெய்தும்வரை அவனுடைய தாடியும் தலைமயிரும் சுருமை நிறம் மங்காமலிருந்தது. கோபம் வந்தால் தன்னையே மறந்து அத்துமீறி நடந்துவிடுவான். இந்த அடங்காக்கோபத்துக்கு இலக்கானதனால் அவன் அழகுமிக்க மனைவி இலினிச்சினா தன் பொலிவை இழந்தாள். இன்று அவள் வயதுக்கு மீறிய முதுமை அடைந்துவிட்டாள். சீரிளமை சிந்திய அவளது முகம், சிலந்திப்பூச்சிவலைபோலச் சுருக்கங்களால் கும்பிவிட்டது.

அவனுடைய மூத்த மகன் பெயர் பியோட்ரா. அவனுக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. இவனும் தன் தாயைப் போலவே இருந்தான். அம்மாதிரியே தடித்த உடல், சப்பை மூக்கு, அடர்த்தியான தானியநிறக்கேசம், அரைகுறைக் கருமைநிறக் கண்கள். இளைய மகனான கிரெகர் தன் தந்தையின் சாயலைப் பெற்றிருந்தான்; பியோட்ராவைக் காட்டிலும் அரை அடி உயரமானவன். அவனைவிட ஆறு வயது இளையவன். தன் தந்தையைப்போலத் தொங்கும் கொக்கி மூக்கு, வெளிறிய நீல நிறமும் வாதாம் நிறமும் இணைந்த இரு கண்களில் இழையோடிய சிறு கிறல்கள், முக்கோண வடிவமான தாடை எலும்புகளில் மயிர் அடர்ந்த பழுப்பு நிறத்தோல் - இதுதான் கிரெகரின் தோற்றச் சிறப்பில் காணக்கிடப்பவை. இவனும் தன் தந்தையைப் போலவே சற்றுக் கூனியிருந்தான். இருவருக்கும் உடல் ஒற்றுமைபோல சுபாவத்திலும் ஒற்றுமை இருந்தது.

சிரிப்பது முதல் பிடிவாதம் கொண்ட மிருக சபாவம்வரை எல்லா அம்சங்களிலும் இருவரும் ஒத்திருந்தனர்.

பண்டாலிமானின் செல்லப் பெண் துனியா. ஒற்றை நாடிச் சரீரமும் ஒங்குவேல் விழிகளும் கொண்ட பருவப் பாவையாக விளங்கினாள் அவள். பியோட்ராவின் மனைவியின் பெயர் தாரியா. அவள் தன் கைக்குழந்தையுடன் அங்கிருந்தாள். இவர்கள்தான் மெலெக்காவின் குடும்ப உறுப்பினர்கள்.

2

சாம்பல் வண்ணம் படிந்த அதிகாலை வானிலே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நட்சத்திரங்கள் பளிச்சிட்டன. செறிவான மேகக்கூட்டத்தினடியிலிருந்து காற்றுக் கிளம்பிப் பரவியது. டான் நதியில் மூடுபனித்திரள் மூண்டெழுந்தது; அது சுண்ணாம்புக் குன்றின் சரிவுவரை சுருண்டு பரவி, தலையற்ற சாம்பல்நிறச் சர்ப்பம்போலக் குன்றின் உச்சிக்கு ஊர்ந்து சென்றது. நதியின் இடது கரை, மணல்மேடுகள், செடிகள் மண்டிக்கிடக்கும் நீர்த்தேக்கங்கள், கல்திட்டைகள், பனிபடிந்த நாணற்புதர்கள் ஆகிய அனைத்தும் காலை நேரத்துக் கடுங்குளிருக்கு ஆற்றாது நடுங்குவதுபோலத் தோன்றின. அடிவானத்துக்கும் அப்பால் சூரியன் கொட்டாவிட்டு நெட்டி முறித்துக்கொண்டிருந்தானே தவிர நெடுந்துயில் நீங்கவில்லை!

மெலெக்காவ் வீட்டில் முதன்முதலில் பண்டாலிமான் புரோகோவிட்சே கண்விழித்தான். கண்விழித்தெழுந்ததும் வேலைப்பாடமைந்த தனது சட்டையின் கழுத்துப் பொத்தான் களை மாட்டியபடி நடந்து வாயிற்படிகளைக் கடந்தான். வீட்டுக்கு முன்னர் விரிந்து கிடந்த புல் நிறைந்த முற்றவெளி அனைத்தும் வெண்பனித் திரை பரவிப் படிந்திருந்தது. பண்டாலிமான் முற்றத்தருகில் கட்டியிருந்த கால்நடைகளை அவிழ்த்து வெளியே விட்டான். பால் கறக்கும் தன் வேலைக்கு விரைந்தாள் தாரியா. காலில் எதுவும் அணியாமல் அவள் நடந்து வந்தபொழுது முற்றத்தில் பரவிய பனித்துளிகள் அவளது வெளுப்பான காலில் தெறித்துச் சிதறின. பனிபடிந்த புல்லின் மீது அவள் நடந்து சென்றதனால் அவள் கால்பட்ட இடமெல்லாம் புல்படிந்து பனிப்படலம் கரைந்ததனால் புகை கிளம்பியது. தாரியாவின் காலடிபட்டுப் படிந்த புல்லெல்லாம் சற்று நேரத்தில் மீண்டும் தலைதூக்கி மிடுக்காய் எழுவதைக்

கண்கொட்டாது சிறிதுநேரம் பார்த்து நின்ற பண்டாலிமான் படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்தான்.

தோட்ட முற்றத்தில் பூத்துக் குலுங்கும் செர்ரி மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த, உலர்ந்துபோன ரோஜாநிற இதழ்கள், அறையின் திறந்திருந்த ஜன்னலின் அடியில் சிதறிக் கிடந்தன. கிரெகரும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். குப்புறப்படுத்து ஒரு கையைப் பக்கவாட்டில் வைத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவன் தந்தை, பண்டாலிமான் “கிரெகர்! நீ மீன் பிடிக்க வருகிறாயா?” என்று கேட்டான்.

படுக்கையிலிருந்தவாறே கால்களைத் தொங்கவிட்டபடி “என்னப்பா!” என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டான் கிரெகர்.

“நாம் உடனே புறப்பட்டுச் சென்று உதயம்வரை மீன்பிடிப்போம். எழுந்திரு” என்றான் பண்டாலிமான் மீண்டும்.

உடனே பெருமூச்சுவிட்டு நெட்டி முறித்தெழுந்தான் கிரெகர். ஒரு மூலையில் தொங்கிய தனது கால்ச்சட்டையை எடுத்து அணிந்துகொண்டான்; வெள்ளைக் கம்பளியாலான காலுறையைப் போட்டபின், பூட்சுகளை மெதுவாக மாட்டினான். பட்டைகளைச் சரிப்படுத்திச் சுருக்கியவாறே எழுந்தான்.

“மீனுக்கான ஆகாரம், அம்மா, தயாரித்துவிட்டார்களா?” என்றபடி தன் தந்தையைத் தொடர்ந்து கூடத்திற்குள் நுழைந்தான்.

“ஆமாம். அதெல்லாம் ஆகிவிட்டது. நீ முன்னாடியே படகுக்குப் போய்விடு. ஒரு நொடியில் உன் பின்னாடியே நானும் வந்துவிடுவேன்”.

பண்டாலிமான் உள்ளே சென்றான். கமகமவென வாசமடித்துக்கொண்டிருந்த சூடான கம்பங்கஞ்சியை ஒரு ஜாடியில் ஊற்றினான்; அவ்விதம் ஊற்றியபொழுது ஜாடியின் புறத்தே வடிந்தவற்றைத் தன் உள்ளங்கையால் வழித்துத் துடைத்தான். பிறகு ஜாடியை எடுத்துக்கொண்டு தத்தி நடந்த படியே ஆற்றங்கரையை அடைந்தான். அங்கு தன் மகன் சாவதானமாகப் படகில் அமர்ந்திருக்கக் கண்டான்.

“நாம் இன்று எந்தப் பக்கத்தில் போகவேண்டும் அப்பா!”

“அந்த கருப்புக்கரைப் பக்கமாகப் போவோம். பெரும் மரக்கட்டைகளைச் சுற்றி அன்றைக்குக் கிடந்தன அல்லவா? அங்கே சென்று மீண்டும் முயல்வோம்”.

இருவரும் புறப்பட்டனர். படகின் புறச்சட்டங்கள் தரையில் ஊன்றி உராய்ந்தவாறே தண்ணீரில் மிதந்தது. கரையைவிட்டுத் தண்ணீரில் இறங்கியதும் நீரின் வேகம் அதை ‘சிவ்’வென இழுத்தது. அலைக்கரங்கள் அங்கும் இங்கும் படகை ஆட்டி அசைத்தன; நீர்ச்சுழிவுகள் படகைப் புரட்டி விடுவதுபோலச் சுழன்று இழுத்தன. கிரெகர், சுக்கானை ஒழுங்குபடுத்தியபடி நீரோட்டத்தின் போக்கில் நிதானமாகப் படகைச் செலுத்தினான். துடுப்பைக்கொண்டு உந்தித் தள்ளாமல் படகை ஓடவிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“துடுப்பைக்கொண்டு படகை ஏன் வலிந்து தள்ளாமலிருக்கிறாய்?”

“ஓரத்தில் தண்ணீரோட்டம் கடுமையாக இருக்கிறது. ஆற்றின் நடுவில் சென்றுவிடலாம் எனப் பார்க்கிறேன் அப்பா!”

தண்ணீர் விரைந்து பாயும் மத்தியப் பகுதியைத் தாண்டி, ஆற்றின் குறுக்காக இடதுகரையை நோக்கிப் படகு நகர்ந்தது. கிராமத்திலிருந்து கோழி கூவும் ஒலி, ஆற்று நீர்ச் சலசலப்பையும் கடந்து கேட்டது. வான்மூட்ட உயர்ந்திருந்த கருப்புநிறக் கரையில் சூழ்ந்து நின்ற நீர்ப்பரப்பில் படகு புழுந்தது. கரைப் பகுதியிலிருந்து நாற்பது அடிக்குள் எல்லம் மரக்கிளை மேலே துருத்திக்கொண்டிருந்தது. தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்து அதைச் சுற்றி நுரை கொப்புளிக்கக் கும்மாளியிட்டபடி ஆற்றுநீர் அடித்து அலசிச் சென்றது.

“நான் மீன் உணவைத் தெளிப்பதற்குள் விரைவாகத் தூண்டிலைப் போடு” என்று பண்டாலிமான் மெதுவாகச் சொன்னான். இன்னும் ஆவி கக்கிக்கொண்டிருந்த கம்பங்கஞ்சிச் சாடிக்குள் தன் கையைச் செலுத்தி அள்ளினான். காதருகில் யாரோ ‘சிக்’ என்பதுபோல ஒலியெழுப்பிய வண்ணம் கம்பஞ் சோற்றுப் பருக்கைகள் நீரில் தெறித்து விழுந்தன. ஊதிப் பருத்திருந்த சில பருக்கைகளைத் தூண்டில் முள்ளில் மாட்டியபடி கிரெகர் சிரித்துக்கொண்டான்.

“மீன்களே! சின்ன மீன்களே! பெரிய மீன்களே! எல்லாரும் வாருங்கள்” என்று கத்தினான் கிழவன்.

தூண்டில் சரம் சுருண்டு சுருண்டு தண்ணீரில் விழுந்தது; முதலில் நீர்ப்பரப்பில் விறைப்பாக நின்றது; சற்று நேரத்தில் தூண்டில் கயிறு தளர்வெய்தியது. தூண்டில் கம்பின் ஒரு முனையில் தனது காலை அழுத்திப் பிடித்தவண்ணம் தனது சிறு பையைத் தேடிப் பார்த்தான் கிரெகர்.

“அப்பா! இன்று நமக்கு அதிர்ஷ்டமிருக்காதுபோல் இருக்கிறது. அதோ நிலவொளியும் மங்கத் தொடங்கிவிட்டதே”.

“அதனாலென்ன! நீ தீப்பெட்டி கொண்டு வந்திருக்கிறாயா?”

“ஆகா!”

“அப்படியானால் எனக்குக் கொஞ்சம் நெருப்பு மூட்டிக் கொடு”.

கிரெகர் கற்களைத் தட்டிப் பஞ்சில் நெருப்பெடுத்துக் கொடுத்ததும் கிழவன் புகை பிடிக்க ஆரம்பித்தான். எல்லம் மரத்திற்கு அப்பால் எழுந்துவரும் சூரிய ஒளியைக் கவனித்தான்.

“கெண்டை மீன் தூண்டிலில் இன்ன நேரத்தில்தான் விழும் என்று தீர்மானமாகச் சொல்ல முடியாது. சில சமயங்களில் நிலவொளி மங்கும் நேரத்தில் வந்து விழுவதுமுண்டு” என்றான் நிதானமாகப் புகை சுக்கியவண்ணம்.

“அப்பா! சிறு மீன்கள் தூண்டிலில் உணவைச் சப்புவது போலிருக்கிறது” என்று பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டே கூறினான் கிரெகர்.

அப்பொழுது படகின் நாற்புறமும் தண்ணீர் சப்தித்துச் சிதறியது. அச்சிதறலைத் தொடர்ந்து நான்கு அடி நீளக் கெண்டை மீன் ஒன்று துள்ளிப் பாய்ந்தது. பளபளக்கும் செம்புத் தகட்டால் வடித்தெடுத்த உலோகப் பதுமைபோல நீரில் ஓடிப் பாய்ந்தது. தண்ணீருக்கு மேல் தனது அகன்ற வாலை வீசிச் சுழற்றியடித்தபடி நீரைச் சிதறடித்தது. சிதறிய நீர்த்துளிகள் முத்துமுத்தாகப் படகில் படிந்தன.

சிதறிய நீர்த்துளிபட்டு நனைந்திருந்த தனது தாடியைத் துடைத்தபடியே “சற்று பொறு!” என்று கத்தினான் பண்டாலிமான்.

நீரில் அமிழ்ந்து கிடந்த மரத்தின் கவட்டுக் கிளைகளுக்குள் இரண்டு கெண்டை மீன்கள் ஒரே சமயத்தில் துள்ளின. அவற்றை அடுத்துச் சிறிய மீனொன்று நீருக்கு மேலே தாவி எழுந்து கரையோரமாக நீரில் பாய்ந்து மூர்க்கத்தனமாகச் சுழன்றடித்தது.

கிரெகர் பொறுமையிழந்தவனாய் சிகரெட் நுனியைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தான். மூட்டம் போட்டிருந்த சூரியன் மூடுதிரை விலக்கிப் பாதி உயரக் கிளம்பியிருந்தான். தம்மிடம் எஞ்சியிருந்த தூண்டில் உணவுகளைத் தெளித்துவிட்டு உதடுகளைக் கடித்தவண்ணம் தூண்டிலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் பண்டாலிமான். தூண்டில் இன்னும் அசையாமல் நீர்ப்பரப்பில் கிடந்தது.

கிரெகர் புகை பிடித்து ஓய்ந்த பின்னர் எஞ்சியிருந்த சுருட்டின் அடிக்கட்டையை வெறுப்புடன் துப்பினான். துப்பிய வேகத்தில் அச்சுருட்டுத் துண்டு சுழன்று சென்றதைச் சிடுசிடுப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தன்னை அவ்வளவு அதிகாலையில் பயனின்றி எழுப்பிக் கூட்டிவந்த தந்தையை மனதிற்குள் சபித்துக்கொண்டேயிருந்தான். அதிகாலையில் வெறும் வயிற்றோடு புகையும் பிடித்ததால் குமட்டலெடுத்தது; உற்சாகமிழந்தவனாய்க் குனிந்தபடி தன் உள்ளங்கையில் கொஞ்சம் நீரள்ளப் போனான். அப்பொழுது தூண்டிலின் நுனி மெதுவாக அசைந்தது; கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கயிறு நீருக்குள்ளே இழுக்கப்படுவது புலப்பட்டது.

இதைக்கண்ட கிழவன் “அதோ அசைகிறது. அந்த மீனைப் பிடித்து இழு” என்று கத்திச் சொன்னான்.

உடனே கிரெகர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். தூண்டிலைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டான். தூண்டில் வில்லைப்போல வளைந்து கொடுத்தது. அதன் தலைப்புறம் ஒரு நொடிக்குள் நீரில் மூழ்கி மறைந்தது.

இதற்குள் பண்டாலிமான் படகைக் கரையிலிருந்து வலித்தபடி “நன்கு உறுதியாகப் பிடித்துக்கொள்” என்று உத்தரவிட்டான்.

கிரெகர் தூண்டிலைத் தூக்க முயன்றான்; ஆனால் தூண்டிலில் அகப்பட்டிருந்த மீனின் கனம் கடுமையாயிருந்தது.

கிரெகர் மேலே தூக்க, மீன் உள்ளே இழுக்க இருவரின் வலுவையும் தூண்டில் கம்பு தாங்காது சடசடத்தது; நெரிந்து விட்டது. எதிர்பாராத இந்த நிமிர்வால் கிரெகர் நிலைதடுமாறிப் படகில் குப்புற விழுந்துவிட்டான்.

“மாடுமாதிரி பலம் பொருந்திய மீன்” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே, மீன் உணவைத் தூண்டிலில் பொருத்த முயன்று தவறிப் போனான் பண்டாலிமான்.

இத் தடுமாற்றத்தைக் கண்டு பலமாகச் சிரித்தபடியே கிரெகர் நிலையைச் சமாளித்துக்கொண்டான். இன்னுமொரு புதுக்கயிற்றைத் தூண்டிலில் பொருத்தினான். மற்றொரு நுனியை நீரில் போட்டான். அந்த நுனி நீரில் விழுந்ததுதான் தாமதம், உடனே தூண்டில் கம்பு மீண்டும் வில்லைப்போல வளைந்தது.

“அந்தப் பைசாச மீன் இதோ அகப்பட்டுக்கொண்டது” என்று உறுமியபடி தூண்டிலைப்பற்றிப் பிடித்தான் கிரெகர் சிரமத்துடன். வலுவான மீன் ஆற்றின் நடுவே இழுத்துச் செல்ல முயன்றது.

தூண்டிலைச் சுண்டி இழுத்தான். அதன் கயிறு தண்ணீரில் சுழன்று பாய்ந்து சுழி வட்டங்களை எழுப்பியது. பண்டாலிமான் உஷாராகிவிட்டான். படகின் கைப்பிடியைப் பலமாகப் பிடித்துக்கொண்டான். மீன் பிடித்துப் போடும் வலையின் வாயைத் தன் கூழை விரல்களால் திறந்து வைத்துக் கொண்டான்.

“தூண்டிலை அறுத்துக்கொண்டு மீன் போய்விடப் போகிறது. ஜாக்கிரதை!” என்று எச்சரித்தான் தந்தை.

“கவலைப்படாதே அப்பா!” என்றான் மகன்.

“சிவப்பும் மஞ்சளும் கலந்த மிகப்பெரிய கெண்டை மீனொன்று நீர் மட்டத்திற்கு மேலே தாவி எழுந்து மீண்டும் நீரில் பாய்ந்து எங்கும் நுரையெழுப்பி அடிமட்டம்வரை சென்றது. பண்டாலிமான் கைவலையை நீட்டிப் பிடிக்க முயன்றான். நீர்மட்டத்துக்கு மேலே மீன் வரும்பொழுது அதன் வாலடிப்பட்டுச் சிதறி நீர்த்துளிகள் அவனைச் செயல் மறக்கச் செய்தன. அவன் கொஞ்சம் திகைத்தான். அதற்குள் கிரெகர் “அப்பா.... வலையைத் துணிந்து பிடியுங்கள். மீன் உங்கள்

கையைக் கடிக்க வரும்வரையில் பிடியுங்கள். அடியுங்கள்.... பொறுங்கள்!” என்று குழறியபடி தூண்டிலைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டான்.

“அது சரி- நீ கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்! விட்டுவிடாதே”.

“நான் கெட்டியாகத்தான் பிடித்திருக்கிறேன்....”

“மீன் படகுக்கடியில் பதுங்கிவிடாமல் பார்த்துக்கொள். தூண்டிலைத் தூர நீட்டிப் பிடித்துக்கொள். மீன் நெருங்கி வர இடம்தராதே.”

மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு கிரெகர் தூண்டிலைச் சுண்டிப் பிடித்துப் படகுப் பக்கமாக மெதுவாகப் பின்னிழுத்தான். கிழவன் மீண்டும் மீன் பிடிக்கும் பையை மெதுவாக மீனருகில் கொண்டு சென்றான். ஆனால் அந்த மீன் தனது கடைசிப் பலத்தைக் காட்டுவதுபோலத் திரும்பவும் தண்ணீரடியில் பதுங்கிக் கொண்டது.

“கிரெகர்! மீனின் தலை நீர்மட்டத்துக்கு மேலே தெரியும் படி லாவகமாகப் பிடித்துக்கொள். கொஞ்சம் வெளிக்காற்றை உட்கொண்டதும் அது விழுந்துவிடும்” என்றான் கிழவன் அனுபவரீதியில்.

தூண்டிலில் சிக்கிக் களைத்துப் போயிருந்த மீனைத் திரும்பவும் படகுப்புறமாக இழுத்தான் கிரெகர். நீரைக் கிழித்துப் பாய்ந்த மீனின் மூக்கு, படகின் வலுவான புறத்தில் உராய்ந்ததால் இரத்தம் கசிய அது வாயைப் பிளந்தது; தங்கம்போலப் பளபளக்கும் அதன் ஆரஞ்சுநிறச் சிதள்கள் துடிதுடித்தன.

கைவலையை நீட்டிச் செயலிழந்த மீனைப் பிடித்தான் பண்டாலிமான். அவ்வலையைத் தூக்கியபடி “நாமே வெற்றி பெற்றோம்!” என்று பெருமிதத்துடன் கூறிக்கொண்டான்.

இன்னும் மீன்கள் கிடைக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் அவர்கள் மேலும் அரைமணி நேரம்வரை காத்திருந்தனர். கெண்டை மீனோடு சண்டையிடும் வாய்ப்பு அவர்கட்குக் கிட்டவில்லை.

“தூண்டிலைச் சுற்றிவிடு. இனியும் மீன்கள் தலைதூக்கித் துள்ளமாட்டா” என்று பண்டாலிமான் கடைசியாகக் குறிப்பிட்டான்.

தூண்டிலைச் சுற்றியபடி படகைக் கரைப்பகுதியிலிருந்து ஆற்றுக்குள் உந்தினான் கிரெகர். படகை வலிந்து வந்தபொழுது தன் தகப்பனாரின் முகத்தை உற்று நோக்கினான். அவர் எதையோ சொல்ல முயலுவதும் மறைப்பதும் போன்ற முகத் தோற்றங்கள் அவனுக்குப் புலப்பட்டன. ஆனால் பண்டாலி மான் வாய் திறக்கவில்லை. அந்தக் குன்றின் அடிவாரத்தில் சிதறிக் கிடந்த சிறு குடிசைகளை அமைதியாகப் பார்த்த வண்ணம் சிந்தனையில் தேங்கி நின்றான்.

சிறிதுநேரம் கழிந்தது; சிந்தனையும் சிதறியது. தன் காலடியில் கிடந்த சாக்குப்பையின் முடிச்சை இழுத்தபடி “கிரெகர்! இதோ பார்...” என்று எதையோ சொல்ல வாயெடுத்தார். “உன்னையும் அந்த அக்ஸீனியா அஸ்டாகாவா வையும் நான் சேர்ந்தாற்போல் பார்த்துவிட்டேன்... தெரியுமா?...”

இதைக் கேட்டதும் கிரெகரின் முகம் சிவந்தது; அவன் முகத்தை வேறுபுறமாகத் திருப்பிக்கொண்டான். சதா சூரியனில் காய்ந்து கருத்துப் போயிருந்த சதைப்பிடிப்புள்ள அவனது கழுத்தில் அவன் அணிந்திருந்த சட்டைக் காலர், நெஞ்சை அழுத்தி, வெள்ளிநிறக் கோடிட்டிருந்தது.

கிழவன் பேசத் தொடங்கினான். அவனுடைய சொற்களில் கடுமையும் முரட்டுத்தனமும் பொங்கின. “வாலிபனே! நீ கவனமாக நடந்துகொள். ஸ்டெபான் நம் அண்டை வீட்டுக்காரன். அவனுடைய மனைவியை நீ சுற்றித் திரிவதற்கு நான் இடம்தர மாட்டேன். இத்தகைய பழக்கம் வினையாக முடிந்துவிடும். ஆகவேதான் நான் முன்கூட்டியே எச்சரித்து விடுகிறேன். திரும்பவும் இதை நான் கவனிக்க நேர்ந்தால் கண்டிப்பாய் உன் தோலை உரித்துவிடுவேன். ஜாக்கிரதை”.

கரடு முரடாயிருந்த தனது உள்ளங்கைக்குள் விரல்களை மடக்கிக்கொண்டே தன் மகன் முகத்தில் இரத்தம் கொப்புளித்துப் பரவுவதைக் கண்டான் பண்டாலிமான்.

தன் தந்தையின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தபடி... “இதெல்லாம் பொய்யப்பா” என்று முணுமுணுத்தான் கிரெகர்.

“ஓ மேலே பேசாதே”.

“ஊரிலே இருக்கிறவனெல்லாம் வாயில் வந்தபடி மனம் போலப் பேசினால் நான் என்ன...”

“அடச் சீ! நாய்க்குப் பிறந்த பயலே! வாயை மூடு!”

கிரெகர் எதுவும் பேசாமல் குனிந்து துடுப்புகளை வலுவாகத் தள்ளினான். படகு துரிதமாகப் பாய்ந்தது. அதன் பின்னால் நுரையிட்டு நர்த்தனமாடித் தத்தளித்தது ஆற்றுத் தண்ணீர்.

படகு வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. இருவரும் மௌனமாக இருந்தார்கள். கரையை அடையும் தருணத்தில் கிழவன் மீண்டும் அவனை ஞாபகப்படுத்தினான்: “இதோ பார். நான் சொன்னதெல்லாம் நினைவிலிருக்கட்டும். வீட்டைவிட்டு ஓர் அடிகூட இரவு வேளையில் வெளியேற முடியாமல் செய்து விடுவேன்”.

கிரெகர் இதற்கும் ஒரு வார்த்தைகூடப் பதில் சொல்லவில்லை, படகைக் கரையில் சேர்த்தபடியே “இந்த மீன்களைப் பெண்களிடம் கொடுத்து விட்டாடுமா?” என்று கேட்டான்.

“இதை விற்றுவிடு. விற்றுவரும் பணத்தை உனக்கு புகையிலை வாங்க வைத்துக்கொள்” என்று இதமாகச் சொன்னான் கிழவன்.

இருவரும் நடந்தனர். தன் தந்தையைப் பின்பற்றி நடந்து வந்த கிரெகர், தன் உடுகளை மடித்துக் கடித்தவண்ணம் அவனை அப்படியே கொன்றுவிடுவதுபோல ஆத்திரத்துடன் பார்த்தான். “தந்தையே! எது வேண்டுமானால் செய்து கொள்ளுங்கள். என் காலை ஒடித்துப்போட்டாலும் சரி, இன்று இரவு வெளியே போகாமலிருக்கப் போவதில்லை” என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

வீட்டிற்குச் சென்றதும் கிரெகர் மிக ஜாக்கிரதையாக மணலில்லாமல் மீனைக் கழுவிவிட்டு அதை ஒரு குச்சியில் கோர்த்து வைத்தான்.

கிரெகர் மீனுடன் வீட்டு வாசற்படி ஏறும் சமயம் மிட்கா குருஷி நோவ் என்னும் தனது பழைய நண்பனைச் சந்தித்தான். வெள்ளி வேலைப்பாடு நிறைந்த தனது இடுப்பு வாரை ஆட்டிச் சுழற்றியவாறே மிட்கா நடந்துகொண்டிருந்தான். அவனுடைய மஞ்சள் வண்ண உருண்டைக் கண்கள் இடுங்கிப் போய் பளபளத்தன. அவனுடைய கண்ணின் கருவிழிப் பாவைகள்

பூனைக் கண்களைப் போன்றிருந்தன. அவனுடைய விரைவான பார்வையிலிருந்து அவனது நெஞ்சை ஆழங்காண முடியாது போலிருந்தது. கிரெகர் தன்னைத் தாண்டி விரைவாகச் செல்வதைக் கண்டான் மிட்கா. அவனுடைய பூனைக் கண்ணின் கூரிய பார்வையிலிருந்து எதுவுமே தப்ப முடியாதே!

“என்னப்பா.... மீனோடு எங்கே கிளம்பிவிட்டாய்?”

“ம்...ம்... இந்த மீனெல்லாம் இன்று காலையில் பிடித்தோம். இதை மேகோவ் வீட்டில் விற்கப் போகிறேன்”.

“ஊம்”.

ஒரே பார்வையில் மீனின் எடையை மிட்கா நிதானித்துக் கொண்டே “இது பதினைந்து பவுண்டு இருக்குமா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம். கூட அரைப் பவுண்டு இருக்கிறது. வருகிற வழியிலிருந்த இரும்புக் கடையில் நிறுத்துப் பார்த்தோம்”.

“என்னையும் கூட்டிப் போ கிரெகர். உனக்குப் பதிலாக நன்கு பேரம் பேசி நல்ல விலைக்கு விற்பது தருகிறேன்”.

“அப்படியானால் வா, போகலாம்”.

“எனக்கென்ன பங்கு தருவாய்?”

“அதைப்பற்றி நீ பயப்படத் தேவையில்லை. இந்த விஷயத்தில் நமக்குள் தகராறு ஏதும் வராது” என்றபடி கிரெகர் சிரித்தான்.

தேவாலயத்தில் அப்பொழுதுதான் பிரார்த்தனையும் பூசையும் முடிந்திருந்ததால் தெருக்களில் ஆங்காங்கே கிராம வாசிகள் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். ‘ஷாமில்’ என்ற பட்டப் பெயர் பூண்டிருந்த மூன்று சகோதரர்களும் வீதியில் அடுத்தடுத்து வரிசையாக வந்துகொண்டிருந்தார்கள். இவர்களில் மூத்த சகோதரனான கையிழந்த அலெக்ஸி நடுவில் வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் அணிந்திருந்த பட்டாளச் சட்டைக் காலர் அவனது நரம்புக் கழுத்தை நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்தது; குத்திட்டு நின்ற, சுருட்டை படிந்த, மெல்லிய தாடி மயிர்கள் பக்கவாட்டில் பறந்துகொண்டிருந்தது. இடதுகண் படபடவென

அடித்துக்கொண்டது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பட்டாளத்தில் இருந்தபொழுது அவனுடைய கைத்துப்பாக்கியே அவனுக்கு வினையாக முடிந்தது. எதிரி இலக்கை நோக்கிச் சுடும் பொழுது, துப்பாக்கியிலேயே தோட்டா வெடித்துவிட்டதால் கை படுகாயமுற்றது; துப்பாக்கி சிதறிவிட்டது; சிதறிய இரும்புத் தூண்டொன்று கன்னத்தில் பாய்ந்து படுகாயப்படுத்திவிட்டது. அதுமுதல் அவன் உடல் அலங்கோலப்பட்டுவிட்டது. இடது கண் எல்லாச் சமயத்திலும் சிமிட்டிக் கொண்டேயிருக்கும். கண் நரம்புகள் வலுவிழந்துவிட்டன. கன்னத்தில் குறுக்கே இருந்த நீண்ட தழும்பு மயிர்க்கற்றைக்குள் மறைந்து கிடந்தது. இடதுகையை முழங்கைவரை துண்டித்துவிட நேர்ந்தது. என்றாலும்கூட ஒற்றைக் கையாலேயே புகையிலையைச் செம்மை செய்து சுருட்டைப் பிடிப்பதில் அலெக்ஸி மிகவும் தேர்ச்சிபெற்று விளங்கினான். தன் மார்பில் புகையிலைப் பையை அணைத்துப் பிடித்துக்கொள்வான்; சுருட்டுக்கு வேண்டிய அளவு காகிதத்தைப் பல்லாலேயே கிழித்துக் கொள்வான்; இக்காகிதத்தை ஒரு கையாலேயே உருண்டையாகச் சுருட்டிப் புகையிலையைத் திணித்துவிடுவான். காகிதத்தைக் கிழித்து என்னதான் செய்யப்போகிறான் என்று நிதானிப்பதற்குள் சுருட்டுகள் ஒரு நொடியில் உருவாகிவிடும். அத்தகைய விரைவையும் பயிற்சியையும் அவனுடைய ஒற்றைக் கையும் பல் வரிசையும் பெற்றிருந்தன.

அலெக்ஸி கையிழந்தவனாயிருந்தாலும் அந்தக் கிராமத் திலேயே சண்டையிடுவதில் சமர்த்தன் அவனே! அவனுடைய முஷ்டி, இதரர்களுடைய முஷ்டியை நிகர்த்துச் சுரைக் குடுக்கைபோலப் பெரிதாக இல்லைதான். என்றாலும் வலிவும் வன்மையும் நிறைந்தது. ஒரு சமயம் உழுதுகொண்டிருக்கும் பொழுது எருதினமீது அவனுக்குக் கோபம் ஏற்பட்டுவிட்டது; அதுவும் கையில் சவுக்கேதும் இல்லாதபோது, முஷ்டியை மடித்து ஓங்கி ஒரு குத்துவிட்டான். அந்தக் குத்தைத் தாங்காத எருது காதுகளில் இரத்தம் வடிய உழுகாலில் விழுந்துவிட்டது. விழுந்த எருது மீண்டும் எழுந்திருக்கவில்லை. அவனுடைய மற்ற சகோதரர்கள் - மார்டினும் புரோகரும் - சகல அம்சங்களிலும் அலெக்ஸியைப் போலவே இருந்தார்கள். நன்கு பருத்த கட்டுமஸ்தான உடற்கட்டோடு விளங்கினார்கள். அவர்களுக்கு இரு கரங்களும் குறைவின்றி இருந்தன. இதுதான் ஒரே வித்தியாசம்.

ஷாமில் சகோதரர்களைக் கண்டதும் கிரெகர் அவர்களை வரவேற்று வணக்கம் செலுத்தினான். ஆனால் மிட்கா தலையைத் திருப்பிக்கொண்டு விறைப்பாக நடந்து சென்றான். முன்னர் நடந்த ஒரு மற்போரில் இளம் மிட்காவின் அழகிய பற்களை மதிக்காமல் அலெக்ஸி உடைத்துவிட்டான். வேகமாக அவன் வாய்மீது அடித்ததில், அவனது இரண்டு பற்கள் குதிரைகளின் இரும்பு லாடம் பதிந்து பணிபடிந்த தரையில் விழுந்தன.

மிட்காவும் கிரெகரும் எதிர்வரக் கண்டான் அலெக்ஸி. இருவரும் நெருங்கி வந்ததும் அவர்களைப் பார்க்க ஐந்துமுறை சிமிட்டிச் சிமிட்டி விழித்தான். “என்னங்கப்பா! உங்கள் மீன் சுமையை விற்கிறீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“என்ன! மீன் வாங்க ஆசையா!” என்றான் கிரெகர்.

“ஆம்! இதுக்கு எவ்வளவப்பா வேணும்?”

“ஒரு ஜோடி எருதும் ஒரு மணமான பெண்ணும்”.

கோரமான தன் கண்களை உருட்டிக்கொண்டு அலெக்ஸி தன் முஷ்டியை அசைத்துக் காட்டினான்.... “ஹி.... ஹி.... நீ வேடிக்கையான பையனப்பா. மணமான பெண் வேணுமாம்! அவளுக்குப் பிறந்த பிள்ளையையும் சேர்த்து வாங்கிக் கொள்வாயோ?” என்று சிரித்தான்.

“உங்கள் வம்சம் விளங்கச் சில குழந்தைகளை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இல்லையேல் உங்கள் குடும்பம் பூண்டற்றுப் போகும்” என்று உறுமினான் கிரெகர்.

கிராமச் சதுக்கத்தில், மாதாகோவில் வேலியைச் சுற்றிலும் கிராமவாசிகள் திரண்டிருந்தனர்; ஆலய அதிகாரி தன் கையில் ஒரு வாத்தை வைத்துத் தலைக்குமேல் தூக்கிக்கொண்டு “இதுவரையில் ஐம்பது கோபெக்குகளுக்கு இதை ஏலம் கேட்டிருக்கின்றனர். மேலே கேட்பவர்கள் உண்டா?” என்று உரத்த குரலில் கேட்டான்.

வாத்து, கழுத்தை நெளித்துச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது. முத்துப்போன்ற பளபளக்கும் தன் கண்களைச் சிமிட்டியவாறே அங்குள்ளவர்களை அது அலட்சியமாகப் பார்த்தது. கூட்டத்தின் நடுவே நரைத்த தலைக் கிழவனொருவன் தென்பட்டான். மாதா

சுருபங்களும் பதக்கங்களும் அவன் கழுத்தைச் சுற்றிலும் அணிசெய்தன. தன் கரங்களை அங்குமிங்கும் அசைத்தபடியே அவன் பேசினான்:

“துருக்கிப் போரைப் பற்றிக் கிழவர் கிரிஷாகா கதை சொல்லுகிறார்” என்று கிரெகரின் கவனத்தைக், கதை சொன்ன கிழவன் பக்கத்தில் திருப்பினான். மிட்கா, “நாமும் போய்க் கொஞ்ச நேரம் கதை கேட்போமே!”

“அவன் சொல்லும் கதையைக் கேட்டு முடிப்பதற்குள் நம்ம கெண்டை மீன் அழுகி உப்பிப் போய் நாற்றமெடுத்துவிடுமே!”

“உப்பினால் ஏடை கூடுதலாக இருக்கும்”.

அந்தச் சதுக்கத்தில் நின்ற நெருப்பு அணைக்கும் வண்டிக் கொட்டத்திற்குப் பின்னால் மோகோவின் வீட்டுப் பச்சைநிறக் கூரை தெரிந்தது. வண்டிக் கொட்டத்தைக் கடந்து வாலிபர்கள் இருவரும் வாயிற்படியை நெருங்கினர். அங்கே வந்ததும் கிரெகர் காறி உமிழ்ந்துவிட்டு மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டான். ஒரு தொட்டிக்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு முதியவன் வெளியே வந்தான். இடுப்புவாரைப் பல்லால் கடித்தவாறே கால்சட்டைப் பொத்தான்களை அவன் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறாய் போலிருக்கிறது” என்று கேலியாகக் கேட்டான் மிட்கா.

கிழவன் கடைசிப் பொத்தானையும் அழுத்திவிட்டு இடுப்புப் பட்டையை வாயிலிருந்து எடுத்தான்.

“நான் கஷ்டப்பட்டால் உனக்கென்ன?” என்றான் கிழவன்.

“அதில் உன் மூக்கோ தாடியோ அகப்பட்டுக் கொண்டால் உனது கிழட்டு மனைவியால் ஒரு வாரத்தில்கூட அந்த அழுக்கைக் கழுவிவிட முடியாது”.

கோபம் அடைந்த கிழவன் “அதில் உன்னையே அழுக்கி விடுவேன்” என்றான்.

சூரிய வெளிச்சத்தில் பளபளத்த தன் பூனைக்கண்களை மிட்கா உருட்டி விழித்தவாறே “உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா?” என்று கேட்டான்.

“வெளியே போடா விபசாரி மகனே! என்னை ஏன் தொந்தரவு செய்கிறாய்? எனது இடுப்பு வாரால் உன்னைப் பதம் பார்க்கட்டுமா?”

அமைதியாகச் சிரித்தவாறே கிரெகர் படிக்கட்டை நெருங்கினான். வேலிமீது வளமான திராட்சைக் கொடி படர்ந்திருந்தது. படிக்கட்டில் அதன் நிழல் அசைந்தாடிற்று.

“மிட்கா! சிலர் எப்படி வாழ்கின்றனர் பார்த்தாயா?”

வராந்தாவிற்குச் செல்லும் வழியில் இருந்த கதவைத் திறந்த படியே மிட்கர் சொன்னான்: “ஆமாம். சவுகரியமான வாழ்க்கை தானப்பா! பார். இந்தக் கதவுக் கைப்பிழிகளுக்குக் கூட மெருகிட்டிருக்கிறார்கள்!” என்று குசுகுசுத்தான்.

“யார் அது?” என்ற குரல் உள்ளேயிருந்து கேட்டது.

வெட்கப்பட்டவாறே கிரெகர் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். கெண்டை மீனின் வால், வர்ணம் பூசியிருந்த தரையில் இழுபட்டுக்கொண்டே போயிற்று.

“யாரைப் பார்க்க வேண்டும்?” என்று கேட்டபடியே ஒரு பெண் அசைந்தாடும் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் கையில் சிவப்பு இலந்தைப் பழத்தட்டு ஒன்று இருந்தது. சிவந்த நிறமும் இதயம் போன்ற வடிவமும் கொண்டிருந்த உதட்டில் இலந்தைப் பழத்தைச் சுவைத்துக்கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணை, வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான் கிரெகர். தன் தலையை ஒரு பக்கம் சாய்த்தவாறு வந்திருந்த இளைஞர் இருவரையும் மேலும் கீழும் பார்த்தாள் அவள்.

நிலைதடுமாறி அசைவற்று நின்ற கிரெகரின் உதவிக்கு மிட்கா வந்தான். இருமித் தொண்டையைக் கனைத்தபடி “உங்களுக்கு ஏதேனும் மீன் வேண்டுமா?” என்று கேட்டு வைத்தான் மிட்கா.

“மீனா? வேண்டுமா வேண்டாமா என்று கேட்டுச் சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அசைந்தாடும் நாற்காலியை உந்தித் தள்ளியபடி எழுந்து நின்றாள் அவள். பூ வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்த மிதியடியை அணிந்தவாறு அவள் உள்ளே சென்றாள். அவள் அணிந்திருந்த வெள்ளை

உடுப்புகளின் வழியாகச் சூரியஒளி ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. அவளுடைய அழகிய கால்களின் வடிவத்தையும் அவள் அணிந்திருந்த உள்ளாடைகளின் சரிகையையும் மிட்கா நன்கு கவனித்தான். அவளுடைய கணுக்கால்கள் வெள்ளைப்பட்டுப் போல மென்மையாயிருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தான் மிட்கா. ஆனால் வட்ட வடிவமான அவளுடைய குதிகால்கள் மட்டும் மஞ்சள்படிந்த வெண்மை நிறமாயிருந்தது.

“கிரிஷ்கா பார்த்தாயா? எவ்வளவு அழகான உடை! கண்ணாடிபோலப் பளபளக்கிறதே! அதன்மூலம் எல்லா வற்றையும் பார்த்துவிடலாம்போலத் தோன்றுகிறதே!” என்றபடி கிரெகரை நிமிண்டினான் மிட்கா.

உள்ளே சென்ற அந்தப் பெண், வராந்தாவின் பக்கம் இருக்கும் வாசல் வழியாகத் திரும்பி வந்து நாற்காலியில் நளிணமாய் அமர்ந்தாள்.

“அடுக்களைக்குப் போங்கள்” என்று தெரிவித்தாள் அவள்.

கிரெகர் கட்டைவிரல்களை ஊன்றி மெதுவாக வீட்டிற்குள் சென்றான். அவன் உள்ளே போய்விட்ட பிறகு மிட்கா அங்கேயே நின்றான்; அவளுடைய கூந்தலை இரட்டைப் பின்னலாகப் பிரித்துக் கட்டியிருந்த அழகையும், பொன்போன்ற அரைவட்டங்களாகப் பின்னியிருந்த கூந்தலை அழகு செய்த வெள்ளை நூலையும் உன்னிப்பாகக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். ஓய்வில்லாது சதா படபடக்கும் தனது குறும்புக் கண்களால் அவளை நோட்டம் பார்த்தான்.

“நீ கிராமத்திலிருந்து வந்திருக்கிறாயா?”

“ஆம்!”

“உன் தகப்பனார் யார்?”

“குருஷிநோ”.

“உன் பெயர் என்னவோ?”

“மிட்கா!”

தலையைக் குனிந்தபடி சிவப்புச்சாயம் பூசியிருந்த தனது கை நகங்களையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டாள். அடுத்த நொடியில் தனது கால்களை விரைவாக மடக்கிக்கொண்டாள்.

“உங்கள் இருவரில் இந்த மீனைப் பிடித்தது யார்?”

“என் நண்பன் கிரெகர்”.

“உனக்கும் மீன் பிடிக்கத் தெரியுமா?”

“பிரியம் ஏற்பட்டால் பிடிப்பது உண்டு”.

“தூண்டில் போட்டா?”

“ஆம்”.

சற்று நேரம் நிதானித்து “எனக்கும் எப்பொழுதாவது மீன் பிடிக்கப் போகவேண்டுமென்று ஆசை”.

“ரொம்ப சரி. விருப்பமிருந்தால் நானே கூட்டிச் செல்கிறேன்”.

“என்ன ஏற்பாடு? உண்மையில் என்னை அழைத்துப் போவாயா?”

“நீ அதிகாலையில் எழுந்துவிட வேண்டும். அவ்வளவுதான்”.

“நான் அதிகாலையில் எழுந்துவிடுவேன். ஆனால் அதற்கு முன் நீ வந்து என்னை எழுப்பினால்தான் முடியும்”.

“நான் வந்து எழுப்புவதனால், எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை. உன் அப்பா இருந்தால்?”

“என் அப்பா இருந்தால் என்ன?”

இதைக் கேட்டதும் மிட்கா சிரித்துக்கொண்டான். “உன் அப்பா இருந்தால் என்னவா? என்னைத் திருடன் என்று கருதி, நாய்களை என்மீது ஏவிவிட்டால்?”

“அதெல்லாம் ரொம்ப கலபம். அதோ அந்த மூலை அறையில் நான் மட்டும்தான் தனியாக உறங்குவேன். அந்த ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தால் தெரியும். என்னைக் கூப்பிட வந்தால் அந்த ஜன்னல் கதவைத் தட்டினால் போதும். உடனே நான் விழித்துக்கொள்வேன்”.

கிரெகருடைய பயந்த குரலும் சமையற்காரியின் வளவளத்த சப்தமும் அடுக்களையிலிருந்து அரைகுறையாகக் கேட்டன தனது இடுப்புவாரில் பொருத்தியிருந்த கருத்துப்போன வெள்ளைப்பட்டையைத் தேய்த்தபடி மிட்கா பேசாதிருந்தான்.

“உனக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா?” என்ற ஒரு கேள்வியை உதட்டில் தவழவிருந்த புன்னகையை மறைத்தவாறு துணிவோடு கேட்டு வைத்தாள் அந்தப் பெண்.

“ஏன் கேட்கிறாய்?”

“சும்மா தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றுதான்”.

“இன்னும் இல்லை. நான் ஒற்றைக்கட்டைதான்!”

இதைச் சொன்னதும் அவனையறியாமலே மிட்கா முகத்தில் வெட்கம் படர்ந்தது. அவள் முகத்தில் நழுட்டுச் சிரிப்பு நிறைந்தது. கனப்பு வீட்டிலிருந்து கொண்டுவந்திருந்த இலந்தைப் பழச்சுள்ளிகள் தரையில் உதிர்ந்து கிடந்தன. அவற்றைத் தூண்டியபடியே அவள் மீண்டும் ஆரம்பித்தாள்:

“மிட்கா! நிசமாகவே பெண்கள் உன்னை விரும்புகிறார்களா?”

“சிலர் பிரியப்படுகிறார்கள்; சிலர் பிரியப்படவில்லை”.

“நிசமாகவா? அதிருக்கட்டும்; உன் கண்கள் ஏன் பூனைக் கண்களைப் போலிருக்கின்றன?”

“பூனையா?” என்று கேட்டவண்ணம் மிட்கா அசந்து விட்டாள்.

“ஆம்... அப்படித்தான். அப்படியே பூனைக் கண்கள்போல அச்சாக உள்ளன”.

“இவ்விஷயத்தில் நான் என் அம்மாவைக் கொண்டிருக்கிறேன். இதை என்னால் எப்படித் தவிர்க்க முடியும்?”

“அப்படியானால் உனக்கு ஏன் இன்னும் கல்யாணம் செய்யாதிருக்கிறார்கள், மிட்கா?”

கல்யாணத்தைப்பற்றிய குறுக்குக் கேள்விகளால் மிட்கா ஒரு வினாடி குழம்பிப் போய்விட்டாள்; அவள் தன்னைக் கிண்டல் பண்ணுகிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டாள்; தன்னுடைய மஞ்சள்நிறக் கண்களைச் சிமிட்டி விழித்தபடி அவனும் பதிலுக்குக் கிண்டல் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

“கல்யாணத்திற்கான வயது வர வேண்டாமா?”

இதைக் கேட்டதும் ஆச்சரியத்தால் தன் புருவங்களை தெளித்தவண்ணம் நாணிக்கொண்டு ஆசனத்திலிருந்து நழுவி எழுந்தாள் அவள். தெருப்புறத்துப் படிக்கட்டில் யாரோ ஏறிவரும் காலடிச் சப்தம் கேட்டது. அவளுடைய மாயச் சிரிப்பு மிட்காவைத் தடுமாறச் செய்தது.

இந்த வீட்டுக்கு எசமானரான சர்ஜே பிளாடானோவிச் மோகோவின் பாதச்சுவட்டு ஒலியே அது. நன்கு அகன்றமைந்த கன்றுக்குட்டித் தோல் செருப்பணிந்து மலைபோல அவர் நடந்து வந்தார். சதைப்பற்றுள்ள தனது சரீரத்தைக் கம்பீரமாகத் தூக்கியவண்ணம் மிட்காவைக் கடந்தார்.

“என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாயா?” என்று தலையைக் கூடத் திருப்பாமல் மிட்காவைக் கேட்டார்.

“அப்பா! இவர்கள் கொஞ்சம் மீன் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்!”

அப்பொழுது அடுக்களைப் புறத்திலிருந்து கிரெகர் வெறுங்கையுடன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

3

மாலையில் உலாவச் சென்ற கிரெகர் திரும்பியபொழுது தலைக்கோழி கூவிவிட்டது. வீட்டின் முன் வாசற்படிப் பக்கத்திலிருந்து ஹாப்ஸ் பூண்டுகளின் மிகையான காடி வாசமும், தாளிதப் பொருள்களின் கமகம மணமும் கிளம்பி வந்தன.

அவன் மெதுவாகக் கட்டைவிரல்களை ஊன்றியபடி குடிசைக்குள் நுழைந்தான்; ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மட்டுமே அணிந்துகொள்ளும் கோடுபோட்ட கால்சரையைக் கழற்றி அதைப் பத்திரமாகத் தொங்கவிட்டான். பிறகு சிலுவை அடையாளமிட்டுக் கொண்டு பின்னர் படுத்துக்கொண்டான். நிலவின் அமுதவெள்ளம் பொன்னிறம் பொலிந்தாற்போலப் பின்னிப் பிணைந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தது. மூலையில் பூ வேலை செய்யப்பெற்ற சவுக்குத் துண்டுகளின் அடிப்புறத்தில், விக்ரிகங்களின் மங்கிய ஒளி மினுமினுத்தது; அவனது படுக்கைக்கு மேற்புறத்தில் இருந்த அலமாரித் தட்டுக்களிலிருந்து, ஈக்களின் ரீங்காரம் கிளம்பியது.

கிரெகர் படுத்தவுடன் தூங்கியிருப்பான்; ஆனால் அச்சமயத்தில் அவன் சகோதரனுடைய குழந்தை அடுக்களையிலிருந்து அழத் தொடங்கிவிட்டது. அழுத குழந்தையைத் தூங்க வைப்பதற்காக ஆட்டிவிடப்பட்ட தொட்டிலிலிருந்து, மைபோடாத வண்டிச்சக்கரம் உருளுவதிலிருந்து கிளம்புவது போல, கிரீச்சொலி கிளம்பியது. தன் சகோதரனுடைய மனைவி, தூக்கக் கலக்கத்தில் தாலாட்டுப்பாட்டுப் பாடுவது கிரெகர் காதில் விழுந்தது:

“எங்கே சென்றிருந்தாய் இதுவரையில்;
நான் குதிரைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன்.
நீ போன இடத்தில் என்னென்ன கண்டாய்?
தங்கத்தாலான சேணமணிந்த,
குதிரையைப் பார்த்தாயா?”

என்று இனிய மெல்லிய குரலில் குழந்தைக்குத் தாலாட்டு இசைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

தொட்டிலின் ‘கிரீச்’ என்ற ஒலியும் தாலாட்டுப் பாட்டும் சேர்ந்து இதமான தாளஒலியை செவிமடுத்தவாறே கிரெகரின் கண்கள் தூங்கத் தொடங்கின. அப்போது அவனது நினைவுச்சரமும் சுழலத் தொடங்கியது. “நானை, பியோட்ரா தனது படைத்தள முகாமுக்குச் செல்லுகிறான். தாரியா மட்டும் குழந்தையுடன் வீட்டில் இருப்பான்; அவன் இல்லாமலே புல்வெட்டும் வேலைகளையெல்லாம் நாம் மட்டுமே கவனிக்க வேண்டியிருக்கும்” என்றெல்லாம் நினைவுபடுத்திக்கொண்டான்.

கதகதப்பாயிருந்த தலையணையில் தன் தலையைப் புதைத்தவாறே கிரெகர் தூங்க முயன்றான். ஆனால் தொடர்ந்து தாலாட்டின் இன்னொலி கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

“உன் குதிரை எங்கே?
வாயிலுக்கு வெளியே.
தலைவாயில் எங்கே இருக்கிறது?
வெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது”

தொடர்ந்த குதிரைக் கனைப்பு அவனது தூக்கத்தைக் கலைத்தது. கனைப்பொலியிலிருந்து, அது பியோட்ராவின் படைக்குதிரை என்பதைக் கிரெகர் தெரிந்துகொண்டான். தூக்கத்தில் மரத்துப்போன கைகளால் சட்டைப் பொத்தான்களை

அவன் மாட்டிக்கொண்டான். மீண்டும் தாரியாவின் தாலாட்டு இசையொலி பரவிற்று; இனிய அந்த ஒலியின் அரவணைப்பிலே மெய்மறந்து துயின்றான் கிரெகர்.

“வாத்தெல்லாம் எங்கேடா?

வயற்புறத்து நாணலுக்கே;

நாணல் எல்லாம் எங்கே?

பறித்தார்கள் நம் பெண்கள்;

நாணல் எல்லாம் பறித்துப்போட்ட

நாரீமணிகள் எங்கே?

நாயகரை மணந்துகொண்டு

போய்விட்டாரே அம்மா!

பொல்லாத கொஸாக்கியர்

போன இடம் எதுவோ?

போர்க்களத்தை நாடியவர்

போய்விட்டாரே அம்மா!”

தாரியாவின் இந்தத் தாலாட்டுப் பாடல் கிரெகரையும் தூங்க வைத்துவிட்டது.

சற்று நேரம் கழிந்தது. கிரெகர் சட்டென கண்விழித்தான். கண்களைக் கசக்கியபடி குதிரை லாயத்துக்குச் சென்று, பியோட்ராவின் குதிரையைத் தெருப் பக்கமாகப் பிடித்து வந்தான். அந்தரத்தில் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்த சிலந்தி வலையொன்று அவன் முகத்தில் படர்ந்தது. எதிர்பாராத விதமாக அவனுடைய தூக்கக் கலக்கமும் கலைந்தது.

டான் நதி நெடுகிலும் நிலவொளி பளபளத்தது; சாய்ந்த கதிரொளிகள் கால்படாத சாலையொன்றை டான் நதி தீரத்தில் நிர்மாணித்தன. நதிமீது மூடுபனி படர்ந்திருந்தது. மூடுபனிப் படலங்கட்கு மேலே நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் தானியம் தெளித்தாற்போல் செறிந்திருந்தன. குதிரை தனது குளம்புகளை ஜாக்கிரதையாக எடுத்து வைத்தது. கரையிலிருந்து ஆற்றநீரை அடையும் சரிவைக் கடப்பது கடினமாக இருந்தது. ஆற்றின் அப்புறத்திலிருந்து வாத்துக்களின் ‘ குவாக் குவாக் ’ என்ற சப்தம் ஆற்றையும் கடந்து வந்தது. ஆற்றங்கரையை அடுத்திருந்த சுகதி நீரில் ஷீட் - மீன் ஒன்று துள்ளித் துள்ளி, தனக்கு உகந்த இரையைத் தேடியது.

ஆற்றோரமாகவே நெடுநேரம் நின்றான் கிரெகர். கரையிலிருந்து அருவருக்கத்தக்க தீ நாற்றம் கிளம்பியது. குதிரையின் உதட்டிலிருந்து ஒரு துளி நீர் கசிந்து விழுந்தது. கிரெகரின் இதயத்தில் கவலையின்மையும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்திருந்தன. அவன் திரும்புகையில் கிழக்கு நோக்கிப் பார்த்தான். வானத்தில் கருமேகம் கலைந்து தெளிவடைவதைக் கண்டான்.

குதிரை லாயத்தினருகே எதிர்பாராத வகையில் அவன் தன் அன்னையைச் சந்தித்தான்.

“யாரது கிரிஷ்காவா?”

“பிறகு, வேறு யாராக இருக்க முடியும்?”

“குதிரைக்கு தண்ணீர் காட்டிவிட்டாயா?”

“ஆம்!” என்று சுருக்கமாகக் கூறினான் அவன்.

நெருப்புப் பற்ற வைப்பதற்கு ஏதுவாகக் கொஞ்சம் உலர்ந்த வரட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு அடுக்களையறைக்குள் திரும்பவும் விரைந்தாள் அவனது தாய். அவளுடைய மெலிந்த பாதங்கள் தரையில் படும்பொழுது சப்தம் கேட்டது.

“நீ போய் அஸ்டாகாவ் வீட்டினரை எழுப்பு. நமது பியோட்ராவுடன் போவதாக ஸ்டெபானும் கூறினான்” என்று கூறினாள் அவள்.

அதிகாலைக் குளிர் காரணமாகக் கிரெகர் விறைத்துப் போயிருந்தான். உடல் முழுவதும் மயிர்க்காம்புகள் குத்திட்டு நின்றன. மூன்று வாயில்படிகளும் சப்தத்தால் எதிரொலிக்கும் வண்ணம் அஸ்டாகாவின் குடிசைக்கு ஓடினான் கிரெகர். ஆனால் கதவு தாளிடப்பட்டிருந்தது. அடுக்களையில் ஒரே கம்பளியை விரித்து அதன்மீது ஸ்டெபான் படுத்திருந்தான்; அவன் கையில் தலைவைத்தபடியே அவனது மனைவி தூங்கினாள்.

அக்ஸீனியா தனது பாவாடை முழங்காலுக்கு மேலே சுருண்டு கிடக்க, வெள்ளை வெளேரென்ற கால்களை நாண மின்றி விரித்துப் போட்டுக்கொண்டு கிடப்பது வைகறையின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் கிரெகர் கண்களில் பட்டது. ஒரு வினாடி வைத்த கண் வாங்காது இந்தக் காட்சியை அவன் கண்டான்; தன்னுடைய வாய் உலர்ந்து போவதாகவும், தன் தலையை இரும்பாலடித்துப் பிளப்பது போன்றும் அவன் உணர்ந்தான்.

நாலாபுறமும் கண்களைச் சுழலற்றியபடி, கரகரப்பான விசித்திரக் குரலில் “ஏய்! யார் அங்கே இருப்பது? எழுந்திருங்கள்?” என்று கூவினான்.

தூக்கத்திலிருந்து அக்ஸீனியா விழித்துக்கொண்டாள். “யார் அது?” என்று கேட்டபடியே அலங்கோலமாகக் கிடந்த தனது பாவாடையைச் சரிப்படுத்திக் கால்களை மூடிக் கொண்டாள். அவளது தலையணையில் ஒரு துளி எச்சில் வடிந்திருந்தது. விடியற்கால நேரத்தில் பெண்கள் நன்கு தூங்குவார்கள்.

“நான்தான் வந்திருக்கிறேன். உங்களை எழுப்பும்படியாக அம்மாதான் என்னை அனுப்பினான்”.

இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் எழுந்துவிடுவோன். தெள்ளுப் பூச்சித் தொந்தரவால் நாங்கள் தரையில் படுத்துக்கொண்டோம். ஸ்டெபான் கூப்பிடுவது காதில் விழவில்லையா? எழுந்திருங்கள்” என்றாள் அக்ஸீனியா. பேசும் தொனியிலிருந்து அக்ஸீனியா மிகவும் நாணப்படுகிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட கிரெகர் அங்கிருந்து வேகமாகப் புறப்பட்டான்.

அந்தக் கிராமத்திலிருந்து மே ராணுவப் பயிற்சி முகாமிற்கு முப்பது கொஸாக்கியர்கள் புறப்பட்டனர். விடிகாலையில் ஏழு மணிக்குச் சற்று முன்பாக தார்பாலின் மெழுகுச்சேலைகளால் மூடப்பட்ட கவச வண்டிகள் புறப்பட்டன; மாலுமிகளைப் போல உடையணிந்து தமது தளவாடங்களைச் சுமந்தபடி, குதிரைமீதும் நடந்தும் கொஸாக்கியர்கள் சாரிசாரியாகச் சதுக்கத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

பியோட்ரா வாயிற்படியில் நின்றபடி, அறுந்துபோன கடிவாளத்தின் வாரை, விரைவாகத் தைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய தந்தை பண்டாலிமான் தொட்டியில் ஓட் தானியத்தைக் கொட்டி, பியோட்ராவின் குதிரைக்குத் தீனி வைத்தான்.

“துனியா! பையில் ரொட்டித் துண்டுகள் வைத்து விட்டாயா? இறைச்சிக்கு உப்புப் போட்டாகிவிட்டதா” என்று கேட்டான் கிழவன்.

ரோஜா சிவப்புபோன்ற தளதளப்பான முகம் வாய்ந்த துனியா பறவை அங்குமிங்கும் ஓடியவாறே தந்தைக்குப் பதில் கூறினாள்.

“நீங்கள் உங்கள் வேலையைக் கவனியுங்கள் அப்பா! அண்ணன் செர்காஸ்கி சேரும்வரையில் அவருக்கு எவ்விதக் குறையும் ஏற்படாதபடி நான் மூட்டைகட்டி அனுப்புகிறேன்”.

குதிரையை நோக்கித் தலையசைத்தபடி, “இன்னும் தீவனம் முடியவில்லையா?” என்று கேட்டான் பியோட்ரா.

“இன்னுமா இல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டே, சேணத்துத் துணிகளைத் தனது முரட்டுக் கரத்தால் சரிபார்த்தான் பண்டாலிமான். “சேணத்துணியில் ஒரு சிறு துரும்பு கூட ஒட்டியிருக்கக்கூடாது. துரும்பு அழுத்தினால் ஒரு படைப் பெயர்ச்சியிலேயே குதிரையின் முதுகு புண்ணாகிவிடும் என்பது அவன் கருத்து.

“அப்பா! தீவனம் தின்று முடிந்ததும் குதிரைக்குத் தண்ணீர் காட்ட வேண்டும்”.

“டான் நதிக்கே கொண்டுபோய்க் கிரெகர் தண்ணீர் காட்டுவான்!” என்றான் பண்டாலிமான்.

நல்ல உயரமும் வலுவான எலும்புரமும் கொண்ட அந்த டான் தீரத்துக் குதிரையைக் கதவுக்கு வெளியே கிரெகர் பிடித்து வந்தான். அதன் நெற்றியில் அழகான வெள்ளைச் சுட்டி படர்ந்திருந்தது. கதவுக்கு வெளியே வந்ததும், அதன் விலாப்புறத்தில் மெதுவாகத் தனது இடதுகையை ஊன்றியபடி தாவிக் குதிரையின்மீது அமர்ந்து, அதைப் பெருநடையில் விரட்டிக்கொண்டு போனான் கிரெகர். ஆற்றை நெருங்கியதும், குதிரையின் முதுகெலும்பை ஒட்டிச் சாய்ந்தபடியே, கடிவாளத்தைச் சுண்டிப் பிடித்துக் குதிரையை மெதுவாக ஆற்றில் இறக்க எத்தனித்தான். ஆனால் விரைவாக வந்த காரணத்தால் குதிரை தடுமாறியபடி, விரைவில் சரிந்து ஆற்றில் இறங்கியது. இச்சமயம் அருகிலிருந்த குன்றிலிருந்து குடங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒருத்தி இறங்கி வருவதைக் கிரெகர் கண்டான். உடனே பாதையைவிட்டுக் குதிரையைச் சடுதியில் திருப்பித் தண்ணீருக்குள் பாய்ந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் எழுந்த தூசு மேகப்படலாம் போலப் பரவியது.

அக்ஸீனியா அஸ்டாகோவா அப்பொழுதுதான் ஆற்றுச் சரிவில் ஆடி அசைந்து வந்துகொண்டிருந்தாள். கிரெகர்

வேகமாகக் குதிரையைச் செலுத்துவதைக் கண்டதும் அவள் கத்தத் தொடங்கிவிட்டாள்:

“ஏ கிறுக்குப் பிசாசே! என்மேலேயே குதிரையை ஏற்றி விடுவாய் போலிருக்கிறதே. நீ குதிரையோட்டும் லட்சணத்தை என் அப்பாவிடம் சொல்லுகிறேன், பார். பொறு, பொறு” என்று இரைந்தாள்.

“அடுத்த வீட்டுக்காரம்மா!... அதிகக் கோபம் வேண்டாம்... உன் புருஷன் பட்டாளத்துக்குப் போன பிறகு உன் வயல் வேலைக்கெல்லாம் நான்தாம்மா உதவியா இருப்பேன்... என்மீது கோபம் வேண்டாம்மா!” என்றான் கிரெகர் எகத்தாளமாக.

“ஐயே! நீ எப்படி எனக்கு உதவி செய்யப் போகிறாயோ தெரியவில்லை”.

“கதிர் அறுப்பு வந்தவுடன் ஐயாக்கிட்டேதான் வருவீங்க” என்று சிரித்தபடி கூறினான் கிரெகர்.

காற்றில் விலகாதபடி பாவாடையை முழுங்கால்களுக் கிடையில் தூக்கிச் செருகியபடியே, அக்ஸீனியா, குடம் நீர் மொண்டுகொண்டாள்.

“உன் ஸ்டெபான் புறப்பட இன்னும் தயாராகவில்லையா?” என்று கேட்டான்.

“அதைப்பற்றி உனக்கென்ன?”

“ஏன்மா இந்தச் சிடுசிடுப்பு. ஏன்? நான் கேட்கக்கூடாதோ?”

“ஆமாம். அவர் தயார்தான், அதனால் உனக்கென்ன வந்தது?”

“அப்படியானால் புருஷன் இல்லாத வாழாவெட்டியாய் நீ வீட்டில் அடைந்து கிடப்பாய்”.

“ஆம்... இருப்பேன்!”

இதுவரை நீர் குடித்துக்கொண்டிருந்த குதிரை, தலையைத் தூக்கி டான் நதியை நோக்கியது. அதன் முன்னங்கால்கள் ஆற்றில் பதிந்தன. அக்ஸீனியா மற்றொரு குடத்தில் நீர் நிறைத்துக்கொண்டாள். இரண்டு குடங்களையும் ஒரு கழியில்

பொருத்தித் தோளில் வைத்தபடி சரிவில் ஏறத் தொடங்கினாள். கிரெகரும் குதிரையைத் திருப்பிக்கொண்டு அவளைத் தொடர்ந்தான். ஆற்றுப் புறத்திலிருந்து வீசிய காற்று அவளது பாவாடையை அலைத்தது; அவளது கபிலநிறக் கழுத்தில் படிந்துகிடந்த தலைமயிர்ச் சுருள்கள் அழகாக அசைந்தாடின. தனது கனத்த தலைக்கொண்டையில் தட்டை வடிவான தொப்பி அணிந்திருந்தாள் அவள். அத்தொப்பியில் பதிந்திருந்த சரிகைத் தகடுகள் நெருப்புபோல ஜொலித்தன. தனது ரோஜாநிற ரவிக்கையை பாவாடைக்குள் செருகிக் கட்டியிருந்தபடியால் அது தோள்பட்டைகளிலும் முதுகிலும் இறுக்கமாக ஒட்டிக் கிடந்தது. அவள் குனிந்தபடியே சரிவில் உன்னி ஏறியபொழுது, தோள்பட்டைக்குக் பக்கத்தில் பள்ளம் விழுந்து ரவிக்கைக்குள் இருப்பது எல்லாம் சுத்தமாகத் தெரிந்தது. அவளது அங்கங்களின் ஒவ்வொரு அசைவையும் கிரெகர் உற்றுக் கவனித்தான். அவளுடன் மீண்டும் பேச்சுக் கொடுப்பதை அவனது மனம் நாடியது.

“உன் கணவரை நீ பிரிந்திருக்க வேண்டும், இல்லையா? அவர் இல்லாமல் உனக்குப் பொழுது போகாது”.

அக்ஸீனியா திரும்பிப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தபடி நிற்காமலே சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

“பிரிந்துதானிருக்க வேண்டும். வேறு என்ன? நீயும் கல்யாணம் செய்து பார். அப்பொழுதுதான் தெரியும். நீ கல்யாணம் செய்துகொண்ட பின்னர் உன் ஜோடியை விட்டுப் பிரிந்துபார்... அப்பொழுதுதான் பிரிவுத்துயரம் தெரியும்” என்று குத்தலாகச் சொன்னாள் அக்ஸீனியா.

குதிரையை அவளருகில் நிறுத்தி, நிதானப்படுத்தியபடியே அவளது கண்களை உற்றுப்பார்த்தான் கிரெகர்.

“தம் கணவன்மார்கள் போய்விட்டால் மற்றைய பெண்கள் சந்தோஷப்படுகின்றனர். எங்கள் தாரியாவோ தன் கணவன் பியோட்ரா இல்லாவிட்டால் தடித்துக் கொழுத்துவிடுவாள்”.

“கணவன் என்றால் அட்டை என்று பொருளில்லை; என்றாலும்கூட அவன் பிறருடைய ரத்தத்தை உறிஞ்சாமல் இருப்பதும் இல்லை. எல்லா ஆண்களும் இப்படித்தான்.

உனக்கும் சீக்கிரம் கல்யாணம் முடிந்து நாங்கள் பார்ப்போமா” என்று கேட்டவாறே தன் தலைமயிரைக் கோதிக்கொண்டாள் அக்ஸீனியா.

“கல்யாணமா? எப்பொழுது நடைபெறுமோ தெரிய வில்லை. தகப்பனாரின் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது அது. என் ராணுவ சேவையெல்லாம் முடிந்த பின்னர் ஒருவேளை என் கல்யாணம் நடக்கக்கூடும்”.

“நீ இன்னும் சின்னப்பிள்ளைதானே. இன்னும் வயதாக வில்லையே. கல்யாணம் செய்துகொள்ளாமல் இருந்துதான் பாரேன்!”

“ஏன் என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டா மென்கிறாய்?”

“கல்யாணம் என்றால் கஷ்டத்தைத் தவிர வேறு என்ன கிடைக்கும்!” என்றபடி புருவங்களை உயர்த்தி அவனை உற்றுப் பார்த்தாள்; உதட்டைத் திறக்காமலே மகிழ்ச்சியின்றிச் சிரித்தாள். அக்ஸீனியாவின் உதடுகள் நாணமேதுமின்றிக் காமப் பேராசையால் விம்மியிருப்பதை அப்பொழுது முதன்முதலாகக் கிரெகர் கவனித்தான். குதிரையின் பிடரிமயிரைத் தன் கையால் கோதியபடி “எனக்குக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள விருப்ப மில்லை. என்றாலும் ஒன்று; நான் திருமணம் செய்து கொள்ளாமலே என்னை ஒரு பெண் காதலிக்கக்கூடும்” என்றான் கிரெகர்.

“அப்படி உன்னைக் காதலிப்பதற்கு யாரையாவது கண்டுபிடித்திருக்கிறாயா?”

“நான் ஏன் தேட வேண்டும்? உன்னுடைய ஸ்டெபான் உன்னை விட்டுத்தான் போக இருக்கிறானே...”

“இந்த மாதிரியெல்லாம் என்னிடம் விளையாடாதே. நான் ஸ்டெபானிடம் சொல்லிவிடுவேன்”.

“சொல்லேன்.... ஸ்டெபானிடம். நானும் ஒரு கை பார்க்கிறேன்”.

“வீராதி வீரரே.... உம் பிரதாபத்தை அடக்கும். வரட்டுக் கூச்சலும் சம்பமும் பேசாது நிறுத்திக்கொள்ளும்”.

“அக்ஸீனியா! என்னைப் பயமுறுத்தப் பார்க்காதே”.

“நான் உன்னைப் பயமுறுத்தவில்லை. நீ எந்தப் பெண்களிடம் வேண்டுமானாலும் சல்லாபம் செய். அவர்களும் உன்னைப் பிடித்துக்கொள்ளட்டும். என்மீது நாட்டம் செலுத்துவதை மட்டும் விட்டுவிடு”.

“அப்படிச் சொல்லாதே. இனிமேல்தான் உன்னை அடிக்கடி பார்ப்பேன்”.

“அப்படியானால் இப்பொழுதே கவனித்துக்கொள்ளேன்!” என்றபடி, சமாதானமடைந்ததற்கு அறிகுறியாக அக்ஸீனியா லேசாகச் சிரித்தாள். குதிரையைச் சுற்றிக்கொண்டு பாதையை விட்டு விலகிச் செல்ல முயன்றாள். குதிரையைக் குறுக்காய்ப் பிடித்து நிறுத்தியபடி பாதையை மறித்துக்கொண்டான் கிரெகர்.

“சரி! கிரிஷ்கா எனக்கு வழிவிடு!”

“விட மாட்டேன்”.

“முட்டாள்தனமாய் நடந்துகொள்ளாதே, விலகி நில். கணவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் காத்திருக்கின்றன. போக வேண்டும்” என்று கடிந்தாள் அக்ஸீனியா.

கிரெகர் சிரித்துக்கொண்டே குதிரையைத் தூண்டி விட்டான். அருகிலிருந்த செங்குத்துப் பாறைப் பக்கமாக அவனைக் குதிரை நெட்டித் தள்ளியது.

“ஏய் பிசாசே! போக வழிவிடு. சுற்றிலும் ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் அவர்கள் நம்மைப் பார்த்தால் என்ன நினைத்துக்கொள்ளுவார்கள்?” என்று அக்ஸீனியா முணுமுணுத்தாள்.

மருண்ட நோக்குடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடி, சடாரென அவள் புறப்பட்டாள்; திரும்பிப் பார்க்காமலே வேகமாகச் சென்றாள்.

படிகளில் நின்றவாறே பியோட்ரா தனது குடும்பத்தாரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டான். கிரெகர், குதிரைக்குச் சேணத்தைப் பூட்டினான். அவனது சகோதரன் படிகளிலிருந்து வேகமாக இறங்கி வந்து கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டான். குதிரை தெருவை மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு, கால்களை உதறியபடி

வாயை அசைத்துக்கொண்டே சென்றது. சேணத்தின் ஒரு பக்கக் கால்மிதியில் ஒரு காலை வைத்தபடி தன் தந்தையிடம் பேசத் தொடங்கினான் பியோட்ரா:

“அப்பா! கிழட்டுக் குதிரைகளுக்கு அதிக வேலை கொடுக்காதீர்கள். வருகிற இலையுதிர் காலத்தில் விற்று விடுவோம். கிரெகருக்கு ஒரு ராணுவக் குதிரை வேண்டியிருக்கிற தென்பதுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. அதையும் மறந்து விடாதீர்கள். சமவெளியில் விளைந்த புல்களை விற்க வேண்டாம். இந்த ஆண்டு திடலில் எவ்வளவு வைக்கோல் கிடைக்குமென்பது தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே!”

இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு தகப்பனார் விடை கொடுத்தார். “சரி! ஆண்டவன் உனக்குத் துணையிருப்பாராக. புறப்படுவதற்குரிய நேரமாகிவிட்டது” என்று சொல்லியபடி தன்மீது சிலுவை அடையாளமிட்டுக் கொண்டார்.

தனது தடித்த உடம்புடன் தாவிச் சேணத்தின்மீது அமர்ந்துகொண்டான் பியோட்ரா. இடுப்பில் இருந்த வார்க் கச்சைக்குள் சட்டையின் பின்புறத்தைச் செருகிவிட்டான். குதிரை மெதுவாக வாயிலை நோக்கி நகர்ந்தது. அவனது இடுப்பிலிருந்து தொங்கிய வாள், குதிரையின் அசைவிற்கு ஏற்பத் தாள லயத்துடன் அசைந்தது; அதன் கைப்பிடி சூரிய ஒளியில் மங்கலாகப் பளிச்சிட்டது.

குழந்தையைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள் தாரியா. அவனுடைய தாய் இலினிச்சினா, தன் சட்டையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு முற்றத்தின் நடுவே அசைவற்று நின்றாள்.

“அண்ணா! வறுவல்கள், இதோ வறுவல்கள். நீ வறுவல்களை மறந்துவிட்டாயே. உருளைக்கிழங்கு வறுவல்கள்.” என்று கூவியபடி வாயிலை நோக்கி ஓடினாள் துனியா.

“அசடே, எதற்காக இப்படி அலறுகிறாய்” என்று கடிந்து கொண்டான் கிரெகர்.

“அண்ணா, வற்றல்களைக்கூட மறந்துவிட்டுப் போகிறாரே!” என்று லேசாக முனகிக்கொண்டே வாயில் கதவில் சாய்ந்து நின்றாள் துனியா. அவளது கண்களிலிருந்து உதிர்ந்த கண்ணீர்த்

திவலைகள், பளபளத்த கன்னங்களில் வடிந்து ரவிக்கையில் விழுந்தன.

துனியா சாய்ந்து நின்ற இடத்தருகில் தாரியாவும் வந்தாள். அவளது கையிடுக்கின் வழியாகத் தனது கணவனுடைய தூசுபடிந்த வெள்ளைச் சட்டையைப் பார்த்தபடியே நின்றாள். மக்கிப் போயிருந்த வாயில் கம்பை அசைத்தபடி கிழவன் பண்டாலிமான் கிரெகரிடம், “இந்த உலுத்துப்போன கம்பைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு வேறு கம்பை நட்டு, வாயிலைச் செப்பஞ் செய்!” என்றான். ஒரு கணம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்துவிட்டு “பியோட்ரா போய்விட்டான்!” என்று பெருமூச்சோடு அவன் வாயும் முணுமுணுத்தது.

ஸ்டெபான் தயாராவதை முள் முறுக்குவேலி வழியாகக் கிரெகர் பார்த்தான். பச்சைநிறக் கம்பளிப் பாவாடையை அணிந்திருந்த அக்ஸீனியா, குதிரையை வெளியே பிடித்து வந்தாள். ஸ்டெபான் சிரித்துக்கொண்டு அவளிடம் ஏதோ சொன்னான். அவளை நெருங்கி, நிதானமாக, அவள் தனக்கு உரியவள் என்கிற நினைப்பில் அவளது தோள்களைச் சுற்றித் தன் கைகளைப் பிணைத்தபடி, முத்தமிட்டான். அவளது வெள்ளை ரவிக்கையின் பின்னணியில் பார்த்தால், மிதமிஞ்சி உழைத்துக் கருத்துப்போன அவளது கரங்களின் கருநிறம் நன்கு தெரிந்தது. ஸ்டெபான், கிரெகர் பக்கமாக முதுகைத் திருப்பி நின்றான். மழுங்கச் சவரம் செய்யப்பட்ட வழுவுழுப்பான அவளது முரட்டுக் கழுத்தும், விசாலமாகி விம்மி நிற்கும் தோள்களும், முறுக்கிவிட்ட கபில மீசையும், (அவன் மனைவியை முத்தமிடக் குனியும்பொழுதெல்லாம்) வேலிக்கு ஊடே தெரிந்தன.

அக்ஸீனியா எதையோ பார்த்துச் சிரித்தபடி தன் தலையை அசைத்தாள். சேணத்தில் வேர் முளைத்ததுபோலப் பதிவாக அமர்ந்துகொண்டு, தனது கருப்புக் குதிரையை ஸ்டெபான் வாயில் பக்கமாக விரைந்து முடுக்கினான். கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனோடு நடந்துவந்த அக்ஸீனியா அன்போடும், அடங்காத தாபத்தோடும் அவன் கண்களை ஆழ்ந்து நோக்கினாள்.

சாலைப்புறமாகத் திரும்பும்வரை அவர்கள் திரும்புவதைக் கண்கொட்டாமல் நீண்டநேரம் பார்த்து நின்றான் கிரெகர்.

4

அன்று மாலை இடியும் புயலும் உருவாகியது; கனத்த மேகமூட்டம் கிராமத்தைக் கவித்துக்கொண்டது. பேய்க் காற்றால் உந்தப்பட்டுக் கொந்தளித்த டான் நதி, நுரை நுரையாக அலையெழுப்பிக் கரைகளில் மோதிற்று. வானத்தில் வெறும் மின்னல் பளிச்சிட்டுப் பாய்ந்தது; தொடர்ந்து பேரிடிச் சத்தம் பூமியையே அதிரவைத்தது. கறுகறுத்து நின்ற மேகங்களுக்குக் கீழே தனது சிறகை விரித்தபடி வல்லாறு ஒன்று வட்டமிட்டுப் பறந்தது; அண்டங்காக்கைகள் அதைக் கூச்சலிட்டுத் துரத்தித் திரிந்தன. குளிர் காற்றைக் கக்கியபடி மேகத்திரள் கீழ்த்திசையி லிருந்து கிளம்பி டான் நதியைக் கடந்தது. நீர்ப்பரப்புக்கு அப்பால், வானம் பயங்கரமாகவும் அச்சுறுத்துவதுபோலக் கருத்தும் இருந்தது. புல்வெளிதீரம் எதையோ எதிர்பார்த் திருப்பது போல் மௌனமாகப் பரவிக் கிடந்தது. கிராமத்தில் ஜன்னல் கதவுகளை மூடும் சத்தம் கலகலத்தது. முதியோர்கள், சிலுவை அடையாளம் இட்டபடி விரைவாகத் தங்கள் வீடுகளை நோக்கிச் சென்றனர். சுழல்காற்றால் உருவான தூண்மாதிரி அமைந்த தூசுப்படலாம் ஒன்று திடலை நோக்கி நகர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்தது. வெப்பத்தால் வெந்து கிடந்த பூமியீது மழைத்துளிகள் தானிய மணிகளைப்போல உதிரத் தொங்கின.

தனது தலைக்குஞ்சமும் கொண்டையும் குலுங்க முற்றத்தின் குறுக்கே ஓடினாள் துனியா. கோழிக்கூட்டின் கதவை இறுக்கமாகச் சாத்தினாள். குறுக்கிடும் தடைகளைத் தாண்ட, குதிரையைப்போலத் தனது நாசித் துவாரங்கள் விரிந்து கொடுக்கப் பெருமூச்சுவிட்டபடி முற்றத்தின் நடுவில் நின்றாள். குழந்தைகள் தெருவில் குதிகால்படாது பாய்ந்தோடினார்கள். எட்டு வயதான மிஷ்கா, தனது தந்தையின் விகாரமான அகன்ற தொப்பியைக் கண் மறைக்க, மாட்டிக்கொண்டு சுற்றிச் சுற்றி வந்தபடி, கிரீச்சிட்ட குரலில் பாடத் தொடங்கினான்:

“மழையே, மழையே கொட்டிவிட்டுப் போ.
மா தேவனுக்கு மண்டியிட்டு
சேக பெருமானைத் தொண்டனிட்டுப்
பிரார்த்தனை செலுத்தப் போக வேணும்
மழையே, மழையே, ஓடிப்போ”

துனியா, மிஷ்காவின் கீறல்பட்ட வெறுங்கால்கள் தரையை முரட்டுத்தனமாக மிதித்துத் துவைப்பதைப் பொறாமையுடன்

பார்த்து நின்றாள். தானும் மழையில் நனைந்து நடனமாட வேண்டுமென்ற ஆசை அவளுக்கு ஏற்பட்டது; மழையில் நனைந்தால் தனது கூந்தல் அடர்த்தியாகவும், நெளிவுபட்டும் வளருமென்று நினைத்தாள். செந்தட்டி இலையில் உரையும் அபாயத்தைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் மிஷ்காவின் நண்பன் சாலைத் தூசியில் நிற்பதைப்போலத் தன் கைகளையும் ஊன்றி நிற்க அவளும் ஆசைப்பட்டாள். ஆனால் அவளது தாய் அச்சுறுத்துவதுபோல, தன் உதட்டைப் பிதுக்கியபடி ஜன்னலிலிருந்து துனியாவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். வேறுவழியில்லாத துனியா பெருமூச்சுவிட்டபடியே வீட்டுக்குள் ஓடினாள். மழை கடுமையாகப் பெய்யத் தொடங்கியது. வீட்டுக்கூரையை ஒட்டிப் பேரிடி ஒன்று முழங்கி, டான் நதியை நோக்கி உருண்டு சென்றது.

வீட்டு முற்றத்தில் பண்டாலிமானும் வியர்வை சொட்டும் வண்ணம் கிரெகரும், பக்கத்து அறையிலிருந்த பெரிய வலையை வெளியே இழுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“முரட்டு நூலும் கோணி ஊசியும் நொடியில் கொண்டு வா” என்று துனியாவை நோக்கிக் கூவினான் கிரெகர். தாரியா, வலையைச் செப்பனிட உட்கார்ந்தாள். குழந்தையைத் தொட்டிலில் இட்டு அசைத்தபடியே அவளது மாமியார் முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தாள்:

“ஐயா! பெரியவரே. உம்மை என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. இந்நேரம் நாமெல்லாம் படுத்திருக்க வேண்டும்; கெரோஸின் எண்ணெய் விலை ஏறிக்கொண்டேயிருக்கையில், நீர் விளக்கை எரித்துக்கொண்டேயிருக்கிறீர். இப்பொழுது என்ன பிடிக்கப் போகிறீர்கள்? எங்கே போய்த் தொலைய எத்தனிக்கிறீர்கள்? இப்போது சென்றால் மூழ்கித் தொலைவீர்கள்; ஆண்டவன் சாபம் நம்மைத் தொடர்கிறது; மின்னல் பளிச்சிடுவதைப் பாருங்கள்; ஆண்டவரே, சேகக் கிறிஸ்துவே, மோட்சத்தின் அரசியே, தேவ மாதாவே...”

ஒரு கணம் கண்ணைப் பறிக்கும் நீல ஒளி தோன்றியது; அதைத்தொடர்ந்து அடுக்களையில் அமைதி நிலவியது. ஜன்னல் கதவுகளில் மழைத்துளி பாய்ந்து விழும் ‘சட சட’ வென்ற இரைச்சல் இன்னும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. பேரிடி முழக்கம் தொடர்ந்து எழுந்தது. துனியா சினுங்கிக்கொண்டு,

தன் தலையை வலையில் புதைத்துக் கொண்டாள். ஜன்னல் களையும் கதவுகளையும் நோக்கிச் சிலுவை அடையாளம் செய்தாள் தாரியா. தனது காலில் சாய்ந்து உராய்ந்து கொண்டு நின்ற பூனையை வெறுப்போடு பார்த்தாள் கிழவி:

“துனியா! இந்த எழுவெடுத்த பூனையை அப்பால் விரட்டி போட்டு. மோட்சத்து அரசியே, என் பாவங்களை மன்னியும்... துனியா- இந்தப் பூனையை முற்றத்துப் பக்கம் விரட்டிவிடு! ஷு, ஷிசாசே! நீ நாச-”

இதைக் கேட்டதும் கிரெகர் வயிறு குலுங்கச் சிரித்தபடி வலையை நழுவவிட்டான்.

“போதும், போதும். எதுக்காகப்பா இப்படிப் பிரமாதப் படுத்துகிறாய். நிறுத்து!” என்று அவனைப் பார்த்து இரைந்தான் கிழவன். “சரி சரி! பெண்களே! விரைவில் வலையைத் தைத்து ஒழுங்குபடுத்துங்கள்.. வலையைத் தைத்து வைக்கும்படி அன்றைக்கே சொன்னேன்”.

“இன்றைக்கு மீன் என்னவோ கிடைக்கப் போவதில்லை” என்று தயங்கியபடி கிழவனிடம் தெரிவித்தாள் அவன் மனைவி.

“ஒன்றும் புரியாவிட்டால் வாயை மூடிக்கொண்டு சுமமா கிட புயலுக்குப் பயந்துகொண்டு மீன்கள் எல்லாம் கரைப் பக்கமாக இப்போது வரும். இந்தப் புயலால் ஆற்று நீரெல்லாம் சக்திமயமாகியிருக்குமோ என்றுதான் அஞ்சுகிறேன். துனியா- ஓடு- ஓடிப்போய் தண்ணீர் பாய்ந்தோடும் சத்தம் கேட்கிறதா என்று பார்த்துவா”.

துனியா அரைமனதுடன் கதவுப் பக்கமாக நகர்ந்தாள்.

வயதான கிழவி இலினிச்சினாவை இவ்வாறெல்லாம் எளிதில் அடக்கிவிட முடியாது. அவளாலும் அடங்கியிருக்க முடியாது. “உங்களுடன்கூட யார் வரப்போகிறார்கள்? தாரியா வரக்கூடாது. வந்தால் அவளுக்கு நெஞ்சில் சளி கட்டிவிடும்” என்று பிடிவாதமாக வற்புறுத்தினாள் கிழவி.

“நானும் கிரெகரும் போகிறோம். இன்னொரு வலைக்கு அக்ஸ்னியாவையும், வேறொரு பெண்ணையும் கூட்டிக் கொள்வோம்”.

இச்சமயத்தில் மூச்சுவிட முடியாமல் வீட்டுக்குள் ஓடி வந்தாள் துனியா. அவளுடைய பரந்த கூந்தலில் ஆங்காங்கே மழைத் துளிகள் தெரிந்தன. கரிசல் நிலத்து ஈரநாற்றம் அவளது மூக்கில் அடித்தது.

“தண்ணீர் பேரிரைச்சலுடன் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது” என்று திணறியபடி சொன்னாள் துனியா.

“நீயும் வருகிறாயா?”

“இன்னும் யார் வருகின்றனர்?”

“வேறு பெண்களையும் கூட்டிச் செல்வோம்”.

“ரொம்ப சரி”.

“சரி! உன் சட்டையை அணிந்துகொண்டு அக்ஸீனியா விடம் ஓடிப்போய், அவளையும், அவளையே போய் மலாஷ்கா புரோலோவாவையும் அழைத்துக்கொண்டு சீக்கிரம் வரச் சொல்!” என்றான் அவள் தந்தை.

“அந்தப் பெண்ணால் பனியில் அலைய முடியாது. அவள் பன்றி போல் கொழுத்திருக்கிறாள்” என்றான் கிரெகர்.

“அருமை கிரிஷா! கொஞ்சம் வைக்கோல் எடுத்துச் செல்லடா. கொஞ்சம் வைக்கோலை நெஞ்சை ஒட்டினாற் போல் அணைத்துக்கொண்டால் சளி பிடிக்காமல் இருக்கும்” என்று யோசனை கூறினாள் அவள் தாயார்.

பெண்களை அழைத்துக்கொண்டு துனியா, விரைவில் திரும்பினாள். அக்ஸீனியா ஒரு நீலப் பாவாடையும், பிசுபிசுத்த ரவிக்கையும் அணிந்திருந்தாள். இடுப்பைக் கயிற்றாலே கட்டி யிருந்தாள். இந்த உடையில் அவள் குட்டையாகவும், மெலிவாகவும் தோன்றினாள். தாரியாவைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி தலைமீது கிடந்த கைக்குட்டையை எடுத்துவிட்டு இறுக்கமாகக் கொண்டை முடிச்சினைப் போட்டுக்கொண்டாள் அக்ஸீனியா. பின்னர் தலையை நிமிர்த்தி உணர்ச்சியின்றிக் கிரெகரைப் பார்த்தாள். அப்பொழுது தனது கால் உறையை அணிந்தபடியே, உருண்டு பருத்திருந்த மலாஷ்கா, கரகரத்த குரலில் கூறினாள்:

“உங்களிடம் கோணிப்பைகள் இருக்கின்றன இல்லையா! இன்று நமக்கு ஏராளமான மீன்கள் கிடைக்கும்”.

எல்லோரும் முற்றத்திற்குச் சென்றனர். இன்னும் வலுவாக மழை கொட்டிக்கொண்டிருந்தது; சக்திபடிந்த நீர்க்குட்டைகள் ஓடைகளாக உருவெடுத்து நதியை நோக்கி உருண்டு கொண்டிருந்தன.

கிரெகர் டான் நதிப்புறம் நோக்கி முன்னால் நடந்தான்.

காரணமில்லாமல் கிரெகர் மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தான்.

“அப்பா! நீரில் மடு இருக்கும்! பார்த்துச் செல்லுங்கள்”.

“எவ்வளவு இருட்டாயிருக்கிறது?”

“என்னை ஒட்டிக்கொண்டு வா, அக்ஸீனியா” என்று வரட்டுச் சிரிப்புடன் கூறினாள் மலாஷ்கா.

“இதுதான் இறங்கவேண்டிய இடம் அல்லவா கிரெகர்?”

“இதுதான் அப்பா!”

“அப்படியானால் இங்கேயே மீன் பிடிக்கத் தொடங்கு” என்று காற்றையும் மிஞ்சிய குரலில் கூச்சலிட்டான் பண்டாலிமான்.

“பெரியப்பா! நீங்கள் சொல்வது காதிலே விழவே இல்லை” என்று அடித்தொண்டையிலிருந்து குரல் கொடுத்தாள் மலாஷ்கா.

“நீரில் இறங்குங்கள். நான் ஆழமாய் இருக்கும் பக்கமாகச் செல்லுகிறேன்.... ஆம்.... ஆழமான பக்கம். ஏ மலாஷ்கா! செவிட்டுப் பிசாசே! நீ எங்கே போய்த் தொலைகிறாய்? நான் நதி மையத்திற்குப் போகப் போகிறேன்.... கிரெகர்.... தெரிகிறதா? அக்ஸீனியா கரைப்பக்கம் பார்த்துக்கொள்ளட்டும்”.

டான் நதி குமுறிக் கும்மாளமிட்டுக் கர்ஜித்தது; செங்குத்தாய் விழுந்த மழைத்துளிகளைச் சேறிப்பாய்ந்த காற்று சிதறடித்தது. தன் கால்களால் ஆற்றின் ஆழத்தைக் கவனித்தபடி கிரெகர் இடுப்பளவு தண்ணீரில் இறங்கினான். கூர்வாள் போன்ற கொடுங்குளிர் தனது மார்புக்குள் புகுந்து இதயத்தையே சுற்றி வளைத்து நெருக்குவதுபோலக் கிரெகர் உணர்ந்தான். அலைகள் சாட்டையைப்போல் அவன் முகத்தில் வீசியடித்துக் கண்களை இறுக்கமாக மூடச் செய்தன. மீன் பிடிக்கும் வலை

தண்ணீரில் விரிந்து பரவிச் சென்று ஆழத்தில் அமிழ்ந்தது. கம்பளிக் கால்உறைகள் அணிந்திருந்த அவனது கால்கள் அவற்றிலிருந்து வழுவி மணற்பாங்கான ஆழத்தில் செருகிச் சென்றன. இந்த நிலையில் அவன் கையகத்திருந்த வலை, பிடிப்பு வழுவி, நழுவிச் சென்றது. நழுவிச்சென்ற வலையைப் பற்ற அவன் நகர்ந்தான். பற்றினான். ஆழம். மிகுதியான ஆழம். திடுமென ஒரு தடுமாற்றம். திடீரென்று அவனுடைய கால்கள் அவனையறியாமலே இழுத்துச் செல்லப்பட்டன. நீர்ச்சுழல்கள் அவனைப்பற்றிப் பிடித்து ஆற்றின் நடுவிற்கே கொண்டு சென்றுவிட்டன. தனது வலதுகையால் தண்ணீரை ஒங்கி அடித்துச் சமாளித்து நீந்திக் கரையை அடைந்தான். கரிய, நீர்ச்சுழல்கள் முன்எப்போதையும்விட இப்பொழுது அவனை மிகவும் அஞ்சவைத்தன. இதுவரை தண்ணீரால் இழுப்புண்டு கிடந்த அவனது கால்கள் மகிழ்ச்சியோடு மணலில் பதிந்து நிலைபெற்றன. அப்பொழுது அவனது காலில் ஒரு மீன் மோதிவிட்டு ஓடியது.

“அதை ஆழத்திற்கு இழுத்துப் போ” என்று இருட்டி லிருந்து அவன் தந்தை கூறுவது காதில் கேட்டது.

மீண்டும் மலைபோலெழுந்த அலை வேகத்தால் வலை இழுத்துச் செல்லப்பட்டது; அவனது பாதங்களுக்குக் கீழே இருந்த மணலைப் பறித்து இழுத்துச் செல்லும் அளவுக்கு நீர் சுளியிட்டுப் பாய்ந்து சென்றது. கிரெகர் நீந்திச் சென்று வலையைப் பற்றினான். ஆற்று நீரைக் கொப்பளித்துத் துப்பிய படியே, “அக்ஸ்னியா! ஒன்றும் ஆபத்து இல்லையே!” என்று கேட்டான்.

“இதுவரை எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கிறது!” என்ற அவளது குரல் அவனது காதில் விழுந்தது.

“இன்னும் இந்த மழை நின்று தொலைக்கவில்லையா?”

“சிறுதுற்றல் நிற்கப்போகிறது, பெருமழை பிடிக்கப் போகிறது”.

“மெதுவாகப் பேசு. என் தகப்பனார் காதில் விழுந்து விட்டால் என்னை நொறுக்கிவிடுவார்!”

“உன் அப்பாவிடம் உனக்குப் பயம்தானா?” என்று கிண்டல் தொனிக்கக் கேட்டாள் அக்ஸ்னியா.

ஒரு கணம் எதுவும் பேசாமல் அவர்கள் இருவரும் வலையை இழுத்து நின்றார்கள்.

“கிரிஷ்கா! அதோ கரையை அடுத்து ஒரு மரம் பெயர்ந்து மூழ்கிக் கிடக்கிறது. நாம் அந்த மரத்தைச் சுற்றி வலையை வீசலாம்”.

இந்தச் சமயத்தில் காற்றின் பெரிய மோதல் ஒன்று கிரெகரை அவளிடமிருந்து அப்பால் நெட்டித் தள்ளியது.

கரையில் ஏதோ ஓரிடத்திலிருந்து “ஆஹா-ஹா” என்று அக்ஸீனியா கூச்சலிட்டாள்; கலவரமடைந்த கிரெகர், அவள் கூப்பாடிட்ட பக்கமாக நீந்திப் போனான்.

“அக்ஸீனியா!”

காற்றின் ஓலமும் தண்ணீரின் இரைச்சலுமே அவன் காதில் விழுந்தன.

“அக்ஸீனியா!” என்று பயத்தால் வெலவெலத்தபடி மீண்டும் கிரெகர் கத்தினான்.

“ஏய்! கிரெகர்” என்று தொலைவிலிருந்த அவன் தந்தை அலறுவது கேட்டது.

அங்குமிங்கும் துருவிப் பார்த்தான். நீரில் பாய்ந்து துழாவினான். தனது கால்களுக்குக் கீழே எதுவோ நழுவிச் செல்வதுபோல உணர்ந்ததும், தன் கரங்களால் அதைப்பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டான் - அது வலை.

“கிரிஷ்கா! நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்று தீனக்குரலில் அக்ஸீனியா கூவுவது அவன் காதில் விழுந்தது.

என் கூப்பாட்டுக்கெல்லாம் ஏன் பதிலே கொடுக்க வில்லை?” என்று கோபம் தொனிக்கக் கேட்டுக்கொண்டு, கால்களாலும் கைகளாலும் நீரை உந்தி அடித்தபடி கரையை அடைந்தான் கிரெகர்.

குத்திட்டு உட்கார்ந்தபடி, சிக்குப்பட்டிருந்த வலையை இருவரும் பிரித்தனர். அப்போது மேகத்திரள் வானத்தில் சிதறிவிட்டது. சிதறிய மேகக்கூட்டங்களின் ஊடே நிலவொளி தலைகாட்டியது. நீர்ப்பரப்புக்கு அப்பால் இடி குமுறுவது

லேசாகக் கேட்டது. நிலப்பரப்பு முழுவதும் நீர்க்கசிவு தென்பட்டது. மழையால் கழுவிவிடப்பட்ட ஆகாயம் நிர்மலமாயும் நேர்த்தியாகவும் இருந்தது.

வலையில் பட்டிருந்த சிக்கலை எடுத்துக்கொண்டிருந்த கிரெகர் அக்ஸீனியாவை உற்றுப் பார்த்தான். அவளது முகம் சுண்ணாம்புபோல் வெளுத்திருந்தது; ஆனால் சிறிது மேல் நோக்கியிருந்த உதடுகளில் புன்னகை அரும்பியது.

காற்றால் உந்தப்பட்டு நான் கரையில் மோதி வீழ்ந்த பொழுது என் சிந்தையே சிதறிவிட்டது. என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. இறந்து போவேனோ என்றுகூட நடுங்கி விட்டேன். நீ ஒருவேளை நீரில் மூழ்கிவிட்டாயோ என்றும் எண்ணிவிட்டேன்”.

அப்பொழுது அவர்களுடைய கரங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று உராய்ந்தன; அவனது சட்டைக் கைக்குள் தனது கரங்களைத் திணிக்க முயன்றாள் அக்ஸீனியா.

“உனது கைகள் எவ்வளவு கதகதப்பாய் இருக்கின்றன! ஆனால் என்னுடைய கைகள்தான் குளிரால் விறைத்து விட்டன!” என்று கவலை கப்பச் சொன்னாள் அக்ஸீனியா.

“அந்தக் கெட்ட மீன் எவ்வாறு நழுவிப் போயிருக்கிறது பார்த்தாயா!” என்று கூறி, வலையின் மத்தியில் ஐந்தடி அகலத்திற்கு அறுந்திருப்பதைக் காட்டினான் கிரெகர்.

அப்போது கரை நெடுகில் யாரோ ஓடிவருவது தெரிந்தது. அது துனியாவாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதை ஊகித்த கிரெகர், அவளை நோக்கி “நூல் கிடைத்துவிட்டதா?” என்று கூவினான்.

“ஆம்! கிடைத்துவிட்டது. நீ எதற்காக இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறாய்? உடனே மீன்பிடிக்கும் இடத்திற்கு உன்னை அழைத்து வரும்படி அப்பாதான் என்னை அனுப்பினார். நாங்கள் ஒரு சாக்கு நிறைய ஸ்டெர்லட் மீன்களைப் பிடித்திருக்கிறோம்” என்றாள். அவளது குரலில் மறைக்க வியலாத வெற்றியோசை தொனித்தது.

பற்கள் சிட்டிப்போய் நடுங்க, அக்ஸீனியா வலையில் இருந்த ஓட்டைகளைத் தைத்தாள். பிறகு உடம்புக்குச் சூடேற்றும் நோக்கத்துடன் மீன்பிடி இலக்கை நோக்கி வேகமாக ஓடினார்கள்.

நீர் பட்டுத் தடித்திருந்த விரல்களால் ஒரு சுருட்டைச் சுருட்டி ஆடிக்கொண்டே பெருமையுடன் பண்டாலிமான் பேசத் தொடங்கினான்:

“முதல் தடவை எட்டு மீன்கள்; இரண்டாவது தடவையில்...” என்று பேச்சை இழுத்து நிறுத்தியபடி காலால் சர்க்குப்பையைச் சுட்டினான். அதற்குள் இருப்பதையறியும் ஆவலுடன் அக்ஸீனியா உற்றுப்பார்த்தாள். அதற்குள்ளிருந்து மீன்கள் துடித்து நெளியும் சத்தம் காதில் விழுந்தது.

“இதுவரையில் எங்கிருந்தீர்கள்?”

“ஒரு மீன் எங்கள் வலையை அறுத்துவிட்டது”.

“அதை ஒழுங்குபடுத்தி விட்டாயா?”

“எப்படியோ சரிப்படுத்திவிட்டோம்”.

“இன்னும் ஒரு தடவை முழங்கால் அளவு தண்ணீரில் இறங்கி நின்று வலை வீசிப் பார்த்துவிட்டு நாம் வீடு திரும்பலாம். கிரிஷ்கா தண்ணீரில் இறங்கு; எதற்காகக் காத்திருக்கிறாய்?”

மரத்துப் போயிருந்த கால்களை மெதுவாக வைத்து, தண்ணீரில் கிரெகர் இறங்கினான். வலையின் மறுமுனையை அக்ஸீனியா பிடித்திருந்தாள். குளிரால் அவள் கரங்கள் நடுங்குவதை வலையின் மறுமுனையிலிருந்தபடியே கிரிஷ்காவால் உணரமுடிந்தது.

“வலையை அசைக்காதே!”

“அசைக்காமல் பிடித்துக்கொள்ள ஆசைதான். என்றாலும் என்னால் மூச்சுக்கூட விடமுடியவில்லையே”.

“இதோ கேள். நாம் எங்காவது செல்லலாம். மீன்கள் எப்படியும் தொலையட்டும்”.

இந்தச் சமயத்தில் பெரிய ஒரு கார்ப் மீன் வலையைத் தாண்டித் துள்ளியது. கிரெகர் விரைந்து வலையைச் சுழற்றி இழுத்து மடித்தான். அக்ஸீனியா விரைந்து அதைக் கரைப் புறமாக இழுத்தாள். மீனின் துள்ளலால் எழுந்த நீர்லை கரையைத்

தாக்கிவிட்டு வழிந்தோடிற்று. அந்த மீன் வலைக்குள் துடித்துக் கொண்டே கிடந்தது.

“திடல் வழியாகத் திரும்பிவிடலாமா?”

“காட்டு மூலம் சென்றால் சீக்கிரம் செல்லலாம்”.

“ஏய், நீங்கள் வருகிறீர்களா?”

“நீங்கள் முன்னால் செல்லுங்கள். நாங்கள் வந்து சேர்ந்து கொள்கிறோம். நாங்கள் வலையைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்”.

முகத்தைச் சுளித்தபடி, அக்ஸீனியா, நனைந்து போயிருந்த தன் பாவாடைத் தலைப்பைப் பிழிந்துவிட்டாள். மீன்கள் நிறைந்த சாக்கைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு விரைந்து நடக்கத் தொடங்கினாள். கிரெகர் வலையை எடுத்துக் கொண்டான். இருவரும் இருநூறு கஜதூரத்தான் நடந்திருப்பார்கள். அதற்குள் அக்ஸீனியா முனகத் தொடங்கினாள்:

“என் கால்கள் மரத்துப் போய்விட்டன. என்னால் இனி நடக்க முடியாது”.

“இதோ பார். பழைய வைக்கோல் போர் இருக்கிறது அங்கே சென்று இருந்துகொண்டால் கதகதப்பாக இருக்கும்”.

“நல்லதுதான்! அப்படிச் செய்யாவிட்டால் வீடு போய்ச் சேரமுடியாது”.

“வைக்கோல்போரின் உச்சியில் கொஞ்சம் வைக்கோலை எடுத்து ஒரு குழிபோலச் செய்தான் கிரெகர். நீண்ட நாட்களாகக் குவித்துக் கிடந்த அந்தப் போரிலிருந்து கதகதப்பும் அமுகல் நாற்றமும் கிளம்பின.

“ஊர்ந்து சென்றே இதன் நடுவில் அமர்ந்துகொள். உள்ளே அடுப்பைப்போலக் கதகதப்பாக இருக்கிறது”.

உடனே அக்ஸீனியா, சாக்குப்பையைக் கீழே போட்டு விட்டு வைக்கோல்போரில் நுழைந்து, கழுத்தளவு வைக்கோலைப் பரப்பிக்கொண்டு நின்றாள். அவளருகில், குளிரால் நடுங்கியபடி படுத்திருந்தான் கிரெகர். நனைந்திருந்த அவளது கூந்தலிலிருந்து

உணர்ச்சியைத் தூண்டும் வாசனையொன்று கிளம்பியது. அவள் மல்லாந்தவாக்கில் படுத்துக்கொண்டு, பாதி திறந்த வாய்வழியாக மூச்சுவிட்டாள்.

“உன் கூந்தல் ஹென்பேன் பூவைப்போன்று வாசம் வீசுகிறது. அந்த வெள்ளைப் பூவை உனக்குத் தெரியுமா?” என்று அவள் பக்கமாகச் சாய்ந்தபடி கிரெகர் கேட்டான். அப்பொழுது அவள் மௌனமாக இருந்தாள். அவளது பார்வை, தூரத்தில் மங்கி மறைந்து செல்லும் பிறைச் சந்திரனை நோக்கிப் பதிந்திருந்தது.

தன் பைக்குள் இட்டிருந்த கையை வெளியே எடுத்துத் திடீரென அவளது தலையைத் தன் பக்கமாக அணைத்துக் கொண்டான் கிரெகர். உடனே கோபத்துடன் விடுவித்துக் கொண்ட அக்ஸ்னியா வைக்கோலிலிருந்து எழுந்தாள்.

“என்னைப் போகவிடு!”

“பேசாமல் இரு!”

“என்னைப் போகவிடு. இல்லையென்றால் கூச்சல் போடுவேன்!”

“பொறு, அக்ஸ்னியா!”

“ஓ பண்டாலிமான் பெரியப்பா!”

“என்னம்மா? தண்ணீரில் தத்தளிக்கிறாயா?” என்று பண்டாலிமானின் குரல் வெகு அருகில், புதர்ச் செடிகட்குப் பக்கத்தில் கேட்டது. பல்லைக் கடித்தபடியே கிரெகர் ஒரு நொடியில் வைக்கோலிலிருந்து துள்ளி எழுந்தான்.

“எதற்காகக் கூச்சலிட்டாய்? தண்ணீர்ச் சுழியில் அகப்பட்டுக் கொண்டாயா?” என்று கேட்டபடியே கிழவன் அருகில் வந்தான்.

வைக்கோற்போருக்கு அருகில் நின்றபடி அக்ஸ்னியா தனது கைக்குட்டையைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டாள்; அவள் ஆடைகளிலிருந்து ஆவி கிளம்பியது.

“நாங்கள் ஒன்றும் தத்தளிக்கவில்லை. நான்தான் குளிரால் விறைத்துப் போனேன்” என்றாள் அக்ஸ்னியா.

“அசட்டுப் பெண்ணே! இதோ வைக்கோல்போர் இருக்கிறதே இதற்குள்ளே இருந்தால்தான் கதகதப்பாய் இருக்குமே!” என்றான் கிழவன்.

இதைக் கேட்ட அக்ஸீனியா, சிரித்துக்கொண்டே சாக்கைத் தூக்கிக்கொண்டாள்.

5

ராணுவப் பயிற்சி முகாம் இருந்த சீட்ராகாவ் என்னுமிடம், தாதார்ஸ்க் கிராமத்திலிருந்து நாற்பது மைல் தொலைவில் இருந்தது. பியோட்ரா மெலாக்காவும், ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவும் ஒரே மூடுவண்டியில் பயணம் செய்தார்கள். அவர்களோடு, கிராமத்திலிருந்து வேறு மூவரும் வந்தனர். அவர்களில் ஒருவன், பியோடாட் பொடோஸ்காவ் என்னும் இளம் கொஸாக்கியன். கால்மிக் இனத்தவரைப் போன்ற எடுப்பான ஆனால், அம்மை வடுக்கள் நிறைந்த முகமுள்ளவன். இன்னொருவன் கிறிஸ்தோனியா தோக்கின் என்பவன். அட்டாமன் உயிர்க் காப்புப் படையைச் சேர்ந்தவன்; முதல் படை சேதமுற்றால் அதற்குப் பிறகு சண்டைக்குச் செல்வதற்காகச் சேர்க்கப்பட்டவன். மூன்றாமவன் பெயர் ஐவான் தோமிலின். இவன் ஆயுதப் படையைச் சேர்ந்தவன். சாப்பாட்டிற்காகச் சற்றுநேரம் தங்கிவிட்டுப் புறப்பட்ட பொழுது கிறிஸ்தோனியாவுக்கும், அஸ்டாகாவுக்கும் சொந்தமான குதிரைகள் இரண்டையும் வண்டியின் முன்னால் பூட்டினார்கள். மற்றக் குதிரைகள் வண்டியின் பின்புறத்தில் இணைக்கப்பட்டன. அட்டாமன் படையைச் சேர்ந்த வீரர்களைப் போன்றே உடலுறுதியும் மந்தப்புத்தியும் கொண்ட கிறிஸ்தோனியா, வண்டியை ஓட்டினான். வண்டியின் முன்புறத்தில் முதுகை வளைத்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்; எனவே வண்டிக்குள் வெளிச்சம் வருவது தடைப்பட்டது. கரகரத்த அழுத்தமான குரலில் குதிரைகளை அதட்டி ஓட்டினான். வண்டிக்குள் இறுக்கமாகப் பொருத்தித் தைக்கப்பட்ட தார்ப்பாலின் படுதாக்களுக்குக் கீழே அமர்ந்தவண்ணம் பியோட்ரா, ஸ்டெபான், தோமிலின் ஆகிய மூவரும் புகை பிடித்துக்கொண்டிருந்தனர். பொடோஸ்காவ் மட்டும் வண்டியின் பின்னால் நடந்துவந்தான். சப்பைக் கால்களுள்ள அவனுக்கு முழுதிட்ட அந்த ரஸ்தாவில் நடப்பது சிரமமாக இல்லை.

கிறிஸ்தோனியா ஓட்டிய வண்டிதான் முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்தது. அதற்குப் பின்னால் ஏழெட்டு வண்டிகள்

வந்தன; அவற்றில் சிலவற்றில் சேணம் பூட்டிய குதிரைகளும், சேணம் பூட்டாத குதிரைகளும் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. நெடுஞ்சாலை முழுவதும் ஒரே ஆரவாரமாயிருந்தது. சிரிப்பும் கூச்சலும் பாட்டும் குதிரைக் கணைப்பும் குலுங்கி ஓடும் வண்டியின் சத்தமும் எங்கும் பரவி நின்றன.

பியோட்ரா தன் தலைக்குக் கீழே ரொட்டிப் பையை வைத்துப் படுத்திருந்தான்; செம்பட்டை ஏறிய தனது மீசைகளை முறுக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரங்கழித்து “ஸ்டெபான்!” என்று கூப்பிட்டான்.

“ஊம்”.

மின்னூலாக்கம்
முரளிதரன்

“ஒரு பாட்டுப் பாடலாமா?”

“ஒரே வெப்பமாயிருக்கிறதேப்பா என் தொண்டை உலர்ந்து போய்விட்டது”.

“பக்கத்திலே சாராயக்கடை எதுவுமே இல்லை. அதுக்காக ஒன்றும் காத்துக் கிடக்காதே”.

“சரி, பாடலாம். ஆனால் உனக்குத்தான் நன்றாகப் பாட வராதே; இப்பொழுது உங்க கிரிஷ்காதான் பாடவேண்டும். அவனுக்கு நன்றாகப் பாடவரும். அவனது குரலைக் குரல் என்று சொல்ல முடியுமா? வெள்ளிக்கம்பி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்”.

“ஸ்டெபான் எழுந்து உட்கார்ந்து, கனைத்துக்கொண்டான். மெல்லிய இசைகலந்த குரலில் பாடத் தொடங்கினான்:

“ஓ! சிறந்த ஒளிவீகம் உதயசூரியன்
அதிகாலையில் வானத்தில் உதித்தான்”

தோமிலின் தன் உள்ளங்கையில் தன் தலையைப் புதைத்தவாறே பெண்ணைப்போல் துயரம்கலந்த இனிய குரலில் சேர்ந்து பாடினான்.

பாடுவதற்கு அவன் மேற்கொண்ட முயற்சியில், அவனுடைய நெற்றிப் பொட்டிற்கு அருகே இருந்த நரம்புகள் தடித்து நீலம் பாரிப்பதை, சிரித்தவாறு பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் பியோட்ரா.

“அந்தச் சின்னஞ்சிறு பெண் குமார்க்குட்டி

ஆடி அசைந்துகொண்டு ஓடைக்குப் போனாள்”

தன் தலையை கிறிஸ்தோனியா பக்கம் வைத்திருந்த ஸ்டெப்பான் தன் முழங்கையை ஊன்றிக்கொண்டு திரும்பி, “கிறிஸ்தோனியா! நீயும் பாட்டில் கலந்துகொள்ளேன்!” என்று அழைத்தான்.

“குமரி சென்றதைக் குறிப்பறிந்த வாலிபன்

ஓடிச் சென்று குதிரைக்குச் சேணம் பூட்டினான்”

பியோட்ராவின் பக்கமாகத் திரும்பி, ஸ்டெப்பான் புன்சிரிப்புடன் ஒரு பார்வை பார்த்தான். இதைக் குறிப்பறிந்த பியோட்ராவும் மீசை நுனியை வாயிலிருந்து வெளியே இழுத்து விட்டுப் பாட்டில் கலந்துகொண்டான். தாடி மயிர்கள் காடு போல் வளர்த்திருந்த தனது தாடையைத் திறந்து கிறிஸ்தோனியா பாடியபொழுது, அந்த உரத்த குரலால் தார்ப்பாலின் கூடாரமே அதிர்ந்தது.

“சேணம் பூட்டிக் குதிரையைச் சுண்டிவிட்டு

அந்தக் குமரியைப் பிடிக்க விரைந்தான்”

தனது வெறுங்காலைக் குறுக்குச் சட்டத்தில் வைத்தபடி மீண்டும் ஸ்டெப்பான் பாட ஆரம்பிப்பதற்காகக் கிறிஸ்தோனியா, காத்திருந்தான். கண்களை மூடியவாறு வியர்த்து வடிந்த அவன் முகம் நிழலாட ஸ்டெப்பான் நிதானமாக மெதுவாகப் பாடினான். சில சமயம் அவனது குரல் ரகசியம் பேசுவதுபோல் மெல்லியதாகவும் சில சமயம் கணீரென்றும் இருந்தது.

“குமரிப் பெண்ணே, சற்றுப் பொறு, சற்றுப் பொறு
குதிரைக்குத் தண்ணீர் காட்ட வழிவிடு”

மீண்டும் ஆழ்ந்த எதிரொலிக்கும் குரலில் கிறிஸ்தோனியா பாடுகையில் பிறருடைய பாட்டுக் கேட்கவேயில்லை. பக்கத்து வண்டிகளில் இருந்தவர்களும் பாட்டில் கலந்து தொடர்ந்து பாடினர். பாட்டோடு சேர்ந்து பக்கவாத்தியம்போல வண்டிச் சக்கரங்களின் இரும்புக் கட்டுகள் கலகலத்தன. தூசுத் துகள் கிளம்பி மூக்கை அடைத்ததால் குதிரைகள் தும்மின; இதற்கிடையில் பாட்டுச் சத்தமும் கணீர் என்று கேட்டது சாலையருகில் உலர்ந்து கிடந்த புல்வெளியிலிருந்து வெள்ளை

இறக்கையுடைய பிவிட் பறவை மேலே கிளம்பியது. ஒரு மாதிரியாகக் கிரீச்சிட்டபடி ஒரு பள்ளத்தை நோக்கிப் பறந்து சென்றது. பளபளத்த அதன் கண்கள் வண்டித் தொடரை உற்று நோக்குவது போலிருந்தது. குதிரைகளின் குழம்படிபட்டுப் புழுதிப்படலங்கள் கிளம்பின. தூசுபடிந்த வெள்ளைநிறச் சட்டையணிந்த ஆடவர்கள் சாலையின் ஓரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். பிவிட் பறவை பள்ளத்தில் விழுந்து, பல பிராணிகள் நடந்ததனால் படிந்திருந்த புல்தரையில் அதன் கருநிற மார்புகம் பதிந்தது. அதன் விளைவாக ரஸ்தாவில் நிகழும் காட்சியை அதனால் பார்க்க முடியவில்லை. வண்டிகள் முன் போலவே தள்ளாடுவதுபோல் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மனமின்றி வியர்த்துக் கொட்டிய குதிரைகள் புழுதிபடிந்த பாதையில் சென்றுகொண்டிருந்தன. புழுதிபடிந்த சாம்பல்நிறச் சட்டையணிந்த கொஸாக்கியர் தங்கள் வண்டியைவிட்டுக் குதித்து முதல் சென்ற வண்டித் தலைவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

ஸ்டெபான் வண்டிக்குள் எழுந்து நின்று, ஒரு கையால் தார்ப்பாலின் படுதாவைப் பிடித்துக்கொண்டு, மற்றொரு கையால் தாளம் போட்டான். ரஞ்சகமாக ஒரு பாட்டை உரத்த குரலில் துரிதகதியில் அவன் பாடினான்:

“ஏய்! என் அருகில் அமராதே,

ஏய்! என் அருகில் அமராதே,

என்னைக் காதலிக்கிறாய் எனப் பார்ப்பவர்கள் பகர்வார்கள்.

என்னிடம் காதல்கொண்டு

என்னிடம் வந்து

என்னிடம் காதல்கொண்டு

என்னிடம் வந்து

ஆனால் நான் மற்ற பாமரர் போன்றவனல்ல...”

இதே பாட்டை, பிறர் பலரும் தொடர்ந்து பாடிய குரவொலி ரஸ்தாப் புழுதியை அடக்குவது போலிருந்தது.

“ஆனால் நான் மற்ற பாமரர் போன்றவனல்ல,

பிற பாமரர் போலல்ல,

நான் கொள்ளைக்காரன் மகன்;

கொள்ளைக்காரரால் வளர்க்கப்பட்டவன்;

நான் சாதாரணமானவர்கள் போலல்ல
நான் அரசகுமாரனைக் காதலிக்கிறேன்”

பியோடாட் பொடோஸ்காவ் சீழ்க்கை அடித்தான் குதிரைகளோ முக்கி முனகி வண்டியை இழுத்தன. பியேர்ட்ரா வண்டிக்கு வெளியே எட்டிப் பார்த்துப் பளபளக்கும் புன்னகை தவழத் தன் தொட்டியை ஆட்டினான். ஸ்டெபான் மகிழ்ச்சியால் தன் முகம் மலர, குறும்பாகத் தன் தோள்களைக் குலுக்கிக் கொண்டான். சாலை நெடுகிலும் புழுதிப் படலங்கள் மேக மூட்டங்களைப்போல மூண்டெழுந்தன. பொத்தான் மாட்டாது நீண்ட அங்கியொன்றை அணிந்திருந்த கிறிஸ்தோனியா வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்தான். தனது தலைமயிரை அழகாக எடுத்து முடித்திருந்த அவன், வியர்வை சொட்டச் சொட்டக் கொஸாக்கிய பாணியில் நடனம் ஒன்றைச் சக்கரம் சுழல்வது போல் ஆடத் தொடங்கினான். பட்டுப் போலப் படிந்திருந்த சாம்பல்நிறப் புழுதியில் முரட்டுத்தனமான தனது பெருங்கால் சுவடுகள் பதியும்வண்ணம் சுற்றியும், குதித்தும், சுழன்றும், நடந்தும் ஆடினான்.

6

அன்று இரவு, மணற்பாங்கான சிறு குன்றின் பக்கத்தில் அவர்கள் தங்கினர். மேற்கே மேகங்கள் கவிந்திருந்தன. அந்தக் கரிய மேகங்களிலிருந்து மழை கொட்டியது. அருகிலிருந்த சிறு நீர்க்குட்டையில் குதிரைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டினார்கள். அணைக்கட்டுக்கு மேல்புறத்தில் இருந்த நாணல்புதர் காற்றில் வளைந்து கொடுத்து அசைத்தது. குளத்துத் தண்ணீரில் பாசி பரவிப் படர்ந்திருந்தது; இம்மாதிரி பாசிபடர்ந்த தரைப் பரப்பில் வானத்து மின்னல் ஒளி அரைகுறையாகப் பிரதிபலித்தது காற்றினால் மழைநீர் சிதறி விழுந்தது. பூமாதேவி கையேந்தி நிற்பது போலவும், வான அரசன் திட்டமாகப் பிச்சை போடுவது போலவும் இருந்தது.

குதிரைகளை ஒரு கயிற்றின் முனையில் இணைத்து மேய விட்டிருந்தார்கள்; அவற்றைக் கண்காணிக்க மூவர் நியமிக்கப் பட்டனர். ஏனையோர் நெருப்பை மூட்டிவிட்டு, நீர்ப்பாலை வண்டியின் குறுக்குச் சட்டங்களில் பிணைத்துத் தொங்க விட்டார்கள்.

கிறிஸ்தோனியா சோளச் சோறு சமைத்துக் கொண்டிருந்தான். கொதித்த கஞ்சியைக் கரண்டியால் கிளறிக்கொண்டே, தன்னைச் சுற்றியிருந்த கொஸாக்கியர்களுக்கு அவன் ஒரு கதை சொல்லத் தொடங்கினான்:

“ஒரு சமயம் இதேபோன்று உயரமான குன்றில் நின்று, இறந்துபோன என் தந்தையிடம் ‘ஏம்பா அனுமதி கேட்காமல் மலையைக் குடைய அட்டாமன்’ (* அட்டாமன் என்றால் கொஸாக்கியர்களால் தங்கள் படைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவன்) நம்மைவிட மாட்டாரா?” என்று கேட்டேன்.

குதிரைகளிடமிருந்து திரும்பி வந்துகொண்டிருந்த ஸ்டெபான் “இவன் என்ன அளந்துகொண்டிருக்கிறான்?” என்று கேட்டுவிட்டுத் தீயருகில் உட்கார்ந்துகொண்டான். சிகரெட்டைப் பற்றவைக்கையில் தீப்பொறியைத் தன் கையில் பறக்கவிட்டுச் சிறிதுநேரம் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

“ஒரு சமயம் நானும் இறந்துபோன என் தந்தையும் - அவர் ஆத்மா சாந்தியடைக! - எவ்விதம் ஒரு புதையலைத் தேடித் திரிந்தோம் என்பதைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன். நாங்கள் தேடியது மெர்குலோவ் குன்று என நினைக்கிறேன். சரி... அப்பொழுது என் தந்தை கூறினார்: ‘கிறிஸ்தோனியா, வா, மெர்குலோவ் குன்றைக் குடைவோம்’ என அழைத்தார். என்னுடைய பாட்டனார், என்னுடைய தந்தையிடம் அந்தக் குன்றில் புதையல் இருப்பதாகக் கூறியிருந்தாராம். என் தந்தை இறைவனிடம், ‘கடவுளே! எனக்கு இந்தப் புதையல் மட்டும் கிட்டச் செய்தால் உம் பெயரால் அழகான ஒரு கோவிலை நிர்மாணிப்பேன்’ என்று சத்தியம் செய்துகொண்டார். இதற்கு நாங்கள் இருவரும் இணங்கி, புறப்பட்டுப் போனோம். அது பொதுநிலமாக இருந்தமையால் அட்டமானால் மட்டுமே எங்களைத் தடுக்க முடியும். பிற்பகலில் வெகுநேரம் கழித்த பின்னரே நாங்கள் அங்கு சென்றடைந்தோம். இருட்டும்வரை காத்திருந்துவிட்டு, குன்றின் உச்சியிலிருந்து துடுப்புகள் கொண்டு தோண்டத் துவங்கினோம். செங்குத்தாகக் கீழ்நோக்கிக் குடைந்தெடுத்தோம். ஆறடி ஆழத்துக்கு மேல் தோண்டிவிட்டோம்; பூமி ஒரே கல்லும் கரடுமாய் இருந்தது. நான் சொட்டச் சொட்ட வியர்வையால் நனைந்து போனேன். என்னருகில் இருந்தபடி தந்தை ஏதோ பிரார்த்தனையைச் செய்து கொண்டிருந்தார். ஆனால், தோழர்களே! நான் சொல்லுவதை நம்புங்கள், என் வயிறு மட்டும் கிள்ள ஆரம்பித்துவிட்டது.

கோடைகாலத்தில் நமக்கு என்ன உணவு பிடிக்கும் என்பதுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே; புளித்த பாலும் தானிய மதுவும்தானே நமக்குப் பிடித்த உணவுகள்... 'பூ... பூ... கிறிஸ்தோனியா! நீ ஒரு அஞ்ஞானிப் பயல். நான் இங்கே செபித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; ஆனால் நீ இன்னும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய். அந்த நாற்றத்தை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. மலையைவிட்டுக் கீழே இறங்கிவிடு... நீ... இல்லாவிட்டால் மண்வெட்டியால் உன் தலையை அப்படியே பிளந்துவிடுவேன். உன்னுடைய உணவு நாற்றத்தால் புதையல் பூமிக்குள்ளே இறங்கி அமிழ்ந்து போனாலும் போய்விடும்' என்று கண்டிப்பாக இரைந்தார். நான் குன்றை ஒட்டி, வயிறு பிசைந்து கிள்ளப் பேசாதிருந்தேன். நல்ல உடலுரம் வாய்ந்த என் தந்தை மட்டும் தனியாகத் தோண்டிக்கொண்டிருந்தார். ஒரு பாறை தடைதட்டும் அளவிற்குத் தோண்டியெடுத்துவிட்டார். மண்வெட்டி பாறையில் தட்டியதும் என்னைக் கூப்பிட்டார். நான் ஓடிச் சென்று, கடப்பாறையைக் கொடுத்துப் பாறையை நெக்கினேன்; அசைத்து மேலே நகர்த்தினேன். நான் சொல்லுவதை நம்புங்கள்... அந்த நிலவொளியில் அந்தத் தகடு அவ்வளவு பிரகாசமாய்ப் பளபளத்தது..."

"கிறிஸ்தோனியா! இப்போது நீ புளுகுகிறாய்!" என்று புன்சிரிப்புடன் மீசையை முறுக்கிக்கொண்டே சொன்னான் பியோட்ரா.

ஆனால் அவன், "நானா பொய் சொல்லுகிறேன்? நீ நாசமாய்ப் போக!" என்று சபித்துவிட்டு, பெரிய அடிப்பட்டையிட்டுத் தைத்த தனது கால்சரையைப் பிடித்துக்கொண்டே, தன்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களைக் கவனித்தான். "நான் பொய் சொல்லவேயில்லை. ஆண்டவன் அறிய இது உண்மைதான். உண்மையாகவே அந்தத் தட்டு அவ்வளவு பிரகாசமாய்ப் பளபளத்தது; நான் கூர்ந்து கவனித்தேன். அவ்வளவும் நிலக்கரிக்கட்டைகள்; சரியான கரிக்கட்டிகள். மொத்தம் நாற்பது புஷல் அளவிருக்கும். அப்பொழுது என் தந்தை சொன்னார்: 'கிறிஸ்தோன்! உள்ளே இறங்கிச் சென்று அதைத் தோண்டியெடு'. நானும் அந்தக் குப்பையைத் தோண்டிக்கொண்டே இருந்தேன். பொழுது விடிந்தது. நான் அவரைப் பார்த்தேன்".

"யாரை?" என்று கேட்டான் தோமிலின்.

"யாரா? வேறு யாராக இருக்க முடியும்? அட்டாமன்தான் வண்டியில் அவர் அந்த வழி வந்துகொண்டிருந்தார். 'இங்கு

தோண்டுவதற்கு உங்களுக்கு அனுமதி கொடுத்தது யார்?" என்று சத்தினார். இவ்வாறு பலர் பேசினர். பிறகு எங்களை ஜில்லாத் தலைவரிடம் இழுத்துச் சென்றார். போன வருடத்துக்கு முந்திய வருடம் காமின்ஸ்காயா வழக்கு மன்றத்துக்கு வருமாறு எங்களுக்குச் சம்மன் வந்தது. வழக்கின் முடிவு என்ன ஆகும் என்பதை ஊகித்துக்கொண்ட என் தந்தை வழக்கு முடிவதற்குள் தன் உயிரைப் போக்கிக்கொள்ள முடிவு செய்துவிட்டார்; இறந்தும் போனார். எனவே வழக்குமன்றத்தாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி என் தந்தை உயிரோடிடில்லை என நாங்கள் தெரிவித்து விட்டோம்".

சோளக்கஞ்சி கொதித்துக்கொண்டிருந்த பானையை இறக்கிவிட்டுக் கரண்டிகளை எடுப்பதற்காக வண்டிக்குச் சென்றான் கிறிஸ்தோனியா.

அவன் திரும்பிய பின்னர் "உன் தந்தை சத்தியம் செய்தது என்னவாயிற்று? கோவில் கட்டினாரா?" என்று ஸ்டெபான் கேட்டான்.

"ஸ்டெபான், நீ சரியான முட்டாளப்பா. கரிக்கட்டைப் புதையலைக்கொண்டு எப்படியப்பா கோவில் கட்ட முடியும்?"

"சபதம் செய்துகொண்டால் அதன்படி கட்டாயம் செய்து முடிக்க வேண்டாமா?"

"புதையலுக்கும் நிலக்கரிக்கும் வித்தியாசமில்லையா என்ன? கரிக்கட்டை கிடைத்தால் கோவில் கட்ட ஒப்பந்தம் இல்லை" என்று கூறினான். இதனால் ஏற்பட்ட வெடிச் சிரிப்பின் விளைவாக அருகிலிருந்த அடுப்பின் அக்கினிச் சுவாலை மூண்டெழுந்தது. அதுவரை பானையையே குனிந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிறிஸ்தோனியா, தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான். இந்தச் சிரிப்பின் காரணம் புரியாமல் அவனும் சேர்ந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

7

ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவை மணந்துகொண்டபொழுது அக்ஸீனியாவுக்கு வயது பதினேழு இருக்கும். அவள் டான் நதியின் எதிர்கரையில் இருக்கும் டுப்ரோவ்காவ் என்ற மணற் பாங்கான கிராமத்தைச் சேர்ந்தவள்.

கல்யாணத்திற்கு ஒரு வருடம் முன்பு ஒரு நாள், கிராமத்திற்கு ஐந்து மைல் தூரத்தில் இருந்த புல் நிலமொன்றை அவள் உழுதுகொண்டிருந்தாள். அன்று இரவில், ஐம்பது வயதான அவளது தந்தை அவளருகில் சென்றான்; அவளது ஷைக்களைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டுப் பலாத்காரமாக அவளைக் கற்பழித்துவிட்டான்.

“இதைப்பற்றி ஏதாவது மூச்சுவிட்டாயானால் உன்னைக் கொன்று போட்டுவிடுவேன். பேசாமலிருந்தால் உனக்கு ஒரு அழகிய ரவிக்கையும், காலுறையும் நல்ல செருப்பும் வாங்கித் தருவேன். மீறிச் சொன்னால் உன்னைக் கொன்றுவிடுவேன்... நான்...” என்று அவளை அச்சுறுத்தி வைத்தான் அவன்.

அக்ஸீனியா கிழிந்த பாவாடையுடன் அந்த இரவில் கிராமத்திற்கு அலங்கோலமாக ஓடினாள். தன் தாயின் மடியில் விழுந்து விம்மி அழுதுகொண்டே நடந்ததையெல்லாம் அவளிடம் சொல்லிப் பொருமினாள். அவளுடைய தாயும் அண்ணனும் குதிரை வண்டியில் அக்ஸீனியாவையும் ஏற்றிக் கொண்டு தந்தையிடம் புறப்பட்டார்கள். குதிரைகள் களைத்துச் சாகும் அளவிற்கு அவ்வளவு வேகமாக அந்த ஐந்து மைல் தூரத்தையும் வேகமாக ஓட்டினான் அண்ணன். வயலில் இருந்த சிறு கூடாரத்தின் அருகில் கிழவனைக் கண்டார்கள். நன்றாகக் குடித்துவிட்டுப் போதை தலைக்கேறிய வெறியில் மேல் சட்டையை விரித்துப் படுத்தபடி நிலைதடுமாறியிருந்தான் கிழவன். அவனுக்குப் பக்கத்தில் காலியான வோட்கா மதுப்புட்டி கிடந்தது. அக்ஸீனியா பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே வண்டியிலிருந்து சாட்டை மரத்தைக் கழற்றினான் அண்ணன்; இரும்பு வில்லைச் சவுக்கையும் எடுத்துக் கொண்டான். தன் தகப்பனைக் காலால் பிடித்து உந்தியபடி ஓரிரு கேள்விகள் கேட்டுவிட்டு, கையிலிருந்த இரும்பு வில்லால் கண்களுக்கிடையில் புருவத்தை நோக்கி ஓங்கி ஓர் அடி வைத்தான். அவனுடைய தாயும் அவனும் சேர்ந்துகொண்டு ஒன்றரை மணிநேரம்வரை விடாமல் கிழவனை அடித்தார்கள். எப்பொழுதும் பணிவுடன் நடந்துகொள்ளுகிற வயதுசென்ற அவளுடைய தாய், அறிவற்ற தன் கணவரின் தாடியைப் பிய்த்து வெறியோடு இழுத்தாள். சகோதரன் கிழவனைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளினான். அக்ஸீனியா தலையில் முக்காடிட்டுக் கொண்டு உடம்பெல்லாம் விதிர்விதிர்ந்து நடுங்க, வண்டிக்கு அடியில் கிடந்தாள். பொழுது புலர்வதற்குச் சற்று முன்னர்,

கிழவனை வீட்டுக்குத் தூக்கிப் போனார்கள். கவலையால் முக்கி முனகிக்கொண்டே அவன் இருமினான். கண்களை உருட்டி உருட்டி அக்ஸீனியாவை அறை முழுவதும் தேடிப் பார்த்தான்; அவன் கண்களில் படாது அவள் ஒளிந்துகொண்டாள். ரத்தமும், சீமும் கிழிந்த காதிலிருந்து ஒழுகித் தலையணையில் வடிந்தன. அன்று மாலையில் அவன் இறந்து போய்விட்டதாக அக்கம்பக்கத்தாரிடம் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள்.

இது நடந்து ஓராண்டுக்குள், கல்யாணத் தரகர்கள், சின்னச் சின்ன வண்டிகளில் வந்து அக்ஸீனியாவை மணமுடிக்குமாறு கேட்டார்கள். வாட்டசாட்டமான உடற்கட்டும், நல்ல உயரமும், தடித்துப் பருத்த கழுத்தும் கொண்ட ஸ்டெபானை, அக்ஸீனியாவுக்குப் பிடித்துவிட்டது. அந்த வருடத்து இலையுதிர் காலத்திலேயே திருமணத்தை முடித்துவிடுவதென்றும் தீர்மானமாயிற்று.

அன்று முழுவதும் மூடுபனிப்படலம் கவிந்து கிடந்தது; பனிக்கட்டிகள் பாளம்பாளமாக வெடித்துக் கிடந்தன. அஸ்டாகாவ் குடும்பத்தின் இளந்தலைவியாக அக்ஸீனியா ஆக்கப்பட்டாள். திருமண வைபவங்களை முடிந்த மறுநாள் காலையில், உயரமாயிருந்த வயதுசென்ற அவளது மாமியார், பெண்களின் சுபாவத்திற்கேற்பத் தன் மருமகள் மீது குறைபட்டுக் கொண்டாள். அக்ஸீனியாவை எழுப்பிச் சமையற்கட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று, அங்கிருந்த சாமான்களை அங்குமிங்கும் தூக்கி வைக்கச் சொன்னாள்:

“அடி அன்புள்ள புது மகளே! கூதலிக்கவும், படுக்கையில் படுத்திருக்கவும் உன்னைக்கொண்டு வரவில்லை. போய்ப் பால் கறந்துவிட்டு சமையல் வேலைகளைக் கவனி. நானோ வயதாகி மெலிந்தவள். இனி நீதான் குடும்பக் காரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். எல்லாப் பொறுப்பும் உன் தலையில்தான் விழும்”.

அன்று மாலை தனது புதிய, இளம் மனைவியைக் களஞ்சியத்துப் பக்கமாக ஸ்டெபான் அழைத்துப் போய், வேண்டுமென்றே கொடுமையாக அடித்து நொறுக்கினான். தான் அவளை அடித்தது மற்றவர்களுக்குத் தெரியக் கூடாதென்பதற்காகவே, வயிற்றிலும், முதுகிலும் மார்பிலும் பார்த்துக் காயம்படாமல் உதை கொடுத்தான். அதன் பின்னர் அவளைக் கவனியாமல், கணவனைப் பிரிந்து நெறிதவறி வாழும்

நீசப் பெண்டிருடன் கூடிக் குலவித் திரிந்தான். ஒவ்வொரு இரவும் தவறாது வெளியே போய்விடுவான். அவ்விதம் தான் வெளியேறும்பொழுது மறக்காமல் அவளைக் களஞ்சியத்திலோ அல்லது அறையிலோ வைத்துப் பூட்டிவிட்டுப் போவான்.

பதினெட்டு மாதங்கள் - குழந்தை பிறக்கும்வரை அவளிடம் இவ்விதம் பிரியக் குறைவாகவே நடந்து வந்தான். தனக்கு அவளால் ஏற்பட்ட அவமானத்தையும் அகௌரவத்தையும் அவன் மறக்கவும் இல்லை, மன்னிக்கவும் இல்லை. அதன் பின்னர் கொஞ்சம் அமைதியாக இருந்தான்; என்றாலும் அவளிடம் அளவுகடந்த அன்பையோ வாஞ்சையையோ அவன் காட்டிடவில்லை. அப்பொழுதெல்லாம் அபூர்வமாகத்தான் இரவு நேரத்தை வீட்டில் கழித்தான்.

அவனுடைய பண்ணையில் மிகுதியான ஆடுமாடுகள் இருந்தமையால், அக்ஸ்னியாவுக்கு வேலை நிறைய இருந்தது. ஸ்டெபான் ஒரு முழுச்சோம்பேறி. புகை பிடிக்கவும், சீட்டு விளையாடவும், ஊர் வம்புகளையும் வதந்திகளையும் சேகரிக்கவுமே அவனுக்குப் பொழுது சரியாயிருக்கும். எனவே எல்லா வேலைகளையும் அக்ஸ்னியாவே கவனிக்குமாறு நேர்ந்தது. அவளுடைய மாமியார்கூட உதவி ஒத்தாசையாக வேலை செய்ய முடிவதில்லை. அவள் சிறிதுநேரம் பரபரப்பாய்த் திரிந்துவிட்டுச் சோர்ந்து போய்ப் படுக்கையில் விழுந்து கொள்ளுவாள். உதட்டை மடித்துக்கொண்டும், வேதனை விம்ம முகட்டைப் பார்த்துக்கொண்டும் முனகியபடி ஒரு பொட்டலம்போலச் சுருண்டு கிடப்பாள். இம்மாதிரியான சமயங்களில் கிழவியைப் பார்த்தால் அவலட்சணமான மச்சங்கள் நிறைந்த அவள் முகத்தில் வியர்வை வடியும், கண்களில் நீர் கசிந்து கன்னத்தில் வடியும். இதைக் காணும் பொழுதெல்லாம் அக்ஸ்னியா தான் செய்துகொண்டிருந்த வேலையை அப்படியே போட்டுவிட்டு, ஒரு மூலையில் ஒளிந்து நின்று இரக்கத்துடனும் பயத்தோடும் தன் மாமியாரின் முகத்தைக் கவனித்துப் பார்ப்பாள்.

கல்யாணம் நடைபெற்ற பதினெட்டு மாதங்கள் கழித்துக் கிழவி இறந்து போனாள். ஒரு நாள் காலையில் அக்ஸ்னியா பிரசவ வேதனையால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அன்று மத்தியான நேரத்தில், குழந்தை பிறப்பதற்குச் சரியாக ஒரு மணி முன்பு, அதன் பாட்டி லாயத்துக் கதவருகே விழுந்து இறந்து

கிடந்தாள். அக்ஸீனியாவுக்குப் பிரசவம் பார்க்க வந்த தாதிப் பெண், குடிபோதையில் ஸ்டெபான் படுக்கை அறையில் நுழைவதைத் தடுப்பதற்காக எழுந்து ஓடினாள். அப்பொழுது வழியில் காலைச் சுருட்டிக்கொண்டு கிழவி செத்துக் கிடப்பதைக் கண்டாள். குழந்தை பிறந்த பின்னர் தன் கணவனுடைய காரியங்களில் அக்ஸீனியா ஓரளவு அக்கறை காட்டினாள்; என்றாலும் அவனிடம் உண்மையில் அன்பு கொள்ள அவளால் முடியவில்லை. பெண்மைக்கு இயல்பாயுள்ள இரக்க உணர்வாலும் பரிவுக்குணத்தாலும் பழக்கதோஷத்தாலுமே அவனைக் கவனித்துக் கொண்டாள். அந்தக் குழந்தையும் பிறந்த ஒரு வருடத்தில் இறந்து போயிற்று. மீண்டும் பழைய வாழ்க்கையே தொடர்ந்தது. அன்று ஒருநாள் ஆற்றங்கரைப் பாதையில் அக்ஸீனியா, கிரெகர் மெலெக்காவைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. தன் நெஞ்சம் இந்த வாலிபன் வசமாக ஈர்க்கப்படுவதை அச்சத்துடன் அக்ஸீனியா உணர்ந்தாள். அவன் பிடிவாதத்துடனும் ஒருவித வெறியுடனும் அவளை விடாமல் சுற்றித் திரிந்தான். தன் கணவன் ஸ்டெபானுக்குக் கிரெகர் பயப்படவில்லை என்பதையும், அவனுக்காகப் பயந்து விலகியிருக்க மாட்டான் என்பதையும் அவள் உணர்ந்தாள். இந்த நிலையில் தனக்கு இயல்பாய் விருப்பம் ஏற்படாதிருந்தும், வேண்டாமென்று எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தும் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த அவளால் முடியவில்லை. ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் இதர நாட்களிலும் சிறந்த கவர்ச்சிகரமான ஆடைகளை அணியத் தன் மனம் நாடுவதை அவளே உணர்ந்து வந்தாள். எப்படியோ சாக்குப் போக்குகளைச் சொல்லிக்கொண்டு, அடிக்கடி கிரெகரைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்களை மிகுதிப்படுத்திக் கொண்டாள். கிரெகருடைய கரிய கண்கள் தன்னை ஆவலுடனும் விருப்பத்துடனும் கவனிப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள். அதிகாலையில் எழுந்து பால் கறக்கச் செல்லும் பொழுது தனக்குள் சிரித்துக் கொள்வாள். ஏன் சிரித்தோம் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலே... பல எண்ணங்களை நினைவிற்குக் கொண்டு வருவாள்— “இன்று இன்ப நாள்.... ஆனால் ஏன்.....? ஓ.... கிரெகர்.... கிரிஷ்கா இருப்பதால் இன்ப நாள்!” சில சமயங்களில் விபரீத உணர்ச்சிகளும் பயப் பிராந்தியும் அவளைப் பீடிக்கும். அச்சமயங்களில் உணர்ச்சிக் குன்றிப் பயந்து போவாள். டான் நதியில், மார்ச் மாதத்தில், பனிக்கட்டிகள் உடைந்து பரவிக் கிடப்பவற்றின்மேல் தட்டுத்தடுமாறி நடந்து செல்வதைப் போல அவளது சிந்தனையும் தடுமாறிச் சுழலும்.

தன் கணவன் ஸ்டெபானை ராணுவ முகாமுக்கு அனுப்பிய பின்னர், கூடுமானவரை கிரெகரைச் சந்திப்பதை குறைத்துக் கொள்ளுவதென்று அவள் தீர்மானித்தாள். அதுவும், அன்று மீன் பிடிக்கச் சென்று திரும்பிய பின்னர் இந்தத் தீர்மானத்தை மேலும் வலுப்படுத்திக்கொண்டாள்.

8

திரித்துவ விழாவிற்கு இரண்டு நாட்கள் முன்னரே கிராமத்துப் புல்வெளி நிலங்களைப் பங்கிட்டு வழங்கும் வேலை முடிந்தது. பண்டாலிமான், பங்கிடும் வேலைகளில் தானும் கலந்துகொண்டான். சாப்பாட்டு நேரத்தில் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தான். பெருமூச்சுவிட்டபடியே பூட்சுகளைக் கழற்றி எறிந்தான்; ஓய்ந்து தளர்ந்துபோன கால்களைத் தரையில் இழுத்து நடந்தபடி கூறினான்:

“நமக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்ட பாகம் சிவப்புத் திட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. புல்லின் தரத்தைப் பொறுத்தமட்டில், இந்தப் பாகத்தில் விளைவது அவ்வளவு பிரமாதமானது என்று சொல்ல முடியாது. நிலத்தின் மேற்கு எல்லை ஊர்க்கோடியில் உள்ள காடுவரை செல்லுகிறது. பல இடங்களில் புதர் மண்டியும் கிடக்கிறது. பல இடங்களில் ஈட்டிமுனைப் புல் தலைதூக்கி நிற்கிறது”.

“இந்தப் புல்லையெல்லாம் எப்பொழுதப்பா வெட்டி விடலாம்?”

“விடுமுறைகள் கழியட்டும்”.

தாரியாவையும் அழைத்துப் போகிறீர்களா?” என்று கிழவி கேட்டாள். இதைக் கேட்டதும் பண்டாலிமான் அலட்சியமாக “சும்மா தொந்தரவு செய்யாதே! அவசியமிருந்தால் அவளை அழைத்துச் செல்வோம். நீ ஏன் இங்கு வந்து பேந்த பேந்த விழிக்கிறாய்” என்று கூறினான்.

அவனுடைய வயதான மனைவி, குட்டடுப்புக் கதவைக் கடகடவெனத் திறந்து, அதற்குள் கதகதப்பாய் இளஞ்சூடேறி யிருந்த முட்டைக்கோஸ் குழம்பை எடுத்தாள். சாப்பாடு தொடங்கியது. பண்டாலிமான் அன்று நெடுநேரம் சாப்பாட்டிடத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். அன்று முழுவதும் ஊர்ப்

பொதுவிடத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும் அயோக்கிய அட்டாமன் கூடியிருந்த கொஸாக்கியர்கள் எல்லோரையும் மோசம் பண்ணிவிட்டதையும் ஆத்திரம் உந்தச் சொன்னான்:

“அவன் போன வருடம் மாதிரியே மோசமாகத்தான் நடந்துகொண்டான். நிலத்தைப் பிரிக்கையில் மாலாஷ்காவை அவன் எப்படி ஏமாற்றப் பார்த்தான்” என்று தாரியா கூறினாள்.

“அவன் ஒரு விபச்சாரி மகன்” என்று கிழவன் முணுமுணுத்தான்.

“அப்பா சமவெளி நிலத்தைச் சமப்படுத்திப் புல்லையெல்லாம் யாரப்பா வெட்டிக் குவிக்கப் போவது?” என்று துனியா கேட்டாள்.

“ஏன் நீதான்” என்றான் கிழவன்.

“இவ்வளவையும் நான் மட்டும் தனியாகச் செய்ய முடியாது”.

“நாம் அக்ஸீனியா அஸ்டாகாவையும் கேட்போம். அவளது கணவன் ஸ்டெபான், நம்மை அவனுக்காக நிலத்தை ஒழுங்குபடுத்துமாறு கூறிச் சென்றான்”.

அடுத்த நாள் காலையில் மிட்கா குருஷிநோவ் தனது வெள்ளைக்கால் பொலிக் குதிரையில் ஏறி மெலெக்காவின் இடத்திற்கு வந்தான். அப்பொழுது ரம்மியமாக மழை பெய்துகொண்டிருந்தது; கிராமத்தை, செறிந்த மூடுபனி மூடியிருந்தது. மிட்கா குதிரையிலிருந்தவாறே குனிந்தபடி குறுக்கு வாசலைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான். வாசற்படியில் நின்றவாறே கிழவி கூப்பாடு போடத் தொடங்கினாள்:

“ஏ! வம்புப் பிசாசே! உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று தன் குரலில் அதிருப்தி நன்கு தொனிக்கும்படி கிழவி கேட்டாள். முர்க்கத்தனமும் வம்புக்குணமும் கொண்ட மிட்காவின் மேல் இந்தக் கிழவிக்குக் கொஞ்சங்கூட அன்பில்லை.

“அதைப்பற்றி உங்களுக்கு என்ன? இலிச்சினா அம்மா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் மிட்கா திருப்பிக் கேட்டபடியே வாயிற்படியக் கிராதித் தூணில் குதிரையைக் கட்டினான்.

“நான் கிரெகரைப் பார்க்க வேண்டும். அவன் எங்கே?”

“அவன் அந்தக் கொட்டத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். உனக்கென்ன மூளை அடிபட்டுவிட்டதா? குதிரையிலே ஏறி வந்துவிட்டாயா? உன் கால் நொண்டியா?”

“பாட்டி, நீங்கள் எப்பொழுதும் உங்களுக்குச் சம்பந்த மில்லாத விஷயங்களில் தலையிடுகிறீர்கள்” என்று முறைப்பாகப் பேசினான் மிட்கா. பளபளப்பான பூட்சுகள் அணிந்த தனது காலை நாகுக்கான தன் சாட்டையினால் தட்டியபடியே கிரெகரைப் பார்க்க உள்ளே நுழைந்தான். அவன் வண்டிக்குள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். தனது இடது கண்ணைச் சுருக்கிக் கொண்டே, கிரெகரைத் தனது சாட்டையினால் நெருடினான்.

“அட! நாட்டுப்புறத்தான் எழுந்திரப்பா!”

“நாட்டுப்புறத்தான்” என்னும் ஏளனப்பெயர் மிட்காவால் உபயோகப்படுத்தப்படக்கூடிய மிக மட்டமான, இழிபெயராகும். இதைக் கேட்ட கிரெகர் துள்ளி எழுந்தான்.

“உனக்கு என்னப்பா வேண்டும்?”

“நீ தூங்கியது போதும், எழுந்திரு”.

“மிட்கா இப்படி அசட்டுத்தனமாகப் பேசுவதை நிறுத்து, இல்லையேல் எனக்குக் கோபம் வந்துவிடும்”.

“எழுந்திரு! உன்னிடம் பேசவேண்டி இருக்கிறது”.

“சரி” என்று எழுந்தான் கிரெகர்.

மிட்கா வண்டியின் மற்றொரு புறத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டான். தனது பூட்சுகளில் பதிந்திருந்த சகதியைக் குச்சியால் சுரண்டிக்கொண்டே “கிரிஷ்கா! நான் அவமானப்படுத்தப்பட்டுவிட்டேன்”.

“அதனாலென்ன?”

“பாரு-இது வந்து” என்று மிட்கா கடுமையாகச் சபித்தான். “அவன் ஒரு படைத்தலைவன் என்று சொல்லுகிறேன்” என்று தன் கால்கள் நடுங்க, வாயை இறுக மூடியபடியே சொற்களை உதிர்த்தான் மிட்கா. கிரெகர் உடனே எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

“எந்தப் படைத்தலைவன்?”

அவனுடைய சட்டையைப் பற்றிக்கொண்டு, மிட்கா சாவதானமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்:

“உன் குதிரைக்கு உடனே சேணத்தைப் பூட்டிப் புல்வெளிக்குப் புறப்படு. அவனை உனக்குக் காட்டுகிறேன். நானும் அவனிடம் “வாங்க மகா மேன்மை மிகுந்த சிங்கமே! உங்களை ஒரு கை பார்க்கிறோம்.” என்று சொன்னேன். அவன் அதற்குப் பிரதியாக ‘உன் சிநேகிதர்கள், தோழர்கள் ஆகிய எல்லாப் பட்டாளத்தையும் கொண்டு வா! எல்லோரையும் வெளுத்துக் கட்டிவிடுகிறேன். என்னுடைய இந்தப் பெட்டைக் குதிரை, பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் உயர்ந்த அதிகாரிகளுக்குள் நடத்தப் பட்ட கடினமான பந்தயத்தில்கூடப் பல பரிசுகளை அடித்து வந்துவிட்டது தெரியுமா?” என்று சவால் விட்டான். அவனுடைய பெட்டைக் குதிரையும், அதன் தாயும் எனக்கு எம்மாத்திரம்? அவை நாசமாய்ப் போகட்டும். என்னுடைய பொலி குதிரையை இந்த இரண்டு பெட்டைகளும் பந்தயத்தில் முந்த மட்டும் இடம் கொடுக்க மாட்டேன்!”

கிரெகர் அவசர அவசரமாக உடை மாற்றிக்கொண்டான். கோபமேலிட்ட மிட்காவும் அவனை அவசரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

“அவன் வியாபாரியான மோக்காவ் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறான். பொறு, அவன் பெயரென்ன? லிஸ்ட்னிட்ச்கி என்று நினைக்கிறேன். நன்கு பருத்த உடலும் கூரிய பார்வையும் கொண்டவன். கண்ணாடியும் போட்டிருக்கிறான். போகட்டும். கண்ணாடி போட்டிருந்தால் என்ன? அந்தக் கண்ணாடிகள் பந்தயத்தில் அவனுக்கு என்ன சகாயத்தைத் தந்துவிடப் போகின்றன. பார்த்துக்கொள்ளலாம். என்னுடைய பொலி குதிரையை அவன் மட்டும் முந்திப் பிடிக்கவிட மாட்டேன். இது நிச்சயம்”.

சிரித்தபடியே கிரெகர், கிழட்டுப் பெண் குதிரைமீது சேணம் பூட்டி ஏறிக்கொண்டான். தன்னுடைய தகப்பனாரைச் சந்திப்பதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டுப் பின்புற வாசற்படி வழியாகக் களத்தைத் தாண்டி, புல்வெளியை நோக்கிப் புறப்பட்டான். குன்றின் அடிவாரத்தில் இருந்த வயல்வரை சவாரி செய்து இறங்கினார். அந்த வயலின் ஒரு மூலையில் கிடந்த

பட்டுப்போன மரத்திற்கருகில் பல குதிரைக்காரர்கள் காத்து நின்றனர். ராணுவ உத்தியோகஸ்தன் லிஸ்ட்னிட்ச்கி உறுதியான கால்களும் அழகிய தோற்றமும் உடைய ஒரு பெட்டைக் குதிரைமீது தயாராக அமர்ந்திருந்தான்; கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஏழு இளைஞர்கள் தத்தம் குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டனர்.

அந்த உத்தியோகஸ்தன், மிட்காவிடம் திரும்பி, “சரி, நாம் எங்கிருந்து புறப்படலாம்?” என்று கேட்டபடி தனது குதிரையின் கடிவாளப் பகுதியைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டான். மிட்காவின் பொலி குதிரையுடைய மார்புத்தசைகள் அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தன.

“பட்டுப்போன அந்த மரத்தினருகிலிருந்து ஜார் ஏரிவரை”.

“ஜார் ஏரி எங்கேயிருக்கிறது?” என்று கேட்டபடி, லிஸ்ட்னிட்ச்கி தனது கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு பார்த்தான்.

“ஐயா! மகாகணம் பொருந்தியவரே... அந்தக் காட்டின் ஒரு எல்லைக்கோடியில்தான் இருக்கிறது”.

எல்லோரும் வரிசையாகக் குதிரைகளை நிறுத்தினார்கள். ராணுவ உத்தியோகஸ்தன் சாட்டையைத் தலைக்கு மேலே உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டான்.

“நான் மூன்று சொன்னவுடன் புறப்பட வேண்டும். சரியா? ஒன்று... இரண்டு... மூன்று!”

லிஸ்ட்னிட்ச்கி முதலில் புறப்பட்டான். சேணத்தோடு ஒட்டிப் படுத்துக்கொண்டு, ஒரு கையால் தொப்பியைப் பிடித்தபடி குதிரையை உந்தி விரட்டினான். ஒரு வினாடிக்கு அவன் மற்றவர்களுக்கு முன்னாலே சென்றுகொண்டிருந்தான். மிட்கா, முகமெல்லாம் பரிதாபமாக வெளிறிப்போக, எம்பிக் கிளம்பினான். மிட்கா தனது சாட்டையைப் பொலி குதிரைமீது வீசிச் சுண்டுவதில் மிகவும் தயக்கப்படுவதாகக் கிரெகருக்குத் தோன்றியது.

அங்கிருந்து ஜார் ஏரிக்கு இரண்டு மைல் தூரம் இருக்கும். ஏறத்தாழப் பாதி தூரம் கடந்த பின்னர், மிட்காவின் பொலி குதிரை அம்புபோல பாய்ந்து கிளம்பி லிஸ்ட்னிட்ச்கியின் குதிரையைப் பிடித்துவிட்டது. ஆரம்ப முதலே, அவ்விருவருக்கும் மிகப் பின்தங்கிச் சவாரி செய்த கிரெகர், போட்டிப்

போட்டு முந்தப் பார்க்கும் சவாரி வீரர்களைப் பார்த்தபடியே குதிரையை விரட்டினான்.

ஜார் ஏரிக்குப் பக்கத்தில், வெள்ளத்தால் அரித்துத் தள்ளப்பட்ட மணற்குன்று ஒன்று இருந்தது. அந்தக் குன்றின் உச்சியில் ஒட்டகத்தின் முதுகைப் போன்ற முகடு ஒன்று இருந்தது. மிட்காவும், ராணுவ உத்தியோகஸ்தனும் குன்றின் உச்சியை அடைந்து, முகட்டையும் கடந்து மறைந்ததைக் கிரெகர் பார்த்தான். அவர்களுக்குப் பின்னால் மற்றவர்கள் விரட்டிச் சென்றார்கள். கிரெகர் ஏரியை அடைந்தபொழுது லிஸ்ட்னிட்ச்கியைச் சுற்றிலும் குதிரைகள் குழ்ந்து நிற்கக் கண்டான். மிட்கா தனது மகிழ்ச்சியை அடக்கிக்கொண்டு அவனது ஒவ்வொரு அசைவிலும் வெற்றிப் பெருமிதம் மிளிர நின்றான். அவன் எதிர்பார்த்ததற்கு முற்றிலும் மாறாக, அந்த உத்தியோகஸ்தன் கொஞ்சங்கூடக் கலக்கமோ பங்கமோ இன்றிச் சாவதானமாக நின்றான். ஒரு மரத்தில் சாய்ந்து நின்று, சிகரெட் புகைத்தபடி, நுரை கக்கி நின்ற தன் குதிரையைச் சுட்டிக்காட்டி அவன் சொன்னான்:

“இந்தப் பெட்டைக் குதிரையை நான் நூற்றிருபது மைல்களுக்கு மேலாக விரட்டி வந்துவிட்டேன். எனது ராணுவ முகாமிலிருந்து நேற்றுத்தான் புறப்பட்டு வந்தேன். இந்தப் பயண அலுப்பின்றி ஓய்வோடு புறப்பட்டிருந்தால், குருஷிநோவ், உன்னால் என் குதிரையை முந்தவே முடியாது, தெரியுமா?”

“இருக்கலாம்” என்று பெருந்தன்மையாக ஒப்புக் கொண்டான் மிட்கா.

“இந்த ஜில்லாவிலேயே அவனது குதிரைதான் சிறந்தது” என்று கடைசியாக வந்த ஒரு நோஞ்சல் பையன் சற்று பொறாமையுடன் கூறினான்.

“அது சிறந்த குதிரைதான்” என்று கூறி, குதிரையின் கழுத்தில் தட்டிக்கொடுத்தான் மிட்கா. அந்தச் சமயம் உணர்ச்சி மேலீட்டால் அவன் கை நடுங்கிற்று. அவன் கிரெகரைப் பார்த்து அசட்டுத்தனமாக உற்று நோக்கினான்.

பிறரைவிட்டுத் தனியாக மிட்காவும் கிரெகரும் பிரிந்து, மணற்குன்றைச் சுற்றிக்கொண்டு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி மிக அலட்சியமாக அவர்கட்கு விடை கொடுத்தனுப்பினான். தனது இரு விரல்களால் தொப்பியைத் தூக்கி அசைத்தபடி திரும்பிக்கொண்டான்.

வீட்டை நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தபொழுது, தங்களை நோக்கி அக்ஸீனியா வருவதைக் கிரெகர் கண்டான். ஒரு குச்சியின் மேற்பட்டையை உரித்தபடி அவள் வந்து கொண்டிருந்தாள். அவனை அவள் கவனித்த சமயத்தில் தன் தலையைக் கீழே அவள் கவிழ்த்துக்கொண்டாள்.

“ஏன் இப்படி நாணிக் கோணுகிறாய். நாங்கள் என்ன நிர்வாணமாயிருக்கிறோமா?” என்று உரக்கக் கூறிவிட்டு, மிட்கா கண்ணைச் சிமிட்டினாள்.

நேரே எதிர்நோக்கிப் பார்த்தபடி, அவள்மீது கிட்டத்தட்ட மோதிவிடும் வண்ணம் குதிரையைத் தட்டி ஓட்டினான் கிரெகர். அவளைச் சமீபித்ததும் தனது சவுக்கால் குதிரையை அவன் தட்டினான். இந்தச் சைகைகளைப் புரிந்துகொண்டதுபோலக் குதிரை தனது பின்னங்கால்களை மடித்துக் குந்தியபடி, முன்னால் கிடந்த சகதியை அவள்மீது தெறித்தது.

“ஏ, பைத்தியப் பிசாசே!” என்று அவள் கத்தினாள்.

மருண்ட குதிரையை அவளருகில் சடாரெனத் திருப்பிக் கொண்டே நெருங்கினான் கிரெகர்.

“என்னை வரவேற்று நீ ஏன் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லை”.

“அதற்கு நீ கொஞ்சமும் தகுந்தவன் இல்லை!”

“அதனால்தான் உன்மீது சகதியை அள்ளித் தெளித்தேன். ரொம்பவும் தலை கனத்துப் போய்ப் பேசாதே!”

“சரி... சரி என்னைப் போகவிடு” என்று தன் கைகளைக் குதிரையின் முகத்திற்கு முன் திரும்பியபடி கத்தினாள் அக்ஸீனியா. “உன்னுடைய முரட்டு ஆண் குதிரையைக் கொண்டு என்னை ஏன் மிதித்துத் தள்ளப் பார்க்கிறாய்?”

“இது ஒன்றும் ஆண் குதிரையில்லை. சரியான பெட்டைக் குதிரை”.

“எதாயிருந்தால் எனக்கென்ன? சரி. நான் போக வழிவிடு”.

“அக்ஸீனியா! எதற்காக நீ இப்படிக்கோபங்கொள்ளுகிறாய்? அன்றைக்குச் சமவெளியில் வைக்கோல்போரில் நடந்ததே அதற்காக இல்லையே?”

கிரெகர் அவளுடைய கண்களை ஆழ்ந்து நோக்கினான். அக்ஸீனியா எதையோ சொல்ல முயன்றாள். ஆனால் அவளது கருத்த விழிக்கிடையில் சிறுதுளிக் கண்ணீர் தளும்பிவிட்டது; அவளது உதடுகள் பரிதாபமாகப் படபடத்து நடுங்கின. மென்று விழுங்கிக்கொண்டே “போய்விடு கிரெகர்... போய்விடு... எனக்கொன்றும் கோபமில்லை... நான்...” என்று கேவியபடியே அவள் போய்விட்டாள்.

வியப்படைந்த கிரெகர், முன்னால் சென்ற மிட்காவை வாசற்படிக்குப் பக்கத்தில் முந்திவிட்டான். அப்பொழுது அவனிடம் மிட்கா “இன்று மாலை வருவாயா?” என்று கேட்டான்.

“வர மாட்டேன்” என்றான் கிரெகர்.

“வேறென்னப்பா செய்யப் போகிறாய்? அல்லது இன்று இரவைத் தன்னோடு உல்லாசமாகக் கழிக்க வருமாறு அவள் உன்னை அழைத்திருக்கிறாளா?”

கிரெகர் தனது உள்ளங்கையால் புருவத்தைத் துடைத்தபடி பதில் ஏதும் சொல்லாதிருந்தான்.

9

திரித்துவத் திருவிழாவிற்குப் பின்னர் கிராமத்துப் பண்ணைகளில் எஞ்சியிருந்தவை, காய்ந்துபோன தரையில் சிதறிக்கிடந்த தானியமணிகளும், காய்ந்து பொடியான இலைச் சருகுகளும், வாயிற்படிகளில் கட்டப்பட்டுக் கசங்கி உலர்ந்து போன ஓக், ஆஷ் மரத்துத் தோரணங்களுமே.

திரித்துவ விழாவினைத் தொடர்ந்து வைக்கோல் போரடிக்கும் வேலைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அதிகாலை முதல் பண்ணைகளில் பெண்கள் சுறுசுறுப்பாயிருந்தனர். விடுமுறைக் கால உடைகளில் பூவேலை செய்யப்பட்ட மேலணிகளும் வண்ணக் கைக்குட்டைகளும் பொருந்த இணைத்து

அணிந்திருந்தனர். கிராமமே புல்லறுக்கத் திரண்டு விட்டது. அறுப்புக்காரர்களும் பறம்படிப்பவர்களும் விடுமுறைக்காலத்தில் உல்லாசமாயிருப்பதுபோல் உடையணிந்து கூடியிருந்தனர். அறுப்புக் காலங்களில் இவ்வித உடையணிந்து வருவது பண்டுதொட்டு வரும் வழக்கம். அவர்கள் தம் வேலையைத் துவங்கினர். டான் நதிக்கரையிலிருந்து, வெகுதூரத்திலிருந்த பெரிய தோப்புவுரை பரவிக்கிடந்த பண்ணை நிலத்தில் புல்வெளி முழுதும் சலசலத்துத் துடித்தது.

மெலெக்காவ் குடும்பத்தினர் கடைசியில்தான் வேலையைத் துவங்கினர். கிராமத்தின் பாதிப் பேருக்குமேல் வந்து தங்கள் வேலையைத் தொடர்ந்த பின்னரே மெலெக்காவினர் ஆரம்பித்தனர்.

இவர்களைக் கண்ட சூட்டடிப்புக்காரர்கள் வியர்வை பெருகத் தம் வேலையைச் செய்தபடி, “பண்டாலிமான், புரோகோவிட், நீங்க நல்லா விடிய விடியத் தூங்குங்க” என்று கூறி வரவேற்றனர்.

“தாமதத்திற்குக் காரணம் நானல்ல. எப்போதும்போல இந்தப் பெண்களால்தான்!”... என்று சிரித்துக்கொண்டே மாடுகளைத் துரிதமாக முடுக்கினான் கிழவன்.

“அண்டைவீட்டு நண்பரே! வணக்கம் நீங்கள் சற்று தாமதித்து வந்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா?” என்று ரஸ்தாவுக் கருகில் அரிவாளுக்குச் சாணை தீட்டிக்கொண்டிருந்த, வைக்கோல் தலைத் தொப்பியணிந்து உயரமாயிருந்த ஒரு கொஸாக்கியன் கேட்டான்.

“புல் காய்ந்திருக்கும் என்று எண்ணுகிறாயா?”

“உடனே வேலையைத் தொடங்காவிட்டால் காய்ந்துவிடும்”.

வண்டியின் பின்புறத்தில் அக்ஸீனியா உட்கார்ந்திருந்தாள். சூரிய வெளிச்சம் படாதவாறு தன் முகத்தை அவள் நன்றாக மூடிக்கொண்டிருந்தாள். முகத்தை மூடியிருந்த துணியிலிருந்த சிறு இடைவெளி வழியாகத் தனக்கு எதிரே இருந்த கிரெகரைச் சாவதானமாகவும் கடுமையாகவும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். தாரியாகூட தன்னை வெகு அழகாக அலங்கரித்துக்கொண்டு ஞாயிற்றுக்கிழமை உடையில் வந்திருந்தாள். மாட்டுவண்டியின்

பக்கவாட்டில் அயர்ந்து கால்களைத் தொங்கவிட்டபடி, தன் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். வண்டிப் பெட்டிமீது அமர்ந்துகொண்டு அமைதியற்றவன்போல் காணப்பட்டான் துனியா. சூரிய வெப்பத்தால் பழுப்பேறிய மூக்கின் அருகில் பருக்கள் தோன்ற இன்பரேகை படிந்த அவள் முகம் “நான் இன்பமாயிருக்கிறேன், மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஏனெனில் நிர்மலமான வானவெளி மகிழ்ச்சியைப் பொழிகிறது, வானைப் போலவே என் உள்ளமும் நிர்மலமாயிருக்கிறது. நான் சந்தோஷமாயிருக்கிறேன். நான் விரும்புவதெல்லாம் என்னிடமிருக்கிறது” என்று கூறுவது போலிருந்தது.

தன் சட்டைக் கைகளை மேல்நோக்கி மடித்துவிட்ட பின்னர், தலையிலிருந்து தொப்பி வழியாக வியர்வைத் துளிகளைத் துடைத்துவிட்டுக்கொண்டான் பண்டாலிமான். வளைந்த முதுகோடு ஒட்டிக்கிடந்த அவனது சட்டை ஆங்காங்கே பல இடங்களில் வியர்வையால் நனைந்திருந்தது. வானத்தில் சிதறிக்கிடந்த சிறு மேகத்திரள் வழியாகத் தனது கிரணங்களைப் பொழிந்து வந்தான் சூரியன். புல்வெளி முழுதும் சூரியப் பொற்கதிர்கள் சோபையுடன் விளங்கின. இந்தச் சோபை கிராமத்து வீடுகளமீதும் டான் தீரத்து வெள்ளிக் குன்றுகள் மீதும் மோதிச் சிதறி நின்றன.

அன்று ஒரே புழுக்கமாயிருந்தது. வானத்தில் மிதந்து வந்த மேகங்கள், பண்டாலிமானின் மாட்டு வண்டியைக்கூட முந்த முடியாமல் அவ்வளவு சாவதானமாகவும் மந்தமாகவும் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. கிழவன் சாட்டையை எடுத்து உயரத்தில் பிடித்தபடி, எலும்பு தெரிந்த மாடுகளின்மீது அடிப்பதா வேண்டாமா என்ற சந்தேகத்துடன் விரட்டுவது போலிருந்தது. இதைத் தெரிந்துகொண்டதுபோல வண்டி மாடுகளும் வேகமாகச் செல்ல முயலாது மெதுவாகத் தங்கள் குளம்புகளைத் தாக்கி நகர்ந்தன. மங்கிய பொன்னிறமும் ஆரஞ்சுநிறக் கலப்பும் பூண்ட குதிரைவண்ணத்துப் பூச்சி அவர்களை சுற்றிப் பறந்து சென்றது.

“நமது பகுதிக்குரிய நிலம் அதோ இருக்கிறது” என்று பண்டாலிமான் தனது கைச்சாட்டையை அசைத்துக் காண்பித்தான்.

கிரெகர் வளைத்துப்போன மாடுகளை வண்டியிலிருந்து அவிழ்த்துவிட்டான். தனது காதுக் கடுக்கன் பளபளக்க, கிழவன்

வண்டியிலிருந்து இறங்கித் தன் துண்டு நிலத்தில் தான் வரைந்திருந்த எல்லைக்கோட்டைப் பார்க்கச் சென்றான். அங்கிருந்தவாறே கையை அசைத்து “அரிவாளைக் கொண்டு வா” என்று கத்தினான்.

கிரெகர் கிழவனிடம் சென்றான். அவன் நடந்த இடமெல்லாம் அவன் கால் பட்டு, புல் அசைந்து நிமிர்ந்தது. பண்டாலிமான் தூரத்தில் தெரிந்த கிராமக் கோவிலின் மணிக்கூண்டைப் பார்த்தபடி தன் நெற்றியில் சிலுவை அடையாளமிட்டுக்கொண்டான். அவனது கிளி மூக்கு, புதிதாக வர்ணம் பூசியதுபோலப் பளபளத்தது; குழி விழுந்துபோன கன்னங்களில் வியர்வைத்துளிகள் தங்கி நின்றன. அண்டங் காக்கைப்போல் அடர்ந்து மண்டியிருந்த தாடி மயிர்களின் பின்னணியில் தனது பற்கள் பளிச்சிடச் சிரித்தபடி, சுருக்கம் விழுந்த கழுத்தை வலப்புறம் திருப்பி நின்று, புல் புதர்கள்மீது அரிவாளை வீசி வெட்டத் தொடங்கினான் பண்டாலிமான். அவனது காலடியில் ஏழடி விட்டமுள்ள அனாவட்டத்தின் அளவுக்கு வெட்டப்பட்ட புல் கிடந்தது.

தன் கண்களைப் பாதி மூடியவாறு தந்தையைப் பின்பற்றிச் சென்று கிரெகர் தன் வேலையைச் செய்தான். கையரிவாளைக் கொண்டு புற்புதர்களை அடிமட்டத்தோடு வெட்டிச் சாய்த்தான். அவனுக்கு எதிரே நின்ற பெண்களின் வண்ண ஆடைகள் விரிந்து நிற்கும் வானவில்லைப்போல ஒளி வீசின ஆனால் கிரெகருடைய கண்கள் பூவேலைகள் செய்யப்பட்ட கரையமைந்த அந்த வெள்ளை ஆடை அணிந்த ஒரே பெண்ணைத்தான் தேடித் திரிந்தன; அக்ஸ்னியாவை அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டே தனது அலுவலில், தந்தைக்கு இணையாக முனைந்து வேலை செய்தான் கிரெகர்.

அவனது எண்ணம், சிந்தனை, செயல் அனைத்திலும் அக்ஸ்னியாவே நிறைந்திருந்தான். தன் கண்களைப் பாதி மூடியவாறு அன்போடு அக்ஸ்னியாவை முத்தமிடுவது போலவும், அவளுடன் கொஞ்சம் காதல்மொழியில் பேசுகையில் அவளையும் அறியாமல் இன்மொழிகள் அவன் உள்ளத்தை பீறிக்கொண்டு வருவதுபோலவும் கிரெகர் கற்பனை செய்து கொண்டான். பிறகு இதுபோன்ற எண்ணங்களை விட்டுத் தனது வேலையில் ஈடுபாடு காட்டினான். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று மீண்டும் அவனது நினைவு பழைய நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியே

சுழன்றது.... அன்றொரு நாள் ஈரமான வைக்கோற்போரில் அவளருகில் அமர்ந்து.... பண்ணைவெளிக்கு மேல் பரவிக்கிடந்த வான்முகட்டில் வண்ண நிலவு.... புதர்ச்செடிகளில் தங்கி நின்ற மழைத்துளிகள் சகதிநீரில் விழுந்து சலனமெழுப்புதல்... ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... நன்று! இந்த இன்ப நினைவுகளில் எவ்வளவு இனிமை, எவ்வளவு இன்பம்!

அப்பொழுது கிரெகர் தனக்குப் பின்னாலே சிரிப்பொலி கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். தாரியா வண்டிக்குக் கீழே படுத்திருந்தான். அக்ஸீனியா அவள்மீது குனிந்தபடி ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். தாரியா தன் கைகளை வீசினாள், மீண்டும் இருவரும் சிரித்தார்கள். துனியா வண்டி நுகத்தடியில் அமர்ந்து கிரீச்சுக் குரலில் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

“அந்த அடர்த்தியான புதர்வரைக்கும் வெட்டிவிட்டு அரிவாளைத் தீட்டுவேன்” என்று நினைத்தான் கிரெகர். இந்தச் சமயத்தில் தன் கையரிவாள் ஏதோ மிருதுவான பொருளை வெட்டி வீழ்த்தியதைப்போன்று உணர்ந்தான். உடனே கீழே குனிந்து பார்த்தான்; ஒரு காட்டு வாத்துக் குஞ்சு தீனக்குரலில் ‘குவாக்’ என்று கத்தியபடி புல்லின் மீது விழுந்தது; புற்புதருக்குள் இருந்த கூட்டின் குறுக்கே அரிவாள் பாய்ந்து மற்றொரு வாத்துக் குஞ்சை இரு துண்டுகளாக்கிவிட்டது. மற்ற வாத்துகள் புற்புதரில் பறந்து சென்றன. இறந்த சிறு குஞ்சை எடுத்துத் தன் உள்ளங்கையில் வைத்தான் கிரெகர். அந்தச் சிறுகுஞ்சு சில நாட்களுக்கு முன்னரே பொறிக்கப்பட்டது போன்று அவ்வளவு சிறியதாக இருந்தது; அதன் உயிர்த் துடிப்பினைக் கிரெகரால் நன்கு உணரமுடிந்தது.

சப்பட்டையான, பாதி திறந்திருந்த அதன் வாயில் சிறிது ரத்தம் தேங்கியிருந்தது. கண் சற்று மூடியிருந்தது. அதன் சிறு கால்களில் இன்னும் கதகதப்பு இருந்தது. கால்கள் நடுக்குற்றன. திடீரென்று ஏற்பட்ட இரக்க உணர்வோடு தன் கையில் சுருண்டு கிடந்த சிறுபந்து போன்ற வாத்துக்குஞ்சை வருத்தத்துடன் கிரெகர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“கிரிஷ்கா! என்னத்தைக் கண்டுபிடித்தாய்?”

துனியா தனது சடைகள் மார்பகத்தில் ஆடிப்புரளும் வண்ணம் ஆடிப்பாடிக்கொண்டு வெட்டப்பட்ட புற்குவை களின் ஊடே ஓடிவந்தாள். கிரெகர், திடீரென்று ஆத்திரவயம்

பட்டுக் கோபத்துடன் வாத்துக்குஞ்சை வீசியெறிந்துவிட்டு, வேலையில் கவனம் செலுத்தினான்.

பகல் உணவு அவசரமாக முடிந்தது. மாட்டிறைச்சியும் கொஸாக்கியர்களின் இயற்கை உணவான வெண்ணெய் நீக்கிய பாலும்தான் அவர்கள் உணவு. இதை அவர்கள் வீட்டிலிருந்து பையில் போட்டுக்கொண்டு வந்திருந்தனர்.

பகல் உணவுக்குப் பின்னர், அறுத்துப்போடப்பட்ட புல்லைக் குவிக்க ஆரம்பித்தார்கள் பெண்கள். வெட்டிப் போடப்பட்ட புல் வெயிலில் வெம்பி வதங்க ஆரம்பித்த பொழுது அவற்றிலிருந்து ஒருவகையான, மதிமயக்கும் மந்த வாசனை கிளம்பியது.

“இப்பொழுது வீட்டுக்குத் திரும்புவதில் அர்த்தமேயில்லை. மாடுகளை அவிழ்த்துக் காட்டுப்புறத்தில் மேயவிட்டுவிடுவோம். நாளைக் காலையில், புல்மீது படிந்த பனிமூட்டமெல்லாம் அகன்ற உடனே நமது அறுப்பு வேலைகளை முடித்து விடுவதே நல்லது” என்றான் பண்டாலிமான்.

வேலையை அவர்கள் முடித்தபொழுது அந்தி மயங்கி விட்டது. கடைசி இரண்டு வரிசைகளிலும் கிடந்த புற்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கட்டிவிட்டு, அக்ஸீனியா வண்டிப் புறத்திற்குச் சென்று தினைக்கஞ்சி காய்ச்சத் தொடங்கினாள். அன்று முழுவதும் அவள் கிரெகரை விஷமத்தனமாகக் கேலி செய்து வந்தாள். மறக்க முடியாத மிகப்பெரிய தீங்கொன்றை இழைத்த அவனைப் பழிவாங்குவதுபோலக் குரூரமாகப் பார்த்துச் சிரித்தாள். சோர்ந்து சாம்பியபடி டான் நதியில் தண்ணீர் காட்டுவதற்காக மாடுகளைக் கிரெகர், ஓட்டிச் சென்றான். அவனையும் அக்ஸீனியாவையும் அன்று முழுவதும் அவன் தந்தை கவனித்து வந்தான். மனச்சங்கடத்துடன் கிரெகரைப் பார்த்தபடி, அவன் சொன்னான்:

“இரவு உணவை முடித்துவிட்டுப் பத்திரமாக மாடுகளைப் பார்த்துக்கொள். வெட்டிய புல்லை அவை தின்றுவிடாது உஷராயிரு. எனது ஆட்டுத்தோல் சட்டையை எடுத்துக்கொள்”.

தாரியா தன் குழந்தையை வண்டிக்கு அடியில் கிடத்தி விட்டு, சிறு கள்ளிக் குச்சிகளைச் சேகரிப்பதற்காகத் துனியா வுடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டாள்.

பரந்த அந்தப் புல்வெளிக்கு மேலே எட்டமுடியாத வானவெளியை நோக்கிச் சந்திரனின் தேய்பிறை எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. கருமை படர்ந்த வானத்துக் கொடுமுடியை அடைந்தது. அருகில் எரிந்த நெருப்பைச் சுற்றி விட்டில்களும் ஈசல்களும் பறந்து திரிந்தன; நெருப்புக்கருகில் முரட்டுத் துணியில் உணவு படைக்கப்பட்டது. புகைமண்டிய அடுப்பில் வைக்கப்பட்டிருந்த களத்துப்பானையில் தினைக்கஞ்சி பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. தனது பாவாடையின் கீழ்ப் பகுதியால் கரண்டியைத் துடைத்தபடி “கிரெகர்! வந்து உன் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொள்” என்று தாரியா கூப்பிட்டான்.

தனது தந்தையின் ஆட்டுத்தோல் சட்டையைத் தன் தோள்பட்டையில் மாட்டிக்கொண்டு, இருட் செறிவிலிருந்து நெருப்பருகில் வந்தான் கிரெகர்.

“திடீரென்று நீ துயருற்றிருப்பதன் காரணமென்ன?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான் தாரியா.

‘முதுகு வலி. மழை பெய்யும் போலிருக்கிறது’ என்று பதிலளித்தான் கிரெகர்.

“ராத்திரி முழுவதும் மாடுகளைப் பார்த்துக்கொள்ள அண்ணனுக்குப் பிரியமில்லை” என்று சிரித்தபடி கிண்டல் செய்தான் துனியா. அவனுக்கருகில் அவளும் அமர்ந்தபடி ஏதோ பேச்சுக்கொடுக்க முனைந்தாள். ஆனால் எப்படியோ அவளது அந்த முயற்சி பயனின்றிப் போயிற்று. பண்டாலிமான் குழம்பை நன்கு ருசித்துச் சாப்பிட்டான். அரைவேக்காட்டுத் தினைக்கஞ்சிப் பருக்கையைத் தனது பற்களுக்கிடையில் நசுக்கிச் சுவைத்தான். தாரியாவின் வேடிக்கைப் பேச்சைக் கேட்டு உள்ளுக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டு தலையைத் தூக்காமல் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாள் அக்ஸீனியா. எரிந்துகொண்டிருந்த அவளது உதடுகள் எதுவும் புரியாமல் குழம்பித் துடித்தன.

கிரெகர் எல்லோருக்கும் முன்னால் சாப்பிட்டெழுந்து மாடுகளின் அருகில் சென்றான்.

“மாடுகள் பிறரது புல்லை மிதிக்காமல் பார்த்துக்கொள்” என்று கிரெகரின் தந்தை உரத்துக் கூவினான். இந்தச் சமயத்தில் தினைப்பருக்கை அவன் தொண்டையில் சிக்கிக்கொண்டதால்

கேவிக் கேவி நெடுநேரம் அவன் இறுமினான்; தன் சிரிப்பை அடக்க முயன்றதில் துனியாவின் கன்னங்கள் உப்பிப்போயின.

நெருப்பு மந்தமாக அடங்கிக் கரிந்தது. கள்ளிக் குச்சிகளோடு சேர்ந்திருந்த இலைகள் நெருப்பில் வெம்பிக் கரிந்த பொழுது ஒருவகையான தேன்மணம் புகையோடு கலந்து பரவியது.

நள்ளிரவு. கிரெகர் திருட்டுத்தனமாக முகாம் கூடாரத் திற்குள் புகுந்து பத்தடி தூரத்தில் நின்றுகொண்டான். அவனது தந்தை வண்டியில் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். சாம்பல்பூத்த நெருப்பிலிருந்து கிளம்பிய சிறு பொறிகள் பொன்னிறம் பொலிந்த மயிர்க்கண்கள் போலப் பறந்தன.

வெள்ளிறிய, முக்காடிட்ட உருவம் ஒன்று வண்டியிலிருந்து நழுவி மெதுவாகக் கிரெகரை நோக்கி வந்தது; இரண்டு அல்லது மூன்றடி தூரத்துக்கு அப்பால் அவ்வுருவம் தயங்கி நின்றது. அதுதான் அக்ஸீனியா! கிரெகருடைய இருதயம் அதிவேகமாகவும் கடினமாகவும் அடித்தது. குனிந்தவாறு கிரெகர் முன்னால் அடியெடுத்து வைத்தான்; மேலே கிடந்த ஆட்டுத் தோல் சட்டையைத் தள்ளிவிட்டுக்கொண்டான். துவண்டு கொண்டிருந்த அக்ஸீனியாவைத் தன் மார்போடு இறுக அணைத்துக்கொண்டான். அவளது முழங்கால் வளைந்து கொடுத்தது; உடல் நடுங்கியது; பற்கள் கிடுகிடுத்தன. ஓநாய் ஒன்று தான் கொன்ற ஆட்டைத் தன் முதுகின்மீது சுமந்து இழுத்துச் செல்வதுபோல, கிரெகர் அவளைத் தன் கரங்களுக்குள் பற்றி ஆரத்தழுவிக்கொண்டான். சட்டையின் துணிகள் அவன் நடையைத் தடுமாறும்படி செய்தன. ஓடி இருளில் அவன் மறைந்தான்.

“ஏ கிரிஷ்கா... கிரிஷ்கா உன் அப்பா...”

“உஷ். பேசாமல் இரு”.

தூர்நாற்றம் வீசும் ஆட்டுத்தோல் சட்டையை ஒட்டியபடி மூச்சுத் திணற அவனிடமிருந்து திமிறி ஓடினாள் அக்ஸீனியா. நிகழ்ந்ததற்கு வருந்தி மனம் சுசந்துபோன அக்ஸீனியா தாழ்ந்த குரலில் அமுதாலும் அது சற்றுப் பலமாகவே பிறருக்குக் கேட்டது.

“என்னை விடு. நடந்தது நடந்துவிட்டது; இனி என்ன செய்ய முடியும்? நான் தனியாகவே போகிறேன்” என்றாள் அக்ஸீனியா.

10

பெண்ணொருத்தியின் காலங்கடந்த காதல், வண்ணம் நிறைந்த வாடாமலர் போன்றதன்று; அது வழியோரத்தில் பூத்து, நொடியில் வாடிப்போகும் விஷப்பூவைப் போன்றது.

நிலப்பரப்பில் புல்லறுக்கும் வேலை முடிந்த நாள் முதல் அக்ஸீனியா முற்றிலும் மாறிவிட்டாள். அவளுடைய முகத்தில் ஏதோ ஒரு வடுவைப் பொறித்தது போன்று மிகவும் வேறு பட்டிருந்தாள். பிற பெண்கள் அவளைக் கண்ட பொழுதெல்லாம் கள்ளச் சிரிப்பு சிரித்தனர். அவளுக்குப் பின்னால் சாடை செய்து தலையை அசைத்தனர். அவளது புதுப் போக்கைக் கண்ட இளம் பெண்கள் பொறாமையடைந்தனர். இவ்வளவு எதிர்ப்பிற்கு இடையிலும்கூட அக்ஸீனியா தனது மகிழ்ச்சியும், அவமானச் சாயலும் ஒருங்கே பொருந்திய முகத்தைக் கம்பீரமாக நிமிர்த்திக் கர்வத்தோடு நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

சில காலத்திற்குள் அவளுக்கும் கிரெகர் மெலெக்காவுக்கும் இருந்துவரும் தொடர்பு எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. முதலில் இதைப்பற்றி அரைகுறையாக நம்பினர். குககுசுவென ரகசியமாகப் பேசிக்கொண்டனர். அன்றொரு நாள் அவர்கள் இருவரையும், ஊர்க்கோடியிலிருக்கும் காற்றாடி எந்திரத்திற்கு அப்பால் இருந்த பாறையில், வெண்ணிலவு தந்த அழகொளியில் மயங்கிக் காதல் நலம் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது, மாட்டுக் காரப் பையன் ஒருவன் கண்டுவிட்டான். அதை எல்லோர்க்கும் சொல்லியும்விட்டான். அவ்வளவுதான். அக்ஸீனியா - கிரெகர் தொடர்பு ஆடிக்காற்றில் எழும் அலை நீட்சிபோல, அரை நொடியில் ஊரெல்லாம் எட்டிவிட்டது.

பண்டாலிமானுக்கும் இத்தகவல் எட்டியது. ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று அவன் மோகோவின் கடைக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. கடையில் ஏகப்பட்ட கூட்டம். வாசல் வழியாகவே இனிமேல் ஒருவரும் நிற்கமுடியாத அளவிற்கு நெரிசல். பண்டாலிமான் கடையின் வாயிற்படியில் ஏறினான். எல்லோரும் அவனுக்கு வழிவிட்டு விலகினர். புன்முறுவல் செய்தனர். கூடி நின்றவர்களை ஒதுக்கியபடி துணிமணிகள் விற்கும் பகுதிக்குச் சென்றான் அவன். இந்தப் பெரிய மனிதருக்கு வேண்டியதைக் கொடுக்க, கடை முதலாளி மோகோவே எழுந்து நின்றான்.

“இவ்வளவு நாளாக எங்கே போயிருந்தீர்கள் புரோக்கோவி? இந்தப் பக்கமே காணோமே!” என்றார் மோகோவ்.

“தாங்க முடியாத வேலை, தொந்தரவுகள், பண்ணையில் குழப்பங்கள்...”

“என்ன? உங்கள் மகன்கள்போல ஆண்கள் இருக்கையில் கூடவா தொந்தரவு?”

“என் பையன்களால் மட்டும் என்ன ஆகிவிடும்? பியோட்ராவை ராணுவ முகாமிற்கு அனுப்பிவிட்டேன். பண்ணையில் நானும் கிரிஷ்காவுமே எல்லா வேலைகளையும் பார்க்கிறோம்”.

மோகோவ் விரல்களால் கரடுமுரடான தனது தாடியைப் பிரித்துவிட்டபடி, ஏதோ அர்த்தபுஷ்டியுடன் ஓரக்கண்ணால் எதிரே நின்ற கொஸாக்கியர்களைப் பார்த்தான்.

“அது சரி! பெரியவரே; நீங்கள் ஏன் இந்தச் சமாசாரத்தைப் பற்றி எங்களுக்கெல்லாம் எதுவுமே சொல்லவில்லை?”

“எந்தச் சமாச்சாரம்?”

“என்னய்யா கதை பேசுகிறீர்! உங்கள் பையனுக்குக் கல்யாணம் செய்ய நிச்சயித்திருப்பதைப்பற்றி எங்களுக்கெல்லாம் ஒரு வார்த்தைகூட...”

“எந்தப் பையனுக்கு?”

“ஏன்! உம் பையன் கிரெகருக்குத்தான் இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லையே”.

“ஆனால் அவனுக்குத் திருமணம் செய்விக்கும் எண்ணம் இப்பொழுது எனக்கில்லை”.

“அப்படியானால் நான் கேள்விப்பட்டது.... உங்கள் மருமகளாகப் போகிறவள் - ஸ்டெபான் அஸ்டாகா அக்ஸீனியா என்றல்லவா...”

“என்ன? அவள் புருஷன் உயிருடன் இருக்கும்பொழுதா? பியோட்டோனிட்ச் விளையாடுகிறாய்! இதிலா வேடிக்கைப் பேச்சு” என்று உறுமினான் பண்டாலிமான்.

“வினையாட்டாவது? வினையாவது? நான் பலரிடமிருந்து கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இதிலென்ன வினையாட்டு?”

மேஜைமீது பார்வைக்கென அங்குப் பரப்பி வைக்கப் பட்டிருந்த துணிகளைச் சிறிதுநேரம் கையால் சமம் செய்தான் பண்டாலிமான். நொடியில் அவனது முகம் மாறியது. விடுவிடென்று வீட்டை நோக்கிக் கிளம்பினான். காளைமாடு போலத் தலையைத் தாழ்த்திய்படி, தனது கைவிரல்களை மடித்து நெஞ்சோடு பொருத்திக்கொண்டு, ஊனக்காலை ஊன்றிக் கவனித்தபடி பண்டாலிமான் நடந்தான். வழியில் அஸ்டாகாவின் குடிசையைக் கடக்கவேண்டியிருந்தது. முள் முறுக்கு வேலியின் ஊடே அந்தக் குடிசையை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அக்ஸீனியா, முன்னெவிட இளமை கொப்பளிக்கத் தனது இடையை அசைத்தபடி காலியான வாளியொன்றைத் தூக்கிக்கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தது அவன் கண்ணில் பட்டது.

“ஏய்! நில்!” என்று கூவியபடி குறுக்குக் கதவுவழியாக உள்ளே நுழைந்தான் அவன். அக்ஸீனியா அவ்விடத்திலேயே நின்றபடி கிழவன் வரும்வரை காத்திருந்தாள். இருவரும் குடிசைக்குள் சென்றனர். நன்கு கூட்டிச் சுத்தம் செய்யப் பட்டிருந்த தரைமீது அழகுக்கென செம்மணல் தெளிக்கப் பட்டிருந்தது; மூலையில் இருந்த விசிப்பலகையில் கட்சுடப் பொறிக்கப்பட்ட உணவுப் பதார்த்தம் கமகமத்துக் கொண்டிருந்தது. அடுக்களையிலிருந்து கரிசல் துணி நெடியும் ஆப்பிள் பழ மணமும் விரவிப் பரவி வந்தன.

தலைகொழுத்துப் பருத்திருந்த பூனையொன்று ஓடிவந்து பண்டாலிமானின் காலில் உரசிக்கொண்டு நின்றது; அது தன் முதுகை வளைத்து, அவனது பூட்சில் மோதி மோதி உராய்ந்தது. அந்தப் பூனையை எட்டி உதைத்து, பலகைப் பக்கம் தள்ளிய படி அவன் கத்தத் தொடங்கினான்.

“என்ன இது? நான் பல மாதிரி கேள்விப்படுகிறேனே, இதெல்லாம் என்ன? அபே உன் புருஷன் போன அடிச்சுவடு கூட மறையவில்லை. அதற்குள் மற்ற பயலுகளுக்கெல்லாம் கூட பார! இந்த அயோக்கியத் கண்ணி வைக்க ஆரம்பிச்சுட்டியே! பார்! இந்த அயோக்கியத் தனத்திற்குப் பரிகாரமாகக் கிரிஷ்காவை இரத்தம் செய்கிறேன். உன் ஸ்டெப்பானுக்கும் உடனே எழுதுகிறேன்! உன் நடத்தையில்

இலட்சணம் அவனுக்கும் தெரியட்டும்....! அடி வேசி! உன் கணவன் உன்னை நன்கு உதைத்து முறையாக அடக்கி வளர்க்க வில்லையோ? இதோ பார். இனிமேல் என் பண்ணைக்குள் நீ ஓரடிகூட எடுத்துவைக்கக்கூடாது. ஒரு சின்னப் பயலுடன் ஒழுங்கினம்... ஸ்டெபான் வந்தால் நானும் அவனுக்கு....”

அக்ஸீனியா கண்களைச் சுருக்கி முகத்தைச் சுளித்தபடி இந்த வசை புராணத்தைக் கேட்டாள். உடனே ஆவேசங் கொண்டு கிளம்பினாள்; தனது பாவாடை முந்தானையை எடுத்து வெட்கமின்றி வீசியபடி பண்டாலிமாணை நெருங்கினாள்; விரிந்த உதடுகள் படபடக்க, வெளிறிய பற்கள் நெரிபட, தனது மார்பகத்தைப் பண்டாலிமானின் மீது மோதினாள்.

“ஐயோ! பெரிய மனுஷனே... நீ எனக்கு மாமனாரா? ஹே? நீ யாரய்யா எனக்குப் புத்திசொல்ல? போய் உன் வீட்டிலிருக்கும் கொழுத்துப்போன பெண்களுக்குப் புத்தி சொல்லு. உன் வீட்டிலே முதலில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டு! நொண்டி நடையும் சப்பைக்காலும் கொண்ட கிழட்டுப் பிசாசே! இதைவிட்டு உடனே வெளியேறு. என்னிடம் வந்து பயமுறுத்தாதே!”

“பொறுடி முட்டாளே!”

“இனி பொறுத்துக்கொள்ள என்ன இருக்கிறது! எங்கிருந்து வந்தாயோ அங்கு உடனே திரும்பிவிடு! நான் மட்டும் விரும்பினால் உன் கிரிஷ்காவை தினறே அழித்து விடுவேன். எலும்புகூட இன்றிச் சப்பி எறிந்துவிடுவேன். அதனால் வருவது வரட்டும். இதை நன்கு எண்ணிப்பார். அடே! அப்படியே கிரிஷ்காவை நான் காதலித்தால்தான் என்ன? அதற்காக என்னை அடிப்பாயா? என் புருஷனுக்கு எழுதுகிறேன் என்கிறாய். வேண்டுமானால் என் புருஷனின் படைத்தலைவனுக்கே எழுதிக்கொள். ஆனால் கிரிஷ்கா என்னுடையவன்; என்னுடையவன்! என்னுடையவன். நான் அவனை என்னுடையவனாக்கிக் கொள்ளவே போகிறேன். என்னோடு எப்போதும் வைத்துக்கொள்ளவே போகிறேன். உன்னால் முடிந்ததைப்பார்”.

எதிர்பாராத தாக்குதலால் திடுக்கிட்டு நின்ற பண்டாலி மானது நெஞ்சோடு தன் நெஞ்சை உராசியபடி அக்ஸீனியா நின்றாள். அவளது நெஞ்சத் துடிப்பு அவள் அணிந்திருந்த மெல்லிய ரவிக்கைத் துணிக்கும் மேலே படபடத்தது. பண்டாலி மாணைச் சுட்டெரித்துவிடுவது போன்று தனது கருவிழிகளால்

சினந்து பார்த்தான்; கடுமையும் சொல்ல வாய்கூசும் சொற்களை மேலும் மேலும் வீசி அவனைக் கலகலக்கச் செய்தான். பண்டாலிமான் தன் புருவங்கள் துடிக்கக் கதவோரத்திற்கு வந்தான்; தான் ஏற்கெனவே கதவோரத்தில் சாத்தி வைத்திருந்த ஊன்றுகோலைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டான். கையை வேகமாக வீசியபடி தன் முதுகால் கதவை நெட்டித் திறந்தான். அக்ஸ்னியா அவனை நெட்டித் தள்ளிவிடுவது போன்று நெருங்கி ஆவேசத் துடன் கத்தினாள்:

“என் காதல் நிறைவேறும்; இதுவரையில் அனுபவித்த கொடுமைகளுக்குப் பரிகாரமாக, காதல் வாழ்வில் வாழ்வேன். ஆனால் அவன் எனது கிரிஷ்கா! என்னுடையவன்! அப்புறம் வேண்டுமானால் என்னைக் கொன்றுவிடு”.

தனது தாடியைத் தடவியபடி வேகமாகக் குடிசையிலிருந்து முணுமுணுத்துக்கொண்டு வெளியேறினான் பண்டாலிமான்.

தனது வீட்டில் அவனது அறையில் கிரெகரைக் கண்டான்.

ஒரு வார்த்தையும் பேசாது தன் கைத்தடியால் மகனுடைய முதுகில் ஓரடி போட்டான். கிரெகர் தனது தந்தையின் கோபாக்கினியை உணர்ந்து குனிந்து எழுந்து அவனது கைகளைப்பற்றித் தொங்கினான்.

“எதற்காக அப்பா என்னை அடிக்கிறீர்கள்?”

“எதற்கு- உன் ஒழுங்குகெட்ட நடத்தைக்குத்தான். நாய்க்குப் பிறந்த பயலே!”

“என்ன ஒழுங்குகெட்ட நடத்தையப்பா?”

“உன் அண்டை வீட்டுக்காரனுக்குத் தீமை செய்யாதே! உன் அப்பனை அவமானப்படுத்தாதே... பெண்களுக்குப் பின்னால் நடத்தைகெட்டுத் திரியாதே, வெறி நாயே!” என்று கூவியபடி கிரெகர் பிடியிலிருந்து தடியைப் பிடுங்குவதற்காக அடுக்களையில் தரதரவென இழுத்தான். என்றாலும் தன் பிடியை விடாது கைத்தடியைப்பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டான் கிரெகர்.

“இந்த மாதிரி நீங்கள் என்னை அடிக்கவிட மாட்டேன்!” என்று கரகரத்த குரலில் கத்தியபடி, பற்களைக் கடித்துக் கொண்டே தன் தந்தையிடமிருந்து கைத்தடியை வலுவாகப் பறித்துக்கொண்டான் கிரெகர். உடனே தன் முழங்காலுக்

கிடையில் கொடுத்து இரண்டாக முறித்துத் தூக்கியெறிந்து விட்டான்.

பண்டாலிமான் தன் கைமுஷ்டியால் மகனுடைய கழுத்தில் குத்தினான்.

“உன்னைப் பகிரங்கமாக வைத்துச் சவுக்கால் அடிப்பேன். நித்தனைக்கும் வெறுப்புக்கும் ஆளான சைத்தான் மகனே! உனக்குக் கிராமத்து முட்டாள் சிறுக்கியொருத்தியைக் கல்யாணம் செய்து வைக்கப்போகிறேன்! உன் கயமைத்தனம் போகக் காயடித்தாற்போல ஆண்மை கெடச் செய்கிறேன் பார்!” என்று தந்தை உறுமினான்.

தந்தைக்கும் மகனுக்கும் ஏற்பட்ட சண்டை முழக்கத்தைக் கேட்டு தாய் ஓடோடி வந்தாள். “பண்டாலிமான், பண்டாலிமான்! கொஞ்சம் அமைதியாயிருங்கள், பொறுங்கள்” என்று கத்தினாள்.

ஆனால் கிழவனுக்கு உண்மையிலேயே ஆத்திரம் எல்லை மீறிவிட்டது; தன்னருகில் வந்த மனைவியை எட்டத் தள்ளி விட்டான்; தையல் எந்திரம் இருந்த மேசையை நெட்டித் தள்ளினான்; வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் முற்றத்திற்கு வந்தான். தந்தைக்கும் தயைனுக்கும் நடந்த சண்டையில் கிரெகரின் சட்டை கிழிந்துவிட்டது. அதைச் சரி செய்துகொள்ளப் போதிய அவகாசம் செய்வதற்குள் மீண்டும் கதவை உதைத்துத் திறந்தபடி பண்டாலிமான் உள்ளே நுழைந்தான்; புயல்போலச் சீறியபடி மீண்டும் கத்தத் தொடங்கினான்; “இந்த நாய்மகனுக்கு உடனே கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன்” என்று கூறி, குதிரை மாதிரி காலை உதறிக் கீழே மிதித்தான். கிரெகரின் தடித்த முதுகை உற்று நோக்கியவாறு மேலும் கூறினான்: “நாளைக்கே வண்டியில் போய் கல்யாணம் நிச்சயம் செய்கிறேன். என் மகனைப் பற்றி என் எதிரில் எள்ளி நகையாடுவதை நினைத்தாலே சங்கடமாயிருக்கிறது”.

“முதலில் நான் சட்டையை அணிந்துகொள்கிறேன். அப்புறம் நீங்கள் எனக்குத் திருமணம் செய்விக்கலாம்” என்றான் கிரெகர்.

“கிராமத்திலுள்ள அசட்டுப்பெண்ணுக்கு உன்னை மணம் செய்விக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுக் கிழவன் தடதடவெனப் படிகளில் இறங்கிச் சென்றான்.

11

சீட்ராகாவ் கிராமத்திற்கு அப்பாலிருந்த புல்வெளிப் பிரதேசத்தில் வண்டிகள் எல்லாம் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டு வெள்ளைத் தார்ப்பாலின் போட்டு மூடப்பட்டன. நம்ப முடியாத வேகத்தில் வெள்ளைக் கூரையால் வேயப்பட்ட அழகான சிறு நகரமே அங்கு நிர்மாணமாகிவிட்டது. அந்த நகரில் நேரான வீதிகள் அமைந்தன; நடுவில் ஒரு சிறு சதுக்கம் அமைக்கப்பட்டது; அச்சதுக்கத்தில் ஒரு காவல் படையினன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

இங்கிருந்த வீரர்கள் பட்டாளத்தினருக்கு இயற்கையான உப்புச்சப்பற்ற வாழ்க்கையையே மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர். காலையில், புல்வெளியில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த பட்டாளத்துக் குதிரைகளைக் கண்காணித்து நின்ற கொஸாக்கியப் படையினர் இவர்களை முகாமிற்கு அனுப்பினர். அதைத்தொடர்ந்து பாத்திரம் கழுவுதல், முகாமைச் சுத்தம் செய்தல், சேணத்தைச் செம்மை செய்தல், வருகைப் பதிவு செய்தல், அணிவகுத்தல் முதலியன முறையாக நடந்தேறின. முகாமின் தலைமைப் படை அதிகாரி லெப்டினென்ட் கர்னல் பாபாவ் காதடைக்குமளவு பேரொலி இட்டார்; கொஸாக்கிய இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சியளித்துக் கொண்டிருந்த குழுத்தலைவர்கள் இரைந்து கட்டளைகள் கொண்டிருந்த குழுத்தலைவர்கள் இரைந்து கட்டளைகள் இட்டனர். அருகிலிருந்த ஒரு குன்றின் பின்னால் பதுங்கியபடி எதிர்த்தாக்குதல் ஒத்திகைக்குத் தயாராய் அவர்கள் கூடினர்; கெட்டிக்காரத்தனமாக 'எதிரியை' வளைத்துக் கொண்டது போல் போருக்கு ஆயத்தமாயினர்; குறிப்பிட்ட இலக்குகளை நோக்கிப் பலமுறை சுட்டனர். கொஸாக்கிய இளைஞர்கள் கத்தி சூழ்ந்தும் பயிற்சியில் ஒருவரோடு ஒருவர் போட்டியிட்டு உற்சாகமாகப் பயிற்சி பெற்றனர்; இந்தப் பயிற்சியில் பழகியவர்கள் முடிந்தவரையில் பயிற்சியில் கஷ்டப் படாமல் தப்பப் பார்த்தனர்.

வெப்பத்தாலும், வோட்கா குடித்ததனாலும் வீரர்கள் குரல் கம்மிப்போயிற்று. இந்தச் சமயத்தில் நறுமணம் கமழும் தென்றல் காற்று முடிய வண்டிகள் நிற்கும் பக்கம் வீசியது. தொலைவில் பட்சிகள் சீழ்க்கையடித்தன. புல்வெளியில் புழுக்கம் நீங்கி, புதிதாக வெள்ளையடிக்கப்பட்ட வீடுகளிலிருந்து புகை வீசியது.

முகாம் கலைவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்னால் ஐவான் தோமிலின் மனைவி அவனைப் பார்க்க வந்தாள். தன்னுடைய வீட்டில் செய்த முறுக்கு ரொட்டியும், ருசியான பணியாரமும்

கொணர்ந்தாள். அதனோடு கொஞ்சம் கிராமத்து வம்புப் பேச்சுகளையும் கொண்டு வந்திருந்தாள்.

அவள் மறுநாள் காலையில் புறப்பட்டுவிட்டாள். முகாமி லிருந்த கொஸாக்கிய வீரர்களின் வாழ்த்துக்களையும், தனது கிராமத்தினரது குடும்பத் தகவல்களையும் கேட்டுக்கொண்டாள். எல்லோரும் அவளிடம் தத்தம் வீட்டிற்குத் தகவல் சொல்லி அனுப்பினர்; ஆனால் ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவ் எந்தவித செய்தியும் சொல்லவில்லை. அதற்கு முந்திய நாளிலிருந்து உடல்நலமின்மையால் அதைத் தவிர்ப்பதற்காகக் கொஞ்சம் வோட்கா மதுவைச் சாப்பிட்டான்; அதன் பலனாக இந்தக் கொடிய உலகத்தில் எதுவுமே, தோமிலின் மனைவி உள்பட யாருமே அவன் கண்ணில் படவில்லை; அவனுக்குப் புலப்படவு மில்லை. அவன் படை அணிவகுப்புக்குக்கூட வரவில்லை. ராணுவ டாக்டர் உதவியாளர் அவனைப் பரிசோதித்தார். அவனது வேண்டுகோளுக்கிணங்க ஒரு டசன் அட்டைப் பூச்சிகளை அவனது நெஞ்சில் பொருத்தி இரத்தக் கொதிப்பைக் குறைக்க மருத்துவம் செய்தார். ஸ்டெபான் அரைக்கச்சை யணிந்துகொண்டு, தனது வண்டியின் ஒரு சக்கரத்தோடு சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான்; வண்டி மசகு அவனது வெள்ளைத் தொப்பியைக் கறுப்பாக்கிக்கொண்டிருந்தது. அகன்ற தன் மார்பிலிருந்து ஊறும் அட்டைகள் ரத்தத்தை உறிஞ்சுவதை மனத்தளச்சியுடன் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

படையின் வைத்தியப் பகுதிச் சேவகன் அவனருகில் நின்று புகை பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் சுருட்டிலிருந்து வந்த புகை ஸ்டெபானின் திறந்த வாய்க்குள் புகுந்துகொண்டிருந்தது.

“உடல்நலம் சற்று தேவலையா?” என்று கேட்டான் சேவகன்.

“அட்டைகள் நன்றாக ரத்தத்தை உறிஞ்சுகின்றன. எப்படியோ இதயத்திற்கு இதமாயிருக்கிறது” என்று ஸ்டெபான் பதிலளித்தான்.

“அட்டைகள் சிறந்த பிராணிகள்” என்றான் சேவகன்.

இந்தச் சமயம் அவனை நெருங்கி, தோமிலின் வந்து ஸ்டெபானை நோக்கிக் கண்சிமிட்டினான்.

“ஸ்டெபான்! உன்னோடு கொஞ்சம் பேசவேண்டும்”.

ஸ்டெபான் முனகிக்கொண்டே எழுந்து தோமிலினை அப்பால் அழைத்துச் சென்றான்.

“ஸ்டெபான், என்னைப் பார்க்க என் மனைவி இங்கு வந்திருந்தாள். இன்று காலைதான் ஊர் திரும்பினாள்”.

“ஓவேறா...”

“உன் மனைவியைப்பற்றிக் கிராமத்தில் பலவிதமான பேச்சுகள் அடிபடுகின்றனவாம்...”

“என்ன பேச்சு?”

“நல்ல பேச்சாக ஒன்றுமில்லை...”

“அதான் என்ன?”

“அந்தக் கிரெகர் மெலாக்காவோடு வெளிப்படையாக அவள் திரிகிறாளாம்”.

முகம் வெளிற, கண்கள் கொப்புளிக்கத் தன் நெஞ்சில் பதிந்திருந்த அட்டைப்பூச்சிகளைப் பிய்த்துத் தன் காலடியில் போட்டு நசுக்கினான் ஸ்டெபான். எல்லாப் பூச்சிகளையும் நசுக்கிய பின் சட்டைப் பொத்தான்களைப் போட்டுக் கொண்டான்; உடனே பய உணர்ச்சி மேலிட்டவன்போலப் பொத்தான்களைக் கழற்றிவிட்டான். அவனது வெளிறிய உதடுகள் படபடவென அடித்துக்கொண்டன. நடுக்கமுற்றுப் பற்களுக்குள் செருகிக்கொண்டன; அவலட்சணச் சிரிப்பை விளைவித்தன. அரை நொடியில் மீண்டும் சுருங்கி மடித்துக் கொண்டன. இதைப் பார்த்த தோமிலின், ஸ்டெபான் எதையோ வாயில் போட்டுச் சுவைத்துக்கொண்டிருப்பதாகக் கருதினான். படிப்படியாக முகம் மீண்டும் அமைதியடைந்தது; பற்களால் கடியுண்ட உதடுகள் நழுவிச் செம்மையடைந்தன. ஸ்டெபான், வண்டி மசிபடிந்திருந்த தனது தொப்பியை எடுத்து மசியைத் துடைத்துக்கொண்டே உரத்த குரலில் “இதைச் சொன்னதற்கு நன்றி” என்று கத்தினான்.

“நான் உன்னை எச்சரிப்பதற்குத்தான் வந்தேன். இதற்காக என்னைத் தவறாக எண்ணாதே” என்றபடி தோமிலின், ராணுவக் காரியஸ்தன் தோரணையில் தன் கைகளைக் கால்சட்டைக்குள் இடப்படியே தன் குதிரை நின்று இடத்திற்குத் திரும்பினான். இந்தச் சமயத்தில் முகாமிலிருந்து பல்வேறு

குரல்கள் கேட்டன. கொஸாக்கியர் வாள் பயிற்சி செய்துவிட்டுத் திரும்பி வந்துவிட்டனர். தன் தொப்பியில் படிந்திருந்த அந்தக் கறுப்பு மசித்திட்டை வைத்தகண் வாங்காது பார்த்தபடியே செயலற்று நின்றான் ஸ்டெபான்.

அரைகுறையாய் மிதிபட்டுக் குற்றுயிரான அட்டைப்பூச்சி யொன்று அவனது பூட்சில் மெதுவாக ஊர்ந்து ஏறியது.

12

இன்னும் பத்து நாட்களில் கொஸாக்கியர்கள் முகாமி லிருந்து திரும்பிவிடுவார்கள். அக்ஸீனியா, காலங்கடந்த, கசப்பான, பயங்கரக் காதலில் ஊறித்திளைத்து வந்தாள். கிரெகர் தன்னுடைய கிழத்தந்தையின் உறுமல்களையெல்லாம் பொருட் படுத்தாது ஒவ்வொரு இரவும் நழுவி வந்து அக்ஸீனியா வோடு தங்கிவிட்டு விடியற்காலையில் வீடு திரும்பிவிடுவான்.

தனது சக்திக்கும் மேலே முயன்று குதிரை உழைப்பதுபோல இரண்டு வாரங்கள் தொடர்ந்து இவ்வாறு கிரெகர் செய்து வந்தான். தொடர்ந்து தூக்கமின்மையால் அவனது செவ்வரி படர்ந்த முகம் நீலம் பாரித்துவிட்டது; குழிவிழுந்த கண்கள் அவனது சோர்வை வெளியிட்டன. அக்ஸீனியா தன் முகத்தைக் கூட மூடிக்கொள்ளாமல் திரிந்தாள்; அவளது சுருங்கிய கண்களின் கீழ்விளிம்பு கறுத்து சவக்களையோடு காட்சி யளித்தது; ஆவல்நிறைந்த பருத்த உதடுகளிலிருந்து மிளிரும் புன்முறுவல் உலகத்திற்கே சவால்விடுவது போலிருந்தது.

கிரெகரும்... அக்ஸீனியாவும்! அவர்களது வெளிப்படையான பைத்தியக்காரச் சேர்க்கை அசாதாரணமானதாகவும் அசம்பாவிதமானதாகவும் இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் தம்முள் அத்தகைய ஒருமனப்பட்ட, ஆனால் விவஸ்தைகெட்ட காதல் தீயில் மூழ்கிக் குளித்தனர்; மனசாட்சியின் அச்சுறுத்தலுக்குப் பயப்படவுமில்லை; ஊராரின் ஏச்சுகளுக்குச் செனியாக்கவும் இல்லை. ஆனால் ஊரில் பலர் இந்த விசித்திரக் காதலரை வீதியில் பார்க்கக்கூட வெட்கப்பட்டனர்; வேதனை கொண்டனர். அக்ஸீனியாவோடு தொடர்புகொண்ட கிரெகரைக் கடிந்துகொண்ட தோழர்கள் இப்போது பேசாது விலகிப் பிரிந்தனர். பல பெண்கள் உள்ளூர அக்ஸீனியா மீது பொறாமை கொண்டனர்; ஆனால் வெளிப்படையாகத் திட்டினர்; ஸ்டெபான் வீரையில் ஊர் திரும்பினால் வண்டவாளம்

தெரியும் என்றும், என்னவெல்லாம் நடக்குமோ என்றும் பலவாறாகப் பேசினர்.

இந்த விபரீதத் தொடர்பைக் கிரெகர் மறைத்துவைக்க முயன்றிருந்தாலோ, அல்லது அக்ஸீனியா யாருக்கும் தெரியாது ரகசியமாகவே கிரெகருடன் கூடியிருந்திருந்தாலோ புற உலகத்தினர்க்கு இதில் ஒன்றும் விபரீதமாகத் தோன்றியிருக்காது. கிராமத்தினர் சிறிது நாட்களுக்கு அரைகுறையாய்க் கேட்ட சமாசாரங்களைக் கொண்டு ஊர்வம்பு பேசிவிட்டு எல்லா வற்றையும் மறந்து போயிருப்பார்கள். ஆனால் அந்தக் காதலர் இருவரும் மிக வெளிப்படையாக, தாற்காலிக உறவுக்கு மேம்பட்ட முறையில் யாரையும் லட்சியம் செய்யாமல் திரிந்தது கிராமவாசிகளிடையே இது ஒழுக்கங்கெட்ட உறவு என்கிற விபரீத உணர்ச்சியை மிகுதியாக விளைவித்துவிட்டது. இவர்களுக்கு என்ன ஆகுமோ என்ற அச்சம் எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டது; ஸ்டெபான் வந்தால் இவர்களது விபரீதத் தொடர்பு வேரோடு வெட்டி எறியப்படும் என்பதையும் அவர்கள் எதிர்பார்த்தனர்.

அஸ்டாகாவின் படுக்கையறையில் முறுக்கிவிட்டு அழகு படுத்தப்பட்ட, கறுப்பு - வெள்ளை நூல் சரங்கள் படுக்கையின் மேற்புறத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அச்சரங்களில் இரவுப்பொழுதில் ஈசல் பூச்சிகள் சஞ்சரித்தன; சிலந்திப் பூச்சிகள் மேல் விதானத்திற்கும் அக்காகிதச்சரத்திற்கும் இடையில் வலை பின்னித் தொங்கின. கிரெகர் அக்ஸீனியாவின் வெறுங்கைகளில் தலைசாய்த்துப் படுத்தபடி விதானத்திலிருந்து தொங்கிய நூல் சரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அக்ஸீனியாவின் இன்னொரு கை கிரெகரின் தலைமுடியை நெருடிக் கொண்டிருந்தது. அவளது கைவிரல்களில் இருந்து குடான பால்மணம் வீசியது. கிரெகர் தன் முகத்தை அக்ஸீனியாவின் கட்கத்தோடு சேர்த்துப் பொருத்தினான். அங்கிருந்து செறிவும் நெடியும் கலந்த ஒருவகை இனிய மணம், பெண்களுக்கே உரிய புதுமை மணம் கிரெகரின் நாசிகளை அடைக்குமாறு கிளம்பியது.

அந்தப் படுக்கை அறையில் பலவகை மரச்சாமான்கள் கிடந்தன. படுக்கைக்கட்டில் பலவித வண்ண வேலைப்பாடுகள் அமைந்தது; கட்டிலின் மூலையில் கூரான கூம்புகள் நாலு புறமும் இருந்தன. வாயிற்படியருகில் ஒரு பெரிய இரும்புப் பெட்டி இருந்தது. அதில் அக்ஸீனியா கொண்டுவந்த சேனைச்

சாமான்களும் இதர அழகிய பொருள்களும் அடைந்திருந்தன. இன்னொரு மூலையில் இருந்த மேசைமீது ஒரு எண்ணெய் வண்ணச் சித்திரம் இருந்தது; அப்படத்தில் தளபதி ஸ்கோ போலியோ குதிரைமீது சவாரி செய்வதுபோல் எழுதப் பட்டிருந்தது. அதற்கு முன்னால் இரு நாற்காலிகள் கிடந்தன. அவர்களது தலைக்கு மேல் சாயம் வெளிறிப்போன பல காகிதச்சரங்கள் அலங்கோலமாய்த் தொங்கின. பூச்சி படர்ந்த பல புகைப்படங்கள் சுவர்களில் தொங்கின. அவற்றுள் ஒரு படம் - கொஸாக்கிய வீரர்களின் உருவப்படம்; எல்லாவகை ராணுவ உடையும் அணிந்து கொஸாக்கியர்கள் வரிசையாக நின்றனர். ஸ்டெபான் தனது ராணுவச் சகோதரருடன் எடுத்துக் கொண்ட படம் அது. இன்னொரு கொக்கியில் ஸ்டெபானுடைய ராணுவ உடைகளில் ஒன்று தொங்கியது. சன்னல் வழியாக வீசிய நிலவொளி லேசாக மேல் எழுந்து, அந்த ராணுவ உடையின் தோள்பட்டை துலங்குமாறு ஒளிவீசிற்று.

ஒரு பெருமூச்சுவிட்டபடி அக்ஸீனியா கிரெகரின் கண்களுக்கிடையே புருவத்தின்மீது முத்தமிட்டாள்.

“கிரிஷ்கா, என் அன்பே, காதலா!”

“என்ன... இது!”

“இன்னும் ஒன்பது நாட்களே இருக்கின்றன”.

“அது ஒன்றும் அவ்வளவு குறைந்த காலமில்லை”.

“அப்பொழுது நான் என்ன செய்ய வேண்டும் கிரிஷ்கா?”

“அது எப்படி எனக்குத் தெரியும்?”

அக்ஸீனியா மீண்டும் நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டாள். கிரெகரின் கேசத்தை மீண்டும் பிரித்து நெருடினாள்.

“ஸ்டெபான் என்னைக் கொன்று போடுவான்!” என்று அரைகுறையாகக் கேள்வி கேட்கும் தோரணையில் கேட்டாள் அக்ஸீனியா.

கிரெகர் பேசாதிருந்தான். அவன் தூங்க விரும்பினான். மிகச் சிரமத்துடன் தன்னுடைய தூக்கச்சுழலில் சிக்கிய கண்களை வலிந்து திறந்து, அக்ஸீனியாவின் கண்களில் படர்ந்த நீலக்குமிழிகளை நோக்கினான்.

“என் கணவன் திரும்பியவுடன் என்னை நீ விட்டு விடுவாயென்று நான் நினைக்கிறேன். என் கணவனது வருகை கேட்டு நீ பயப்படுவாயல்லவா?”

“நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும்? நீ அவனது மனைவி. உனக்கு அல்லவா பயம் ஏற்பட வேண்டும்?”

“நான் உன்னோடு இருக்கும்போது இந்தப் பயவுணர்ச்சி தோன்றுவதேயில்லை. பகல் நேரத்தில் தனிமையில் இருந்து இதை நினைக்கும்பொழுதுதான் உடல் நடுங்குகிறது”.

கிரெகர் கொட்டாவி விட்டபடியே சொன்னான்: “உன் கணவன் ஸ்டெபான் வருவதைப்பற்றிக்கூட எனக்கு அச்சமோ அக்கறையோ இல்லை. என் தந்தை எனக்குத் திருமணத்தை முடிக்கப் பேசித் திரிவதுதான் கஷ்டமாயிருக்கிறது”.

கிரெகர் சிரித்தபடி மேலும் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். அப்பொழுது அக்ஸீனியாவின் கை, அவனது தலையினின்று லேசாக வழுவித் தலையணையடியில் புகுவதை உணர்ந்தான். அப்பொழுது அவளே பேசினாள்:

“எந்தப் பெண்ணைப் பேசி வருகிறார்?” என்று நெஞ்சடைக்கும் குரலில் கேட்டாள் அக்ஸீனியா.

“அவர் இன்னும் யாரிடமும் சென்று கேட்டுவிடவில்லை. அவர் குருஷிநோவின் மகள் நடாலியாவைக் கேட்கப் போவதாக என் தாய் கூறினாள்”.

“நடாலியா.... அவள் மிகவும் அழகான பெண். ரொம்ப அழகி.... சரி.... அப்படியானால் நீ அவளை மணந்துகொள் - அன்றொரு நாள் அவளைக் கோவிலில் கண்டேன். மிக அழகாக உடையுடுத்து.... அக்ஸீனியா விரைவாகப் பேசினாள். அவள் கூறியது தெளிவாக விளங்கவில்லை. அவள் குரல் அவ்வளவு உயிரற்றதாக வெளிவந்தது.

“அவளுடைய அழகைப்பற்றி நான் லட்சியம் செய்ய வில்லை. உன்னையே நான் மணந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்”.

அக்ஸீனியா தன் கையைக் கிரெகரின் தலைமாட்டிலிருந்து உருவியபடி, வெளிறிய பார்வையைச் சன்னல் பக்கம் திருப்பினாள். மங்கலான, மஞ்சள்நிறப் படலம் முற்றத்தில் கவிந்தது. கொட்டத்தில் மஞ்சள் நிழல் படர்ந்தது. சில்வண்டுகள்

ரீங்கார ஒலியிட்டுக்கொண்டிருந்தன. டான் நதி தீரத்தில் நாரைகள் கூவும் ஒலி காற்றோடு கலந்து சன்னல் வழியாகக் கேட்டது.

“கிரிஷ்கா!”

“ஏதாவது நினைத்துக்கொண்டாயா?”

அக்ஸீனியா, கிரெகருடைய முரட்டுக் கைகளைப் பற்றி யிழுத்துத் தன் நெஞ்சிலும், குளிர்ந்து சுரணையற்றுப் போன தன் தாடையிலும் பதித்துக்கொண்டாள்.

“நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்...! கிரிஷ்கா.... நான் தொலைந்தேன்... ஸ்டெபான் வரப்போகிறானே, நான் அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறேனோ? ஒன்றும் புரியவில்லை. அவன் ஏதும் தாறுமாறாக நடந்துகொண்டால், அதன்பின் என்னைப் பேணிப் பாதுகாக்க யார் இருக்கிறார்கள்?”

கிரெகர் எதுவும் பேசவில்லை. எடுப்பான அவனது கழுது மூக்கையும், கருமை படர்ந்த கண்களையும், வெளிறிப்போன உதடுகளையும் வைத்தகண் வாங்காது, துயரம் கப்பப் பார்த்தாள். அக்ஸீனியா அடக்கி வைத்திருந்த கட்டுப்பாடு என்ற அணைக் கட்டைத் திடீரென உணர்ச்சிவெள்ளம் பெருகி உடைத்து விட்டது. வெறிபிடித்தவள்போல அவனது முகம், கழுத்து, கைகள், செறிந்து திரண்ட மயிர் அடர்ந்த மார்பு - இவற்றில் எல்லாம் மாறி மாறி முத்தமிட்டாள். மூச்சுவிட முடியாது திணறினாள். அவளது உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஏற்பட்டுள்ள ஒருவகை நடுக்கத்தைக் கிரெகரும் உணர்ந்து கொண்டான். இந்த உடல்நடுக்கத்தினிடையேயும் ஏதோ பேசினாள்.

“கிரிஷ்கா... என் அன்பே, இதயங் கவர்ந்த பேரன்பே... நாம் எங்காவது ஓடிவிடுவோம்! என் கண்மணி கிரிஷ்கா.... நாம் எல்லாவற்றையும் தூர எறிந்து, ‘தூ’வெனத் தள்ளிக் கிளம்பி விடுவோம். நீ என்னோடு இருக்கும்வரை, இருப்பாய் என்ற உறுதி கிட்டுமானால் என் கணவனையும், அவன் தந்த எல்லா உடைமைகளையும் நொடியில் துறந்துவிடுவேன்.... நாம் நெடுந்தூரம் தாண்டி எங்காவது சுரங்க வேலைக்குச் செல்வோம். நான் உன்னை மனமார நேசித்து வாழ்நாள் எல்லாம் உனக்கே பணிவிடை செய்து, அன்பு தேக்கி வாழ்வேன். பார்மனாவ் சுரங்கத்தில் என் சிறிய தகப்பனார் ஒருவர் காவற்காரராக

இருக்கிறார். அவரிடம் சென்றால் கட்டாயம் எனக்கு உதவுவார்... கிரிஷ்கா... போவோம் என்று ஒரு சொல் சொன்னால் போதும்!”

கிரெகர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். எதிர்பாராத வண்ணம் உணர்ச்சிபொங்கும் தனது கண்களைத் திறந்தான். அந்தக் கண்களில் சிரிப்புச்சாயல் படர்ந்திருந்தது; கேலி செய்வதுபோலப் ‘படக் படக்’ என்று அடித்துக்கொண்டன.

“அக்ஸீனியா! நீ ஒரு முட்டாள் பெண், சரியான முட்டாள். நீ பாட்டுக்குப் பேசித் தீர்த்துவிட்டாய்; ஆனால் அதில் உருப்படியாகக் கவனிக்கத்தக்கது. எதுவும் இல்லை. என் பண்ணையைவிட்டு நான் வேறெங்கே போக முடியும்? அடுத்த வருடத்தில் நான் ஒப்பந்தப்படி ராணுவ சேவைக்குச் செல்ல வேண்டும்.... இந்தப் பண்ணைநிலத்தைவிட்டுச் சென்று நாடோடியாகச் சுற்ற என்னால் ஒருபோதும் முடியாது. இங்கே நல்ல புல்வெளிகள்; கொஞ்சம் மனம் மகிழ மூச்சுவிடவாவது வாய்ப்பும் வசதியும் இருக்கிறது. ஆனால் நீ சொல்லுகிறாயே, அங்கே சென்றால் அப்படிக் கிட்டுமா? சென்ற கோடையில் அப்பாவுடன் நானும் அங்குள்ள ரயில் நிலையத்துக்குச் சென்றேன். என்னால் ஒரு வினாடிகூட அங்கு தங்க முடிய வில்லை. உயிரே போய்விடும் போல் அவ்வளவு வெம்மை! ரயில் எஞ்சின்கள் உறுமின, காற்று மண்டலமே இருளும் வண்ணம் நிலக்கரிப் புகையை உமிழ்ந்தன. அங்கெல்லாம் எப்படித்தான் மக்கள் ஜீவிக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. ஒருவேளை அவ்வித இரைச்சலிலும் புகைச்சலிலும் இருந்து பழகிவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது!” கிரெகர் எதையோ காறித் துப்பினான். “எது நேர்ந்தாலும் நான் கிராமத்தைவிட்டுப் புறப்பட மாட்டேன்” என்றான்.

அந்த அறை சன்னலுக்கு அப்பால் இரவின் இருள் செறியத் தொடங்கிற்று; நிலவை மறைத்து மேகக்கூட்டம் ஒன்று மூட்டம் போட்டது. மஞ்சள் நிறமான பனிப்படலங்கள் மறைந்தன; தோட்டத்தில் ஓரளவு நிழலாடி நின்ற சாயல்கள் கரியிருட்டில் காணாதொழிந்தன. எங்கும் இருள் பரவியது.

அறையிலும் இருட்செறிவு புகுந்தது. தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஸ்டெபானின் ராணுவச் சட்டையில் இருந்த அடையாள முடிச்சுகள் மங்கத் தொடங்கின; அக்ஸீனியாவின் தோள் பட்டைகள் குலுங்கி நடுங்குவதையோ, தன் கரத்தில் முகத்தைப் புதைத்துத் தலையணையோடு சாய்ந்து விசிப்பதையோ கிரெகர் காணமுடியாத வண்ணம் அறையெங்கும் இருட்காடு மண்டியது.

13

தோமிலினுடைய மனைவியின் வருகைக்குப் பின்னர், ஸ்டெபானின் போக்கில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன; அவன் முகத்தில் இருந்த கவர்ச்சி குறைந்தது. வாழ்வில் வருத்தம் புகத்தொடங்கியது. அவனுடைய புருவங்கள் கண்ணிமைகளுக்கு மேல் கவிந்து தொங்கின. ஆழமான சுருக்கங்கள் நெற்றியில் சுழித்துப் படர்ந்தன. தன் தோழர்களுடன் மிகக்குறைவாகவே ஸ்டெபான் உரையாடினான். சிறிய விஷயங்களில்கூடப் பொரிந்து தள்ளிச் சச்சரவிட்டான். படையின் சார்ஜெண்ட் மேஜருடன் சண்டையிட்டான். பியோட்ரா மெலெக்காவை ஏறிட்டுப் பார்க்கக் கூசினான். பியோட்ராவையும் அவனையும் இதுகாறும் இணைத்திருந்த நட்புச்சரம் சுக்கல் சுக்கலாய்ச் சிதைந்துவிட்டது. வீட்டுக்குத் திரும்பியபொழுது இருவரும் பகைவர்களாகத் திரும்பினர்!

இனந்தெரியாத பூசல் சண்டையாக மாறவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. முன்புபோல அதே குழுக்களுடன் சேர்ந்தே இருவரும் தம் கிராமத்திற்குப் புறப்பட்டனர். பியோட்ரா, ஸ்டெபான் ஆகிய இவ்விருவரின் குதிரைகளும், சேணமெல்லாம் பூட்டப்பட்டுச் சகட வண்டிகளுடன் இணைக்கப்பட்டன. கிறிஸ்தோனியா தன் குதிரையில் அமர்ந்து பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தான். புறப்பட்டது முதல் தோமிலின் உடல் விதிர்க்கும் காய்ச்சலால் அவதிப்பட்டான்; எனவே உடல் முழுவதும் தனது சட்டையால் போர்த்திக்கொண்டு சகட வண்டிக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடந்தான். பியோடாட் பெடாஸ்கோவிற்கு வண்டியோட்டக்கூட முடியாத சோம்பேறிக் தனம்! எனவே பியோட்ராவே கடிவாளத்தைப்பற்றி ஏறிக் கொண்டான். ஸ்டெபான் வண்டியின் ஒருபுறமாக நடந்து வந்தான்; வழியோரத்தில் மண்டிக்கிடந்த, ஊதா வர்ணம் தோய்ந்த புதர்ப்பூக்களையெல்லாம் தன் கையிலிருந்து சாட்டையால் அடித்தவண்ணம் நடந்துகொண்டிருந்தான். பாதை நெடுகிலும் சற்று முன்பு மழைபெய்த ஈரம் படிந்திருந்தது. உரமான கரிசல்மண் நீரோடு குழம்பியதால் வண்டிச் சக்கரத்தோடு, பசையாக ஒட்டிக்கொண்டது. வானத்தில் இலையுதிர் காலத்திற்குரிய மந்தம் மூண்டது; புகை மூட்டம் போன்ற மேகக்கூட்டங்கள் மிதந்து செறிந்தன. இரவுநேரம் இருட்டியும்விட்டது. வழியில் இருந்த ஒரு கிராமத்திலாவது

வெளிச்சம் தெரியவில்லை. பியோட்ரா குதிரைகளைச் சாட்டையால் தாராளமாக வெளுக்க ஆரம்பித்தான். இதைக் கண்ட ஸ்டெபான் இருட்டிலிருந்து சுத்தினான்:

“நீ என்னப்பா—நீ! உன் குதிரையச் சும்மா விட்டுவிடு என் குதிரைமீது பாரமெல்லாம் சாயவைத்ததோடு, சாட்டையாலும் வாங்குகிறாய்? என்னப்பா—”

“கண்ணை விழித்துப் பாரய்யா.... எது ஒழுங்காக இல்லையோ அதைத்தான் சாட்டையால் சுண்டுகிறேன்—”

“ஜாக்கிரதையாகப் பேசு. இல்லாவிட்டால் உன்னையே வண்டியில் பூட்டிவிடுவேன். துருக்கியர்களுக்குப் பிறந்தவர்கள் அதற்குத்தான் தகுதி” என்று கிண்டல் செய்தான் ஸ்டெபான்.

பியோட்ரா உடனே வாரைக் கீழே எறிந்தான்.

“என்ன அப்பா உருட்டுகிறாய்?”

“நீ இருந்த இடத்திலேயே இரு”.

“வாயை மூடு!”

“நீ எதற்காக அவன்மீது எறிந்து விழுகிறாய்?” என்று ஸ்டெபானை நெருங்கிவந்து கேட்டான் கிறிஸ்தோனியா.

ஸ்டெபான் பதில் ஏதும் பேசவில்லை. மேலும் அரைமணி நேரம் கழியும்வரை இருவரும் பேசாது சவாரி செய்தனர். சகதியும் சேறும் வண்டிச்சக்கரத்தில் புகுந்து சிக்கச் செய்தன. வண்டியின்மீது போர்த்தியிருந்த தார்ப்பாலின் மீது தெளிப்பது போல மழை பெய்தது. பியோட்ரா கடிவாளப் பிடியைத் தளர்த்தியபடி புகைபிடிக்க ஆரம்பித்தான்; அப்பொழுது அடுத்தாற்போல் ஸ்டெபானுடன் தான் சண்டையிடும்பொழுது எந்தெந்த இழிச்சொல்லையெல்லாம் அவன் மீது பிரயோகிக்கலாம் என்பதை முன்கூட்டியே எண்ணித் தொகுக்க முனைந்தான்.

“எட்டிப் போ! தார்ப்பாவினுக்கடியில் புகுந்து படுக்க விரும்புகிறேன்” என்று கூறி பியோட்ராவைத் தள்ளிவிட்டு ஸ்டெபான் வண்டிப்படியின்மீது தாவித் குதித்தான்.

வண்டி திடீரெனக் குலுங்கி நின்றது. சகதியில் வழக்கி விடப்பட்ட குதிரைகள் தம் கால்களால் தரையைப் பிறாண்டின.

அவைகளின் குளம்புகளிலிருந்து சேறுத்திவலைகள் பறந்தன; நுகத்தடி குதிரைகள்மீது அழுந்திற்று.

“ஹோ” என்று அலறிக்கொண்டு பியோட்ரா வண்டி யிலிருந்து குதித்தான்.

“என்ன விஷயம்?” என்று திடுக்கிட்டான் ஸ்டெபான்.

“எங்களுக்கு ஏதாவது வெளிச்சம் காட்டு” என்று பியோட்ரா கேட்டான்.

வண்டியின் முன்னால் ஒரு குதிரை திணறி, முக்கி, முணகிற்று. யாரோ இச்சமயத்தில் நெருப்புக்குச்சி ஒன்றைப் பற்ற வைத்தார்கள்; அதைத்தொடர்ந்து ஆரஞ்சு வண்ணம் கலந்த வெளிச்சம் வளையமாகக் கொஞ்சம் பரவியது. நொடியில் அவ்வொளி அமுங்கியதும் மீண்டும் இருள் கவிந்து கொண்டது. நடுங்கும் கைகளுடன், நழுவி, வழக்கி விழுந்த குதிரையின் முதுகெலும்பைத் தடவிவிட்டுக் கழுத்தருகில் பிடித்திருந்தான் பியோட்ரா.

குதிரை பெருமூச்சுவிட்டபடியே புரள முனைந்தது. வண்டிமுகட்டு நடுச்சட்டம் கிறீச்சிட்டு இரண்டாக ஓடிந்தது. ஸ்டெபான் நொடியில் ஒரு கட்டு நெருப்புக் குச்சிகளைத் தொடர்ந்து கொளுத்தினான். அவனுடைய சொந்தக் குதிரை தான் கீழே கிடந்தது. அதன் முன்னங்காலில் ஒன்று முழங் காலுடன் மடிந்து பாதையில் இருந்த குழியொன்றில் செருகி விட்டது.

கிறிஸ்தோனியா நொடியில் கட்டுக்களைத் தளர்த்தினான். “பியோட்ராவின் குதிரைக் கடிவாளத்தையும் அவிழ்த்துவிடு” என்று அவனே உத்தரவிட்டான்.

கடைசியில், ஒருவழியாக மிகுந்த பிரயாசைக்குப் பின்னர் ஸ்டெபானின் குதிரை தூக்கி நிறுத்தப்பட்டது. பியோட்ரா, குதிரையின் கடிவாளத்தைத் தூக்கிப் பிடித்து அதை நிற்க வைக்க முனைந்தான். கிறிஸ்தோனியா சகதியோடு ஊர்ந்து சென்று குதிரையின் முன்னங்காலைத் தொட்டுப் பார்த்தான்; எத்தகைய ஒட்டுமின்றி அந்தக் கால் ஆடியது.

“கால் முறிந்துவிட்டது போலிருக்கிறதே!”

“குதிரையால் நடக்க முடியுமா என்று பார்!”

பியோட்ரா மீண்டும் கடிவாளத்தைச் சுண்டினான். குதிரை ஓரிரு அடிகள் தாவிக் குதித்தது; அப்படியும் அதன் முன்னங்காலைத் தரையில் ஊன்ற முடியாது நொண்டியடித்தது. தன் சட்டையை இழுத்து மாட்டிய வண்ணம், தோமிலின் கடுமை தொனிக்கும் வண்ணம் “கால் முறிந்தே போய்விட்டதா? ஒரு குதிரை அநியாயமாகத் தொலைந்துவிட்டதே” என்று சீறினான்.

இதுவரை எதுவும் பேசாதிருந்த ஸ்டெபான், இதுபோன்ற வார்த்தை எதிர்பார்த்திருந்ததுபோலக் கிளம்பினான். கிறிஸ்தோனியாவை ஒரு புறமாய்த் தள்ளிவிட்டுப் பியோட்ராவின்மீது பாய்ந்தான். அவன் தலைக்கு நேராகக் குத்துவிடக் கையை ஒங்கினான்; ஆனால் அது தவறி அவனுடைய தோள்பட்டையில் விழுந்தது. இருவரும் பொருதிக்கொண்டார்கள்; சகதியில் கட்டிப் புரண்டார்கள். அந்த இருட்டில் சட்டை ‘டர்’ என்று கிழியும் சத்தமும் சண்டையொலியோடு கலந்து வந்தது. பியோட்ராவை எப்படியோ தன் காலடியில் ஸ்டெபான் மடக்கிக்கொண்டான்; தன் ஒரு முழங்காலால் அவனது தலையைத் தரையோடு அமுக்கியவண்ணம் முஷ்டியை ஒங்கிப் பாய்ச்சினான். இந்தச் சமயத்தில் கிறிஸ்தோனியா இடைமறித்து விழுந்தான். தன் முழுப்பலமும் கொண்டு ஸ்டெபானை இழுத்து எறிந்தான்.

“எதற்காக இவ்வாறு செய்கிறாய்?” என்று பியோட்ரா கத்தியவண்ணம் இரத்தம் கக்கினான்.

“அடே நச்சுப்பாம்பே! இனி வண்டி எப்படி ஓட்டுவது என்பதைத் தெரிந்துகொள்”.

கிறிஸ்தோனியா அவனை இறுகப் பற்றினான். இருந்தாலும் அவன் பிடியிலிருந்து தன்னைப் பலவந்தமாகப் பியோட்ரா விடுவித்துக்கொண்டான்.

“இப்ப...இப்ப...இதோ பார்... நீ என்னோடு முதலில் சண்டையிடு...” என்று கிறிஸ்தோனியா உறுமினான். பியோட்ராவை மீண்டும் ஒரு கையால் பற்றி வண்டியோடு சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டான் கிறிஸ்தோனியா!

பொடோஸ்காவின், சிறிய, ஆனால் வலிமையான குதிரையை, பியோட்ராவின் குதிரையோடு இணைத்துச் சேணம் பூட்டினார்கள். ஸ்டெபானைத் தன் குதிரையிலேறித் தனியாக வருமாறு ஆணையிட்டான் கிறிஸ்தோனியா. தான் மட்டும் பியோட்ராவுடன் வண்டிக்குள் குந்தியமர்ந்துகொண்டான். அடுத்தாற்போலிருந்த ஒரு கிராமத்தையடைந்தபொழுது நள்ளிரவாகிவிட்டது. கிராமத்தின் நுழைவாயிலில் இருந்த முதல் வீட்டையடைந்ததும் கதவைத் தட்டி தங்களுக்கு இரவு மட்டும் தங்க இடம் தருமாறு கிறிஸ்தோனியா வீட்டுக்காரரை வேண்டினான்.

அந்த வீட்டு நாய் அவனது சட்டை துணியைப் பிராண்டுவதைப் பொருட்படுத்தாமல், சேற்றைக் கடந்து சன்னலருகில் சென்றான். சன்னல் கதவைத் திறந்து சட்டங்களைத் தன் கைகங்களால் பிராண்டினான் கிறிஸ்தோனியா. “ஐயா! வீட்டுக்காரரே” என்று கூப்பிட்டான்.

மழை சலசலப்பும், நாய் குரைப்பதும் தான் கேட்டது.

“ஐயா வீட்டுக்காரரே! நல்லோர்களே! ஏசுநாதர் பெயரால் கேட்கிறேன். இன்றிரவு மட்டும் தங்க இடமளியுங்கள். நாங்கள் பயிற்சி முகாமிலிருந்து வருகின்றோம். எவ்வளவு பேர் என்று கேட்கிறீர்களா? ஐவர். உங்களைக் கிறிஸ்து காப்பாற்றட்டும்.

வாயில் பக்கம் திரும்பி “உள்ளே வாருங்கள்” என்று அவன் கூறினான்.

பொடோஸ்காவ் குதிரைகளை உள்ளே ஓட்டி வந்தான் வழியில் முற்றத்தின் நடுவில் கிடந்த பன்றித் தீவனத் தொட்டியில் இடறிக்கொண்டான். வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் சபித்தபடி குதிரைகளை லாயத்திற்குள் இழுத்துச் சென்றான். அந்த வீட்டின் பின்புறத் தாழ்வாரத்தில் குதிரைகள் கட்டப்பட்டன. பற்களெல்லாம் வெடவெடக்கும் குளிரில் நிற்கமுடியாது குடிசைக்குள் நுழைந்தான். தோமிலினும் பியோட்ராவும் கிறிஸ்தோனியாவும் வண்டியிலேயே முடங்கினர்.

விடியற்காலையில் மீண்டும் புறப்படத் தயாராயினர் ஸ்டெபான் குடிசைக்குள்ளிருந்து வெளிவந்தான்; அவனைத் தொடர்ந்து கூனிக்குறுகிய கிழவியொருத்தியும் ஊர்ந்துவந்தான். அந்தச் சமயத்தில் குதிரைகளை வண்டியில் பூட்டிக்

கொண்டிருந்த கிறிஸ்தோனியா அனுதாபத்துடன் கிழவியைப் பார்த்து உரத்தக் குரலில் கூறினான்:

“ஏ! பாட்டி! எம்மாதிரி கூன் விழுந்திருக்கிறது உன் முதுகு? கோவிலில்தான் தலைவணங்க வேண்டும். தரையைத் தொடுவதற்கு நீ அதிகமாக முதுகை வளைக்க வேண்டியதில்லை!”

“கூனிக் குறுகுவதற்கான உடல்நிலை எனக்கிருந்தால், நாள்களைக் கொண்டு குவிக்க உனக்கு பலம் இருக்கிறது. தக்காருக்குத் தக்கபடி அளக்கப்படும்” என்று கடுமை தொனிக்கக் கூறினாள் கிழவி. அவள் பேசுகையில் தெரிந்த பலம் வாய்ந்த அவளது பல்வரிசையைப் பார்த்துக் கிறிஸ்தோனியா ஆச்சரியமடைந்தான்.

“அட்டா! என்ன அழகான பல்வரிசை உனக்கு! உன் பற்களில் சிலவற்றை எனக்குத் தருகிறாயா? நாள் இளங்காளை தான். ஆனால் கடித்து மெல்வதற்குப் பற்கள் இல்லை” என்றான் கிறிஸ்தோனியா.

“உனக்குப் பற்களைக் கொடுத்தால் அப்புறம் நான் என்ன செய்வது கண்ணே!”

“உனக்குக் குதிரையின் பற்கள் தருகிறோம் பாட்டி. நீ என்றாவது ஒருநாள் சாகத்தான் வேண்டும். நீ இறந்த பிறகு மோட்ச உலகில் உன் பற்களையா பார்க்கப் போகிறார்கள். முனிவர்கள் குதிரை வியாபாரிகளல்லர்; இது ஞாபகமிருக்கட்டும்”.

“பேசிக்கொண்டே இரு, கிறிஸ்தோனியா!” என்று வண்டியில் ஏறிக்கொண்டே கூறினான் தோமிலின்.

கிழவி ஸ்டெபானைத் தொடர்ந்து குடிசைக்குள் சென்றாள்

“இதில் அது எந்தக் குதிரை?” என்று கேட்டாள்.

“அதோ, அந்தக் கறுப்பு நிறம்” என்று பெருமூச்சு விட்டான் ஸ்டெபான்.

கிழவி தனது கைத்தடியைத் தரையில் வைத்தாள் ஏதோ ஒருவரை வலுவும் சக்தியும்கொண்டவள்போல முழுமூச்சுடன் பிசகியிருந்த குதிரையின் முழங்காலைத் தூக்கினாள். குதிரையின் முழங்கால் கணுவைத் தனது மெலிந்த கோணலான கைவிரல் களால் ஜாக்கிரதையாக தடவினாள். குதிரை தனது காதுகளை

உயர்த்தியவண்ணம், தனது பின்னங்கால்களால் சமாளித்து நின்றபடி வேதனையால் அவஸ்தைப்பட்டது.

“இல்லை.... கால் எலும்பில் முறிவேதும் இல்லையப்பா கொஸாக்கியத் தம்பி! குதிரையை இங்கேயே விட்டுச்செல். நான் குணப்படுத்திவிடுகிறேன்”.

இதற்கிசைந்த ஸ்டெபான், கைகளை அசைத்தவண்ணம் கிழவியிடம் விடைபெற்று வண்டியில் ஏறிக்கொண்டான்.

“விட்டுவிட்டுப் போகிறாயா? இல்லையா தம்பி!” என்று மீண்டும் கேட்டாள் கிழவி.

“இங்கேயே இருக்கட்டும்” என்று பதில் தந்தான் ஸ்டெபான்.

“அவள் குணப்படுத்துவாள். நீ திரும்பி வரும்போது அதற்குக் கால்களே இருக்காது. குதிரை வைத்தியச்சியும் கூன்முதுகுடையவள்” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினான் கிறிஸ்தோனியா.

14

“பாட்டி! என்னுடைய பரிதாபக் கதையைக் கேள். நான் அவன்மீது அளவுகடந்த ஆசை வைத்திருக்கிறேன். இந்த உயிரைக்கூட அவனுக்காகத்தான் சுமந்து திரிகிறேன். நான் அவன் நினைவால் வாடுகிறேன். நாளுக்கு நாள் நான் இளைத்து வருவது எனக்கே தெரிகிறது. என்னுடைய மேலாடையைக் கொய்சகம் செய்து செருகக்கூட முடிவதில்லை. அவ்வளவு மெலிந்துவிட்டேன். அதிலும் என் வீட்டைத்தாண்டி அவன் செல்லும்போது என் நெஞ்சமே புழுங்கிப் புண்ணாகிறது; இதயமே புகைந்துப் பொங்குகிறது. என்னால் அவனை மறக்க முடியவில்லை. அவன் நடந்து சென்ற அடிச்சுவட்டைக் குனிந்து முத்தமிடுவேன். ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத அபாக்கிய வதியாகிவிட்டேன். பாட்டி! நீங்கள்தான் எனக்கு ஆலோசனை கூறி, என் எண்ணம் ஈடேற உதவவேண்டும். இந்த நிலையில் யெல்லாம் செய்து வருகிறார்கள். இதைக் கேட்டது முதல் என் எண்ணக்கோட்டையெல்லாம் இடிந்து சுக்கலாகிவிட்ட ஏமாற்றத்தை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. பாட்டி! தயவுசெய்து எனக்கு உதவுங்கள். நான் அவனை எப்படியும்

அடையவேண்டும். இதற்கு எவ்வளவு செலவானாலும் சரி, நான் தருகிறேன்.... என்னுடைய கடைசி உடுப்புவரை அத்தனையும் தியாகம் செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன். நீங்கள் எனக்கு உதவி மட்டும் செய்தால் போதும்!” என்று கெஞ்சினாள் அக்ஸீனியா.

இவள் சொன்ன சோகக்கதையை, வலையில் ஜிகினா வேலை செய்த மாதிரி சுருங்கிய முகமுடைய அந்தப் பாட்டி டுரோஸ்டிகா தலையசைத்தபடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“அதுசரி.... நீ சொன்னாயே.... அவன் யார் வீட்டுப் பையன்?”

“பண்டாலிமான் மெலெக்காவின் வீட்டுப் பையன்!”

“அந்தத் துருக்கியன்தானே?”

“ஆம்!”

பாட்டி தனது பொக்கை வாயால் அசைபோட்ட வண்ணம் சற்று தயங்கி, பின்னர் பேசினாள்.

“குழந்தாய்! நாளை விடியற்காலத்தில் என் வீட்டிற்கு வாம்மா. நாம் இருவரும் டான் நதிக்கரைக்குச் செல்லுவோம். உன்னுடைய ஆசையெல்லாம் அந்த ஆற்றில் கழுவித் தீர்த்து விடுவோம். வரும்போது கொஞ்சம் உப்புக் கொண்டு வாம்மா!”

அக்ஸீனியா தனது மஞ்சள்நிறச் சால்வையால் முகத்தை மறைத்து முக்காடிட்ட வண்ணம் தலைகுனிந்தவாறு யார் கண்ணிலும் படாமல் வாசல்புறத்து வழியாக நழுவிச் சென்றாள். அவளுடைய கரிய உருவம் இருட்டில் கலந்து மறைந்துவிட்டது. அவளுடைய மிதியடியோசை மாத்திரம் கேட்டது. பின்னர் அதுவும் ஓய்ந்துவிட்டது. எங்கோ ஒரு மூலையிலிருந்து எழுந்த இன்னிசைக் கீதமும் இரைச்சலும் இரவின் அமைதியைக் கலைத்துக்கொண்டிருந்தது.

விடியற்காலம். இன்னும் நன்றாக விடியவில்லை. இரவெல்லாம் கண்ணிமை கொட்டாது விழித்திருந்த அக்ஸீனியா டுரோஸ்டிகா பாட்டி வீட்டிற்கு அதற்குள் வந்துவிட்டாள்.

“பாட்டி!” என்று சன்னல் வழியாகக் கூப்பிட்டாள்.

“யாரது?” என்று கேட்டாள் கிழவி.

“நான்தான் அக்ஸீனியா! எழுந்திருங்கள் பாட்டி!”

புறக்கடைச் சந்துகள் வழியாகப் புகுந்து இருவரும் விரைவில் ஆற்றங்கரையை நெருங்கினர். அங்கே ஒரு வண்டியின் நுகத்தடி தண்ணீரில் கிடந்தது. கரையோரமாகக் கிடந்த மணல் பரப்பு பனிக்கட்டிபோலக் குளிர்ந்திருந்தது. டான் நதியிலிருந்து குலைநடுங்கும் குளிர்காற்றும் திவலை மூட்டமும் எழுந்தன.

டுரோஸ்டிகா தனது சூம்பிய கரங்களால் அக்ஸீனியாவின் கையைப்பற்றி ஆற்றோரத்திற்கு இழுத்தாள்.

“உப்பை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு, சூரிய உதயத் திக்கை நோக்கி சிலுவை அடையாளமிட்டுக்கொள்” என்றாள் பாட்டி.

செவ்வரி படர்ந்த கிழக்குத் திசையை எரிச்சலோடு நோக்கியவாறு தன்மீது சிலுவை அடையாளமிட்டுக் கொண்டாள் அக்ஸீனியா.

“சரி! உன் உள்ளங்கையால் கொஞ்சம் நீரை அள்ளிப் பருகு”.

அக்ஸீனியா அப்படியே குடித்தாள். அமைதியாகப் பரவி வந்த அலைமீது கருஞ்சிலந்திபோல அந்தப் பாட்டி தண்ணீரை அணைந்தாள். பிறகு கரையோரமாகக் குந்திக்கொண்டு மந்திர உச்சாடனம்போல முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தாள்.

“பனிபோல் குளிர்ந்த நீரைச் சுமந்து வரும் ஆழ்ந்த நதியே- கஷ்டப்படுகிற உடல்தை... உள்ளத்தை விலங்கு உலுப்புகிறது- ஏக்கமும் சுகமும்... புனிதச் சிலுவையின் பெயரால், புனிதத் தூய அன்னையின் பெயரால்... ஆண்டவனின் அடிமை கிரெகர்” இம்மாதிரி சொற்கள் அக்ஸீனியாவின் காதில் விழுந்தன.

அவளுடைய காலடியில் ஈரமணலில் பாட்டி, கொஞ்சம் உப்பை வீசி எறிந்தாள்; கொஞ்சம் தண்ணீரில் வீசினாள்; எஞ்சியிருந்ததை அக்ஸீனியாவின் மடியில் கொடுத்தாள்.

“உன் தோள்மீது கொஞ்சம் தண்ணீரை அள்ளிச் சீக்கிரம் தெளித்துக்கொள்!”

அக்ஸீனியா அப்படியே செய்தாள். டுரோஸ்டிகாவின் ஒட்டி உலர்ந்த கன்னத்தைத் துயரத்துடன் பார்த்து நின்றாள் அக்ஸீனியா.

“அவ்வளவுதானா?”

“ஆம். அவ்வளவுதான். முடிந்தது. போய்த் தூங்கு”.

அக்ஸீனியா மேல்முச்சு வாங்கும்படி வீட்டிற்கு ஓடினாள். பண்ணைத்திடலில் பசுமாடுகள் உறுமி நின்றன. தாரியா அரைகுறைத் தூக்கக் கலக்கத்துடன் முகம் கலங்க, தன் வீட்டுப் பசுக்களைக் கிராமத்து மந்தையுடன் சேர்த்துவிட ஒட்டி வந்தாள். அக்ஸீனியா ஓடிவருவதைக் கண்ட தாரியா சிரித்தபடி கேட்டாள்.

“நன்கு தூங்கினாயா? அண்டைவீட்டு அக்கா!”

“ஆம்! நன்றி”

“இவ்வளவு விடியலில் எங்கே போய் வருகிறாய்?”

“கிராமத்தில் ஒருவரைப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது”.

காலைப் பூசைக்கு அழைக்கும் கோவில் மணிகள் ஒலித்தன. வெண்கல மணியின் இரட்டை நாதம் விட்டுவிட்டு ஒலித்தது. பக்கத்துச் சந்தில் இடையர்கள் மாடுகள் ஒட்டிச்சென்றனர். அக்ஸீனியா அவசரமாகப் பசுக்களை வெளியில் ஒட்டி விட்டாள். கறந்த பாலை ஒரு பாத்திரத்தில் எடுத்து வடிகட்டச் சென்றாள். தன் கைகளை மேல்ஆடையால் துடைத்தபடி வடிகட்டியில் தன்னை மறந்து ஏதோ சிந்தனையில் பாலை ஊற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

97488

தெருவில் இருந்து வண்டிச்சக்கரம் உருளும் பேரிரைச் சலும் குதிரைகளின் கணைப்பும் இணைந்து வந்தன. பால் பாத்திரத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு முகப்புச் சன்னல் வழியாக யார் என்று பார்க்கச் சென்றாள் அக்ஸீனியா. தனது பட்டாக் கத்தியின் பிடிசுமிழைப் பற்றியபடி, வண்டியிலிருந்து இறங்கிக் குறுக்குக் கதவுவழியாக ஸ்டெபான் உள்ளே நுழைந்தான். மற்ற கொஸாக்கியர் கிராமப் பொதுமனையை நோக்கி விரைந்தனர். தன் மேல்உடையை விரல்கிடையில் கருட்டியபடி அருகில் இருந்த பெஞ்சின்மீது அக்ஸீனியா உட்கார்ந்துகொண்டாள். ஸ்டெபான் வரும் காலடிச்சத்தம் படிக்கட்டில் கேட்டது அப்புறம் காலடி ஓசை முகப்புவாயினில் இருந்து வந்தது அப்புறம் உள்வீட்டு வாசற்படியருகிலேயே கேட்டது.

வாயிற்படியில் நின்றபடியே கண்ணைச் சுற்றினான் ஸ்டெபான். பார்வைக்கு மெலிந்து சோர்ந்திருந்தான், பகைமை உணர்ச்சி படர்ந்திருந்தது அவர் பார்வையில்.

“நல்லது”.

அக்ஸீனியா தனது வாட்டசாட்டமான உடல் கிடுகிடுக்க அவனை வரவேற்க எதிர்சென்று நின்றாள்.

“என்னை நன்கு வெளுத்துவிடு!” என்று மெதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவனுக்குப் பக்கமாக நின்றாள்.

“சரி அக்ஸீனியா!”

“என்னால் எதையும் மறைக்கவியலாது. நான் பாபம் செய்துவிட்டேன் ஸ்டெபான். என்னை நன்கு அடி!”

தலையைத் தனது மார்பிலே கவிழ்த்தபடி, தன் வயிற்றைக் கைகளால் இறுகப் பற்றிக்கொண்டே ஓரக்கண்ணால் சோகம் கப்ப அவனைப் பார்த்தாள். பயத்தாலும், மனக்குழப்பத்தாலும் வெளிறிப் பசையற்று வறண்டு போயிருந்த அவனது கண்களைச் சுற்றிலும் கரிய வளையங்கள் படர்ந்திருந்தன; அவற்றின் ஊடாகக் கண்ணிமைகள் படபடத்துத் துடித்தன. ஸ்டெபான் இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது அவளைத் தாண்டி நடந்தான். அவனது சட்டையிலிருந்து ஆணின் வியர்வை நெடியும், தொடர்ந்த பயணத்தால் சுமந்த தெருப்புழுதி நாற்றமும் கலந்து கிளம்பி வீசின; தனது தொப்பியைக்கூடக் கழற்றாது அப்படியே படுக்கையில் விழுந்தான். சற்று படுத்திருந்த பிறகு தோள்களைக் குலுக்கியவாறு உடைவாள் மாட்டும் இடுப்புக் கச்சையைக் கழற்றி எறிந்தான். அழகுவாய்ந்த அவனது முறுக்குமீசை, பதம் தளர்ந்து, சோர்ந்து தொங்கியது. தனது தலையைத் திருப்பாமல் ஓரக்கண்ணால் அவனையே பார்த்தபடி நின்றாள் அக்ஸீனியா. சில சமயம் அவளது உடல் நடுங்கிற்று ஸ்டெபான் தனது பாதங்களையும் தூக்கிப் படுக்கை ஓரத்தில் போட்டுக்கொண்டான். அவனது பூட்சுகளில் படிந்திருந்த சக்தி வழுவிக் கீழே விழுந்தது. வீட்டு முகட்டைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே, தனது உடைவாளில் இருந்த வார்ப்பட்டை நெருடினான்.

“காலைச் சாப்பாடு தயாரா?”

“இல்லை.....”

“எனக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொண்டா”.

தனது மீசை நனையும்படி கொஞ்சம் பாலைச் சப்பிக் குடித்தான். ரொட்டியை மெதுவாகச் சுவைத்து மென்றான். அக்ஸீனியா இரும்புச் சூட்டடுப்பின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்தாள். தன் கணவன் சாப்பிடுவதைப் பார்த்தாள். அவன் சாப்பிடும்பொழுது அவனுடைய மெதுவான காதெலும்புகள் மேலும் கீழும் அசைவதை அச்சத்துடன் பார்த்து நின்றாள்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும், மேசையைவிட்டு விலகிநின்று தன்மீது சிலுவை அடையாளமிட்டுக்கொண்டான் ஸ்டெபான்.

“என் அன்பே! அதைப்பற்றியெல்லாம் சொல்!” என்று சற்று அழுத்தமாகக் கேட்டான்.

தலைதாழ்ந்த வண்ணம் அக்ஸீனியா சாப்பாட்டு மேசையைச் சுத்தம் செய்தாள். அவள் எதுவுமே பேசவில்லை.

“நீ உன்னுடைய கணவனின் வருகைக்காக எவ்வாறெல்லாம் காத்துப் பொறுத்திருந்தாய் என்பதைச் சொல். அவனுடைய மானத்தையும் கவுரவத்தையும் எவ்வாறு பேணிக் காத்தாய் என்பதையும் எனக்குச் சொல்” என்று கேட்டான்.

பயங்கரமான அடி ஒன்று அக்ஸீனியாவின் தலையில் விழுந்தது. அவள் நின்ற இடத்திலிருந்து கதவுப்புறமாக நெட்டித் தள்ளப்பட்டுத் தடுமாறி வீழ்ந்தாள். அவளது முதுகு கதவோடு வலுவாக மோதியது. வலி பொறுக்க முடியாது அவள் முனகினாள்.

பெண்களே பலவீனமானவர்கள், மிருதுவான உடல் படைத்தவர்கள். தடித்த உடல்கட்டுள்ள படைக்காவலர்களைக் குறிப்பார்த்து ஸ்டெபான் அடித்தால் அவர்கள் சுருண்டு புரண்டு விழுவார்கள். அக்ஸீனியாவைப் பயம்தான் உந்தியெழுப்பியதோ அல்லது பெண்களுக்கே இயல்பான உள்ள வாழ விரும்பும் ஆவல்தான் தூண்டியதோ - சற்றுநேரமே மெய்குலைந்து விடந்தாள். எப்படியும் தன்னைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு சற்று படுத்தபடி நின்று பின்னங்கையை ஊன்றிக்கொண்டு எழுந்தாள்.

ஸ்டெபான் ஒரு சுருட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டான். அறைவின் நட் நடுவில் கொட்டாவி விட்டபடி நின்றான். அவன் தடுமாறி எழ முயல்வதை அவன் பார்க்கவில்லை. புகையிலைப் பையை மேசைமீது வீசியெறிந்தான். அதற்குள் அக்ஸ்னியா கதவைப் படாரென்று சாத்திவிட்டு வெளியில் புறப்பட்டாள். ஸ்டெபான் அவளை விரட்டிப் பிடிக்க எத்தனித்தான்.

தலையெல்லாம் இரத்தம் பீறிட்டொழுக மெலெக்காவ் வீட்டிற்கும் தன் வீட்டிற்கும் இடையில் இருந்த வேலிப்புறமாக ஓடினாள் அக்ஸ்னியா. வேலிக்கு வெகு அருகில் ஒரே தாவில் அவளைப்பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டான் ஸ்டெபான். அவனது வலிய கரங்கள் கொக்கிபோல அவளது தலையில் அழுத்திப் படிந்தன. தலைமயிர்க்கற்றைகள் விரற்கிடையில் சுருண்டன. தலைமயிரோடு இழுத்துத் தரையோடு சாம்பல் மேட்டில் மோதித் தள்ளினான்.

ஒரு கணவன் தன் கைகளைப் பின்னால் கட்டிக்கொண்டு தன்னுடைய சாந்த மனைவியைப் பூட்சுக்காலால் மிதித்துத் துவைத்தால் என்ன? ஒரு கரமில்லாத அலெக்ஸி, ஷாமில் கதவைத் தாண்டி வேகமாக உள்ளே வந்தான். கண்களை இடுக்கிக்கொண்டுத் தன் தாடியை இரண்டாகப் பிரித்து உருவியபடி சிரித்தான். ஸ்டெபான் தனக்கேயுரிய, தான் சட்ட பூர்வமாக மணந்துகொண்ட தனது மனைவியைத் தண்டிப்பதன் காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ளலாம். அவன் அவளுடைய உயிர் போகும் மட்டும் அடித்துத் தன் உரிமையை நிலைநாட்டுவானா, மாட்டானா என்பதைக்கூட நின்று பார்த்து விடலாம். ஆனால் ஷாமிலின் மனச்சான்று அவ்வளவு தூரத்துக்குக் கொடுமையைக் கண்டு பொறுக்க இடம் தரவில்லை. பேசாது பார்த்திருக்க அவன் என்ன, பெண்ணா?

ஸ்டெபானைக் கொஞ்ச தூரத்துக்கு அப்பாவிருந்து பார்த்தால் அவன் ஏதோ கொஸாக்கிய நடனம் ஆடுவது போலவே தோன்றும். கிரெகரும் இப்படித்தான் நினைத்தான். தன் வீட்டுச் சமையற்கட்டுச் சன்னல் வழியாக ஸ்டெபான் எழும்பி மேலும் கீழும் குதிப்பதைப் பார்த்தவுடன் அவன் ஏதோ நடனமாடுவதற்காகத்தான் கிரெகர் கருதினான். சற்று கவனித்துப் பார்த்த பின்னரே விஷயம் விளங்கியது. உடனே வீட்டை விட்டுச் சிட்டாய்ப் பறந்து வெளிவந்தான் - தன் முஷ்டியை

மார்போடு வலுவாய்ப் பொருத்தியபடி ஒரே பாய்ச்சலில் குறுக்கு வேலிக்கு வந்தான். பியோட்ராவும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தான்.

ஒரு நொடியில் வேலியைப் பறவைபோல் தாண்டிக் குதித்தான் கிரெகர். ஸ்டெபானின் பின்புறமாக ஓடிவந்து ஓயாது தாக்கினான். இதைக் கண்ட ஸ்டெபான் ஒருகணம் திகைத்து விட்டான். என்றாலும் நொடியில் சமாளித்துக்கொண்டு கிரெகரை நோக்கிக் கரடியின் முரட்டுத்தனம் உந்தத் திரும்பினான். சண்டை மூண்டது.

மெலெக்காவ் சகோதரர்கள் இருவரும் ஸ்டெபானுடன் உக்கிரமாகச் சண்டையிட்டனர். அண்டங்காக்கை செத்த பிணத்தைக் கொத்தியிருப்பதுபோல ஸ்டெபானைப் புரட்டி எடுத்தார்கள். ஸ்டெபானும் சளைத்துவிடவில்லை. வலுக் கொண்ட மட்டும் பாய்ந்து தாக்கினான்; கிரெகர் பல தடவை மண்ணைக் கவ்வச் செய்தான். ஒல்லியான ஸ்டெபானைவிட பியோட்ரா மிகவும் வலுவாய்ந்தவன்; வாட்டசாட்டமானவன். என்றாலும்கூட ஸ்டெபானின் முழு மூச்சான குத்துகளுக்கு முன்னால் இலவம்பஞ்சு போலப் பறந்தான். எவ்வளவு குத்துகளை வாங்கினாலும் இடம்பெறாமல் சமாளித்துச் சண்டை போட்டான்.

ஸ்டெபானின் ஒரு கண்ணில் பலத்த அடிபட்டுவிட்டது; இன்னொரு கண் கொவ்வைப் பழம்போலச் சிவந்துவிட்டது. எதிர்பாராத இரட்டைத் தாக்குதலுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது கொஞ்சம் பின்வாங்கினான் படிக்கட்டுகளை நோக்கி.

பியோட்ராவிடம் ஏதோ சேணச் சாமான் வாங்க வந்த கிறிஸ்தோனியா இந்தக் கோரச் சண்டையைக் கண்டான்; இருசாராரையும் விலக்கிவிட்டாள்.

“ஏய்! நிறுத்துங்கப்பா. பேசாமே இருக்கலையின்னா, இரண்டு பேரையும்பற்றி அட்டாமன் அதிகாரியிடம் புகார் செய்துவிடுவேன். உடனே விலகிப் போங்கப்பா!” என்று இடை மறித்தான்.

பியோட்ரா இரத்தம் கலந்த எச்சிலைத் துப்பினான்; எச்சிலோடு கலந்து இரண்டாகத் தெறித்த பல்லின் சிதள் சேர்ந்து கையில் விழுந்தது. அந்தப் பல்லை உள்ளங்கையில் வைத்து அழுத்தியபடி, “வா கிரெகரே! இந்தப் பயலை

இன்னொரு தரம் கவனித்துக்கொள்ளுவோம்!” என்று அனல் கக்க உறுமினான்.

“மறுபடியும் என் கையில் சிக்கினால் என்ன நடக்கும் தெரியுமா? ஜாக்கிரதை” என்று வாயிற்படியில் நின்று எதிர்ச் சவால்விட்டான் ஸ்டெபான்.

“அப்படியா- வாங்களேன்- இப்பவே கவனியுங்களேன்- சரி”.

“சரியாவது... இம்மாவது... இதை நான் ஸ்டெபான் கம்மா விடப் போவதில்லை. உன் வயித்தெக் கலக்கிக் குடலைப் பிடுங்காட்டா நான் ஸ்டெபான் இல்லை”.

“எனப்பா.... நிசமாவே குடலைக் பிடுங்கிடுவையா? விளையாட்டா...”

ஸ்டெபான் வாசற்படியைவிட்டு வேகமாக இறங்கிப் பியோட்ராவை நெருங்கினான். இதைக் கண்ட கிரெகர் பாய்ந்து வந்தான். கிறிஸ்தோனியா சரியான சமயத்தில் இடையில் புகுந்து வாசற்புறமாகக் கிரெகரை நெட்டித் தள்ளினான்.

“நான் சொல்லுவதைக் கேட்கவில்லையென்றால் கொலை, பழி விழுந்துவிடும்” என்று எச்சரித்தான் கிறிஸ்தோனியா.

அன்றிலிருந்து மெலெக்காங்களுக்கும் ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவுக்குமிடையே பகைமை முண்டது. இதற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் கிழக்குத் திரஷ்யாவில் ஸ்டோளபின் என்னும் நகருக்கருகில் கிரெகர் இந்தப் பகைமைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தான்.

15

“கிரெகர்! பியோட்ராவிடம், அவனுடைய குதிரையையும், நம் பெட்டைக் குதிரையையும் ஒன்றாக வண்டியில் பூட்டுமாறு சொல்”.

கிரெகர் முற்றத்திற்கு வந்தான். பியோட்ரா சிறு வண்டியை கொட்டத்திற்குத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தான்.

“உன் குதிரையையும் பெட்டைக் குதிரையையும் வண்டியில் பூட்டும்படி அப்பா சொல்லுகிறார்”.

“அவர் சொல்லாமலே அது எனக்குத் தெரியும். அவருடைய வேலையைக் கவனித்துக்கொண்டு இருக்கச் சொல்” என்று வண்டியைப் பூட்டிக்கொண்டே சொன்னான். பியோட்ரா. கிரெகரின் ஒவ்வொரு சிறு அசைவையும் துனியா உன்னிப்பாக தலைமயிர் பறக்க, கண்சிமிட்டிக்கொண்டே கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். இலினிச்சினா ஞாயிற்றுக்கிழமை மட்டுமே அணியும் எலுமிச்சைநிறச் சால்வையைப் போர்த்தியபடி மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கினாள். தாயன்புக்கே உரிய தனி வாஞ்சை தன் உதடுகளில் மலர, பண்டாலிமானுக்கு உபசாரம் செய்தாள்.

“இப்படி அள்ளித் திணித்துக்கொள்ளாதீர்கள் புரோகோ விட்ச். நீங்கள் உண்பதைப் பார்த்தால் பட்டினி கிடந்தவர் சாப்பிடுவது போலிருக்கிறது”.

“என்னைச் சாப்பிட விடமாட்டாய் போலிருக்கிறதே, நீ வர வர ரொம்பத் தொந்தரவு கொடுக்கிறாய்?”

பியோட்ராவின் வெளிறிய நீண்ட மீசை சுதவுப்புறமாகத் தெரிந்தது. அவன் வருகிறான் என்பதற்கு அறிகுறி அது!

“உங்கள் வண்டி தயார். நீங்கள் இப்பவே வேண்டுமானாலும் புறப்படலாம்பா”.

துனியா எதையோ கண்டவள்போல ஒரு வெடிச்சிரிப்பை வீசிவிட்டுத் தன் முகத்தை மேலாடையில் புதைத்துக் கொண்டாள். தாரியா சமையலறை வழியாகப் போய்க்கொண்டே தனது நெஞ்சு படபடக்கக் கல்யாணப் பிள்ளையைக் கவனித்தாள்.

இலினிச்சினாவின் ஒன்றுவிட்ட விதவைத் தங்கை வாஸிலிஸா வந்திருந்தாள். இவள் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் சின்னம்மா முறை. கல்யாணத்தைப் பேசி முடிக்கும் தரகு வேலைப் பொறுப்பேற்று இவளும் அவர்களுடன் புறப்பட வேண்டும். எல்லோரும் புறப்பட்டார்கள். வாஸிலிஸா முதன் முதலில் கூடு இல்லாத அந்தச் சம்பிரதாய வண்டியில் ஏறினாள். கூனிக்குறுகித் தன்னை ஒடுக்கி அமர்ந்தாள். அவளையுமறியாத சிரிப்புப் பீறிட்டு வந்தது. அசிங்கமான தனது கறுப்புப் பற்கள் அவலச்சுணமாக வெளிப்படச் சிரித்தாள்.

“வாஸிலிஸா! உன் பற்களை மட்டும் வெளியில் திறந்து காட்டிவிடாதே. காட்டினால் அங்கு எல்லாம் பாழாய்விடும். உன் பற்களெல்லாம் மூலைக்கொன்றாக கறுப்புச் சாயத்தில்

குளித்த நவக்கிரகங்கள்போல நர்த்தனமாடும். அந்தப் பல்லழகை முடியே வைத்துக்கொள்” என்று எச்சரித்தான் பண்டாலிமான்.

“அதிலென்னங்க... நானா கல்யாண மாப்பிள்ளை?”

“நீ மாப்பிள்ளையாக இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனாலும் பல்லைக்காட்டிச் சிரிக்காதே. அடடா, என்ன பற்கள். அதன் நிறம் மட்டும் போதும். உன்னை நோயாளியாக்க”.

இதைக் கேட்ட வாஸிலிஸா கொஞ்சம் சினுங்கிக் கொண்டாள்; கோபங்கொண்டவள்போல முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டாள். பியோட்ரா வண்டியின் பின்புறக் கதவைத் திறந்து விட்டாள். கடிவாளத்தையும் சேணத்தையும் செம்மை செய்து விட்டு வண்டியோட்டியின் இருக்கையில் கிரெகர் தாவி அமர்ந்தான். பண்டாலிமானும் இலிவிச்சினாவும் புதுத்தம்பதிகள் போலச் சமத்காரமாக வண்டியில் ஏறி பின்பக்கம் அமர்ந்து கொண்டனர்.

“குதிரைகளை அடித்து ஓட்டு” என்றான் பியோட்ரா.

கிரெகர் உதட்டைக் கடித்தபடி குதிரைகள்மீது சாட்டையைச் சுழற்றினான். இந்தச் சமிக்ஞையைக் கண்ட குதிரைகள் சரேலென இழுத்துப் பாய்ந்தன.

“கவனித்துக்கொள். சட்டை சக்கரத்தில் சிக்கிவிடாமல் ஒடுக்கிக்கொள்” என்று தாரியா கத்தினாள். இதற்குள் அந்தக் கூடு இல்லாத வண்டி, மேடு பள்ளங்களில் ஆடியசைந்து உருண்டு தெருவின் திருப்பத்தைக் கடந்தது.

பியோட்ராவின் குதிரை பின்தங்கித் தங்கி நடந்தது; கிரெகர் அந்தப் பக்கமாகக் குனிந்து சாட்டையைக் குதிரைமீது அழுத்தினான். அவனுடைய தந்தை பண்டாலிமான், தாடியை உருவியபடி உட்கார்ந்திருந்தான். தாடியைக் காற்றடித்துப் போய்விடும் என்று அஞ்சியவன்போல.

வண்டியின் சக்கரச் சுழல் சிக்கியது; வாடைக்காற்று வீசத் தொடங்கியது. கிரெகரின் பக்கமாகத் திரும்பி “பெட்டைக் குதிரையைச் சுண்டு!” என்று கத்தினான் கிழவன். காற்று வீச்சால் தன் கண்ணில் பரவிய கண்ணீர்த் துளியை ரவிக்கை முனையால் இலிவிச்சினா துடைத்துக்கொண்டாள்; கிரெகர் அணிந்திருந்த நீலநிறப் பட்டுச்சட்டை காற்றில் படபடக்கும் அழகைக்

கண்களை இடுக்கியபடி ரசித்து வந்தாள். வண்டி வேகமாகச் சுழன்றது. பாதையின் இருமருங்கிலும் சென்ற கொஸாக்கியர்கள் வழியில் நின்று இவர்களை முறைத்துப் பார்த்தனர். குதிரைக் குளம்படி கேட்ட பண்ணை நாய்கள் வழியெங்கும் குரைத்துத் திரும்பின. புதிதாகக் கட்டுவிடப்பட்ட சக்கரங்கள் செய்யும் ஒலியில் நாயின் குரைப்புச் சத்தம் கேட்கவில்லை.

கிரெகர் சாட்டையைத் தாராளமாக உபயோகப்படுத்தினான். குதிரைகளை விரட்டினான். பத்தே நிமிடங்களில் வண்டி கிராமத்தைக் கடந்துவிட்டது. குருஷிநோவின் பெரிய பண்ணை வீட்டை நொடியில் அடைந்து நின்றது. கிரெகர் கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்தான். வண்ண வேலைப்பாடு நிறைந்த வாசற் படிக்கு முன்னால் வண்டி நின்றது.

கிரெகர் குதிரைகளின் அருகிலேயே தங்கிவிட்டான். பண்டாலிமான் வண்டியை விட்டிறங்கி நொண்டி நொண்டி நடந்து படிக்கட்டை அடைந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் இலினிச்சினாவும், வாஸிலிஸாவும் தம் ஆடைகள் சரசரக்கச் சென்றனர். கிழவன் மிக விரைவாக நடந்தான். வழியில் வரவழைத்துக்கொண்ட தைரியம் கரைந்துவிடுமோ என அஞ்சினான்; வீட்டின் முன்புற வாயிற்படிக்கட்டு சற்று உயரமானது. இந்தப் படிக்கட்டில் அவனது நொண்டிக்கால் வலுவாக மோதிக்கொண்டது. வலி பொறுக்க முடியாமல் தவித்தவாறே சுமத்தமாயிருந்த படிக்கட்டுகளில் வேகமாக ஏறிச் சென்றான் அவன்.

அவரும் இலினிச்சினாவும் ஜோடியாக வீட்டு அடுக்களைக்குள் புகுந்து நின்றனர். தன் மனைவிக்குப் பக்கத்தில் நெருங்கி நிற்பதைப் பண்டாலிமான் எப்போதும் விரும்ப மாட்டான்; ஏனென்றால் இலினிச்சினா அவரைவிட அரை அடிக்கு மேல் உயரமானவள். எனவே ஒரு எட்டு முன்னால் தள்ளி நின்றபடி கறுப்பு விக்ரகத்தின் முன்னே தன்மீது சிலுவை அடையாளமிட்டுக்கொண்டான்.

“உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகட்டும்; நலம் பெருகட்டும்” என்று வாழ்த்தினான்.

“உங்களுக்கும் என் வணக்கத்தையும் வாழ்த்தையும் உரிமையாக்குகிறேன்” என்று ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து வணங்கினான் வீட்டிற்கு உரியவன்.

“மீரான் கிரகோரியேவிச், உங்கள் வீட்டிற்குச் சில விருந்தினர்கள் வந்துள்ளோம்”.

“வரு விருந்தை வைகலும் வரவேற்கிறோம் வருக, வருக! மரியா, வந்துள்ளவர்கள் அமர ஆசனங்கள் எடுத்துப்போடு”.

அவருடைய மனைவி வயதானவள்; ஒட்டி மெலிந்தவள். விருந்தினர்களைத் தானும் வரவேற்ற பின்னர், மூவரும் உட்காருவதற்கு ஏதுவாக மூன்று நாற்காலிகளைத் தூசி தட்டி எடுத்துப் போட்டாள். பண்டாலிமான் ஒரு நாற்காலியின் ஒட்டில் அமர்ந்தபடி, தன் புருவங்களில் வடிந்திருந்த வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு எதுவும் பேசாமல், “நாங்கள் முக்கிய வேலையாக இங்கு வந்திருக்கிறோம்” என்று எடுத்த எடுப்பில் நேரடியாகவே சொல்ல ஆரம்பித்தான் பண்டாலிமான். இந்தச் சமயத்தில் இலினிச்சினாவும் வாஸிலிஸாவும் தத்தம் உடைகளை ஒடுக்கியபடி நாற்காலியில் அமர்ந்தனர்.

“தாராளமாக! என்ன முக்கியமான வேலை? சொல்லுங்கள்!” என்றார் வீட்டுக்காரர்.

கிரெகரும் உள்ளே வந்தான். சுற்றிலும் ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டுப் பார்த்த பின்னர், குருஷிநோவ் தம்பதிகளுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தான். மீரானின் சுருக்கம் விழுந்த முகத்தில் ஆவலின் சாடை தெரிந்தது. சற்றுக் கூர்ந்து நோக்கினான். அப்புறம்தான் இவர்களுடைய வரவின் நோக்கம் அவனுக்குப் புலப்பட்டது. “குதிரைகளைக் கொட்டடிக்குக் கொணர்ந்து கட்ட ஏற்பாடு செய், அவற்றிற்குக் கொஞ்சம் வைக்கோல் போடச் சொல்” என்று தன் மனைவிக்கு உத்தரவிட்டான் அவன்.

“ஒரு சிறு விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசவே வந்தோம்” என்று குழம்பிய மனத்தோடும் தயக்கத்தோடும் தொடர்ந்தான் பண்டாலிமான். சுருண்ட தாடிக் கற்றையையும், காதில் தொங்கிய குண்டலத்தையும் கைவிரல்கள் மாறி மாறி நெருடின. துணிவோடு மேலும் பேச ஆரம்பித்தான்: “உங்கள் வீட்டில் வயதுக்குவந்த பெண்ணொருத்தி இருக்கிறாள்; இல்லையா? எங்கள் வீட்டில் பையன் இருக்கிறான். அப்புறம் என்ன? நமக்குள் உறவு ஏற்படவேண்டும். அவ்வளவுதான். அதைத்தான் தெரிந்து போக விரும்பி வந்தோம். என்ன? உங்கள் பெண்ணைக்

கொடுக்கிறீர்களா? இல்லையா? நீங்கள் இசைந்தால் நமக்குள் கல்யாண உறவும், இரத்த உறவும் ஏற்படும் இல்லையா? என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?”

மீரான் தனது வழுக்கைத் தலையைத் தடவிக்கொண்டே சற்று நேரம் அமைதியாக எதுவும் பேசாதிருந்தான். “ம்... நான் என்ன சொல்லுவதற்கிருக்கிறது! என் பெண்ணுக்கு இந்தச் சரத் காலத்திற்குள் - அதுதான் அறுவடைக்கு முன்பாகத் திருமணம் செய்விக்கும் உத்தேசம் எனக்கில்லை. எங்களுக்கும்கூட ஏகப்பட்ட வேலை அதற்குள் நடைபெற வேண்டியிருக்கிறது. அவளுக்கும்கூட அப்படியொன்றும் வயது ஆகிவிடவில்லை. இந்த வசந்தகாலம் வந்தால்தான் அவளுக்குப் பதினெட்டு வயது நிறையும். என்ன, நான் சொல்லுவது சரிதானே மரியா?”

“ஆமா...ஆமா...ம்!”

“அதென்னம்மா நீங்களும் ஆமா என்கிறீர்கள்! இதுதானே பெண்ணுக்குச் சரியான வயது. பெண்களை அந்த அந்தக் காலத்தில் கல்யாணம் செய்து கொடுத்துவிட வேண்டும். பெண் - சீக்கிரம் கிழடு தட்டிவிடுவாள்” என்று வாஸிலிஸா ஆரம்பித்தாள். வீட்டிற்குள் வரும்போது நடைப்பந்தலில் கிடந்த விளக்குமாற்றுக் குச்சியொன்றை எடுத்துச் சட்டைக்குள் ஒளித்து வைத்திருந்தாள். நாற்காலியில் கொஞ்சம் அசைந்து உட்கார்ந்தவுடன் அந்த விளக்குமாற்று முள் உறுத்த ஆரம்பித்துவிட்டது. பெரும்பாலும் கல்யாணத் தரகர்களாகப் பெண் கேட்க வருபவர்கள், கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பிக்கும் முன்னர், பெண்ணின் வீட்டு விளக்குமாற்றுக் குச்சியொன்றை எடுத்து வைத்துக்கொண்டால் மறுக்காது பெண் தருவார்கள் என்பது ஒரு குருட்டு நம்பிக்கை. வாஸிலிஸா இந்த நம்பிக்கையோடு தான் அந்த விளக்குமாற்றுக் குச்சியை எடுத்து வந்திருந்தாள்.

“என் பெண்ணைக் கேட்டு இந்த வருட ஆரம்பத்திலிருந்தே பலர் வந்து போய்விட்டார்கள். நாங்கள் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டோம். இதற்காக என் பெண்ணுக்குத் திருமணமே செய்யாமல் வைத்துவிடப் போகிறோம் என்பது இல்லை... கடவுள் அருளால் என் பெண்ணுக்கு எத்தனையோ வரன்கள் வரும்... என் பெண்ணும் கெட்டிக்காரி. வீட்டிலும் சரி, வயலிலும் சரி; எல்லா வேலையையும் அவள்தான் பார்ப்பாள்” என்றாள் பெண்ணின் தாய்.

“நல்ல வரனாக வந்து கேட்டால்கூடவா நீங்கள் இல்லையென்று சொல்லிவிடுவீர்கள்” என்று பெண்கள் பேச்சில் இடைமறித்தான் பண்டாலிமான்.

“அதெப்படி இல்லையென்று சொல்லிவிட முடியும்? எந்த நிமிடமும் மனசுக்குப் பிடித்துவிட்டால் சரியென்று சொல்ல நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்” என்றான் மீரான்.

கல்யாணப் பேச்சு குதிராது என நினைத்துப் பண்டாலிமான் கவலையுற்றான்.

“பெண்ணைக் கொடுப்பதா இல்லையா என்பது உங்களைப் பொறுத்தது. ஆனால் ஆடவன் எங்கு வேண்டுமானாலும் போய்ப் பெண் கேட்கலாம். ஆனால் ஒரு வர்த்தகர் பிள்ளைக்கோ அல்லது அம்மாதிரி அந்தஸ்துள்ள பையனுக்கோ உங்கள் பெண்ணை மணம் செய்து கொடுப்பதாயிருந்தால் அது உங்கள் இஷ்டம். நான் தொந்தரவு செய்ததற்கு மன்னிக்கவும்” என்று கூறினான் கிழவன்.

கல்யாணப் பேச்சுகள் உருப்படியாக நிறைவேறுவதாகவோ பெண்விட்டார் எதற்கும் இசைந்து வருவதாகவோ பண்டாலிமானுக்குத் தோன்றவில்லை. அவன் மிகவும் குழம்பிவிட்டான். பீட்டுட் கிழங்கின் சாற்றைப் பூசியதுபோல அவனது முகம் சிவந்துவிட்டது. பெண்ணின் தாய் எதுவுமே அக்கறையில்லாத அடைகாக்கும் கோழிபோல் பேசாது அமர்ந்திருந்தாள். இருசாராரும் எதுவும் பேசாது மனதிற்குள்ளேயே எண்ண அலைகளைப் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தனர். இந்தச் சமயத்தில் வாஸிலிஸா துணிந்து மீண்டும் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள். மனம் இல்லாது பெயருக்கு ‘உம்’ போட்டு வந்த இருசாராரையும் இணைத்துப் பேசினாள்; நெருப்பில் உப்புக்கல்லைப் போட்டது போலப் பொரிந்தாள். பெண்விட்டாரிடம் பேசினாள்:

“இப்பொழுது நீங்கள் மனம்வைத்துச் சிந்திக்க வேண்டும். உங்கள் பெண்ணைப்பற்றிய கல்யாணப் பேச்சு எப்பொழுது ஆரம்பமாகிவிட்டதோ, நீங்கள் உங்கள் பெண்ணின் மகிழ்ச்சிக்காக ஆராய்ந்து பார்த்துத் திருப்தியாக அதை முடிக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். உங்கள் பெண் நடாலியா துடியானவள். ஊரெல்லாம் தேடியலைந்தாலும் இப்படி ஒரு பெண் கிடைக்க மாட்டாள். வேலையென்றால் விருப்பமாகச் செய்வாள்.

ஏதாவது வேலை பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தால் தான் அவளுக்கு திருப்தி. நல்ல, லட்சணமான குடும்பப் பெண் உங்கள் நடாலியா தான் என்பது என் அபிப்பிராயம். இப்படிச் சண் போல் வளர்த்த பெண்ணை நல்ல இடமாகப் பார்த்துக் கொடுக்க வேண்டியது எங்கள் கடமைதான்” என்று எல்லாம் தெரிந்தது போல் புகழ்ந்தபடி, தன் கைகளைத் தாராளமாக வீசிப் பேச ஆரம்பித்தாள் வாஸிலிஸா. பண்டாலிமானும் அடக்கஒடுக்கமாக இலினிச்சினாவும் இருந்த பக்கம் திரும்பிப் பேசினாள். “இவள் இருக்கிறாரே.... தங்கமான மனுஷன்; தரமான புருஷன். குடும்பத்திற்கு ஏற்ற ஆம்பினை. யாருக்கும், எதிலும் சளைத்த வரில்லை. நான் அவரை ஏறிட்டுப் பார்க்கும் போதெல்லாம், இப்பொழுதுகூட என் மனசு ஆசையால் துடிக்கிறது; அப்படியே காலஞ்சென்ற என் வீட்டுக்காரரைப் போலவே இருக்கிறார். பெரிய குடும்பத்தவர். குடும்பத்தில் உள்ள அத்தனை பேரும் பாடுபட்டுச் சம்பாதிப்பவர்கள்; நேர்மையான உழைப்பாளிகள். புரோகோவி குடும்பத்தைப்பற்றி இந்தப் பக்கத்தில் யாரிடம் வேண்டுமானாலும் விசாரித்துப் பாருங்கள். நேர்மையும் நியாயமும், ஒழுங்கும், யோக்கியதையும் கொண்ட உயர்ந்த மனுஷன்னுதான் எல்லோரும் சொல்லுவார்கள். எல்லாவற்றையும் பார்த்தால் நல்ல பொருத்தம்தான். யோசித்துப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். நல்ல நம்பிக்கையோடு நம் குழந்தைகளுக்குத் தீங்கு செய்ய நாம் முற்படுவோமா, முற்படலாமா? என்று நீங்களே யோசியுங்கள்...”

வாஸிலிஸாவின் வார்த்தைகள் பண்டாலிமான் காதில் தேனாமிர்தமாகப் பாய்ந்தன. மூக்கில் நீண்டு முளைத்திருந்த கறுப்பு மயிர்களை விரல் நகத்தால் பற்றியிழுத்தபடி அவன் அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். “இவள் பெரிய ஆசாமிதான். எவ்வளவு இனிமையாக வாய்ஜாலம் செய்கிறாள். பேச்சாலேயே எல்லாவற்றையும் சாதித்துவிடுவாள் போலிருக்கிறதே... இந்தப் பெண்களே வாயடிப்பதில் பொல்லாதவர்கள். முரட்டுக் கொஸாக்கியனை வாயாலே அடித்துவிடுவதில் வல்லவர்களாயிற்றே!” என்று அவளை மனதிற்குள்ளேயே பாராட்டினான். அதுவும் நடாலியாவைப் புகழும்பொழுது அவள் கையாண்ட சொற்சிலம்பமும், ஐந்தாறு தலைமுறைக்கு முன்னாலிருந்தே குடும்பத்தைப் படிப்படியாகப் புகழ்ந்து வந்ததும் அவரை மெய்சிலிர்க்க வைத்தன.

“எங்கள் பெண்ணுக்குக் கெடுதல் செய்யவா நாங்களும் நினைப்போம்!” என்றாள் மரியா.

“அவளுக்கு இவ்வளவு சின்ன வயசிலேயே, இவ்வளவு சீக்கிரமாகக் கல்யாணம் செய்வதா வேண்டாமா என்பதுதான் பிரச்சினை” என்று முறுவலுடன் முத்தாய்ப்பு வைத்தார் பெண்ணின் தகப்பனார்.

“கடவுளறிய, உண்மையாக இது ஒன்றும் சீக்கிரம் இல்லையே. சரியான வயதுதானே!” என்று சப்பைக் கட்டினான் பண்டாலிமான்.

“சீக்கிரமாகவோ, நாள் கடந்தோ என்றைக்கேனும் அவளை விட்டு நாங்கள் பிரிய வேண்டியவர்கள்தானே!” என்று சோகம் கப்பியதுபோல் அரைகுறையாக விம்மத் தொடங்கினாள் தாய்.

“சரி.... மீரான் கிரகோரியேவிச்! உங்கள் பெண்ணைக் கூப்பிடுங்கள்; எப்படியிருக்கிறாள் என்றுதான் பார்ப்போமே!”

“நடாலியா! நடாலியா!”

அச்சத்தோடும் நாணத்தோடும் அந்தப் பெண் கதவோரமாக வந்து நின்றாள். அவளது கைவிரல்கள் பாவாடைக் கொய்சகத்தைச் சுருட்டிக்கொண்டிருந்தன.

“இங்கே வா, வாம்மா! வெட்கப்படுகிறாள்!” என்று கண்ணீர் வடிந்த கண்களோடு சிரித்தாள் தாய்.

கிரெகர் பெண்ணைப் பார்த்தான்; நன்கு பார்த்தான்.

நெருக்கி அடர்ந்த புருவங்களுக்குக் கீழ், படபடக்கும் இமைகளுக்கு நடுவில் துறுதுறுக்கும் சாம்பல்நிறக் கண்கள்; பட்டுப்போன்ற தாடை; அதில் பளபளக்கும் சிறு பருக்குழிகள். கிரெகரின் கண்கள் அவளது கரங்களில் படர்ந்தன. உழைப்பால் உரமும் மெருகும் ஏறிய வலிய கரங்கள். பச்சைநிற ஜாக்கெட் அவளது வலிவும் பொலிவும் பூத்த உடலுக்கு வனப்பைத் தந்து, உடம்போடு தழுவிக்கிடந்தது. பருவக்குமரிக்குள்ள இயல்பான இயற்கை வளர்ச்சியின் மெருகு ஏறிய உடற்கட்டு; இறுகிய இடை; செறிந்த வனமுலை மார்பகங்கள்; அவற்றின் பொத்தான் போன்ற காம்புகள் அவள் மூச்சுவிடும்பொழுது அமைதியாக உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் அழகு தந்தன.

கிரெகரின் கண்கள் உள்ளங்கால்முதல் உச்சந்தலைவரை ஒரு நொடியில் அவளை அலசிப் பார்த்துவிட்டன. குதிரைக்காரன், பெட்டைக் குதிரையை விலைபேசி வாங்கும்முன் அதை உற்றுப் பார்ப்பதுபோலக் கவனித்துவிட்டு “இவள் போதும்” என்று தனக்குள் திருப்திப்பட்டுக்கொண்டான். இந்தச் சமயத்தில் அவளது பார்வை அவன்மீது குத்திட்டு நின்றது; கண்ணோடு கண் நோக்கிற்று; வைத்த பார்வை விலகாது நெடுநேரம் இரு ஜோடிக் கண்கள் இணைந்து நிலைத்தன. எளிமையும், இனிமைப்பண்பும் நிறைந்த அவளது பார்வை இன்பக் கதைகளையெல்லாம் ஏடுபோல் விரித்தது. “இதோ நான் அழகு குலுங்க நிற்கிறேன். நான் எப்படியிருக்கிறேன் என்று நீயே நிதானித்து முடிவு சொல்லிவிடேன்!” என்று கேட்பதுபோல அவளது பார்வை துலங்கிற்று. “அபாரம்! அழகே அழகு!” என்று ஆவலை வெளிப்படுத்தியதுபோலக் கிரெகரின் கண்களும் பேசாது பேசின!

“சரியம்மா.... அவ்வளவுதான்” என்று அவளை நோக்கிக் கையசைத்தார் தகப்பனார்.

கதவை மூடிக்கொண்டு உள்ளே போவதற்கு முன்னால், தன்னுடைய ஆவலையும், மகிழ்ச்சியையும் மறைக்க முயலாமல் கிரெகரை மீண்டும் ஒருமுறை நோக்கினாள் நடாலியா.

தன்னுடைய மனைவியைக் குறிப்பாகப் பார்த்த பின்னர், குருஷிநோவ் பேசினார்:

“பண்டாலிமான் புரோகோவிச், இதைக் கேளுங்கள். இன்று நீங்கள் விரும்பிக் கேட்டது சரி. நீங்கள் உங்கள் குடும்பத்தவரைக் கலந்துகொள்ளுங்கள்; நானும் என் குடும்பத்தாரோடு ஆலோசிப்பேன். அதற்கப்புறம் இந்தச் சம்பந்தம் வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதைப்பற்றி முடிவு கட்டுவோம்”.

வந்த விருந்தினர் புறப்பட்டனர். வாயிற்படியில் இறங்கும் பொழுது “அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வருவோம்!” என்றார் பண்டாலிமான்.

இதைத் தன் காதில் போட்டுக்கொள்ளாதவர்போல, அமைதியாகப் பார்த்து நின்றார் குருஷிநோவ்.

16

அக்ஸ்னியாவின் நடத்தையைப்பற்றித் தோமிலின் மூலம் அறிந்த பிறகுதான், அவளுடன் கலகலப்பாக வாழாவிட்டாலும் அவளை வெறியுடன் தான் காதலித்ததை ஸ்டெபான் உணர்ந்தான். அவனது உள்ளத்தில் வேதனையும் வெறுப்பும் நிறைந்தது. இதன் பிறகு அவன் இராக்காலங்களில் தனது பெரிய சட்டையைப் போர்த்திக்கொண்டு படுத்திருப்பான். இரு கைகளையும் பிடரியில் பதித்து மல்லாந்து படுத்தவாறு, வீட்டிற்குத் திரும்புகையில் தன் மனைவி தன்னை எப்படி வரவேற்பாள் என்பதுபற்றிச் சிந்தித்துப் பார்ப்பான். தனது உடலில் உள்ளத்திற்குப் பதிலாக ஒரு தோள் இருப்பதுபோல் உணர்ந்தான். பல்லாயிரம் வகைகளில் அவள்மீது பழி தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்பதுபற்றி அவன் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவன் பல்வரிசைக்கிடையில் மண் புகுந்து கொண்ட மாதிரி நறநறவென்று கடிப்பான். பியோட்ராவுடன் சண்டை பிடித்ததில் அவனது கோபம் மட்டுப்பட்டுவிட்டது. வீட்டிற்கு வந்தபோது அவன் மிகவும் களைத்திருந்தான். ஆகையினால் அக்ஸ்னியாவுக்கு லேசான தண்டனையே கிடைத்தது.

அவன் வீடு திரும்பிய நாள்முதல் அஸ்டாகாவின் வீட்டில் கண்ணுக்குப் புலப்படாத கொடுமைப் பேயின் சாயல் பதிந்துவிட்டது போலிருந்தது. அக்ஸ்னியா உணர்ச்சியற்ற யந்திரம்போலச் செயலற்று, சந்தடி செய்யாமல் நடந்து திரிந்தாள். ரகசியம் பேசுவதுபோல் மெதுவாகப் பேசினாள். ஸ்டெபான் தன்னை என்னென்ன கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்குவானோ என்ற பயம், கண்களைச் சாம்பல்நிறமாகக் கூம்பச் செய்துவிட்டது. என்றாலும் கிரெகர் ஏற்றிச் சென்றிருந்த இன்ப நினைவும், எதிர்காலக் கனவும் சாம்பல் பூத்த கண்களில் ஒரு புதிய ஒளியைத் தேக்கி வைத்தன.

அவளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் ஸ்டெபானின் உடம்பு பற்றி எரியும்; நெஞ்சமே இடிந்து விழுவதுபோலக் குமுறல் எழும். தன்னையே மிதமிஞ்சிய சித்திரவதைக்கும் மனப் போராட்டத்திற்கும் உள்ளாக்கிக்கொண்டான். இரவில், விளக்கொளியைச் சுற்றிப் பறக்கும் விட்டில்பூச்சிகள் ஓய்ந்து மயங்கிவிட்டன. அக்ஸ்னியா அவனுக்குப் படுக்கையை விரித்தாள். அவள் அருகில் நெருங்கியதும் மீண்டும் ஆத்திரம்

பீறிட்டுவிட்டது. மனவெறி தீருமட்டும் அவளை நையப் புடைத்தான்; அடர்ந்த கேசம்முளைத்த தனது வலிய கரங்களால் கத்தவிடாது அவளது வாயை அமுக்கினான். அவளுக்கும் கிரெகருக்கும் இருந்த சினேகத்தைப் பற்றிய கேடுகெட்ட விவரங்களையெல்லாம் சொல்லுமாறு வெட்கமின்றி வற்புறுத்திக் கேட்டான். இரவும் பகலும் இத்தகைய முரட்டுக் கொடுமைக்கு ஆளான அக்ஸீனியா மூச்சுக்கூடவிட முடியாமல் முக்கி முனகினாள். அவள் உடம்பில் ஒங்கி, பல குத்துகளை வீசிக் களைத்த ஸ்டெபானின் கரங்கள், அவளது முகத்தைத் தடவின; வருத்தமும் மனத்தாபமும் தோய்ந்து கண்ணீராவது வருகிறதா என்று தேடின. அவளிடம் எல்லாம் வறண்டுவிட்டன. உதடு உணர்ச்சியின்றிப் பலமாக வெடித்துச் சுவறிப் போயிருந்தது.

எல்லாவற்றையும் சொல்லுவாயா? மாட்டாயா?"

"ஒன்றும் முடியாது!"

"உன்னைக் கொன்று புதைத்துவிடுவேன்".

"கொன்று போடு; கடவுள் அறிய ஒரே நொடியில் கொன்று போட்டுவிடு. இந்த வாழ்க்கை, கேடுகெட்ட ஜீவியம் எனக்குப் போதும், எனக்குப்—"

பட்டுப்போன்ற அவளுடைய மேனி படபடத்தது; உடம்பெல்லாம் வியர்வையால் நனைந்திருந்தது. ஸ்டெபான் பல்லை நறநறவென்று கடித்தபடி, அவளுடைய மார்பகத்தைப் பிடித்துப் பிய்த்தான்; வலியும் வேதனையும் தாளமுடியாது அக்ஸீனியா தினக்குரலில் திண்டாடினாள்.

"வலிக்கிறதா?" என்று கிண்டலாகக் கேட்டான் ஸ்டெபான்.

"ஆம், பிராணம் போகிறது".

"அப்படித்தானே எனக்கும் மனவேதனையாக இருக்கும்?"

இந்தக் கொடிய சித்திரவதைகளுக்குப் பின்னர், அவன் படுக்கச் செல்லும்பொழுது நடுச்சாமம் கழிந்துவிடும்; தூக்கத்திலும் அவனுடைய முஷ்டி ஒங்கியடித்துக்கொள்ளும். இந்த ஒலி கேட்டுத் திடுக்கிட்டெழும் அக்ஸீனியா தன் கணவனின் முகத்தை எட்டிப் பார்ப்பாள். அழகும் அன்பும் இசைந்திருந்த முகத்தில் கொடுமையும் வெறியும் தாண்டவ மாடும் கோரத்தை அவளால் நெடுநேரம் பார்த்திருக்க முடியாது.

அச்சமும், துக்கமும், தலையை வலுவாகத் தலையணையில் சாய்க்க, தனக்குள்ளேயே அவள் முனக்கிப்பாள்.

இப்பொழுதெல்லாம் அவ்வளவாகக் கிரெகரை அவள் சந்திப்பதில்லை. ஒரு சமயம் டான் நதிப்படுகையில் அவளைச் சந்தித்தாள். ஆற்றில் காளைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டிவிட்டு மேட்டில் ஏறி அவன் வந்துகொண்டிருந்தான். தார்க்குச்சியை வேகமாக அசைத்தபடி தன் காலடிகளையே உற்றுப்பார்த்து நடந்து வந்தான். அப்பொழுது அக்ஸீனியா மேட்டிலிருந்து நதிப்புறமாக இறங்கி வந்தாள். அவனைப் பார்த்துவிட்டாள். அந்த நொடியில் அவளது உடம்பெல்லாம் குப்பென வியர்த்தது; இரத்தம் உடம்பில் சுளியிட்டுப் பரந்தது; வாளியின் கனம் அவள் கைகளை அழுத்தியது. முகமெல்லாம் சிவந்தது.

இந்தச் சந்திப்பைப்பற்றி பின்னால் நினைத்துப் பார்த்த பொழுது இந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது என்பதை அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. தன்னைக் கடந்து அவள் செல்வதைக் கிரெகரும் அந்தச் சமயம் கவனித்துவிட்டான். வாளியின் கைப்பிடி “கிரீச்” என ஒலியெழுப்பியதைக் கேட்டுத் தலையை நிமிர்த்தினான்; கண் புருவங்கள் இமைகள் படபடத்தன; அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான். அக்ஸீனியாவோ டான் நதியின் பசேலென்ற நீர்ப்பரப்பையும், அதற்கப்பால் பரவிக் கிடந்த மணல்மேட்டையும் உற்றுப் பார்த்துச் சென்றாள். அவள் கண்களில் நீர் பீறிட்டது.

“அக்ஸீனியா!”

சற்றுத் தூரம் வேகமாக நடந்த பின், சற்று நிதானித்து, ஏதோ அடிபட்டவள்போலத் தலைகுனிந்து நின்றாள். சண்டித் தனம் செய்த எருதொன்றுக்குச் சாட்டையடி கொடுத்தபடி, முகத்தைக்கூடத் திருப்பாமல், “கம்பங்கதிர்களை அறுக்க ஸ்டெபான் எப்பொழுது புறப்படுவான்?” என்று கேட்டான்.

“இப்பவே புறப்படத் தயாராகிவிட்டான்”.

“அவன் புறப்பட்டவுடன் நீ கிளம்பி, நேரே நமது சூரியகாந்தித் தோட்டத்திற்குப் போ; நான் உன் பின்னாலேயே வந்துவிடுகிறேன்”.

கையிலிருந்த வாளிகள் கிரீச்சிட அக்ஸீனியா டான் ஆற்றுக்குள் இறங்கினாள். ஆற்றின் கரையோரமெல்லாம்

வெண்மையான நுரைப்படலங்கள் பாம்பைப்போல நீண்டு, வளைந்து கிடந்தன. அலையின் பச்சை வண்ணப் பட்டாடைக் கேற்ற சரிகைக் கரைபோல ஆற்றங்கரைக்கு அழகு தந்தன. ஆற்றின் அலைக்கரங்களில் தவழ்ந்துவந்த கடற்பாசிகள் நீருக்கு மேலும் பசுமை நிறத்தைப் பாய்ச்சின. ஏறித்தாழும் அலைகளுக்கு மேல் சிறு வெள்ளிநிறக் கெண்டை மீன்கள் துள்ளிப் பாய்ந்து வீழ்ந்தன. ஆற்றின் எதிர்க்கரையில், மணந்திட்டுகளுக்கு அப்பாலிருந்த தோட்டத்தில் இலவ மரங்கள் உயர்ந்து நின்றன. தண்ணீர் முகக்கும்பொழுது அக்ஸீனியாவின் கையிலிருந்த வாளி நழுவிவிட்டது. உடனே தனது பாவாடையை முழங்காலுக்கு மேலே உயர்த்திப் பிடித்தபடி தண்ணீருக்குள் இறங்கினாள். முழங்கால்வரை நீர் எட்டிவிட்டது. தண்ணீரின் குளுகுளுப்பு கால்களில்பட்டு அவளுக்கு ஒருவகை இன்ப உணர்வு ஏற்பட்டது. இந்த இன்பகர மனோநிலையில் ஸ்டெபான் வந்தபிறகு முதல் தடவையாக அக்ஸீனியா தன்னை மறந்து வாய்விட்டுச் சிரித்துக்கொண்டாள்.

மீண்டும் கிரெகரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்; அவன் தார்க் குச்சியை வீசிய வண்ணம் சரிவின் உச்சியை நோக்கி ஏறிக் கொண்டிருந்தான். கண்களில் கண்ணீரும் சோகமும் திரை போட்டு மறைத்தாலும்கூட, நிலத்தில் வழுவாது பிடிப்போடு ஊன்றி நடக்கும் அவனுடைய வலுவான பாதங்களையே தடவிக் கொடுத்தாள். அவன் அகலமான கால்சட்டையும் வெள்ளை நிறக் கம்பளிக் காலுறையும் அணிந்திருந்தான்; அவற்றின் ஊடே மங்கல் நிறமான குறுக்குக்கோடுகள் வரிவரியாகத் தெரிந்தன. அவனது சட்டையில் ஒரு தோள்பட்டைப் பக்கம் புதிதாகக் கொஞ்சம் கிழிந்திருந்தது; அந்தக் கிழிசலின் மூலம் உழைத்து உரமேறிய உடம்பின் தசைப்பகுதி தெரிந்தது. ஒரு காலத்தில் அவளுடைய இன்ப ஆட்சிக்கே உடைமையாகிக் கிடந்த இந்த உடம்பின் அந்த ஒரு பாகத்தை அக்ஸீனியா தனது கண்களாலே முத்தமிட்டுக்கொண்டாள். என்றாலும் கண்களில் இருந்து அவளையும் அறியாமல் வழிந்த கண்ணீர், உதடுகளின் வழியாக முத்து முத்தாகச் சொட்டியது.

தண்ணீர் மொண்டபின்னர் வாளிகளை மணல்மீது வைத்துத் தூக்குத்தடியில் இணைத்தாள். கிரெகர் நடந்து சென்ற அடிச்சுவடு மணலில் பதிந்திருக்கக் கண்டாள். சுற்றுமுற்றும் திருட்டுத்தனமாக ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டாள்; ஆற்றங் கரையின் ஒரு கோடியில் குளித்துக்கொண்டிருந்த பையன்கள்

சிலரைத் தவிர, வேறு யாரும் கண்ணில் படவில்லை. அடிச்சுவடு பதிந்த இடத்தை உள்ளங்கையால் ஒற்றிவிட்டு நுகர்ந்தாள். நொடியில் எழுந்து வாளிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு மனதிற் குள்ளே சிரித்தவளாக வீட்டை நோக்கி விரைவாக நடையைக் கட்டினாள்.

மெல்லிய மஸ்லின் துணிபோன்ற மேகமூட்டப் போர்வைக்குள் நுழைந்துகொண்டே சூரியன் கிராமத்தைக் கடந்து சென்றான். தூரத்தில் தெரிந்த வெளேரென்ற மேகப் படலத்திற்குப் பின்னால் பசுமையும் குளிர்ச்சியும் நிறைந்த மேய்ச்சல் நிலம் பரந்து கிடந்தது. என்றாலும் வெயிலின் கொடுமை தாங்க முடியவில்லை. வீட்டுக் கூரையில் பதித்துள்ள இரும்புச்சட்டங்கள், ஜனநடமாட்டமின்றிப் புழுதிபடிந்த தெருக்கள், பண்ணை நிலத்தில் வெளிறிப்போயிருந்த புல் கற்றைகள் ஆகிய அனைத்தின்மீதும் வெப்பம் படர்ந்து புழுக்கத்தை மிகுதியாக்கிற்று.

அக்ஸ்னியா வீட்டின் வாசற்படியை நெருங்கி வந்த பொழுது அகன்ற வைக்கோல் தொப்பியணிந்த ஸ்டெபான் குதிரைகளை இழுத்துவந்து, கதிர் அறுக்கும் எந்திர வண்டியில் சேணம்பூட்டிக் கொண்டிருந்தான். “வாளியில் கொஞ்சம் நீர் ஊற்று” என்றான் ஸ்டெபான்.

அப்படி ஊற்றுகையில் அக்ஸ்னியாவின் கையை வெயிலால் குடேறிய வாளி விளிம்பு கட்டுவிட்டது.

“நீ கொஞ்சம் ஐஸ் வைத்திருக்க வேண்டும்; இல்லா விட்டால் சீக்கிரம் தண்ணீர் கொதித்துவிடும்” என்று கூறினான் அக்ஸ்னியா, தனது கணவனின் வியர்வை வழியும் முதுகைக் கவனித்தபடியே.

“சரி! மெலெக்காவ்களின் வீட்டிலிருந்து ஐஸ் வாங்கி வா” என்று கூறிவிட்டு, பழைய ஞாபகம் வரவே “இன்று நீ அங்கே போகாதே” என்று உரத்துக் கூறினான்.

வாயில் வெளிக்கதவைச் சாத்த அக்ஸ்னியா புறப்பட்டாள். தன் கண்களைத் தாழ்த்திப் பார்த்து, சாட்டையை எடுத்துக் கொண்டு “நீ எங்கே போகிறாய்!” என்று கேட்டாள்.

“வெளி வாயில் கதவை மூட”.

“விபசாரி! திரும்பி வா? உன்னைத்தான் போக வேண்டாம் என்று சொன்னேனே”.

அவள் உடனே அவசரமாகத் திரும்பினாள். வானி சுமக்கும் தடியை ஆணியில் மாட்ட அவள் முயன்றபொழுது அவளது கைகள் ரொம்பவும் நடுங்கின. தடி தடாலெனக் கீழே விழுந்தது.

சேணம் பூட்டியவுடன், தன் தார்ப்பாலின் மேல் சட்டையை முன்னிருக்கையில் போட்டபடி, கடிவாளத்தைப் பற்றினான் ஸ்டெபான்.

“கதவைத் திறடி”.

கதவைத் திறந்துவிட்டதோடு “எப்போது வருவீர்கள்?” என்று துணிவாகக் கேட்டும் வைத்தாள் அக்ஸ்னியா.

“சாயந்திரமாகும். அனிகுஷ்டாவுடன் சேர்ந்து கம்பங்கதிர் அறுத்து முடிக்க நான் இசைந்திருக்கிறேன். அவனுக்குச் சாப்பாடு எடுத்துப் போ; ஸ்மித்தினுடைய வயலில் அறுத்து முடித்தவுடன் நம் வயலுக்கு வந்துவிடுவான்”.

கதிர் அறுக்கும் எந்திர வண்டிச்சக்கரங்கள் கிரீச்சிட்டுத் தோய்ந்தன; நொடியில் தெருவெல்லாம் புழுதியைக் கிளப்பி விட்டு வண்டி மறைந்தது. அக்ஸ்னியா குடிசைக்குள் நுழைந்தாள். தலையை அழுத்திப் பிடித்தபடி கொஞ்ச நேரம் செயல்மறந்து நின்றாள். உடனே ஒரு கைக்குட்டையை எடுத்துத் தலையில் கட்டிக்கொண்டு நதிக்கரையை நோக்கி ஓட்டமெடுத்தாள்.

“ஒருவேளை அவன் சீக்கிரம் திரும்பிவிட்டால் நம் கதி என்னவாகும்? ம்.... என்ன ஆகும்? இனி என்ன ஆனால்தான் என்ன?” என்ற எண்ணமும் சமாதானமும் அவள் நினைவில் பரவின. சற்றுத் தாமதித்து நின்றாள்; தன் காலடியில் பெரிய பள்ளமாகப் பதிந்து மணல் சரிவதைப்போல் பிரமை ஏற்பட்டது. ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தாள்; பிறகு ஒரே ஓட்டத்தில் ஆற்றங்கரை வழியாகவே மேட்டுப் பண்ணைக்கு வந்துவிட்டாள்.

தோட்டத்து வேலிகள்; அவற்றின் நடுவில் கறிகாய்த் திட்டுகள்; சூரியகாந்திப்பூச் செடிகள், பூத்துக் குலுங்கி மஞ்சள் கடல்போலப் பரவிக் கிடந்தன. இன்னொரு பக்கம் உருளைக் கிழங்குச் செடிகள், லேசான பசுமை படர்ந்துப் பாத்திகட்டி

வளர்ந்திருந்தன. ஷாமில் பெண்கள் உருளைக்கிழங்குகளைக் குனிந்தபடி தோண்டிக்கொண்டிருந்தனர்; பாத்தியைச் செம்மைப் படுத்திக் கள்ள பறித்தனர். மெலெக்காவின் தோட்டத்தை அடைந்துவிட்டாள் அக்ஸீனியா. சுற்றுமுற்றும் திரும்பிப் பார்த்தபடி, கதவுக் கொக்கியை எடுத்துவிட்டுத் தோட்டத்திற்குள் புகுந்தாள். சூரிய காந்திப் பூச்செடியின் பசிய தண்டுகளின் ஓரமாகவே நடந்து வந்தாள். பிறகு செடிகளுக்குள் புகுந்து, மஞ்சள்நிறப் பூக்களோடு தன் முகத்தையும் புதைத்தபடி சற்றுப் பாவாடையை உயர்த்திச் செருகிக்கொண்டு தரையில் அமர்ந்தாள்.

சற்று நேரம் அமைதியாக ஏதாவது குரல் கேட்கிறதா என்று கவனித்தாள். அமைதி அவளது காதுகளில் ஓலமிட்டு இரைவது போலிருந்தது. தலைக்கு மேலே சுற்றிப் பறந்த தேனீ ஒன்றின் ரீங்காரம் சுற்றுப்புற அமைதியினுடே பின்னணியாய்க் கிளம்பியது. அவள் மனம் குழம்பிக் கிடந்தது. வாழ்க்கையில் எல்லாவித அவநம்பிக்கைகளும், சூனியமும் அவளைக் கவிந்து கொண்டன. என்னென்னவோ எண்ணி மயங்கினாள். இப்படி அரைமணி நேரம் கடந்தது. திடீரென்று தன் கணவனின் நினைவு வந்தது. “ஒருவேளை அவன் சீக்கிரம் திரும்பிவிட்டால்?” என்ற பழைய பயம் ஏற்பட்டது. உடனே வீட்டிற்குத் திரும்பி விடலாம் என்று எண்ணினாள். பாவாடையைச் சரிப்படுத்திய பின்னர், கைக்குட்டையை உதறித் தலையில் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்ட எத்தனித்தாள். அந்தச் சமயத்தில் தோட்டக்கதவு தடாரெனத் திறந்து மூடியது!

“அக்ஸீனியா!”

“இதோ இருக்கிறேன். இந்தப் பக்கமாக வாருங்கள்”.

“ஆஹா..... நீ வந்துவிட்டாயா!” என்றபடி பச்சை இலைச் செடிகள் சலசலக்க வேகமாய் வந்து அவளருகில் அமர்ந்தாள் கிரெகர்.

“உன் கன்னத்தில் என்ன?”

தன் சட்டை நுனியால் அக்ஸீனியா தன் கன்னத்தில் படிந்திருந்த பொன்நிற தூசியைத் துடைத்துக்கொண்டு, “சூரிய காந்திப் பூக்கள் பட்டதனால் அப்பா, ஆவியிருக்கும்” என்று பதிலளித்தாள்.

“அது சரி உன் கண்ணின் கீழ் என்ன?”

அதையும் அக்ஸீனியா துடைத்துக்கொண்டாள்.

இருவரின் கண்களும் சந்தித்தன; கிரெகரின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவதுபோல அக்ஸீனியாவின் கண்கள் அழுது வடிந்தன. அழுதுகொண்டே அவள் பதில் சொன்னாள்;

“என் உடம்பில் வலுவேதும் இல்லை. நான் நைந்து போய் விட்டேன், கிரிஷ்கா”.

“அவன் என்ன கொடுமை செய்தான்?”

வெஞ்சினத்துடன் தனது ரவிக்கையின் பொத்தான்களைப் படக்கென்று பிய்த்துக் கழற்றினாள். அவளுடைய மென்மையான, ரோசா வண்ண மார்பகத்தில் நீலக்கறுமை நிறத்தில் கன்றிப் போயிருந்த இரத்தக்காயங்கள் வரிவரியாகத் தெரிந்தன; எண்ணற்ற சிறாய்ப்புகள் பட்டுப்போன்ற அவள் மேனியைப் புண்ணாக்கியிருந்தன.

“என்னை என்ன பாடுபடுத்துகிறான் என்றெல்லாம் உனக்குத் தெரியாது. ஒவ்வொரு நாளும் என்னை அடித்துத் துன்புறுத்துகிறான்; என் இரத்தத்தையெல்லாம் உறிஞ்சிக் குடிக்கிறான்; என்னை அணுஅணுவாய்ச் சித்திரவதை செய்கிறான்; நாளுக்கு நாள் உடலை உருக்குலைக்கிறான்.... நீயோ எதுவும் பேசாது இப்படியிருக்கிறாய்.... நீயும் சரியான ஆசாமிதான்.... உனக்கு ஆசையும் விருப்பமும் இருந்தபொழுது என்னையே சுற்றித் திரிந்தாய்; நாய்போலக் குறுக்கிட்டு என்னைக் கெடுத்தாய்; எனக்குத் துன்பமும் தொல்லையும் வந்தபொழுது நீ பேசாது விலகிவிட்டாய்.... நீங்களெல்லாம்....” என்னும்பொழுது அவளது குரல் கம்மியது; முகம் சிவந்தது. விரல்கள் விதிர்விதிர்க்க ரவிக்கைப் பொத்தான்களை மாட்டிக்கொண்டாள். தன்னுடைய சுடுசொல்லால் கிரெகரின் மனம் புண்பட்டிருக்குமோ என்று அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். முகத்தை வேறுபுறமாகத் திருப்பிக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

ஒரு புல்லை எடுத்துப் பல்லில் நெருடியபடி, “அப்படியானால் உன்னைக் கெடுத்ததெல்லாம் நான்தான் என்று எல்லாப் பழியையும் என்மீதே போடுகிறாயா?” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“ஏன்! உன்மீது தவறே இல்லையா?”

“விருப்பமில்லாத பெட்டை நாயை ஆண் நாய் ஒருபோதும் தொந்தரவு செய்வதில்லை!”

அக்ஸீனியா தன் முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டாள் குறிபார்த்து அடித்ததுபோல அவன் சொல் அவளுடைய உள்ளத்தைத் தைத்தது.

கிரெகர் முகத்தைச் சுளித்தபடி அவளை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான். ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் அவளது விரல்களுக் கிடையில் வழிந்துகொண்டிருந்தது. சூரியனின் பொற்கதிர் களில் ஒன்று அந்தக் கண்ணீரில் பட்டுப் பிரதிபலித்தது. கண்ணீர் வடிந்த அடையாளம் கோடுபோலத் தெரிந்தது.

பிறர் தனக்குமுன் இருந்து கண்ணீர் வடிப்பதைக் கிரெகரால் பொறுக்க முடியாது. அவனும் அமைதியின்றித் தவித்தான். தனது கால்சட்டைமீது ஊறிவந்த எறும்பொன்றை இரக்கமின்றி நசுக்கிப் போட்டான்; மீண்டும் அக்ஸீனியாவைப் பார்த்தான். அவள் இன்னும் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள்; கண்ணீர் அலை அலையாகப் பிரவாகமெடுத்துப் புறங்கைகள் வழியாகக் கொட்டின.

“என்ன விஷயம்? நான் உன் மனம் புண்ணாகும்படி எதுவும் பேசிவிட்டேனா அக்ஸீனியா! கொஞ்சம் அழுகையை நிறுத்து; நான் சொல்வதைக்கேள்”

முகத்தை மூடியிருந்த கைகளை வெடுக்கென எடுத்தாள். “நான் ஆலோசனை கேட்டுப்போக இங்கே வந்தேன். நீ எதற்கு இவ்வாறு பேசினாய்? இதுவரையில் பட்ட கஷ்டம் போதும் என்றிருக்கையில் நீ...”

கிரெகர் தான் செய்த தவறை உணர்ந்து மிகவும் வருந்தினான். “அக்ஸீனியா! உன்னை இழித்துக்கூறும் எண்ணம் எனக்கில்லை. நான் கூறியதைப் பொருட்படுத்தாதே” என்று சமாதானப்படுத்தினான் கிரெகர்.

“நான் ஒன்றும் உன்னோடு ஒட்டிக்கொள்ள வரவில்லை. நீ எதற்கும் அஞ்சவேண்டாம்” என்று கேவிக் கேவிச் சொன்னாள் அவள்.

கிரெகரின் மீண்டும் தன்னைப் பிணைத்துக்கொள்ள விரும்பித்தான். அங்கு வரவில்லை என்பதை அந்த நிமிடத்தில்

உண்மையாகவே அவள் நம்பினாள். ஆனால் சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் டான் நதிப்படுகையில் ஓடிவந்தபொழுது அவள் எண்ணியதோ முற்றிலும் வேறு! “எல்லாவற்றையும் அவனிடம் சொல்லி ஒரு முடிவிற்கு வந்துவிட வேண்டும். அவனை விட்டால் வேறு யாருடன் இனி நான் வாழமுடியும்?” என்று தான் எண்ணி வந்தாள். இப்பொழுது நொடியில் நினைப்பு மாறிவிட்டது. ஸ்டெபானைப்பற்றிய நினைவு வந்தவுடன், தலையைப் பலமாக ஆட்டி அந்த விபரீத எண்ணத்தை அகற்ற முயன்றாள்.

கிரெகர் வாயில் குதப்பியிருந்த சிவப்புமலர் இதழ்களைக் காறித் துப்பினான்; ஒரு முழங்கையை ஊன்றி அரைகுறையாகக் குந்தியபடி தன் வயிற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு, “அப்படியானால் இதோடு நம் காதல் முடிந்தது!” என்றான்.

திடுக்கிட்ட அக்ஸீனியா “முடிந்துவிட்டது என்றால் எப்படி?” என்று அழுத்திக் கேட்டபடி, அவனது இரக்கமற்ற கண்களை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். அவன் கண்களில் வெண்மை படிந்திருந்தது. அவன் தன் கண்களை வேறுபுறமாகத் திருப்பிக் கொண்டான்.

உழுது புரண்டிருந்த மண் ஒருவகையான மணத்தைப் பரப்பியது; மங்கிய சூரிய கிரகணமும், சூழ்ந்திருந்த மேக மூட்டமும் சுற்றுப்புறச் சோபையைக் குன்றச் செய்தன. சூரிய காந்திச் செடிகள்மீது சிறுகாற்று சலனமிட்டு வந்தது. தவழ்ந்து செல்லும் கரிய மேகத்திரள் கூட்டமொன்று சூரியனைச் சுற்றி கறுமைக் கோட்டை எழுப்பியது. மந்தாரம் போன்ற நிழலின் சாயை பரவியது. புல்வெளி, கிராமத்து வீடுகள், அக்ஸீனியாவின் துக்கம் தோய்ந்த முகம் - ஆகிய அனைத்திலும் புகைபோன்ற கறுமை படர்ந்தது.

கிரெகர் திடீரென்று நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டான். தொண்டைக் கரகரப்பால் திணறிச் செறுமும் குதிரையின் முனகல்போல அப்பெருமூச்சு வெளிவந்தது. வெப்பமேறியிருந்த நிலத்தில் மல்லாந்து படுத்தபடி உடலுக்குச் சூடேற்றி ஓய்ந்திருந்தான். மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தான்:

“அக்ஸீனியா! நான் சொல்லுவதைக் கேள்... கேட்கிறாயா? நமது நிலை என்னமோ மோசமானதுதான். எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது.... நான் அதைத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

அப்பொழுது உருளும் வண்டிச்சக்கரத்தின் இரைச்சலும், அதற்கும் மேலே பெண்ணொருத்தியின் முரட்டுச் சத்தமும் போட்டியிட்டுத் தோட்டத்தின் ஊடே பாய்ந்து வந்தது. “ஏய் வழுக்கைத் தலை... கிளம்பு!” என்ற அதட்டல் நன்கு கேட்டது.

அக்ஸீனியாவிற்கு இந்தச் சத்தம் வெகு சமீபத்தில் கேட்பது போலிருந்தது. உடனே தரையோடு தரையாகப் பதுங்கிக் கொண்டாள். கிரெகர் லேசாகத் தலையைத் தூக்கி மெதுவாகச் சொன்னான்:

“உன் கைக்குட்டையை அகற்றிவிடு... தலையில் கிடக்கும் இதுவே நம்மைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும் போலிருக்கிறது... அவர்கள் நம்மைப் பார்த்துவிடக்கூடும்”.

அக்ஸீனியா தலையில் கட்டியிருந்த கைக்குட்டையை அகற்றினாள். தோட்டத்தில் உலவிவந்த வெப்பக்காற்று அவளது மெல்லிய கழுத்துப்புறத்தைக் கத்திபோல வெட்டியது. வண்டிச் சத்தம் மெதுவாகக் காற்றோடு கலந்து மறைந்தது.

“நான் இதைத்தான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கிரெகர் மீண்டும் துவக்கினான். மனத்துணிவும் உற்சாகமும் கொண்டவன்போலப் பேசத் தொடங்கினான். “ஒருமுறை செய்த தவறுக்காக வருந்துவதில் பயனில்லை... நடந்ததை மாற்ற முடியாது. பழியை யார்மீது சுமத்தி என்ன பயன்? எப்படியானாலும் நாம் இருவரும் வாழ்ந்தேயாக வேண்டும்... இல்லையா?”

அக்ஸீனியா அவளது ஒவ்வொரு சொல்லையும் ஆர்வத் தோடு கேட்டாள்; கைக்கு அப்பப்பட்ட சிறு குச்சியை ஒடித்துக் கொண்டு தன் துன்பத்தையும் மறந்து அவன் பேசுமுடிவதைக் கேட்டாள். அந்த முகத்தில் உணர்ச்சியின்றிப் பதிக்ப்பட்டிருந்த இரண்டோ வறண்ட கண்களில் திடீரென விவெட்டிய பளபளப்பைக் கவனித்தாள்.

“நான் நினைப்பது என்னவென்றால்... இம்மாதிரி வாழ்விற்கு நாம் ஒரு முடிவு கட்டிவிடுவோம்...”

அக்ஸீனியாவிற்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை; மனதில் ஒருவகைக் காந்த உணர்ச்சியும் திடீரென ஏற்பட்டன; கை விரல்கள் திருக்கிகொண்டன; கைகள் குழல்கள் அருங்கி விரிந்தன. கைகளுடைய வலிமையும் மன வலும்காகத் துடிதுடித்தாள்.

அவன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்று மனங்கவன்றான். பயப்பிராந்தியும், பொறுமையின்மையும் அவளது முகத்தில் அனலாகப் பரவின; வாயில் ஈரப்பசை வறண்டுவிட்டது; நாக்கு ஒட்டிக்கொண்டது. எண்ணம் மட்டும் எங்கெங்கோ முட்டி மோதியது. “ஸ்டெபானுக்கே ஒரு முடிவு கட்டிவிடுவோம்” என்றுதான் துணிந்து சொல்லப் போகிறானா என்று அவன் விதிர்விதிர்த்துப் போனான்.

ஆனால் கிரெகர் அலட்சியமாக, விரிந்துபோயிருந்த தன் உதட்டை நாக்கால் சப்பியபடி, மிகவும் சாவதானமாக... “நம் காதல் உறவுக்கே ஒரு முடிவு கட்டிவிடுவோம்... தொடர்பையே விட்டுவிடுவோம், என்ன?” என்றான்.

அக்ஸீனியா கொதித்தெழுந்திருந்தாள். சூரிய காந்திப் பூக்களை நெட்டித் தள்ளியபடி தோட்டக் கதவை நோக்கி நடையைக் கட்டினாள்.

“அக்ஸீனியா!” என்று நெஞ்சடைக்க, கரகரத்த குரலில் கூப்பிட்டான் கிரெகர்.

கதவு கிரிச்சிட்டு மூடிக்கொண்டது.

17

கும்பங்கதிரர்கள் அறுத்துச் சூட்டிக்கப்பட்டன. தானிய மூட்டைகளைக் கட்டியெடுத்துக் களத்தில் சேர்க்க வேண்டியது தான் பாக்கி. இதற்குள் இதர வயல்களில் கோதுமைக் கதிர்கள் முதிர்ந்துவிட்டன. பரந்துகிடந்த வயல்களில் செழித்துக் கதிர் நீட்டிக்கிடந்த கோதுமைப் பயிர்களின் இலைகள் உலர்ந்து மஞ்சள் நிறச் சருகாயின; குழல்கள்போலச் சுருண்டு தொங்கின; அடிக்கட்டைகள் தட்டையாய்க் காய்ந்துவிட்டன.

இந்தமுறை நல்ல அறுவடை என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லி மகிழ்ந்தனர். வயலெங்கும் தானியக்கதிர்கள் கொழுத்துக் குலங்கின; தானிய மணிகள் செழித்துக் களத்து விளங்கின.

கிரெகரின் திருமணத்தைப் பற்றித் தன் மனைவி இன்னிச்சினாவிடம் கலந்து பண்டாலிமான் பேசினாள். திருமணத்தை உடனடியாக முடிப்பதற்குப் பெண்ணிட்டார் இசைந்தாலும்கூட வருகிற ஆகஸ்டு முதல் தேதிவரை ஒத்திப் போட தான் நேரிடும் என்று விளக்கமாகச் சொன்னான்.

“குருஷிநோவின் வீட்டிற்குச் சென்று பெண் தரச் சம்மதம் தானா” என்ற இறுதி ஒப்புதலைப் பெற்றுவர இன்னும் பண்டாலிமான் செல்லவில்லை. ஏனென்றால் இதற்குள்ளாக அறுவடை வேலைகள் முடியவேண்டியிருந்தது; மேலும் வசதியான ஓய்வு நாளும் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

மெலெக்காவ் குடும்பத்தினர் தம் வயலில் அறுவடை செய்ய ஒரு வெள்ளிக்கிழமையன்று புறப்பட்டனர். பண்டாலிமான் தன் வீட்டுக் கூட்டுவண்டியின் குறுக்குச் சட்டத்தைக் கழற்றி, அறுத்த கதிர்களைச் சுமந்துவர ஏற்பாடு செய்தான். பியோட்ராவும் கிரெகரும் முன்கூட்டியே அறுவடையைத் துவங்க வயலுக்குச் சென்றுவிட்டனர். பியோட்ரா குதிரைமீதும் கிரெகர் நடந்தும் சென்றனர். கிரெகர் சோகம் சூழ்ந்தவனாயிருந்தான்; கீழ்த்தாடையிலிருந்து கன்னத்து எலும்புக்கூடுவரை சதைத் தொகுதிகள் ஏறி இறங்கும் வண்ணம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு வேலை பார்த்தான். இவ்விதம் தன் தம்பியின் முகம் மாறுபாட்டைவதைக் கண்ட பியோட்ரா, தன்னோடு அவன் சண்டைக்கு வரவே முயல்கிறான் என்பதை எளிதில் புரிந்து கொண்டான். என்றாலும்கூட லேசாகச் சிரித்தபடியே, கிரெகரைக் கிண்டல் பண்ணத் தொடங்கினான்:

“நீதான் ஒன்றுமே சொல்வதில்லை. கடவுள்மேல் சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். அவள் எல்லாவற்றையும் என்னிடம் அவிழ்த்துவிட்டாள் தெரியுமா?”

“சரி, சரி. சொன்னால் போகட்டும் போ... பரவாயில்லை” என்று அலட்சியமாகச் சொன்னபடி தன் மீசைநுனியை நாக்கால் கடித்துக்கொண்டான் கிரெகர்.

அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா? “மெலெக்காவ் வீட்டுச் சூரியகாந்திப் பூத்தோட்டத்தில், பாத்திகளின் ஊடே பேச்சுக்குரல் கேட்டது” என்றாளாம். அப்பொழுது அவள் நகரத்திலிருந்து திரும்பிக்கொண்டிருந்தாளாம்.... நீ என்ன டான்னா... முழுப்பூசணிக்காயையும்...”

“பியோட்ரா... போதும் நிறுத்து!”

“ஆமா...மா நிறுத்தத்தான் போகிறேன்... குக, குக என்ற கொஞ்சம் குரல்கள் கேட்டனவாம்... உடனே பாத்திகளின் ஊடே எட்டிப் பார்த்தாளாம்...”

இதைக் கேட்டதும் கிரெகரின் முகம் சிவந்தது, கண்கள் இடுங்கின. “நீ இப்பொழுது நிறுத்தப் போகிறாயா, இல்லையா?”

“நீ விசித்திரமான இளைஞனப்பா! நான் கேள்விப்பட்டதனைத்தையும் சொல்லி முடிக்கவிடேன்!”

“பியோட்ரா கடைசித் தடவையாக எச்சரிக்கிறேன்; இன்றேல் நமக்குள் குத்துச்சண்டையெல்லாம் மூண்டுவிடும்... ஆமாம்” என்று கிரெகர் பயமுறுத்தினான்.

பியோட்ரா தன் கண்களை உயர்த்தி, தன் இருப்பிடத்திலிருந்து கிரெகரை நேருக்கு நேர் சந்திக்கத் திரும்பினான்.

“ம்... அவள் சொன்னதை அப்படியே சொல்கிறேன்... ‘நான் வேலிக்கு இடையே உற்றுப்பார்த்தேன்... இரு காதலர்களும் ஒருவர் கையில் இன்னொருவர் தலைவைத்திருந்தனர்...!’ என்றாள். நான் ‘யார் அவர்கள்?’ என்று கேட்டேன். ‘யார்... எல்லாம் உம் தம்பியும் அக்ஸீனியாவும் தான்’ என்று சொன்னாள். உடனே நான்...”

பியோட்ரா முடிப்பதற்குள், கதிர் அறுக்கும் எந்திரத்துக்கு அருகில் கிடந்த கவைக் குச்சியை எடுத்துக்கொண்டு கிரெகர் தன் சகோதரனை நெருங்கினான். உடனே பியோட்ரா கடிவாளத்தை நெகிழவிட்டுத் தன் இருக்கையிலிருந்து குதித்துக் குதிரைகளுக்கு முன்னால் போய் நின்றனாள்.

“அடெ... பிசாசுப்பயலே! நிஜமாகவே அடிக்க வந்து விட்டாயா? மூஞ்சியைப் பாரு...”

கிரெகர் தன் பற்களை ஒநாயைப்போலக் கடித்துக் கொண்டு, கையிலிருந்த முளைக்குச்சியைப் பியோட்ராவினிடம் கொடுத்தான். பியோட்ரா நொடியில் தரையோடு தரையாக, கையையும், முழங்காலையும் ஊன்றிப் படுத்துக்கொண்டாள். அவனுக்கு மேலே ‘உஷ்’ என்ற ஒலியுடன் வீசியெறிந்த குச்சி பாய்ந்து சென்று தரையில் குத்தி ஆடி நின்றது. பியோட்ரா தலையைத் தூக்கி எழுந்தான்.

நடுங்கி நின்ற குதிரைகளின் கடிவாளத்தைப் பற்றியபடி... “அட பன்றியே! இன்னேரம் என்னைக் கொல்ல இருந்தாயே!” என்று உறுமினான்.

“ஆம்! உன்னைக் கொன்றே போட்டிருப்பேன்”.

“நீ ஒரு மடையன்; அதிலும் வெறிபிடித்த பிசாசுப்பயல்; நீ தகப்பனுக்கு ஏற்ற பிள்ளைதான், சரியான துருக்கியப் பயல்தான்”

தரையில் குத்திட்டுப் பாய்ந்து நின்ற கவைக் கம்பைப் பிடுங்கி எடுத்தபடி கிரெகர் கதிர் அறுக்கும் எந்திரத்திற்குப் பின்னால் நடந்து வந்தான்.

“இங்கே வா, அந்தக் கவைக் கம்பைத் தந்துவிடு!” என்று சைகைகாட்டி அழைத்தான் பியோட்ரா.

பியோட்ரா வலதுகையில் பிடித்திருந்த கடிவாளத்தை இடதுகைக்கு மாற்றிக்கொண்டான். கவைக் கம்பைக் கையில் வாங்கினான். அதன் பிடியைக் கையில் பற்றிக் குச்சியைத் திருப்பிக்கொண்டான். கிரெகரின் முதுகில் ஓங்கி ஓர் அடி வைத்தான்.

“உன்னைச் சவுக்கால் வெளுத்தால்தான் சரிக்கு வரும்” என்று உறுமினான். இதற்குள் கிரெகர் குதித்துத் தாவி அப்பால் சென்று விட்டான். சில வினாடிகள் இருவரும் பேசாதிருந்தனர்; ஒருவரை ஒருவர் வெட்டி விழுங்கிவிடுவதுபோலப் பார்த்துக்கொண்டனர். இருவரும் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டனர். மீண்டும் உறுத்துப் பார்த்தனர்; அவர்களால் சிரிப்பை அடக்க முடிய வில்லை. வாய்விட்டு இருவரும் சிரித்தும் விட்டனர்.

இந்தச் சமயத்தில் கிறிஸ்தோனியாவின் மனைவி நகரத்திலிருந்து வேறு குறுக்குப் பாதையொன்றின் வழியாகக் கிராமத்துக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது கிரெகர் தன் அண்ணன்மீது பாய்ந்து விழுவதைத் தூரத்திலிருந்து அவள் கண்டாள்; தான் ஏறிவந்த மொட்டை வண்டிமீது ஏறி நின்று இந்தச் சண்டையைப் பார்த்தாள்; மெலெக்காவின் குடும்பத்தார் அறுவடை செய்யும் நிலம் இடையில் கிடந்தாலும், குதிரைகள் மறைத்ததாலும் இந்தச் சண்டையைத் தெளிவாகப் பார்க்க அவளால் முடியவில்லை. கிராமத்திற்குள் நுழைந்ததும் நுழையாததுமாகப் பக்கத்து வீட்டுக்காரியிடம் தான் வயலில் கண்ட சண்டையைத் திரித்துச் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டாள் கிறிஸ்தோனியாவின் மனைவி!

“அடி கிளிமோவ்னா!... ஓடு... அந்த புரோகோவியிடம் ஓடிப்போய் உடனே சொல். தார்த்தாரிய மேட்டுக்குப் பக்கத்தில்

அவருடைய பையன்கள் இருவரும் கவைக் குச்சியாலும் முள்ளுக் கம்பியாலும் சண்டை போடுகிறார்கள் என்று சொல். முள்ளுக் கம்பியால் பியோட்ராவின் முதுகில் கிரெகர் ஓங்கியடித்தான்; பியோட்ரா திருப்பி வெளுத்துவிட்டான்.... ஒரே ரத்தம்.... பார்க்கச் சகிக்காத கோரம்... சொல்... சொல்!”

களைத்துப்போன குதிரைகளை விரட்டுவதற்காகக் கூவிக் கூவி பியோட்ராவின் தொண்டை கம்மிவிட்டது. தனது புழுதி படிந்த பூட்ஸ்காலை அறுவடை எந்திரத்தில் பதித்தவாறு கிரெகர் வேலைதொடங்கினான். கதிர் அறுக்கும் எந்திரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிக் களைத்துப்போன குதிரைகளைச் சுண்டி நிமிண்டினான் பியோட்ரா; ஈக்கடி தாங்காமல் குதிரைகள் வால்களைச் சுழற்றின; எந்திரத்தில் சிக்கிக்கிடந்த கோதுமைக் கதிர்களைக் கவைக் குச்சியினால் நெம்பித் தள்ளினான் கிரெகர். ஸ்டெப்பி வயல்வெளி முழுவதும் அறுவடை வேலை துரிதமாக நடந்தது. அறுவடை எந்திரத்தின் சுத்திகள் கிரீச்சிட்டு அறுத்துத் தள்ளின; வயலெங்கும் கோதுமைத்தாள்கள் குவியல் குவியலாகக் கிடந்தன.

“இன்னும் இரண்டு துண்டு நிலம்தான் பாக்கியிருக்கிறது. இதை அறுத்து முடிந்தவுடன் கொஞ்சம் சுருட்டுப்பிடிக்க நிறுத்துவோம்!” என்று எந்திரத்தின் சத்தத்திற்குமேல் கத்தினான் பியோட்ரா. கிரெகர் பேசாது தலையசைத்தான். ஒட்டி உலர்ந்த உடுகளைத் திறந்து அவனால் பேச முடியவில்லை. கவைக் குச்சியின் முனைப்பகுதியை நெருக்கிப்பிடித்துக் கோதுமைத் தாள்களை நெட்டித்தள்ளி நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டான். முகமெல்லாம் வியர்வை ஆறாக வடிந்து கொட்டியது; கண்ணிமையின் மேற்புறத்தில் சோப்பு நுரைபோல வழிந்தது; சற்று நேரம் கழிந்தது. குதிரைகளை நிறுத்திவிட்டு இருவரும் கொஞ்சம் குடித்தனர்; அப்புறம் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டனர்.

“அதோ, பாதையில் யாரோ வேகமாக குதிரையை விரட்டி வருகிறார்களே!” என்று உள்ளங்கையை மடித்துப் புருவத்தின் மீது உயர்த்தியபடி பியோட்ரா சொன்னான்.

கிரெகர் வியப்புக் குறியோடு கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“நம், அப்பாதான் வருகிறார் போலிருக்கிறது!”

“உனக்குப் பைத்தியம் முற்றிவிட்டதாடா... அவரு எந்தக் குதிரை மேலே ஏறி வருவாரு? இரண்டு குதிரைகளையும்தான் நாம் ஓட்டி வந்துவிட்டோமே!”

“அவரேதான்... கடவுள் அறிய... அப்பாதான் வருகிறார்”.

இதற்குள் குதிரையில் ஏறிவந்தவர் அருகில் வந்துவிட்டார். “ஆம்! அப்பாதான்” என்றபடி பியோட்ரா எழுந்து கூத்தாடினான்.

எதற்காக அப்பா திடீரென்று புறப்பட்டு வருகிறார் என்பதுபற்றி இருவருக்கும் விளங்கவில்லை. “வீட்டில் ஏதோ தகராறு போலிருக்கிறது” என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தான் கிரெகர்.

நூறு கெஜங்களுக்கு அப்பால் கடிவாளத்தைத் தளர்த்திக் குதிரையை நிறுத்தினான் பண்டாலிமான். “அடே விபசாரிக்குப் பிறந்த பயல்களா! உங்கள் இருவரையும் நொறுக்கிவிடுகிறேன் பாருங்கள்!” என்று இரைந்துகொண்டே கையில் இருந்த சவுக்கைச் சுழற்றியபடி நெருங்கினான்.

“இதென்னப்பா... இது...!” என்று மென்று விழுங்கினான், அதிர்ச்சியடைந்த பியோட்ரா. இந்த அதிர்ச்சியில் பாதி மீசை அவனது வாய்க்குள் தஞ்சம் புகுந்துவிட்டது.

“அறுவடை எந்திரத்திற்கு அப்பால் போய் நின்று கொள்ளுவோம்... இல்லாவிட்டால் நம்மைச் சவுக்கால் அப்பா பிய்த்தெடுத்துவிடுவார். நம் குடலைக்கூடப் பிடுங்கிப் போட்டு விடுவார் போலிருக்கிறது!” என்று நழுட்டுச் சிரிப்புடன் பொங்கிவந்த தந்தைக்கும், தங்களுக்கும் இடையே எந்திரத்தைத் தள்ளிவிட்டான் கிரெகர்.

பண்டாலிமான் நெருங்கி வந்தான்; வேகமாக ஓடிவந்ததால் நுரைக்கி, மெதுவாக நடந்துவந்து நின்றது குதிரை. பண்டாலிமான் தன் கையிலிருந்ததைச் சுழற்றிக்கொண்டே “அடே! பிசாக பெற்ற பிள்ளைகளா? நீங்கள் இங்கே எதற்கு வந்தீர்கள்?” என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.

“என்னப்பா இது... நாங்கள் இதுவரை அறுவடைதானே செய்தோம்; சுற்றிலும் அறுத்துக் கிடக்கும் கதிர்களைப் பாருங்களேன்!” என்று பியோட்ரா கையை வீசிச் சுற்றும்

காண்பித்தான்; என்றாலும் அவனது கண் அப்பாவின் கையில் இருந்த சவுக்கின்மீதே பதிந்து நின்றது!

கவைக் கம்பால் அடித்துக்கொண்டது யார்? எதற்காகச் சண்டையிட்டுக் கொண்டீர்கள்?”

அப்பா நின்ற பக்கம் தன் முதுகைத் திருப்பியபடி கிரெகர் வானத்தில் தவழ்ந்து சென்ற மேகக்கூட்டத்திரளை வாய்விட்டு எண்ணத் தொடங்கினான்.

“எந்தக் கவைக் கம்பு? யார் சண்டையிட்டது?” என்று எதுவும் தெரியாதவன்போலத் தன் தந்தையைப் பியோட்ரா ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

“என்ன அந்தப் பெட்டைச் சிறுக்கியின் மகள் ஓடிவந்து ஓலமிட்டாளே! ‘உன் பிள்ளைகள் இருவரும் கவைக் கம்பால் அடித்துக்கொண்டு சாகிறார்கள்’ என்று கதறினாளே! ம்... இதுக்கு என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று சாவதானமாகத் தலையை ஆட்டிக் கேட்டான் பண்டாலிமான். கடிவாளத்தைத் தொங்கவிட்டுக் கீழே குதித்தான். “இந்தச் சிறுக்கி சொன்னதைக் கேட்டு, என்னவோ ஏதோவென்று ஒரு ஓசைக்குதிரையை வாங்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தேன், தெரியுமா?” என்றான்.

“யாரப்பா, அப்படிச் சொன்னது?”

“யார்? ஒரு பெண்பிள்ளைதான்!”

“அவள் சொல்லுவது பொய்யப்பா. வண்டியில் தூங்கி வழிந்தபடி ஏதாவது கனவுகண்டு உளறியிருப்பாள்”.

“அந்தப் பொட்டச்சிதான்” என்று உரத்த குரலில் கத்திக்கொண்டே தன் தாடியை உருவிவிட்டுக்கொண்டான் பண்டாலிமான். “அவள் கிளிமோவ்னா வீட்டு விபசாரி வந்து சொன்னாள். அட கடவுளே! என்ன பாபாய் போய்விட்டது. அந்தப் பெட்டை நாயைப் போய்ப் பேசிக்கொள்ளுகிறேன்” என்று குதித்தான் கிழவன்.

வந்த சிரிப்பை வாய்க்குள்ளேயே அடக்கியபடி கிரெகர் தலைகுனிந்து தரையைப் பார்த்து நின்றான். வியர்வை வழியும் புருவத்தைத் துடைத்த தந்தையின் கைகளையே பார்த்துக் கொண்டு பியோட்ரா செயல் மறந்து நின்றான்.

தன் ஆத்திரம் அடங்கும்வரை ஆடித் தீர்த்தபின், பண்டாலிமான் அடங்கினான். உடனே அறுவடை எந்திரத்தில் ஏறியமர்ந்து குதிரைகளை முடுக்கினான். கொஞ்ச நேரம் அறுவடை செய்தான். பிறகு தான் ஏறிவந்த குதிரையிலே அமர்ந்து கிராமத்துக்குத் திரும்பினான். தான் கோபாக்கினியோடு கொண்டு சென்ற சவுக்கை மறந்து அங்கேயே போட்டு வந்துவிட்டான். பியோட்ரா அதைக் கையிலெடுத்து அங்கு மிங்கும் வீசியபடி, தன் சகோதரனிடம் சாவதானமாகச் சொன்னான்:

“தம்பி, நமக்குச் சரியான சனியன் பிடிக்க இருந்தது. இது சாதாரணச் சாட்டையில்லையப்பா... உன் உயிரை அப்படியே குடித்திருக்கும் தம்பி! தெரியுமா! ஒரே வீச்சில் உன் தலையைக் கிள்ளிக்கொண்டு போய்விடும்! நல்லவேளை தப்பித்தோம்”.

18

தாதார்ஸ்க் நகரத்திலேயே பெரும் பணக்காரர்கள் என்று பெயரும் மதிப்பும் குருஷிநோவ் குடும்பத்தாருக்கு இருந்தது. அவர்களிடம் பதினான்கு ஜோடிக் காளைகள், குதிரைகள், பெட்டைக் குதிரைகள், பதினைந்து பகக்கள், கணக்கிலடங்காத இதர கால்நடைகள், நூற்றுக்கணக்கான ஆடுகள் அடங்கிய பெரிய மந்தை ஆகிய எல்லாச் செல்வமும் திரண்டிருந்தது. கிராமத்துப் பிரபல வியாபாரியான மோக்காவின் வீட்டைப் போலவே இவர்களது வீடும் இரும்புச் சட்டங்களால் வேயப் பட்டிருந்தது. திருத்தமான அமைக்கப்பட்ட ஆறு அறைகள் அந்த வீட்டில் உண்டு. வீட்டின் முன்புறத்தில் புதிய ஓடுகள் பரப்பிய முற்றம் இருந்தது; வீட்டின் சுற்றுப்புறத் தோட்டம் மூன்று ஏக்கரா அளவிற்குப் பரவியிருந்தது. ஒரு மனிதனுக்கு இதைவிட வேறென்ன வேண்டும்?

முதன்முதலாக, பண்டாலிமான் தன் மகன் கிரெகருக்குப் பெண் கேட்டு, குருஷிநோவ் வீட்டிற்கு வந்தானே, அப்பொழுது ஒருவகைத் தயக்கத்தோடும், புரியாத மனக்கிலேசத்தோடும் தான் கேட்டான். ஏனென்றால் தன்னைவிட எல்லாவகைச் செல்வமும் நிறைந்த குருஷிநோவின் மகளைத் தன் மகனுக்குக் கேட்டால் ஏதாவது தவறாக எண்ண நேருமோ என்று தயங்கினான். தவிர, குருஷிநோவ் தம்பதிகளும் தம் மகனுக்குக் கிரெகரைவிட வசதியும் செல்வமும் நிறைந்த வேறு ஒரு பையனைப் பார்த்து

முடிக்கவும் கூடும். குருஷிநோவிடம் சென்று பெண்ணைக் கொடு என்று கெஞ்சிக் கேட்கப் பண்டாலிமானுக்கு விருப்ப மில்லை. ஆனால் அவனது மனைவி இலினிச்சினா அவனைப் பிய்த்துப் பிடுங்கிவிட்டாள். இரும்பைத் துரு கரைப்பதுபோல் நச்சரித்துவிட்டாள். கடைசியில் பண்டாலிமானை ஒப்புக் கொள்ளவும் செய்துவிட்டாள். எனவேதான் குருஷிநோவின் வீட்டிற்குப் பண்டாலிமான் பெண் கேட்கச் சென்றான்; கிரெகர், இலினிச்சினா, இந்தப் பரந்த உலகம் ஆகிய அத்தனை யையும் மனதிற்குள் சபித்தபடியே அவர்களது பதிலைக் கேட்டுவர ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமையை எதிர் பார்த்திருந்தான்.

இதற்குள் குருஷிநோவ் வீட்டில் இத்திருமணம்பற்றிக் காரசாரமான பேச்சுகளும் விவாதங்களும் தொடங்கிவிட்டன. மெலெக்காவின் குடும்பத்தினர் முதலில் வந்து முறைப்படி பெண் கேட்டுச் சென்றதுமுதல், அதிலும் கிரெகரை நேரில் கண்டதுமுதல், அக்குடும்பத்தின்மீது நடாலியாவுக்கு ஒருவகை மனப்பிடிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. தன்னுடைய பெற்றோரிடம் “கிரெகர் என்னை விரும்புகிறானென்றால் நான் வேறு யாரையும் மணக்க மாட்டேன், அவன்மீதே எனக்கும் பிரியம்” என்று துணிந்து தன் அபிப்பிராயத்தைத் தன் தாயாரிடம் தெரிவித்து விட்டாள்.

“ஒரு முட்டாள் பயலைப் போய்த் தனக்குப் புருஷனாக இவளே தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டாளே!” என்று தகப்பனார் அங்கலாய்த்தார். “அவன் காட்டுமிராண்டிபோலக் கறுப்பு; நாடோடிபோல நடத்தைகொண்டவன். என் அழகுத் தெய்வமே நீ இப்படி ஒரு அவலட்சணத்தை நீ மணக்க வேண்டாம். அவனைவிடச் சிறந்த கணவனை ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று விளக்கிப் பார்த்தார்.

நடாலியாவின் முகம் நாணத்தால் சிவந்தது; துக்கத்தால் சுருங்கியது. “எனக்கு வேறு யார்மீதும் பிரியமில்லை. கிரெகர் இல்லையென்றால் எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம். என்னை எங்காவது கன்னியர் மடத்திற்கு அனுப்பிவிடுங்கள்” என்று முகத்தை மறைத்து விசிக்கத் தொடங்கினாள்.

“அவன் ஒரு ஊர்ச்சுற்றிக் கழுதை; அதிலும் கண்ட பெண் களைபெல்லாம் விரட்டித் திரியும் வெறியன்; அதிலும் போர் வீரர்களின் மனைவிகளைச் சுற்றியோடும் அயோக்கியனாயிற்றே

அம்மா!” என்று தனது கடைசி ஆயுதத்தையும் பிரயோகித்தார் குருஷிநோவ்.

“சரி... அப்படியிருந்தால் என்ன? போகட்டுமே! எல்லாம் முன்புதானே அப்படி....!” என்று அதற்கும் சமாதானம் சொன்னான் நடாலியா.

“நீயே அப்படிச் சொன்னால் எனக்கென்ன?” என்றார் தந்தை.

நடாலியாதான் மூத்த பெண்; எனவே அப்பாவிற்கு அவள் மீது தனி வாஞ்சையும் பிரியமும் உண்டு. ஆகவேதான் பலர் பெண் கேட்டு வந்தபோதும் அவள் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவளிடம் இதுவரை ஏதும் கேட்கவில்லை. அவளை விரும்பி நெடுந்தூரத்திலிருந்தெல்லாம் பல பணக்காரக் கொஸாக்கியர்கள் வந்தார்கள். ஆனால் இவர்களில் யாரையும் நடாலியா ஏறெடுத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. எல்லாக் கல்யாணப் பேச்சும் கிணற்றில் போட்ட கல்லாகவே கிடந்தன.

மீரான், தன் மனதிற்குள் கிரெகரை விரும்பினான். கொஸாக்கியர்களுக்கே உரிய இயல்பான உடல் வலிவும், உறுதியான உள்ளமும், விவசாயத்தில் விருப்பமும் கடின உழைப்பும் கிரெகரிடம் பொருந்தியிருக்கக் கண்டான். கிரெகர் குதிரை ஏற்றப் போட்டியில் முதல் பரிசைப் பெற்றபொழுதே மீரானுக்கு அவன்மீது ஒரு கண் விழுந்தது. அந்தக் கிராமத்து இளைஞர்களின் முக்கியமானவனாகக் கிரெகருக்கு மதிப்புக் கொடுத்து வந்தான். ஆனால் அவன் ஏழை; அதிலும் ஒழுக்கம் கெட்டவன் என்று ஊராரால் இகழ்ந்து பேசப்படுபவன். இந்த நிலையில் தன் பெண்ணை அவனுக்குக் கொடுத்து ஏளனச் சின்னமாக மீரான் விரும்பவில்லை.

ஆனால் அவனது மனைவிக்குக் கிரெகரை பிடித்துப் போய்விட்டது. அவர்கள் வந்து சென்ற இரவே தன் முடிவைத் தெரிவித்துவிட்டாள். “நல்ல உழைப்பாளியாகவும் நல்லவனாகவும் தோன்றுகிறது” என்று கணவனின் மயிர்நிறைந்த கையை அழுத்தி நற்சான்றிதழ் தந்துவிட்டாள். “நடாலியாவும் தன் மனதையே அவளிடம் பறிகொடுத்துவிட்டாள்....” என்று முத்தாய்ப்பும் வைத்தாள்.

இதைக்கேட்ட மீரான் கோபாக்கினி கொப்பளிக்கக் கத்தினான்: “வாயை மூடுடி, அழுகல் முட்டைக்கோக! உன்

மூளையை அப்படியே கடவுள் பெயர்த்து எடுத்துவிட்டாரோ! அவன் ஒரு முட்டாள். அதிலும் வறட்சிப்பயல். லட்சணமாம் லட்சணம். முகத்திலிருந்தா அறுவடை செய்யப்போகிறாய்?" என்று சீறினான்.

“உலகத்தில் எல்லாம் அறுவடைதான் பிரதானமா?”

“அவன் லட்சணம் எப்படியிருந்தாலென்ன? அவனுக்கு ஓரளவு அந்தஸ்து இருந்தாலும் துருக்கியனுக்குப் பிறந்த பையனுக்கு என் பெண்ணைக் கொடுப்பது சற்று குறைவுதான் எனக்கு”.

“அவர்கள் பாடுபட்டு உழைக்கும் குடும்பத்தினர்தானே! அதிலும் கொஞ்சம் வசதியாக இருப்பவர்கள்” என்று தன் கணவனிடம் நெருங்கி, அவன் கையைத் தடவியபடி கோபத்தைச் சாந்தப்படுத்தினாள் மீரானின் மனைவி.

“ஏய்! சைத்தானே! பேசாமல் அப்பால் போகிறாயா இல்லையா? என்னை நிம்மதியாய்த் தூங்கவிடு. கன்றுபோட்ட பசுவைத் தடவுகிற மாதிரி தடவுகிறாயே, தள்ளிப்படு-- உன் மகள் நடாலியாவை மொட்டையடித்த ஒரு பெண்ணுக்கு வேண்டுமானாலும் கட்டிக்கொடு, நீ விரும்பினால்” என்று தொடங்கினான் மீரான்.

“போதும்.... போதும்.... நிறுத்துங்கள். உங்க மகளின் உணர்ச்சியையும் மனசையும் புரிந்துகொள்ள உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் போதாது” என்று அவர் காதில் மெதுவாக உரைத்தாள் மனைவி. ஆனால் இதையெல்லாம் காதில் போட்டுக்கொள்ளாததுபோல மீரான் குறட்டைஒலி கிளப்பித் தூங்குவதுபோல் பாவனை செய்தான்.

முடிவு தெரிந்து போவதற்காக மெலெக்காவ் குடும்பத்தினர் திடீரென வந்தது குருஷிநோவ் வீட்டினிடையே ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. அப்பொழுதுதான் கோவிலுக்குச் சென்று காலைப் பூசையை முடித்துத் திரும்பி வந்தனர். வண்டியிலிருந்து இறங்குவதற்காக இலினிச்சினா படியில் காலெடுத்து வைத்த பொழுது படியே புரண்டுவிட்டது; இந்தச் சமயத்தில் வந்து சேர்ந்த பண்டாலிமான் தன் வண்டியிலிருந்து இளைஞனைப் போலப் பாய்ந்து குதித்து, அவளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“இந்த மெலெக்காவ் வீட்டினர் வந்துவிட்டார்களே! இன்றைக்குப் பார்த்து இந்தச் சனியன்களை யார் இங்கு வரச் சொன்னது” என்று முனகினான் மீரான்.

“இப்பொழுதுதான் நான் சமையலறையிலிருந்து வருகிறேன். உடை மாற்றிக்கொள்ளக்கூட நேரமில்லை”.

“எல்லாம் இப்படியே இருக்கலாம். உன்னை யாரும் திருமணம் செய்துகொள்ள வரவில்லை. உன்னை யார் விரும்புவார்கள்?”

“நீங்கள் பிறவிக் காட்டுமிராண்டி. கிழ வயதில் மூளையையும் இழந்துவிட்டீர்கள்”.

“வாயை மூடிக்கொண்டிரு”.

“நீங்கள் துவைத்த சட்டை அணிந்துகொள்ளுங்கள். இப்போது அணிந்துள்ள சட்டைக் கிழிசல் மூலம் உங்கள் முதுகு தெரிகிறது. கிழமே உங்களுக்கு அவமானமாக இல்லையா?” என்று புருஷனைக் கடிந்துகொண்டாள் மனைவி. இந்தச் சமயத்தில் பெண் கேட்க வந்தவர்கள் முற்றத்திற்கு வந்துவிட்டனர்.

“கவலைப்படாதே. இந்த உடையிலேயே என்னை அடையாளம் கண்டுவிடுவார்கள். நான் கோணியை அணிந்து கொண்டாலும் நம் பெண்ணை ஏற்பார்கள்”.

“உங்களுக்கு நலமுண்டாகட்டும்!” என்று இரைந்து சொல்லிக்கொண்டே பண்டாலிமான் வீட்டு வாயிற்படியில் ஏறினான். தன்னுடைய இரைச்சலைக் கேட்டு அவனுக்கே சகிக்க முடியவில்லை. உடனே தலையைக் குனிந்தபடி தன் தாடி மயிரை வாயில் செருகித் தள்ளியபடி படிக்கட்டில் ஏறினான். அதற்குள் பலமுறை தன்மீது சிலுவைக்குறி செய்துகொண்டான்.

மீரானும் “வணக்கம்” என்று பதில் வணக்கம் கூறினான்.

“கடவுள் நமக்கு நல்ல பருவ காலத்தையும் சிறந்த விளைச்சலையும் தந்துள்ளார். அவருக்கு நன்றி”.

“ஆம், அவரையே வாழ்த்துவோம்; இந்தப் பருவம் நீடித்திருக்கட்டும்”.

“ஜனங்களுக்கும் இதனால் நன்மை ஏற்படும்”.

“அப்படியா?”

“ஆம்...ம்...ஆமா!”

“ம்...ஹும்...ம்!”

“மீரான் கிரகோரியேவிச் - நீங்கள் என்ன முடிவு செய்துள்ளீர்கள் என்பதைத் தெரிந்து போவதற்காகத்தான் நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். என்ன? இந்தச் சம்பந்தத்திற்கு வழி உண்டா, இல்லையா?” என்று நின்றபடியே பேச்சை ஆரம்பித்தான் பண்டாலிமான்.

“உள்ளே வாருங்கள், உட்கார்ந்து பேசுங்கள்” என்று உள்ளே அழைத்தாள் மரியா. தன் ஆடைத் தலைப்பால், கீழே படிந்துள்ள தூசியைத் தட்டிச் செம்மைப்படுத்தினாள்.

இலினிச்சினா தன் பாப்ளின் உடை சரசரக்க உட்கார்ந்தாள்; மீரான் கிரகோரியேவிச் தன் முழங்கையை மெழுகுச்சிலை விரித்த மேசைமீது ஊன்றிச் சாய்ந்தபடி பேசாதிருந்தான். அந்த விரிப்பில் பல வண்ண வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்த மெழுகு சிலையிலிருந்து மனதிற்கொவ்வாத நாற்றம் வீசியது. துணியின் மூலைகளில் காலம் சென்ற ஜார் மன்னன், அவனது பட்டமகிஷி ஆகிய இருவரின் சித்திரங்களும் வரையப்பட்டிருந்தன. நடுவில் வெள்ளைத் தொப்பி அணிந்த கம்பீரம் வாய்ந்த இளவரசிகளின் படங்கள், ஜார் இரண்டாவது நிக்கோலஸ் அலெக்ஸாண்ட்ரோவின் படமும் அழகு செய்தன.

மீரான் மௌனத்தைக் கலைத்துப் பேசினான்.

“ம்... சரி... எங்கள் பெண்ணைத் தருவதென்று நாங்கள் முடிவு செய்திருக்கிறோம். பரிசப் பணத்தைப்பற்றி இணக்கம் ஏற்பட்டுச் சம்மதித்துவிட்டால் நாம் நெருங்கிய உறவினர்களாகிவிடுவோம்”.

இந்தச் சமயத்தில் தன் பளபளப்பான உடையின் ஏதோ ஒரு மடிப்பிற்குள் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பெரிய ரொட்டித் துண்டை மேசைமீது எடுத்து வைத்தாள் இலினிச்சினா. இந்த நற்செய்தியைக் கேட்டவுடன், தன்னையும் அறியாமல் சிலுவை அடையாளமிட்டுக் கொள்ளுவதற்காகத் தன் கையை உயர்த்தினான் பண்டாலிமான். ஆனால் சற்று நேரத்திற்குள்

உணர்வு வந்தவனாகப் பாதியில் நிறுத்திக் கைகளை மடக்கிக் கொண்டான்; என்றாலும் அவனுடைய கைவிரல்கள் கட்டுக்கடங்காது துடித்துக்கொண்டிருந்தன.

மீரானின் சுருக்கம் படிந்த நெற்றியை இடுக்கிப் பார்த்தபடி எதிரே இருந்த கண்ணாடி புட்டியின் அடிப்பாகத்தைத் தடவிக்கொண்டிருந்தான் பண்டாலிமான்.

“ம்.... இப்பொழுது.... அன்புள்ள நண்பர்களே.... நாம் கடவுளுக்கு நன்றி தெரிவிப்போம். நற்செய்தியைக் கொண்டாடு வதற்காகக் குடிப்போம். நம் குழந்தைகளின் திருமண ஒப்பந்தத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம்” என்றான்.

ஒரு மணி நேரத்தில் இரு சம்பந்திகளும் மிக நெருங்கியவர்களாகிவிட்டனர். இருவரும் அருகில் உட்கார்ந்து சல்லாபித்தனர். மெலெக்காவின் தாடி குருஷிநோவின் தோள் பட்டையில் உரையும் அளவிற்கு நெருங்கியிருந்தனர்!

இருவரும் நிச்சயதார்த்தச் செலவுபற்றிப் பேசினர்; பண்டாலிமான் கவையான கத்தரிக்காயைச் சுவைத்துக் கொண்டே “என் அன்புள்ள உறவினரே!” என்று கரகரத்த குரலில் ஆரம்பித்தான்.

“எனக்கு மிகவும் இனிய அன்பார்ந்த உறவினரே” என்று இன்னும் உரத்த குரலில் முகமன் கூறினார் குருஷிநோவ்.

“என் இனிய மிக மிக இனிய புதிய உறவினரே” என்று மீண்டும் திரும்ப மொழிந்த பண்டாலிமான் தனது தேய்ந்த பற்களை இளித்தவாறு கூறினான்: “நீங்கள் கேட்பதனைத்தையும் கொடுத்து நிறைவேற்ற என்னால் முடியாது. அவ்வளவுக்கு என்னிடம் சக்தியில்லை. வசதியும் போதாது. இவ்விதம் வற்புறுத்திக் கேட்பதால் என்னைக் கொள்ளையடிக்கிறீர்கள் தெரியுமா? நான் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்? காலுறைகள் ஒரு ஜோடி, ஒரு உயர்ந்தரகக் கம்பளிச் சட்டை, சாதாரணக் கம்பளிச் சட்டைகள், பட்டுக் கைக்குட்டை... இன்னும் இவையெல்லாம் வாங்குவதென்றால் நான் தொலைந்தேன்”.

பண்டாலிமான் கையை விரித்தான். மீரான் தன் தலையைக் குனிந்து, மேசைமீது விரித்திருந்த அந்தப் பிரெஞ்சுத் துணியின் மீது வரையப்பட்டிருந்த படத்தைப் பார்த்தான். அந்தத் துணி

முழுவதும் வோட்கா மதுவும் கக்கரிச் சாறும் சிந்திக் கிடந்தன. துணியின் தலைப்பில் “ருஷ்யக் கோமான்கள்” என்று எழுதியிருந்ததைப் படித்தான். அவனது கண்கள் தாழ்ந்தன. “மேன்மை தாங்கிய மகா சக்கரவர்த்தி நிக்கோலஸ்” என்று தொடர்கள் கண்ணில் பட்டன. அவ்வாக்கியத்தின் இதர பகுதிமீது உருளைக் கிழங்குத் தோல் மூடிக் கிடந்தது. அடுத்தாற்போலச் சக்கரவர்த்தியின் படம்; அதன்மீது காலியான வோட்கா மதுப்புட்டி வைக்கப்பட்டிருந்ததால் சக்கரவர்த்தியின் உடைகள் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. மரியாதையுடன் கண்களை விழித்து மேன்மைத் தங்கிய பேரரசரின் உயர்ந்த உடைகளை உற்றுப் பார்த்தான். ஆனால் அவ்வுடைகள் தெரியாதவாறு கக்கரிப் பழவிதைகள் கிடந்தன. ராணியின் படம் அடுத்தாற் போல வரையப்பட்டிருந்தது; அழகான தொப்பியொன்றை அணிந்திருந்தாள். அவளைச் சுற்றிலும் பகட்டுடை அணிந்த இளவரசிகள் நின்றனர். ராணியின் முகத்தில் திருப்தி கலந்த புன்னகை அரும்பியிருந்தது. மீரான் தலையை உயர்த்தினான். பண்டாலிமானின் விரித்த கரங்களைக் கண்டான். இகழ்ச்சியால் வேதனைப்பட்ட மனத்துடிப்போடு கண்களில் கண்ணீர் கசிந்தது. “பண்டாலிமான்! இப்பொழுது கூடைக்குள்ளிருந்து நலைதூக்கும் வாத்துபோல் நீங்கள் பேசுகிறீர்கள். ரொம்பவும் கர்வம்கொண்டும் பேசுகிறீர்கள். உமக்கும் இதே கதிதான். உம் பெண்களுக்குப் பையன்களைத் தேடும்பொழுதுதான் சங்கடத்தை நீர் உணர்வீர். அப்பொழுது நான் உறுத்துப் பார்ப்பேன், நீர் ஒன்றும் புரியாது தலை குனிய நேரும். இதையெல்லாம் நினைத்துப் பாரும...” என்று சொல்ல நினைத்தான் மீரான்.

பண்டாலிமானின் சொற்கள் மீரானின் காதிற்குள் தேனீயைப்போலக் குடைந்துகொண்டிருந்தன. மீரான் பண்டாலிமான் தொடர்ந்து பேசுவதைக் கேட்டான்.

“நீங்கள் என் பையனுக்குச் செய்யப்போகும் சீர், சிறப்பு, வகையறாக்களுக்குப் பிரதியாக நாங்களும் உம் பெண்ணுக்கு - இனி உம் பெண் என்ன? - நம் பெண்ணுக்கு இதேபோல உயர்ந்தரகக் கம்பளிச் சட்டைகள், காலுறைகள் எல்லாம் வாங்கத்தானே வேண்டும். இதை வாங்குவதென்றால் நாங்கள் ஒரு பசுவை விற்றால்தான் முடியும்!”

“உமக்கென்ன இதற்குக்கூட வருத்தமா?” என்று முஷ்டியை ஒங்கி மேசையில் அடித்தவாறே முழங்கினான்.

“நான் ஒன்றும் வருத்தப்படவில்லை...ஆனால்...”

“ஆனால் என்றால்... என்னய்யா...வருத்தம்தான்”.

“பொறுமய்யா புது உறவினரே!”

“என்னத்தைப் பொறுப்பது.... நீங்கள் இதற்குக்கூட அழுதால்... மூதேவி...” என்று வியர்வை துளிர்த்த தன் கைகளை வீசிப் பேசிய ஆத்திரத்தில் மேசைமீதிருந்த கண்ணாடிப் போணிகளைத் தட்டிவிட்டான்.

“அப்படி நான் செய்யவேண்டுமானால் உங்கள் பெண் தானே அதற்காகப் பாடுபட வேண்டிவரும்”.

“பாடுபட்டுமே. ஆனால் தகுந்த வரிசைகள் செய்தாக வேண்டும். இல்லையேல் கல்யாணப் பேச்சு இல்லை”.

“பண்ணையிலிருந்து ஒரு பசுவை விற்பதா?” என்றபடி பண்டாலிமான் தலையசைத்தான்.

“எப்படியும் ஏதாவது ஒருவகையில் பரிசு கொடுத்துத்தான் தீரவேண்டும். அவளுக்கென்ன ஒரு சீதனப்பெட்டி இருக்கிறது; அந்தச் சாமான்கள் எல்லாம் அவளுக்கே உரியன. அவளுடைய விருப்பத்தை நீங்கள் நிறைவேற்றுவதாயிருந்தால் நான் சொன்னபடியே செய்யவேண்டும் - தெரிந்ததா? இதுதான் கொஸாக்கியப் பழக்கம். இது எவ்வளவு பழைய சம்பிரதாயமானாலும் நாங்கள் இன்னும் இதைப் பின்பற்றியே வருகிறோம்”.

“சரி... அந்தப் பழக்கத்திற்கு மதிப்பளிக்கிறேன்”.

“என்ன? மதிப்பளிப்பதா?”

“ஆகட்டுமய்யா!”

“இளைஞர்கள் உழைக்கட்டும்; ஆனால் நம்முடைய காலத்தில் நாம் பாடுபட்டோம். எல்லோரையும்போல. எனவே அவர்களும் நம்மைப்போலப் பாடுபட்டுமே!”

இருவர் தாடிகளும் ஒன்றுபட்டன. இருவரும் மனம் விட்டுப் பேசினர். தண்ணீர்ப் பசையற்று வறண்டுபோன கக்கரிப் பழத்துண்டைச் சுவைத்துக்கொண்டே பேசாமல் பண்டாலிமான் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுடைய மனதில் பல்வேறு வகைப் பிரச்சினைகளும் உணர்ச்சிகளும் அலைமோதின.

இவர்களைப் போலவே இரு சம்பந்தி அம்மாள்களும் - இலினிச்சினாவும் மரியாவும் - தமக்குள் அளவளாவியிருந்தனர். இருவர் காதுமே செவிடு என ஐயுறும்படிக்கத்திப் பேசினர். ஆனால் இடையிடையே இலினிச்சினா நாணத்தால் முகம் சிவந்து பேசாதிருந்தாள். மரியா வோட்கா மதுவை வயிறு நிரம்பக் குடித்த குஷியில், பனிபடர்ந்த பழம்போல் பூரித்து விளங்கினாள்.

“என் பெண்ணைப்போல வேறு ஒருத்தியை இந்தப் பூவுலகமெல்லாம் வலைபோட்டு அலசினாலும் உங்களால் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? எல்லாம் பெண்ணாகிவிட முடியுமா? என் பெண்ணிடம் எவ்வளவு மரியாதை, எவ்வளவு அடக்கம், எவ்வளவு பணிவு! உங்கள் வார்த்தையைத் தட்டி ஒரு வார்த்தை பேசமாட்டாளே!” என்று பெருமை பாராட்டத் தொடங்கினாள் மரியா.

“என் அன்பே! இது தெரியாதா?” என்று இலினிச்சினா இடைமறித்தாள். இடதுமணிக்கட்டால் தாடையைத் தாங்கிய படி வலதுகையால் இடதுமுழங்கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு பேசினாள்: “என் வீட்டுப் பாடாவதியிடம் எல்லாம் சொன்னேன்! உன் பெண்ணின் குணாதிசயங்களை யெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னேன். அந்தப் பன்றிப் பயலிடம் எத்தனைத் தரம் சொன்னேன். அந்தப் பன்றிப் பயலிடம் எத்தனைத் தரம் சொன்னேனென்று எனக்கே தெரியாது. போன ஞாயிற்றுக் கிழமை சாயந்திரம் அவன் எங்கோ வெளியில் புறப்பட இருந்தான். ‘நீ எப்பொழுதடா அந்தச் சிறுக்கியைக் கைவிடப் போகிறாய்? நான் எவ்வளவு காலத்துக்கடா இந்தத் தள்ளாத வயதில் தனியாக உங்களுக்குப் பொங்கிப் போடுவேன்? அவளின் புருஷன் ஸ்டெபான் உங்களுடைய விபரீதத்திற்கு ஒரு நாள் கட்டாயம் முடிவு கட்டப் போகிறான் பார்!” என்றெல்லாம் அவனைக் கண்டித்தேன்.

இப்படியாக இருவரிடமும் உரையாடல் நீண்டு சென்றது. கதவின் இடுக்கு வழியாக அறைக்குள் உற்றுப் பார்த்து ஒட்டுக்கேட்டு நின்றான் மிட்கா. அவனுக்கு அருகில் நடாலி பாவின் இளைய சகோதரிகள், இருவரும் ‘குசுகு’வெனப் பேசிக்கொண்டனர். நடாலியா அப்பால் இருந்த அறைக்குள் அழுத கண்ணும் சிந்திய முக்குமாய் உட்கார்ந்திருந்தாள். புதிதாகத் தான் துவங்கப்போகும் தாம்பத்திய வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பயப்பிராந்தியும் மனவேதனையும் ஏற்பட்டன. இனம்

தெரியாத எவராலோ தனது மனக்கோட்டைகள் அகழ்ந்தெறியப் படுவதாகக் கருதி மனம் கசிந்துகொண்டிருந்தாள்.

வீட்டின் முன்புற அறையில் இதோடு மூன்று புட்டி வோட்கா மது காலியாகிவிட்டது. அதோடு புது மணப் பெண்ணையும் பையனையும் வருகிற ஆகஸ்ட் முதல் நாளில் சந்திக்க வைப்பது என்பதும் முடிவாயிற்று.

19

குருஷிநோவ் வீட்டில் திருமண ஏற்பாடுகள் மும்முரமாக நடந்தன. மணப்பெண்ணுக்கு வேண்டிய உள் உடைகள் விரைவில் தைக்கப்பட்டன. தனக்கு வரப்போகும் கணவனுக்கு வேண்டிய, செம்மறியாட்டுக் கம்பளியால் நெய்யப்படும் சம்பிரதாயமான கையுறைகள், கழுத்துப் பட்டை, முதலிய வற்றைத் தைப்பதில், நடாலியா ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் முனைந்து ஈடுபட்டாள். அவளுடைய தாய் தையல் எந்திரத்துடன் போட்டி போட்டு நாள் முழுவதும் வேலை பார்த்தாள்; தனக்கு உதவியாக ஒரு எடுபிடி ஆளையும் வைத்துக் கொண்டாள். மிட்கா தனது தகப்பனாருடன் வயலில் வேலை செய்து திரும்பியதும் புழுதிபடிந்த தனது ஜோடுகளைக்கூட மாற்றிக்கொள்ளாது நடாலியாவுக்குத் துணையிருக்கப் போய் விடுவான். தன்னுடைய சகோதரியைக் கிண்டல் செய்வதில் அவனுக்கொரு தனி மகிழ்ச்சி.

நடாலியா பின்னும் கம்பளிச் சால்வையைப் பார்த்தபடி “பின்னல் வேலை நடக்கிறதாக்கும்?” என்று கிண்டலாகச் சிரித்தான் மிட்கா.

“ஆமாம், பின்னல்தான் அதுக்கென்ன?”

“அடி முட்டாள் பெண்ணே! பின்னித்தொலை. இவ்வளவு எல்லாம் அவனுக்குச் செய்து போட்டாலும் அந்த நன்றிகெட்ட பயல் உன் பல்லை உடைத்துவிடப் போகிறான் பார்!”

“எதுக்கு? அவர் ஒன்றும் அப்படியில்லை”.

“ஓ.... கிரெகரா அப்படியில்லை.... எனக்குத் தெரியாதா அவனைப்பற்றி; அவன் என் சினேகிதன் ஆயிற்றே! அவன் ஆள் எப்படித் தெரியுமா? விழுந்து கடிப்பான்; காரணம் கேட்டால் எதுவும் சொல்ல மாட்டான்! வெறியன்”.

“போதும்.... பொய் புளுகாதே! அவரைப்பற்றி எனக்கும் தெரியாதென்றா நீ நினைக்கிறாய்!”

“ஆனால் எனக்கு உன்னைவிட அவனை நன்றாகத் தெரியும். நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள்”. இவ்வாறு கூறிவிட்டு மிட்கா பெருமூச்சுவிடுவதுபோல் பாவனை செய்துவிட்டு, சிராய்த்துப்போன தன் கைகளைச் சற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு பின்னால் சாய்ந்துகொண்டான் அவன்.

“நடாலியா அவனை நீ மணம் புரிந்துகொண்டால் தொலைந்தாய். அப்புறம் கண்ணிப் பெண்ணாகவே காலம் கழிக்க வேண்டிவரும்; அவனை ஒரு குதிரை பார்த்தால் பயந்து கொள்ளும், அவ்வளவு அவலட்சணம். மேலும் அவன் அடி முட்டாள். அவனை இன்னும் சற்று கவனமாகப் பார், அவன் பேய்பிடித்த சோம்பேறி” என்றான் மிட்கா.

இதைக் கேட்ட நடாலியாவின் கண்களில் இருந்து மழையாகக் கண்ணீர் வடிந்தது. அப்படியே கம்பளித் துணியில் கண்களைப் புதைத்து அழுதாள்.

“எல்லாத்துக்கும் மேலே அந்தப் பயல் காதல் புரிந்து வருகிறான். இதுதான் ரொம்ப மோசம். நடாலியா! நீ ஒன்றும் தெரியாத, உலகம் புரியாத பைத்தியக்காரப் பெண் தெரியுமா? அவனைத் தள்ளு. நான் இப்பொழுதே குதிரைமீது சென்று அவர்களிடம் சொல்லி...”

நடாலியா எதுவும் சொல்ல வகையின்றி விக்கி விக்கி அழுதாள். நல்ல வேளை! அதற்குள் அவளுடைய பாட்டனார் கிரிஷாகா உள்ளே நுழைந்துவிட்டார். கைத்தடியால் தரையில் தட்டியபடி, தடவிக்கொண்டே அருகில் வந்தார். மிட்கா நின்ற பக்கத்தில் கைத்தடியை உயர்த்தி, “நீ இங்கு என்ன செய்கிறாய்?... ம்...” என்று உறுமினார்.

“சும்மா பார்த்துவிட்டுப் போக வந்தேன், தாத்தா!” என்று மண்ணிப்புக் கேட்கும் தொனியில் மிட்கா மென்று விழுங்கினான்.

“பார்க்க வந்தாயா? சரி சரி! பார்த்தது போதும். உடனே வெளியில் போ- உம் கிளம்பு”.

இந்தக் கிரிஷாகா தாத்தா கடந்த அறுபத்தி மூன்று ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வருகிறார். இவர் 1877இல் நடந்த துருக்கிப் போரில் பங்கெடுத்தார்; ஜெனரல் குர்கோவிடம்

பிரதான அலுவலராகப் பணிபுரிந்தார்; அப்புறம் அவருக்கும் இவருக்கும் மனக்கசப்பு ஏற்பட்டதால் மீண்டும் ராணுவப் பகுதிக்கே திருப்பி அனுப்பப்பட்டார். போரில் மிகவும் வல்லவர்; இவருக்கு இரு பதக்கங்கள் வழங்கப்பட்டன. பிளெவ்னா, ரோஷிட்ஜ் ஆகிய இரு இடங்களிலும் நெருப்பு குழந்த அபாயங்களில் அரும்பணிபுரிந்ததற்காகப் புனித ஜார்ஜின் இலட்சினை பெற்றார். இப்பொழுது தன் மகனோடு தங்கி ஓய்வுபெற்று வருகிறார். இந்தக் கிராம மக்கள் அத்தனை பேருக்கும் இவரிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் உண்டு. இவருடைய அறிவுத் தெளிவும், நேர்மைத் திறமும், உபசாரப் பண்பும் எல்லோரது நெஞ்சையும் இவர்பால் கவர்ந்துவிட்டன. இப்பொழுது நிம்மதியாகத் தனது கடந்தகால வீரச் செயல்களை நினைத்துப் பார்த்துப் பொழுதைக் கழிக்கிறார்.

கோடை காலத்தில் வீட்டிற்கு முன்னால் இருந்த ஒரு மண்மேட்டில் காலைமுதல் மாலைவரை பேசாது தலைகுனிந்து அவர் உட்கார்ந்திருப்பார். தடியால் தரையில் கோடிட்டுக் கொண்டிருப்பார்; அந்த சமயத்தில் சில பழைய நினைவுகள் அவர் மனக்கண்முன் தோன்றும். உடனே மறதி திரையிடும். தொப்பியிலிருந்து பிய்ந்து தொங்கிய நூல்சரமொன்று கண்களை மறைக்கும்படி குனிந்திருப்பார். தளர்ந்துபோன கைகளில் இரத்தக் குழல்களில் ரத்தம் மெதுவாக ஊர்ந்து பரவும்.

ஆண்டுக்கு ஆண்டு அவரது ரத்தம் சில்லிட்டு வந்தது. அவரது அருமைப் பேத்தி நடாலியாவிடம் தமது குறைகளைத் தெரிவிப்பார்:

“இந்தக் காலுறைகள் கம்பனியாலானவைதான். ஆனால் அவைகள் மூலம் கதகதப்பு ஏற்படுவதில்லை. குழந்தாய்! எனக்குப் புதுக் காலுறைகள் தயார் செய்து தா”.

“தாத்தா! இப்போது கோடை காலமாயிற்றே” என்று சிரித்தவாறே சொல்லிவிட்டு நடாலியா மண்மேட்டில் அவர் அருகில் அமர்ந்து அவரது சுருங்கிய காதுகளைப் பார்ப்பாள்.

“கோடையாயிருந்தால் என்ன குழந்தாய்! ஆனால் எனது ரத்தம் நாம் நடமாடும் தரைபோல சில்லிட்டிருக்கிறதே” என்பார் கிழவர்.

அவரது கையில் பின்னிக் கிடந்த நரம்புகளை அவள் பார்த்ததும் தனது குழந்தைப் பருவத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவம்

அவளது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவர்கள் வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு கிணறு வெட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் அவள் சிறு பெண்தான். வானிகளில் இருந்த களி மண்ணைக்கொண்டு கனத்த பொம்மைகளும், கோணல் கொம்புகள் படைத்த பசு உருவமும் செய்தாள். முப்பத்து ஐந்து அடி ஆழத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட களிமண் உயிரற்று சில்லென்றிருந்தது. உடனே அவளைப் பயம் கவ்விக்கொண்டது. தாத்தாவின் கைகளை உற்றுப் பார்த்தாள். களிமண் நிறத்தோல் சுருக்கங்கள் நிறைந்திருந்ததைக் கண்டாள். நல்ல சிவப்பு ரத்தத்திற்குப் பதிலாக களிமண்நிற ரத்தம் அவரது நரம்புகளில் ஓடுகிறதோ என்று நினைத்து அச்சமுற்றாள்.

“தாத்தா! உங்களுக்குச் சாவதென்றால் பயமா?” என்று ஒருதரம் நடாலியா துணிந்து கேட்டுவிட்டாள்.

உடனே கிழவரின் கண்கள் மூடித் திறந்தன; தலை நிமிர்ந்தார். சட்டையின் கழுத்துப்பட்டை பிதுங்கும்படி கழுத்தை அங்குமிங்கும் அசைத்துக்கொண்டார்; மீசையை நெருடிவிட்டார்.

“சாவா! அதைக் கண்டால் பயமா? எனக்கா.....ம்.....ம்..... ஹி-ஹி- விருப்பமான விருந்தாளியை எதிர்நோக்கியிருக்கிறேன். என் காலமெல்லாம் கழிந்துவிட்டது; நான் இனிப் போக வேண்டிய காலம்தானே பாக்கி! வாழ்ந்தவரை வளமாக வாழ்ந்துவிட்டேன். ஜார் பரம்பரையினர்க்கு விசுவாசமாக உழைத்துவிட்டேன்; வேண்டிய மட்டும் வோட்கா மது அருந்தி மகிழ்ந்திருக்கிறேன். அப்புறம் என்ன? இனிப் போவதில் தயக்கமென்ன?” என்றபடி சிரித்தார். அவரது பற்கள் தெரிந்தன. உலர்ந்த உதடுகள் துடித்தன.

நடாலியா இதைக் கேட்டதும் தன் தாத்தாவை அப்படியே கட்டிப்பிடித்துக்கொள்வாள்; அவருடைய தளர்ந்த கரத்தைத் தன் தளர்க்கரத்தால்பற்றி நெருக்குவாள். அவர் முதுகை இன்னும் நெட்டித் தள்ளுவாள்.

நடாலியாவின் திருமண நிகழ்ச்சியைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட கிழவர், வெளித்தோற்றத்துக்கு அமைதியாக இருந்தார்; ஆனால் அவர் மனதிற்குள் எரிச்சலும் தலைதுாக்கி ஆட்சி செய்தன.

நடாலியா என்றால் அவருக்கு உயிர். அவருடைய தேவைகளையெல்லாம் நடாலியாதான் வாஞ்சையோடு கவனிப்பாள்.

சாப்பாட்டு வேளையில் மனதறிந்து பரிமாறுவாள்; அவருடைய துணிகளைத் துவைப்பாள்; காலுறைகளைத் தைத்துக் கொடுப்பாள்; உடைகளைச் செம்மை செய்து வைப்பாள். இப்படித் துணைபுரிந்த நடாலியா வேற்றகம் போகிறாள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டதும் இரு நாட்களுக்கு அவளை எரிச்சலுடன் பார்த்தார் கிழவர்.

“மெலெக்காவ் குடும்பத்தினர் பிரசித்தமான கொஸாக்கிய மரபினர்தான். புரோகோவியுடன் நானும் ஒரு படைப்பகுதியில் ஊழியம் செய்திருக்கிறேன். ஆனால் அவருடைய பேரக் குழந்தைகள் அவரைப் போலவா நல்ல பெயர் எடுத்திருக்கிறார்கள்!.....” என்று மீரானைக் கேட்டார் கிழவர்.

“அவர்கள் அவ்வளவு மோசமில்லை” என்று மீரான் மழுப்பலாகத் தட்டிக் கழித்துப் பதில் சொன்னான்.

“அந்தக் கிரெகர் ஒரு மரியாதை கெட்ட மடையன். அன்றைக்கு ஒரு நாள் நான் கோவிலிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். இந்தப்பயல் என்னைத் தாண்டிப் போனவன், எனக்கு வணக்கம்கூடச் செய்யாமல் போய்விட்டான். இந்தக் காலத்தில் வயதானவர்களுக்கெல்லாம் யார் மதிப்புக் கொடுக்கிறார்கள்.... ம...சரி...”

“அவன் நல்ல பையன்” என்று பெண்ணின் தாயார் லுகினிச்சினா தனது மருமகனாக வரப்போகிறவனை ஆதரித்துப் பேசினாள்.

“நல்லவனா? சரி.... நடாலியா அவன்மீது ஆசைப்படும் போது” என்று கிழவர் பட்டும் படாததுபோல் பேசினார்.

கல்யாணப் பேச்சுகளில் அவர் எதுவும் பங்கெடுக்கவில்லை. பேச்சுக்களை ஆரம்பித்தபொழுது எல்லோருடனும் வந்து இவரும் அமர்ந்தார். மரியாதைக்குக் கொஞ்சம் ‘உம்’ போட்டார். ஒரு கோப்பை மதுவை அருந்தினார். ரொம்பவும் போதை ஏறிவிட்டதுபோல நொடியில் எழுந்து போய்விட்டார். அதற்கப்புறம் பேசாமல் இரு நாட்களாக நடாலியாவின் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கைக் கவனித்தார். இதைக்கண்ட அவரது மனம் வலுவந்தமாகச் சாந்திபெற்றது.

“நடாலியா! என் செல்வக் கண்ணே! அன்புப்பேத்தி! இப்பொழுது உனக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி இல்லையா?”

“எனக்கு எதுவுமே தெரியவில்லையே தாத்தா!”

“சரி சரி! எல்லாம் நன்றாக நடக்கட்டும். கிறிஸ்துநாதர் உங்களோடு இருப்பார். கடவுள் எல்லா நலனும்....” என்று உணர்ச்சி கொப்புளிக்க அவளைத் தழுவிக்கொண்டார். “நான் மறையும்வரை பொறுத்திருக்கலாகாதா? நீ இல்லாவிட்டால் என்பாடுதான் கஷ்டம்”.

இவர்களது பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்த மிட்கா இடைமறித்து “தாத்தா! நீங்கள் இன்னும் நூறு வருஷங்களுக்கு உயிரை விடாமல் இருப்பீர்களே! அதுவரை நடாலியாவும் இங்கேயே இருந்தால் என்ன ஆவது? சரியான ஆளுத்தான் தாத்தா நீங்க!” என்று கேலி செய்தான்.

இதைக்கேட்ட கிழவரின் முகம் ஆரஞ்சுப் பழமாக மாறி விட்டது. தட்டுத் தடுமாறிக் குச்சியை எடுத்துக்கொண்டார்:

“அடே நாய்ப்பயலே! போடா அப்பாலே! தடி முண்டம்! பிசாக்குப் பிறந்த பிசாசே! போடா! உன்னை யாருடா இதை யெல்லாம் ஒட்டுக்கேட்கச் சொன்னது” என்று இரைந்தார்.

மிட்கா சிரித்துக்கொண்டே முற்றத்தை நோக்கி ஓடினான்.

இதற்குப் பிறகு நீண்ட காலத்திற்குப் கிழவர் கிரிஷாகா கோபவேசமாகவே இருந்தார்; மிட்காவைச் சபித்துக்கொண்டே இருந்தார். கம்பளிக் காலுறை அணிந்த அவரது கால்கள் முழங்கால்வரை நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன.

நடாலியாவின் இரு தங்கைகள் - பன்னிரண்டு வயதடைந்த மாரிஷா, கிரிப்பா என்னும் எட்டு வயதுச் சிறுமி - கல்யாணம் எப்பொழுது நடைபெறும் என்று துடியாய்த் துடித்தனர்.

குருஷிநோவிடம் வேலைக்கிருந்த குடியானவர்கள் மகிழ்ச்சி புற்றனர். தங்களது எஜமான் நல்ல விருந்தளித்துப் பல நாட்கள் விடுமுறையளிப்பார் என்று அவர்கள் எதிர்பார்த்தனர்.

அவர்களில் ஒருவன் பனைமரம் மாதிரி நெட்டையா யிருப்பான். கேட்க சகிக்காத ஹெட்பாபா என்பது அவன் பெயர். அவன் ஒரு உக்ரேனியன். ஆறு மாதத்திற்கொரு தரம் அவன் குடித்துவிட்டுப் புரளுவான். அவன் கூலியைக் கரைத்து உடைகளையும் விற்றுக் குடிப்பான். குடிக்கவேண்டும் என்கிற

ஆவல் அவனை வெகுநாட்களாக உந்தினும் நடாலியாவின் திருமணம்வரை பொறுத்திருக்க அவன் தீர்மானித்தான்.

மற்றோர் குடியானவன் மெலிந்த உடலமைப்புள்ள பழுப்பு ஏறிய கொஸாக்கியன். அவன் பெயர் மிக்காய். இவன் குருஷிநோவிடம் வேலைக்கு அமர்ந்து கொஞ்ச காலம்தான் ஆயிற்று; அவன் வீடு தீப்பற்றி எரிந்துவிட்டதனால் அவன் உழைப்பாளியாக வேலையிலமர்ந்தான். அவன் ஹெட்பாபா வுடன் நேசம் கொண்டான். அதிலிருந்து அவனுக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடிப்பழக்கம் ஏற்பட்டது. இவனுக்குக் குதிரைகள் என்றால் உயிர். இவனுக்குக் குடிபோதை ஏறி விட்டால் அழுவான். புருவமற்ற அவனது மெலிந்த முகத்தில் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகும். அவன் உடனே மீரான் கிரிகரோவிச்சைத் தொந்தரவு செய்யத்தொடங்கிவிடுவான்.

“எஜமான்! அருமை எஜமானனே! உங்கள் மகளுக்குத் திருமணம் நடத்துகையில் அவளுடைய குதிரைகளை நானே ஓட்ட அனுமதியுங்கள்; குதிரை ஓட்டுவதென்றால் என்ன என்பதை நான் அவர்களுக்குக் காட்டுகிறேன். தீக்கு மத்தியில் நான் ஓட்டுவேன். ஆனால் குதிரைகளின் ஒரு ரோமத்தைக்கூடத் தீ அண்டாது. ஒரு காலத்தில் எனக்குச் சொந்தமாகக் குதிரைகள் இருந்தன”.

யாருடனும் நெருங்கிப் பழகாத சிடுமுஞ்சியான ஹெட்பாபா எப்படியோ எஜமான் பக்தனாக இருந்தான். தன்னுடைய சொந்தக் கிராமத்தின் விசித்திரமான பெயரைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி எஜமானைத் தொந்தரவு செய்வான். தன்னுடைய நகைச்சுவைபற்றித் தானே சொல்லிச் சிரிப்பான். தனது நீண்ட உடையை உதறுவான். ஹெட்பாபாவின் மழுங்கச் சிறைத்த முகத்தையும் ஏறி இறங்கும் அவனது வீங்கிய தொண்டையையும் பார்த்து, அவனது எஜமான் கசந்து கொள்வான்.

லெண்ட் திருநாளுக்கு அடுத்த நாளில் திருமணத்தை முடிப்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. மரியன்னை வானுலக டைந்த நினைவுத் திருநாளன்று தன்னுடைய மணப்பெண்ணை முறைப்படி பார்க்கக் கிரெகர் வந்தான். நன்கு அலங்கரிக்கப் பட்ட முன்அறையில் அமர்ந்திருந்தான். பெண்ணின் தோழியருடன் உரையாடினான்; சூரியகாந்திப் பூ விதைகளை மென்று விழுங்கினான். உடனே புறப்பட்டுவிட்டான். அவன் புறப்பட்டுச்

செல்வதை நடாலியா கண்டாள். குதிரை லாயத்தில் அவனுடைய குதிரை புதுச் சேணம் பூட்டிக் கட்டப்பட்டிருந்தது. அவன் குதிரையைக் கட்டவிழ்ப்பதற்குள் இவளும் அங்கு சென்றாள். தன் ரவிக்கைக்குள் கையைவிட்டாள். வெட்கமும், காதலுணர்ச்சியும் கப்ப, அவனைப் பார்த்தபடி சிறு பொட்டலத்தை வெளியில் எடுத்தாள். அப்படியே அவனது கையில் அதைத் திணித்தாள்; அப்பொட்டலத்தில் அவளுடைய உடற்குடு ஏறியிருந்ததை நன்கு உணர முடிந்தது. இந்தப் பொட்டலப் பரிசைக் கையில் எடுத்தபடி, தன்னுடைய ஓநாய்ப் பல்லெல்லாம் வெளியில் தெரிய “இதென்ன!” என்று கிரெகர் கேட்டான்.

“நீங்களே பாருங்களேன்.... புகையிலைப் பை ஒன்று உங்களுக்காகவே நான் தைத்தேன்.... அதுதான் இது!”

கிரெகர் அவளைப் பற்றித் தன்பால் இழுத்தான்; உணர்ச்சி கொப்பளிக்க முத்தமிட விழைந்தான். ஆனால் நடாலியா தனது காங்களை உயர்த்தி, அவனது மார்பில் பலவந்தமாகப் பதித்து நெட்டித் தள்ளியபடி பின்புறமாகத் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டாள். அவளுடைய கண்கள் பயவுணர்ச்சியுடன் விட்டுச் சன்னல்புறமாகத் திரும்பின.

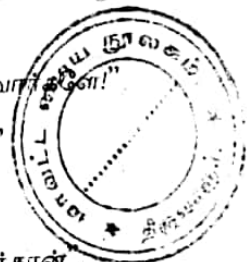
97488

“அவர்கள் அனைவரும் நம்மைப் பார்த்துவிடுவார்களே!”

“பார்த்தால் பார்க்கட்டுமே! அதனால் என்ன?”

“எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது!”

“இந்த வெட்கமெல்லாம் கொஞ்ச காலத்திற்குத்தான்”

அவன் குதிரைமீது ஏறியபொழுது நடாலியா கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டாள். முகத்தைச் சுளித்தபடி சேணத்தைப் பற்றித் தாவி ஏறினான். குதிரையின் வயிற்றில் இரு கால் குறடுகளாலும் நெருக்கினான்; ஒரு நொடியில் குதிரையில் பறந்தான். அவனுக்காக வாயிற்படியைத் திறந்துவிட்டு வைத்த கண் வாங்காது அவ்விடத்திலேயே நடாலியா நின்றுவிட்டாள். சவுக்கைச் சுண்டியபடி காற்றாய்க் கடுகி மறைந்தான் கிரெகர்.

“இன்னும் பதினொரு நாட்கள்!” என்று நடாலியாவின் மனம் சுணக்குப் போட்டது; முகம் சிவந்தது; நீண்ட குழுச் செழுந்து அடங்கியது; அவளையும் அறியாத புன்னையொளி முகத்தில் படர்ந்தது!

20

இந்தக் கோதுமைப் பயிர் முளைத்துக் கதிர் முற்றிப் பலனளிக்கும் கதைதான் எவ்வளவு விசித்திரமானது! ஈட்டி முளைபோன்ற பசிய முளைவிட்டுப் பூமியை முட்டிக்கொண்டு கோதுமை தலையெடுக்கிறது. முளைவிட்ட சிலநாட்களில் முனைப்புடன் வளர்கிறது. செழித்த பயிர்களினூடே சுருங்காக்கையொன்று புகுந்துகொண்டால் வெளியில் தெரியாத அளவிற்கு பயர்கள் அடர்ந்து வளருகின்றன. நாளடைவில் கோதுமைக் கதிர் பூக்க ஆரம்பிக்கிறது; பூமித்தாயின் சாரத்தையெல்லாம் உறிஞ்சிக் கொழுக்கிறது; கதிர் முற்றும்வரை பூமியின் சத்துப்பொருள்களால் பெருக்கிறது; நன்கு விளைந்த கதிர் சுவையும் மணமும்கொண்ட பசும்பாலைப் போன்று சுகந்தத்தைப் பரிமளிக்கிறது. கோதுமைக் கதிர் முற்றிய நிலையில் பூமியெங்கும் பொன்னாரம் பூட்டியதுபோன்ற இன்பக் காட்சியை நல்குகிறது. நாள் முழுவதும் பாடுபட்டுழைத்த உழவர்கள் இந்த நிலையில் தம் உழைப்பின் பயனால் உருவான வயலைப் பார்த்துப் பூரிக்கிறார்கள். ஆனால் பூரிப்பு நீடிக்கவில்லை. முற்றிய கதிர்களுடே மாடுகள் புகுந்து துவம்சம் செய்த கோரக்காட்சியே புலப்படுகிறது. மணிகட்டிச் செழித்த கோதுமைத் தானியங்களைக் குளம்படியில் தள்ளிக் குற்றியிராக்கிய கொடுமையே கண்ணில்படும். மாடுகள் காலடி வைத்த பக்கமெல்லாம் வாடி வதங்கிய தானியக்கதிர்களே குவிந்து கிடக்கும். இதைப் பார்த்ததும் பாட்டாளி உழவனின் நெஞ்சு கொதிக்கும்; வயிறெல்லாம் பற்றி எரியும்.

அன்று அக்ஸீனியாவும் இதே நிலையில்தான் இருந்தாள். நன்கு பூத்துக் குலுங்கிக் கதிர் முற்றிப் பழுத்திருந்த அவளது ஆசைக் கதிர்களையும் நம்பிக்கைத் தானியங்களையும், கிரெகர், தனது வலிய ஜோடுகளால், வன்மையான நெஞ்சத்தால் மிதித்துச் சிதைத்துவிட்டான். அந்த நம்பிக்கைத் தானியங்கள் என்றைக்கும் முளைவிடாவண்ணம் பாழ்செய்துவிட்டான்; ஆசை நெஞ்சத்தைப் பிடிசாம்பலாக்கிவிட்டான்.... எல்லாம் சிதைந்தது.

மெலெக்காவின் சூரியகாந்தித் தோட்டத்திலிருந்து திரும்பும் பொழுது அக்ஸீனியாவின் நெஞ்சம் கொதித்தது. அவளுடைய உணர்ச்சிகள் கட்டுமீறிக் குமுறின; மனத்தடாகத்தில் சூனியமே புலப்பட்டது. புறக்கணிக்கப்பட்ட புறம்போக்கு நிலத்தில் கள்ளியும் முட்புதரும் மண்டுவதுபோல் புறக்கணிப்பிற்கு

ஆளான அவளது நெஞ்சத்தில் கொடிய எண்ணங்களும் விபரீதத் திட்டங்களும் மண்டத் தொடங்கின. தனது கைக்குட்டையின் ஒரு நுனியை விருப்பிற்றிக் கடித்தபடி நடந்தாள். அவளையும் மீறிய ஆத்திரமும் அழகையும் சூல்வளையில் முட்டி நின்றன. எப்படியோ வீட்டை அடைந்து விட்டாள். வந்த வேகத்தில் தலைக்குப்புறக் கீழே விழுந்தாள்; கேவிக் கேவி அழுதாள். உலக முழுவதும் தனக்கிருந்த பிடிப்பும் ஆசையும் அற்றுவிட்டதுபோலத் துடித்துப் பொருமினாள். சுற்று நேரம் கழிந்தது; அழகை அவளது ஆத்திரத் தீயை அவிக்க முடியாவிட்டாலும், கொஞ்சம் அடக்கி வைத்தது. அவளது நெஞ்சில் பட்ட இந்த வேதனை, இருதயத்தின் அடித்தளத்தில் பரவித் தணிந்தது.

மாடுகளால் மிதித்து நசுக்கப்பட்ட கோதுமைக் கதிர் மீண்டும் தலைதூக்கிவிடும். இரவில் பெய்த பனியும், காலைச் சூரியனின் பொற்கிரணங்களும் அக்கதிருக்கு உணர்வும் வலிவும் வழங்கித் தூக்கிவிடுகின்றன. மிகுதியான தலைச்சுமையால் தாழ்ந்திருந்த கதிர்கள் மீண்டும் தலைதூக்கி நிமிர்ந்து விடுகின்றன. பகலவன் ஒளியில் பளபளக்கின்றன; வீசும் காற்றில் ஊஞ்சலாடுகின்றன.

அன்று இரவு - அக்ஸீனியாவின் கரங்கள் அவளது கணவனை அன்புறத் தழுவின; ஆனால் நெஞ்சமும் நினைவும் கிரெகரைச் சுற்றியே வட்டமிட்டன. அவள் நெஞ்சில் வளர்த்த அன்பையெல்லாம் மீறி ஆத்திரமும் பழிவாங்கும் உணர்ச்சியும் பெருகின. மனத்திற்குள்ளேயே புதுத் திட்டமொன்று தீட்டினாள். காதல்வாழ்வின் ஏற்றத்தாழ்வுகளையோ இன்பதுன்பங்களையோ எண்ணிப் பார்க்கவும் இயலாத பேதை நடாலியாவிடமிருந்து எப்படியும் கிரெகரைப் பிரித்தே தீருவதென்று சங்கற்பம் செய்துகொண்டாள். இரவெல்லாம் தன் பழிவாங்கும் திட்டத்தைப்பற்றியே சிந்தித்துப் படுத்திருந்தாள்; அவளுடைய வலதுகையினிமீது தன் பாரமான தலையை வைத்துக்கொண்டு, ஸ்டெபான் எப்பொழுதோ தூங்கிவிட்டான். ஆனால் அக்ஸீனியாவின் கண்கள் உறக்கத்தையே மறந்துவிட்டன. கிரெகரை எல்லோரிடமிருந்தும் தன்னால் பிரித்துவிட முடியும் என்றும் தன் எல்லைமீறிய அன்பால் அவனைத் தன்னிடமே இணைத்து வைத்திருக்க முடியும் என்றும் இதற்கு முன்னர் இருந்ததுபோல் இருவரும் மகிழ்ச்சியோடு வாழமுடியும் என்றும்

அக்ஸீனியா திடமாக நம்பினாள்; தீர்க்கமாக முடிவும் கட்டினாள். ஆனால் அவள் நெஞ்சின் அடித்தளத்தில் எஞ்சி நின்றது வேதனைதான், தேனீ கொட்டியதன் விளைவுபோல்.

பகல்பொழுதில் வீட்டுவேலைகளிலும் இதர அலுவல்களிலும் தன் வருத்தங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் புதைத்துக் கொண்டாள். பல தடவை கிரெகரை வழியில் சந்தித்தாள். அவனை எதிரில் கண்டவுடன் முகமெல்லாம் வெளிறியது போன்ற வெறுமை உணர்ச்சியே ஏற்படும். என்றாலும் அவனுக்காகப் பல காலம் ஏங்கிய தன் உடலின் கவர்ச்சி காந்தும்போல அவனைத் தன்பால் இழுக்கும் வண்ணம் நிமிர்ந்து நடப்பாள். அச்சமோ, வெட்கமோ கொள்ளாமல் கிரெகரின் கரிய விழிகளின் ஆழத்தைத் தன் பார்வையால் அறிவதுபோல உறுத்துப் பார்ப்பாள்.

இப்படிப் பல சந்திப்புகள் இருவருக்கும் நேர்ந்தன. இவற்றின் பயனாகக் கிரெகரின் மனம் அக்ஸீனியாவை மீண்டும் நாடியது! அவன் மனம் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தது. காரணமின்றி எடுத்ததற்கெல்லாம் எரிந்து விழுந்தான். துனியாவிடமும் தன் தாயிடமும் கோபக் கணைகளை அள்ளி வீசினான். திடீரென்று எதையோ நினைத்துக்கொண்டவன்போலத் தன் வாளை எடுத்துக்கொண்டு பின்புறத் தோட்டத்திற்குப் போய் விடுவான். அங்குள்ள புதர்களையும் அடிமரக் கட்டைகளையும் வியர்க்க வியர்க்க வெட்டுவான். தன் ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள வலுவான கோடரியையும் மசியாத மரங்களையுமே கருவியாகக்கொண்டு, சோர்ந்து போகும்வரை வேலை செய்வான். இது பண்டாலிமானுக்கு ஆத்திரமாய் இருந்தது.

பண்டாலிமான் இவனுடைய விபரீதப் போக்கைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். “சோம்பேறிப் பயல்! ஆத்திரத்தை முட்புதர்களிடம் காட்டுகிறான்; சரி சரி! எல்லாம் நல்லதுதான். நீ வெட்டிக் குவித்த முட்புதர்கள் இரண்டு வேலி போடப் போதுமானவை! வெட்டிக் குவிக்க வேண்டுமானால் காட்டிற்குச் சென்று உன் கைவரிசையைக் காட்டு தம்பி... பொறுடா, கொஞ்சம் பொறு. ராணுவ சேவைக்கு அழைக்கப்பட்டால் உன் வாளுக்கு நல்ல வேலை கிடைக்கும்.. உப்புறம் நீ அடங்கி விடுவாய்” என்று மனதிற்குள்ளேயே சமீதித்துக்கொண்டான் பண்டாலிமான்.

21

திரும்ப நாள் வந்தது. இணை இணையாகக் குதிரைகள் பூட்டி அலங்கரிக்கப்பட்ட நான்கு வண்டிகள் மணப்பெண்ணை அழைத்து வருவதற்காகப் புறப்பட நின்றன. கிராமத்து மக்கள் அனைவரும் அழகாக உடையுடுத்துத் திருமணத்திற்கு வருகை தந்து, மெலெக்காவின் பண்ணையில் குழுமி நின்றனர்.

பியோட்ராதான் மாப்பிள்ளைத் தோழன். கறுப்புக் கோட்டும் நீலநிறக் கோட்டைக் கால்சராயும் அணிந்திருந்தான், இடது மணிக்கட்டில் இரண்டு கைக்குட்டைகளை அழகுக்கெனக் கட்டியிருந்தான். நன்கு முறுக்கிவிடப்பட்ட கோதுமைநிற மீசை அசையப் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

தன் தம்பி கிரெகரைக் குஷிப்படுத்திக்கொண்டேயிருந்தான். “வெட்கப்படாதேடா கிரெகர். சண்டைச் சேவல் மாதிரி தலையை நிமிர்த்தி நட.....ம்.....” என்று கிரெகரைக் கிண்டல் செய்தான்.

தாரியா மிகவும் ஒல்லியானவன். அதற்கேற்ப மங்கிய வண்ணமும் ரோஸ் பெர்ரி நிறமும் கலந்த பாவாடை அணிந்திருந்தான். பியோட்ராவை நிமிண்டியவாறு “இன்னும் நேரமாகவில்லையா? அப்பாவிடம் சொல்லு. நமக்காக அவர்கள் காத்திருக்கின்றனர்”.

“சரிபுறப்படுங்கள். அவரவர்களுக்குரிய வண்டியில் ஏறி உட்காருங்கள்.... என்னுடைய வண்டியில் மாப்பிள்ளையும் யாராவது ஐந்து பேரும் உட்காரலாம்” என்று தந்தையைக் கலந்து பேசிய பிறகு கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான் பியோட்ரா. எல்லோரும் வண்டிகளில் ஏறிக்கொண்டனர். வெற்றிப் புன்னகையும் விறுவிறுப்பும் கொண்ட இலினிச்சினா கதவைத் திறந்துவிட்டாள். நான்கு வண்டிகளும் ஒன்றையொன்று துரத்தியபடி கிளம்பின.

பியோட்ரா கிரெகருக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அவர்களுக்கு எதிராக, தாரியா சரிகை போட்ட கைக் குட்டையை வீசியபடி உட்கார்ந்திருந்தாள். வண்டிகள் உருளும் சத்தமும் இரைச்சலும் அவர்களது பேச்சை அழுக்கின. வண்டியில் அமர்ந்திருந்த அனைவரும் உடுத்தியிருந்த பல

வண்ண ஆடைகள் கண்கொள்ளாக் காட்சிதந்தன. வண்டி களுக்குப் பின் பரவியெழுந்த தூசுப் படலங்கள் இக்காட்சியை இன்னும் சோபிக்கச் செய்தன.

கிரெகரின் ஒன்றுவிட்ட தம்பியான அனிக்கி மாப்பிள்ளை யின் வண்டியை ஓட்டி வந்தான். குதிரைகளின் வாலை முறுக்கி நிமிண்டினான்; தன் இருக்கையைவிட்டு உந்தியெழுந்து குதிரை களைச் சுண்டினான்; சாட்டைகளை ஓயாது சுழற்றினான்; சீழ்க்கையடித்தபடி விரட்டினான். குதிரைகள் வியர்க்க விறுவிறுக்க வண்டிகளை இழுத்தன.

“நன்றாக அடித்து ஓட்டு” என்று கத்தினான் பியோட்ரா.

மீசை அரும்பாத பருந்துப் பார்வையுள்ள அனிக்கி கிரெகரைப் பார்த்துக் கண்சிமிட்டினான். அப்படிச் செய்ததில் சுருக்கம் விழுந்த அவனது பெண் முகத்தில் ஒரு புன்னகை அரும்பிற்று. உடனே சீட்டியடித்துக்கொண்டு குதிரைகளைச் சாட்டையால் அடித்து விரட்டினான்.

கிரெகரின் தாய்மாமன் இலியா ஒஸோகின் இரண்டாவது வண்டியை ஓட்டிவந்தார். முதல் வண்டியை முந்த வேண்டு மென்ற முனைப்போடு தன் குதிரைகளை “ம்... விடாதே...பிடி” என்று குஷிப்படுத்தினார். “வழிவிடு” எனக் கத்தினான். தன் மாமாவுக்குப் பின்னால் மகிழ்ச்சியோடு அமர்ந்திருந்த துனியாவைக் கிரெகர் கண்டான்.

“நம்மை முந்த உன்னாலே முடியாதாய்யா?” என்று குளுரைத்த படி குதித்தெழுந்தான் அனிக்கி. காது செவிடாகும்படி சீழ்க்கையடித்துக் கொக்கரித்தான். குதிரைகளைச் சவுக்கால் விளாசினான்; அவை நாலுகால் பாய்ச்சலில் கிளம்பின. “ஐயோ! நீ விழுந்துவிடப் போகிறாய்!” என்ற பயப்பிராந்தியுடன் அனிக்கியின் கால்களைக் கெட்டியாகப் பற்றிக்கொண்டான் தாரியா. “போதும் நிறுத்துங்கள், மெதுவாகப் போங்கள்!” என்று இலியா மாமா போட்ட சத்தம் வண்டி இரைச்சலில் காதில்கூட விழவில்லை.

இவற்றின் பின்னர் இதர இரண்டு வண்டிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் வந்தன. அவற்றில் ஆண்களும் பெண்களுமாக அடைந்து கிடந்தனர். வண்டிகளில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகள் அனைத்தும் வண்ண ரோசா மலர்களாலும் காகிதப் பூக்களாலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின்

கழுத்துப் பட்டையிலிருந்து சேணப்பிடிவரை வண்ண நாடாக்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. கரடுமுரடான பாதையில் சாரட்டு வண்டிகள் கடகடாவென்று சென்றன; ஓடியோடி இழுத்து வந்த குதிரைகளின் வாயில் சோப்பு போன்ற நுரை கொப்பளித்து நின்றது; அவற்றை அலங்கரித்து நின்ற பலவகைப் பூக்கள் குதிரைகளின் ஓட்டத்தோடு கலந்து காற்றில் சலசலத்தன.

சம்பந்தி குருஷிநோவின் வீட்டு வாயிலில் மாப்பிள்ளை வீட்டார் வருகையை எதிர்பார்த்துச் சிறுவர் பட்டாளம் கூடிக் கிடந்தது. சாலையின் வெகுதூரத்தில் தூசிப்படலம் கிளம்புவதைக் கண்ட சிறுவர்கள் வீட்டிற்குள் ஓடி “அவர்கள் அனைவரும் வருகிறார்கள், வந்துவிட்டனர்!” என்று முழங்கினார்கள்.

இவ்வாறு கூவிக்கொண்டு சிறுவர்கள் அப்போதுதான் வெளிவந்த ஹெட்பாபாவைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். “ஏன் இந்தக் கூட்டம்? சனியன்களா! அப்பால் செல்லுங்கள். என்ன பேய்க் கூச்சல் இது? நான் பேசுவதுகூட என் காதில் விழவில்லை”.

தடித்த உருவம் படைத்த ஹெட்பாபாவைச் சிறுவர்கள் சுற்றி நின்று குதித்தனர். ஹெட்பாபாவை நையாண்டி செய்தனர். ஏதோ கிணற்றைக் குனிந்து பார்ப்பதுபோல் தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்ட ஹெட்பாபா, கும்மாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்த குழந்தைகளைப் பார்த்துச் சிரித்து, தனது பருத்த தொந்தியை தனது நீண்ட கையால் சொறிந்துகொண்டான்.

எல்லா வண்டிகளும் வாயிற்படியை அடைந்தன. அனைவரும் இறங்கினார்கள். கிரெகரை வழிநடத்தியபடி பியோட்ரா முன்னால் சென்றான். எல்லோரும் பின்பற்றி நடந்தார்கள்.

முகப்பு மண்டபத்திற்கும் அடுப்பங்கரைக்கும் இடையில் இருந்த வாசற்கதவு அழுத்தமாகத் தாளிடப்பட்டிருந்தது. பியோட்ரா கதவைத் தட்டினான்.

“ஆண்டவராகிய யேசுகிறிஸ்துவே, எங்கள்மீது இரக்கமாயிரும்!” என்று பியோட்ரா செபித்தான்.

“ஆமென். அவ்வாறே!” என்ற குரல் கதவுக்கு அப்பாலிருந்து கேட்டது.

பியோட்ரா இம்மாதிரியே மூன்று முறை செபித்தான்; பதிலும் அவ்வாறே வந்தது.

“நாங்கள் உள்ளே வரலாமா?”

“தாராளமாக”.

உடனே கதவு திறக்கப்பட்டது. சம்பந்தி வீட்டாரின் சார்பாக, கணவனிழந்த நடாலியாவின் பாட்டி, தனது சிவந்த உதடுகள் தெரியச் சிரிப்பவிழ்த்துப் பியோட்ராவையும் இதரர்களையும் வருகவென வரவேற்றாள். “மாப்பிள்ளைத் தோழரே! உங்கள் எல்லோரின் நலத்திற்காகவும் இதை அருந்துங்கள்” என்று காடியும் புளிப்பும் ஏறிய மதுக் கிண்ணத்தைப் பியோட்ராவிடம் கொடுத்தாள். பியோட்ரா தன் மீசையைத் தடவிக்கொண்டு, ஒரே மூச்சில் குடித்துத் தீர்த்தான். தனக்கு வந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு “சரி.... பாட்டி.... என்னைச் சம்பிரதாயமாக வரவேற்றுவிட்டீர்கள்; பொறுங்கள்; அம்மா கறுப்புத் திராட்சையே பொறுங்கள். என் வீட்டிற்கு நீங்கள் வரும்பொழுது நான் வரவேற்கப் போவது இப்படியிருக்காது. ஆமாம்! இந்தப் புளிப்பேறிய மதுவுக்குப் பதிலுக்குப் பதில் செய்வேன்... ம்... ஆமாம்...” என்று சொன்னான்.

மாப்பிள்ளைத் தோழனும், நடாலியாவின் பாட்டியும் இவ்விதம் வேடிக்கையும் கிண்டலும் கலக்கச் சொல்லாடிக் கொண்டிருந்தபொழுது மாப்பிள்ளையின் உறவினர்களுக்குச் சம்பிரதாயப்படி ஆளுக்கு மூன்று கோப்பை வோட்கா மது கொணர்ந்து கொடுக்கப்பட்டது.

நடாலியா, திருமண ஆடைகள் அணிந்து, சல்லடைத் துணியால் முக்காடிட்ட வண்ணம் மேசைக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்திருந்தாள்; அவளுக்கு இரு பக்கத்திலும் அவளுடைய சகோதரிகள் இருவர் காவல் காத்து நின்றனர். மரிஷ்கா தன் கையில் கொண்டை ஊசி ஒன்றை வைத்திருந்தாள். கிரிப்பா பந்தயத்திற்குத் தயாராக இருப்பவள் போன்று துடுக்குப் பார்வையுடன் தன் கையிலிருந்த சிறு கரண்டியை அசைத்தாள். வோட்கா மதுவை ருசி பார்த்த பியோட்ராவுக்கு லேசாகப் போதை தலைக்கேறியிருந்தது. வியர்க்க விறுவிறுக்க அவர்களுக்கு முன்னால் வந்தான். தன் கையில் இருந்த மதுக்கிண்ணத்தில் ஐம்பது கோபெக் சில்லறை நாணயங்களைப் போட்டு “இந்தாருங்கள்” என்று சமத்காரமாகக் குனிந்து கையை நீட்டினான்.

மரியா தன் கையிலிருந்த கொண்டை ஊசியால் மேசையில் தட்டியபடி “இது போதாது.... எங்கள் பெண்ணை இதற்காக விலைபேச முடியாது!” என்று மறுத்தாள்.

உடனே இன்னும் கொஞ்சம் வெள்ளி நாணயங்களை அள்ளிப்போட்டு நீட்டினான் பியோட்ரா.

“இதற்கெல்லாம் மசிந்து அவளை விட்டுவிட மாட்டோம்” என்றபடி சகோதரியர் இருவரும் தலைகுனிந்து நின்ற நடாலியாவைப் பார்த்தனர்.

“இதிலே இருப்பதுதான். ஏற்கெனவே நிறையக் கொடுத்தாயிற்று. இதற்கு மேலே கொடுக்க முடியாது!” என்று பியோட்ரா மறுத்தான்.

“நீங்க, பின்னாலே போங்கம்மா!” என்று கடிந்துகொண்டு மீரான் மேசையின் அருகில் வந்தான். நெய் தடவிச் சீவிய அவன் தலையமரில் வியர்வை, சாணி நாற்றம் வெளிவந்தது. இந்தச் சம்பிரதாயச் சமிக்ஞையைப் புரிந்துகொண்ட பெண்வீட்டு உறவினர்கள் தாங்கள் அமர்ந்திருந்த இருக்கைகளை விட்டெழுந்து வந்தவர்களுக்கு இடம் தந்தனர். எல்லோரும் மேசையைச் சுற்றி அமர்ந்தனர்.

பியோட்ரா ஒரு கைக்குட்டையின் நுனியைக் கிரெகரின் கையில் திணித்தான். ஒரு பெஞ்சின்மீது தாவி ஏறி நின்று கொண்டே பெண்ணை நோக்கிக் கிரெகரை அழைத்துச் சென்றான். கைக்குட்டையின் மற்றொரு நுனியைத் தன் நடுங்கும் கரங்களால் நடாலியா பற்றிகொண்டாள். விக்ரகங்களின் அருகில் இருந்த நடாலியாவின் அருகில் அமர்ந்தான் கிரெகர்.

உடனே விருந்து ஆரம்பமாயிற்று. நன்கு பொரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கோழிக்கறிகளை எல்லோரும் ஒரு கை பார்த்தனர். மாமிசத்தைப் பல்லாலும் கைகளாலும் பற்றி யிழுத்துச் சுவைத்தனர். அனிக்கி கைநிறையக் கோழிக்குஞ்சின் மாமிசத்தை அள்ளி வாயில் திணிக்க முயன்றான்; அப்பொழுது மஞ்சள்நிறக் குழம்பு தாடையிலிருந்து வழிந்து கழுத்துப் பட்டைவரை வழிந்தது.

மணமக்கள் இருவருக்கும் உரிய கரண்டிகள் இரண்டும் ஒரு கைக்குட்டையால் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. இருவரும்

ஒரே சமயத்தில் எடுத்துச் சாப்பிட்டால்தான் முடியும். மிகுந்த வருத்தத்தோடு கிரெகர் தன்னுடைய கரண்டியையும், நடாலியாவின் கரண்டியையும் உற்றுப் பார்த்தான்; குடு பறக்க மணம் பரப்பிக்கொண்டிருந்த பாயசத் தட்டின்மீது அவனது பார்வை சுழன்றது. அவனுக்கு வயிற்றுப் பசி கிள்ளியெடுத்தது; வயிறு நிறையச் சாப்பிட வேண்டுமென்று கிரெகர் துடித்தான். ஆனால் கல்யாணச் சம்பிரதாயங்கள் இந்த ஆசைக்குக் குறுக்கே நின்றன.

தாரியா தாராளமாகச் சாப்பிட்டாள். அவளருகில் உட்கார்ந்திருந்த அவளது மாமன் இலியா தனது பெரிய பற்களால் ஒரு எலும்புத்துண்டை கடித்து இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். சாப்பிட்டுக்கொண்டே அவளுக்கு எரிச்சல் ஏற்படும்படி ஏதோ முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தான். ஏனெனில் அவன் பேச்சைக் கேட்டு அவள் புருவத்தை நெரித்து நாணிக்கோணிக்கொண்டிருந்தாள்.

விருந்தினர்கள் நீண்ட நேரம் அமர்ந்து வயிறுபுடைக்க ஆர்வத்துடன் தின்றார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் அருகருகிருந்து வேண்டுமளவு புசித்தார்கள். ஆண்களின் உடலில் இருந்து பசைபோன்ற நெடிமணம் கிளம்பியது; பெண்களில் உடலில் இருந்து சோடாவும் மிளகும் கலந்த மணம் கிளம்பியது; இரண்டும் காற்றோடு கலந்தன. எல்லோரும் அணிந்திருந்த ஆடைகளில் இருந்து அந்து உருண்டை வாசம் வெளிப்பரவியது.

கிரெகர், நடாலியாவை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான். அவளுடைய மேலுதடு வீங்கியிருப்பதையும், கீழ்தட்டின்மீது தொப்பியொன்றைக் கவிழ்த்ததுபோல மேலுதடு தொங்கி நிற்பதையும் முதன்முறையாகப் பார்த்தான். அவளுடைய வலது தாடையில், மேல்புறத் தாடையெலும்பின் கீழ்ப்புறமாக ஒரு வெளிறிய மச்சம் இருப்பதைக் கண்டான். அந்த மச்சத்தைச் சுற்றி முள்ளத்துத் தலை நீட்டி நின்ற பொன்னிறம் வாய்ந்த இரு ரோமத்தையும் பார்த்தான். ஏனோ, இது அவன் மனத்தை மிகவும் உறுத்தியது. உடனே அக்ஸீனியாவைப் பற்றிய எண்ணம் அவனிடம் தலைதூக்கியது. அவன் மனக்கண்ணிற்கு அக்ஸீனியாவே தோன்றினாள். அவனுடைய மிருதுவான சுழுத்தும், அக்கழுத்தில், தொங்கிய சுருட்டை மயிரும் அவன் மனக்கண்ணில் பளிச்சிட்டன. தன் முதுகில் யாரோ பாரமான

முள்ளிறைந்த வைக்கோல்கட்டைத் தள்ளுவது போன்ற பிரமையுணர்ச்சி தோன்றிற்று. அவன் உடலெல்லாம் சிலிர்த்தது; ஒருவகையான வேதனையும் விபரீத உணர்ச்சியும் அவன் நெஞ்சில் பரவின. அவனுக்கு எதிலும் பிடிப்புக் கொள்ளவில்லை. பிறர் சுவைத்து, ரசித்து மென்று தின்பதையும் சப்புக் கொட்டுவதையும் வேண்டா வெறுப்போடு பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான்.

விருந்தினர் மேசையினின்று எழுந்து நின்றனர். அப்பொழுது பழரச வாசமும் கோதுமை ரொட்டியின் வாசத்தையும் போன்று சுவாசத்தைக் கிளப்பியபடி கிரெகரின் பக்கத்தில் வந்து நின்று, அவன் காலடியில் கொஞ்சம் சோள தானியங்களைத் தூவி திருஷ்டி கழித்தார்கள். சில தானியங்கள் பூட்சுக்குள்ளும் போய்விட்டன. கிரெகர் வீடு திரும்பும்வரை இந்தத் தானிய மணிகள் உறுத்திக்கொண்டேயிருந்தன. இறுக்கிக் கட்டப்பட்ட கழுத்துப்பட்டைகள் அவன் உடலில் காற்றுப் புகாதபடி செய்துவிட்டன. கிரெகருக்கு பெருத்த ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது போன்ற உணர்ச்சியே தலைதூக்கியது. அவன் தன்னையே சபித்துக்கொண்டான்.

22

அவர்கள் மெலெக்காவ்களின் வீட்டிற்குத் திரும்புவதற்குள், அவர்களது குதிரைகள் கல்யாண வீட்டில் ஓய்வு கொண்டாலும் ரொம்பக் களைத்துப்போயிருந்தன. அவைகளின் கழுத்துப்பட்டைகளில் நுரை படர்ந்திருந்தது. ஆனால் குடிபோதையிலிருந்த குதிரைக்காரர்கள் ஈவிரக்கமின்றி அவைகளை விரட்டினர்.

திருமண ஊர்வலம் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குத் திரும்பியது. தம் வீட்டுவாயிற்படியில் நின்று முதிய மெலெக்காவ் தம்பதிகள் வரவேற்றனர்; பண்டாலிமான் தனது வெள்ளிக்கம்பித் தாடியை நெருடியபடி விக்ரகத்தைக் கையிலேந்தியபடி உணர்ச்சி வசப்பட்டு நின்றான்; அவரது மனைவி பக்கத்தில் உறுதியுடன் நின்றாள்.

புதுமண மக்கள் இருவர்மீது தானியங்களும், கோதுமை மணிகளும் அட்சதையாகப் போடப்பட்டன. இருவரும் மெலெக்காவ் தம்பதிகளிடம் ஆசி பெறுவதற்கு முன்னின்றனர். அவர்களை ஆசீர்வதிக்கும்பொழுது பண்டாலிமானால்

தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை; தன்னை யறியாமல் அழுதுவிட்டான்; முகமெல்லாம் சுருங்கி சிவந்தன. தன்னுடைய இந்தக் குறையை எல்லோரும் நன்கு தெரிந்து கொள்ளப் போகின்றனரோ என்று வெட்கினான்.

பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் வீட்டிற்குள் நுழைந்து அமர்ந்தனர். பியோட்ராவைத் தேடி தாரியா ஓடி வந்தாள். வோட்கா மது அருந்தியதனாலும், குதிரை சவாரியினாலும், சூரிய வெப்பத்தாலும் அவள் முகம் சிவந்திருந்தது. வாயிற்படிப் பக்கத்தில் அவனைக் காணவில்லை. உடனே துனியாவிடம் ஓடி “பியோட்ரா எங்கே?” என்று கேட்டாள்.

“எனக்குத் தெரியாதே!”

“இன்னேரம் பஞ்சாங்கக்காரரை அழைத்து வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் பியோட்ராவை இங்கு காணவில்லை நாசமாய்ப் போக”.

பியோட்ரா அளவுக்கு மீறி வோட்கா மதுவை அருந்திய போதையில் மயங்கி வண்டியொன்றுக்குள் முணுமுணுத்துக் கிடந்தான். தாரியாவின் கண்களில் இந்த அழகுக்காட்சி பட்டது. பருந்து சிறு ஆட்டுக்குட்டியைப்பற்றிப் பிடிப்பது போல அவனை உலுக்கி எழுப்பினாள். “கொழுக்கத் தின்று விட்டு இப்படிக்கிடப்பது சரியா? எழுந்து பஞ்சாங்கக்காரரை கூட்டி வா... ஒடு...” என்று கத்தினாள்.

“நீ யார் எனக்கு உத்தரவு போடுவது? வெளியே போ” என்று கிழே கிடந்த வைக்கோலைக் கோதியபடி உறுமினான் பியோட்ரா.

தாரியாவின் கண்களில் கண்ணீர் மல்கிவிட்டது. பியோட்ராவின் மெய்மறந்த அவலநிலையை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவனது வாய்க்குள் தன் இரண்டு விரல்களைச் செலுத்தி கிட்டிக் கிடந்த நாக்கை இழுத்துவிட்டாள். பியோட்ரா புரண்டு படுத்தான். ஒரு வாளி நிறையக் குளிர்ந்த கிணற்றுத் தண்ணீரைக் கொணர்ந்து அவன் முகத்தில் அடித்தாள். அவன் உடலெல்லாம் சிவிர்த்தது. முகத்தை நன்கு துடைத்துவிட்டாள். பஞ்சாங்கக்காரரிடம் தானே அவனை நடத்திச் சென்றாள்.

அரைமணி நேரத்திற்குள் கிரெகரும் நடாலியாவும் தேவாலயத்தில் ஒருவர் பக்கத்தில் ஒருவராக நின்றனர். கிரெகரின் கையில் மெழுகுதிரியொன்று வைத்திருந்தான். கூடியிருந்த கூட்டத்தினர் தம்பதிகளைச் சுட்டிப் பேசி முணுமுணுப்பதைக் கண்டான். “நான் இன்றோடு தொலைந்தேன். தொலைந்தேன்” என்ற அவநம்பிக்கைச் சொல் அவன் நினைவில் பட்டுச் சிதறியது. அவனுக்குப் பின்னால் போதையால் முகம் உப்பியிருந்த பியோட்ரா இறுமிக்கொண்டேயிருந்தான். கிரெகர் மீண்டும் கூட்டத்தின் பக்கம் திரும்பினான். துனியா கண்சிமிட்டுவது தென்பட்டது. ஏனையோரது முகங்களும் தனக்கு சுற்றிலும் அறிமுகமானவையே என்று கருதினான். தேவாலயப் பாடல்கள் எதிரொலித்தன. பூசையில் உதவி செய்யும் உதவிக்குருவின் மந்திரப்பாடல்கள் இணைந்து முழங்கின. கிரெகர் இவற்றில் எல்லாம் அக்கறையோ பிடிப்போ இல்லாதவன்போல உணர்ச்சியற்று இருந்தான். திருமணச் சடங்குகளில் அவனையும் அறியாமல் ஆட்டி வைத்தது போல் ஆடலானான். விஸ்ஸாரியன் குருவானவரின் பாதச்சுவட்டைப் பின்பற்றியே கிரெகரும் நடந்தான். அவனுடைய கோட்டைப் பியோட்ரா கண்டி இழுத்த பின்னரே கிரெகர் நின்றான். மெழுகுதிரியின் சிறிய சுடர் இங்குமங்கும் அலைந்தாடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். அவனையும் அறியாத சோர்வும் தூக்கமும் அவனை அமுக்கிச் செயலற்றவன் ஆக்கின.

“மோதிரத்தை மாற்றிக்கொள்ளுங்கள்” என்று குருவான வரின் குரலொலி அவனுக்குக் கேட்டது.

மணமக்கள் அவ்விதமே செய்தனர். “சீக்கிரம் முடிந்து விடுமா?” என்று பியோட்ராவை மெதுவாகக் கேட்டான் கிரெகர். “அவ்வளவுதான், இப்பொழுதே முடிந்துவிடும்” என்று சிரிப்பை அடக்கியவாறு பதிலளித்தான் பியோட்ரா. கிரெகர் தன் மனைவியின் உணர்ச்சியற்ற, சுவையற்ற உதடுகளில் மும்முறை முத்தமிட்டான். சடங்குகள் முடிந்தன. மெழுகுதிரி விளக்கை அணைப்பதால் எழும் ஒருவகை நாற்றம் தேவாலயம் முழுவதும் பரவியது. கூட்டமெல்லாம் கலைந்தது.

நடாலியாவின் கரடுமுரடான பெரிய கையைப் பற்றியபடி கிரெகர் வெளியில் வந்தான். அவன் தலையில் யாரோ தொப்பியைச் சரியாகப் பொருத்தி வைத்தார்கள். கீழ்ப்புறமிருந்து வந்த தென்றல் காற்று அவனுக்கு இதமாயிருந்தது;

புத்துணர்ச்சியை ஊட்டியது. ஸ்டெப்பி வெளியிலிருந்து மாலை நேரக் குளுமைக் காற்றுக் கிளம்பியது. மின்னல் வெளிச்சம் டான் நதிக்கு அப்பால் பளிச்சிட்டது; மழை பெய்யும் சூழ்நிலையும் இறுக்கமும் பெருகின. தேவாலயத்தின் வெள்ளை நிற வேலிக்கு அப்பால், சேணம் அவிழ்த்து இளைப்பாறவிடப் பட்ட குதிரைகளின் கழுத்தில் அசைந்த மணிகளின் ஓசை மெல்லக் கிளம்பி, இரைச்சலையும் மீறிக் கிரெகரின் காதில் மோதியது.

23

மணமக்கள் தேவாலயச் சடங்குகளுக்குப் புறப்பட்டுப் போகும்வரை குருஷிநோவ் குடும்பத்தினர் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு வந்து சேரவில்லை. அவர்களது வருகைக்காகப் பல தடவை பண்டாலிமான் வாயிற்படிக்கு வந்து பாதையை உற்றுப் பார்த்துத் திரும்பினான். முட்டைநிறைந்த பாதையில் ஆள் நடமாட்டமே இல்லை. தன் பார்வையை டான் நதிப்பக்கம் திருப்பினான். நதியின் மருங்கே இருந்த காடு, மஞ்சள் நிறமாய்ப் பொலிந்தது. டான் நதியோரமாக இருந்த புதர்களின்மீது மரக்கிளைகள் வளைந்து தொங்கின. மழைக்காலத்திற்குரிய பருவநிலை மாற்றங்களும் இதர இயற்கைச் சூழல்களும் அந்தப் பிரதேசத்தைப்பற்றிச் சூழ்ந்தன. கிராமம் முழுவதும் மேகப் படலங்கள் மூடிக்கிடந்தன. டான் நதித் தீரம், அதன் பின்னால் வளைந்து நின்ற குன்றுகள், அத்துடன் இணைந்து செழித்த காடுகள், சமவெளி - இவையெல்லாம் பண்டாலிமான் கண்களில் மாறிமாறித் தோன்றின. பாதைகள், மூலையில் தெரிந்த குறுக்குப் பாதைக்கு அருகில் நின்ற சிறு குறுக்குப் பாதை வானவிளிம்போடு பின்னணியாகச் சோபித்தது.

வண்டிச் சக்கரங்களின் ஓசையும் நாய்களின் குரைப்பும் ஒலியும் பண்டாலிமான் காதில் லேசாக விழுந்தன. இரு வண்டிகள் நெருங்கி வந்தன. முதல் வண்டியில் மீரானும் அவன் மனைவியும் ஒரு பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு எதிரில் பேரன் கிரிஷ்கா புத்தாடையும், புனித ஜார்ஜ் பதக்கங்களும் சிலுவையும் அணிந்து உட்கார்ந்திருந்தான். நுரைக்கி ஓடிவந்த குதிரைகளிடம் சாட்டைகளைக் காட்டித் துன்புறுத்தாமல் மிட்கா பின்னுக்குச் சாய்ந்தபடி குதிரைகளின் வேகத்தைக் குறைப்பதற்காகச் சேணத்தைச் சுண்டி இழுத்தான். புருவமற்ற அவனது கோணல் முகம் மஞ்சள் நிறமாயிருந்தது; அவன் தொப்பிக்கடியிலிருந்து வியர்வை வழிந்தது.

பண்டாலிமான் வாயிற்கதவைத் திறந்துவிட்டான். இரு வண்டிகளும் வீட்டு முற்றவெளிக்குள் வந்து நின்றன. இலினிச்சினா வீட்டிற்குள்ளிருந்து ஆவலுடன் வெளியே வந்தாள். தன் புத்தாடைகள் தரையில் உராயும் வண்ணம் விருந்தினர் முன் வந்து, “எங்களது எளிய குடிசைக்குத் தாங்கள் வரும் பாக்கியம் கிட்டியது தங்கள் பேரன்பினால்தான்!” என்று கம்பிரதாயமாகக் குனிந்து, மரியாதை செலுத்தி வரவேற்றாள்.

தன் இரு கரங்களையும் அகல விரித்து, சிரம் தாழ்த்தி “வீட்டிற்குள் எழுந்தருளுமாறு உங்களைப் பணிவுடன் வேண்டுகின்றோம்” என்று அன்பொழுக அழைத்தான் பண்டாலிமான்.

குதிரைகளை அவிழ்த்துவிடும்படி பக்கத்தில் நின்ற வேலைக்காரர்களுக்கு உத்தரவிட்டுப் புதிய விருந்தினர்களைத் தானே முன்நின்று கவனிக்கச் சென்றான் பண்டாலிமான். குருஷி நோவ் தம்பதிகள் வாழ்த்துக்களைப் பரிமாறிக்கொண்டனர். பெண்ணின் தந்தை தன் மேல்சட்டையில் படிந்திருந்த தூசியைக் கையால் தட்டி உதறினார். வேகமாக வந்த வண்டியில் அமர்ந்து வந்ததனால் மிகவும் களைப்படைந்திருந்த கிழவனார் கிரிஷாகா பின்தங்கி வந்தார்.

“அன்பர்களே! வாருங்கள்” என்று பரிவுடன் வரவேற்றாள் இலினிச்சினா.

“வந்தனம். நாங்கள் இப்போதுதான் வந்து சேர்ந்தோம்”.

“உங்களுக்காகக் காத்திருந்தோம்.... வாருங்கள். உங்கள் சட்டைகளைத் துடைத்துக்கொள்ள ஒரு பிரஷ் கொண்டு வருகிறேன். இந்தக் காலத்தில் எங்கும் தூசிமயமாயிருக்கிறது. மூச்சுவிடுவது கூடக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. அவ்வளவு தூசி”.

“ஆமாம். வெப்பம் அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது. அதனால் தான் தூசி நிறைந்துவிடுகிறது. அதற்காக நீங்கள் அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். நான் வந்த...” மந்தபுத்தியுள்ள வீட்டுத்தலைவி இலினிச்சினாவுக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்ட கிழவர் கிரிஷாகா பின்புறம் உள்ள களஞ்சியப் பகுதிக்குச் சென்று ஒரு நெல் குத்தும் யந்திரத்திற்குப் பின்னால் அமர்ந்துகொண்டார்.

படிக்கட்டில் தன் மனைவியைப் பார்த்து பண்டாலிமான் “அந்தக் கிழவரைத் தொந்தரவு செய்யாமல் இருக்கலாகாதா?”

அடிமுட்டாளே! அவர் ஏதோ செய்ய விரும்புகிறார். நீ குறுக்கே நின்று- உன் முளை என்ன ஆயிற்று?" என்று கடிந்துகொண்டான்.

“அது எனக்கு எப்படித் தெரியும்? நீங்கள் புரிந்து கொள்ளலாம். சரி சரி. விருந்தினரை மேசைக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்” என்று வெட்கத்துடன் சமாதானம் கூறினாள் அவள்.

எல்லோரும் வரவேற்பு அறைக்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டனர். அங்கு அரைகுறைப் போதையில் பல விருந்தினர்கள் சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தனர். இவர்கள் வந்து சிறிது நேரத்திற்குள் புது மணமக்கள் தேவாலயத்திலிருந்து திரும்பினர். அவர்கள் வீட்டிற்குள் அடியெடுத்து வைப்பதைக் கண்டதும் தன் கையில் இருந்த குப்பியில் ஒரு கோப்பை வோட்கா மதுவை ஊற்றினான் பண்டாலிமான். கண்களில் நீர் தளும்ப.... “சரி.... மீரான் கிரெகோரியேவிச்.... நம் குழந்தை களுக்காக இந்த மதுவை அருந்துவோம். நம் வாழ்க்கைபோல அவர்களது ஜீவியம் எல்லா வளமும் பெற்றுப் பொலிவதாக. மணமக்கள் இருவரும் மகிழ்ச்சியாய் வாழ்ந்து நலம் பெருக்கி வளமடைவார்களாக!” என்று உச்சஸ்தாயியில் முழங்கினான்.

ஒரு பெரிய கோப்பை வோட்காவை ஊற்றிக் குடிக்குமாறு கிரிஷாகா தாத்தாவைக் கட்டாயப்படுத்தினர். பாதி மது அவரது வாய்க்குள்ளும் எஞ்சிய பகுதி சட்டையிலும் வடிந்தன. கண்ணாடிக் குப்பிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக்கொள்ளும் ஒலி பெருகிறது; எல்லோரும் குடித்தனர்; நிறையக் குடித்தனர். சந்தையிரைச்சல்போல எங்கும் சத்தம் நிறைந்தது. குருஷி நோவின் தூர உறவினரான கொலோவேடின், பந்திமேசையின் கோடியில் உட்கார்ந்திருந்தான். தன் மதுக்கிண்ணத்தை உயர்த்திய படி சம்பிரதாயத்தை ஒட்டி கடுமையான குரலில் “இது ஒரே புளிப்பு!” என்று உறுமினார்.

அதைத் தொடர்ந்து “புளிப்பு, புளிப்பு” என்று அருகிருந்தோரும் கத்தினர்.

“ஓ! இதுவா புளிப்பு?” என்ற எதிர்க்குரல் அடுப்பங்கரையில் இருந்து கிளம்பியது.

கிரெகர் முகம்குளித்தபடி தன் மனைவியின் உணர்ச்சியற்ற உதடுகளில் முத்தமிடப்படி கூடிக் கும்மாளமிட்ட விருந்தினர்கள் மீது வேட்டையாடப்பட்ட மிருகம்போல் பார்வையைச்

செலுத்தினான். ஒருவர் முகத்தையாவது பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. குடிவெறி ஏறிய முகம்; போதையால் சுழலும் கண்கள், புத்தி தடுமாறிய பேச்சு, பொருத்தமில்லாத அங்க அசைவு - இப்படியாக எங்கும் இரைச்சலே மிகுந்திருந்தது.

கொலோவேடின மீண்டும் தனது பொக்கை வாயைத் திறந்து “சே! ஒரே புளிப்பு!” என்று குரல் கொடுத்தான்.

“ஆம்! ரொம்பப் புளிப்பு” என்ற குரல் எழுந்தது.

கிரெகர் வெறுப்புடன் கொலோவேடினைப் பார்த்தான். “புளிப்பு” என்று கத்தும்பொழுது அவரது கன்றிப்போன நாக்கு, பற்களிடையே சுழலும் கோரத்தை அவனால் பார்த்துச் சகிக்க முடியவில்லை.

“சிறு குஞ்சுகளே! முத்தமிடுங்கள்” என்று தன் மீசையை முறுக்கிவிட்டுக்கொண்டு பியோட்ரா சொன்னான்.

தாரியா நிறைய மதுவைக் குடித்திருந்தான்; அவளது முகம் சிவந்திருந்தது. அடுப்படியில் இருந்தபடியே தன்னையும் மறந்து பாடினாள். அங்கிருந்து கிளம்பிய பாட்டைச் சாப்பாட்டு அறையில் கூடியிருந்தவர்களும் பாடத் தொடங்கினர். எல்லாக் குரல்களும் சேர்ந்து கோரமாக முழங்கின. கிறிஸ்தோனியாவின் கரகரத்த குரல் எல்லோரது பாட்டையும் அமுக்கி மேலெழுந்து ஜன்னல் கதவுகளையே உலுக்கியெடுத்தது.

பாட்டு ஓய்ந்தது; மீண்டும் சாப்பாடு தொடர்ந்தது.

“நல்லவர்களே! இது நல்ல நேரம்”.

“இந்த மாமிசத்தை ஒரு கை பாரேன்!”

“உன் கையை எடு; என் வீட்டுக்காரர் பார்க்கிறார்”.

“புளிப்பு - படு புளிப்பு!”

அப்படியே அதிர்ந்துவிடுவதுபோலப் பூடக மிதிகள் பலத்தன; கண்ணாடி டம்ளர் ஒன்று தரையில் விழுந்து சிதறிய ஒலி சாப்பாட்டுக் கூச்சலில் அமுங்கிவிட்டது. பந்தியில் அமர்ந்திருந்தோருக்கு இடையே கழுத்தைத் திருப்பி அடுப்பங் கரையைப் பார்த்தான் கிரெகர். அங்கிருந்த பெண்கள்

அனைவரும் நாட்டியமாடிக்கொண்டுந்நனர்; நாட்டியத்திற் கேற்றபடி கூச்சலும் சீழ்க்கையடிக்கும் ஒலியும் தாளத்திற்கேற்ப எழுந்தன. அப்பெண்கள் ஆடியசைந்து கூத்தாடினர்; கைக்குட்டைகளை வீசினர்; கைகளை வீசிவீசி அபிநயம் பிடித்தனர்.

அக்கார்டின் வாத்தியமும் முழங்கியது; அதை வாசித்தவன் கொஸாக்கியர் நடனத்திற்கேற்ப இசைப்பாடலை மீட்டினான்.

“எல்லோரும் வட்டமாக நில்லுங்கள், வட்டம், வட்டம்” என்று சத்தம் எழுந்தது.

“கொஞ்சம் ஒடுக்கி நில்லுங்களேன்” என்று பெண்களை நெருக்கித் தள்ளியபடி எழுந்து நின்றான் பியோட்ரா.

கிரெகரும் எழுந்தான்; நடாலியாவைப் பார்த்துச் சிமிட்டியபடி “நம் பியோட்ரா கொஸாக்கிய நடனம் ஆடப்போவதைப் பார்!”

“யாரோடு ஆடப் போகிறார்?”

“உனக்குத் தெரியாதா? உங்கள் அம்மாகூடத்தான்”.

மரியா லூகினிச்சினா, இடது கரத்தில் கைக்குட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு இரு கரங்களையும் ஏந்தி விரித்தாள். பியோட்ரா நளினமாக நடனமாடியபடி, தாளத்தோடு பொருந்த அடியெடுத்து வைத்து அவளருகில் சென்றான். இடுப்பை வளைத்துக் குனிந்தான்; மெதுவாக எழுந்தான், மீண்டும் தன் இடத்தில் வந்து நின்றான். இதைக் கண்டதும் லூகினிச்சினாவுக்கு உற்சாகம் பிறந்துவிட்டது. தண்ணீர் தேங்கிய சதுப்பு நிலத்தில் நடப்பதுபோன்று தன் பாவாடையை மேலாகப் பிடித்தபடி, கால் பெருவிரல்களை இசைவிரவ ஏந்தி வைத்து, நடனமாடினாள். ஆண்மகனைப்போலக் கால்களை விறைப்பாக வீசிச் சுழன்றாடினாள்.

அக்கார்டியன் வாசித்தவன், விறுவிறுப்பை மேம்படுத்தி வாசித்தான். ஆனால் பியோட்ரா வாசிப்பிற்குத் தக்கபடி மெதுவாக அடியெடுத்து வைத்துத் துவங்கினான். அவன் ஆட்டத்தில் வேகம் கிளம்பியது. கால்களை மடக்கி எழும்பிக் குதித்துத் தரையில் அமர்ந்தான்; சுற்றிலும் சுழன்றான்; பாதத்தில் உள்ளங்கையால் தட்டி ஓசையெழுப்பினான்; மீசையின்

ஓரத்தைப் பல்லால் கடித்தபடி ஆடி நின்றான். அவன் ஆடிய பொழுது கணுக்கால் கனவேகத்தில் மாறி மாறி நடையிட்டது; முன்னங்கால் தலையோடு மோதுவதுபோலே உயர்ந்து தாழ்ந்தது.

வாயிற்படியை அடைத்து நின்ற கூட்டத்தினர், கிரெகர், இந்தக் கோலாகல நடனத்தைப் பார்க்க முடியாது தடுத்து நின்றனர். போதை தலைக்கேறிய விருந்தினர்களின் பேய்க் கூக்குரலும், லாடம் அடுத்த பூட்சுகள் உரையும் ஒலியுமே அவன் காதில் விழுந்தன.

அதைத்தொடர்ந்து மீரான், இலினிச்சினாவுடன் நடனமாட நின்றான். முதலில் வெகு வேகமாகத் தொடங்கினான்; பிறகு சாவதான நடையில் அடியெடுத்து வைத்தனர். ஒரு முக்காலியின்மீது ஏறிக்கொண்டு பண்டாலிமான் இந்த நடனத்தை ரசித்தான். அவனுடைய நொண்டிக்கால் தாளத்திற் கேற்ப அசைந்து, நாக்கு சுதிக்கேற்பச் சுருண்டது. அவனுடைய கால்களுக்குப் பதிலாக உதடுகளும் காதணிகளும் நெளிந்தாடின.

நாட்டியத்தில் அவ்வளவு அனுபவமோ பரிச்சயமோ இல்லாதவர்களும் கொஸாக்கியக் கூத்தையும் இதர நடனமுறைகளையும் முயன்று பார்த்தனர்; ஆனால் கூட்டத்தார் அவர்களை ஆடவிடாது “அந்த நடனத்தைப் பாழ்செய்யாதீர்கள்; ஆடாதீர்கள்; நடனக்கலையை உயிர் பிழைக்கவிடுங்கள்” என்றெல்லாம் ஒலமிட்டு அடக்கினர். “அடியெடுத்து வைக்கிற அழகைப் பாரு! ஓ... ஹோ!” இவருடைய கால் ஆட்டத்திற்குத் தகுந்த மெல்லியதுதான்; ஆனால் இடுப்பு இதுக்குத் தோதாக இல்லையே பாவம்; எப்படியோ அசைகிறதே!” “ஓ! பரவாயில்லை... இந்த இடுப்பு நெளிசலோடே ஆடிப் பார்க்கட்டும்!” என்றெல்லாம் ஏளனக் குரல்கள் எதிரொலித்தன.

கிரிஷாகா தாத்தா ரொம்ப நாழிகைக்கு முன்னாலே போதையிலே மயங்கி அயர்ந்துவிட்டார். தனக்கு அடுத்தாற் போல உட்கார்ந்திருந்தவனின் முதுகெலும்பைத் தழுவிப் பிடித்தபடி, உரத்தகுரலில் “நீ எந்த வருஷத்திலேப்பா ராணுவத்திலே சேர்ந்தாய்?” என்று கேட்டார்.

அந்த ஆசாமி ஒரு கிழவர். முதிர்ந்த ஓக் மரம்போல முடுக்கத் திரும்பினார். “1939இல் மகனே!” என்று பதிலிறுத்தார்.

“எப்பொழுது” என்று கிரிஷாகா காதை நீட்டினார்.

“1839லே என்று சொன்னேனே!”

“உன் பெயரென்ன? நீ எந்தப் பட்டாளத்திலே சேர்ந்திருந்தாய்?”

“நான்தான் மாக்சிம் பாகாட்ரேவ்; நான் பாக்லோனாவின் ராணுவப்பிரிவில் துணைத் தளகர்த்தனாயிருந்தேன்”.

“நீ மெலெக்காவ் குடும்பத்தவனோ?”

“என்ன?”

“உன் குடும்பத்தையப்பா கேட்கிறேன், சொல்”.

“ஆஹா.... நான் பெண்வீட்டு வழியினன், பெண்ணுக்குத் தாயார் வழியில் நான் பாட்டனாராக்கும் தெரியுமா?”

“பாக்லோனாவின் ராணுவமென்றா சொன்னாய்?”

அந்தக் கிழவர் பார்வை மங்கிய கண்களால் கிரிஷாகாவை உற்றுப் பார்த்தபடி தலையை ஆட்டினார்.

அப்படியானால் காகஸியன் போராட்டங்கள் முழுவதிலும் நீ கலந்துகொண்டிருப்பாயே?”

“ஆம். நான் பாக்லோனாவுக்குக் கீழ் காகஸியன் போராட்டங்களில் மிகவும் உதவி செய்தேன். எங்கள் படைப் பகுதியில் இருந்த கொஸாக்கியர்கள் மிகச்சிலரே. அவர்கள் நல்ல உயரமுடையவர்கள்; ஆனால் உயரத்திற்கேற்றபடி கூனல் விழுந்தவர்கள். நீண்ட கைகளும் விசாலமான தோள்பட்டைகளும் உடையவர்கள். எங்கள் ராணுவத்தில் அப்பேர்ப்பட்ட ஆசாமிகள் இருந்தார்கள், அப்பா தெரியுமா? காலம்சென்ற படைத்தளபதி ஒரு கம்பளத்தைக் கைப்பற்றியதற்காக எனக்குப் பரிசாக மிக அன்புடன்....”

“நான் துருக்கியப் போரில் பங்கெடுத்துக்கொண்டேன். ஆம்! ஆமா; நான் துருக்கிக்குச் சென்றேன்” என்று தன் மார்பில் கிடந்த பதக்கங்களைப் புரட்டிக் காண்பித்தார் கிரிஷாகா தாத்தா.

ஆனால் அந்தக் கிழவர் கிரிஷாகாவின் தற்பெருமைக்குக் காதுகொடுக்காமலே தன் கதையைத் தொடர்ந்தார். “விடியற்

காலையில் அந்தக் கிராமத்தைக் கைப்பற்றிவிட்டோம். அன்று நடுப்பகல் நேரத்தில் குழலூதி எச்சரிக்கை விடுத்தனர்”.

கிழவரின் கதைக்குக் காது கொடுக்காமல் கிரிஷாகா தாத்தா தன் கதையைத் தொடர்ந்தார். “நாங்கள் ராஸ்ஸிட்ஸ் நகரைச் சுற்றிப் போரிட்டோம். பன்னிரண்டாவது கொஸாக்கியப் பட்டாளமான எங்கள் பகுதி தடுப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தது”.

“நான் அந்தக் குடிசைக்குள் இருந்தபொழுதுதான் அபாய அறிவிப்புச் சத்தம் கேட்டது...”

“ஆம்” என்றபடி ஆக்ரோஷமாகத் தன் கைகளை வீசித் தன் கதையில் ஆழ்ந்து பேசினார் கிரிஷாகா; துருக்கிப் படையினர் தங்கள் தலையில் வெள்ளைத் தொப்பிகளை அணிந்திருந்தனர்; ஆம், வெள்ளைத் தொப்பிகள்தான்...”

“...அபாய அறிவிப்புச் சத்தம் கேட்டதும் நான் என் உடன் இருந்த ராணுவத் தோழர்களிடம், “திமோவே, நான் பின்வாங்க வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது; அதற்குள் சுவரில் பதிக்கப் பட்டுள்ள அந்தக் கம்பளத்தைக் கைப்பற்றிவிட வேண்டும் என்றேன்...”

“என்னுடைய ராணுவச் சேவைக்காக இரு வீரப் பதக்கங்கள் வழங்கப்பட்டன; துருக்கியத் தளகர்த்தன் ஒருவனை நெருப்பிலிருந்து காப்பாற்றிய துணிகரச் செயலைப் பாராட்டு வதற்காகத் தரப்பட்ட பரிசுகள் அவை” என்று சொல்லிக் கொண்டே கிரிஷாகா தாத்தா அழ ஆரம்பித்துவிட்டார். ராணுவக் கிழவரின் முதுகில் வலுவிழந்த தன் முஷ்டியைப் பதித்தார். ஆனால் அந்தக் கிழவர், ஒரு கோழிக்கறித்துண்டை செர்ரிப்பழச் சாற்றில் முக்கியபடி, கறைபட்டு அலங்கோலமா யிருந்த மேசை விரிப்பை உறுத்துப் பார்த்தார்.

“இதைக் கேள்பா. அந்தப் பிசாசு என்னை எந்தச் செயலைச் செய்யுமாறு தூண்டிவிட்டது பார்த்தாயா? இதற்கு முன்னால் எனக்குச் சொந்தமில்லாத எந்த அந்நியப் பொருளை யும் நான் தீண்டியதில்லை. ஆனால் இந்தக் கம்பளத்தைப் பார்த்ததும் என் மனதில் ‘இது குதிரைச் சேணத்திற்குப் பயன்படும்’ என்ற விபரீத ஆசை எழுந்தது”.

“அந்தப் பகுதிகளையெல்லாம் நானே சென்று பார்த்திருக்கிறேன்; கடல்கடந்த பல இடங்களுக்கும் சென்றுள்ளேன்” என்று தொடங்கிய கிரிஷாகா தன் எதிரில் இருந்த கிழவரின் கண்களை உற்றுப் பார்த்தார்; அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த புருவமயிரும் தாடியும் அவர் முகத்தை மறைத்து வளர்ந்திருந்தன. எனவே கிரிஷாகா விறுவிறுப்பான உச்சநிலைக்குத் தன் அயலவரது கவனத்தை ஈர்க்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன், துணைக்கதைகளை விட்டு நேரடியாகச் சம்பவத்தை விவரித்தார். “அப்புறம் படைத்தளபதி ‘படைப்பகுதிகளாக அணிவகுத்துப் புறப்படுங்கள்’ என்று உத்தரவிட்டான்”.

பாக்கோனாவ் ராணுவப்பகுதியின் கொஸாக்கிய வீரனான கிழவன் தன் தலையை உயர்த்திக்கொண்டு, மேசையில் ஓங்கியடித்துப் பேசினார். “பாக்கோனாவின் வீரர்களே! பட்டாக் கத்திகளை உருவுங்கள்; கத்திகளைச் சுழற்றத் தயாராகுங்கள்!” உடனே அவரது குரல் தடித்தது; மங்கிய கண்கள் பிரகாசமிட்டுக் கனல் கக்கின. பல்லில்லாத மஞ்சள் காவி படர்ந்த பொக்கைவாயைத் திறந்து “பாக்கோனாவின் இளைஞர்களே! தாக்குங்கள், புறப்படுங்கள்” என்று கத்தினார்.

கிரிஷாகாவை உற்சாகத்தோடும், இளமை முறுக்கோடும் ஏறிட்டுப் பார்த்தார். கண்களிலிருந்து வடிந்த கண்ணீர் தாடியில் விழுந்து மறைந்தது.

இதைக் கேட்டதும் கிரிஷாகாவுக்கு உற்சாகம் மேலிட்டது!

“எங்களுக்கு இந்த உத்தரவையிட்டுத் தன் கத்தியைச் சுழற்றினான். நாங்கள் அனைவரும் பாய்ந்து புறப்பட்டோம்”. மேசைமீது விரல்களால் கோடிட்டுக் காட்டி “எங்கள் படைகளை இவ்வாறு வியூகமாக அமைத்து அரண் செய்தோம். எதிரிகள் எங்களை நோக்கிச் சுடத் தொடங்கினர். நாங்கள் மூன்றுமுறை எதிர்த்துச் சுட்டோம். ஒவ்வொரு தடவையும் எங்களைவிட அவர்கள் கையே மேலோங்கியிருந்தது. நாங்கள் முன்னேற முயன்றபோதெல்லாம் எதிரிகளின் குதிரைப்படைகள் பக்கவாட்டில் எதிர்ப்பட்டுத் தடை செய்தன. எங்கள் படைத் தளபதி உத்தரவிட்டதும் அனைவரும் ஒரே மூச்சில் கிளம்பித் தாக்கினோம்; எதிரிகளைச் சிதற அடித்தோம்; அடித்து விரட்டினோம். கொஸாக்கிய வீரர்களுக்கு எதிராக எங்கள் குதிரைப்படைதான் இவ்வுலகில் எதிர்த்து நிற்க முடியும்? எதிரிகள் காட்டிற்குள் பதுங்கினர். அவர்களுடைய தளபதி

எனக்கு முன்னால் ஒரு கருஞ்சிவப்புக் குதிரை மீதமர்ந்து ஓடித் தப்பினான். கருப்பு மீசையும் கண்கவர் தோற்றமும் கொண்டவன். நான் அவனைப் பின்தொடர்வதைத் திரும்பிப் பார்த்தான். தன் கைத்துப்பாக்கியை எடுத்து என்னை நோக்கிச் சுட்டான்; ஆனால் குறி தவறிவிட்டது. அடுத்த குறி வைப்பதற்குள் என் குதிரையைச் சுண்டிப் பாய்ந்து அவனைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டேன். பிடித்த நொடியில் அவனை வெட்டிக் கொல்லப் போனேன். அப்பொழுது அது நல்லதன்று என்ற எண்ணமே ஏற்பட்டது. அவனும் என்னைப்போல ஒரு மனிதன்தானே! எனவே என் வலக்கரத்தால் அவனைப் பற்றிப் பிடித்தேன்; அவன் சேணத்திலிருந்து வழுவினான்; பற்றிப்பிடித்த என் கையைத் தன் பற்களால் பதம் பார்த்தான்; பாவி என்னைக் கடித்துவிட்டான். அப்படியும் நான் விட்டேனா? நானும் ஒரு கை பார்த்தேன்....” என்று வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் கதை கேட்டுக்கொண்டிருந்த நண்பரைப் பார்த்தார் கிரிஷாகா.

அந்தக் கிழட்டு நண்பரின் தலை கவிழ்ந்து மார்பில் சாய்ந்து கிடந்தது. அந்தப் பாவி மனிதன் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்!

இரண்டாம் பகுதி

1

செர்ஜி பிளேட்டோனோவிச் மோகோவ் தன் வம்சாவளியைப் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்பிருந்தே விவரமாக அறிவார்.

முதலாம் பீட்டர் பேரரசன் காலத்தில் டான் நதியிலிருந்து அஷோவிற்கு அரசாங்க உல்லாசப் படகொன்று பேரய்க் கொண்டிருந்தது; அதில் ரொட்டியும் வெடிமருந்துகளும் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. நதிக்கரையோரமாகக் கொஸாக்கியக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் நிறைந்த கிகோனாக் என்ற சிறு கிராமம் இருந்தது. கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் டான் நதியின் மேற்கரைப் பகுதியில் பதுங்கியிருந்து, நள்ளிரவில் உல்லாசப் படகைத் திடீரெனப் பாய்ந்து தாக்கினர்; உல்லாசப் படகிலிருந்து தூங்குமுஞ்சிக் காவலர்களைக் கொன்று தள்ளினர்; ரொட்டிப் பொட்டலங்களையும் வெடிமருந்துகளையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு படகை நதியில் அமிழ்த்திவிட்டனர்.

ஜார் மன்னருக்குத் தகவல் எட்டியது. வொரோனெஸ்ஸிலிருந்து ராணுவத்தினரை அனுப்பி கிகோனான் நகரைக் கொளுத்தச் சொன்னார். தவறுசெய்த கொஸாக்கியக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர்; அவர்களில் நாற்பது பேரை ஒன்றாக இணைத்து அவர்கள் கழுத்தில் மிதக்கும் தூக்குக்கட்டைகளை மாட்டி நதியில் தள்ளிவிட்டனர். தூக்குக்கட்டைகளோடு அவர்களின் உடல் நதியில் மிதந்து சென்றது. இது கட்டுக்கடங்காத இதர கிராமத்தினர்க்கு எச்சரிக்கையாக அமைந்தது.

பத்து ஆண்டுகள் கடந்தன. குடிசைகளெல்லாம் கொளுத்தப் பட்டுத் தரைமட்டமாக்கப்பட்ட கிகோனாக் கிராமத்தில் மீண்டும் மக்கள் குடியேறினர். பல கொஸாக்கியர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். இவர்களது நடவடிக்கையை உளவறிந்து தகவல்

தெரிவிப்பதற்காக ஜார்மன்னரின் கட்டளைப்படி மோகோவ் என்பவன் இந்தக் கிராமத்திற்கு அனுப்பப்பட்டான். மோகோவ் ஒரு ருஷ்ய விவசாயி. கிகோனாக் கிராமத்தில் அரசாங்க ஒற்றனாகக் குடியேறினான். கொஸாக்கியர்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கத்திப்பிடி, புகையிலை, சக்கிமுக்கிக் கல், இதர தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் முதலிய பொருள்களை விற்பனை செய்தான். கொஸாக்கியர்கள் திருடிக் கொண்டு வந்த சாமான்களைக் குறைந்த விலைக்கு வாங்க அவற்றை லாபத்தோடு இதரர்க்கு விற்றுப் பொருள் ஈட்டினான். வருடத்தில் ஓரிரு முறை புதுச்சரக்குகள் வாங்கி வருவதாகச் சொல்லி வொரோனெஸ் நகருக்கு வருவான். ஆனால் கொஸாக்கியர்களைப் பற்றிய விவரங்களை அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவிப்பதே அவனது முதல் கடமையாக இருந்தது.

நிகிட்கா மோகோவ் என்ற இந்த ருஷ்ய விவசாயியின் வம்சாவளியில்தான் மோகோவ் என்பவன் தோன்றினான். கொஸாக்கிய மண்ணில் இக்குடும்பத்தினர் நன்கு வேருன்றி விட்டனர். அந்தப் பிராந்தியத்தில் சதுப்புநிலப் புதர்மண்டுவது போல அக்குடும்பத்தினரே பெருகினர். வொரோனெஸ் கவர்னர் தந்த அரைகுறை விருதுகளையும் விருதாப் பட்டங்களையும் பெருமையாகக்கொண்டு அக்குடும்பத்தினர் வளர்ந்தனர். அந்தப் பட்டங்கள் அனைத்தும் இன்றளவும் அவர்கள் கைவசம் பட்டங்கள் இருந்திருக்க வேண்டியவை. செர்ஜி மோகோவின் தாத்தா இருந்திருக்க வேண்டியவை. செர்ஜி மோகோவின் தாத்தா காலத்தில் ஏற்பட்ட பெரும் நெருப்பால் பெரும்பாலான விருதுப் பட்டங்கள் சாம்பலாகிவிட்டன. இந்தக் கிழவர் பெரும் சூதாடி சூதாட்டத்திலேயே சொத்தெல்லாம் தொலைத்து விட்டார். மீண்டும் தலைதூக்கி எழுந்த சமயத்தில் எல்லாம் நெருப்பில் அழிந்தன. அவரது மகன் வாதநோயால் தொல்லைப் பட்டார். அவர்தான் செர்ஜியின் தந்தை. அவரால் குடும்பத்திற்குப் பயனேதும் இல்லை. விரைவில் இறந்துவிட்டார், அவரைப் புதைத்த பின்னர் செர்ஜி பிளேட்டோனோவிச் தன் வாழ்க்கையைப் புதிதாக அமைக்க நேரிட்டது. மயிர்க் குஞ்சங்களும் இறகு சோடனைகளும் விற்கும் தொழிலைத் தொடங்கினான். தொழில் சோபிக்கவில்லை. அந்தப் பிராந்தியத்தில் இருந்த கொஸாக்கியர்களிடமிருந்து சல்லிக் காசாகச் சுரண்டிச் சேர்க்க ஐந்தாண்டுகள் அரும்பாடுபட்டான். ஆடுமாடுகளை விற்பனை செய்து பணம் வழங்கினான். இதனால் எல்லாம் பயனின்றிக் கஷ்டஜீவனமாகவே கழிந்தது. உடனே செர்ஜி பிளேட்டோனோவிச் நாடா முதலிய சாமான்களை விற்கும்

கடையைத் திறந்தான். அரைகுறையாகப் படித்து மதகுருவாக வந்தவரின் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். பெண் வீட்டிலிருந்து அவன் எதிர்பார்த்தபடி சீதனப் பணம் கிடைத்தபடியால் அதைக்கொண்டு துணிக்கடையைத் திறந்தான். நல்ல சந்தர்ப்பத்தில் இந்தக் கடை திறக்கப்பட்டதால் வியாபாரம் உச்சநிலையை அடைந்தது. கொஸாக்கியர்கள் ஏற்கெனவே டான் நதியின் கீழ்ப்புறத்தில் தங்கியிருந்தனர்; அந்த இடத்தில் அடிக்கடி ஆற்றின் அரிப்பால் மணல்சரிவு ஏற்பட்டதால் அங்கு வாழ்ந்த கொஸாக்கியர்களை மேற்குக் கரைக்குப் பெயர்ந்து செல்லுமாறு ராணுவ உத்தரவு இடப்பட்டது. கொஸாக்கியர்கள் குடிபெயர்ந்தனர். அவர்கள் தமக்கு வேண்டிய சாமான்களைப் பெறுவதற்கு முப்பது மைல் தூரம் பயணம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. இதற்குப் பதிலாகத் தமக்கு அருகில் திறக்கப்பட்டிருந்த செர்ஜியின் கடையில் சாமான்கள் வாங்க ஆரம்பித்தனர். கிராமத்தவர்களின் தேவையை உணர்ந்த செர்ஜி தன் கடையை மூன்று கட்டை அக்கார்டியன் விரிந்து கொடுப்பதுபோலப் பெருக்கினான். ஒரு சாதாரணக் கிராமத்திற்கு வேண்டிய எல்லாச் சாமான்களையும் வாங்கி வைத்தான். விவசாயக் கருவிகள் உட்பட அவனது கடையில் எல்லாச் சாமான்களும் கிடைத்தன. வியாபாரம் நன்கு நடந்தது; கணிசமான லாபமும் கிடைத்தது. மூன்று வருடத்திற்குள் லாபத்தைக் கொண்டு தானிய மூட்டைகளைத் தூக்கும் எந்திரம் ஒன்றை வாங்கினான். தன் முதல் மனைவி இறந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் நீராவியால் இயங்கும் மாவரைக்கும் இயந்திரம் ஒன்றை வாங்கிவிட்டான்.

தாதார்ஸ்க்கையும் அதைச் சேர்ந்த கிராமங்களையும் தனது கபிலநிறக் கைக்குள் அடங்குமாறு சுருட்டிக்கொண்டார். செர்ஜி மோகோவுக்குக் கடன்படாத குடிசையே அக்கிராமத்தில் கிடையாது. அவருடைய மாவு எந்திரத்தில் ஒன்பது பேர் வேலை செய்தனர்; கடையில் ஏழு பேரும் நான்கு காவல் காரர்களும் வேலைபார்த்தனர். இந்த இருபது வயிறுகளும் அந்த வியாபாரியின் தயவை நம்பி வாழ்ந்து வந்தன. செர்ஜியின் முதல் மனைவிக்கு இரு குழந்தைகள் பிறந்தன; ஒன்று லிஸா என்ற பெண்; மற்றொன்று ஆண் குழந்தை; அசமந்தமான விளாடிமிர். அவருடைய இரண்டாவது மனைவி அன்னாவுக்குக் குழந்தையே இல்லை. காலம்கடந்த அவளது தாய்மையன்பும் நெடுநாள் ஏக்கத்தால் வளர்த்த பாசமும் இக்குழந்தைகள் மீதும் அளவு

கடந்த பாசம் காட்டக் காரணமாயிருந்தன. அன்னாவுக்கு நரம்புத்தளர்ச்சியும் சிடுசிடுப்புக் குணமும் அடிக்கடி தலை தூக்கும்; இந்தக் குணங்கள் எப்படியோ குழந்தைகளைப் பாதித்தன. வீட்டு மேல்செலவுக்கும் சமையலுக்கும் வேண்டிய பணத்தைத் தருவதைவிடத் தகப்பனாரால் வேறுவகையில் குழந்தைகள்மீது தன் கவனத்தைத் திருப்ப முடியவில்லை. நாள் முழுவதும் வியாபார விஷயமாகவே பொழுதைக் கழித்தார். இதனால் கட்டுப்பாடு ஏதுமின்றிக் குழந்தைகள் தான்தோன்றிக் தனமாக வளர்ந்தன. உணர்ச்சியற்ற பதுமையாயிருந்த அன்னாவால் குழந்தைகளின் மனோநிலையைப் புரிந்துகொண்டு அதற்கேற்ப அவர்களைத் திருத்த முடியவில்லை; அவள் அந்தத் துறையில் முயன்று பார்க்கவும் இல்லை. சகோதர வாஞ்சை யின்றிக் குழந்தைகள் வளர்ந்தன; இருவரிடமும் எந்தவித ஒற்றுமைப் பண்பும் காணக்கூடவில்லை; பெற்றோர்களின் சாயலும் அவர்களிடம் இல்லை. விளாடிமீர் எப்பொழுதும் அசமந்தன்; சோம்பேறி; சுறுசுறுப்பற்ற பார்வையும் குழந்தைமைப் பண்புக்குப் பொருந்தாத சிந்தனையும் கொண்டவன். வேலைக் காரியிடமும் சமையல்காரியிடமும் ஒட்டிக்கொண்டே வளர்ந்த லிஸா வாழ்க்கையின் பல்வேறு அனுபவங்களையும் இளமையிலேயே பெற்றுவிட்டாள். அதிலும் அந்தச் சமையல்காரி மிகவும் துன்னெறி கெண்டவள்; தீய இச்சையும் அழிம்புத் தனமும் உடையவள். இந்தத் துறையில் மிகுதியான அனுபவம் வாய்ந்தவள். இந்த இரண்டு பெண்களும் சிறுமி லிஸாவை இளமையிலேயே பாழ்படுத்திவிட்டனர்; விபரீதமான ஆசைகளையும் வேண்டாத இச்சைகளையும் அவளுடைய பிஞ்சு உள்ளத்தில் வேருன்றச் செய்துவிட்டனர். இதனால் போதுமான மனப்பக்குவமும் வளர்ச்சிப்பாங்கும் பெறாத இளமையிலேயே முரட்டுத்தனமாக நடக்க கற்றுவிட்டாள்!

பல்லாண்டுகள் நிதானமாகக் கழிந்து மறைந்தன; முதியவர்கள் மேலும் முதுமை எய்தினர்; சிறியவர்கள் இளமைத் தளிர்வீசி எழில்மணம் பரப்பினர்.

ஒரு நாள் தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருந்த சமயம் மேசையில் தனக்கெதிராக உட்கார்ந்திருந்த தன் மகள் லிஸாவை, செர்ஜி பார்த்து வியப்படைந்தார். அவள் அப்பொழுதுதான் உயர்நிலைப் பள்ளிப்படிப்பை முடித்த சமயம். மெலிந்து எவ்வளவு அழகாக வளர்ந்திருக்கிறாள் என்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார். உடனே அவளை உற்றுப் பார்த்தார். அவர் கையில் தேநீர்

கோப்பை நடுங்கிற்று. அவள் அம்மாவையே உரித்துவைத்தால் போலிருந்தாள். “லிஸா! சற்று தலையைத் திருப்பு” என்றாள். அவள் திரும்பினாள். எல்லாவிதத்திலும் அவளது தாயைப் போலவே இருக்கிறாள் என்று வியப்பும் பூரிப்பும் அடைந்தார்.

விளாடிமீர் மோகோவ் - ஒல்லியான உருவமும், வெளிறிய நோஞ்சான் உடலும்கொண்ட இளைஞன் - இப்பொழுது உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஐந்தாவது வகுப்பில் படிக்கிறான். மாவு எந்திரத்தையடுத்த முற்றத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். கோடை விடுமுறைக்காகச் சமீபத்தில்தான் அவனும் அவன் அக்காவும் வீட்டுக்கு வந்திருந்தனர். வழக்கம்போல மாவு எந்திரத்தைப் பார்க்கவும், பலரிடமும் பேசி வம்பளக்கவும் வந்திருக்கிறான். “நம் எஜமானரின் பிள்ளை, அவருக்கு வாரிக்” என்று மரியாதையாகக் கொஸாக்கியர்கள் தங்களுக்குள் தன்னைக் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதைக் கேட்பதிலும் அவனுக்கு அலாதிப் பெருமையும் கர்வமும் தலைக்கேறின.

பார வண்டிகளும், சாணக்குவியலும் நிறைந்திருந்த முற்றத்தில் சிரமப்பட்டு நடந்து, வாயில்படியை அடைந்தான் விளாடிமீர். உடனே மாவரைக்கும் எந்திரத்தைச் சேர்ந்த சக்தி நிலையத்தை பார்க்கவில்லையென்ற நினைப்பு வந்ததும் திரும்பி விட்டான்.

சிவப்பு வண்ணம் பூசப்பட்ட எண்ணெய் டாங்கிற்கு அருகில் மாவு எந்திர அறையின் நுழைவாயிலில் பல வேலைக் காரர்கள் இருந்தனர். எடைபோடும் திமோவே, “போக்கிரி” என்ற பட்டப்பெயர் கொண்ட ஒருவன், திமோவின் உதவியாள் டேவிட் ஆகிய மூவரும் களிமண்ணைப் பிசைந்து பெரிய வளையமொன்றை உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தனர்; கால் சட்டைகளை முழங்காலுக்கு மேலே மடக்கிவிட்டபடி வெறுங் காலுடன் களிமண் குவியலில் அம்மூவரும் நின்றனர்.

“அபே இதோ நம் எஜமானர்!” என்று வேடிக்கையாகக் குறிப்பிட்டான் எடைபோடுபவன்.

“வணக்கம். என்ன வேலை செய்கிறீர்கள்?”

“நாங்கள் களிமண்ணைப் பிசைகிறோம்” என்று உற்சாக மில்லாமல் பதிலிறுத்துக்கொண்டே களிமண் குவியலில் இருந்து கஷ்டப்பட்டுத் தன் கால்களை வெளியே இழுத்தான் டேவிட்.

“உங்க அப்பா பணத்தைச் சேர்ப்பதிலே பலே ஆளு, மகா கெட்டி! பெண்களை வாடகைக்கு அமர்த்தி இந்த வேலையைப் பார்க்கச் சொல்லாது எங்களைக் கொல்லுகிறார். சரியான கஞ்சப்பிரபுதான் உங்க அப்பா”.

இதைக் கேட்ட விளாடிமிரின் முகம் சிவந்தது. எப்பொழுதும் இளித்துக்கொண்டேயிருக்கும் டேவிட்மீது திடீரென அவனுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. டேவிட்டினுடைய இறுமாப்பான குரலைக் கேட்க அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

“என்ன சொன்னாய்? கருமியா?”

“ஆமாம். ரொம்பப் பிசுநாறி; தன்மீதுள்ள அழுக்கையே தின்பார். அதனால் லாபம் கிடைக்கும் என்றால்” என்று சிரித்த படியே சாவதானமாக விளக்கமும் தந்தான் டேவிட்.

இதை ஆமோதிப்பதுபோல இதரர் நகைத்தனர். இது தன்னை அவமானப்படுத்தியதாகவே விளாடிமிர் கருதினான். டேவிட்டை எதிர்த்துவிடுவதுபோல முறைத்துப் பார்த்தான்.

“அப்படியானால்... உனக்குத் திருப்தியில்லை அப்படித் தானே?”

“நானென்ன சொல்லுவது? நீயே எங்களோடு இருந்து பாரேன்; இந்தக் களிமண்ணைப் பிசைந்து பார்; தன்னாலே தெரிந்துகொள்ளுவாய். இங்கு வேலை பார்த்துத் திருப்தி யடைய எந்த முட்டாளால் முடியும்? உங்கள் அப்பா இந்த வேலைகளைத் தானே செய்தால் நல்லதுதான். அவர் தொந்தியும் கரையும்!” என்றான் டேவிட். களிமண்ணை வேகமாக ஏறி மிதித்துப் பிசைந்தபடி சிரித்துக்கொண்டே டேவிட் குத்தலாகத் தன் ஆத்திரத்தைக் கொட்டினான். எப்படியும் டேவிட்டைப் பழிவாங்குவதென்ற திட்டத்துடன் சரியான பதிலையும் விளாடிமிர் தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, சாவதானமாக, “நல்லது! இந்த வேலை பார்ப்பதில் உனக்குத் திருப்தி யில்லையென்று அப்பாவிடம் சொல்லுகிறேன்” என்றான்.

டேவிட்டின் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கண்டவுடன் அவனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. பரிதாபமாக வேண்டுமென்றே சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டான் டேவிட்; இதரர்களின் முகமும் கருங்கிவிட்டது ஒரு விநாடி எதுவும்

பேசாது மூவரும் களிமண்ணைப் பிசைந்தனர். சகதிபடிந்த தன் கால்களில் பதிந்திருந்த பார்வையை விளாடிமீர் பக்கம் திருப்பி வெறுப்புத் தொனியில் “நான் வேடிக்கைக்காகத்தான் சொன்னேன்பா” என்றான்.

“நீ என்ன சொன்னாயோ அதை மட்டும் அப்பாவிடம் சொல்லத்தான் போகிறேன்” என்று கண்களில் நீர்மல்க, ஆத்திரத்துடன் விளாடிமீர் புறப்பட்டான்.

இதைக்கண்ட டேவிட் திகிலடைந்தவனாய், களிமண் குவியலில் இருந்து தாவிக்குதித்து “விளாடிமீர் செர்ஜியேவிச்!” என்று கூவியபடி அவனைப் பின்தொடர்ந்தான். மடக்கிவிடப் பட்ட கால்சட்டை சகதியில் பட்டுப் புரண்டது.

விளாடிமீர் நின்றான். அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிப் பெருமூச்செறிய நின்றான் டேவிட்.

“தயவுசெய்து உங்கள் அப்பாவிடம் சொல்லிவிடாதே. நான் ஒரு முட்டாள்தான்; என்னை மன்னித்துவிடு. கடவுளுக்குப் பொதுவாக நான் நினைத்துப் பார்க்காமல் உளறிவிட்டேன்” என்று கெஞ்சினான்.

“சரி, நான் சொல்லவில்லை” என்று முகம்சுளிக்கச் சொல்லிவிட்டு, வாயிற்படியை நோக்கி நடந்தான் விளாடிமீர். டேவிட்டிடம் ஏற்பட்ட பச்சாதாபம் அவனைக் கவர்ந்து விட்டது. மனநிம்மதியுடன் அவன் வெள்ளைநிற வேலியை ஒட்டி நடந்து சென்றான். ஆலை முற்ற ஓரத்தில் ஒரு மூலையிலிருந்து அச்சப்பட்டறையில் சுத்தியடிக்கும் சத்தம் சில சமயம் மந்தமாகவும் சில சமயம் கனமாகவும் காதில் விழுந்தது. திடீரென பட்டறையில் பலத்த ஒலி கேட்டது.

“ஏண்டா அவ்வாறு உளறினாய்?” என்று டேவிட்டின் நண்பன் அவனைக் கடிந்துகொள்வது காதில் விழுந்தது. “ஏண்டா குப்பையைக் கிளறுகிறாய். நாற்றம்தான் வீசும்” என்று சொல்வதும் கேட்டது.

“பன்றிமகன்! இப்படியா சொல்கிறான்? அப்பாவிடம் சொல்லுவோமா? வேண்டாமா?” என்று மனதிற்குள்ளேயே விளாடிமீர் சொல்லிக்கொண்டான். டேவிட்டைத் திரும்பிப் பார்த்தான். எப்பொழுதும் நீங்காத அதே புன்னகையுடன்

அவன் நிற்பதைக் கண்டதும் கண்டிப்பாகச் சொல்லத்தான் வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

கடைக்கு வெளியே ஒரு வண்டி குதிரை பூட்டப்பட்டு நின்றது. தீயணைக்கும் அறைக்குப் பக்கத்தில் குழந்தைகள் நாரைகளைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடின. தாழ்வாரத்திலிருந்து பள்ளிமாணவன் போயாரிஷ்கின் கட்டைக்குரல் கேட்டது. தொண்டை கம்மியவாறு பேசும் குரல் ஒன்றும் சேர்ந்து ஒலித்தது.

அடர்த்தியாகப் படர்ந்திருந்த திராட்சைக்கொடி முன்பக்க வளைவையும் தாழ்வாரத்தையும் மறைத்திருந்தது. விளாடிமீர் வீட்டையடைந்து மாடிப்படியில் ஏறினான்.

போயாரிஷ்கின் மழுங்கச் சிறைத்த தனது தலையை ஆட்டிக்கொண்டு பலாண்டா என்கிற உபாத்தியாருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். இந்தப் பலாண்டா இளைஞனாயிருப்பினும் மீசை தாடி அரும்பியிருந்தது.

“நான் உழைத்துப் பிழைக்கும் கொஸாக்கியனாயிருப்பினும், தனி உரிமையுள்ள வகுப்பினரிடம் எனக்கு இயல்பாகவே வெறுப்பு இருந்தாலும், அவனைப் பார்த்தால், என் உள்ளத்தில் அவனிடமும் அவனது இனத்தாரிடமும் பச்சாதாபம் ஏற்படுகிறது. உடனே நான் பிரபுகுலத்தில் பிறந்தவன்போன்ற பிரமை ஏற்படுகிறது. அவனது இனத்து லட்சியப் பெண்களைப் பார்த்துப் பூரித்துவிடுகிறேன். அவர்களது நலன்களில் அக்கறை கொள்கிறேன். நான் நினைக்கிற மாதிரிதான் மேதைகள் நடந்து கொள்வார்கள்; உங்களது கொள்கைகளைக்கூட மேதைகளால் மாற்ற முடியும்”.

பலாண்டா கேலியாகச் சிரித்துக்கொண்டு தன் பட்டுக் கழுத்துப்பட்டையை நெருடி, தனது உள்சட்டையின் வேறுபாடுகளை ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொண்டான். விஸா சாய்வுநாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தான். தனது பேச்சை அவள் அவ்வளவாக ரசிக்கவில்லை என்பது அவளது முகபாவத்திலிருந்து தெரிந்தது. இழுத்துவிட்ட எதையோ தேடுவதுபோல் பார்வையைச் செலுத்தியவாறு அவள் மழுங்கச் சிறைத்த நீலவர்ணமான போயாரிஷ்கினின் தலையை அவள் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டு முகமண்டபத்திலும் வராந்தாவிலும் அடர்த்தியாகப் படர்ந்திருந்த காட்டுச்செடிகளைக் கிள்ளியபடி தன் தகப்பனாரின்

அறைக்கதவைத் தட்டினான். ஜூன் மாதத்திய பத்திரிகை யொன்றைப் புரட்டியபடி வாரக் கட்டிலில் செர்ஜி பிளேட்டோனோவிச் அமர்ந்திருந்தார். மஞ்சள்நிறமான எலும்புப் பிடி போட்ட பேனாக் கத்தியொன்று அவரது காலடியில் கிடந்தது.

“என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டார் அவர்.

எப்படிச் சொல்லுவதென்று புரியாமல் திடீரென்று துவக்கினான் விளாடிமிர்.... “ம்.... நான் மாவரைக்கும் யந்திர சாலையிலிருந்து திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தபொழுது....” உடனே டேவிட்டின் எகத்தாளமான சிரிப்பு அவனது நினைவில் மோதியது. தன் தந்தையாரின் தொப்பையைப் பார்த்தபடி டேவிட் சொன்னதை ஒப்புவித்தான்.

செர்ஜி பிளேட்டோனோவிச் முழுவதையும் கேட்டார். “அப்படியா சொன்னான்? அவனைத் தொலைத்துவிடுகிறேன், நீ போகலாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே காலடியில் கிடந்த கத்தியை எடுக்க முக்கியபடி குனிந்தார்.

இந்தக் கிராமத்தில் உள்ள படித்தவர்கள் என்று கருதப் படுவோர் செர்ஜி மோகோவின் வீட்டில் மாலை நேரங்களில் கூடிப்பேசுவர். அந்தக் கூட்டத்தில் மாஸ்கோத் தொழிற் பள்ளியில் படிக்கும் மாணவன் போயாரிஷ்கின் இருந்தான். தற்பெருமையாலும் காசநோயாலும் உருக்குலைக்கப்பட்ட கிராமப்பள்ளி ஆசிரியர் பலாண்டா மற்றொருவர். அவரது உதவியாளாகப் பணிபுரியும் மார்ப்பா ஜெராஸிமோவ்னா இன்னொருத்தி. அவள் தன் பாவாடையை எப்பொழுதும் ஆபாசமாகவே அணிந்திருப்பாள்; வயதாகாத பெண்போல நடந்து கொள்ளுவாள். அரக்கு மணமும் மலிவான வாசனையும் பூசிய மணமாகாத தபால்காரர் இன்னொருவர். ராணுவ தளகர்த்தரான யூஜினி லிஸ்ட்னிட்ச்கி, எப்போதாவது தனது தகப்பனாருடைய ஜமீனிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து, சமயங்களில் கலந்துகொள்ளுவதுமுண்டு. இந்தக் கூட்டத்தினர் தேநீரைப் பருகியபின் தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்து அர்த்தமில்லாமல் ஏதாவது பேசிப் பொழுதைப் போக்குவர். பேச்சில் சோர்வு தட்டும்பொழுது வீட்டுக்காரருடைய கிராமபோன் பெட்டிக்குச் சாவிகொடுத்து யாரையாவது பாடவிடுவார்.

தொடர்ந்து விடுமுறைச் சமயங்களில் செர்ஜி கொஞ்சம் தாராள மனதுடன் நடந்துகொள்ளுவார். பல விருந்தினர்களை

அழைத்து விலையுயர்ந்த மதுபான வகைகளை வழங்குவார். தானும் குடித்து மகிழ்வார். பிற சமயங்களில் இதற்கு மாறாக மிகச் செட்டுடன் சிக்கனம் பிடிப்பார். ஆனால் புத்தகங்களை வாங்கும் விஷயத்தில் மட்டும் கஞ்சத்தனம் ஏதும் இன்றித் தாராளமாய்ச் செலவழித்தார். புத்தகங்களைப் படிப்பதென்றால் அவருக்கு மிகப்பிரியம். தான் படித்த எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ளும் அற்புத ஆற்றல் அவரிடம் பெருகியிருந்தது.

அவருடைய கூட்டாளியான எமெல்யான் கான்ஸ்டாண்டினோவிச் அட்யோபின் அழகான தலையிருள்ளவர். கிளிமூக்கு வாய்ந்தவர். கண் குழிவிழுந்திருக்கும். அவர் அபூர்வமாகவே மோகோவ் வீட்டிற்கு வருவார். முன்பு கன்னிமாட்டிலிருந்த ஒரு பெண்ணை அவர் மணந்துகொண்டிருந்தார். அவளுடன் நடத்திய பதினைந்து ஆண்டு இவ்வாழ்க்கையில் அவருக்கு எட்டுக் குழந்தைகள் பிறந்திருந்தன. அவர் அநேகமாக வீட்டிலே தான் இருப்பார். அவர் பட்டாளத்தில் குமாஸ்தாவாகத் தன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். அவருக்கு முன்னால் அவரது குழந்தைகள் சந்தடி செய்யாமல்தான் நடப்பார்கள். ரகசியம் பேசுவதைப்போல்தான் பேசுவார்கள். ஒவ்வொரு நாள் காலையில் அவர்கள் விழித்தவுடன் சாப்பாட்டு அறையில் பெரிய கடிகாரத்திற்கு அடியில் அணிவகுத்து நிற்பார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் அவர்களது தாயார் நிற்பாள். படுக்கை அறையிலிருந்து வறட்டு இருமல் சத்தம் கேட்டதும் பலவிதக் குரல்களில் “பரம பிதாவே” என்ற பிரார்த்தனை கீதத்தையும் பிற வழிபாட்டுப் பாட்டுக்களையும் பாடுவர்.

எமெல்யான் கான்ஸ்டாண்டினோவிச் புது உடை தரித்து, படுக்கையறையிலிருந்து வெளி வருகையில் பிரார்த்தனை முடிந்திருக்கும். பசுமையான அவரது குறுகிய கண்களைச் சுளித்துக்கொண்டு கோவில் சாமியார்போல் தனது தடித்த கையை நீட்டுவார். குழந்தைகள் ஒவ்வொருவராக அவர் முன் வந்து அவருடைய கையை முத்தமிடுவர். உடனே அவர் தனது மனைவியின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, “போலியோ! தேநீர் தயாராகிவிட்டதா?” என்று கேட்பார்.

“தயார்” என்று அவள் பதிலளிப்பாள்.

“காட்டமான தேநீர் ஊற்றித்தா”

அவர் ஒரு கடையில் கணக்குப்பிள்ளை; அவருடைய அழகிய கையெழுத்தால் கணக்குப் புத்தகத்தில் 'வரவு' 'செலவு' என்று எழுதி வைப்பார். "பங்கு மார்க்கெட் செய்தி" என்னும் பத்திரிகையை அவர் தவறாது படிப்பார். படிக்கும்பொழுது அவரது உருண்டையான மூக்கை மூக்குக்கண்ணாடி அலங்கரிக்கும். தன்கீழ் வேலைபார்ப்பவர்களிடம் அவர் மரியாதையாகவே பழகுவார்.

"ஐவான் பெட்ரோவிச்! தயவுசெய்து டாரிடா காலிகோவை வந்திருப்பவருக்குக் காட்டுங்கள்" என்றுதான் அவர் சொல்லுவார்.

அவரது மனைவி அவரைப் பெயர் சொல்லியே அழைப்பாள். அவரது குழந்தைகள் அவரை "அப்பா" என்று அழைக்கும். அவர் கீழுள்ள குமாஸ்தாக்கள் அவரை "பிளா-பிளா" என்று அழைப்பார்கள்.

அந்தக் கிராமத்திலிருந்த மதகுருக்களான விஸ்ஸாரியன் சுவாமியும் பக்தி நிறைந்த பங்கிராடி சுவாமியும் செர்ஜியுடன் நல்லிணக்கமாயில்லை. அவர்கள் ஏதோ நீண்டகாலப் பிணக்கினால் பிரிந்திருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் தங்களுக்குள்ளும் சுகமான உறவேதும் கொண்டிருக்கவில்லை. பங்கிராடி சுவாமி எப்பொழுதும் விபரீத எண்ணமும் குதுமதியும் கொண்டவர். இவர் தன் அண்டையில் வாழும் மக்களுக்குத் தொல்லைகள் அளித்துவந்தார். விஸ்ஸாரியன் சுவாமி கொஞ்சம் இளகிய மனம்கொண்டவர்போல் இருந்தார். மேகநோய்க்கு ஆளானவர்போல் பேசுவார். மனைவியைச் சாகக் கொடுத்தவர். மனைவி இறந்தபின் உக்ரேனியப் பெண்ணொருத்தியுடன் வாழ்ந்து வருகிறார். எதிலும் ஈடுபடாது தனித்தியங்கும் மனப்பான்மை கொண்டவர். ஆனால் பங்கிராடி சுவாமியின் அளவுகடந்த கர்வமும் குதுமதியும் இவருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

இவர்களில் ஆசிரியர் பலாண்டாவைத் தவிர, மீதி அனைவருக்கும் சொந்த வீடுகள் உண்டு. மோகோவின் வீடு கிராமத்துச் சதுக்கத்தின் நீலநிறம் பூசப்பட்டு நிமிர்ந்து விளங்கியது; அதற்கு எதிர்ப்புறமாக, கண்ணாடிக் கதவு களுடனும் மங்கிய பெயர்ப்பலகையுடனும் அவருடைய கடை இருந்தது; அந்தக் கடையை இணைத்தாற்போல தாழ்ந்த கொட்டமொன்று இருந்தது. அதற்கு நூறு கெஜங்களுக்கு அப்பால் தேவாலயத் தோட்டத்தின் செங்கல் சுவர் அமைந்திருந்தது. அதையடுத்து தேவாலயக் கோபுரம் கவிந்த

வெங்காயத்தைப் போலத் தோற்றமளித்தது. தேவாலயத்திற்கு அப்பால் பள்ளிக்கூடச் சுவர்கள், அரசாங்கக் கட்டடங்களுக்குள்ள தோரணையில் அமைந்திருந்தன. அதையடுத்து இரு வீடுகள் அழகாகக் காட்சியளித்தன. அவற்றுள் நீலவண்ணம் பூசப்பட்ட வளைந்த வேலிகளுடன் இருந்தது பங்கிராடி சுவாமியுடையது. மங்கிய வர்ணம் பூசப்பட்டு, வளைந்த வேலிகள் பின்னப்பட்டது விஸ்ஸாரியன் சுவாமியின் வீடாகும். அதையடுத்து இரண்டு மாடி வீடுகள் இருந்தன; அப்புறம் தபால் நிலையம்; அதைத்தொடர்ந்து இரும்புச் சட்டங்களால் வேயப்பட்ட கொஸாக்கியக் குடிசைகள் விளங்கின. அவற்றின் எல்லையில் புகைபடிந்த நீண்ட புகைபோக்கிகளுடனும் சரிவான முகட்டுடனும் மாவரைக்கும் இயந்திரம் இருந்தது.

அந்தக் கிராமத்து மக்களில் பெரும்பாலோர் வெளித் தொடர்பு ஏதுமின்றித் தங்கள் குடிசைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்தனர். அவர்களுக்குப் புறஉலகத் தொடர்பே இல்லை. மாலை நேரங்களில் அபூர்வமாக யாராவது பக்கத்து வீடுகளுக்குச் செல்வார்கள். இதைத் தவிர எல்லாச் சூழ்நிலைத் தினரும் தங்கள் வீட்டுக் கதவுகளைத் தாளிட்டு, தங்கள் நாய்களை அவிழ்த்து விட்டுவிடுவார்கள். பொழுது சாய்ந்ததும் பரிபூரண அமைதி கிராமம் முழுவதும் படரும். இரவுப் பாராக்காரரின் சத்தம் ஒன்றுதான் அந்த அமைதியை அப்போதைக்கப்போது கலைக்கும்.

2

ஆகஸ்ட் மாதக் கடைசியில் ஒரு நாள் லிஸா மோகோவை ஆற்றங்கரையருகில் மிட்கா குருஷிநோவ் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்பொழுதுதான் எதிர்க்கரையிலிருந்து படகு வலித்து வந்தான். இக்கரைக்கு வந்ததும் படகை முளைக்கம்பில் கட்டிக்கொண்டிருந்தபொழுது, நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட லேசான நாட்டுப்படகு அழகாக மிதந்து வரக் கண்டான். இச்சிறு படகை போயாரிஷ்கின் என்ற பள்ளிச் சிறுவன் தண்டுவலித்துச் செலுத்திவந்தான். வியர்வையால் அவனது வெறுந்தலை பளபளத்தது; நெற்றி நரம்புகள் புடைத்திருந்தன.

அச்சிறு படகில் லிஸா இருப்பதை மிட்காவால் முதலில் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவள் அணிந்திருந்த வைக்கோல் தொப்பி அவளது முகத்தை மறைத்துவிட்டது. மஞ்சள்நிற

அல்லி மலர்க்கொத்துகளை எடுத்துத் தன் நெஞ்சோடு அணைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள் அவள்.

மிட்காவைப் பார்த்தவுடன், “குருஷிநோவ்! என்னை நீ ஏமாற்றிவிட்டாள்” என்றாள் அவள் தலையை ஆட்டியவாறே.

“உன்னை ஏமாற்றிவிட்டேனா?”

“உனக்கு நினைவில்லையா? என்னையும் மீன்பிடிக்க அழைத்துப் போவதாகச் சொன்னதை மறந்துவிட்டாயா!”

போயாரிஷ்கின் துடுப்புக் குச்சியைப் போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்தான். படகின் முன்பக்கம் கரையில் உராய்ந்து நின்றது.

“உனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே லிஸா கரையில் குதித்தாள்.

“எனக்கு ஏகப்பட்ட வேலைகள். அதுக்குப் போதுமான நேரமே கிடைக்கவில்லை” என்று மன்னிப்பு வேண்டும் தோரணையில் கெஞ்சுவதுபோல் சொன்னான் மிட்கா மூச்சுத் திணற.

போயாரிஷ்கின் குறுக்கிட்டு “முடியவே முடியாது. லிஸா! இதுவரை நான் அனுபவித்தது போதும். நான் செய்ததை எல்லாம் நீ பெற்றுக்கொண்டுவிட்டாய். இந்த நீர்ப்பரப்பில் வெகுதூரம் சென்றுவிட்டு வந்துள்ளோம். என் கைகள் சிராய்த்துப் போய்விட்டன. காய்ந்த பூமியில் கால் வைத்தால் போதுமென்றிருக்கிறது” என்று கூறினான்.

போயாரிஷ்கின் தனது நீண்ட கால்களைக் கூழாங்கற்கள் நிறைந்த கரைமீது பதித்தான். கசங்கியிருந்த தனது மாணவர் தொப்பியால் தனது முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டான். இவனுக்குப் பதிலளிக்காமல் லிஸா மிட்காவிடம் சென்றாள். அவள் நீட்டிய கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான் அவன்.

“பரவாயில்லை. அப்படியானால் இனி எப்போது மீன் பிடிக்கப் போகலாம்?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“உனக்கு இஷ்டமானால் நாளை... செல்வோம். நாங்கள் தானிய அறுப்பெல்லாம் முடித்துவிட்டோம். இப்பொழுது எனக்குப் போதிய அவகாசமும் இருக்கிறது”.

“இந்தத் தடவையும் என்னை ஏமாற்றிவிட மாட்டாயே!”

“இல்லை, இல்லை”.

“விடியற்காலையில் வருவியா?”

“வருகிறேன்”.

“உனக்காகக் காத்திருப்பேன்”.

“நிச்சயமாக நான் வருகிறேன்”.

“அதை நான் கண்டுபிடிக்கிறேன்”.

“இந்த ஊரிலிருந்து சீக்கிரம் கிளம்பிவிடுவேன் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். அதற்குள் ஒரு தடவையாவது மீன்பிடிக்கச் செல்ல ஆசைப்படுகிறேன்”.

கையில் இருந்த படகுச் சாவியை ஆட்டிக்கொண்டே, அவளுடைய உதடுகளைக் கவனித்தாள் மிட்கா.

“விரைவில் முடிந்துவிடுமா?” என்று போயாரிஷ்கின் தன் கையிலிருந்த ஓட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு கேட்டான்.

“ஒரு நிமிடத்தில்”.

அவள் சற்றுநேரம் பேசாமலிருந்தாள். பிறகு தனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டு “உங்கள் குடும்பத்தில் சமீபத்தில் ஏதோ ஒரு கல்யாணம் நடந்ததாமே?” என்று கேட்டாள்.

“ஆம்! என் தங்கைக்கு”.

“யாரைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டாள்?” என்று கேட்ட விஸா பதிலுக்குக் காத்திராமல் புன்சிரிப்பவிழ்த்தாள்; வேடிக்கையாகவும் விஷமத்தனமாகவும் வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். “நாளைக்குக் கட்டாயம் வா! வராமல் இருந்துவிட மாட்டாயே” என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் முறுவலித்தாள். இந்தச் சிரிப்பு மிட்காவின் நெஞ்சில் வலைப்பின்னல்போல சூழ்ந்துகொண்டது.

விஸா மீண்டும் படகில் ஏறிக்கொண்டாள். அதை மிட்கா பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். போயாரிஷ்கின் பொறுமை இழந்தவனாகப் படகைக் கட்டவிழ்த்துத் தள்ளினான். விஸா புன்சிரிப்புடன் தலையை நீட்டி மிட்காவிடம் விடைபெற்றாள்.

அவனும் சாவியை நெருடியவாறே அவளை வழியே அனுப்பினான்.

படகு நடுத்தண்ணீரில் மிதந்தப்பொழுது போயாரிஷ்கின் அவளிடம் தன்னைப்பற்றிப் பேசுவது மிட்காவின் காதில் விழுந்தது: “யார் இந்தப் பயல்?”

“யாரோ? சும்மா கொஞ்சம் பழக்கமானவன் அவ்வளவுதான்”.

“நெஞ்சைப் பறிகொடுக்கிற நேசமில்லையே?”

இதற்கு அவள் சொன்ன பதில் மிட்காவின் காதில் விழாதவாறு படகுச் சட்டங்களின் சத்தம் தடுத்துவிட்டது. போயாரிஷ்கின் விழுந்து விழுந்து சிரிப்பது மட்டும் அவன் கண்ணில்பட்டது; ஆனால் லிஸாவின் முகத்தைக் கவனிக்க முடியவில்லை. அவளுடைய தலைத் தொப்பியிலிருந்த ரிப்பன் காற்றில் ஊசலாடி அவளது திறந்த தோள்பட்டையை லேசாக உறுத்தியது, அவளது பார்வையையும் மறைத்தது.

எப்போதாவது அபூர்வமாக மீன்பிடிக்கச் சென்ற மிட்கா, அன்று மாலை புறப்படுவதற்காக மிக உற்சாகத்துடன் தூண்டில் குச்சிகளைத் தயாரித்தான். இவ்வளவு தீவிரத்தை இதற்கு முன்னர் அவன் காட்டியதேயில்லை. தூண்டிலைச் செம்மைப் படுத்தியவுடன் முதல் அறைக்குச் சென்றான். அவன் மீன் பிடிக்கத் தயார் செய்வதை கிரிஷாகா தாத்தா ஜன்னலில் உட்கார்த்து பார்த்தார்.

“மிட்கா! என்னையும் அழைத்துச் செல்லடா. உன்னால் தனியாக இருந்து சமாளிக்க முடியாது” என்று கூறினார்.

“என்னால் முடியும்” என்றான் மிட்கா.

இதைக்கேட்ட அவர் பெருமூச்சுவிட்டார்.

“நாம் இருவரும் சேர்ந்து மீன்பிடிக்கச் சென்று வெகுநாட்கள் ஆகிவிட்டன. கனத்த தூண்டிலைப் போட்டு மீன்பிடிக்க ஆசையாயிருக்கிறது” என்றார் கிழவர்.

பானையில் தண்ணீர் கொதிப்பதால் கிளம்பிய ஆவியை கோபத்துடன் பார்த்த மிட்கா, இதற்கு எவ்விதப் பதிலும் கூறவில்லை. அவன் வேலை முடிந்ததும் பின்புற அறைக்குச்

சென்றான். கிழவர் ஜன்னலருகில் உட்கார்ந்திருந்தார். வட்டமான தாமிரக் கம்பிபோட்ட கண்ணாடி அவர் மூக்கை அலங்கரித்தது. ஏதோ வேதப் புத்தகத்தை அவர் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

கதவுச் சட்டத்தில் சாய்ந்து தலைநீட்டியபடி, “தாத்தா!” என்று கூப்பிட்டான் மிட்கா.

மூக்கில் தொங்கிய கண்ணாடியின் விளிம்புக்குமேல் பார்வையைச் செலுத்தி “ம்” என்றார் தாத்தா.

“தலைக்கோழி கூவியவுடன் என்னை எழுப்புங்கள்”.

“அவ்வளவு விடியற்காலையில் எங்கே புறப்படுகிறாய்?”

“மீன்பிடிக்க”.

கிழவருக்கோ மீன்பிடிக்க என்றால் ஆசை. ஆனாலும் மிட்காவின் திட்டத்தை மறுப்பதுபோலப் பேசினார்.

“நாளைக்கே சணல் செடிகளையெல்லாம் உரித்துவிட வேண்டுமென்று உன் அப்பன் சொன்னான். இப்பவெல்லாம் சோம்பேறித்தனமாகச் சுற்ற முடியுமா?”

மிட்கா உடனே கதவுப்புறத்திலிருந்து அருகில் வந்தான். மிகத்தந்திரமாகக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதுபோலப் பாவனை செய்தான்.

“அப்படியானால் சரி தாத்தா. மீன்பிடித்து வந்து உங்களுக்கு நல்ல சாப்பாடு கொடுக்கலாமே என்று ஆசைப் பட்டேன். என்ன செய்வது? நாளைக்குச் சணல் அடித்து நான் உரிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. அப்படியானால் நான் போகவில்லை தாத்தா”.

“பொறுடா பொறு!” என்று தன் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றியபடி, “நான் உன் அப்பனிடம் சொல்லிக்கொள்கிறேன். நீ போ. நாளைக்குப் புதன்கிழமை. எனக்கு கொஞ்சம் மீன் இருந்தால் போதும். சரி, சரி. உன்னை எழுப்புகிறேன். போ போ. கழுதைப் பயலே. என்னத்தை உற்றுப் பார்க்கிறாய்? நான் கட்டாயம் உன்னை எழுப்புகிறேன்” என்றார் கிழவர்.

நள்ளிரவில் கிழவர் எழுந்தார். ஒரு கையால் கால் சட்டையைத் தூக்கிப் பிடித்தபடி கம்பை ஊன்றி மாடிப் படியில் இறங்கிக் களஞ்சிய அறைக்குச் சென்றார். மிட்கா ஒரு

தானியப் பெட்டியின்மீது கம்பளியை விரித்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் கிழவர் குச்சியால் அவனை மெதுவாகத் தட்டி எழுப்பினார். களஞ்சியத்தில் அறுவடையான தானிய மணமும் எலிப்புழுக்கையின் நாற்றமும் கலந்துவந்தது. அது மனித சஞ்சாரமற்ற இடம்.

மிட்கா அசையக்கூட இல்லை. “மிட்கா, மிட்கா, ஏ மிட்கா” என்று மெதுவாகக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தார்; பயனேதும் இல்லை.

மிட்கா நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டுக் கால்களை மடக்கிப் படுத்துக்கொண்டான். கிழவருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. தன் கையிலிருந்த கம்பின் நுனியை மிட்காவின் வயிற்றில் குத்தினார். மிட்கா உடனே எழுந்து குச்சியைப் பற்றிக் கொண்டான்.

“என்ன தூக்கம்பா உனக்கு!” என்றார் கிழவர்.

“தாத்தா, சத்தம் போடாதே” என்றான் மிட்கா. பூரா “தூக்கமும் கலையாமல் தட்டித் தடவித் தன் பூட்சுகளை எடுத்துக்கொண்டு முற்றத்திற்கு வந்தான்.

கிராமக்கோழிகள் இரண்டாம் தரம் கூவும் சத்தம் கேட்டது. விஸ்ஸாரியன் பாதிரியார் வீட்டுப் பெட்டைக்கோழி சிறகடிப்பதைக் கண்டான். உடனே ஒரு சேவல் தொண்டை கிழியக் கூவிற்று; மற்ற கோழிகள் பயத்தால் சிலிர்சிலித்தன.

கடைப்படியில் ஒரு காவலாள் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். ஆட்டுத்தோல் கம்பளிக் காலரில் மூக்கைப் புதைத்தவாறு தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

மிட்கா விரைவில் புறப்பட்டான். மோகோவின் வீட்டை அடைந்தான். தூண்டில் குச்சிகளைக் கீழே வைத்தான். காவல் நாய்களைக் கிளப்பாமல் மெதுவாக அடியெடுத்துவைத்து முகப்பு வாயிலுக்குள் நுழைந்தான். துருப்பிடித்திருந்த இரும்புப் பூட்டைத் தள்ளித் திறந்து பார்த்தான்; ஆனால் கதவு இன்னும் வேகமாக மூடிக்கொண்டது. உடனே தாழ்வாரத்தின் கைப்பிடிச் சுவர் வழியாகப் பதுங்கி நடந்து பெரிய ஜன்னலருகில் வந்தான். அது பாதி மட்டும் மூடியிருந்தது. திறந்திருந்த பகுதி வழியாக, பெண்ணுடலில் இருந்து கிளம்பும் இனிமையும் கதகதப்பும் நிறைந்த இதமான வாசனையும் இதர மணப் பொருள்களும் காற்றில் பரவி வந்தன.

“எலிஸவேட்டா செர்ஜிவனா!”

மிட்கா ரொம்பவும் சத்தம் போட்டுக் கூப்பிட்டு விட்டதாகக் கருதினான். கொஞ்ச நேரம் பொறுத்தான். அமைதி. பதில் ஒன்றும் இல்லை. “ஒருவேளை வேறு யாராவது படுத்திருக்கும் தவறான இடத்தில் வந்து கூப்பிடுகிறோமோ! மோகோவ் படுத்திருக்கும் இடமாக இருந்தால் என்ன செய்வது!” அந்தப் பாவி துப்பாக்கியும் கையுமாக அல்லவா தூங்குவான்.

“எலிஸவேட்டா செர்ஜிவனா! மீன்பிடிக்க வருகிறாயா?”

தவறான ஜன்னலில் நின்று கூப்பிட்டாலும் “மீன்பிடிக்க” என்ற சத்தமும் கேட்டால் யாரும் தன்னைத் தவறாகக் கருதமாட்டார்கள் என்று சமாதானம் செய்துகொண்டான்.

உடனே துணிச்சல் கொண்டவனாக ஜன்னலுக்குள் தலையை நீட்டி, “நீ எழுந்திருக்கிறாயா இல்லையா?” என்று கோபமாகக் கூறிவிட்டு, திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாக எட்டிப்பார்த்தான்.

“யாரது?” என்ற அதிர்ச்சியான குரல் கேட்டது. இரவின் அமைதியை இச்சத்தம் ஒருசிறிதே கலைத்தது.

“நான்தான் குருஷிநோவ். மீன்பிடிக்க வரவில்லையா?”

“ஓ! இதோ வந்துவிட்டேன். ஒரு நிமிஷம்”.

அறைக்குள் அங்குமிங்கும் நடக்கும் அரவம் கேட்டது. தூக்கக் கலக்கத்தில் அவள் வாயிலிருந்து வெளிவந்த சொற்கள் மிட்காவிற்குப் பொன்போலச் சிறந்திருந்தன; நெஞ்சைக் கவர்ந்தன. ஏதோ வெள்ளைநிற உருவம் கலகலப்பொலியுடன் அறைக்குள் நடமாடுவதை மிட்காவால் காணமுடிந்தது.

“இந்தக் குளிர்காலத்தில் மீன்பிடிக்கச் செல்வதைவிட அவளுடன் படுத்திருப்பதே இன்பமாயிருக்கும்” என்று நினைத்துக் கொண்டான் படுக்கையறை வாசனையை நுகர்ந்தவாறே.

சற்று நேரத்தில் கைக்குட்டையால் தலையை மூடிச் சிரித்த முகத்துடன் ஜன்னலருகில் வந்தாள் அவள்.

“நான் ஜன்னல் வழியாகவே வந்துவிடுகிறேன். கையைக் கொடுத்துத் தூக்கிவிடு” என்று அவள் கையை நீட்டினாள். தன்

கையால் அவள் கரத்தைப் பற்றிப் பிடித்தபொழுது மிட்காவின் கண்கள் அவளுடைய கண்களை மிக அருகில் உற்றுப் பார்த்தான்.

“நான் ரொம்ப நாழி பண்ணவில்லையோ?”

“பரவாயில்லை. காலதாமதம் ஆகவில்லை”.

இருவரும் டான் நதிக்குச் சென்றனர். தன் குங்கும நிறக் கைகளால் தூக்கத்தால் சிவந்திருந்த கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“நான் இன்பமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தேன், இன்னமும் தூங்கியிருக்கலாம். இவ்வளவு சீக்கிரம் எழுந்திருக்க வேண்டாம்”.

“பரவாயில்லை. நாழி ஆகவில்லை” என்றான் மிட்கா.

இரவு நேரத்தில் டான் நதியில் அலைகள் கொந்தளித்தன. முந்திய நாள் மாலையில், கரையோரத்தில் விடப்பட்டிருந்த படகு அலையெழுச்சியால் இழுக்கப்பட்டுத் தண்ணீருக்குள் மிதந்தது. அலைக்கரங்களால் இங்குமங்கும் தள்ளப்பட்டுத் தடுமாறியது.

“படகு தண்ணீருக்குள் கிடக்கிறதே. நான் பூட்ஸுகளைக் கழற்ற வேண்டுமா?” என்று கேட்டாள் எலிஸவேட்டே.

“நான் உன்னைத் தூக்கிச் செல்கிறேனே” என்று நயந்தான் மிட்கா.

“வேண்டாம். நான் பூட்ஸுக்களைக் கழற்றி நடப்பதே நல்லது”.

“உன்னைத் தூக்கிச் செல்வது எனக்குக் கஷ்டமில்லை”.

“ம். ஊஹும்... நான் மாட்டேன்” என்று நாணம் உந்த நாத் தடுமாறிச் சொன்னாள்.

அவளுடைய மறுப்புக்கோ அபிப்பிராயத்திற்கோ கத்திராமல், மிட்கா தனது இடது கரத்தால் அவளுடைய தொடைகளைப் பற்றி மிக எளிதில் தூக்கி நடந்தான். அவன் தன்னையறியாமல் அவன் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொஞ்சலாகச் சிரித்தான்.

கரையோரத்தில் கிராமப் பெண்கள் துணி துவைக்கும் சிறு குத்துக்கல் ஒன்று நீரில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அந்தக் கல் தடுக்கியிரா விட்டால் எதிர்பாராத விதமாக எலிஸவேட்டாவிற்கு முத்தம் தரும் இனிய சந்தர்ப்பம் மிட்காவுக்குக் கிடைக்காமலே போயிருக்கும். கல் தடுக்கவே மிட்கா தடுமாறிவிட்டான். அவள் நடுங்கியபடி தன் முகத்தை மிட்காவின் உதட்டில் புதைத்துக் கொண்டாள். படகுக்கு இரண்டடி முன்னால் வந்த பின்னரே மிட்கா நின்றான். காலில் அணிந்திருந்த பூட்ஸுக்கு மேல் ஆற்றுத் தண்ணீர் சுளியிட்டு ஓடியது; அவன் கால்களும் சில்லிட்டுப் போய்விட்டன.

படகை அவிழ்த்துவிட்டுத் தண்ணீருக்குள் நெட்டித் தள்ளித் தானும் தாவி ஏறிக்கொண்டான். நின்றுகொண்டே துடுப்பை வலித்தான். ஆற்று நீரை அமைதியாகக் கிழித்துக் கொண்டே படகு எதிர்கரைக்குச் சென்றது.

திரும்பிப் பார்த்தவாறே “என்னை எங்கு அழைத்துச் செல்கிறாய்?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“அக்கரைக்கு” என்று பதிலளித்தான்.

படகு கரையை அடைந்து மணலில் குத்திட்டு நின்றது. அவளுடைய அனுமதியைக் கேட்காமலே மீண்டும் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு புதர்ச் செடிகளுக்கு மறைவில் சென்றான் மிட்கா. அவள் திமிறினாள்; அவன் முகத்தில் கடித்தாள்; நகத்தால் கீறினாள்; மயங்கி விடுவது போல ஓரிரு முறை தீனக் குரல் எழுப்பினாள்; தன்னால் எதுவும் முடியாமல் போகவே விக்கி அழத் தொடங்கினாள். ஆனால் கண்ணீர் வடியவில்லை.

இருவரும் காலை ஒன்பது மணி அளவில் மீண்டும் படகிற்குத் திரும்பினர். வானம் முழுவதும் மஞ்சள் நிற மேகப் படலம் பரவிக்கிடந்தது. சுழல்காற்று ஆற்றின் மேல் பரப்பில் நடனமாடி அலைகளை வீசி நுரைகளைக் கிளப்பிற்று. அலைகளின் மீது படகு ஆனந்தக் கூத்தாடியது. அலைகளின் வீச்சால் தெறித்த நீர்த்துளிகள் எலிஸவேட்டாவின் சோபை இழந்த முகத்திலும் அவிழ்ந்து விடந்த மயிர்க்கற்றைகளிலும் பட்டுச் சிதறின. சோர்ந்து மயங்கிய தன் கண்களைச் சுருட்டி விழித்தபடி ஒரு பூவின் இதழ்களைக் கிள்ளிக்கொண்டே பேசாதிருந்தாள் எலிஸவேட்டா. அவளை எறிட்டுப் பார்க்காமலே துடுப்பை வலித்தான் மிட்கா. அவனுடைய காலடியில்

சிறியகார்ப் மீனும் ப்ரீம் மீனும் கிடந்தன. செய்யக் கூடாத தவறும், கொடுமையும் செய்துவிட்ட பயஉணர்ச்சியும், இனி என்ன நடக்குமோ என்று திகிலும் திருப்பியும் இணைந்து பல விபரீத உணர்ச்சிகளை அவன் முகத்தில் தேக்கி வைத்தன.

“செமினோவ் இறங்கும் இடத்திற்குப் படகைச் செலுத்தட்டுமா? உன் வீட்டிற்கு அந்தக் கரைதான் பக்கத்தில் இருக்கிறது” என்று அவனிடம் கேட்டபடி படகைத் திருப்பினான்.

“சரி” என மெல்லிய குரலில் பதிலளித்தாள் லிஸா.

கரையோரமாகச் செறிந்திருந்த முறுக்கு வேலிகள் காற்றில் ஆடி அசைந்தன. சூரியகாந்திப் பூக்கள் நன்கு முற்றியிருந்தன. அதன் விதைகளைச் சிட்டுக் குருவிகள் கொத்தி எங்கும் இறைத்திருந்தன. மேட்டு நிலம் முழுவதும் பசும்புல் தலை தூக்கிப் பரவிச் கிடந்தது. சற்று தூரத்தில் பொலி குதிரைகள் குதிக்கும் குளம்படிச் சத்தம் கேட்டது. தென்புறத்திலிருந்து வீசிய அனல் காற்று அவற்றின் கழுத்தில் கட்டிய மணியோசை ஆற்றைக் கடந்து வீசியது.

படகு கரையை அடைந்தது. லிஸா படகிலிருந்து இறங்கும் பொழுது மிட்கா ஒரு மீனை எடுத்து அவனிடம் நீட்டியபடி, “இந்தா! உன் பங்கை எடுத்துச் செல்” என்றான்.

தன் புருவத்தை வியப்பால் நெளித்து உயர்த்திப் பார்த்தாள்; பேசாமல் மீனை எடுத்துக்கொண்டாள்; “நான் போகிறேன்” என்று புறப்பட்டாள்.

மீனை ஒரு குச்சியால் குத்தித் தூக்கியபடி பரிதாபமாகத் திரும்பிப் பார்த்துப் புறப்பட்டாள். இதற்கு முன்னால் அவனிடம் நிறைந்திருந்த பெருமை, பொலிவு ஆகிய அத்தனையும் அந்தப் புதரின் பின்புறத்திலேயே புதைக்கப்பட்டுவிட்டன!

“லிஸா! என்ற குரல் கேட்டு ஆச்சரியத்துடனும் கோபத் துடனும் அவள் திரும்பினாள்.

“ஒரு நிமிஷம் வந்துவிட்டுப்போ” என்றான் மிட்கா.

மிட்காவிற்கு ஏற்பட்டிருந்த குழப்பத்தை அவள் நெருங்கி வந்ததும் அவன் வெட்க மேலிட்டுடன்.. நாம் சற்று அஜாக்கிரதை

யாயிருந்துவிட்டோம். உன்... உன்... ஆடையின் பின்புறத்தில்... சிறு கரை படிந்திருக்கிறது... அது ரொம்பச் சிறிதுதான்..."

அவளிடம் ஆத்திரமும் நாணமும் ஒருசேரத் தலைதாக்கின. எதுவும் பேச வாய் வராது குனிந்துகொண்டாள். சற்று நேர அமைதி. "அப்படியானால் பின்புற வழியாக வீட்டுக்குப் போ" என்று ஆலோசனை கூறினான்.

"எப்படிப் போனாலும் நான் கிராமத்துச் சதுக்கத்தைத் தாண்டித்தானே ஆகவேண்டும்... என் கறுப்புச் சட்டையை மேலே போட்டு மூடிக்கொள்வேன்" என்று வருத்தமும் வெறுப்பும் கலந்த தொனியில் லிஸா சொன்னாள்.

"வேண்டுமானால் ஒரு பச்சிலையை எடுத்து அந்தக் கறையை பச்சையாக்கிவிட்டுமா?" என்று பணிவாகக் கேட்ட மிட்கா, லிஸாவின் கண்களிலிருந்து நீர்ப்பிரவாகமெடுக்கக் கண்டு திகைத்து விட்டான்.

மேல் காற்று சலசலத்துப் பரவுவதைப் போல மிட்கா குருஷிநோவ் செர்ஜியினோட்டோனோவிச்சின் மகளுடன் இரவெல்லாம் எங்கோ போயிருந்தான் என்ற செய்தியும் நொடியில் பரவிற்று. காலை நேரத்தில் மாட்டு மந்தைகளை மேய்க்கும் இடத்திலும், கிணற்றடியிலும், ஆற்றுப் புறத்தில் துணி துவைக்கும் இடத்திலும் பெண்கள் கூடிக் கூடிக் பேசினர்.

"அவளுடைய சொந்தத் தாய் இறந்து விட்டாள் தெரியுமா?"

"அவளுடைய அப்பன் ஒரு வினாடி கூட வேலை செய்யாமலிருப்பதில்லை. ஆனால் அவளுடைய மாற்றாந்தாய் இதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்படுவதில்லையாம்".

"காவல்காரன் அன்று இரவு வீட்டுக் கடைசி ஜன்னல் வழியாக யாரோ நுழைவதைக் கண்டானாம். முதலில் திருடன் எனக் கருதி ஓடிவந்து பார்த்தால் இந்த மிட்கா பயல்தானாம்!"

"அப்பப்பா! இந்தக் காலத்துப் பெண்களே அலாதி; அவர்களுக்கு என்னதான் வந்துவிட்டதோ".

"மிட்கா அவளைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போவதாக எங்கள் நிதிதாவிடம் சொன்னானாம்".

“அவளுக்குப் பிரியமில்லை, இவன்தான் கட்டாயப்படுத்துகிறான் என்று பேசிக்கொண்டார்களே”

‘அட கடவுளே! விருப்பமில்லாத பெட்டை நாயைத் தொந்தரவு செய்யும் ஆண் நாயைக் கண்டதேயில்லை!’

இம்மாதிரி ஊரெல்லாம் பரவிய வதந்தி அப்பெண்ணின் பெயரை மாசுபடுத்தியது.

கடைசியில் மோகோவின் காதுகளுக்கும் எட்டியது. பெருங்கட்டமொன்று இடிந்து சட்டங்கள் தன்மேல் விழுவது போலவும், தன்னைப் பூமியோடு சேர்த்து அமிழ்த்துவது போலவும் அவன் திகைத்தான். இரு நாட்கள் வரை கடைக்கும் போகவில்லை. மாவு எந்திரத்தின் பக்கமும் தலைகாட்டவில்லை. அவனது வேலையாட்கள் அவனைப் பகல் உணவு சமயத்தில்தான் சந்தித்தனர்.

மூன்றாம் நாள் செர்ஜி பிளேட்டோனோவிச் தன்னுடைய பொலி குதிரையில் ஏறி மாவட்டத் தலைநகர்க்குப் புறப்பட்டான். அவனைத் தொடர்ந்து இரு கருப்புக் குதிரைகள் பூட்டிய பார வண்டியொன்றும் செல்ல இருந்தது. வண்டிக்காரனுக்குப் பின்புறமாக எலிஸவேட்டா அமர்ந்திருந்தாள். அவள் செத்த பிணம் போலத் தோன்றினாள். ஒரு சிறிய கைப்பெட்டியை தன் முழங்காலில் சாய்த்தபடி பரிதாபமாகச் சிரித்தாள். வீட்டை விட்டு வண்டி புறப்பட்டு வாயிற்படியைத் தாண்டியபொழுது தன் கையுறையை அசைத்து விளாடிமிருக்கும் மாற்றாந்தாய்க்கும் வணக்கம் செலுத்தி விடைபெற்றாள்.

கடைசியில் சாமான் வாங்கிக்கொண்டு அப்பொழுதுதான் பண்டாலிமான் புரோகோவிச் நொண்டியபடி நடந்து வந்தார். தோட்டக்கார நிரிதாவிடம் “உன் எஜமானனுடைய பெண் எங்கேயப்பா போகிறாள்?” என்று கேட்டார்.

நிகிதா வம்பளக்கும் மனித இயல்பிற்கு ஏற்பப் பணிவுடன் ‘மாஸ்கோவில் பள்ளிக்கூடத்தில் சேரப் போகிறாள்’ என்றாள்.

இதற்கடுத்த நாள் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அதற்கப்புறம் நீண்ட நாட்களாக ஆற்றங்கரையிலும், கேணியோரத்திலும், மேய்ச்சல் நிலத்திலும் இந்தச் சம்பவம் பற்றிய பேச்சே அடிப்பட்டது. இதுதான் அந்தச் சம்பவம்: அந்தி மயங்குவதற்குச் சற்று முன்னர், (அப்பொழுதுதான் மேய்ச்சல் நிலத்திலிருந்து

மந்தைகள் திரும்பிவந்தன). செர்ஜி பிளேட்டோனோவிச்சைப் பார்ப்பதற்காக மிட்கா சென்றான். பிறர் கண்ணில் படாமல் செல்லுவதற்காக அவன் மாலை நேரம்வரை காத்திருந்தான். சாதாரணமாக ஒப்புக்குச் சென்று நலம் விசாரித்து வருவதற்காக மிட்கா செல்லவில்லை. மோகோவின் மகள் எலிஸவேட்டாவைத் தனக்குத் தருமாறு கேட்கவே சென்றான்.

மிட்கா இதுவரை நான்கு முறைதான் எலிஸவேட்டாவைச் சந்தித்திருக்கிறான். கடைசியாகச் சந்தித்தபொழுது நடந்த உரையாடலின் போக்கு வருமாறு:

“லிஸா! நீ என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளுவாயா?”

“முட்டாள்தனம்!”

“நான் உன்னைக் காதலிப்பேன்; நன்கு பாதுகாப்பேன். நமக்காக வேலைசெய்ய ஏராளமான வேலைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். நீ நாள் முழுவதும் ஜன்னலருகில் உட்கார்ந்து புத்தகம் படித்துக்கொண்டே மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாம்”.

“நீ ஒரு முட்டாள்!”

மிட்கா இதைக் கேட்டதும் மனத்தாங்கல் கொண்டவனாய் எதுவும் கேட்காது பேசாதிருந்தான். அன்று மாலை சீக்கிரத்தில் வீட்டிற்குத் திரும்பினான். மறுநாள் காலடியில் தன் தகப்பனார் வியப்படையும்படி தன் திருமணப் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“அப்பா! என் கல்யாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்”.

“முட்டாள்தனமாகப் பேசாதே”.

“உண்மைதான்’பா! நான் வேடிக்கைக்குச் சொல்லவில்லை”.

“என்னடாப்பா இவ்வளவு அவசரம். யாரு! அந்த மார்ப்பாக் குட்டி உன் மேலே பார்வையை வீசிவிட்டாளா?”

“இல்லையப்பா. செர்ஜி பிளேட்டோனோவிச் வீட்டிற்குத் தரகர்களை அனுப்பிப் பேசி முடித்துவிடுங்கள் அப்பா!”

மீரான் சாவ்தானமாக உட்கார்ந்து செருப்புத் தைக்கும் எந்திரத்தால் குதிரைச் சாணத்தைப் பழுதுபார்க்கத் தொடங்கினார்.

தன் மகன் சொன்னதைக் கேட்டதும் வாய்விட்டுச் சிரித்தபடி “மகனே! இன்னிக்கு என்ன கிண்டல் பண்ணித் திரிகிறாயா என்ன? நல்ல நிலையில்தானே பேசுகிறாய்” என்று கேட்டார்.

ஆனால் மிட்கா மீண்டும் பிடிவாதமாகப் பேசுவதைக் கேட்டவுடன் அவர் சீறி விழுந்தார்.

‘அட முட்டாளே! செர்ஜி பிளேட்டானோவிச்சிடம் ஒரு லட்சம் ரூபிளுக்கு மேலே சொத்திருக்கிறது. அவன் பெரிய வியாபாரி. உன்னிடம் என்ன இருக்கிறது? முட்டாளே, போடா வெளியே. இங்கே இதற்கு மேல் நின்றால் இந்த வார்ப்பட்டையால் இழுத்துவிடுவேன்! ஜாக்கிரதை!’ என்று இரைந்தார்.

“நாம் ஒன்றும் அவருக்கு மட்டமில்லை. நம்மிடமும் பன்னிரெண்டு ஜோடி காளைகள் இருக்கின்றன; நம்மிடம் இருக்கும் நிலம் என்ன கொஞ்சமா? அவர் ஒரு சாதாரண விவசாயி. ஆனால் நாமே கொஸாக்கியர்கள் அப்பா”.

“வெளியே போடா!” என்று மேலும் இரைந்தார் மீரான்.

மிட்காவின் விருப்பத்தை அனுதாபத்துடன் செவிமடுத்துக் கேட்டு இரக்கப்பட்ட ஒரே ஜீவன் அவனுடைய தாத்தாதான்! தன் பேரனின் சார்பாக மகன் மீராணைச் சமாதானம் செய்து இணங்க வைக்கப் புறப்பட்டார் கிழவர்.

“மீரான்! நீ சம்மதித்தால் என்ன? பயல் அந்தப் பெண்ணிடம் மயங்கிவிட்டானே!”

“அப்பா! நீங்கள் சரியான குழந்தை. கடவுளறிய உண்மை; மிட்காதான் விளங்காத்தனமாகப் பேசுகிறான்; ஆனால் நீங்களும் அல்லவா...”

“முடுடா வாயை!” என்று தன் கைத்தடியால் தரையில் அடித்து உதறினார் கிரிஷாகா தாத்தா. “நாம் என்ன அவனுக்கு சமதையற்றவர்களா? தன் மகளை ஒரு கொஸாக்கிய இளைஞன் வலிய மணக்க முன்வருவதைக் கௌரவமாகவும் பெருமையாகவும் அவனல்லவா கருதவேண்டும். இந்தக் கிராமப்புறங்களில் நம்மைத் தெரியாதவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? நாம் என்ன வெறும் பண்ணைக் கூலிகளா? மிராசுதார்கள். தெரியுமா? மீரான்!

நீ போய் முறையாக அவனிடம் பெண் தருமாறு கேள். பெண்ணுக்குச் சீதனமாக அந்த மாவு ஆலையைத் தரட்டும்”.

மீரான் மீண்டும் கொதிப்படைந்தான். எனினும் எதுவும் பேசாது தோட்டப்புறமாகச் சென்றுவிட்டான். மிட்கா மாலை நேரம்வரை காத்திருப்பதென்றும், இல்லாவிட்டால் தானே மோகோவிடம் சென்று பெண் கேட்பதென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டான். தன் தகப்பனாரின் முரட்டுத்தனம் எல்ம் என்ற காட்டுச் செடியின் வேரைப் போன்று அழுத்தமானதென்பதை அவன் அறிவான். அந்த மரத்தை வளைக்கத்தான் முடியுமே தவிர ஒடிக்கவே முடியாது. அவன் தந்தையும் அப்பேர்ப் பட்டவர்தான். அவரைக் கட்டாயப்படுத்தி இணங்க வைக்க முயல்வது பயனற்றதேயாகும்.

தானே புறப்பட்டான் மிட்கா. மோகோவின் வீட்டு முன் வாயில் வரைக்கும் கவலையற்றவன் போலச் சீழ்க்கை அடித்துச் சென்றான். வாயிலை நெருங்கியதும் அவனையறியாத கோழைத் தனம் அவனைப் பற்றிக் கொண்டது. அவ்விடத்தில் சில விநாடிகள் தயங்கி நின்றான். கடைசியில் முன்புறத் தோட்டத்து வழியாகப் பக்கத்துக் கதவை அடைந்தான். வாயிற்படியில் நின்ற வேலைக்காரியிடம் “ஐயா! உள்ளே இருக்கிறாரா?” என்று விசாரித்தான்.

“பொறுங்கள்! உள்ளே தேநீர் அருந்துகிறார்”.

அங்கேயே அமர்ந்து காத்திருந்தான் மிட்கா. ஒரு சிகரெட்டைக் கொளுத்திப் பிடித்துவிட்டு அதன் நுனியைத் தரையில் போட்டுத் தேய்த்தான். கையில்லாத மார்புச் சட்டையை இழுத்துப் போட்டபடி வெளியே வந்தார் மோகோவ். மிட்காவைக் கண்டதும் புருவத்தை உயர்த்தி, கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, “உள்ளே வா” என்று சொன்னார்.

மோகோவினுடைய குளிர்ச்சியான பிரத்தியேக அறைக்குள் மிட்கா நுழைந்தான். இதுகாறும் அவனிடமிருந்த துணிச்சலும் உறுதியும் வாயிற்படியிலேயே கரைந்துவிட்டன. வியாபாரி தன் மேசையருகில் சென்று திரும்பியபடி, “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டார். பின்புறமாக இணைக்கப்பட்ட அவருடைய கைகள் மேசைப்புறத்தைச் சுரண்டின.

“நான் உங்களிடம் வந்து-தெரிந்து-கேட்டுப் போவதற்காக” என்று தொடங்கிய மிட்கா மோகோவின் கண்களை உற்றுப்

பார்த்ததும், “உங்கள் எலிஸவேட்டாவை எனக்குத் தருவீர்களா என்று...” ஏமாற்றம், ஆத்திரம், பயம் ஆகிய எல்லா உணர்ச்சிகளும் சேர்ந்து முகமெல்லாம் வியர்வை பெருக்கெடுக்கச் செய்தன.

இதைக் கேட்ட மோகோவின் புருவங்கள் நெரிந்தன; மேல் உதடு நெளிந்தது; படபடத்தது. தன் கழுத்தையும் முழு உடலையும் முன்னதாக நீட்டிக்கொண்டு, “என்ன? என்ன சொன்னாய்? அயோக்கியப் பயலே! போடா வெளியே. உன்னை அட்டாமனிடம் நிறுத்தித் தண்டனை கொடுக்கிறேன், நாய் மகனே!” என்று இரைந்தார்.

மோகோவின் இரைச்சலைக் கேட்டதும் எப்படியோ மிட்காவிற்கும் துணிச்சல் வந்துவிட்டது.

“இதை ஒரு அவமானமாகக் கருதாதீர்கள். நான் அன்று செய்துவிட்ட தவறுக்குப் பரிகாரம் தேடவே கேட்கிறேன்” என்றான்.

மோகோவ் பொங்கிவிட்டார். கண்களில் இரத்தம் கொதிக்க இரும்பாலான சாம்பல் தட்டைத் தூக்கி மிட்காவின் காலடியில் விட்டெறிந்தார். அந்தத் தட்டு எழும்பிக் குதித்து அவனுடைய முழங்காலில் மோதியது. மிட்கா பொறுமையுடன் வலியைத் தாங்கிக்கொண்டான். அவமானத்தையும் அடிபட்ட வேதனையையும் தாங்க முடியாமல் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு கதவைத் திறந்து சுத்தினான்: “செர்ஜி பிளேட்டானோவிச்... உம் விருப்பப் படியே ஆகட்டும். உம் இஷ்டம் போல வைத்துக் கொள்ளும். என் ஆத்மாவின்மீது ஆணையாகச் சொல்லுகிறேன்... உம் இஷ்டம்... இப்ப அவளை யார்தான் விரும்புவார்கள்? அவளுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை மறைக்கலாமென்று நான் முயன்றேன்; விழைந்தேன்... ஆனால் இவ்வளவுக்கு அப்புறம்—வேண்டாம். ஒருமுறை கடித்துச் சுரண்டியெறியப்பட்ட வெறும் எலும்பு எந்த நாயும் சீண்டாது. தெரிந்துகொள்ளும்”.

கசக்கப்பட்ட கைக்குட்டையை உதட்டில் வைத்தபடி மிட்காவைத் துரத்தினார் மோகோவ். மிட்காவும் ஓடினான். மோகோவ் பிரதான வாயிலுக்குச் செல்லும் வழியை மறித்துக் கொண்டதால் மிட்கா தோட்டப்புறமாக ஓடினான். தோட்டத்துக்குறுக்குக் கதவைச் சாத்தியிருந்த முரட்டுக் கொக்கியைக் கழற்றி மிட்கா சிரமப்பட்டு முயன்றுகொண்டிருந்தபொழுது வண்டிக் காரன் எமெலியானுக்குச் சாடை காட்டிக் கூப்பிட்டார்

மோகோவ். களஞ்சியப் பகுதியில் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்த நான்கு நாய்கள் மிட்காவைக் கண்டதும் தோட்டத்தின் குறுக்காகப் பாய்ந்து அவனை நெருங்கின. மிட்கா கதவைத் திறந்து வெளியே போவதற்குள் முன்னால் ஓடிவந்த நாய் அவனுடைய தோள்பட்டையில் தாவிச் சட்டையைப் பற்றி இழுத்தது. நான்கு நாய்களும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டன. அவற்றைக் கையால் தள்ளியபடி மிட்கா எழுந்து நிற்க முயன்றான். எமெலியான் மெதுவாக அடுப்பங் கரைக்குள் நழுவுவதும், கதவு சாத்தப்படுவதும் மிட்காவின் கண்ணில் பட்டன.

1910இல் செர்ஜி பிளேட்டோனோவிச் நிழினிநோவோகிராட் சந்தையிலிருந்து அழகிய இரண்டு கறுப்பு நாய்க்குட்டிகளை வாங்கி வந்திருந்தார். ஒரு வருடத்திலே அந்த இரண்டு நாய்க்குட்டிகளும் கன்றுக்குட்டிகள்போல் பெரிதாக வளர்ந்து விட்டன. அந்த நாய்கள் மோகோவின் வீட்டுக்கு வரும் பெண்களின் ஆடைகளை முதலில் பற்றியிழுத்தன; பிறகு தீழே தள்ளி அவர்களின் காலைக் கடித்தன. பங்கராட்டி சாமியாரின் கன்றுக்குட்டியையும் அடியோபின் விட்டுப் பன்றி இரண்டையும் இந்த நாய்கள் கடித்துக் கொன்ற பிறகுதான், நாய்களைச் சங்கிலியில் கட்டிப்போடும்படி செர்ஜி உத்தரவிட்டார். இரவு நேரங்களில் மட்டும்தான் இந்த நாய்களை அவிழ்த்து விட்டுவந்தார்கள்; ஒவ்வொரு வசந்தகாலத்திலும் சோடி சேர்க்க அவிழ்த்துவிடுவார்கள்.

மிட்கா திரும்புவதற்குள் ஒரு நாள் பாய்ந்து தாவி, மிட்காவின் தோள்பட்டையைக் கடித்தது. அவன் போட்டிருந்த கருப்புச் சட்டையைப் பல்லால் கடித்துக் கிழித்துவிட்டது. மிட்கா அவற்றுடன் மல்லிட்டுத் திமிரினான். எலிமியான் சிகரெட் கங்கைத் தட்டிக்கொண்டு, அடுப்பங்கரையின் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு, உள்ளே செல்வதை மிட்கா பார்த்தான்.

செர்ஜி பிளேட்டோனோவிச் வாயிற்படியில் பேசாது நின்று இதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். தன் முஷ்டிகளை மடக்கியபடி ஆத்திரத்தை வெளிப்படுத்தினார். எப்படியோ மிட்கா கதவைத் திறந்து வெளியில் குதித்து விட்டான். அவன் கால்களில் இரத்தம் பீறிட்டது. அவனைத் தொடர்ந்து அந்த நாய்கள் ஓடிவந்தன. அவற்றுள் ஒரு நாயின் குரல்வளையைப் பற்றித் தூக்கியெறிந்தான். வழியில் சென்ற கொஸாக்கியர்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டு இதர நாய்களை விரட்டியடித்தனர்.

3

மெலெக்காவ் குடும்பத்தினருக்கு நடாலியாவை மிகவும் பிடித்துவிட்டது. பண்ணையில் அவள் பயனுற வேலை பார்ப்பதால் திருப்தியுற்றனர். நடாலியாவின் தகப்பனார் எத்தனையோ வேலைக்காரர்களை வைத்துப் பண்ணையை நடத்தும் பணக்காரராக இருந்தாலும் தம் பிள்ளைகளையும் வேலை பார்த்துப் பழகச் செய்திருந்தார். நடாலியா இயல்பாகக் கஷ்டப்பட்டு உழைப்பவள். எனவே தன் கணவனின் பெற்றோர்களது இதயத்தைக் கவர்வது அவளுக்கு எளிதாயிற்று. இலினிச்சினாவிற்குத் தன் மூத்த மருமகள் தாரியாவை அவ்வளவாகப் பிடிக்காது; மனதிற்குள்ளே வெறுத்தும் வந்தாள். ஆனால் நடாலியாவை மட்டும் ஆரம்பமுதலே அவளுக்குப் பிடித்துவிட்டது.

நடாலியா விடியற்காலையில் எழுந்தால் அவளிடம் இதமாகச் சென்று... “சின்னப்பெண்ணே! நீ தூங்குமா! தூங்கு. ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரம் எழுகிறாய்? பேசாமல் படுத்துத் தூங்கு... நாங்கள் வேலைகளைப் பார்க்கிறோம்.” என்று கடிந்து கொள்ளுவாள்.

விடியற்காலையில் எழுந்து அடுப்பங்கரைக்குச் சென்று உதவி செய்ய முயலும் நடாலியா, பிறகு படுக்கை அறைக்குத் திரும்பி, நன்றாக ஓய்வு எடுத்துக்கொள்வாள்.

வீட்டு வேலைகளிலும் குடும்ப விவகாரங்களிலும் மிகவும் கண்டிப்புக்காரரான பண்டாலிமன்கூட, தன் மனைவியிடம், இந்தப் பாரு, நடாலியாவை மட்டும் எழுப்பாதே. தன்னால் முடிந்த அளவு அவள் கடினமாகப் பாடுபட்டு உழைக்கிறாள். இன்றைக்குக் கிரிஷ்காவுடன் அவள் உழச் செல்கிறாள். ஆனால் அந்த தாரியாச் சிறுக்கியை விடாதே; சாட்டையால் வெளு. அவள் சோம்பேறிப் பிண்டம்; மோசமானவள். இந்தப் பெட்டை நாய், முகத்துக்குப் பவுடர் பூசவும் புருவத்திற்கு மைதீட்டி மினுக்கவும் தான் லாயக்கு” என்று கூறினார்.

“முதல் ஆண்டு சிரமமின்றி அவள் செளகரியமாக வாழட்டும்” என்று இலினிச்சினா பெருமூச்சு விட்டாள். முதுகை ஓடிக்கும் தனது கஷ்டமான வாழ்வை அவள் நினைத்துக் கொள்வாள்.

தனது புதிய திருமண வாழ்க்கைப் போக்கிற்கேற்பத் தன்னைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ளக் கிரெகரால் முடியவில்லை. அக்ஸீனியாவோடு தனக்கிருந்த தொடர்பு முற்றிலும் அறுந்து போகவில்லை என்பதை இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்குள் அச்சத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் அவனால் உணரமுடிந்தது. திருமண சமயத்து மும்முரங்களில் வெறுப்போடு மறக்க முனைந்த அந்த நினைப்பு ஏனோ அவனது நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. அவனால் எளிதில் அதைக் கைகழுவ முடியவில்லை! அக்ஸீனியாவோடு தான்கொண்ட தொடர்பை எளிதில் மறக்க முயன்றான்; ஆனால் அவ்விதம் மறக்க முடியவில்லை. அந்த நினைப்பு வரும்போதெல்லாம் நீண்ட நாள் பொருக்குத் தட்டிய புண்ணிலிருந்து சீழ்வடிவது போன்ற வேதனையே மிகும். இந்தக் கல்யாணத்திற்கு முன்னதாக அவனிடம் “அது சரி கிரிஷ்கா! அக்ஸீனியா சமாசாரம் எப்படி?” என்று பியோட்ரா கேட்டான்.

“ஏன் அவளைப் பற்றி என்ன?”

“அவளைக் கைவிடுவதென்றால் கஷ்டம்தான். இல்லையா?”

“நான் கைவிட்டால் இன்னொருவன் எவனாவது அவளைப் பார்த்துக்கொள்ளுவான்” என்று லேசாகச் சிரித்தான் கிரெகர்.

“உனக்குத் தெரியாத விஷயமா என்ன?” என்றான் பியோட்ரா. தன் மீசையைக் கடித்துக்கொண்டே “மண வாழ்க்கையைப் பிரமாதமானதாக நினைத்துக் கொள்ளாதே” என்று உபதேசமும் செய்தான் அவன்.

“காதல் புளித்துப்போகும். வாழ்க்கை மந்தமாகிவிடும்” என்று அலட்சியமாகப் பதிலளித்தான் கிரெகர்.

ஆனால் அவ்விதம் நடக்கவில்லை. தனது இளமை வெளியோடும், தணியாத வேட்கைத் தீயோடும் நடாலியாவைக் கட்டித் தழுவித் கொள்ளுவான் கிரெகர். ஆனால் நடாலியா விடம் அத்தகைய வேட்கையோ வெறியோ எழுவதில்லை. மிகச் சாதாரணமாக மிகப் பணிவுடன் அவனது இச்சைக்கு இணங்கி விடுவாள். நடாலியாவிடம் உடற்கவர்ச்சியோ மினுக்குத்தனமோ இல்லை. அவளது தாய் தனது சோம்பேறித்தனமும் உணர்ச்சி யற்ற தன்மையும் நிறைந்த தனது இரத்தத்தையே தன் மகள் நடாலியாவிற்கும் தந்திருந்தாள். அக்ஸீனியாவினுடைய வேட்கைத்

தீயையும் காம விழைவையும் நினைவில் கொண்ட கிரெகர், “நடாலியா, உன் அப்பா உன்னை ஐஸ்கட்டியாகத்தான் பெற்றாரோ என்று கேட்டான்.

ஒருநாள் அவனை வழியில் தற்செயலாகக் கண்டாள் அக்ஸீனியா. நழுட்டிச் சிரிப்புடன் அவனிடம் “என்ன கிரெகர்! உன் புதிய மனைவியுடன் வாழ்க்கை எப்படிக் கழிகிறது?” என்று கேட்டாள்.

“ஏதோ நாங்கள் நாளைக் கழிக்கிறோம்” என்று தட்டிக் கழித்தாற்போல் பதில் சொல்லிவிட்டு, அக்ஸீனியாவின் காதல் கனல் மிளிரும் பார்வையினின்று அகன்றான் அவன்.

ஸ்டெபான் தன் மனைவியுடன் சமாதானமடைந்து விட்டதாகத் தெரிந்தது. சாராயக் கடைக்கு அடிக்கடி போவதில்லை. ஒருநாள் அவனுடைய போக்கில் ஏதோ மாற்றம் இருந்தது. அன்று மாலை தானியங்களை உமி நீங்க உடைத்துக் கொண்டிருந்தபொழுது, தகராறுக்குப் பின், முதன்முறையாக “ஒரு பாட்டுப் பாடுவோமா, அக்ஸீனியா!” என்று தன் மனைவியிடம் கேட்டான்.

இருவரும் கோதுமை உமிக் குவியலில் சாய்ந்த வண்ணம் உட்கார்ந்தனர். ஸ்டெபான் ராணுவப் பாட்டு ஒன்றைத் துவக்கினான்; அக்ஸீனியாவும் அவனுடன் சேர்ந்து உரத்த குரலில் பாடினாள். அவர்களது திருமண ஆரம்பகாலத்தில் போலவே இருவரும் இணைந்து பாடினர். அந்தக் காலத்தில் சூரிய அஸ்தமன வெளிச்சத்தில் வயலிலிருந்து திரும்புகையில் ஸ்டெபான் மூட்டைமீது அமர்ந்து பழைய பாட்டொன்றைப் பாடுவான். சமவெளி மனித சஞ்சாரமற்று இருப்பதுபோல் துயரக் கறை படிந்திருக்கும் அந்தப் பாட்டு. அக்ஸீனியா தனது கணவனின் அகன்ற மார்பில் சாய்ந்தபடி பாட்டைக் கணவனுடன் தொடருவாள்! குதிரைகள் வண்டியைக் கஷ்டப் பட்டு இழுத்துச் செல்லும்; நுகத்தடியும் அவைகள் செல்வதற் கேற்ப ஏறி இறங்கும் தொலைவிலுள்ள கிராமக் கிழவர்கள் இந்தப் பாட்டைக் கேட்டு “இந்த ஸ்டெபானின் மனைவிக்கு என்ன இனிய குரல்!” என்று வியப்புறுவர்.

“நன்றாகத்தான் பாடுகின்றனர்” என்று ஒத்துப்பாடுவர் பிறர்.

“அந்த ஸ்டெபான் குரலுக்குத்தான் என்ன கணீர் என்று ஒலிக்கிறது” என்பார் மற்றொருவர்.

குடிசைகளின் சுவர்களைச் சுற்றி உட்கார்ந்துகொண்டு, சூரியன் அஸ்தமிப்பதைக் கிழவர்கள் கவனிப்பார்கள். வீதிகளிலும் மற்ற இடங்களிலும் செல்லும்போது, பாட்டைப் பற்றியும் பாடுபவர்களைப் பற்றியும் எங்கிருந்து அந்தப் பாட்டு வருகிறது என்பது பற்றியும் தங்களுக்குள்ளே அவர்கள் பரிமாறிக்கொள்வார்கள்.

அஸ்டாகாவ் தம்பதிகள் இவ்விதம் பாடிக்கொண்டிருப்பது கிரெகரின் காதில் விழுந்தது. அவனும் தானியங்களை உமி நீக்கிக்கொண்டிருந்தான். முன்போலவே அக்ஸ்னியா வெளிப் படையாக மகிழ்ச்சியோடும் தன்னம்பிக்கையோடும் இருப்பதை அவனால் உணரமுடிந்தது.

ஸ்டெபான், மெலெக்காவ் குடும்பத்தவருடன் பேசக்கூட வில்லை. உமியுடைக்கும் எந்திரத்தைச் சுழற்றியபடி இடையிடையே அக்ஸ்னியாவிடம் ஏதாவது வேடிக்கையாகப் பேசுவான். அக்ஸ்னியா புன்சிரிப்புடன் பதில் சொல்லுவாள். அப்பொழுது அவளது கரிய விழிகள் பளிச்சிடும். அவள் அணிந்திருந்த பச்சை ரவிக்கை கிரெகரின் கண்களில் மழைத் துளி விழுவதுபோலத் தோன்றின. அவனையும் அறியாத உத்வேகமும் ஆற்றலும் உந்தித் தள்ள ஸ்டெபான் இருந்த பக்கமே வலுவில் சுழுத்தைத் திருப்பினான். அச்சமயத்தில் பண்ணை வேலியைப் புண்டாலி மானுடன் செப்பஞ் செய்துகொண்டிருந்த நடாலியா, கிரெகரின் பார்வையைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். பியோட்ரா களத்தில் குதிரைகளைச் சுமலச் செய்துகொண்டிருந்தான். இடையிடையே தன் சகோதரன் கிரேகரைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்ததை அவள் கவனிக்கவில்லை.

அண்மையிலும் தூரத்திலும் இருந்த பல களங்களில் இருந்து உமியடிக்கும் சத்தமும், குதிரையோட்டிகளின் அதட்டலும், நாட்டையடிச் சத்தமும், சக்கரங்கள் உருளும் ஒலியும் கேட்டன. செப்டம்பர் மாதக் கதகதப்பில் நல்ல விளைச்சல் பெருமிதத்தால் டான் நதி தீரத்தை ஒட்டினாற்போல் கிராமம் அமைந்திருந்தது, ரஸ்தாவை அடைந்து மலைப்பாம்பு படுத்திருந்தது போலிருந்தது. முறுக்குமுள் வேலியால் சூழப்பட்ட ஒவ்வொரு குடியானவர் வீட்டிலும், ஒவ்வொரு கொஸாக்கியர் இல்லத்திலும் ஒவ்வொருவரும் இன்ப வாழ்க்கை நடத்திச் சுகவாழ்வு வாழ்ந்தனர். கிரிஷாகா தாத்தாவிற்குப் பல்வவி; மோகோவ் தனக்கேற்பட்ட அவமானத்தால் குன்றிப்போய் தாடியை நெருடிக்கொண்டிருந்தார். பெருமூச்சு விட்டுத்

தனித்திருந்து அழுதபடி பற்களைக் கடித்துக்கொண்டார். கிரெகர் மீது தனக்குள்ள வெறுப்பை இன்னும் அதிகமாக்கிக் கொண்டிருந்தான் ஸ்டெபான். இரவில் தூங்கும்பொழுது கூடப் போர்வைத் தலைப்பைப் பற்றிக் கிழித்துக் கறுவிக்கொண்டே யிருந்தான். நடாலியா வீட்டின் ஒரு மூலையில் விராட்டிக் குவியல்மீது தலைகுப்புறச் சுருண்டு கிடந்தாள்; பறிபோன தனது இன்ப கசங்களுக்காக ஏங்கித் தவித்தாள். சந்தையில் ஒரு கன்றுக் குட்டியை விட்டு வந்த கிரிஸ்டோனியா அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு குடித்துவிட்டு, தான் செய்த தவறை நினைத்துப் புழுங்கிக்கொண்டிருந்தான். கிரெகர் ஏமாற்றத்தாலும், எதிர் பாராத சம்பவச் சுழற்சியாலும் ஏக்கத்திற்கும் ஆசைக்கும் இடையே பெருமூச்சு விட்டான். அக்ஸீனியா தனது கணவனைத் தழுவியபடி, அவன்மீது தனக்கிருந்த வெறுப்பை அழுது புலப் படுத்தினாள். அந்த டேவிட் மாவரைக்கும் ஆலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டுவிட்டான். தன் நண்பன் வாலட்டுடன் இரவெல்லாம் கொதிநீர்த் தொட்டியருகில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனது நண்பன் வாலெட் தனது கொடிய கண்கள் பளபளக்கப் பேசினான்:

“டேவிட்! நீ ஒரு முட்டாள். அவர்களுடைய கொட்டத்தை யெல்லாம் என்றைக்கோ அடக்கியிருக்கலாம். ஒரு புரட்சியால் மட்டும் இவர்களைத் தொலைக்கப் போதாது. 1905ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியை போல அவர்களுக்கு இன்னொரு புரட்சியும் மூளவேண்டும்; அப்பொழுதுதான் நம் பிரச்சினைகளும் தீரும்; நம் காரியங்களையும் சாதிக்கலாம்” என்று காயம்பட்ட வீரர்களால் அச்சுறுத்துவதுபோலக் கத்தினான். தன் தோளின் குறுக்காகக் கிடந்த மேல் சட்டையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டான்.

நாளும் பொழுதும் கழிந்தன; வாரங்கள் பறந்தன; மாதங்கள் ஊர்ந்தன. காற்று ஊளையிட்டு ஓய்ந்தது; பருவங்கள் சுழன்றன. வசந்த காலத் தென்றல் பச்சை மரகதம் பரப்பி நடந்தது. டான் நதி அமைதியாகக் கடலை நோக்கித் தவழ்ந்தது.

4

ஒரு அக்டோபர் மாதக் கடைசி ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று ஜில்லாத் தலைநகருக்குச் சாமான்கள் வாங்குவதற்காகக் குதிரை வண்டியில் சென்றான் பியோடாட் பொடாஸ்காவ். நன்கு கொழுத்த நான்கு சோடி வாத்துக்களைச் சந்தையில் விற்பான்.

தன் மனைவிக்குக் கொஞ்சம் அச்சப்போட்ட துணி வாங்கிக் கொண்டு புறப்படும் தருவாயில், அவனை நோக்கி ஒருவன் வந்தான். அவன் அந்தப் பக்கத்திற்கே முற்றிலும் புதியவன் போலத் தோன்றியது.

“வணக்கம்” என்று பியோடாட்டிற்கு வாழ்த்துரைத்தபடி, தனது கைவிரல்களைக் கறுப்புத் தொப்பியின் விளிம்பில் வைத்தான்.

“வணக்கம்” என்று பியோடாட் திரும்ப வாழ்த்துரைத்தான்.

“நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?”

“பக்கத்துக் கிராமம் ஒன்றிலிருந்து”.

“எந்தக் கிராமம்?”

“தாதார்ஸ்க்”.

அந்தப் புதிய ஆசாமி தன் பையிலிருந்து வெள்ளிச் சிகரெட் பெட்டியை எடுத்துப் பியோடாட்டிற்கும் ஒரு சிகரெட் நீட்டினான்.

“உங்கள் கிராமம் ரொம்பப் பெரிதோ?”

“சுமாராக இருக்கும். முந்நூறு குடும்பங்கள் இருக்கின்றன”.

“மாதா கோயில் உண்டா?”

“ஆம். இருக்கிறது”.

“கருமான் யாராவது உண்டா?”

“ஆம். இருக்கிறான்”.

“ஆலையில் பட்டறை இருக்கிறதா?”

“ஆம்...” என்று தலையசைத்த பியோடாட் கடிவாளத்தைப் பொருத்தியபடி அவநம்பிக்கைத் தோரணையில் அந்தப் புதிய ஆசாமியின் கறுப்புத் தாடியையும், வெள்ளை முகத்தில் படர்ந்திருந்த சுருக்கங்களையும் ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“இதெல்லாம் எதற்குக் கேட்கிறீர்?”

‘நான் உங்கள் கிராமத்திலேயே குடியேறி வாழலாமென வருகின்றேன். நான் இப்பொழுதுதான் ஜில்லா அட்டாமனிடம் சென்றிருந்தேன். என்னைத் தயவுசெய்து உங்கள் வண்டியில் ஏற்றிச் செல்லுவீர்களா? என் மனைவியும் இரண்டொரு பெட்டிகளும்தான்!’

“சரி. வாருங்கள். கூட்டிப்போகிறேன்”.

அவர்களை ஏற்றிச் செல்வதற்கான கூலியைத் திட்டம் செய்து கொண்டு அவர்கள் தங்கியிருந்த ரொட்டிக் கடைக்குச் சென்றனர். அங்கே மெலிந்து அழகாயிருந்த அவனது மனைவியையும் அவர்களது பெட்டிகளையும் பின்னால் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டனர். சாட்டையால் குதிரையின் முதுகில் தட்டிக்கொண்டு, ‘ஹை’ ‘ஹை’ என்று அதட்டி ஓட்டினான் பியோடாட். தன்னுடன் வருபவர்கள் யார் என்கிற ஆவலால் பியோடாட் அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்தான். கூட வருபவர்கள் வாயடைத்து இருந்தனர். பியோடாட் ஒரு சிகரெட் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டான். பிறகு சாவதானமாக “நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

“ரஸ்டாவிலிருந்து”.

“அது சொந்த ஊரா?”

“நீ என்ன கேட்கிறாய்?”

“பிறந்தது அந்த ஊரில்தானா?”

“ஆம்”.

பியோடாட் தம் பிரயாணிகளை நன்கு திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டான். அந்த புதிய ஆசாமி நடுத்தர உயரமுடைய மெலிந்த தோற்றத்தினன். அவன் முகத்தில் அருகருகேயிருந்த கண்கள் இரண்டும் அறிவுத் தெளிவுடன் பிரகாசித்தன. பேசும் பொழுது இடையிடையே மெதுவாகச் சிரித்தான்; மேலுதடுகள் கீழுதட்டைப் பற்றிச் சுருண்டது. அவனது மனைவி ஒரு போர்வையைப் போர்த்துக் கொண்டு தூங்கி விழுந்தான். ஆகையால் அவளது முகம் தெரியவில்லை.

“எங்கள் கிராமத்திற்கு வந்து என்ன தொழில் செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“நான் எந்திர வேலை செய்யும் கருமான். ஒரு தொழிற் கூடமும் பட்டறையும் தொடங்கலாமென உத்தேசித்துள்ளேன். எனக்குத் தச்ச வேலையும் தெரியும்.

இதைக் கேட்ட பியோடாட் அந்த மனிதனின் முரட்டுக் கரங்களைச் சந்தேகத்துடன் உற்று நோக்கினான். இதைப் புரிந்துகொண்ட அந்த ஆசாமி, “அது மட்டுமல்ல. நான் சிங்கர் தையல் எந்திரத்திற்கு விற்பனையாளனும் ஆவேன்”.

“உம் பெயரென்ன?”

“ஸ்டாக்மன்”.

“அப்படியானால் நீர் ஒரு ருஷ்யர் இல்லையென்று சொல்லும்!”

“நான் ருஷ்யன்தான். ஆனால் என் பாட்டனார் ஜெர்மனியில் பிறந்தவர்”.

அந்த ஒஸிப் டேவிடோவிச் ஸ்டாக்மன் முதலில் ஒரு தொழிற்கூடத்தில் வேலை பார்த்தான்; பிறகு குபான் பிராந்தியத்தில் வேலைக்கமர்ந்தான். அதன் பின்னர் தென்கிழக்கு ரயில்வே தொழிற்கூடத்தில் கொஞ்சகாலம் இருந்தான் என்றெல்லாம் பியோடாட் ஸ்டாக்மன் வாழ்வைப் பற்றித் தெரிந்துகொண்டான்.

அதன் பிறகு பேச்சு சுவாரசியமற்றுப் போயிற்று. வழியில் இருந்த சுனையொன்றில் பியோடாட் குதிரைக்குத் தண்ணீர் காட்டினான். நல்ல சாப்பாட்டிற்குப் பின் பயணத்தைத் தொடங்கியதால் அவனையும் அறியாமல் உறக்கம் வந்து விட்டது. கடிவாளத்தை வண்டிச் சட்டத்தில் கட்டிவிட்டு, வசதியாகப் படுத்துக்கொண்டான். ஆனால் ஸ்டாக்மன் அவனைத் தூங்கவிடாது பேசிக்கொண்டே வந்தான்.

“உங்கள் ஊர்ப்பக்கத்தில் பொதுவாக வாழ்க்கை எப்படி?”

“பரவாயில்லை. சாப்பிடப் போதுமான அளவு கிடைக்கிறது”.

“கொஸாக்கியர்கள் எப்படியிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் திருப்தியடைகிறார்களா?”

“கொஞ்சம் பேருக்குத் திருப்தி; மீதிப் பேருக்கு இல்லை. எல்லோரையும் திருப்தி செய்ய யாரால்தான் முடியும்?”

“உண்மை, உண்மை” என்றபடி மேலும் துருவித் துருவிக் கேள்விகளைத் தொடர்ந்தான். “ரொம்பச் சௌகரியமாக நீங்கள் அனைவரும் வாழ்வதாகத்தானே சொல்கிறீர்கள்?”

“ஆம். சௌகரியமாகத்தான்”

“வருடாந்திரம் நடக்கும் கட்டாய ராணுவப் பயிற்சி ஒரு தொல்லையாயிருக்கும் இல்லையா?”

“ராணுவப் பயிற்சியா? இல்லையே! அது எங்களுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது”.

“ஆனால் அந்த அதிகாரிகள் ரொம்ப மோசமானவர்கள் இல்லையா?”

“ஆம். பெட்டை நாய் பெற்ற பயல்கள்” என்று உணர்ச்சி பொங்கப் பேசிய பியோடாட், அச்ச உணர்ச்சியுடன் வண்டியிலிருந்த பெண்ணை உற்றுப் பார்த்தான்.

“எங்கள் அதிகாரிகள் அவ்வளவு பேருமே மோசம்... நான் என்னுடைய சேவையை நிறைவேற்றுவதற்காகக் காளையாடுகளை விற்றுவிட்டு குதிரையொன்று வாங்கிக்கொண்டு சென்றேன். அந்தக் குதிரையே சரியில்லை என்று தள்ளிவிட்டார்கள்”.

“தள்ளிவிட்டார்களா?” என்று சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு கேட்டான் ஸ்டாக்மன்.

“ஆம்! அதன் கால்கள் சரியில்லை என்றார்கள். நான் எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தேன். பயனில்லை. முடியாதென்று ஒரேயடியாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். அவமானமாகப் போய்விட்டது”.

மீண்டும் பேச்சில் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. பியோடாட் குதித்தெழுந்து உற்சாகத்துடன் கிராம வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தான். நிலங்களைப் பிரித்துக் கொடுப்பதில் பட்சபாதம் காட்டி நேர்மையின்றி நடந்துகொண்ட கிராமத்து அட்டாமனைச் சபித்தான். தனது இராணுவப் பகுதி அமர்த்தப் பட்டுள்ள போலந்துப் பகுதியில் நிலவும் முறைகளைப் பாராட்டினான். ஸ்டாக்மன் தொடர்ந்து புகைத்துக்கொண்டே புன்சிரிப்புடன் பேச்சைக் கேட்டு வந்தான். என்றாலும் அவனது வெண்மையான நெற்றியில் மெதுவாகத் தாழ்ந்து உயர்ந்த

சுருக்கங்கள் மனதிற்குள் எதையோ அவன் ரகசியமாக எண்ணுவதைப் புலப்படுத்தின.

அவர்கள் அதிகாலையில் கிராமத்தை வந்தடைந்தார்கள். பியோடாட்டின் ஆலோசனைப்படி லுகேஷ்கா என்ற விதவையிடம் சென்று ஸ்டாக்மன் இரண்டு அறைகளை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டான்.

பியோடாட் வண்டியை வேகமாக ஓட்டிச் சென்றபொழுது அவனது அடுத்த வீட்டுக்காரி, “அது யாரய்யா, உன்னோடு வந்தது?” என்று கேட்டாள்.

“ஒரு விற்பனை ஏஜெண்டு”.

“என்ன? விற்பனைக் கண்டா!”

“நீ ஒரு சரியான முட்டாள். ஒரு விற்பனை ஏஜெண்டு என்று சொன்னேன். புரிகிறதா? அவன் எந்திரங்கள் விற்பனை நன்கு அழகாயிருப்பவர்களுக்கு இலவசமாகவே தருகிறான்.. உன்னைப் போன்ற மரியா அதைகளுக்குப் பணத்திற்கு விற்கிறான்” என்றான் பியோடாட்.

“அடி முட்டாள். உன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொள். உனது கால்மிக் இனத்து மூக்கைப் பார். உன் அவலட்சணத்தைப் பார்த்தால் குதிரைகூட மிரளும்” என்று குடு கொடுத்தாள் அந்த அம்மாள்.

“சமவெளிப் பகுதியில் கால்மிக்குகளும் டாடார்களும் முதலிடம் பெற்றவர்கள். ஆகையால் அவர்களுடன் கேவியாகப் பேசாதே” என்று எச்சரித்தான் பியோடாட்.

எந்திரவேலை செய்யும் ஸ்டாக்மன் அந்த வாயாடி ஒன்றரைக் கைம்பெண் லுகேஷ்கா வீட்டில் குடியிருந்தான். அவன் அந்த வீட்டிற்குக் குடிபுகுந்து ஒரு நாள்கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் அந்த கிராமத்துப் பெண்கள் புதியவர்களைப்பற்றி வம்பளக்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

“அண்டை வீட்டு அம்மா! கேட்டியாடி சேதியை?”

“என்ன சேதி?”

“அந்த கால்மிக் பியோடாட் ஒரு அயல்நாட்டானைக் கூட்டி வந்திருக்கிறான்”.

“நிசமாகவா?”

“ஆண்டவன் சாட்சியாக உண்மை. அவன் தலைத் தொப்பி அணிந்துள்ளான் அவன் பெயர் ‘ஷ்டோபெல்லோ ஷ்டோகெல்லோ’ வாம்”.

“அவன் போலீஸ் படையைச் சேர்ந்தவனா?”

“இல்லை. கலால் இலாகாவைச் சேர்ந்தவன்”.

“அவ்வளவும் பொய். அவன் ஒரு கணக்குப் பிள்ளையாம்; நம்ப பங்கராட்டி சாமியார் மகனைப்போல”.

“அருமைச் சிநேகிதி பஷ்கா, அந்த லுகேஷ்காவிடம் ஓடி, சந்தடி செய்யாமல் ‘அத்தை உன் வீட்டிற்குக் குடிவந்திருப்பது யார்? என்று கேட்டுவா’.

“ஓடு குழந்தாய்! உடனே ஓடு”.

அடுத்த நாள் ஸ்டாக்மன் கிராமத் தலைவனான அட்டாமனைச் சென்று சந்தித்தான்.

வியோடார் மானிட்ஸ்கோப் - மூன்றாவது ஆண்டாகத் தலைமைப் பதவியில் இருக்கிறான். புதிதாக வந்த ஸ்டாக் மனுடைய கறுப்பு அனுமதிச் சீட்டை புரட்டிப் பார்த்துவிட்டுத் தன் செயலாளனிடம் கொடுத்தான். அவனும் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான். இருவரும் ஏதோ குறிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். உடனே அட்டாமன் அதிகாரத் தொனியில் “நீங்கள் இக்கிராமத்தில் தங்கியிருக்கலாம்” என்று அனுமதி யளித்தான்.

ஸ்டாக்மன் தலைகுனிந்து வணங்கி வெளிவந்தான். ஒரு வாரம்வரை லுகேஷ்காவின் வீட்டைவிட்டு வெளியில் தலைகாட்டவில்லை. வெளியிலிருந்த அடுப்பங்கரைப் பகுதியில் தன் தொழிற்கூடத்தை நிறுவுவதற்காக வேலை செய்யும் கோடரிச் சத்தம் மட்டுமே கேட்டது. கிராமத்துப் பெண்கள் இப்பொழுதெல்லாம் அக்கரையோடு வந்து அவனைக் கவனிப்பதில்லை. ஆனால் ஊர்க் குழந்தைகள் மட்டும் புதிய ஆசாமிகளை ஒளிவுமறைவில்லா ஆர்வத்துடன் வேலிக்கு அப்பால் இருந்து நாள் முழுவதும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

5

தேவமாதாவின் திருநாளுக்கு மூன்று நாட்கள் முன்னர் கிரெகரும் அவனுடைய மனைவியும் சமவெளியில் உழுவதற்குச் சென்றனர். அப்பொழுது பண்டாலிமானுக்கு உடல் நலம் இல்லை. வீட்டு வெளியிடத்தில் கம்பை ஊன்றி வலி பொறுக்க முடியாதபடி பெருமூச்சு கொண்டே அவர்கள் புறப்பட்டுச் செல்வதைப் பார்த்து நின்றான்.

“அந்த பொது நிலத்திற்கு அப்பால் உள்ள இரு பகுதிகளை மட்டும் உழுதுவிட்டு வாருங்கள். அதுதான் சிகப்புத் திடலுக் கருகாமையில்” என்று கிழவர் கிரிஷ்காவிடம் கூறினார்.

“சரி அப்பா! வில்லோ நதிக்கரையிலுள்ள வயலில் உழ வேண்டாமா?” என்று கரகரத்த குரலில் கிரிஷா கேட்டார். சளி பிடித்து அவன் குரல் கம்மிவிட்டது. அதனால் கழுத்தைச் சுற்றி அவன் துணி கட்டியிருந்தான்.

“அது விடுமுறைக்குப் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம். இப்பொழுது இருக்கிற வேலை முடிய அதுவரை சரியாயிருக்கும். அதனால் அதிக ஆசை வேண்டாம். இப்பொழுது நீங்கள் உழ வேண்டியதே பதினைந்து ஏக்கர் இருக்கும்”.

பியோட்ரா எங்களுக்கு உதவி புரிய வருவானா அப்பா?”

அவன் டாரியாவுடன் தானியம் அரைக்கும் எந்திரத்திற்குச் செல்லுவான். ஜனங்கள் கூடுவதற்குள் அறைக்கும் வேலை முடிந்து விடவேண்டும்.

நடாலியாவின் சட்டைப் பையில் அவளது மாமியார் இலினிச்சினா சில ரொட்டித் துண்டங்களைத் திணித்துவிட்டு “மாடுகளை ஒட்டிவரத் துனியாவை அழைத்துச் செல்வீர்கள் என நம்புகிறேன்” என்று காதோடு காதாகச் சொன்னாள்.

“இரண்டு பேர் போதும்”.

“அப்படியானால் சரி! ஆண்டவன் உங்களுக்குத் துணை புரியட்டும்”.

துனியா அழுக்கு மூட்டைகளைச் சுமந்து கூனி நடந்தபடி டான் நதிக்கரையில் துவைக்க வேகமாகப் போய்க்

கொண்டிருந்தாள். போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுதே நடாலியா வைக் கூப்பிட்டு “நடாலியா, அந்த சோலைப் பக்கத்தில் நிறையப் பசலைக் கீரை மண்டிக் கிடக்கிறது. அதில் கொஞ்சம் வீட்டுக்குப் பறித்து வா” என்றாள்.

“அரட்டைக் கள்ளிகளா! புறப்படுங்கள்” என்று கடிந்து கொண்டார் கிழவர், தன் தடியைத் துனியாவை நோக்கி ஆட்டியபடி.

மூன்று சோடிக் காளைகளும் கீழ் மேலாகப் பூட்டப்பட்ட கலப்பைகளை இழுத்துப் புறப்பட்டன. முன் பிடிக்க விடிகாலையில் சென்றமையால் கிரெகருக்குத் தடுமன் (சளி) பிடித்திருந்தது. எனவே தனது கழுத்தில் ஒரு கைக்குட்டையை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு, இருமியபடியே பாதையில் ஓரமாக நடந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் நடாலியா நடந்தாள்; அவள் முதுகில் கட்டுச் சோற்றுப் பொட்டலம் ஊசலாடியது.

சமவெளியில் மௌன அமைதி நிலவியது. வளைந்து நெளிந்து செல்லும் குன்றுகளுக்கு அப்பால் பரவிக் கிடந்த தரிசு நிலத்தின் புறத்தே நிலங்கிழித்துப் புரட்டும் கலப்பைகளின் ‘கிரீச்’ ஒலி எங்கும் பரவியது; உழவர்கள் சீழ்க்கையடித்தனர், ஆனால் இந்த நெடுவெளிப்பாதை முழுவதும் நீலநிறப் புதர்ச் செடிகளே மண்டிக் கிடந்தன.

வழியில் உழுகின்றவர்களைப் பார்த்த பின்னர் பியோட்ராவும் தாரியாவும் மாவரைக்கும் ஆலைக்குப் புறப்படத் தயாராயினர். களஞ்சியத்தில் கிடந்த கோதுமையைப் பியோட்ரா சலித் தெடுத்தாள். அவற்றைக் கோணிகளில் நிரப்பி வண்டிக்குக் கொணர்ந்தான் தாரியா. பண்டாலிமான் குதிரைகளுக்குச் சேணம் பூட்டிவிட்டான்.

“நீங்கள் வர ரொம்ப நேரம் ஆகுமா?”

“இதோ வருகிறேன்” என்றான் களஞ்சியத்திலிருந்த பியோட்ரா.

கோதுமை மூட்டைகளுடன் மாவரைக்கும் ஆலைக்கு அவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்; ஆலை முற்றம் முழுவதும் ஏராளமான வண்டிகள் நிறைந்து நின்றன. நிற்கக்கூட இடமின்றிக் கூட்டம் கூடியிருந்தது. தாரியாவிடம் கை வாரை

எரிந்துவிட்டு, பியோட்ரா வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்தான். எடை போட்டுக்கொண்டிருந்த வாலெட்டிடம், “என் முறை வர எவ்வளவு நேரமய்யா ஆகும்?” என்று கேட்டான்.

“நீ வரிசையில் நில்”.

“இப்போது யாருடையதை எடைபோடுகிறாய்?”

“முப்பத்தெட்டாவது ஆளய்யா!”

பியோட்ரா தனது மூட்டைகளை இறக்கிக் கொணரத் திரும்பினான். மூட்டைகளைத் தூக்கித் திரும்பும்பொழுது தனக்குப் பின்னால் யாரோ சபிப்பதைக் கேட்டான். இதமற்ற முரட்டுக் குரல் கோபமாக உறுமியது. “நீ நெடுநேரம் தூங்கி யெழு; தூங்கி விழுந்துவிட்டு எல்லாருக்கும் முந்திப் போகப் பார்க்கிறாயே... தள்ளிப் போ உக்ரேனிய முண்டமே! இல்லை யென்றால் இரண்டு கொடுப்பேன்!”

இந்தக் குரல் குதிரை லாட யாகோவினினுடையது என்பதைப் பியோட்ரா தெரிந்துகொண்டான். உடனே ஊன்றிக் கவனித்தான். நிறுக்கும் அறையிலிருந்து கூப்பாடும் அதைத் தொடர்ந்து அடிதடிச் சப்தமும் கேட்டது. பளிச்சென்று அடிப்பது போலச் சப்தம் வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து தாடிக்கார உக்ரேனியன் தன் தொப்பி தரையில் வழுமுன் தலைகுப்புற விழுமாறு வெளியில் தள்ளப்பட்டான்.

“எதற்காக இப்படிச் செய்தாய்?” என்று தாடையைப் பிடித்துக்கொண்டே அவன் கத்தினான்.

“உன் குரல்வளையை நெறித்துவிடுவேன்!”

“இதோ பாரப்பா...”

“மிக்கிபார்! உதவி செய்!”

குதிரை லாட யாகோ, துணியும் ஆண்மையும், நெஞ்சுரமும், கட்டுடலும் கொண்ட படைவீரன். ஒரு சமயம் குதிரையொன்று இவன் தாடையில் பலமாக உதைத்ததால் லாடம் போன்ற தழும்பு அங்கேயே தங்கிவிட்டது. அதனால் குதிரை லாட யாகோப் என்ற பட்டப் பெயர் நிலைத்துவிட்டது. கூக்குரலைக் கேட்டதும் நிறுக்கும் அறையிலிருந்து, தன் சட்டையை மடித்தபடி ஓடிவந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் சிவப்பு நிறச்

சட்டையணிந்து நின்ற உக்ரேனியன் ஒருவன் யாகோப்பிற்கு ஓங்கி ஒரு அடி கொடுத்தான். யாகோவ் நிலைதடுமாறாது சமாளித்துக்கொண்டான்.

“தோழர்களே! சகோதரர்களே! இவர்கள் கொஸாக்கியர்களைத் தாக்குகிறார்கள்!” என்று கத்தினான்.

மாவாலையின் பல பக்கங்களிலும் கூடிக் கிடந்த கொஸாக்கியர்களும் உக்ரேனியர்களும் ஓடிவந்தனர். ஆலையின் வாயிற்படியருகில் இருதரப்பினரும் கை கலந்தனர். கட்டிப் புரண்டனர். தரையில் உருண்ட பல உடல்களால் மோதுண்டு கதவு கிரீச்சிட்டது. பியோட்ரா தன் கையிலிருந்த சாக்குப் பையைக் கீழே போட்டுவிட்டு மெதுவாக இக் குழப்பத்தினூடே புகுந்தான். கூடிக்கிடந்த கூட்டத்தை இருமருங்கிலும் நெட்டித் தள்ளிக்கொண்டு அவன், கூட்டத்தில் புகுவதை வண்டி மேலேறி நின்று தாரியா கவனித்தான். கூட்டத்தில் பலர் அவனை அலக்காய்த் தூக்கிக் கதவோடு சேர்த்துக் காலடியில் போட்டு நசுக்குவதைக் கண்டதும் அவள் தன்னையும் அறியாமல் வாய்விட்டலறிவிட்டாள்.

மிட்கா குருஷிநோவ் கைகளில் ஒரு இரும்புத் தடியைச் சூழற்றியபடி எந்திர அறையிலிருந்து ஓடிவந்து கூட்டத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வளைத்தான். யாகோப்பிற்குச் சரியான அடி கொடுத்த அதே உக்ரேனியன் எப்படியோ அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து பிதுங்கி வெளிவந்தான்; பறவையின் சிறகொன்று ஓடிந்து ஊசலாடுவது போலச் சட்டைக் கைகள் கிழிந்து தொங்கின. கைகளைத் தரையில் ஊன்றி உன்னிப்பாக உந்தி எழுந்து பக்கத்தில் நின்ற வண்டியொன்றை நோக்கி அவன் ஓடினான். அவ்வண்டியின் குறுக்குச் சட்டத்தை உருவியெடுத்தான். ஷாமில் சகோதரர்கள் மூவரும் கிராமத்திலிருந்து விரைந்தோடி வந்தனர். கையில்லாத அந்த அலெக்ஸி வாயிற்படியருகில் விழுந்து கிடந்தான். தரையில் கிடந்த கடிவாளக் கயிற்றில் அவனது கால்கள் சிக்கித் தவித்தன. அவன் எப்படியோ சமாளித்துத் தாவி வண்டிச் சட்டங்களில் ஊர்ந்து தொத்திக் கொண்டான். அவனுடைய சகோதரன் மார்டினுடைய கால் சட்டை, கால் உறைகளுக்கும் அப்பால் பிய்ந்து தொங்கியது. அவன் அதைக் காலுறைக்குள் தள்ளக் குனிந்தான். அப்பொழுது மாவாலையின் கூரையிலிருந்து பெரும் கூச்சல் வரவே தன் சகோதரர்களுடன் மார்டினும் ஓடினான்.

தாரியா வண்டிமேல் நின்று கைகளைப் பிசைந்து கொண்டும் மடித்துக்கொண்டும் தவித்தாள். அவளைச் சுற்றிப் பெண்கள் ஓலமிட்டனர். குதிரைகளின் காதுகள் படபடவென அடித்துக்கொண்டன. காளை மாடுகள் உறுமிக்கொண்டு வண்டிகளை நெருங்கின. செர்ஜி மோக்கோவ் தம் உதடுகளை மடித்துக் கடித்தபடி தொப்பை குலுங்க ஓடிவந்தார். கிழிந்த சட்டையுடன் நின்ற அந்த முரட்டு உக்ரேனியன் வண்டிச் சட்டத்தினால் மிட்காவை அடிப்பதை தாரியா கண்டாள். அதே சமயத்தில் ஒற்றைக்கையன் அலெக்ஸி, ஓங்கிவிட்ட குத்தில் தலைகுப்புறத் தடுமாறி விழுந்தான் அந்த உக்ரேனியன். மோக்கோவின் கால்களை இரும்புச் சட்டத்தோடு சேர்த்துத் தரதரவென்று மிட்கா குருஷிநோவ் இழுத்தெறிவதைக் கண்ட தாரியா வியப்பேதும் கொள்ளவில்லை. எப்படியோ சமாளித்துத் தப்பிய மோக்கோவ், தன் கைகளைப் பரப்பி, நண்டு போல ஊர்ந்து நிறுவைக் கூடத்திற்குச் சென்றார்; அங்கு பலரது காலடிகளில் மிதிபட்டு நலிந்தார். இதைக் கண்ட தாரியா வயிறு குலுங்கச் சிரித்தாள்; புருவத்தில் பூசப்பட்ட மசி விண்டு விழுமாறு விலாப்புடைக்கச் சிரித்தாள். ஆனால் பியோட்ராவைத் தூரத்தில் கண்டதும் அவள் சிரிப்பு தானாக நின்றுவிட்டது. கூச்சலிட்டுக் குழப்பம் செய்த கூட்டத்திலிருந்து நழுவி வெளிவந்த பியோட்ரா ஒரு வண்டிக்குக் கீழே இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டிருந்தாள். தாரியா அலறிக்கொண்டே அவ்விடம் ஓடினாள். கிராமத்திலிருந்து இன்னும் பல கொஸாக்கியர்கள் திரண்டு வந்தனர்; அவர்களில் ஒருவன் கூட்பாரையைத் தூக்கி வந்தான். அங்கே நிகழ்ந்தது கள்ளுக்கடைச் சண்டையல்ல, பிரமாத விளைவுகள் ஏற்படக்கூடிய போராட்டம் என்று தெளிவாகத் தெரிந்தது. நிறுவைக் கூடத்துக் கதவருகில் உக்ரேனிய இளைஞன் ஒருவன் மண்டையுடைந்து இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தான். இரத்தத்தில் தோய்ந்த தலைமயிர்கள் முகத்தில் கோரமாகப் படர்ந்திருந்தன. இந்த இதமான வாழ்க்கையைவிட்டு அவன் வெறுப்போடு பிரிய விடை பெறுவது போலத் தோன்றியது.

ஆட்டு மந்தையைப் போல ஒதுக்கப்பட்ட உக்ரேனியர்கள் கொதிநீர்த் தொட்டிப் பக்கத்தை நோக்கி விரட்டப்பட்டனர். இந்தக் கைகலப்பின் விளைவாக அத்தனை உக்ரேனியர்களும் களபலியாகும் கொடுமைநிலை வரைக்கும் வந்துவிட்டது. இந்தச் சமயத்தில் உக்ரேனியக் கிழவன் ஒருவன் ஆத்திரத்தால் பொங்கியெழுந்தான். கொதிநீர்த் தொட்டியைத் தாவி ஏறினான்;

குட்டடுப்பில் எரிந்து கிடந்த கொள்ளிக்கட்டையொன்றைப் பற்றி இழுத்தான். குற்றியெடுக்கப்பட்ட கோதுமை மணிகளைக் குவித்து வைத்துள்ள களஞ்சியத்தை நோக்கி ஓடினான். அக்களஞ்சியத்தில் ஆயிரம் பொதி தானியங்களும் அதற்கு மேலாக மாவும் இருந்தன.

களஞ்சியத்துக் கூரையருகில் நெருப்புப் பந்தத்தை நீட்டியபடி “அவ்வளவையும் கொளுத்திவிடுவேன்!” என்று கொக்கரித்தான்.

இதைக் கண்ட கொஸாக்கியர்கள் விதிர்விதிர்த்துப் பின்வாங்கினர். இச்சமயத்தில் வறண்ட கடுங்காற்று கீழ்த்திசையிலிருந்து வீசியது; நெருப்புப் பந்தத்தின் சுவாலை, கூரையின் பக்கத்தில் சாடாதபடியும் புகை முழுவதும் உக்ரேனியர்கள் பக்கமே குழும்படியும் அக்காற்று சுழன்று வீசியது. அந்தக் கொள்ளிக்கட்டையின் ஒரு பொறி கூரையில் விழுந்தால் போதும்; கிராமம் முழுவதும் நொடியில் பற்றி விடும்.

கொஸாக்கியர்களிடையே ஆத்திரமும் அடங்காச் சினமும் கொதித்துப் பரவியது. அவர்கள் மாவாலைப் பக்கம் மெதுவாகப் பின்வாங்கத் தொடங்கினர். அப்பொழுது அந்த உக்ரேனியன் நெருப்புப் பந்தத்தைத் தலைக்குமேலே சுழற்றியபடி “இப்படியே கொளுத்திவிடுவேன், பொசுக்கிவிடுவேன், இந்த முற்றத்தை விட்டே வெளியில் ஓடுங்கள்” என்று கத்தினான்.

இந்தச் சண்டைக்கெல்லாம் காரணகர்த்தாவான குதிரை லாட யாகோவ்தான் முதலில் முற்றத்துக்கு அப்பால் ஓடினான். அவனைத் தொடர்ந்து இதர கொஸாக்கியர்களும் ஓடினர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை உக்ரேனியர்கள் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். தங்கள் முட்டைகளை அவசரம் அவசரமாக வண்டிகளில் வீசியெறிந்தனர்; குதிரைகளை நொடியில் பூட்டினர்; வண்டியில் தாவி ஏறி நின்று, சுடிவாளத்தைத் தலைக்கு மேலே சுழற்றிக் குதிரையைத் தட்டிவிட்டனர். வெறிபிடித்தவர்களைப் போலக் குதிரைகளை வெளுத்து வாங்கினர். கண்முடிக்க கண் திறப்பதற்குள் மாவாலை முற்றத்தைவிட்டு அத்தனை வண்டிகளும் கிளம்பிக் கிராமத்தைக் கடந்துவிட்டன.

அலெக்ஸி முற்றத்திற்கு ஓடிவந்தான். அவளும் உதடுகளும் பிதுங்க “எல்லோரும் குதிரைகள் மீது ஏறுங்கள்; அவர்களைத் தொடருங்கள்” என்று கத்தினான். பல குரல்கள் முழங்கின.

மிட்கா குருஷிநோவ் முற்றத்தைவிட்டுப் பாய்ந்து கிளம்பத் தயாரானான். இதர கொஸாக்கியர்களும் புறப்பட நின்றனர். இச் சமயத்தில், அறிமுகமற்ற முரட்டு உருவம் ஒன்று, கருப்புத் தொப்பியொன்றை அணிந்து வேகமாகக் கூட்டத்தினரை நோக்கி வந்தது. கைகளை உயர்த்தி “நில்லுங்கள்” என்று கூவியது.

“யார் நீ” என்று யாகோவ் கேட்டான்.

“எங்கிருந்தப்பா கிளம்பிக் குதித்தாய்?”

“அடி அவனை”!

“கிராமத்தவர்களே! பொறுங்கள்!”

“கிராமத்தவர்களைக் கூப்பிடும் நீ யார்?”

“ஆளுக்கொன்று போடுங்கள் யாகோவ்”.

“அதுசரி! ஆசாமி முழிகளைப் பிடுங்குங்கள்”.

அந்த ஆசாமி கொஞ்சமும் அஞ்சாது, தயக்கத்தோடு சிரித்தான். தன் தொப்பியைக் கழற்றினான்; அப்பாவிபோல புலப்பட, புருவத்தில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்தான்; மீண்டும் புன்சிரிப்பால் ஆத்திரம் கொண்ட அக்கூட்டத்தினரைச் செயலற்றவர்களாக்கினான்.

நிறுவைக் கூடத்து வாயிற்படியருகில் பெருகிக்கிடந்த இரத்த வெள்ளத்தைச் சுட்டிக்காட்டி “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டான் அவன்.

“உக்ரேனியர்களோடு நாங்கள் சண்டையிட்டோம்” என்று அமைதியாகப் பதில் அளித்தான் ஒற்றைக்கை அலெக்ஸி.

“எதற்காக?”

“அவர்கள் வரிசைக் கிரமம் தவறி நடந்தார்கள். பின்னால் வந்து முன்னதாக அறைத்துச் செல்ல முந்தினார்கள்” என்று யாகோவ் விளக்கினான். மூக்கில் வழிந்த இரத்தத்தை துடைத்துக்கொண்டு.

“எங்கள் நினைவு இருக்கும்படி நன்றாகக் கொடுத்தோம்”.

“ஐயோ பாவம். அவர்களைத் துரத்தாமல் இருந்து விட்டோம்”.

“உண்மைதான், அவன் ஊக்கத்துடன் இருந்தான்”.

“அவர்களில் வெறிகொண்ட ஒருவன் இதையெல்லாம் நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்த இருந்தான்”.

“இந்த உக்ரேனியர்கள் முரட்டுத்தனமும் முன்கோபமும் கொண்ட கூட்டத்தினர்” என்று அவோன்கா ஓஸியெரோவ் சிரித்தபடி விவரித்தான்.

அந்தப் புதிய ஆசாமி ஓஸியெரோவ் பக்கமாகத் தொப்பியை அசைத்து, “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டான்.

ஓஸியெரோவ் வெறுப்போடு காரித்துப்பினான்; எச்சில் துளிகள் காற்றில் கலந்து பறப்பதை பார்த்தபடி “நான் ஒரு கொஸாக்கியன்... நீங்கள்... நீங்கள் நாடோடியா?... என்ன?” என்று கேட்டான்.

“நானும் நீரும் - நாமிருவரும் ருஷ்யர்கள்”.

“பொய் சொல்லுகிறாய்!” என்று அவோன்கா அழுத்தமாகச் சொல்லி மறுத்தான்.

“கொஸாக்கியர்கள் அனைவருமே ருஷ்யர்கள் வழியில் வந்தவர்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?” என்றான் புதிய ஆசாமி.

“கொஸாக்கியர்கள் வழியில் வந்தவர்களே கொஸாக்கியர்கள் என்று நான் சொல்லுகிறேன்” என்றான் அவோன்கா.

“கொஸாக்கியர்கள் கொஸாக்கியர்களுக்குப் பிறந்தவர்கள்”.

“நெடுங்காலத்திற்குமுன், நிலவுடைமை முதலைகளிடமிருந்து பண்ணையடிமைகள் தப்பியோடி டான் தீரத்தில் குடியேறினர். அவ்விதம் குடியேறியவர்களே கொஸாக்கியர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர்” என்று விளக்கம் தந்தான் புதிய ஆசாமி.

இதைக் கேட்ட அலெக்ஸி, தன் ஆத்திரத்தை அடக்கியபடி நிதானமாக “ஐயா! கதை சொன்னது போதும். உங்கள் வேலையைப் பார்த்துப் போங்கள்! இந்தப் பன்றி நம்மை விவசாயிகளாக்கப் பார்க்கிறது! இவன் யாரய்யா?” என்றான்.

“இவன் கோணக்கண் லுகேஷ்கா வீட்டில் தங்கியிருக்கும் புதிய ஆசாமியாக்கும்” என்று விவரித்தான் மற்றொருவன்.

உக்ரேனியர்களை விரட்டிப்பிடிக்கும் வேகம் அந்த விநாடியே தளர்ந்துவிட்டது. கலகத்தைப்பற்றிக் காரசாரமாகப் பேசியபடி கொஸாக்கியர்கள் கலைந்தனர்.

அன்று இரவு கிராமத்திற்கு ஐந்து மைல்கள் அப்பால் ஸ்டெப்பி வெளி வயலில் கிரெகரும் நடாலியாவும் அமர்ந்திருந்தனர். கிரெகர் கம்பளிக் கோட்டால் போர்த்தியிருந்தான். அவன் நடாலியாவிடம் பேசினான் :

“நீ எப்படியும் எனக்குப் புதியவள்தான்; கொஞ்சமும் அறிமுகமோ பழக்கமோ இல்லாதவள். ஒரு ஆடவனுக்குக் கதகதப்போ கனிரசக் குளிரோ தரவியலாதவள்; அந்தச் சந்திரனைப்போல இரண்டும் கெட்டவள். நான் சொல்லுகிறேன் எனக் கோபித்துக்கொள்ளாதே நடாலியா! நான் உன்னைக் கொஞ்சமும் விரும்பவில்லை. இதை நான் வெளிப்படையாகச் சொல்ல விரும்பவில்லை; என்றாலும் இதுதான் உண்மை. இந்த நிலையில் நாம் இருவரும் மனமொத்து வாழ்க்கை நடத்த முடியாது; முடியவே முடியாது. நான் உனக்காக, உன் நிலைமைக்காக மிகவும் வருந்துகின்றேன். ஏதோ நாம் ஒன்றுபடுவது போல் தோன்றிற்று. ஆனால் காலத்தைத்தான் கழித்தோம்; கசப்போடு கழித்தோம். மன ஒருமைப்பாடு இல்லாது எப்படியோ கழித்தோம். என் இதயம் இன்னும் இருண்டே இருக்கிறது. இந்த நள்ளிரவில் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் இந்த ஸ்டெப்பி வெளியைப் போல சூனியமாகத்தான் இருக்கிறது”.

நடாலியா எதுவும் பேசாதிருந்தாள். தன் பார்வையின் எல்லைக்கோட்டுக்குள் அடங்காது விரிந்து கிடக்கும் மேய்ச்சல் நிலங்களையும் கூட்டமாக நிழல் பரப்பித் தனக்குமேலே பவனிவரும் மேகக் கூட்டங்களைப் பார்த்து பெருமூச்செறிந்தாள். இருட் காட்டின் எங்கோ ஒரு மூலையில் இரண்டு கொக்குகள் ஒன்றையொன்று கூவியழைப்பது சிறு வெள்ளிமணிகள் ஒலிப்பதைப் போலக் கேட்டது.

சுற்றிலும் படர்ந்திருந்த புல்லிலிருந்து மனம் விழைய மயக்கம் நெடிமணம் தரும் எழுந்தது. குன்றுகளின் உச்சியில், முகாமிட்டோர் மூட்டிய நெருப்பு வட்டம் அவிந்தடங்கியது.

கிரெகர் விடிவதற்குச் சற்று முன்னர் எழுந்தான். அவன் அணிந்திருந்த கோட்டில் மூன்றங்குலப் பரிமாணத்திற்குப் பனிக்கட்டி படர்ந்திருந்தது. புதுமை பொங்கப் பரவிய நீல நிறப் பனிப்பாளங்களில் ஸ்டெப்பிப் புல்வெளி பதுங்கிக் கிடந்தது. அவன் படுத்திருந்த இடத்திற்கருகாமையில் முயலொன்று சென்ற அடிச்சுவடு பனிக்கட்டியில் பதிந்திருந்தது.

6

பல ஆண்டுகளாக எந்தக் கொஸாக்கியனாவது உக்ரேனிய வட்டாரமாகிய மில்லெரோவாப் பகுதியில் சவாரிசெய்ய நேர்ந்தால், முதலில் வழியில் எதிர்ப்பட்ட உக்ரேனியர்களுக்கு மரியாதையாக வழியொதுங்கிச் செல்லவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவனை உக்ரேனியர்கள் லேசில் விடமாட்டார்கள். எனவே கொஸாக்கியர்கள், ஜில்லாத் தலைநகர்களுக்குப் போவதென்றால் தனியாகச் செல்லமாட்டார்கள். கூட்டமாகச் சேர்ந்தே போவார்கள். அப்பொழுது உக்ரேனியர்கள் தாக்குவார்கள் என்ற அச்சமிருக்காது. அப்படியே எந்த உக்ரேனியனையாவது தனியாக வழியில் கண்டால் இவர்களும் சும்மாவிடமாட்டார்கள். “ஏய்! கபோதி! உக்ரேனிய முண்டம்! எங்களுக்கு வழிவிட்டு விலகிப்போ. நீ கொஸாக்கியர்களுடைய பூமியில் வாழ்ந்துகொண்டு அவர்கள் செல்ல வழிவிட மறுக்கிறாயோ! பன்றிக் கூட்டமே!” என்று ஆர்ப்பரிப்பார்கள்.

இதைப் போல உக்ரேனியர்கள் டான் நதிப்படுகையில் உள்ள பரமானோவில் உள்ள மத்திய களஞ்சியங்களுக்குத் தங்கள் தானியங்களைக் கொணரும்பொழுது மிகவும் தொல்லைப்படுவார்கள். காரணம் எதுவும் இல்லாமல் இரு தரப்பாருக்கும் சண்டை மூண்டுவிடும். உக்ரேனியர்கள் என்பதற்காகச் சண்டையிட வேண்டுமென்றே கொஸாக்கியர்கள் மோதுவார்கள்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் கலகமூட்டும் சிரத்தையும் சிந்தையுமுள்ள ஒருவன் கொஸாக்கியப் பூமியில் தேசியப் பிளவையும் முரண்பாட்டையும் எப்படியோ விதைத்து விட்டான். அந்த விதையே இன்று இத்தகைய விபரீதப் பலன்களை விளைத்திருக்கிறது. இந்த இரு தரப்பினருக்கும் இடையே மூண்ட எண்ணற்ற கலகங்களின் விளைவாக, கொஸாக்கியர்களின் இரத்தமும், குடியேறிய ருஷ்யர்கள்.

உக்ரேனியர்கள் ஆகியோருடைய இரத்தமும் டான் நதிக்கிராமங்களில் தாராளமாக வழிந்தோடியது. இதுதான் நாடு கண்ட பலன்.

மாவாலையில் கலகம் நடந்து இரு வாரங்கள் கழிந்தன. ஒரு ஜில்லாப் போலீஸ் அதிகாரியும் விசாரணை அதிகாரிகளும் கிராமத்திற்கு வந்தனர். முதன்முதலாக ஸ்டாக்மன் குறுக்கு விசாரணை செய்யப்பட்டான். கொஸாக்கியப் பிரபுக்கள் குடும்பத்தவரான விசாரணை அதிகாரி, நல்லிளைஞர். அவர் விசாரணையைத் தொடர்ந்தார். அவனிடம் கேட்டார் :

“இந்தக் கிராமத்திற்கு வருமுன்னர் நீ எங்கு வாழ்ந்தாய்?”

“ரஸ்டாவில்”.

“1907இல் எதற்காகச் சிறையில் அடைத்தார்கள்?”

இதைக் கேட்டதும் ஸ்டாக்மன் அந்த அதிகாரியின் கைப்பெட்டியையும் அவனது குனிந்த நன்கு சீவிவிடப்பட்ட தலையையும் உற்று நோக்கினான்.

“கலகத்திற்கு காரணமானவனென்று!”

“ம்... அப்பொழுது நீ எங்கு வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாய்?”

“ரயில்வே தொழிற்கூடத்தில்”.

“என்ன வேலை?”

“எந்திர வேலை”.

“நீ ஒரு யூதனா? இல்லையா! அல்லது யூதனாக மாறியவனா?”

“இல்லை! நான் நினைக்கிறேன்....”

“நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்பதில் எனக்கு அக்கறையில்லை. நீ எப்பொழுதாவது நாடு கடத்தப்பட்டிருந்தாயா?”

“ஆம்”.

அந்த விசாரணை அதிகாரி தன் தலையைச் சற்று நிமிர்த்தி உடுகளைச் சுவைத்துக்கொண்டார்.

“நீ உடனடியாக இந்த ஜில்லாவைவிட்டே வெளியேறி விடுமாறு உனக்கு அறிவுறுத்துகிறேன். இல்லாவிடில் உன்னை வெளியேற்றச் செய்வேன்!” என்று கடுமையாக உத்தரவிட்டார் விசாரணை அதிகாரி.

“ஏன்? எதற்காக இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா?”

“ஆலையில் கலகம் நடந்த அன்று, நீ கொஸாக்கியர்களிடம் என்ன சொன்னாய்?” என்று திருப்பிக் கேட்டார் அதிகாரி.

“ம்... சரி....”

“சரி... நீ போகலாம்”.

ஸ்டாக்மன் உடனே மோகோவின் வீட்டு தாழ்வாரத்திற்குச் சென்றான். (விசாரணை அங்குதான் நடக்கும்; அதிகாரிகள் அனைவரும் இந்த வியாபாரி வீட்டையே தங்கள் தலைமை அலுவலகங்களாக ஆக்கிக்கொள்ளுவார்கள்). அவனுடைய புருவத்தினூடே சுருக்கமொன்று நெளிந்தது. என்றாலும் புன்சிரிப்புடன் வர்ணம் பூசப்பட்ட கதவுப்புறமாக அவன் உற்று நோக்கினான்.

7

குளிர்காலம் நிதானமாக அசைந்து வந்தது. சில தினங்களுக்குப் பிறகு பனி உருகிற்று; மேய்வதற்குக் கால்நடைகள் மீண்டும் புல்வெளிக்குத் துரத்தப்பட்டன. ஒரு வாரத்திற்குத் தென்றல் காற்று வீசிற்று. காலம்கடந்த வளர்ச்சி குன்றிய பசுமை சமவெளிக்குச் சோபை அளித்தது. அர்ச் மைக்கேல் திருநாள்வரை பனி உருகிக்கொண்டிருந்தது. அதன் பிறகு உருகும் பனி திரும்பி வந்தன. டான் நதிக்கரையிலிருந்த சிறு சிறு காய்கறித் தோட்டங்களிலும், வேலிக்கு ஊடேயும் மண் படர்ந்து முயல்களின் அடிச்சுவடுகள் காணப்பட்டன. வீதிகள் வெறிச் சென்றிருந்தன.

விரட்டி எரிக்கும் புகை நாற்றம் கிராமமெங்கும் கவிந்திருந்தது. தெருவெங்கும் குவியலாகக் கொடிக் கிடந்த சாம்பலைப் பறவைகள் கொத்திக் கிளறிக்கொண்டிருந்தன. வண்டிகள் சென்ற தடம் கிராமமெங்கும் வளைந்து ரிப்பன் படிந்திருந்ததுபோல் காட்சியளித்தது.

பனி விழுந்ததும் புதர்க்காட்டை யார் எங்கெங்கு வெட்டுவது என்பதை நிர்ணயிப்பதற்காக ஒரு கிராமக்கூட்டம் நடந்தது. கூட்டம் ஆரம்பிப்பதற்கு வெகு நேரத்திற்கு முன்னரே ஆட்டுத்தோல் ஆடையும், பெரிய மேல் சட்டையும் அணிந்திருந்த கொஸாக்கியர்கள், குளிரால் துரத்தப்பட்டு வெளியே படிக்கட்டுகளிலிருந்தவர்கள் கிராமக் காரியாலயத்திற்குள் அடைக்கலம் புகுந்தனர். ஒரு மேஜைக்குப் பின்னே அட்டா மனுக்கும், அவரது குமாஸ்தாவுக்கும் அருகில் மதிப்பு வாய்ந்த கிராம முதியோர்கள் அவர்களது நரைத்த தாடிகள் பறக்க வீற்றிருந்தனர். பலநிறத் தாடிகளுள்ள இளம் கொஸாக்கியர்களும் தாடி மீசை அரும்பாத சிறியோரும் கூட்டமாகக் கூடி நின்று முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தனர். குமாஸ்தா எதையோ பக்கம் பக்கமா எழுதினான். அவன் எழுதுவதை அட்டாமன் எட்டிப் பார்த்துக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். குளிர்ந்திருந்த அறையில் தாழ்ந்த குரலில் பேசினார்.

“இந்த வருடம் வைக்கோல்...”

“நீ சொல்வது சரி. புல்வெளி வைக்கோல் சிறந்தது; ஆனால் மைதர்ன வைக்கோல் மட்டமானது”.

“முன் காலத்தில் கால்நடைகள் கிறிஸ்துமஸ்வரையில் சமவெளியில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும்”.

“கால்மிக்குகள் அவ்வாறு மேய்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். நாம் அவ்வாறு செய்ய முடியுமா?”

சிறு இருமல் சத்தம் கேட்டது.

“அட்டாமனின் கழுத்து ஓநாயின் கழுத்து மாதிரி மாறி வருகிறது. தலையைக்கூடத் திருப்ப முடியாதபடி தடித்திருக்கிறான்”.

“பன்றி மாதிரி தின்கிறானல்லவா, பேய்ப்பயல்!”

“தாத்தா! பனியை விரட்டியடித்துவிடும்போல் ஆட்டுத்தோல் சட்டை அணிந்திருக்கிறாயே!”

“அந்த நாடோடிப் பயல் சீக்கிரம் தனது ஆட்டுத்தோலை விற்க வேண்டி வரும்”.

அந்த ஜிப்ஸி பையனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டீர்களா? அவன் இரவில் சமவெளியில் படுத்திருப்பான். மீன்பிடிக்கும் வலையைத்தான் போர்த்திக்கொண்டிருப்பான். பனி அவனை உருக்கும்போது அவன் விழித்துக்கொண்டு வலையில் தன் விரலை நுழைத்துக்கொண்டு அவனது தாயிடம், “குளிர் எங்கிருந்து வருகிறது என்பது இப்போதுதான் புரிகிறது” என்பான்.

“சீக்கிரத்தில் நம்மைக் கஷ்டகாலம் பிடிக்கும் என அஞ்சுகிறேன்”.

“மாடுகளுக்கு லாடம் அடித்துவிடுவது நல்லது”.

“பேய் வாய்க்காலுக்கருகில் நாணலை வெட்டினேன். அங்கு நாணல் நிறையக் கிடைக்கிறது”.

“ஜாகர்! சட்டைப் பொத்தானைப் போடு. இல்லாவிட்டால் பனி அடித்து உடலில் வெடிப்பு ஏற்பட்டால் உன் பெண்டாட்டி உன்னை விரட்டியடித்துவிடுவாள்”.

“ஏய். அவ்ளேவிக்! நீ ஏதோ பொதுக் காளைகளில் ஒன்றை வாங்கப் போகிறாயாமே?”

“வாங்க வேண்டாம் என்று தீர்மானித்துவிட்டேன். அதை அந்த பாரஷா வீட்டுப் பெண் கவனித்துக் கொள்ளப் போகிறாளாம். நான் ஒரு கம்மனாட்டி என்கிறாள் அவள். அம்மாதிரி பெண்கள் எண்ணிக்கை பெருகினால் நல்லதுதான். ‘சரி மாடு ஒன்று கூட இருந்தால் நல்லதுதானே’ என்று நான் கூறினேன்...”

“ஹா... ஹ... ஹா”.

“விறகு வெட்டும் விஷயமென்ன?”

“மௌனமாக இருங்கள்!”

கூட்டம் ஆரம்பமாயிற்று; தன் தாடியை பனித்தூள்களை அகற்றுவதற்காகத் தடவிக்கொண்டு, தன் அதிகார சின்னமாகிய தடியை ஆட்டியவாறு அட்டாமன் குடும்பங்களின் பெயர்களையும், அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பகுதிகளையும் படித்தார். அடிக்கடி அந்த அறையின் பின்புறக் கதவு திறக்கப்பட்டு, பனிக்காற்று வீசும். வெளியே இருந்தவர்கள் உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தனர்.

“விறகு வெட்டும் வேலையை வியாழக்கிழமை ஆரம்பிக்க முடியாது” என்று உரத்த குரலில் ஐவான் டோமிலின் தன் காதைத் துடைத்துக்கொண்டும், தனது பீரங்கிப்படைக் குல்லாயணிந்த தலையை அசைத்தவாறும் கூவினான், அட்டாமன் குரலை அடக்கும் முயற்சியில்.

“ஏன் முடியாது?”

“இப்படிச் காதைத் திருகினால் அறி அறுந்து விழுந்து விடும் அப்பா!” என்று ஒருவன் குரல் கிளப்பினான்.

“காது போனால் என்ன? அந்த இடத்தில் மாட்டுக் காதை வைத்துத் தைத்துவிட்டால் போகிறது” என்று சமாதானம் கூறினான் மற்றொருவன்.

“வியாழக்கிழமை கிராமத்தாரில் பாதிப் பேர்கள் வைக்கோல் சேமிக்கச் செல்வார்கள். எப்படி இந்த நிலையில் மரம் வெட்ட முடியும்?”

“ஞாயிற்றுக்கிழமைவரை சேமிப்பை ஒத்திவைக்கலாம்!”

“பெரியோர்களே!”

“என்ன விசேஷம் இப்பொழுது?”

“அவனுக்கு நலன் உண்டாகட்டும்!”

அங்கே கூடியிருந்தவர்களிடமிருந்து கேலி செய்யும் குரல் எழும்பிற்று.

அசைந்தாடும் மேஜைமீது சாய்ந்துகொண்டும், தன் மிருதுவான கைத்தடியை டாமிலினை நோக்கி நீட்டிக் கொண்டும் கிழவன் மாட்வீகாஷிலின் சொன்னான்.

“வைக்கோல் சேமிப்பு அவசரமில்லை. நீ முட்டாள், சிறுவனே! அதுபற்றி சமுதாயம் முடிவு செய்யவேண்டும். புரிகிறதா! நீ...”

“நீ பீத்திக்கொள்ளும்படி எனக்கு அவ்வளவாக மூளையில்லை...” என்று ஒற்றைக்கை அலெக்ஸி சுருங்கிய தன் உதடு நகங்கச் சொன்னான். ஆறு வருடங்களாக ஒரு துண்டு நிலத்திற்காகக் கிழவன் காஷிலினுடன் அவன் போராடிக்

கொண்டிருக்கிறான். ஒவ்வொரு வசந்தகாலத்திலும் அந்த நிலத்தின் மீது தனக்குள்ள உரிமையை லெக்ஸி வற்புறுத்தி கிழவனை அடித்து வந்திருக்கிறான். ஆனால் ஒவ்வொரு தரமும் காஷிலின் அந்த நிலத்தை உழுதான். இவ்வாறு போராடும்படி அது ஒன்றும் அவ்வளவு பெரிய நிலமில்லை.”

“வாயை மூடு, மின்முஞ்சிப் பயலே!”

“நீ இவ்வளவு தூரத்தில் இருப்பது வருந்தத்தக்கது. இல்லையெனில், உன் மூக்கை அறுத்து இரத்தம் வடியச் செய்வேன்” என்று கர்ஜித்தான் அலெக்ஸி.

“அட ஒன்றைக் கை பேடி.....”

“போதும்!” இந்த ஆர்ப்பாட்டம்.....”

‘சண்டையிடவேண்டுமெனில் வெளியே சென்று நடத்துங்கள்’.

“விட்டுத் தள்ளு அலெக்ஸி; அந்தக் கிழவன் எப்படிக் கொதித்தெழுகிறான் பார். அவன் தனது தொப்பியை விட்டெறிந்து சவால் விட்டுச் சண்டைக்கு வருவான்”.

‘அவர்கள் ஒழுங்காக நடந்துகொள்ளாவிட்டால் உள்ளே தள்ளி விட்டுப் பூட்டுங்கள்’.

அட்டாமன் மேஜைமீது குத்தினான். அந்த அதிர்ச்சியில் மேஜை குலங்கிற்று.

“அமைதி நிலவவில்லையெனில் கணநேரத்தில் நான் ராணுவக் காவலனை அழைப்பேன்”. அமைதி நிலவியதும் அவன் மேலும் சொன்னான்: “வியாழக்கிழமை விடியற்காலத்தில் விறகு வெட்டும் வேலை ஆரம்பமாகும்”.

“என்ன சொல்கிறீர்கள் பெரியோர்களே?”

“அதிர்ஷ்டம் கிட்டட்டும்! கடவுள் அருள்புரியட்டும்!” என்ற குரல்கள் எழுந்தன.

“இப்போதெல்லாம் முதியோர்களை சிறுவர்கள் மதிப்பதில்லை”.

“எல்லாம் மதிப்பார்கள். அவர்கள் இஷ்டப்படிச் செய்யலாம்” என்று நினைக்கின்றனர். நம்ம அலெக்ஸாண்டர் இருக்கிறான். பார். அவனுக்குரிய பகுதியைப் பிரித்துக் கொடுத்ததும் அதுபற்றி அவன் வாதாட விரும்பினான். என்மீது கைகூட வைத்து விட்டான். ஆனால் அவனுக்கு நல்ல பாடம் கற்பித்தேன். “இப்பொழுதே நான் அட்டாமனிடம் சென்று உனக்குச் சாட்டையடி கொடுக்கச் சொல்கிறேன்” என்றேன். உடனே பயல் அடங்கிவிட்டான்”.

“இன்னொரு விஷயம் பெரியோர்களே! ஜில்லா அட்டாமனிடம் இருந்து எனக்கு தாக்கீது வந்திருக்கிறது”. கிராம அட்டாமன் தன் குரலை உயர்த்தினான். தலையை ஆட்டினான். “அடுத்த சனிக்கிழமை இளைஞர்கள் ஜில்லா அட்டாமன் காரியாலயத்திற்குச் சென்று பிரதிக்கை செய்ய வேண்டும்; அன்று பிற்பகல் அவர்கள் அங்கே இருக்கவேண்டும்”.

கதவை அடுத்திருந்த ஜன்னலுக்கு அருகில் பண்டாலிமான் ப்ரொக்கோயியெவிச் நிற்குகொண்டிருந்தான். கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டும். புன்னகை புரிந்துகொண்டும் ஜன்னலில் அவனுக்கு அருகில் உட்கார்ந்திருந்தான் மிரோன் கிரிகோரியெவிச். அவர்களுக்கு வெகு சமீபத்தில் கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டும், புன்னகை புரிந்துகொண்டும் இளம் கொஸாக்கியர்கள் கூட்டமாக நிற்குகொண்டிருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்திற்கு மத்தியில் அட்டாமன் படையின் கம்பளித் தொப்பியைத் தன் வழுக்கைத் தலையின் பின்பக்கம் அணிந்து கொண்டு இளமை ததும்ப, முகம் குளிர்கால ஆப்பிளைப்போல சிவக்க, நின்றான் ஆவ்டெவிச் ஸெனாலின்.

அட்டாமன் படையில் ஆவ்டெவிச் பணிபுரிந்திருக்கிறான். “போக்கிரி” என்னும் பட்டப்பெயருடன் அவன் திரும்பி வந்தான். அட்டாமன் படையில் முதன்முதல் சேர்க்கப்பட்ட அந்தக் கிராமவாசிகளில் அவனும் ஒருவன். சேவைபுரிந்த காலத்தில் அவனிடம் ஒரு விசித்திர மாற்றம் ஏற்பட்டது. கிராமத்திற்குத் திரும்பின அன்றே, பீட்டர்ஸ்பர்கில்தான் புரிந்த அசாதாரண சாகசங்களைப் பற்றி அவன் வியக்கத்தக்க கதைகள் சொன்னான். அவன் கதையைச் செவிமடுத்து ஆச்சரியமடைந்த அந்தக் கிராமவாசிகள் முதலில் அவன் கதைகளை நம்பினர். திறந்த வாய்முடாமல் அவன் கதைகளைக் கேட்டனர். ஆனால் அந்தக் கிராமத்தில் தோன்றிய பொய்யர்களில் ஆவ்டெவிச்

தலைசிறந்தவன் என்பதை அவர்கள் விரைவில் உணர்ந்தனர். எனவே அவனை அவர்கள் பகிரங்கமாகக் கேலி செய்தனர். இதனால் அவன் கலங்கிவிடவில்லை; பொய் சொல்வதை நிறுத்தவும் இல்லை. வயோதிகம் அவனைத் தழுவ ஆரம்பித்த பிறகு, பொய் சொல்லும்பொழுது யாராவது அவனை மடக்கினால், அவன் ஆத்திரமடைந்து, அடிக்கக் கையை ஒங்குவான். ஆனால் கதை கேட்பவர்கள் ஒன்றும் சொல்லாமல் சிரித்தால், அவன் அளவுகடந்த உற்சாகத்துடன் கதை அளந்துகொண்டே போவான்.

ஆனால் அவனது விவசாய வேலையைப் பொறுத்தமட்டில் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து உருப்படியாக வேலை செய்வான். எல்லா விஷயங்களிலும் அவன் புத்திசாலித்தனமாகவும் சில சமயம் தந்திரமாகவும் நடந்துகொள்வான். ஆனால் அவனது ராணுவ சேவைப்பற்றிப் பேச்சு வந்தால் அவன் பேச்சைக் கேட்பவர்கள் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்கத் தொடங்கிவிடுவர்.

ஆடிக்கொண்டு ஆவ்டெவிச் அறைக்கு மத்தியில் நின்றான். கூடி நிற்கும் கொஸாக்கியர்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்து விட்டு சிந்தனை கலந்த முரட்டுக் குரலில் அவன் சொன்னான்:

“ராணுவ சேவையைப்பற்றிப் பேசுவதானால், முன்பிருந்ததைப் போல் இன்று கொஸாக்கியர்கள் இல்லை எனல் வேண்டும். அவர்கள் கடுகுக்குச் சமானம். முன் காலத்தவர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் ஒரு தும்மல் தும்மினால் அவர்கள் கண்ட துண்டமாகி விடுவர்” வெறுப்புடன் அவன் புன்கை புரிந்தான். “ஒரு நாள் நான் சில எலும்புக் கூடுகளைக் கண்டேன்! ஆ! அவர்கள் அந்தக் காலத்துக் கொஸாக்கியர்கள்!”

“அந்த எலும்புகளை எங்கிருந்து தோண்டி எடுத்தாய், ஆவ்டெவிச்?” என்று மிருதுவான வதனம் படைத்த அனிகுஷ்கா கேட்டான், பக்கத்தில் இருந்தவனை இடித்துக்கொண்டு.

“புனித நாள் இவ்வளவு நெருங்கிவிட்ட பிறகு பொய் சொல்லாதே, ஆவ்டெவிச்” என்றான் பண்டாலிமான்; ஆவ்டெவிச்சின் வாயாடித்தனத்தை அவன் விரும்பவில்லை.

“பொய் சொல்லுவது என் குணமல்ல, சகோதரா” என்று நறுக்காகப் பதில் சொல்லிவிட்டு, ஜூரத்தால் நடுங்குவதைப் போல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த அனிகுஷ்காவை அவன் ஆச்சரியத்துடன்

உற்றுப்பார்த்தான். “என் மைத்துனனுக்கு குடிசை கட்டிக் கொண்டிருந்தபொழுது நான் அந்த எலும்புக்கூடுகளைக் கண்டேன். அஸ்திவாரம் தோண்டிக்கொண்டிருந்த பொழுது நாங்கள் ஒரு சவக்குழியைக் கண்டோம். டான் நதிக்கருகில், சர்ச்சுக்கண்டையில் மயானம் இருந்திருக்க வேண்டும்.

கைகள் அவ்வளவு பெரிதாக இருந்தன...” தன் இரண்டு கரங்களையும் அவன் விரித்தான். “தலை ஒரு பெரிய செப்புத் தகடைப் போன்றிருந்தது”.

“சென்ட்ரீட்டர்ஸ்பர்கில் நீ திருடனைப் பிடித்த கதையை இளைஞர்களுக்குச் சொல்லேன்” என்று ஜன்னலிலிருந்து எழுந்த மிரோன் யோசனை கூறினான்.

“சொல்லுவதற்குப் பிரமாதமாக ஒன்றுமில்லை” என்று திடீரென்று ஏற்பட்ட அடக்க உணர்ச்சியுடன் ஆவ்டெவிச் சொன்னான்.

“எங்களுக்கு சொல்லேன், சொல்லேன், ஆவ்டெவிச்!” என்னும் கோஷம் எழுந்தது.

“நல்லது, இதுதான் நடந்தது” என்று தொண்டையைக் கனைத்து சரிப்படுத்திக்கொண்டு ஆரம்பித்தான் ஆவ்டெவிச். தன் கால்சட்டைப் பையிலிருந்து புகையிலைப் பையை வெளியே எடுத்தான். பையிலிருந்து விழுந்த காகுகளை மீண்டும் போட்டுவிட்டு அதிலிருந்து சிறிது புகையிலையைத் தன் உள்ளங்கையில் எடுத்து ஒளிவீசும் கண்களால் கூடி நிற்பவர்களை உற்றுப்பார்த்தான். “ஒரு திருடன் சிறையிலிருந்து தப்பினான். அவனை எங்கும் தேடினர். ஆனால் அவனை அவர்களால் கண்டுபிடித்துவிட முடியுமென்று நினைக்கிறீர்களா?” அவர்களால் முடியவில்லை. எல்லா அதிகாரிகளும் தோல்வி அடைந்தனர்.

“நல்லது, ஒரு நாள் அதிகாரி என்னை அழைத்தார். ‘அந்த அறைக்குள் போ’ என்றார் அவர். ‘அரசன் அங்கே இருக்கிறார். அவர் உன்னைக் காண விரும்புகிறார்’. ஆம், நான் சிறிது திடுக்கிட்டேன். எனினும் நான் உள்ளே சென்றேன். ‘கேள்!’ என்றான் அரசன். நமது சாம்ராஜ்யத்திலேயே மிகப் பெரிய திருடனாகிய ஐவன் ஆவ்டெவிச் தப்பிவிட்டான். அவனை தேடிப் கண்டுபிடி; இல்லையெனில் மீண்டும் என் முகத்தில் விழிக்காதே!’ ‘ரொம்ப நல்லது, மாட்சிமை தங்கிய மன்னர்

பிரானே!' என்றேன் நான். ஜார் லாயத்திலிருந்த மூன்று சிறந்த குதிரைகளுடன் நான் புறப்பட்டேன்."

ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைத்து, கூடி இருந்தவர்களை, பார்த்துவிட்டு உற்சாகமாக மீண்டும் தொடங்கினான் :

இரவும், பகலும் நான் பிரயாணம் செய்தேன். மூன்றாம் நாள் மாஸ்கோவுக்கு அருகில் திருடனைக் கண்டேன். என் வண்டியில் அவனை ஏற்றிக்கொண்டு, அவனைப் பீட்டர்ஸ்பர்க்குக்கு அழைத்துச் சென்றேன். உடம்பெல்லாம் சேறுடன் நடுநிசியில் நான் பீட்டர்ஸ்பர்கை அடைந்தேன். நேராக நான் அரசனிடம் சென்றேன். பல பிரபுக்களும், இளவரசர்களும் என்னைத் தடுக்க முயன்றனர். ஆனால் நான் முன்னே சென்றேன். ஆம்... நான் கதவைத் தட்டினேன். 'நான் உள்ளே வரலாமா, மன்னர் பிரானே?' யாரது? 'நான்தான் - ஐவான் ஆவ்டெவிச் ஸினிலின்' அறையிலிருந்து ஒரு சத்தம் எழுந்தது. ஆம். மன்னரே அழைத்தார்: 'மரியா பியோடொரோவ்னா, மரியா பியோடொரோவ்னா! சீக்கிரம் எழுந்திரு; சீக்கிரம் ஸமோவோர் தயார் செய்! ஐவான் ஆவ்டெவிச் வந்திருக்கிறான்!'

கூட்டத்திற்குப் பின்னே இருந்த கொஸாக்கியர்கள் வாய்விட்டுச் சிரித்தனர். காணாமல் போன ஒரு கால்நடையைப் பற்றி பிறப்பிக்கப்பட்ட நோட்டீஸைப் படித்துக்கொண்டிருந்த காரியதரிசி ஒரு வாசகத்தைப் பாதியில் நிறுத்தினான். வாத்து கழுத்தை நீட்டுவதைப் போல் அட்டாமன் நீட்டிக்கொண்டு குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்த கூட்டத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

ஆவ்டெவிச்சின் முகம் இருண்டது. தனக்கு முன் இருந்த முகங்களை அவன் தயக்கத்துடன் பரிசீலனை செய்தான்.

"கொஞ்சம் பொறுங்கள்!" என்றான் அவன்.

"ஹா... ஹா... ஹா!"

"நாம் அழிந்து போவதற்கு இவன்தான் காரணமாயிருப்பான்!"

"ஸாமோவர் தயார் செய்! ஆவ்டெவிச் வந்திருக்கிறான்! ஹா... ஹா... ஹா!"

கூட்டம் கலைய ஆரம்பித்தது. நிர்வாகக் காரியாலயத்திற்கு வெளியே, மிதிக்கப்பட்ட பனியை அழுத்தி மிதித்து குடேற்றிக்

கொள்வதற்காக கொத்திப் போட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ஸ்டெபான் அஸ்ட்கோவும், மில் சொந்தக்காரர் கொஸாக்கியனும்.

“இந்த நாத்திகப் பயலை அடித்துத் தள்ளுங்கள்”.

“அவனது குடலைப் பிய்த்து எடு ஸ்டெபான்!”

“அவனை ஒன்றும் செய்யவேண்டாம். நீங்கள் அதிபுத்தி சாலிகள் என்ற நினைப்போ?” என்று கிழவன் காஷுலின் உரத்துக் கூறினான். அவனுடைய மனக்கொந்தளிப்பில் அவனது நீல நிற மூக்கு நுனியில் பனித்துளிகள் வழிகின்றன என்பதைக் கூட அவன் உணரவில்லை.

8

கூட்டத்திலிருந்து திரும்பிய உடனே, பண்டாலிமான் தன் படுக்கையறைக்குச் சென்றான். சில தினங்களாக இலினிச்சினா நோயால் வருந்திக்கொண்டிருந்தாள். வீங்கியிருந்த அவள் முகம் அவள் படும் வேதனையைப் படம் பிடித்துக் காட்டிற்று. இறகு மெத்தையில் அவள் சுருண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். பண்டாலிமான் காலோசை கேட்டு, அவள் திரும்பினாள். மூச்சுபட்டு ஈரமாக இருந்த அவன் தாடியை அவள் பார்த்தாள். அவள் நாசித் தூவாரங்கள் விரிந்தன. ஆனால் கிழவனிடமிருந்து பனி மணமும், ஆட்டுத் தோல் நாற்றமும் தான் வீசிற்று. “இன்று குடிக்கவில்லை போலும்” என்று நினைத்தான் அவன். பிறகு திருப்தியுடன் தையல் ஊசிகளைக் கீழே வைத்தான்.

“நல்லது, விறகுவெட்டும் விஷயமென்ன?” என்று அவள் கேட்டாள்.

வியாழக்கிழமை ஆரம்பிக்க முடிவு செய்தார்கள்” பண்டாலிமான் மீசையைத் தடவினான். “வியாழக்கிழமை காலை” என்று கூறிவிட்டு, மெத்தைக்கு அருகில் இருந்த ஒரு பெட்டிமீது உட்கார்ந்தான். “நல்லது, உடம்பு தேவலையா?”

“அப்படியேதான் இருக்கிறது. இணைப்புகளிலெல்லாம் வலி தாங்கமுடியவில்லை”.

“நீரில் இறங்காதே என்றேன். அதுவும் இலையுதிர் காலத்திலா! இறங்கினால் என்ன ஆகும்?” என்று பொருமினான் பண்டாலிமான் தடியால் தரையில் கோடு

கிழித்தவாறே, “சணலை நீரில் ஊறவைக்க ஏராளமான பெண்கள் இருக்கிறார்கள்”..

“சணல் வீணாகப்போக எனக்கு மனமில்லை. அந்த வேலையைச் செய்யப் பெண்கள் யாருமில்லை. கிரிஷா உழுவதற்குச் சென்றுவிட்டான். பியோட்ராவும் தாரியாவும் எங்கோ சென்றுவிட்டனர்”.

இதைக் கேட்ட கிழவன் தனது குவிந்த கைகளில் பலமாக மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு படுக்கையை நோக்கிக் குனிந்தான்.

“நடாலியா எப்படி இருக்கிறாள்?”

கலக்கம் நிறைந்த குரலில் இலினிச்சினா சொன்னாள்.

“என்ன செய்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒன்றிரண்டு தினங்களுக்கு முன் அவள் அழுதாள். நான் கொல்லைக்குச் சென்றதும், களஞ்சியக்கதவை யாரோ அகலத் திறந்திருப்பதைக் கண்டேன். நான் உள்ளே சென்றேன், கதவைச் சாத்த. சாமைக் குதிருக்கு அருகில் அவள் நின்றனாக்கொண்டிருந்தாள். என்ன விஷயமென்று நான் விசாரித்தேன். ‘தலையே வலிக்கிறது அவ்வளவுதான்’ என்றாள் அவள். அவளிடமிருந்து உண்மையைக் கிரகிக்க முடியவில்லை”.

“ஒருக்கால் அவளுக்கு மசக்கையாக இருக்கலாம்?”

“அப்படி நான் நினைக்கவில்லை. ஒன்று யாராலாவது அவளுக்கு திருஷ்டிபட்டிருக்க வேண்டும்; அல்லது கிரிஷா ஏதாவது செய்திருக்க வேண்டும்...”

“ஒருவேளை அவன் பழையபடி அந்த அக்ஸீனி யாவுடன். நீ ஏதாவது கேள்விப்பட்டாயா, இல்லையா?”

“நன்றாயிருக்கிறது நீங்கள் பேசுவது” என்று பீதியுடன் கேட்டாள் இலினிச்சினா. “ஸ்டெபான் இல்லையா? அவன் முட்டாளல்ல! இல்லை, நான் ஏதும் கேள்விப்படவில்லை”.

சிறிதுநேரம் மனைவியுடன் உட்கார்ந்திருந்துவிட்டு, பண்டாலிமான் வெளியே சென்றான். ஒரு அரத்தால் தூண்டில்களைக் கூர்மையாக்கிக்கொண்டு தன் அறையில்

உட்கார்ந்திருந்தான், கிரெகர். அவைகள்மீது பன்றிக் கொழுப்புத் தடவி, ஒவ்வொன்றையும் ஜாக்கிரதையாக கந்தையில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான், நடாலியா. நொண்டி அவர்களைக் கடந்து சென்ற பண்டாலிமான் ஆவலுடன் அவளைப் பார்த்தான். அவள் மஞ்சள் கன்னங்கள் சரக்கால இலையைப் போன்றிருந்தன. கடந்த ஒரு மாதத்தில் அவள் ரொம்ப இளைத்துவிட்டாள். அவள் கண்களிலே வேதனை நிறைந்திருந்தது. கதவுக்கருகில் கிழவன் சற்று நிதானித்து நின்றான். “அந்தச் சிறுமியை அவன் கொல்லுகிறான்!” என்று பெஞ்சின்மீது குனிந்திருந்த நடாலியாவைப் பார்த்துக் கிழவன் மனதிற்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான்.

“அதை நிறுத்து, அது நாசமாய் போக!” என்று திடீரென்று ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தால் கிழவன் கூவினான். ஆச்சரியத்துடன் தன் தந்தையைப் பார்த்தான் கிரெகர்.

“அதைக் கூர்மையாக்க விரும்புகிறேன், அப்பா!”

“அதை நிறுத்து என்று நான் சொல்லுகிறேன்! விறகு வெட்டத் தயாராயிரு. பனிவண்டி இன்னும் தயாராகவில்லை; எனினும் நீ இங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு தூண்டிலைக் கூர்மையாக்குகிறாய்” என்று சாந்தமாகச் சொன்னான். வேறு என்னமோ சொல்லக் கதவுக்கருகில் நின்றான். ஆனால் அவன் அப்பால் சென்றான். மீதியிருந்த கோபத்தை பியோட்ராமீது கிழவன் கொட்டுவது கிரெகருக்குக் கேட்டது.

கிரெகர் சட்டையை மாட்டிக்கொள்ளும்போது முற்றத்தில் கிழவன் சத்தம் போடுவது அவன் காதில் விழுந்தது:

“இன்னும் மாடுகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டவில்லையா சோம்பேறிப்பயலே! அந்த வேலிக்கருகில் உள்ள வைக்கோல் போரைச் சீண்டியது யார்? அதைத் தொடக்கூடாது என்று நான் எச்சரிக்கை செய்யவில்லை? நல்ல வைக்கோலையெல்லாம் செலவழித்துவிட்டால் வசந்தகாலத்தில் எதைக்கொண்டு மாடுகளைப் போஷிப்பீர்கள்?”

வியாழக்கிழமை பொழுது புலர இரண்டு மணி நேரத்திற்கு முன் இலினிச்சினா தாரியாவை எழுப்பினாள். “எழுந்திரு! அடுப்பு மூட்ட நேரமாய்விட்டது!”

மாற்றுடை அணிந்துகொண்டு சமையலறைக்கு ஓடி, அடுப்பை மூட்டினாள் தாரியா.

“சீக்கிரம் வேலையைத் தொடங்கு!” என்று சிகரெட்டைக் கொளுத்திக்கொண்டு பியோட்ரா தன் மனைவியைத் தூண்டினாள்.

அவர்கள் நடாலியாவை எழுப்பவில்லை! என்னை மட்டும் நான் வாட்டிக்கொள்ள வேண்டுமா?” தாரியா பொருமினாள் அரைத் தூக்கத்தில்.

“நீயே அவளை எழுப்பேன்” என்று பியோட்ரா அவளுக்கு உபதேசம் செய்தாள். ஆனால் அந்த உபதேசம் தேவைப்பட வில்லை. ஏனெனில் நடாலியா எழுந்துவிட்டாள். ஜாக்கெட்டை இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு, விறகு கொண்டுவர அவள் வெளியே சென்றாள்.

“அடுப்புப் பத்துவதற்குக் கொஞ்சம் சுள்ளிகள் கொண்டு வா” என்று கட்டளையிட்டாள் நடாலியாவின் நாத்தனார்.

“துனியாவைத் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொல் தாரியா. நான் சொல்லுவது காதில் விழுந்ததா?” என்று கரகரத்த குரலில், கஷ்டப்பட்டு சமையலறையில் நடந்துகொண்டே கூறினாள் இலினிச்சினா.

சமையலறையிலிருந்து பதார்த்தங்களின் மணமும், மனித தேகங்களின் வியர்வை நாற்றமும் எழுந்தது. பெல்ட் பூட்சைத் தேய்த்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடினாள், தாரியா. இளம் சிவப்பு ஆடைக்குள்ளே அவள் சிறிய மார்புகள் துடித்தன. மணவாழ்க்கை அவள் தேகக்கட்டைக் குலைத்துவிடவில்லை. நெட்டையும், ஒல்லியுமான அவள், அலரி மிலாறைப்போல் வளையும் அவள், இளமங்கையைப் போல் இருந்தாள்.

தோள்களைக் குலுக்கியவாறே அவள் நடந்தாள். அவளுடைய கணவன் கூப்பாடு போடுவதைக் கேட்டு அவள் நகைத்தாள். குறும்புத்தனம் மிளிரும் அவளது உதடுகளுக்கு அவளது உறுதியான பல்வரிசை அழகளித்தது.

“இரவிலேயே நீ கொஞ்சம் விறகு கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். அவைகளை அடுப்புமீது வைத்துக் காயவைத்திருக்கலாம்” என்று இலினிச்சினா குறைப்பட்டுக்கொண்டாள்.

“மறந்துபோய்விட்டேன் அம்மா. இனி என்ன செய்வது?” என்று தாரியா பதிலளித்தான்.

உணவு தயாராகுமுன், பொழுது புலர்ந்தது. கூழை ஊதிக் கொண்டு அவசரம் அவசரமாக காலை உணவு அருந்தினான், பண்டாலிமான். கிரெகர் மெதுவாக முகத்தைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு உண்டான். பல்வலியால் வாடிக்கொண்டிருந்த துனியாவைக் கேலி செய்வதில் மகிழ்ச்சியடைந்தான், பியோட்ரா.

வீதியிலே பனிவண்டியோசை கேட்டது. மங்கிய வெளிச்சத்தில் காளைபூட்டிய பனிவண்டிகள் டாணை நோக்கிச் சென்றன. தங்கள் வண்டிகளைப் பூட்ட கிரெகரும், பியோட்ராவும் வெளியே சென்றனர். வெளியே செல்லும் பொழுது தன் மனைவி பரிசாக அளித்த மிருதுவான குட்டையைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டான் கிரெகர். உரத்த குரலில் கூவிக் கொண்டு, ஒரு காக்கை தலைக்கு மேலே பறந்து சென்றது. அதைக் கவனித்துவிட்டு, பியோட்ரா சொன்னான்:

“வெப்பத்தைத் தேடி தெற்கே பறந்து செல்கிறது”.

இளம் சிவப்பு மேகத்திற்குப் பின்னே, பருவ மங்கையின் உல்லாசமான புன்னகையைப்போல், சந்திரன் மங்கலாகப் பிரகாசித்தது. புகைபோக்கிகளிலிருந்து எழுந்த புகைப் படலங்கள், தங்கமயமான இளம் சந்திரன்வரை தாவிச் சென்றன. மெலெக்காவ் வீட்டிற்கு எதிரில், நதி இன்னும் பூரணமாக உறையவில்லை. நதியோரத்தில் பனி உறுதியாக இருந்தது. ஆனால், கரும் சிகரத்திற்கு அருகில், பனித்துவாரங்கள் கொட்டாவிவிட்டன - அச்சுறுத்தின.

கிழட்டுக் காளைகள் பூட்டிய வண்டியில் பண்டாலிமான் தன் புதல்வர்களுக்கு முன்னதாகவே புறப்பட்டுவிட்டான். நதியைக் கடக்கும் பள்ளத்தில் பியோட்ராவும், கிரெகரும் அனிகுஷ்காவைச் சந்தித்தனர். தன் காளைகளுக்கு அருகில் அவன் நடந்தான். நோயாளியான அவன் மனைவி வண்டியை ஓட்டிவந்தாள். பியோட்ரா கூவினான்:

“நண்பா! என் மனைவியையும் அழைத்துவரப் போகிறாயா?”

அனிகுஷ்கா புன்னகை புரிந்துகொண்டு, சகோதரர்களிடம் பேசத் திரும்பினான்.

“ஆம்; என் உடல் வெப்பமடைவதற்காக அவளையும் அழைத்து வருகிறேன்” என்றான் அனிகுஷ்கா.

“அவளால் உனக்கு வெப்பமளிக்க முடியாது. அவள் ரொம்ப மெலிந்திருக்கிறாள்”.

“அது உண்மைதான். அவளுக்கு நான் ஓட்ஸ் அளிக்கிறேன். எனினும் அவள் கொழுக்கவில்லை!”

“நாம் ஒரே பகுதியில்தான் மரம் வெட்டப் போகிறோமா?” என்று வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்த கிரெகர் கேட்டான்.

“எனக்குப் புகைபிடிக்க ஒரு சுருட்டு நீ கொடுத்தாயானால் அப்படியே செய்யலாம்”.

“நீ என்றுமே கஞ்சப்பயல்தான் அனிகுஷ்கா”.

“திருடியோ, பிச்சை வாங்கியோ பெற்ற பொருள்தான் அதிக இன்பம் தருகின்றன” என்று முகத்தில் மீசை அரும்பாத பெண்முகம் படைத்த அனிகுஷ்கா உற்சாகம் பொங்கப் பதிலளித்தான்.

மூவரும் ஒன்றாக வண்டி ஓட்டிச் சென்றனர். உறை பனியால் மூடப்பட்ட காடு, வெள்ளை வெளேரென்றிருந்தது. தலைக்கு மேலே இருந்த கிளைகளைச் சவுக்கால் அடித்துக் கொண்டு, அனிகுஷ்கா முன்னே சென்றான். எனவே, ஊசி போல் குத்திய பனித்தூள் அவன் மனைவிமீது பொழிந்தது.

“விளையாடாதே, பிசாசே!” என்று அவள் தன் கணவனைக் கடிந்துகொண்டாள், பனித்தூளை உதறிக்கொண்டு.

பனிமீது அவளைத் தலைகீழாகத் தள்ளு” என்று பியோட்ரா உபதேசம் செய்தான், தனது வண்டிமாட்டை கயிற்றுச் சவுக்கால் அடித்தவாறே.

வீதி திரும்புமிடத்தில் அவர்கள் ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவைச் சந்தித்தனர். இரண்டு காளைகள் பூட்டிய வண்டியை அவன் கிராமத்தை நோக்கி ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு கொத்து வெண் திராட்சையைப்போல் அவன் கம்பளித் தொப்பிக்குக் கீழே சுருட்டைமயிர் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“ஏய் ஸ்டெபான், உனக்கு வழி தவறிவிட்டதா?” என்று கேட்டான் அனிகுஷ்கா.

“என் வழி தவறியதைப்பற்றிப் பேசாதே! நாங்கள் திரும்பினோம். அப்பொழுது ஒரு மரக்கட்டையில் மோதி வண்டி உடைந்தது. எனவே நான் திரும்பிச் செல்ல வேண்டும்”. ஸ்டெபான் சபித்தான். பியோட்ராவைக் கடந்து சென்ற பொழுது அவன் முகம் இருண்டது.

“உன் பனிவண்டியை அங்கே விட்டுவிட்டு வந்தாயா?” என்று கேட்டான் அனிகுஷ்கா.

அனிகுஷ்கா பேசியதை லட்சியம்செய்யாமல் ஸ்டெபான் கையை வீசினான்; சாட்டையைச் சொடுக்கினான்; கிரெகரை கடுமையாக உற்றுப் பார்த்தான். சிறிதுதூரம் மேலே சென்றதும், வீதிக்கு மத்தியில் கைவிடப்பட்ட ஒரு பனிவண்டியை அவர்கள் கண்டனர். இதற்கு அருகில் நிற்குகொண்டிருந்தான், அக்ஸீனியா. ஆட்டுத்தோல் சட்டையின் ஓரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர்கள் வரும் திசையை அவள் பார்த்தாள்.

“விலகி நில்; இல்லையெனில் உன்மீது வண்டியை ஒட்டுவேன். நீ என் மனைவியாக முடியாது!” என்று உறுமினான் அனிகுஷ்கா. புன்னகை புரிந்துகொண்டு அக்ஸீனியா விலகி, குடும் சாய்ந்துகிடந்த பனிவண்டிமீது உட்கார்ந்தாள்.

“உன் வீட்டில் உன் மனைவி இருக்கிறாளல்லவா?”

“உன்னையும் அழைத்துச் செல்லலாம். ஆனால் என் மனைவி என்னுடன் அட்டை மாதிரி ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள்” என்று அனிகுஷ்கா வண்டியை ஒட்டினான்.

“வந்தனம்” என்றாள் அக்ஸீனியா.

பியோட்ரா அவளை அடைந்ததும் பின்னே வந்து கொண்டிருந்த கிரெகரை அவன் உற்றுப் பார்த்தான். கலக்கத் துடன் கிரெகர் புன்னகை புரிந்தான். அவன் நடவடிக்கைகள் அவன் கவலையும் கலக்கத்தையும் வெளியிட்டன.

“அண்டைவீட்டுப் பெண்ணே! நீ சுகமாயிருப்பாயாக” என்று அவளை வரவேற்றான் பியோட்ரா.

“நன்றி” என்றாள் அக்ஸீனியா.

“உன் பனிவண்டி உடைந்துவிட்டதா?” என்று கேட்டான் பியோட்ரா.

“ஆம்” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் எழுந்தாள். கிரெகர் அவளை அடைந்ததும் அவள் சொன்னாள்: “கிரெகர் பண்டலெவிச் உன்னுடன் பேச வேண்டும்”.

ஒரு நிமிடம் தன் மாடுகளைப் பார்த்துக்கொள்ளுமாறு பியோட்ராவிடம் சொல்லிவிட்டு, கிரெகர் அவளை அடைந்தான். அர்த்தபுஷ்டியுடன் சிரித்துவிட்டு, பியோட்ரா வண்டியை ஓட்டினான்.

ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு இருவரும் நின்றனர். ஜாக்கிரதையாகச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு, அக்ஸீனியா மீண்டும் கிரெகரைப் பார்த்தாள். அவமானமும் இன்பமும் அவள் கன்னங்களிலே நிழலாடின. அவள் அதரங்களை உலர்த்தின. அவள் நெடுமுச்சுவிட்டாள்.

வீதியின் திருப்பத்திலே, பழுப்புநிற ஓக் மரங்களுக்கிடையே பியோட்ராவும் அனிகுஷ்காவும் மறைந்தனர்.

கிரெகர் அவளைப் பார்த்தான். அவள் எதற்கும் துணிந்தவள் என்பதை அறிந்தான்.

“நல்லது, கிரிஷ்கா, உன் விருப்பம்போல் நடக்கட்டும். ஆனால் நீ இல்லாது வாழ எனக்கு வலிமையில்லை” என்று அவள் உறுதியாகக் கூறினாள். அவன் பதிலை எதிர்பார்த்து கொண்டு அவள் தன் அதரங்களை இறுக முடிக்கொண்டாள்.

கிரெகர் பதில் சொல்லவில்லை. அமைதி கானகத்தை ஆட்கொண்டது. சூன்யம் அவன் காதுகளில் பறை அறைந்தது. பனிக்கட்டி வண்டியால் மெருகுபடுத்தப்பட்ட மிருதுவான வீதி பழுப்புநிற வானம், அரவமற்ற, தூங்கிவழிந்த கானகம்..... அருகில் கத்திய அண்டங்காக்கையின் குரல் கிரெகரின் மௌனத்தைக் கலைத்தது. மௌனமாகச் சிறகடித்துப் பறந்து செல்லும் அந்தப் பறவையை அவன் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தான். எதிர்பாராத முறையில் அவன் சொன்னான்:

“கோடைகாலம் ஆரம்பமாகிறது. வெப்பத்தை நோக்கிப் பறவை பறந்து செல்கிறது”. அவன் மெய்சிலிர்த்துச் சிரித்தான். “நல்லது...” மோகம் வழியும் கண்களால் அவன் அக்ஸீனியாவை பார்த்தான், திடீரென்று அவளை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான்.

9

குளிர்கால மாலைகளில் லூக்கிஷ்காவின் குடிசை யிலுள்ள ஸ்டாக்மான் அறையில் சில கிராமவாசிகள் கூடுவர். கிறிஸ்தோனியா மில்லில் வேலை செய்யும் நேவ், சதா புன்னகை புரியும் டேவிட் (மூன்று மாதங்களாக இவனுக்கு வேலை யில்லை), இஞ்சின் டிரைவர், ஐவான் அலெக்ஸிவிச், கோட்லியாரோவ், சில சமயங்களில் சக்கிலியன் பில்கா, மிஷா கோஷிவாய், இதுவரை ராணுவ சேவை புரியாத இளைஞன் ஆகியோர் அந்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள்.

முதலில் இவர்கள் சீட்டு விளையாடினர். பிறகு நீக்ரா ஸோவின் கவிதைப் புத்தகத்தை ஸ்டாக்மான் கொண்டுவந்தான். அந்தப் புத்தகத்தை அவர்கள் உரக்கப் படித்தனர். அங்கிருந்த கவிதைகள் அவர்களுக்குப் பிடித்தது. பிறகு நிகிடின் நூலைப் படித்தனர். கிறிஸ்துமஸ் நெருங்கியதும் இன்னொரு புத்தகத்தைப் படிக்கலாமென்றான் ஸ்டாக்மான். கோவில் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த கோஷிவாய் அதை உரக்கப் படித்தான், அழுக்குப் படிந்த பக்கங்களை வெறுப்புடன் பார்த்துக்கொண்டு.

“இதிலிருந்து சேமியா செய்யலாம்; அவ்வளவு நொந்திருக் கிறது இது” என்று சலிப்புடன் அவன் சொன்னான்.

கிறிஸ்தோனியா குலுங்கக் குலுங்க நகைத்தான். கவர்ச்சி கரமாகப் புன்னகை புரிந்தான் டேவிட். சிரிப்பு முடியும்வரை காத்திருந்துவிட்டு, ஸ்டாக்மான் சொன்னான்.

“அதைப் படி மிஷா. கொஸாக்கியரைப்பற்றி ரசமாக எழுதப்பட்ட நூல் அது”.

மேஜைமீது குனிந்து, சிரமத்துடன் கோஷிவாய் படித்தான்.

“டான் கொஸாக்கியரின் சரித்திரச் சுருக்கம்”. பிறகு அங்குள்ளவர்கள் அதை எப்படி ரசிக்கிறார்கள் என அறியச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

“அதைப் படி!” என்று கட்டளையிட்டான் இஞ்சின் டிரைவர்.

மூன்று நாட்கள் அவர்கள் அதை விடாமல் படித்தனர். கடந்தகால சுதந்திர வாழ்க்கையைப் பற்றியும் புகாசோவைப் பற்றியும், ஸ்டென்கா ராஸினைப் பற்றியும், கொண்ராட்டி

புலோவினைப் பற்றியும் அவர்கள் படித்தனர். கடைசியாக அவர்கள் சமீபகாலத்தைப்பற்றிப் பரிதாபகரமான வாழ்க்கையை வெறுப்புடன் கேலியாக வர்ணித்தார்; அதிகாரிகளையும், சமூக முறையையும் அழுத்தமாகவும் கேலி செய்தார். ஜார் சர்க்காரையும், மன்னர்களின் மெய்க்காப்பாளராக கூலிக்கு வேலை செய்யும் கொஸாக்கியர்களையும் அவர் இடித்துக் காட்டினார். கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் எழுச்சியடைந்தனர். தங்களுக்குள் சண்டை போட்டுக்கொண்டனர், புகைபிடித்துக்கொண்டும், புன்னகை புரிந்துகொண்டும் கதவுக்கு அருகில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான், ஸ்டாக்மான்.

“அவன் சொல்வது சரிதான்! அவன் சொல்வது அத்தனையும் உண்மை!” என்று கூறினான் கிறிஸ்தோனியா.

“கொஸாக்கியர்களுக்கு இவ்வித அவமதிப்பு ஏற்பட்டதற்கு நாம் பொறுப்பாளிகளல்ல” என்று வியப்புடன் கைகளை விரித்து முகத்தைத் தடவிக்கொண்டு கூறினான் கோஷிவாய்.

அவன் கட்டுமஸ்தான உடல் வாய்ந்தவன்; அகன்ற தோள்களும் உறுதியான இடுப்பும் வாய்ந்தவன். செங்கல்போல் சிவந்த கழுத்தின்மீது அவனது சிறிய தலை அமைந்திருந்தது பார்ப்பதற்கு விசித்திரமாயிருந்தது. அவனது கன்னங்கள் பெண்கள் கன்னங்கள்போல் மிருதுவாக இருந்தது. உதடுகள் உறுதியாகவும், கண்கள் கருப்பாகவும் இருந்தன.

கொஸாக்கிய பாராம்பரியத்தில் ஊறித் திளைத்தவன், இன்னினியர் கோட்லியாரெவ். கண்கள் ஒளிவீச, அவன் உறுதியாகக் கொஸாக்கியர்களுக்குப் பரிந்து பேசினான்.

“நீ விவசாயி, கிறிஸ்தோனியா, உன் உடம்பிலுள்ள கொஸாக்கிய ரத்தம், ஒரு வானி நீரில் ஒரு துளி போன்றது. உன் அம்மா வோரொனேஷைச் சேர்ந்த விவசாயியின் மனைவியானாள்”.

“நீ முட்டாள்; நீ முட்டாள் சகோதரா! நான் என்றும் உண்மையைக் கடைப்பிடிப்பவன்” என்று அழுத்தமாகக் கூறினான் கிறிஸ்தோனியா.

“பாதுகாப்புப் படையில் நான் சேவை புரியவில்லை. ஆனால் அந்தப் படையைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாம் முட்டாள்கள்” என்று குறும்புத்தனமாகக் கூறினான் கோட்லியாரெவ்.

“ராணுவத்தின் பிற பகுதிகளிலும் மோசமானவர்கள் இருக்கின்றனர்”.

“வாயை மூடு விவசாயியே!”

“உன்னைப்போல் விவசாயிகளும் மனிதர்களல்லவா?”

“அவர்கள் விவசாயிகள்; குப்பைகூளங்களால் ஆக்கப் பட்டவர்கள்”.

“பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் நான் சேவை செய்தபொழுது, நான் பல விஷயங்களைக் கண்டேன், சகோதரா!” என்றான் கிறிஸ்தோனியா. “ஒரு நாள் ஜார் அரண்மனையில் - அறைகளுக்குள்ளேயும், வெளிச்சுவர்களையும் - நாங்கள் காவல் புரிந்தோம். இருவர் இந்தப் பக்கமும் இருவர் அந்தப் பக்கமும் சுற்றினோம். நாங்கள் சந்திக்கும்பொழுதெல்லாம் பரஸ்பரம் கேட்போம். ‘எங்கும் அமைதிதானே; எங்கும் எழுச்சி இல்லையே’ பிறகு நாங்கள் பிரிந்து செல்வோம். நிற்கவோ பேசவோ எங்களுக்கு அனுமதியில்லை. எங்கள் முகப்பொலிவைக் கண்டு அவர்கள் எங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். நுழைவாயிலில் காவல் புரிவதாயிருந்தால்கூட, அவர்கள் ஒரேவித தோற்ற முள்ளவர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். முட்டாள்தனமான இந்த ஏற்பாட்டை ஒட்டி ஒரு சமயம் நாவிதன் என் தாடிக்கு வர்ணம் பூச வேண்டியிருந்தது. ஏனெனில் என்னுடன் காவல் புரிந்த மற்றொரு கொஸாக்கியன் தாடி செம்பட்டையாக இருந்தது. ராணுவம் பூராவும் தேடியும்கூட அவனைப் போன்ற இன்னொருவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எனவே படைத்தலைவன் என்னை நாவிதனிடம் அனுப்பினான், என் தாடியில் வர்ணம் பூசுவதற்காக. கண்ணாடியில் என்னை நான் பார்த்துக்கொண்டபொழுது, என் உள்ளம் உடைந்துவிட்டது. என் தாடி தீப்பற்றி எரிந்ததுபோல் சிவப்பாக்கப்பட்டுவிட்டது, அதைத் தொடுவதற்கே என் கை நடுங்கிற்று”.

“அப்பா, அந்த வாயாடி ஒழிந்தான். சரி நாம் எதைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்” என்று குறுக்கிட்டுக் கேட்டான் கோட்லியாரெவ்.

“மக்களைப்பற்றி”.

“சரி, அவர்களைப்பற்றிச் சொல். உன் தாடியைப்பற்றி ஏன் பதற்குகிறாய் எங்களிடம்!”

“ஒரு நாள் வெளியே நான் காவல்புரிய நேர்ந்தது என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். நானும், என் தோழனும் சென்று கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது சில மாணவர்கள் ஓடி வந்தனர். எங்களைக் கண்டதும் அவர்கள் ஆஹா! ஆஹா! என்று கூவினர். நாங்கள் கூச்சலிடுமுன் அவர்கள் எங்களைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். ‘எதற்காக நீங்கள் இப்படிச் சவாரி செய்கிறீர்கள், கொஸாக்கியர்களா?’ என்று அவர்கள் கேட்டனர். நான் சொன்னேன்: ‘நாங்கள் காவல் புரிகிறோம்; நீங்கள் கடிவாளத்தை விடுங்கள்!’ பிறகு நான் என் வாளமீது கையை வைத்தேன், ‘என்னைச் சந்தேகியாதே, கொஸாக்கியனே! நானும் காமியென்ஸ்கா ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவன்தான். நான் கலாசாலையில் படிக்கிறேன்’ என்றான் அவர்களில் ஒருவன். நாங்கள் புறப்பட்டோம். அவன் பத்து ரூபின் நோட்டை வெளியே எடுத்துவிட்டு, சொன்னான்: ‘காலஞ்சென்ற என் தந்தையின் ஞாபகார்த்தமாகக் குடி’. பிறகு தன் ஜோப்பியிலிருந்து அவன் ஒரு படத்தை வெளியே எடுத்தான். ‘பார், அவர் தான் என் தந்தை’ என்றான் அவன். ‘இதை ஞாபகார்த்தமாக வைத்துக்கொள்’. நல்லது, நாங்கள் அதைப் பெற்றுக் கொண்டோம். அதை எங்களால் மறுக்கமுடியவில்லை. அதன் பிறகு அவர்கள் சென்றுவிட்டனர். உடனே ஒரு படையுடன் ஒரு அதிகாரி அரண்மனையிலிருந்து வெளியே ஓடிவந்தான். ‘யாரது?’ என்று அவன் கூவினான், மாணவர்கள் எங்களிடம் வந்து பேசினர். உத்தரவுப்படி அவர்களை வெட்டிச் சாய்க்க நாங்கள் விரும்பினோம். ஆனால் அவர்கள் எங்களை விட்டு விட்டதால், நாங்கள் ஓடிவந்துவிட்டோம். வேலை முடிந்து நாங்கள் கார்ப்பொரலிடம் சொன்னோம். பிறகு அந்தப் படத்தைக் காட்டி, அந்தக் கிழவனின் தேகாரோக்கியத்திற்காகக் குடிக்கவேண்டுமென்று சொன்னோம். மாலையில் கார்ப்பொரல் வோட்கா வாங்கி வந்தான். சில நாட்கள் நாங்கள் உல்லாசமாக இருந்தோம். ஜெர்மானிய கலகத் தலைவனின் படத்தை அந்த மாணவன் எங்களிடம் கொடுத்ததை நாங்கள் பின்னர் உணர்ந்தோம். என் மெத்தைக்கு மேலே அந்தப் படத்தை நான் மாட்டினேன். அந்த மனிதன் தாடி வெண்மையாக இருந்தது. கண்ணியமான தோற்றமுடைய அந்த மனிதன் வியாபாரியைப் போன்றிருந்தான். படைக் கமாண்டர் அந்தப் படத்தைக் கண்டான். ‘இந்தப் படம் உங்களுக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது?’ நான் நடந்ததைச் சொன்னேன். உடனே அவன் உறுமினான்: ‘அது யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா?’ அவன் அவர்கள்

அட்டாமன் காரல்..... நாசமாய் போக, அவன் பெயரை நான் மறந்துவிட்டேன். அது என்ன?”

“காரல் மார்க்ஸ்” புன்னகை புரிந்துகொண்டு சொன்னான் ஸ்டாக்மான்.

“ஆம், அதுதான் காரல் மார்க்ஸ்” என்று சந்தோஷத்துடன் சொன்னான், கிறிஸ்தோனியா.

“பத்து ரூபிள்களையும் நாங்கள் குடித்துத் தீர்த்தோம். தாடி வைத்துக்கொண்டிருந்த காரல் தேகாரோக்கியத்திற்காக நாங்கள் குடித்தோம்; எனினும் நாங்கள் குடித்தோம்!”

“அந்த தேகாரோக்கியத்திற்காகக் குடிக்க வேண்டியது தான்” என்று புன்னகை புரிந்துகொண்டு சொன்னான் ஸ்டாக்மான்.

“ஏன்? அவன் என்ன நன்மை செய்தான்?” என்று கோட்லியாரெவ் கேட்டான்.

“இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது நேரமாய்விட்டது”. விரல்களுக்கிடையே சிகரெட் ஹோல்டரை வைத்துக்கொண்டு, அணைந்துபோன சிகரெட் துண்டை வெளியே எடுத்தான் ஸ்டாக்மான்.

பெருத்த சோதனைக்குப் பிறகு பத்து கொஸாக்கியர்கள் முறையாக ஸ்டாக்மான் தொழிற்சாலையில் சந்திக்க ஆரம்பித்தனர். அந்தக் குழுவின் ஜீவநாடி ஸ்டாக்மான். தன் இலட்சியத்தை அவன் அவர்களுக்கு விளக்கினான். மரத்தை புழு அரிப்பதைப்போல், அவர்கள் பண்படாத உள்ளத்தை அவன் அரித்தான்; அப்போதிருந்தே ஆட்சிமுறைமீது அவன் வெறுப்பைத் தூண்டிவிட்டான். ஆரம்பத்தில் அவன் கூறியவைகளை அவர்கள் நம்பாதது பெரும் தடையாய் இருந்தது. ஆனால் அதையும் அவன் அகற்றிவிட்டான்.

10

டான் நதியின் இடதுகரையில் இருக்கிறது, மேல் டான் ஜில்லாக்களின் தலைநகர்களில் மிகப் புராதனமான விஷென்ஸ்கா. முதலாவது பீட்டர் காலத்தில் நாசப்படுத்தப் பட்ட சிகோனாக் நகரின் ஒரு பகுதி இது. இதற்கு விஷென்ஸ்கா

என்னும் பெயரிடப்பட்டது. வோரேனேஷிலிருந்து ஆஸோவ் வரை நீண்டு கிடந்த நீர்ப்பாதையில் முக்கிய இணைப்பாக முன்காலத்தில் இந்த நகரம் விளங்கிற்று.

விஷென்ஸ்காவுக்கு எதிரில் தார்தாரிய வில்லைப்போல் டான் வளைந்து சென்றது. பாஸ்கி என்னும் குக்கிராமத்திற்கு அருகில் அது கம்பீரத்துடன் நேராகப் பாய்ந்தது. மேற்குக் கரையிலிருந்த குன்றுகளின் வெண்மையான அடிவாரத்தை நீலநிற நீரில் கழுவிக்கொண்டு, வலதுகரையிலிருந்து நெருக்கமான கிராமங்களையும், இடதுகரையில் அங்கும் அபூர்வமாகத் தெரிந்த குடிசைகளைத் தழுவிக்கொண்டு, ஆஸோவ் நீலக்கடலில் சங்கமமாயிற்று.

மஞ்சள் மணல்பரப்பிலே அமைந்திருந்தது விஷென்ஸ்கா. பட்டுப்போன, பாழ் கிராமம் அது; தோட்டங்களோ, பழத்தோட்டங்களோ அங்கு மருந்துக்குக்கூட இல்லை. பழங்காலத்துக் கோவில் ஒன்று சதுக்கத்தில் இருந்தது. நதியை ஒட்டினாற்போல் சதுக்கத்திலிருந்து ஆறு வீதிகள் சென்றன. பாஸ்கிக்கு டான் வளைந்து செல்லுமிடத்தில் ஒரு ஏரி இருந்தது. டானில் நீர் வற்றும்பொழுது அது எவ்வளவு அகன்று இருக்குமோ அவ்வளவு அகன்று இருந்தது, அந்த ஏரி. விஷென்ஸ்கா இந்த ஏரிவரை பரவி இருந்தது. முட்செடிகள் நிறைந்த இன்னொரு சிறிய சதுக்கத்தில், பாசிபடிந்த கோபுரமும், பச்சைக் கூரையும் கொண்ட இன்னொரு சிறிய கோவில் இருந்தது. அதைச் சுற்றி பச்சைப் பச்சேலென்ற அரளி மரங்கள் வளர்ந்து நின்றன.

கிராமத்திற்கு அப்பால் குங்கும மணல்பரப்பும், தேவதாரு தோப்பும், அழுக்குப் படிந்த குட்டையும் இருந்தன. அந்த மணல்பரப்பிலே அங்குமிங்கும் சிறிய கிராமங்களும், புல்வெளிகளும், அரளிச் செடிகளும் இருந்தன.

டிசம்பர் மாதம் ஞாயிற்றுக்கிழமை அந்த ஜில்லாவிலுள்ள சகல கிராமங்களிலிருந்தும் வந்த ஐநூறு இளம் கொஸாக்கியர்கள் பழைய கோவிலுக்கு வெளியேயுள்ள சதுக்கத்தில் கூடினர். பிரார்த்தனை முடிந்தது. தீரமான பார்வையுடைய, வயதான, பல ராணுவப் பரிசுகள் பெற்ற ஒரு முதிய சார்ஜண்ட் உத்தரவிட்டதும், வாலிபர்கள் இருவர் இருவராக நின்றனர். பரிவாரம் புடைகுழ அணிந்திருந்தான். ஒன்றிரண்டு அடிகள் பின்னே சென்று, சார்ஜண்ட் கட்டளையிட்டான்.

“நான்கு நான்கு பேராக அணிவகுத்து நில்லுங்கள்”.

மிட்கா குருஷிநோவுக்கு அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த கிரெகர் மெலெக்காவிற்கு அட்டாமன் தாழ்ந்த குரலில் பேசுவது காதில் விழுந்தது.

“என் செருப்புக் கடிக்கிறது!”

“பொறுத்துக்கொள்; உன்னை அட்டாமன் பதவிக்கு உயர்த்திவிடுவார்கள்”.

“நாம் சீக்கிரம் உள்ளே செல்ல வேண்டி வரும்”.

இந்தச் சம்பாஷணையை உறுதிப்படுத்துவதுபோல் முதிய சார்ஜண்ட் தன் குதிகாலை ஊன்றிச் சுழன்று “வலதுபக்கம் திரும்பி முன்னேறிச் செல்லுங்கள்” என்று உரத்த குரலில் உத்தரவிட்டான்.

அகலத் திறந்திருந்த கதவைக் கடந்து சென்றனர், வாலிபர்கள். காலோசை கோவிலெங்கும் எதிரொலித்தது.

மாதிரி பிரமாணப் பத்திரத்தைப் படிப்பதைக் கிரெகர் கவனிக்கவில்லை. புதிய பூட்ஸ் காலை இறுக்கியதால் வேதனையுடன் முகத்தைக் கோணிக்கொண்டு மிட்கா குருஷிநோவ், கிரெகருக்கு அருகில் நின்றான். உயர்ந்திருந்த கிரெகரின் கை விறைத்திருந்தது. அவன் மனதிலே எண்ணங்கள் அலைமோதின. பல அதரங்கள் பட்டு ஈரமாக இருந்த சிலுவையை நெருங்கி அவன் முத்தமிட்டதும், அக்ஸீனியா வையும், தன் மனைவியையும் அவன் நினைத்தான். கானகமும், மரங்களும் அவைகளின் கிளைகளும், கைக்குட்டைக்குக் கீழே ஒளி வீசிய - அக்ஸீனியாவின் கன்னங்கருவிழிகளும்— இம்மாதிரி எண்ணங்கள் அவன் மனக்கண் முன் பளிச்சிட்டன.

சடங்கு முடிந்ததும், அவர்கள் மீண்டும் சதுக்கத்தில் வரிசையாக நின்றனர். மூக்கைச் சிந்தி, மறைவாகக் கோட்டினால் விரலைத் துடைத்துக்கொண்டு, சார்ஜண்ட் பேசினான்:

“இப்பொழுது நீங்கள் சிறுவர்களல்ல; நீங்கள் கொஸாக்கியர்கள். நீங்கள் பிரதிக்குை செய்துகொண்டு விட்டீர்கள், இதன் பொருள் என்ன என்பதும் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். நீங்கள் கொஸாக்கியர்களாக வளர்ந்து

விட்டார்கள். உங்கள் கவுரவத்தையும் நீங்கள் பாதுகாக்க வேண்டும்; உங்கள் பெற்றோர்களுக்கு நீங்கள் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும். நீங்கள் சிறுவர்களாக இருந்தபொழுது, நீங்கள் விளையாடினீர்கள்; ஆனால் இனி உங்கள் எதிர்கால சேவையைப் பற்றி நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டும். இன்னும் ஒரு வருடத்தில் ராணுவம் உங்களை அழைக்கும்.....” இந்த இடத்தில் சார்ஜண்ட் மீண்டும் மூக்கைச் சிந்தினான். கைகளைத் துடைத்துக் கொண்டு கம்பளிக் கையுறைகளை அணிந்துகொண்டான். “உங்களுக்கு ஆயுதங்கள் சேமித்துக் கொடுப்பதற்கு உங்கள் அப்பாவோ, அம்மாவோ ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். உங்களுக்கு ஒரு ராணுவக்குதிரையும்... பொதுவாக... இனி நீங்கள் வீட்டிற்குச் செல்லுங்கள். கடவுள் உங்களுக்குத் துணைபுரியட்டும்”.

கிரெகரும் மிட்காவும் கிராமச் சிறுவர்களையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி, தாதார்ஸ்குக்குப் புறப்பட்டனர்.

அவர்கள் டான் நதியோரமாக நடந்து சென்றனர். பாஸ்கி கிராமத்தின் குடிசையிலிருந்து கிளம்பிய புகை மூடிக் கொண்டிருந்தது. லேசான மணியோசை கேட்டது. பிறருக்குப் பின்னால் மிட்கா நொண்டி நொண்டி நடந்து சென்றான். வழியில் ஒரு வேலியிலிருந்து தடியை ஒடித்து அதை ஊன்றிக் கொண்டு அவன் நடந்தான்.

“பூட்சைக் கழற்றப்பா” என்று ஒரு பையன் அவனுக்கு யோசனை கூறினான்.

“கழற்றினால் பணிபட்டு பாதம் வெடித்துவிடும்” என்று மிட்கா பதிலளித்தான்.

“உன் காலுறைகளை நீ கழற்ற வேண்டாம்”.

மிட்கா பணித்தரையில் உட்கார்ந்து பூட்சைக் கழற்றினான். மீண்டும் எழுந்து காலுறையோடு கஷ்டப்பட்டு நடந்தான். உறுதியாகப் பின்னப்பட்ட காலுறைகளின் அடையாளம் பனியில் பதிந்தபடி அவன் மேலும் சென்றான்.

உடல்கட்டு வாய்ந்த அலெக்ஸி பெஷ்நயிக், “நாம் எந்த ரஸ்தா வழி செல்லலாம்?” என்று கேட்டான்.

“டான் நதியை ஒட்டி” என்று எல்லோரும் கேட்கும்படி கிரெகர் பதிலளித்தான்.

ஒருவரோடொருவர் இடித்துக்கொண்டும் வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டும் அவர்கள் வழிநடந்தனர். ஒருவரோடொருவர் இடித்துத் தள்ளி மேல்விழுந்துகொண்டு சென்றனர். பாஸ்கிக்கும் கிராமகோவஸ்கிக்கும் இடையில் ஓநாய் டான் நதியைக் கடப்பது தெரிந்தது.

“பையன்களா! அங்கே பாருங்கள். ஒரு ஓநாய் வருகிறது”.

இளம் கொஸாக்கியர் ஆரவாரம் செய்தனர். பூனை மாதிரி குரல் எழுப்பினர். இது கேட்டு ஓநாய் தாவிக்கி குதித்து, திடீரென நின்றது. ஒரு பக்கமாகப் பார்த்துக்கொண்டு அது எதிர்க்கரையில் நின்றது.

“பிடியுங்கள் அதை”.

“ஐயோ!”

“மிட்கா! நீ காலுறையை மட்டும் அணிந்து செல்கிறாயல்லவா? அது உன்னைத்தான் உற்றுப் பார்க்கிறது”.

“அதன் கழுத்து எப்படி உருண்டு திரண்டிருக்கிறது பாருங்கள்”.

“ஏய், அது ஓடுகிறது பாருங்கள்”.

அந்தச் சாம்பல்நிற ஓநாய் ஒரு நிமிடம் விரைந்து பார்த்து நின்றது. அப்போது அதைப் பார்க்கையிலே கற்சிலை போலிருந்தது. மறுநிமிடம் அவசரமாகத் துள்ளிக்கி குதித்துப் புதருக்குள் மறைந்தது.

அந்தி மயங்கும் சமயத்தில் அவர்கள் கிராமத்தை அடைந்தனர். வீட்டு வாசற்படியேறி, ஜன்னல் மூலம் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான், கிரெகர். மேலே தொங்கிய விளக்கிலிருந்து மங்கிய ஒளி அறையில் வீசிற்று. ஜன்னல் பக்கம் முதுகை திருப்பிக்கொண்டு பியோட்ரா அறையில் நின்றான். பூட்சுகளின் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த பனித்தூளைத் துடைத்துவிட்டு, அடுக்களைக்குள் நுழைந்தான், கிரெகர்.

“நல்லது, நான் திரும்பி வந்துவிட்டேன்”.

“நீ சீக்கிரம் வந்துவிட்டாய். நீ விறைத்திருக்க வேண்டும்” என்று ஆவல் நிறைந்த குரலில் பியோட்ரா சொன்னான்.

முழங்காலில் ஊன்றிய கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு பண்டாலிமான் உட்கார்ந்திருந்தான். தாரியா நூல் நூற்றுக்கொண்டிருந்தான். கிரெகர் பக்கம் முதுகை திருப்பிக் கொண்டு, மேஜைக்கு அருகில் நின்றான், நடாலியா. அவன் வந்ததும் அவள் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. அடுக்களையைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, பியோட்ராவைப் பார்த்தான், கிரெகர். தன் சகோதரனின் கிளர்ச்சியடைந்த முகத்தைக் கண்டதும், ஏதோ நடந்திருக்கிறதென்று நினைத்தான்.

“பிரதிக்கை எடுத்துவிட்டாயா?”

“ஆம்!”

காலம்கடத்தும் எண்ணத்துடன் மெதுவாக உடைகளைக் கழற்றினான், கிரெகர். ஜீவனற்ற, மௌனமான இந்த வரவேற்புக்கு எது காரணமாக இருக்குமென்று அவன் சிந்தித்தான். தன் அறையிலிருந்து இலினிச்சினா வெளியே வந்தாள். அவன் முகமும் கிளர்ச்சி அடைந்திருந்தது.

நடாலியாதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும்!” என்ற முடிவுக்கு வந்து, தன் தந்தைக்கு அருகில் உட்கார்ந்தான்.

நூற்பதை நிறுத்திவிட்டு, தாரியா அடுப்பை நோக்கிச் சென்றாள். அடுக்களையிலே ஏற்பட்ட மெனத்தை ஆடும், அதன் குட்டியும்விடும் நெடுமூச்சு மட்டும் தான் குலைத்தது.

குப்பைக் குடித்துக்கொண்டு, நடாலியாவை கிரெகர் ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான். ஆனால் அவள் முகத்தை அவன் காண முடியவில்லை. அவன் பக்கவாட்டில், தைத்துக்கொண்டு அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள். அந்த மௌனத்தால் ஆத்திர மடைந்த பண்டாலிமான் பேசினான். செயற்கையாக இருமிக்கொண்டு அவன் சொன்னான்:

“தன் பெற்றோர்களிடம் செல்லவேண்டுமென்று நடாலியா சொல்லுகிறாள்”.

தன் தட்டை ரொட்டியால் கிரெகர் துடைத்தான். ஆனால் அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

“காரணமென்ன?” என்று கேட்டான் அவன் தந்தை. அவன் கீழ்க்கிடந்தது. வரவிருக்கும் புயலின் அறிகுறி இது.

“எனக்குத் தெரியாது” என்று சொல்லிவிட்டு, எழுந்திருந்து சிலுவைக்குறி செய்தான் கிரெகர்.

“எனக்குத் தெரியும்!” உரத்த குரலில் சொன்னான் அவன் தந்தை.

“கூச்சல் போடாதே, கூச்சல் போடாதே!” என்று இடைமறித்துக் கூறினான், இலினிச்சினா.

“ஆம், கூச்சல் போடவேண்டிய அவசியமில்லை” என்று கூறிக்கொண்டு ஜன்னலிலிருந்து எழுந்திருந்து அறையின் மத்திக்கு வந்தான், பியோட்ரா. “அவள் விரும்பினால், கூடி வாழலாம். விரும்பவில்லையென்றால்..... அவளுக்குக் கடவுள் துணைபுரியட்டும்!”

“அவளை நான் குறை கூறவில்லை. கட்டின புருஷனை விட்டுச் செல்வது மானங்கெட்ட செயல்தான். ஆனாலும், அவளை நான் குறை கூற மாட்டேன். ஆனால் அதோ நிற்கும் பன்றி!” அடுப்பருகில் குளிர் காய்ந்துகொண்டிருந்த கிரெகரைப் பண்டாலிமான் சுட்டிக்காட்டினான்.

“யாருக்கு நான் தீங்கு செய்தேன்?” என்று கேட்டான் கிரெகர்.

“உனக்குத் தெரியாதா? உனக்குத் தெரியாதோ, பிசாசே?”

“இல்லை; எனக்குத் தெரியாது”.

முன்னே இருந்த பெஞ்சில் சாய்ந்துகொண்டு பண்டாலிமான் குதித்து எழுந்து கிரெகரை அணுகினான். காலுறையையும் ஊசிகளையும் நடாலியா கீழே நழுவவிட்டான். அந்த ஓசையைக் கேட்டு அடுப்பில் படுத்திருந்த பூனை கீழே குதித்து, நூல் பந்துடன் விளையாட ஆரம்பித்தது.

“நான் உனக்குச் சொல்வது இதுதான்” என்று மெதுவாகவும், உறுதியாகவும் ஆரம்பித்தான், கிழவன். “நடாலியாவுடன் நீ வாழமுடியாதென்றால், இந்த வீட்டிலிருந்து நீ போய்விட வேண்டும்; உன் கால்கள் அழைத்துச் செல்லும் இடத்திற்கு நீ போகலாம். நான் உனக்குச் சொல்லுவது இதுதான். உன் கால்கள் அழைத்துச் செல்லும் இடத்திற்கு நீ போ” என்று அமைதியாகச் சொல்லிவிட்டு, அவன் விழுந்துகிடந்த பெஞ்சைத் தூக்கினான்.

துனியா படுக்கையில் உட்கார்ந்து தந்தையையும் மகனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.

“நான் உங்களிடம் சொல்லுவதை, ஆத்திரத்தில் சொல்லவில்லை, அப்பா” என்று மெதுவான குரலில் சொன்னான், கிரெகர். “என் விருப்பப்படி நான் மணம் செய்துகொள்ளவில்லை. நீங்கள் எனக்கு மணமுடித்து வைத்தீர்கள். நடாலியா பிறந்தகம் செல்வதை நான் தடுக்கவில்லை. அவள் விரும்பினால், தன் தந்தை வீட்டிற்கு அவள் செல்லட்டும்”.

“நீ முதலில் போய்விடு”.

“நான் போகிறேன்”.

“சைத்தானிடம் போ!”

“நான் போகிறேன் - நான் போகிறேன் - அவசரப் படாதீர்கள்”. மெத்தையில் கிடந்த கம்பளிக் கோட்டை எடுக்க அவன் கையை நீட்டினான். தந்தையைப்போல் அவனும் கோபத்தால் கொதித்ததால், அவன் தேகம் நடுங்கிற்று. துருக்கி - கொஸாக்கியக் கலப்பு ரத்தம் அவன் நரம்புகளில் ஓடிற்று. அந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் தோற்றம் அசாதாரணமாக இருந்தது.

“நீ எங்கே போகிறாய்?” என்று இலினிச்சினா முனகினாள், கிரெகர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு. ஆனால் அவளை கீழே தள்ளிவிட்டு, அவன் கம்பளித் தொப்பியை எடுத்தான்.

“அவனைப் போகவிடு, பாவம் செய்த பன்றியை! அவனைப் போகவிடு, சபிக்கப்பட்டவனை! போ - போ! வெளியே போ!” என்று கர்ஜித்துக்கொண்டு, சுதவைத் திறந்துவிட்டான் கிழவன்.

கிரெகர் வெளியே ஓடினான்; அவன் கேட்ட கடைசிக் குரல், நடாலியாவின் அடக்க முடியாத அழுகுரல்.

பனிப்புயல் வீசும் இரவு கிராமத்தை ஆட்கொண்டிருந்தது. மை போன்றிருந்த வானத்திலிருந்து பனித்துள் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. டானிலே பனிக்கட்டி துப்பாக்கிக் குண்டைப் போல் வெடித்தது; நெடுமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு கிரெகர் கேட்டுக்கு வெளியே ஓடினான். கிராமக் கோடியில் நாய்கள் ஊளையிட்டன; அங்குமிங்கும் விளக்குகள் மின்னின.

எங்கு செல்வதென எண்ணமின்றி அவன் வீதியில் நடந்தான். இருளிலே வைரத்தைபோல் அஸ்டாகாவ் வீட்டு ஜன்னல்கள் பிரகாசித்தன.

“கிரிஷ்கா!” நடாலியாவின் ஏக்கம் நிறைந்த குரல் அவனுக்குக் கேட்டது.

“நாசமாய் போ!” பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டு அவன் வேகமாக நடந்தான்.

“கிரிஷ்கா, திரும்பி வா!”

அவன் முதல் சந்தில் திரும்பினான். கடைசி முறையாக அவன் வேதனைக் குரல் அவனுக்குக் கேட்டது.

“கிரிஷ்கா, என் அன்பே....”

சதுக்கத்தை வேகமாகக் கடந்துவிட்டு, இரவை யாருடன் கழிப்பதென்பதை முடிவு செய்ய சற்று நேரம் நின்றான். மிஷா கோஷிவாய் வீட்டில் இரவைக் கழிக்க முடிவு செய்தான். குன்றுக்கு அருகில் ஒரு கூரை வீட்டில் தன் தாயுடனும், சகோதரியுடனும் வசித்தான், மிஷா. அவன் வீட்டிற்குச் சென்று சின்னஞ்சிறிய ஜன்னலில் தட்டினான்.

“யார் அங்கே?”

“மிஷா இருக்கிறானா?”

“ஆம். அவனைக் கூப்பிடுவது யார்?”

“நான்தான். கிரெகர் மெலெக்காவ்”.

நிமிடத்திற்குப் பிறகு, தூங்கி வழிந்துகொண்டு மிஷா கதவைத் திறந்தான்.

“கிரிஷ்காவா?”

“ஆம்”.

“இந்த இரவில் உனக்கு என்ன வேண்டும்?”

“நான் உள்ளே வந்து விஷயத்தைச் சொல்கிறேன்”.

முகப்பை அடைந்ததும், மிஷாவின் முழங்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கிரெகர் சொன்னான்: “இரவை உன் வீட்டில் கழிக்கவேண்டும். என் வீட்டாருடன் சண்டை போட்டுக் கொண்டேன். நான் படுக்க இடமிருக்கிறதா? எங்காவது படுத்துக்கொள்கிறேன்”.

“நீ படுக்க இடம் தருகிறேன். என்ன சண்டை?”

“பிறகு சொல்கிறேன்”.

பெஞ்சில் கிரெகருக்கு அவர்கள் படுக்கை விரித்தனர். சிந்தித்துக்கொண்டு அவன் படுத்திருந்தான். மிஷாவின் அம்மா விடும் குறட்டை கேட்காமலிருக்க அவன் ஆட்டுத்தோலால் தலையை மூடிக்கொண்டான். அப்பொழுது வீட்டில் என்ன நடந்துகொண்டிருக்குமோ என்று அவன் நினைத்தான். நடாலியா தன் தந்தை வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்வாளா? மாட்டாளா? வாழ்க்கை புதிய திசையிலே திரும்பிவிட்டது. அவன் எங்கே போவான்? விடை விரைவில் கிடைத்தது. நாளை அக்ஸீனியாவை அழைக்க வேண்டும். கிராமத்திற்கு வெகுதூரத்திலிருக்கும் கூபானுக்கு போக வேண்டும்.

எல்லையற்ற சமவெளி, முன்பின் தெரியாத, அவன் அன்பு செலுத்த ஆளில்லாத, கிராமங்கள் அவனது மனக்கண்முன் காட்சியளித்தன. சிந்தனையில் உருண்டோடும் மலைகளுக்கப்பால், சாம்பல்நிற ரஸ்தாக்களுக்கும் அப்பால், நீலவான் கூரையுடைய நாடு தன்னை வரவேற்கப் போகிறது. அங்கே அக்ஸீனியாவின் முதிர்ச்சியும் கனிவும்பெற்ற காதலின் அரவணைப்பில் வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்னும் இனிய எண்ணம் உதயமாயிற்று.

அறியமுடியாத எதிர்காலம் அவன் தூக்கத்தைத் தடை படுத்திற்று. அயர்ந்து தூங்குமுன், அவன் மனதை அழுத்துவது என்ன என்பதைக் கண்டுபிடிக்க அவன் முயன்றான். தூக்க மயக்கத்தில் அவன் சிந்தனை, நீரோட்டத்திலே தங்குதடையின்றிச் செல்லும் படகைப்போல், அவனது எண்ண அலைகள் ஓடும்; மணல்மேட்டில் மோதி படகு நிற்பதைப்போல், எதன் மீதோ மோதி அவன் சிந்தனை திடீரென்று தடைபடும் மனதைக் குழப்பும் முட்டுக்கட்டையுடன் அவன் மல்லிட்டான். தன் வாழ்க்கைக்குத் தடையாயிருப்பது எது என்று சிந்தித்துப் பார்த்தான்.

காலையில் கண் விழித்ததும் ராணுவசேவை அவன் நினைவிற்கு வந்தது. அதுதான் விஷயம்! அக்ஸீனியாவுடன் அவன் எப்படிப் போக முடியும்? ராணுவ சேவையை விட்டு விட்டு வசந்தத்தில் பயிற்சி முகாம்; சரத்தாலத்தில் ராணுவப்பணி.

காலைச் சிற்றுண்டியருந்திவிட்டு, அவன் மிஷாவை முகப்பிற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

“மிஷா, எனக்காக அஸ்டாகாவ் வீட்டிற்குப் போ; மாட்டாயா?” என்று அவன் கேட்டான். “இருட்டிய பிறகு காற்றாடி மில்லுக்கு அக்ஸீனியாவை வரச்சொல்”.

“ஸ்டெபான் இருப்பானே” என்று தடுமாறிக்கொண்டு சொன்னான், மிஷா.

“ஏதோ வேலையாக வந்தேன் என்று சொல்லேன்”.

“நல்லது, நான் போகிறேன்”.

“அவளைக் கட்டாயம் வரச்சொல்”.

“சரி. அப்படியே செய்கிறேன்”.

காலையில் காற்றாடி மில்லுக்கு அருகில் கிரெகர் உட்கார்ந்திருந்தான். கையில் சிகரட்டை மறைத்துக்கொண்டு புகைபிடித்தான். மில்லுக்கு அப்பால் சோளத் தண்டுகளை உலுக்கிக்கொண்டு காற்று பாய்ந்து சென்றது. கிழிந்த துணி காற்றிலே சுழன்றது. பறந்து செல்ல முடியாமல், மில்லைச் சுற்றி ஒரு பெரிய பறவை சிறகடித்துப் பறப்பதைப் போன்றிருந்தது, அந்த ஓசை. அது வேதனையளித்தது. அக்ஸீனியா வரவில்லை. தங்கமுலாம் பூசிவிட்டு, சூரியன் மேற்கே சாய்ந்துவிட்டது; கிழக்கிலிருந்து புதுக்காற்று வீசிற்று; அரளி மரங்களுக்கிடையே சிக்குண்டு கிடந்த சந்திரனை, இருள் முந்திக் கொண்டது. மில்லுக்கு மேலே வானம் கன்னங்கரேலென்றிருந்தது. கிராமம் அமைதியாயிருந்தது.

தொடர்ச்சியாக அவன் மூன்று சிகரெட்டுகள் பிடித்தான். கடைசித் துண்டை, கால் பட்டு நொறுங்கிய பனிமீது எறிந்து காலால் மிதித்தான். பிறகு எரிச்சல் கலந்த ஆவலுடன் கற்று முற்றும் பார்த்தான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை யாரும் தென்படவில்லை. அவன் எழுந்து, சோம்பல் முறித்தான். மிஷா

வீட்டில் ஜன்னலில் தெரிந்த விளக்கு வாவென்று அழைத்தது. அவன் அந்த ஒளியை நோக்கி நடந்தான். வீட்டை நெருங்கியதும் அவன்மீது அக்ஸீனியா இடித்தாள். அவள் ஓடி வருகிறாள். அவள் நெடுமூச்சுவிடுகிறாள். குளிர்காலக் காற்றின் மணம், அல்லது மைதானத்தின் புதுமணம் அவள் வாயிலிருந்து வீசியது.

“நான் காத்திருந்தேன் - நெடுநேரம் காத்திருந்தேன். கடைசியில் நீ வரமாட்டாயென்று நினைத்தேன்” என்றான் அவன்.

“ஸ்டொபானிடமிருந்து தப்பி வர வேண்டாமா?”

“உன்னால் நான் விறைத்துவிட்டேன், நாசமாகப் போன பெண்ணே!”

“என் உடல் கொதிக்கிறது. நான் உனக்குச் குடேற்று கிறேன்!” தன் கம்பளிக் கோட்டின் பொத்தான்களை அவிழ்த்து, கிரெகருக்கும் போர்த்தி, அவனை அணைத்துக்கொண்டாள் அக்ஸீனியா.

“எதற்காக என்னை வரச் சொன்னாய்?”

“பொறு. உன் கையை எடு. இங்கே யாராவது வரலாம்”.

“உன் வீட்டாருடன் நீ சண்டை போட்டுக்கொண்டாயா?”

“நான் அவர்களை பிரிந்துவிட்டேன். மிஷா வீட்டில் நான் இரவைக் கழித்தேன். நான் இப்பொழுது வீடற்ற நாய்”.

இவர்கள் வீதியிலிருந்து விலகிச் சென்றனர். பனித்தூள்களை உதறிவிட்டு, கிரெகர் ஒரு வேலிமீது சாய்ந்தான்.

“நடாலியா வீட்டிற்குப் போனது உனக்குத் தெரியாதா?” என்று அவன் கேட்டான்.

“எனக்குத் தெரியாது. அவள் போவாளென்று நான் கருதுகிறேன்”.

தன் கோட்டின் கைக்குள் அக்ஸீனியாவின் விறைத்த கையைத் திணித்துவிட்டு, அவள் மெல்லிய விரல்களை அழுத்தினான் கிரெகர்.

“நம் நிலை என்ன?”

“எனக்குத் தெரியாது, அன்பே! நீ எது நல்லதென்று நினைக்கிறாயோ, அப்படியே செய்”.

“ஸ்டெபானை விட்டுவிட்டு நீ வருவாயா?”

“ஒரு நெடுமூச்சுகூட விடாமல் வருவேன். நீ விரும்பினால், இன்று மாலையே வருகிறேன்”.

“நமக்கு எங்காவது வேலை கிடைக்கும்; நாம் எப்படியாவது வாழலாம்”.

“நீகூட இருந்தால், நான் தொழுவத்தில்கூட படுப்பேன் கிரிஷ்கா. உன்னுடன் இருக்க எது வேண்டுமானாலும் செய்வேன்”.

அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துக்கொண்டு நின்றனர். கிரெகர் அசைய விரும்பவில்லை. காற்றுக்கு எதிரில் அவன் நின்றான். அவன் நாசித் துவாரங்கள் துடித்தன; கண் மடல்கள் மூடின. தன் முகத்தை அவன் அக்கிளில் புதைத்துக் கொண்டு நின்றான், அக்ஸீனியா. போதையளிக்கும் அவன் வியர்வை நாற்றத்தை அவள் நுகர்ந்தாள். நாணமற்ற அவள் அதரங்களில் உல்லாசம் மிகுந்த ஆசை நிறைவேறியதற்கு அறிகுறியாகப் புன்னகை பூத்தது.

“நாளை நான் மோகோவைச் சந்திக்கிறேன். அவன் எனக்கு வேலை கொடுக்கலாம்” என்று அக்ஸீனியாவின் கைமீதிருந்த பிடியைத் தளர்த்தியவாறு அவன் சொன்னான். அக்ஸீனியா பேசவில்லை. தலையை உயர்த்தவுமில்லை. ஓயும் காற்றைப் போல் அவள் அதரங்களில் பூத்த புன்னகை மறைந்தது. பீதியடைந்த விலங்கைப்போல், அவள் கண்கள் கலங்கின. “அவனிடம் சொல்லட்டுமா, வேண்டாமா?” என்று சிந்தித்தாள். தான் கருவுற்றிருப்பது நினைவிற்கு வந்ததும், “அவனிடம் சொல்ல வேண்டும்” என்று அவள் முடிவு செய்தாள். ஆனால் மறுகணம் இந்தப் பயங்கரமான எண்ணத்தை அவள் விரட்டினாள். அவனிடம் இதைச் சொல்லும் நேரம் இதல்ல என்பதை அவள் பெண்மை ஞானம் அவளுக்கு அறிவுறுத்திற்று. உண்மையைக் கூறினால்தான் என்றென்றும் இழுக்கே நெருமென்பதை அவள் உணர்ந்தாள். தன் நெஞ்சுக்குக் கீழே நெளியும் குழந்தை கிரெகருடையதா, அல்லது ஸ்டெபானுடையதா என்பதை அவளால் திட்டவட்டமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. நிதான மடைந்த அவள், விஷயத்தைச் சொல்லவில்லை.

“நீ ஏன் நடுங்குகிறாய்? உனக்குக் குளிருகிறதா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே தன் கோட்டை அவளுக்குப் போர்த்தினான் கிரெகர்.

“கொஞ்சம்... நான் போக வேண்டும், கிரிஷ்கா. ஸ்டெபான் திரும்பி வருவான், நான் வீட்டில் இல்லாததைக் கண்டு பிடிப்பான்”.

“அவன் எங்கே போனான்?”

“சீட்டு விளையாட அவனை அனிக்கி வீட்டிற்குப் போனான்”.

அவர்கள் பிரிந்தனர். எழுச்சியூட்டும் அவள் அதரங்களின் மணம் கிரெகரின் அதரங்களில் நிலைத்து நின்றது. அது குளிர்காலக் காற்றின் மணமா, அல்லது மழையில் நனைந்த மைதானப் புல்லின் மணமா?

ஒரு சந்தில் திரும்பி அக்ஸீனியா தலைகுனிந்து ஓடினாள். ஒரு கிணற்றருகில் மாடுகள் சேறாக்கிய இடத்தில், ஒரு உறைந்து கிடந்த பனிப்பட்டிமீது அவள் கால் சறுக்கிற்று. அவள் குடல் வலித்தது. எனவே வேலையைப் பிடித்துக் கொண்டாள். சிறிதுநேரத்தில் வலி தணிந்தது. ஆனால் அவள் பக்கவாட்டில் உயிருள்ள ஏதோ ஒன்று திரும்பிற்று; கோபத்துடன் பலமுறை அடித்தது.

11

மறுநாள் காலை மோகோவ் வீட்டிற்குச் சென்றான், கிரெகர். அப்பொழுதுதான் கடையிலிருந்து திரும்பிய மோகோவ் அட்யோடினுடன் அமர்ந்து சாப்பாட்டறையில் தேநீர் குடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். தொப்பியை வெளி அறையில் வைத்துவிட்டு, கிரெகர் உள்ளே சென்றான்.

“உங்களிடம் ஒரு வார்த்தை பேச வேண்டும், செர்ஜி பிளாட்டோனோவிச்” என்றான் அவன்.

“நீ பண்டாலிமான் மெலெக்காவின் மகன்தானே? உனக்கு என்ன வேண்டும்?”

“எனக்குத் தங்களால் ஏதாவது வேலை கொடுக்க முடியுமா என்பதைத் தெரிந்து போக வந்தேன்”.

கிரெகர் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது கதவு கிரீச்சிட்டது. பச்சை ராணுவ உடையும், படைத்தலைவனின் பதக்கமும் அணிந்த ஒரு இளம் ராணுவ அதிகாரி உள்ளே வந்தான். கடந்துபோன வேனில்கால போட்டியில் மிட்கா குருஷிநோவ் தோற்கடித்த இளம் லிஸ்ட்னிட்ச்கிதான் அவன் என்பதை கிரெகர் ஊகித்தறிந்தான். அவன் உட்கார ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுவிட்டு, மோகோவ் கிரெகரைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“தன் மகனை வேலைக்கு அனுப்பும் அளவு உன் தந்தை வாழ்க்கையில் தாழ்ந்துவிட்டானா?”

“என் தந்தையுடன் நான் வசிக்கவில்லை”.

“அவனைப் பிரிந்துவிட்டாயா?”

“ஆம்”.

“நல்லது, உன்னை மகிழ்ச்சியுடன் நான் வேலைக்கு அமர்த்தி யிருப்பேன். உன் குடும்பத்தார் கடுமையாக உழைப்பவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உனக்கு வேலை கொடுக்க இப்பொழுது சந்தர்ப்பமில்லை என அஞ்சுகிறேன்”.

“விஷயமென்ன?” என்று கேட்டுக்கொண்டு மேஜைக்கு அருகில் நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டான், லிஸ்ட்னிட்ச்கி.

“இந்தப் பையன் வேலை தேடுகிறான்”.

“குதிரைகளைப் பராமரிக்க உனக்குத் தெரியுமா? குதிரை களை ஓட்ட உனக்குத் தெரியுமா?” என்று தேநீரை கலக்கிக் கொண்டு அதிகாரி கேட்டான்.

“தெரியும். எங்களுக்குச் சொந்தமான ஆறு குதிரைகளை நான்தான் கவனித்து வந்தேன்”.

“எனக்கு ஒரு வண்டிக்காரன் தேவை. உனக்கு என்ன சம்பளம் வேண்டும்?”

“எனக்கு அதிகம் தேவையில்லை”.

“அப்படியானால் நாளை எங்கள் பங்களாவுக்கு வந்து என் தந்தையைப் பார். பங்களா உனக்குத் தெரியுமா? இங்கிருந்து

சுமார் எட்டு மைல் தூரத்திலிருக்கும் யாகோட்னோவில் இருக்கிறது”.

“எனக்குத் தெரியும்”.

கிரெகர் கதவை நோக்கி நடந்தான். கதவுப்பிடியில் கை வைத்ததும் அவன் தயங்கி நின்றான்.

“தங்களிடம் தனிமையில் ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டும்”.

கிரெகரைப் பின்தொடர்ந்தான், லிஸ்ட்னிட்ச்கி. முகப்பிற்குச் செல்லும் கதவில் இயம் கண்ணாடிமீது சிவப்பு ஒளி நடனமாடிற்று.

“என்ன விஷயம்?” என்று அதிகாரி கேட்டான்.

“நான் தனியாக இல்லை.....” கிரெகரின் முகம் சிவந்தது. “என்னுடன் ஒரு பெண்ணும் இருக்கிறாள்..... அவளுக்கு ஏதாவது வேலை கொடுப்பீர்களா?”

“உன் மனைவியா?” புன்னகை புரிந்துகொண்டும், புருவங்களை உயர்த்திக்கொண்டும் லிஸ்ட்னிட்ச்கி கேட்டான்.

“இன்னொருவன் மனைவி”.

“அப்படியா சங்கதி? நல்லது, வேலையாட்களுக்குச் சமைத்துப் போடும் வேலை அவளுக்குக் கொடுக்கிறேன். அவள் கணவன் எங்கே இருக்கிறான்?”

“இந்தக் கிராமத்தில்”.

“இன்னொருவன் மனைவியை நீ கடத்தி வந்தாயாக்கும்?”

“தன்னிச்சையாக அவன் வந்தான்”.

“காதல் கதை! நாளை வரத் தவறாதே. இப்பொழுது நீ போகலாம்”.

மறுநாள் காலை எட்டு மணிக்குக் கிரெகர் யாகோட்னோவுக்குச் சென்றான். பெரிய பள்ளத்தாக்கில் இருந்தது அந்த வீடு. நாற்புறமும் செங்கல் சுவர். தோட்டத்தில் சின்னஞ்சிறிய வீடுகளும் இருந்தன. 1910ஆம் வருடம் என்று பொறிக்கப்பட்ட பல ஓடுகள் வர்ணம்வேய்ந்த ஒரு கட்டடமும் அங்கே

இருந்தது. வேலையாட்கள் விடுதிகளும், ஸ்நான அறையும், லாயங்களும், கோழிப்பண்ணைகளும், மாட்டுத்தொழுவமும், வண்டிக்கொட்டகையும் பிரத்தியேகமாக இருந்தன.

பிரதான மாளிகை புராதனமானது. அதைச் சுற்றிப் பழத் தோட்டம் இருந்தது. மாளிகைக்கு அப்பால் போப்லார் மரங்களும், அரளித்தோப்புகளும், அசைந்தாடிய காக்கைக் கூடுகளும் இருந்தன.

கிரெகர் உள்ளே பிரவேசித்ததும் கிரிமியா நாட்டு நாய்கள் அவனை வரவேற்றன. முதலில் வந்த ஒரு நொண்டி பெட்டை அவனை நுகர்ந்து பார்த்துவிட்டு, தலையைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்தது. வேலையாட்கள் விடுதியில் ஒரு மெலிந்த வேலைக்காரியுடன் சமையற்காரன் சண்டை போட்டுக்கொண்டிருந்தான். வாசற்படியில் புகைப் படலத்தால் மூடப்பட்டு, ஒரு கிழவன் உட்கார்ந்திருந்தான். வேலைக்காரி கிரெகரை வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றாள். பின் அறையில் நாய்களின் நாற்றம் வீசிற்று. மேஜைமீது இரட்டைக்குழல் துப்பாக்கி உறையும், வேட்டைப்பையும் இருந்தன.

“சின்ன எஜமானன் உனக்குப் பேட்டி தருவார்” என்று வேலைக்காரி பக்கவாட்டிலிருந்த கதவில் நிற்குகொண்டு அறிவித்தாள்.

அச்சத்துடன் சேறுபடிந்த தன் பூட்சுகளைப் பார்த்து விட்டு, கிரெகர் உள்ளே பிரவேசித்தான். ஜன்னலுக்கு அருகில் இருந்த மெத்தையில் லிஸ்ட்னிட்ச்கி படுத்திருந்தான். ஒரு சிகரெட் சுற்றிவிட்டு, தன் வெண் ஷர்ட்டின் பொத்தான்களை அதிகாரி போட்டுக்கொண்டான். பிறகு அவன் சொன்னான்:

“நல்ல சமயத்தில் வந்தாய். பொறு, ஒரு நிமிடத்தில் அப்பா வந்துவிடுவார்”.

கதவுக்கு அருகில் கிரெகர் நின்றான். ஒன்றிரண்டு நிமிடங்களுக்குப் பிறகு பின் அறையில் காலோசை கேட்டது. ஒரு கனத்த குரல் ஒலித்தது. “நீ தூங்குகிறாயா, யூஜெனி?”

“உள்ளே வாருங்கள்”.

கறுப்பு காச்சேஷிய அங்கி அணிந்த ஒரு கிழவன் உள்ளே வந்தான். அவனை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான், கிரெகர். அழகிய

வளைந்த மூக்கும், வளைந்த மீசையும் அவனைக் கவர்ந்தன. கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ச்கி ஆஜானுபாகு; அங்கிக்குள்ளே ஓட்டக் ரோமக் கோட்டு தெரிந்தது. அவன் கண்கள் மூக்குக்கு வெகு அருகில் இருந்தன.

“அப்பா, நான் சொன்ன வண்டிக்காரன் இவன்தான். இவன் நற்குடியில் பிறந்தவன்”.

“இவன் யார் மகன்?”

“பண்டாலிமான் மெலெக்காவின் மகன்”.

“எனக்குப் ப்ரொக்கோவியைத் தெரியும். என்னுடன் அவன் ராணுவத்தில் இருந்தான். பண்டாலிமானையும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அவன் நொண்டி, இல்லையா?”

“ஆம், பிரபு” என்றான் கிரெகர். ரஷிய - துருக்கி யுத்தத்தில் பெயர்பெற்ற வீரனாகிய ஜெனரல் லிஸ்ட்னிட்ச்கியைப்பற்றித் தன் தந்தை சொன்னவை அப்பொழுது அவன் நினைவிற்கு வந்தன.

“நீ ஏன் வேலை தேடுகிறாய்?” என்று கிழவன் கேட்டான்.

“என் தந்தையுடன் நான் வசிக்கவில்லை, பிரபு”.

“கூலி வேலை செய்ய இசையும் நீ, எப்படிப்பட்ட கொஸாக்கியனாக இருப்பாய்? உன் தந்தையைப் பிரிந்தபொழுது அவர் உனக்கு ஒன்றுமே கொடுக்கவில்லையா?”

“இல்லை, பிரபு”.

“சரி, அது வேறு விஷயம், உன் மனைவிக்கும் வேலை வேண்டுமல்லவா?”

இளம் லிஸ்ட்னிட்ச்கியின் கட்டில் கிரீச்சிட்டது. கிரெகர் அந்தப் பக்கம் பார்த்தபொழுது, அதிகாரி கண்சிமிட்டினான்.

“ஆம், பிரபு”.

“பிரபு என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. இதை நான் விரும்பவில்லை. உன் மாதச் சம்பளம் எட்டு ரூபிள் இருவருக்கும் சேர்த்து. வேலைக்காரர்களுக்கு உன் மனைவி சமைத்துப் போட வேண்டும். உனக்குத் திருப்தியா?”

“ஆம்”.

“நாளை காலையில் வா. பழைய வண்டிக்காரன் வசித்த அறையில் நீ வசிக்கலாம். இப்பொழுது போ. காலை எட்டு மணிக்கு வா”.

“நேற்று வேட்டை எப்படி இருந்தது?” என்று லிஸ்ட்னிட்ச்கி தன் தந்தையைக் கேட்டான், தன் கால்களைக் கம்பளத்தில் தாழ்த்தியவாறே.

“கிரெமியாசி வாய்க்காலைவிட்டு ஒரு நரியை விரட்டி, காட்டுவரை துரத்திச் சென்றோம்; அது கிழட்டு நரி. நாய்களை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடிவிட்டது”.

“காஸ்பெக் இன்னும் நொண்டிக்கொண்டுதான் நடக்கிறானா?”

“அவன் கால்களுக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும், ஓடு ஓடு யூஜெனி. காலை உணவு குடு தணிந்து வருகிறது”.

கிழவன் கிரெகரைப் பார்த்து, தனது மெலிந்த விரல்களைச் சொடுக்கி “சீக்கிரம் போ! காலை எட்டு மணிக்கு வந்துவிடு” என்று உத்தரவிட்டான்.

கிரெகர் வெளியே சென்றான். பனிக்கட்டி இல்லாதிருந்த ஒரு துண்டுநிலத்தில் படுத்து நாய்கள் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தன. கிழட்டுப் பெட்டை நாய் கிரெகரைச் சிறிது தூரம் பின்தொடர்ந்தது, துக்கத்துடன் தலையை தொங்க விட்டுக்கொண்டு பிறகு அது திரும்பிச் சென்றுவிட்டது.

12

அன்று காலை அக்ஸீனியா சீக்கிரம் சமைத்துவிட்டாள்; சாம்பலை அப்புறப்படுத்தினாள்; தட்டுகளைக் கழுவினாள்; ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தாள். மெலெக்காவ் வீட்டு எல்லையிலிருந்த வேலிக்கு அருகில் சுள்ளிக் குவியலருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான் ஸ்டெபான். பாதி புகைபிடித்த சிகரெட் அவன் உதடுகளில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. கொட்டகையின் இடதுமுலை சரிந்திருந்தது; அதைச் சீர்படுத்த அவன் கழிகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

சிவந்த கன்னங்களுடனும் இளமை துள்ளும் கண்களுடனும் அக்ஸீனியா துள்ளி எழுந்தாள். இந்த மாற்றத்தை ஸ்டெபான் கண்டான். சிற்றுண்டி அருந்தும்பொழுது அவன் கேட்டான்.

“உனக்கு என்ன நேர்ந்தது?”

“என்ன நேர்ந்தது?” என்று அவளும் திருப்பிக் கேட்டாள்.

“வெண்ணெய் தடவிக்கொண்டதைப்போல் உன் முகம் பிரகாசிக்கிறது”.

“நெருப்பின் வெப்பத்தால்” என்று கூறிவிட்டு, மிஷா கோஷிவாயின் சகோதரி வருகிறாளா என்று திருட்டுத்தனமாகப் பார்த்தாள்.

பிற்பகல் வரை அந்தச் சிறுமி வரவில்லை. காத்திருந்து சலித்த அக்ஸீனியா வலுவில் கேட்டாள்:

“என்னுடன் பேச விரும்புகிறாயா, மாஷுட்கா?”

“ஒரு நிமிடம் வெளியே வா” என்றாள் சிறுமி.

அடுப்புக்கு மேலே இருந்த ஒரு கண்ணாடித் துண்டுக்கு முன்னே நிற்குகொண்டு ஸ்டெபான் தலையை சீவி மீசையை முடுக்கிக்கொண்டிருந்தான். அச்சத்துடன் அக்ஸீனியா அவனைப் பார்த்தாள்.

“நீ வெளியே போகவில்லையே; போகிறாயா?” என்று அவள் கேட்டாள்.

உடனே அவன் பதில் சொல்லவில்லை; சீப்பைத் தன் கால்சட்டை பையில் வைத்துக்கொண்டு, அடுப்புக்கு அருகில் கிடந்த சீட்டுக்கட்டையும், புகையிலைப் பையையும் எடுத்தான். பிறகு அவன் சொன்னான்: “நான் அனிகுஷ்கா வீட்டிற்குப் போகிறேன்”.

“நீ எப்பொழுதுதான் வீட்டில் தங்குகிறாய்? இரவுதோறும் நீ சீட்டு விளையாடுகிறாய். இரவு பூராவுமா விளையாடப் போகிறாய்? காக வைத்து விளையாடப் போகிறாயா?”

“சரி! சரி! நீ இவ்வாறு குறை கூறுவதைப் பன்முறை கேட்டிருக்கிறேன்”.

“போதும் அக்ஸீனியா, உன்னை யாரோ தேடி வருகிறார்கள்”.

“அக்ஸீனியா வெளியே சென்றாள். கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டு, புன்முறுவலுடன் மாஷுட்கா அவளை வரவேற்றாள்.

“கிரிஷ்கா வந்துவிட்டான்” என்றாள் அவள்.

“நல்லது”.

“இருட்டினதும் உன்னை எங்கள் வீட்டிற்கு வரச் சொன்னான்”.

அந்தச் சிறுமியின் கையைப் பிடித்து அவளை வெளிக் கதவை நோக்கி அழைத்துச் சென்றாள்.

“மெதுவாகப் பேசு கண்ணே! வேறு ஏதாவது சொல்லச் சொன்னானா?”

“உன் சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு வரச் சொன்னான்”.

நடுங்கிக்கொண்டு அக்ஸீனியா திரும்பினாள். குதிரையைப் போல் மாறி மாறி அடி எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, பிறகு அடுக்களைக் கதவை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தாள்.

“கடவுளே, நான் இவ்வளவு சீக்கிரமா? நல்லது..... பொறு. எவ்வளவு சீக்கிரம் வர முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் வருகிறேன் என்று சொல். ஆனால் அவன் என்னை எங்கே சந்திப்பான்?”

“நீ எங்கள் வீட்டிற்கு வரவேண்டும்”.

“முடியாது!”.

“சரி. வெளியே உனக்காகக் காத்திருக்கச் சொல்லுகிறேன்”.

அக்ஸீனியா உள்ளே சென்றபொழுது ஸ்டெபான் கோட்டை அணிந்துகொண்டிருந்தான். “அவளுக்கு என்ன வேண்டுமாம்?” என்று சிகரெட் பிடித்துக்கொண்டு அவன் கேட்டான்.

“பாவாடைக்கு துணி கத்தரித்துத் தருமாறு கேட்டாள்”.

சிகரெட் சாம்பலை ஊதிவிட்டு, ஸ்டெபான் கதவை நோக்கி நடந்தான். வெளியே போகும்பொழுது, “எனக்காகக் காத்திராதே” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

பனி படிந்திருந்த ஜன்னலை நோக்கி ஓடி, பெஞ்சுக்கு முன்னே மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தாள், அக்ஸீனியா. நடை பாதையிலே ஸ்டெப்பான் காலோசை கேட்டது. அவன் சிகரெட்டிலிருந்து ஒரு தீப்பொறியை காற்று ஜன்னலுக்கு இழுத்து வந்தது, ஜன்னல் கண்ணாடியிலே பனி நீங்கிய வளையத்தின் மூலம் அவன் கம்பளித் தொப்பியையும் பழுப்பேறிய முகத்தின் ஒரு பகுதியையும் அவள் கண்டாள்.

தன் சீதனத்தை - ஜாக்கெட்டுகள், பாவாடைகள், குடைகள் ஆகியவைகளை - அவள் பதட்டத்துடன் பெட்டியிலிருந்து எடுத்து, ஒரு பெரிய சால்வையில் வைத்தாள். நெடுமூச்சுவிட்டுக் கொண்டும் சுற்றிலும் பார்த்துக்கொண்டும், கடைசி முறையாக அடுக்களைக்குள் சென்றாள். விளக்கை அணைத்துவிட்டு, வெளியே ஓடினாள். பிறகு அடுக்களைக் கதவைச் சங்கிலியால் பூட்டினாள். அப்பொழுது மாடுகளைப் பார்க்க யாரோ மெலெக்காவ் வீட்டிலிருந்து வந்தார். காலோசை நிற்கும்வரை காத்திருந்துவிட்டு, அவள் டானை நோக்கி ஓடினாள். மயிர்க் கத்தைகள் அவள் தலையில் இருந்த கைக்குட்டையிலிருந்து வெளியே பாய்ந்து, அவள் முகத்தை நெருடின; மூட்டையைச் சுமந்துகொண்டு சந்துகள் வழியாக அவள் கோஷிவாய் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். அவள் வலிமை இழந்தாள்; கால்கள் விறைத்தன. இரும்பைப்போல கேட்டுக்கு அருகில் அவளுக்காகக் கிரெகர் காத்திருந்தான். மூட்டையை வாங்கிக்கொண்டு, மௌனமாக அவளை, புல்வெளிக்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

வீட்டைக் கடந்து சென்றதும், நடைவேகத்தைக் குறைத்து, கிரெகரின் சட்டையைப் பிடித்தாள், அக்ஸீனியா. “ஒரு நிமிடம் பொறு” என்றாள் அவள்.

“பொறுக்க என்ன இருக்கிறது? இன்றிரவு சந்திரன் உதிக்க நேரமாகும். எனவே நாம் வேகமாகச் செல்ல வேண்டும்”.

“பொறு, கிரிஷ்கா!” வேதனை தாங்கமாட்டாமல் அவள் நின்றாள்.

“என்ன சங்கதி?” என்று திரும்பி நின்று அவன் கேட்டான்.

“என்னமோ... என் வயிற்றில் நான் ரொம்பச் சுமந்து வந்து விட்டேன்”. உலர்ந்த அதரங்களை அவள் நக்கினாள்; குடலைப்

பிடித்துக்கொண்டாள். அவள் ஒரு கணம் நின்றாள். பரிதாப கரமாக கூறிக்கொண்டு, பிறகு கூந்தலைக் குட்டைக்குள் திணித்து விட்டு அவள் மீண்டும் புறப்பட்டாள்.

“நான் எங்கே உன்னை அழைத்துச் செல்லுகிறேன் என்று நீ கேட்கவில்லையே! அருகிலுள்ள சிகரத்திற்கு உன்னை அழைத்துச் சென்று, உன்னை நான் கீழே தள்ளலாம்” என்று கூறிவிட்டு, கிரெகர் இருளில் புன்னகை புரிந்தான்.

“இப்பொழுது எனக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான். என்னால் இனி திரும்பிப் போக முடியாது”. அவள் குரல் நடுங்கிற்று.

வழக்கம்போல் அன்றிரவு நடுநிசியில் வீடு திரும்பினான், ஸ்டெபான். முதலில் லாயத்திற்குச் சென்று, சிதறிக்கிடந்த வைக்கோலை தொட்டியில் போட்டான். குதிரையின் கடிவாளத்தை அகற்றிவிட்டு, வீட்டிற்குள் சென்றான். சங்கிலியைத் திறக்கும்பொழுது “அவன் வெளியே சென்றிருக்க வேண்டும்” என்று நினைத்தான். அடுக்களையில் பிரவேசித்து, கதவைச் சாத்திவிட்டு, தீக்குச்சியைக் கொளுத்தினான். அன்று மாலை அவன் ஜெயித்தான். எனவே அவன் அமைதியாக இருந்தான்; தூங்கி வழிந்தான். அவன் விளக்கைக் கொளுத்தினான். அடுக்களை அலங்கோலமாகக் கிடப்பதைக் கண்டு அவன் வாயைப் பிளந்தான்; அதன் காரணம் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஆச்சரியத்துடன் அவன் படுக்கை அறைக்குச் சென்றான். திறந்து கிடந்த பெட்டி காலியாகக் கிடந்தது. அவசரத்தில் அக்ஸீனியா விட்டுச்சென்ற ஒரு ஜாக்கெட் தரையில் கிடந்தது. தன் ஆட்டுத்தோல் சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு, விளக்கை எடுத்துவர அவன் அடுக்களைக்கு ஓடினான். படுக்கை அறையை உன்னிப்பாகக் கவனித்ததும் அவனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. அவன் விளக்கைக் கீழே போட்டான்; கவரிலிருந்து வாளை எடுத்தான்; விரல்களில் ரத்தம் பாய்ந்தோடுமாறு அதை அழுத்திப் பிடித்தான்; அக்ஸீனியாவின் நீலமஞ்சள்நிற ஜாக்கெட்டை வாளின் நுனியில் தூக்கி எறிந்தான்; அது கீழே விழும்பொழுது அதை இரண்டாக வெட்டினான்.

அவன் வெளிறினான், மிருகமானான். ஆத்திரத்தில் பழைய ஜாக்கெட் துண்டுகளை மீண்டும் மீண்டும் உத்திரத்தை நோக்கி எறிந்தான்; அவை கீழே விழும்பொழுது அவைகளை வெட்டியதால், வாள் சீழ்க்கையடித்தது.

வாளின் அடியைப் பிய்த்தெறிந்துவிட்டு, அதை ஒரு மூலையில் எறிந்தான். பிறகு அடுக்களைக்குச் சென்று, மேஜைக்கு அருகில் உட்கார்ந்தான். தலைகுனிந்து, நடுங்கும் விரல்களால், சுத்தம் செய்யப்படாத மேஜையை பலமுறை தடவினான்.

13

தொல்லை தனியே வருவதில்லை. தொடர்ந்தே வரும்; கிரெகர் வீட்டிலிருந்து வெளியேறி மறுநாள் காலை ஹெட் பாபாவின் அஜாக்கிரதையால், வீட்டுக் காளை தனது சிறந்த குதிரையின் குரல்வளையைக் கிழித்தது. வெளிறியும், நடுங்கிக் கொண்டும் அடுக்களைக்கு ஓடிவந்தான் ஹெட்கா.

“ஆபத்து, எஜமான்! காளை - அது நாசமாய் போக; சபிக்கப்பட்ட காளை....”

“நல்லது, காளைக்கென்ன?” என்று பீதியுடன் கேட்டான் மீரான்.

“பெட்டைக் குதிரையைக் கிழித்துவிட்டது. அதைக் கிழித்து விட்டது....”

அரை நிர்வாணமாகக் கொல்லைக்கு ஓடினான், மீரான். கிணற்றுக்கு அருகில் செக்கச் செவேலென்றிருந்த காளையை ஒரு கம்பால் மிட்கா அடித்துக்கொண்டிருந்தான். தலையைக் குனிந்துகொண்டு அந்தக் காளை, தன் குளம்புகளால் பனிக் கட்டியைக் கடைந்துகொண்டிருந்தது. அடிக்கு அது பணிய வில்லை. தாக்கத் துணிந்துவிட்டதைப்போல் அது பின்னங் கால்களில் நடனமாடிற்று. முகத்திலும், பக்கவாட்டிலும் சபித்துக் கொண்டே அதை அடித்தான் மிட்கா. அவன் பெல்டைப் பிடித்து அவனைப் பின்னுக்கு இழுக்க ஒரு தொழிலாளி முயன்றதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவன் அடித்தான்.

“அடிப்பதை விடு மிட்கா. அது உன்னைக் கொன்றுவிடும். எஜமான், அவனை அடக்குங்கள்” என்றான் வேலையாள்.

கிணற்றுக்கு அருகில் ஓடினான் மீரான் கிரிகோரியேவிச். பெட்டைக் குதிரை, வேலிக்கு அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தது. அதன் தலை சாய்ந்திருந்தது; அது நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அது வியர்வையில் மூழ்கியிருந்தது; அதன் நெஞ்சு வழியாக ரத்தம் வடிந்துகொண்டிருந்தது.

ஆழமான காயம் அதன் கழுத்தில் தெரிந்தது. அதன் பிடரி மயிரைப் பிடித்துத் தூக்கினான் மீரான். “அடுத்தது என்ன?” என்று மௌனமாகத் தன் எஜமானனைக் கேட்பதுபோல், அது அவனை உற்றுப் பார்த்தது. அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவதைப்போல் மீரான் கூவினான்: “ஒடிச்சென்று ஓக் மரப்பட்டையை வேகவைக்கச் சொல் - சீக்கிரம்”.

மரப்பட்டை எடுத்துவர ஹெட்பாபா ஓடினான்; கத்திக் கொண்டு கொல்லையில் வளையம் வந்த காளையைப் பார்த்துக் கொண்டு தந்தையிடம் ஓடிவந்தான் மிட்கா.

“பெட்டைக்குதிரையின் பிடரிமயிரைப் பிடித்துக்கொள்!” என்று அவன் தந்தை கட்டளையிட்டான். “யாராவது ஓடிச் சென்று கயிறு எடுத்து வாருங்கள், சீக்கிரம்!”

வலி தெரியாமலிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகக் குதிரையின் மேல்உதடைச் சுற்றி ஒரு கயிறைக் கட்டினான்.

கிழவன் கிரிஷாகா ஓடோடி வந்தான். மரப்பட்டையை வேகவைத்து வடிகட்டிய நீர் கொண்டுவரப்பட்டது, சாயம் பூசப்பட்ட வானியில்.

“அதை ஆற வை. ரொம்பச் சூடாயிருக்கிறது. மீரான்! நான் சொல்வது காதில் விழுகிறதா?” என்று உறுமினான் கிழவன்.

“அப்பா! நீங்கள் உள்ளே செல்லுங்கள். இங்கே நின்றால் சளி பிடித்துவிடும்” என்றான் மகன்.

“அந்த நீரை ஆற வை என்கிறேன். குதிரையைச் சாக அடிக்கப் போகிறாயா?”

குதிரையின் காயம் அந்த நீரால் கழுவப்பட்டது. விறைத்துப் போன விரல்களால் நூலை ஊசியில் கோர்த்து, காயத்தைத் தைத்தான் மீரான். வீட்டிற்குச் செல்ல அவன் திரும்பியதும், பீதிக்குறி முகத்தில் தெரிய, அடுக்களையிலிருந்து ஓடிவந்தான், அவன் மனைவி. தன் கணவனை அவள் தனியே அழைத்துச் சென்றாள்.

“நடாலியா வந்திருக்கிறாள். மீரான்! கடவுளே!”

“அது சரி. என்ன சங்கதி?” என்று வினவினான் மீரான்.

“கிரெகர்தான் காரணம். அவன் வீட்டிலிருந்து போய் விட்டான்!” பறக்கத் தயாராகும் சீமை காக்கையைப்போல் அவள் கைகளை விரித்தாள்; பாவாடையைக் கட்டினாள்; பிறகு கண்ணீர்விட ஆரம்பித்தாள்.

“கிராமத்தாருக்கு முன் நாம் அவமதிக்கப்பட்டோம்! கடவுளே, எவ்வளவு பெரிய அவு! அம்மா!”

அடுக்களைக்கு மத்தியில் நடாலியா நின்று கொண்டிருப்பதை மீரான் கண்டான். அவள் கண்களில் கண்ணீர் வடிந்தது; அவள் கன்னங்கள் சிவந்தன.

“நீ இங்கே என்ன செய்கிறாய்?” என்று அறையில் பிரவேசித்ததும் அவள் தந்தை அதட்டினான். “உன் கணவன் அடித்தானா? நீங்கள் கூடி வாழ முடியாதா?”

“அவன் போய்விட்டான்!” என்று முன்கினாள் நடாலியா. தன் தந்தை முன் அவன் மண்டியிட்டு இறைஞ்சினாள். “அப்பா, என் வாழ்க்கை பாழ்பட்டுவிட்டது.... என்னைத் திரும்ப ஏற்றுக் கொள்..... அந்தப் பெண்ணுடன் கிரெகர் போய்விட்டான்..... அவன் என்னைப் பிரிந்துவிட்டான். அப்பா, நான் மண்ணோடு மண்ணாகத் தள்ளப்பட்டுவிட்டேன்!” அவள் விம்மினாள்; கெஞ்சும் கண்களால் தன் தந்தையின் முரட்டுத் தாடியை அவள் உற்றுப் பார்த்தாள்.

“பொறு, பொறு....”

“அங்கே நான் வாழ வகை இல்லை. என்னை ஏற்றுக் கொள்!” பெட்டிக்கு அருகில் ஊர்ந்து சென்று, கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டாள். அத்தகைய நேரங்களில் மே மாத மழையைப்போல் கண்ணீர் பெருகியோடும். தன் பாவாடையில் நடாலியாவின் தலையை அழுத்திக்கொண்டு, தாய்க்கே உரித்தான அசட்டு வார்த்தைகளால் அவளுக்கு ஆறுதல் சொன்னாள், நடாலியாவின் தாய். ஆனால் ஆத்திர மடைந்த மீரான் வெளியே ஓடினான்.

“இரண்டு பனிவண்டிகளில் குதிரையைப் பூட்டு!” என்று அவன் கத்தினான்.

பெட்டைக்கு மேல் நின்று விளையாடிய கோழி, அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டுப் பயந்தது. அங்கிருந்து தாவி, ஆத்திரத் துடன் கூவிக்கொண்டு களஞ்சியத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தது.

“குதிரைகளைப் பூட்டு!” வேலி நாசமாகும்வரை அதை இடைவிடாது மிதித்தான், மீரான். வரும்பொழுதே சேணத்தைப் பூட்டிக்கொண்டு லாயத்திலிருந்து பாபா வேகமாக இரண்டு ஜோடிக் குதிரைகளை அழைத்து வருவதைக் கண்ட பிறகுதான் அவன் அடுக்களைக்குத் திரும்பினான்.

நடாலியாவின் உடமைகளைக் கொண்டுவர மிட்காவுடன் ஹெட்பாபாவும் மெலெக்காவ் இல்லத்திற்குச் சென்றான். சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த ஹெட்பாபா ரஸ்தாவிலிருந்த ஒரு இளம் பன்றியைத் தூக்கி எறிந்தான். “இப்பொழுது பெட்டைக் குதிரை அடிபட்டதை எஜமானன் மறந்திருக்கலாம்” என்று மனக்கோட்டை கட்டினான். மகிழ்ச்சியுடன் கடிவாளத்தைத் தளர்த்தினான். “ஆனால் அவன் சரியான பேய்; அவன் மறக்கவே மாட்டான்”. உடனே குதிரைகளின் முதுகுகளில் பலமாகச் சவுக்கால் அடித்தான்.

14

அட்டாமன் படையில் ஒரு பகுதி தலைமைப் பதவி யூஜெனி லிஸ்ட்னிட்ச்கிக்கு வழக்கப்பட்டிருந்தது. ஆயீசர்களின் பந்தயத்தில் கீழே விழுந்து இடதுகையை ஒடித்துக் கொண்டதால், ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியே வந்ததும், ஆறு வாரங்கள் ரஜா எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து, தந்தையுடன் வசித்தான் அவன்.

கிழ ஜெனரல், யாகோட்னோவில் வசித்து வந்தான். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வார்ஸாவின் வெளிப்புறத்தில் வண்டியில் சென்றுகொண்டிருந்தபொழுது அவன் மனைவியை இழந்தான். கொஸாக்கிய ஜெனரலைச் சுட, புரட்சிக்காரர்கள் முயன்றனர். ஆனாலும் அவர்கள் குறி, குண்டுகள் அவன் மனைவி, வண்டிக்காரன் ஆகியோர் உயிர்களைக் கொள்ளைகொண்டன. இரண்டு வயதான யூஜெனியுடன் லிஸ்ட்னிட்ச்கி தனியே விடப்பட்டான். இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு அந்த ஜெனரல் பதவியிலிருந்து விலகி, யாகோட்னோக்குச் சென்றான். அங்கே தனிமையில், துறவிபோன்று வாழ்க்கை நடத்தினான். 1812ஆம் ஆண்டு போரில் சேவை செய்ததற்காக

அவனுடைய கொள்ளுத் தாத்தாவுக்கு சாரடாவ் மாகாணத்தில் மானியமாக அளிக்கப்பட்ட 10,000 ஏக்கர் நிலத்தையும் துறந்து சென்றான்.

யூஜெனிக்கு வயதானதும் அவனைக் காலாட்படைக்கு அனுப்பினான். அவன் விவசாயத்தில் கவனம் செலுத்தினான். அரசாங்க லாயத்திலிருந்து அவன் சிறந்த குதிரைகளை வாங்கினான்; இங்கிலாந்திலிருந்தும், புகழ்பெற்ற ப்ரொவால்ஸ்கி லாயத்திலிருந்தும், வாங்கிவந்த சிறந்த பெட்டைக்குதிரைகளைக் கொண்டுவந்து இணைசேர்த்து, புதுரகமான குதிரைகளைச் சிருஷ்டி செய்தான். அவன் கால்நடைகளையும், பண்ணைகளையும் பேணி வளர்த்தான்; நிலத்தைக் குத்தகைக்கு எடுத்தான்; கூலிகளை அமர்த்தி விதை விதைத்தான்; சரத் காலத்திலும், குளிர்காலத்திலும் நாய்களின் உதவியுடன் வேட்டையாடினான்; அபூர்வமாக அறையில் உட்கார்ந்து வாரம் பூராவும் குடிப்பான். வயிற்று நோயால் அவன் வருந்தினான். எனவே கெட்டி உணவு எதையும் விழுங்கக்கூடாது என்று டாக்டர் கண்டிப்பாகச் சொல்லியிருந்தார். அவன் உணவை மென்று தின்ன நேர்ந்தது; சக்கையை, பணியாள் வென்யாமின் ஏந்தி நிற்கும் வெள்ளித்தட்டில் துப்புவான்.

இளம்விவசாயி, வென்யாமின் ஒரு அரைப் பைத்தியம்; ஆறு வருடங்களாக அவன் லிஸ்ட்னிட்ச்கியிடம் பணியாற்றி வருகிறான். ஜெனரலின் பணியாளனாகத் தொண்டு செய்த ஆரம்ப நாட்களில், கவைத்த பதார்த்தங்களைக் கிழவன் துப்புவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க அவனுக்குச் சகிக்கவில்லை. சில காலத்திற்குப் பிறகு இதற்கு அவன் பழகிவிட்டான். வான்கோழியின் வெண் இறைச்சியைத் தன் எஜமான் மெல்லுவதைக் கண்ட அவன் தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டான்: “நல்ல உணவை வீணாக்குகிறானே; அவன் தின்னவில்லை; ஆனால் பசி என் குடலைத் தின்னுகிறது; அவன் முடித்ததும் நான் ஒரு கை பார்க்கிறேன்”. அதன் பிறகு, அவன் வெள்ளித் தட்டைப் பின் அறைக்கு எடுத்துச் சென்று மிச்சமிருப்பதை வேகமாக விழுங்கும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டான். இதனால் தானோ என்னமோ, விரைவில் அவன் பெருத்துவிட்டான்.

அந்த ஜமீனில் இவனைத் தவிர வேலைக்காரியும், அம்மை வடு நிறைந்த சமையற்காரி லூக்கேரியாவும், பழைய குதிரைக் காரன் ஸாஷ்காவும், இடையன் டிக்கோனும் இருந்தனர். எஜமானனுக்குச் சமைக்கும் வேலையில் தனக்கு உதவிபுரிய

அக்ஸீனியாவை ஆரம்பத்திலிருந்தே லூக்கேரியா அனுமதிக்க வில்லை.

வாரத்திற்கு மூன்று தரம் வீட்டைக் கழுவும் வேலையும், எண்ணற்ற கோழிகளுக்குத் தீனிபோடும் வேலையும், கோழிக் கூடுகளைச் சுத்தம் செய்யும் வேலையும் அக்ஸீனியாவுக்கு அளிக்கப்பட்டது. எல்லோரையும் திருப்தி செய்வதற்காக அவள் கடினமாக உழைத்தாள். பொழுதெல்லாம் குதிரைக் காரன் ஸாஷ்காவுடன் லாயத்தில் கழித்தான், கிரெகர். கிழவன் தலை நரைத்துவிட்டதெனினும் எல்லோரும் அவனை “ஸாஷ்கா” என்று அழைத்தனர். அவன் இருபது வருடங்களுக்கு அதிகமாகக் கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ச்கியிடம் வேலை செய்து வருகிறான்; என்றாலும், அவன்கூட “ஸாஷ்கா”வின் குலப் பெயரை மறந்துவிட்டான். இளமையில் ஸாஷ்கா வண்டிக் காரனாக வேலை செய்தான். ஆனால் முதுமை எய்தி, அவன் பார்வை குறைந்ததும், அவனுக்குக் குதிரை லாயத்தில் வேலை அளிக்கப்பட்டது. வெணரோமங்களால் பொதியப்பட்ட, பருமனான, இளமையில் குண்டாந்தடியால் சப்பையாக்கப் பட்ட மூக்குடைய ஸாஷ்காவின் அதரங்களில் குழந்தைத்தன்மை படைத்த புன்னகை சதா நர்த்தனமாடும்; கபடமற்ற நோக்குடன் அவன் உலகைப் பார்ப்பான். புனிதத்தன்மை படைத்த அவன் முகத்தை, சப்பை மூக்கும், வெடித்திருந்த கீழ்தடும் பாழ் படுத்தின.

வேர்ட்கா என்றால் ஸாஷ்காவுக்கு அலாதி பிரியம். குடிபோதையில் இருக்கும் நேரங்களில், எஜமானனைப்போல் அவன் தோட்டத்தில் நடப்பான். கால்களை அழுத்தி மிதித்துக் கொண்டு, கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ச்கியின் படுக்கை அறைக்கு வெளியே நின்றுகொண்டு உரத்த குரலில், கடுமையாக அழைப்பான்:

“மிகோலாய் லெக்ஸிவிச்! மிகோலாய் லெக்ஸிவிச்!”

கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ச்கி படுக்கை அறையில் இருக்க நேரிட்டால் அவன் ஜன்னலுக்கு வருவான்.

“நீ குடித்திருக்கிறாய்” என்று அவன் கர்ஜிப்பான்.

கால்சட்டையை மேலே தூக்கிக்கொண்டு, கண்சிமிட்டி விட்டு, அவன் புன்னகை புரிவான். புன்னகை முகத்திலே கனிநடம் புரியும்.

“மிகோலாய் லெக்ஸிவிச் பிரபு! தங்களை எனக்குத் தெரியும்!” என்று அச்சுறுத்தும் முறையில் தன் அழுக்குப்படிந்த விரலை ஆட்டுவான் அவன்.

“போய் தூங்கி, உன் போதையைக் குறைத்துக்கொள்!” என்று கூறி, அவன் எஜமானன் சமாதானம் செய்யும் வகையில் சிரித்தவாறே சொல்லுவான்.

“தங்களால் ஸாஷ்காவை ஏமாற்ற முடியாது!” என்று கூறி, குதிரை லாயக்காரன் நகைப்பான். பிறகு வேலிக்கு அருகில் செல்வான்.

“மிகோலாய் லெக்ஸிவிச்! நீங்களும் என் மாதிரிதான். நீங்களும் நானும் - நீரும் அதிலிருக்கும் மீனும்போல. நீங்களும் நானும் - நாம் பணக்காரர்கள்!” எவ்வளவு பெரிய பணக்காரர்கள் என்பதைக் காட்ட அவன் இரு கைகளையும் அகல விரிப்பான். “நம்மை எல்லோருக்கும் தெரியும் - டான் ஜில்லா பூராவிலும் நம்மைத் தெரியும். நாம்...” திடீரென்று ஸாஷ்காவின் குரல் பரிதாபகரமாக ஒலிக்கும். “நீங்களும் நானும் - பிரபு, எல்லாம் சரிதான். ஆனால் நம் இருவர் மூக்குகளும் அழுகுகின்றன”.

“எதனால்?” என்று குலுங்கக் குலுங்க நகைத்துக்கொண்டு லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி கேட்பான்.

“வோட்கா குடிப்பதனால்!” கண்கிமிட்டிக்கொண்டு, உதடுகளை நக்கிக்கொண்டும் ஸாஷ்கா இதை உரத்துச் சொல்லுவான். “குடிக்காதீர்கள், மிகோலாய் லெக்ஸிவிச்; குடித்தால் நாம் - நீங்களும் நானும் - அழிந்துவிடுவோம். நாம் எல்லாவற்றையும் விற்றுக் குடித்துவிடுவோம்”.

“இதையும் வாங்கிப் போய் குடித்துவிட்டு வா” என்று கூறிக்கொண்டு இருபது கோபெக் நாணயத்தைக் கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி வீசி எறிவான். அதைப் பிடித்து, தொப்பியில் ஒளித்து வைத்துக்கொண்டு, ஸாஷ்கா சொல்லுவான்:

“போய் வருகிறேன், தளபதி”.

“குதிரைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டினாயா?” என்று புன்னகை புரிந்துகொண்டு எஜமானன் கேட்பான்.

“பேயே! பன்றி மகனே!” ஸாஷ்கா சிவந்துவிடுவான். கோபத்தால் அவன் துடிப்பான். “குதிரைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்ட மறப்பவன் ஸாஷ்காவா? உயிர் போய்க் கொண்டிருந்தால்கூட, குதிரைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்ட ஒரு குடத்தினிடம் ஊர்வேன்! இருந்தும் அவர் நினைக்கிறார்.....”

அபாண்டமான பழி சுமத்துவது கேட்டு, ஆத்திரமடைந்த கிழவன் சபித்துக்கொண்டும், முஷ்டியை ஆட்டிக்கொண்டு அப்பால் செல்வான். எனினும் அவன் செய்த எல்லாம் மறந்துபோய்விடும் - குடியும். எஜமானனுடன் சகஜமாகப் பழகுவதும் - அவனுக்கு எல்லாம் இயல்பாக வந்தன. எஜமான் மன்னித்துவிடுவான். குதிரைக்காரன் என்ற முறையில் அவனுக்கு இணை அவன்தான். அவனில்லாமல் ஒன்றும் நடக்காது. குளிர் காலமாயினும், அவன் லாயத்திலேயே தூங்குவான். அவன் குதிரை வைத்தியன். லாயத்தில் வேலை செய்பவன், வசந்த காலத்தில் அவன் குதிரைகளுக்குப் புல் வெட்டி வருவான்; பள்ளத்தாக்குகளுக்குச் சென்று மருந்துவேர்களைத் தோண்டி எடுப்பான். குதிரைகளின் நோய்களைத் தீர்க்கும் பல ரகமான வேர்கள் லாயச்சுவர்களில் தொங்கின.

குளிக்காலத்திலும், வேனில்காலத்திலும் ஸாஷ்கா தூங்கின லாயத்தைச் சுற்றி நறுமணம் வீசும். வைக்கோலை நெருக்கமாகப் பின்னி, குதிரைமீது போடும் துணியையும், அதன்மீது குதிரையின் வியர்வை நாற்றம் வீசும் கோட்டையும் விரித்து அவன் படுப்பான். இதுதான் - அவன் மெத்தைக் கோட்டும், ஆட்டுத்தோலும்தான் - கிழவனுக்கு இந்த உலகிலிருக்கும் சொத்து.

தேகாரோக்கியம் படைத்த சிடுமுஞ்சி டிக்கோன் லூக்கேரியாவுடன் வசித்தான். அவன்மீதும், ஸாஷ்காமீதும் அவனுக்குப் பொறமை; முறையாக மாதத்திற்கொருமுறை கிழவன் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்வான் டிக்கோன் வீட்டின் பின்புறத்திற்கு.

“கிழவா, என் பெண்மீது வலைவீசாதே” என்பான் அவன்.

“அது.....” அர்த்தபுஷ்டியுடன் கிழவன் கண்களைச் சிமிட்டுவான்.

“அவளை அணுகாதே” என்று டிக்கோன் கெஞ்சுவான்.

“பையா! அம்மை வடுமுகம் படைத்த பெண்களை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். வடுநிறைந்த பெண் கிடைத்தால் எனக்கு வோட்காகூட வேண்டாம். அதிகமாக முகத்தில் அம்மை வடுக்கள் இருந்தால் பெண்களிடம் ஆண்கள் உயிரை விடுவார்கள்”.

“இந்த வயதில் நீ உன்னை எண்ணி வெட்கப்பட வேண்டும்.... இந்த அழகில் நீ வைத்தியன்கூட நீ குதிரைகளைப் பராமரிக்கிறாய்.... உனக்கு எல்லா மர்மங்களும் தெரியும்”.

“அம்மை வடுமீது எனக்கு ஆசை; லூக்கேரியாவுக்கு விடைகொடு. நான் அவளை உன்னிடமிருந்து அழைத்துச் செல்வேன். அவள் திராட்சை வற்றல் பலகாரத்தைப் போன்றவள்...”

“என் கண்ணில் படாதே; பட்டால் உன்னைக் கொன்று விடுவேன்!” என்று நெடுமூச்சுடன் சொல்லிவிட்டு, தன் ஜோப்பியிலிருந்து சில நாணயங்களை எடுப்பான் டிக்கோன்.

“நெருங்காதே! கையில் அகப்பட்டால் உன்னைக் கொன்று விடுவேன்”.

யாகோட்னோவிலே வாழ்க்கை தூங்கி வழிந்தது. ஜனநட மாட்டமுள்ள வீதிகளிலிருந்து பெரிதும் விலகி, ஒரு பள்ளத் தாக்கிலிருந்தது, அந்த ஜமீன். சரத்காலத்திலேயே அக்கம் பக்கங்களிலுள்ள கிராமங்களுடன் அதற்குத் தொடர்பு அறுந்து விடும். குளர்கால இரவுகளில் ஓநாய்கள் கானகத்திலிருந்து வெளியே வந்து, ஊளையிட்டுக் குதிரைகளைப் பயமுறுத்தும். தன் எஜமானனின் இரட்டைக்குழல் துப்பாக்கியால் சுட்டு, அவைகளைப் பயமுறுத்த டிக்கோன் புல்வெளிக்குச் செல்வான். குண்டுச் சத்தத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஆவலுடன் லூக்கேரியா காத்திருப்பாள். அத்தகைய சமயங்களில் வழுக்கைத் தலையன் டிக்கோன், அழகிய, தீரம்மிகுந்த வாலிபனாக அவள் மனக்கண்முன் தோன்றுவான். வேலைக்காரர் விடுதிக் கதவைப் படாரெனத் திறந்துகொண்டு டிக்கோன் உள்ளே வந்ததும், அவன் விறைத்துப்போன எலும்புகளை ஆர்வத்துடன் தழுவுவான்.

கோடைகாலத்தில் யாகோட்னோ உயிர் பெற்றெழும். தொழிலாளர்களின் குரல் அங்கே ஒலிக்கும். நாலு ஏக்கர் பூமியில் எஜமானன் பலவகைப் பயிர்களைச் சாகுபடி செய்வான்.

கூலியாட்களைக்கொண்டு அறுவடை செய்வான். அபூர்வமாக யூஜெனி வீட்டிற்கு வருவான். சலிப்புடன் அவன் புல்வெளியிலும், பீழத்தோட்டத்திலும் அலைந்து திரிவான்; காலை வேளைகளில் தூண்டிலுடன் ஏரிக்கரையில் உட்கார்ந்திருப்பான். யூஜெனி நடுத்தரமானவன்; தடித்த மார்புடையவன். கொஸாக்கியர்கள் முடியைச் சீவுவதைப்போல், வலதுபக்கம் தலைமயிரை ஒதுக்கி அவன் சீவுவான். அவன் அணியும் ஆபீசர் உடை அவனுக்கு மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும்.

கிரெகர் ஜமீனில் வேலைக்கு அமர்ந்த முதல் பத்து நாட்களில் அவன் அடிக்கடி சின்ன எஜமானனுடன் இருந்தான்; ஒரு நாள் வென்யாமின் வேலைக்காரர் விடுதிக்கு வந்து புன்முறுவலுடன் சொன்னான்:

“சின்ன எஜமானர் உன்னை அழைக்கிறார், கிரெகர்”.

இதற்குமுன் பல தடவைகள் செய்ததுபோல் யூஜெனி அறைக்குச் சென்று கதவருகில் நின்றான் கிரெகர். எஜமானன் ஒரு நாற்காலியைச் சுட்டிக்காட்டினான். நாற்காலியின் ஓரத்தில் கிரெகர் உட்கார்ந்தான்.

“எங்கள் குதிரைகள் உனக்குப் பிடிக்கின்றனவா?”

“அவை நல்ல குதிரைகள். பழுப்புநிறக் குதிரை மிகச் சிறந்தது”.

“அதற்கு நிறையப் பயிற்சி கொடு; ஆனால் அதை நாலு கால் பாய்ச்சலில் ஓட்டாதே”.

“தாத்தா ஸாஷ்கா இவ்வாறே சொன்னார்”.

“ஸ்டர்டி என்னும் குதிரை எப்படி?”

“ஓ அதுவா! அது சிறந்த குதிரை. ஆனால் அதன் லாடம் கழன்றுள்ளது. அதற்கு மீண்டும் லாடம் அடிக்க வேண்டும்”.

“மே மாதம் நீ பயிற்சி முகாமுக்குச் செல்ல வேண்டுமல்லவா?”

“ஆம்”.

“இதைப்பற்றி நான் அட்டாமனிடம் பேசுகிறேன். நீ போக நேரது”.

“நன்றி ஐயா!”

ஒரு கணம் அங்கே மௌனம் நிலவியது. தன் சட்டையின் பொத்தான்களை அவிழ்த்துவிட்டு, பெண்ணின் மார்பைப் போன்றிருந்த வெண்மார்பை யூஜெனி சொறிந்துகொண்டான்.

“அக்ஸீனியாவின் கணவன் வந்து அவளை அழைத்துச் சென்றுவிடுவானென்று நீ அஞ்சவில்லையா?” என்று அவன் கேட்டான்.

“அவன் அவளை நிராகரித்துவிட்டான். இனி அவளை அங்கீகரிக்க மாட்டான்”.

“உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“அன்றொரு நாள் நான் எங்கள் கிராமவாசி ஒருவனைச் சந்தித்தேன். ஆணி வாங்கச் சென்றபோது, ஸ்டெபான் குடிக்கிறான் கடுமையாக; அக்ஸீனியாவை அவன் விரும்பவில்லை. அவளைவிட, சிறப்பாகத் தன் வேட்கையைத் தீர்க்கக் கூடிய பெண்ணை எதிர்பார்ப்பதாக அவன் என்னிடம் கூறினான்”.

“அக்ஸீனியா அழகி” என்று சிந்தையிலாழ்ந்த வண்ணம் சொல்லிவிட்டு, கிரெகரை உற்றுப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தான் லிட்ஸ்னிட்ஸ்கி.

“மோசமில்லை” என்றான் கிரெகர். அவன் முகம் இருண்டது.

விடுமுறை நாட்களில் இறுதிப்பகுதியைக் கிரெகர் அறையில் கழித்தான், யூஜெனி. அந்தச் சிறிய அறையை அக்ஸீனியா வெள்ளையடித்து மிகச் சுத்தமாக வைத்திருந்தாள்; பெண்களுக்கே உரித்தான பாணியில் அதை அலங்கரித்திருந்தாள். கிரெகர் லாயத்தில் இருந்த நேரத்தில்தான் ஆபீசர் அறைக்குச் சென்றான். முதலில் குசினிக்குச் சென்று, இரண்டொரு நிமிடங்கள் லூக்கேரியாவுடன் வேடிக்கையைப் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, பக்கத்து அறைக்குச் செல்வான் ஒரு நாள் முக்காலியில் உட்கார்ந்து தோள்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு, வெட்கமின்றி அக்ஸீனியாவை உற்றுப் பார்த்தான் அவள் பதறினாள். அவள் விரல்களில் இருந்த பின்னல் ஊசிகள் நடுங்கின.

“நல்லது, அக்ஸீனியா! நீ எப்படி இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டுவிட்டு, சிகரெட்டைப் பலமாக இழுத்து, அந்த அறையையே புகையில் அமிழ்த்தினான்.

“நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன், நன்றி”. அக்ஸீனியா நிமிர்ந்து பார்த்தாள். மௌனமாக ஆசையை வெளிப்படுத்திய அவன் கண்களைக் கண்டதும், அவள் முகம் சிவந்தது. அவன் கேள்விகளுக்குச் சம்பந்தமின்றி அவள் பதில் சொன்னாள்; அவன் கண்களைச் சந்திப்பதைத் தவிர்த்தாள்; அறையிலிருந்து வெளியே செல்ல சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்தாள்.

“நான் வாத்துகளுக்குத் தீனி போடவேண்டும்” என்றாள் அவள்.

இன்னும் கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்திரேன். வாத்துகள் காத்திருக்கட்டும்” என்று கூறிவிட்டு, அவள் கடந்தகால வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டான்; ஸ்படிகம்போல் தெளிவாக இருந்த அவன் கண்கள் இழிவாகக் கெஞ்சின.

கிரெகர் உள்ளே வந்ததும் அவனுக்கு ஒரு சிகரெட் கொடுத்துவிட்டு, யூஜெனி வெளியே சென்றான்.

“அவனுக்கு என்ன வேண்டுமாம்?” என்று அக்ஸீனியாவைக் கேட்டான் கிரெகர், அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல்.

“எனக்கு எப்படித் தெரியும்?” ஆபீசரின் பார்வை நினைவிற்கு வந்ததும், அக்ஸீனியா பலவந்தமாகச் சிரித்தாள். “அவன் உள்ளே வந்து உட்கார்ந்தான். இப்படி உட்கார்ந்தான் கிரிஷ்கா!” எப்படி யூஜெனி உட்கார்ந்தான் என்பதை அவள் காட்டினாள். “எனக்கு சலிப்புத் தட்டும் வரையில் உட்கார்ந்திருந்தான்”.

“அவனை நீ உள்ளே வருமாறு அழைக்கவில்லையா?” கோபத்துடன் கிரெகர் கண்களைச் சுருக்கினான்.

“அவனை எதற்கு நான் அழைக்கிறேன்?”

“நீ ஜாக்கிரதையாயிரு; இல்லையெனில் அவனை ஒரு நாள் படிக்கட்டுகளில் உருட்டுவேன்”.

அதரங்களில் புன்னகை தவழ, கிரெகரை உற்றுப் பார்த்தான் அக்ஸீனியா. வேடிக்கையாகப் பேசுகிறானா, அல்லது உண்மையாகத்தான் பேசுகிறானா என்பதை அவளால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.

15

ஈஸ்டர் பண்டிகை விரதத்தின் நான்காவது வாரத்தில் குளிர்காலம் ஆரம்பித்தது. டான் இருகரையிலும் நீர் பெருகியோட ஆரம்பித்தது. பனிக்கட்டியின் மேல்பாகம் உருகிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு நாள் மாலை குன்றிலிருந்து தவளைச் சத்தம் கேட்டது. முதுமொழிப்படி அது பனிப்புயலின் முன்னோடி, ஆனால் உண்மையில் அந்த ஊளை, பனி உருகுவதை அறிவுறுத்திற்று. அதிகாலையில் பனியின் மணம் காற்றிலே கலந்து வந்தது. ஆனால் மத்தியானம் பூமி உலர்ந்தது. மார்ச் மாத மணம் - செர்ரி மரங்களின் மணம், நைந்துபோன வைக்கோலின் மணம் - மூக்கைத் துளைத்தது.

உழுவதற்கு, சாவகாசமாக முன்ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தான், மீரான் குருஷிநோவ்; பகல்பொழுது அதிகமாயிருக்கும் காலங்களில் கொட்டகையில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவன் பரம்பு பற்களைக் கூராக்குவதிலும், வண்டிச் சக்கரங்களைப் பழுதுபார்ப்பதிலும் செலவிட்டான். நாற்பது நாள் விரதத்தின் நான்காவது வாரத்தில் கிழவன் கிரிஷ்கா விரதமிருப்பான். குளிரால் நடுங்கிக்கொண்டு அவன் கோவிலிலிருந்து திரும்பி வருவான். தன் மருமகள் லூகினிச்சினா மீது அவன் குறை கூறிக்கொண்டே வருவான்.

“அந்தப் பாதிரியைப் பார்த்தால் எனக்கு வெறுப்பேற்படுகிறது. அவன் மோசமானவன். மூட்டைச் சுமையை இழுத்துச் செல்லுகிறவனைப்போல் அவன் மெதுவாகச் சமயப் பிரசங்கம் செய்கிறான்”.

“நீ கடைசி வாரத்தில் விரதமிருக்க வேண்டும்; அப்பொழுது வெப்பமாக இருக்கும்” என்றான் அவள்.

“நடாலியாவைக் கூப்பிடு” என்றான் அவன். எனக்கு ஒரு ஜதை கம்பளிக் காலுறை அவள் பின்னித் தரட்டும்”.

கிரெகர் தன்னிடம் திரும்பி வருவான் என்னும் நம்பிக்கையில் நடாலியா காலம் கழித்தாள். அவள் இதயம்

அவனுக்காக ஏங்கி இருந்தது. எனவே அவள் தனது அறிவைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஏக்கத்துடன் அவள் இரவைக் கழித்தாள்; படுக்கையில் புரண்டு படுத்தாள்; எதிர்பாராது நியாய விரோதமாக ஏற்பட்ட அவமானத்தால் புண்பட்டாள். இன்னொரு இன்னலும் அவளுக்கு நேர்ந்தது. அளவுகடந்த பீதியுடன் அதன் விளைவுகளை அவள் எதிர்பார்த்தாள். காட்டு வழியிலே ஆட்காட்டிக் குருவி பாய்வதைப்போல், பீதி அவள் அறையில் சூழ்ந்து நின்றது. அவள் வீடு திரும்பியது முதல் அவள் சகோதரன் மிட்கா அவளை விபரீதமாகப் பார்க்க ஆரம்பித்தான். ஒரு நாள் முகப்பில் அவளைப் பிடித்து நிறுத்தி, அவள் பட்டவர்த்தனமாகக் கேட்டான்:

“இன்னும் நீ கிரிஷ்காவை நினைத்து ஏங்குகிறாயா?”

“அதற்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“உன்னை உற்சாகப்படுத்த விரும்புகிறேன்”.

நடாலியா அவன் கண்களை உற்றுப் பார்த்தாள். அங்கே அவள் கண்ட காட்சி அவளை நிலைகுலைய வைத்தது. மிட்காவின் பூனைக்கண்கள் பிரகாசித்தன; முகப்பின் மங்கிய ஒளியில் அவன் கண்கள் மின்னின. கதவைப் படாரென்று சாத்தி விட்டு, தன் தாத்தாவின் அறைக்கு ஓடினாள் நடாலியா. அங்கே நின்று தன் நெஞ்சு துடிப்பதைச் செவிமடுத்தாள். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு மிட்கா அவளைக் கொல்லையில் சந்தித்தான். மாடுகளுக்கு அவன் தீனி போட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவன் சிகையிலும், கம்பளித் தொப்பியிலும் புல்கத்தைகள் தொங்கின. பன்றித் தொட்டியை அணுகாமல் நாய்களை நடாலியா விரட்டினாள்.

“உன்னைச் சித்திரவதை செய்துகொள்ளாதே. நடாலியா—”

“நான் அப்பாவிடம் சொல்லிவிடுவேன்” என்று கூவிவிட்டு, தன்னைக் காத்துக்கொள்ள அவள் கைகளை உயர்த்தினாள்.

“நீ முட்டாள்”.

“எதற்காக இப்படிச் கூச்சல் போடுகிறாய்?”

“போய்விடு மிட்கா! நான் இப்பொழுதே அப்பாவிடம் சொல்லுவேன். நீ என்னை எப்படிப் பார்க்கிறாய்? பூமி பிளந்து உன்னை விழுங்காமல் இருப்பது ஆச்சரியம்தான்”.

“என் அருகில் வராதே, மிட்கா!” என்று அவள் கெஞ்சினாள்.

“இப்பொழுது நான் வர மாட்டேன்; ஆனால் இரவு வருவேன். கடவுள் சாட்சியாகச் சொல்லுகிறேன், நான் வருவேன்.” என்றான் அவன்.

நடுங்கிக்கொண்டே நடாலியா அப்பால் சென்றாள். அன்றிரவு அவள் பெட்டிமீது படுத்தாள்; தன் இளைய சகோதரியை அருகில் படுக்க வைத்தாள். இரவு முழுதும் அவள் புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். ஒளி வீசும் அவள் கண்கள் இருளை ஊடுருவிப் பார்த்தன; அவள் காதுகள் கூர்மையாக இருந்தன; சிறு ஓசை கேட்டால்கூட அவள் வீடே அமளிப்படுமாறு கூச்சல் போடத் தயாராக இருந்தாள். ஆனால் படுத்த அறையில் தூங்கிய மிட்கா விட்ட குறட்டைச் சத்தம் மட்டும் தான் அமைதியைக் குலைத்தது; அபூர்வமாக அவள் சகோதரியும் தூக்கத்தில் உளறினாள்.

தனிமையின் துயரத்தைப் பெண்களே அறிவர். இடையறாத் துயரத்துடன் நாட்கள் கழிந்தன.

அண்மையில் அவனுக்கு மணம்முடிக்க நடந்த முயற்சி தோல்வியுற்றதால் ஏற்பட்ட அவமானத்தை மிட்கா இன்னும் மறந்துவிடவில்லை. அவன் சிடுசிடுப்புடன், பித்தனைப்போல் திரிந்தான். தினசரி மாலையில் அவன் வெளியே சென்று விடுவான்; அபூர்வமாகத்தான் பொழுது புலருமுன் வீடு திரும்புவான். கிராமத்திலுள்ள நெறிதவறிய பெண்களுடன் அவன் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தான். ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவ் வீட்டில் காசு வைத்துச் சீட்டாடினான். அவன் நடத்தையை அவன் தந்தை கவனித்தான். ஆனால் அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

ஈஸ்டருக்கு முன் மோகோவ் கடைக்கு அருகில் பண்டாலிமான் ப்ரொக்கோபீவிச்சை நடாலியா சந்தித்தாள்; அவன் அவளை அழைத்தான்.

“ஒரு நிமிடம் நில்!”

அவன் நின்றான். தன் மாமனாரின் முகத்தைக் கண்டதும் அவள் உள்ளம் ஏங்கிற்று; ஏனெனில் அந்த முகம் அவளுக்குக் கிரெகரை நினைவூட்டிற்று.

“இந்த கிழவர்களை என்றாவது வந்து பார்க்கக்கூடாதா?” என்று கிழவன் கூச்சத்துடன் கேட்டான். அவளுக்குத் தானே ஏதோ தீங்கிழைத்துவிட்டதைப்போல் அவள் கண்களைச் சந்திக்க அஞ்சினான். “உன்னைக் காண என் மனைவி ஆசைப் படுகிறாள்..... நீ ஒரு நாள் வருவாயல்லவா?”

நடாலியாவின் மயக்கம் தெளிந்தது. “நன்றி.....” ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டு, “அப்பா” என்று சொல்ல அவள் விரும்பினாள். “பண்டாலி ப்ரொக்கோபீவிச், வீட்டிலே எனக்கு நிறைய வேலை இருந்தது”.

“நம் கிரிஷ்கா.....” கிழவன் வெறுப்புடன் தலையைக் குலுக்கினான். “நம்மை அவன் ஏமாற்றிவிட்டான், திருடன்! நாம் எவ்வளவு சுமுகமாக வாழ்ந்தோம்!”

“நல்லது அப்பா!” உரத்த குரலில் நடாலியா பேசினாள். “எதற்கும் நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை”.

நடாலியாவின் கண்கள் கண்ணீரால் நிறைவதைக் கண்டதும் பண்டாலிமான் பதறினான். அழ வேண்டும் என்ற ஆசையைத் தடுக்க அவள் உதடுகளை இறுக முடிக்கொண்டாள்.

“போய் வருகிறேன், அன்பே!” என்றான் பண்டாலிமான். “அவனை எண்ணி வருந்தாதே, பன்றி மகனை! உன் சிறு விரல் நகத்திற்குக்கூட ஈடாக மாட்டான். அவன் திரும்பி வரலாம். அவனைக் காண நான் விரும்புகிறேன்; அவன் மட்டும் சிக்கிக் கொண்டால்.....”

தலையைக் குனிந்துகொண்டு நடாலியா நடந்தாள். ஒருவதற்கு ஆயத்தமாவதைப்போல் கால்களை மாற்றி மாற்றி ஊன்றிக்கொண்டு பண்டாலிமான் நின்றான். முனையில் திரும்பியதும் அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். கம்பைப் பலமாக ஊன்றிக்கொண்டு கிழவன் சதுக்கத்தைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

16

வசந்தகாலம் நெருங்கியதும் ஸ்டாக்மான் தொழிற்சாலையில் அடிக்கடி கூட்டம் நடைபெறவில்லை. கிராம வாசிகள் வயலுக்குச் செல்லத் தயார் செய்துகொண்டிருந்தனர். ஆலையிலிருந்து எஞ்சின் வேலை செய்யும் ஐவான் அலெக்ஸி

விச்சம், நேவும் டேவிட்டையும் உடன் அழைத்து வந்தனர். புனித வியாழனன்று அவர்கள் பொழுது சாயுமுன் கூடினர். ஐம்பது கோபெக் நாணயத்தால் செய்யப்பட்ட ஒரு மோதிரத்தை ஸ்டாக்மான் சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தான். அந்திச் சூரியன் கிரணங்கள் ஜன்னல் வழியாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்தது. ஒரு ஜதை இடுக்கியை எடுத்து அதைச் சுற்றினான், இஞ்சின் டிரைவர்.

“ஒரு பிஸ்டனைப்பற்றிக் கேட்க நான் அன்றொரு நாள் எஜமானனிடம் சென்றேன்” என்றான் அவன். “அதை மில்லெ ரோவாவுக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. ஏனெனில் அதை இங்கே பழுதுபார்க்க முடியாது. அது இவ்வளவு நீளம் பிளந்துவிட்டது”. நீளத்தைக் குறிக்க அவன் சுண்டுவிசைக் காட்டினான்.

“மில்லெரோவாவில் ஒரு தொழிற்சாலை இருக்கிறதா?” நாணயத்தை அராவி வெள்ளி இழையைத் தூவிக்கொண்டு ஸ்டாக்மான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான்.

“ஒரு எஃகுத் தொழிற்சாலை இருக்கிறது. சென்ற வருடம் அங்கே நான் சில நாட்கள் வேலை செய்தேன்”.

“ரொம்பத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்களா?”

“சுமார் நானூறு பேர் இருக்கிறார்கள்”.

“அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்?” ஸ்டாக்மான் வாயிலிருந்து உறுதியுடன் இந்த வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

“அவர்கள் நன்றாக இருக்கிறார்கள். உங்களுடைய பாட்டாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களல்ல அவர்கள். அவர்கள் மக்குகள்”.

“அது ஏன்?” என்று கேட்டான் நேவி. அவன் தன் கைகளை முழங்கால்களுக்கிடையில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்டாக்மானுடன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

ஆலைத்தொழிலாளி டேவிட்டின் தலை முழுதும் எஃகு தூள்கள் படிந்து நரைத்துப்போன மாதிரி இருந்தது. மாவரைக்கும் அதிரல் சத்தத்தைக் கேட்டவாறு புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் நடமாடிக்கொண்டிருந்தான். தனது பூட்ஸ்களால் தரையில் சிதறிக்கிடந்த தூள்களைக் கிளறிக்கொண்டே

நடந்தான்; உதிர்ந்த இலைகள் நிறைந்த அருவியில் நடப்பது போலிருந்தது அவனது நடை.

“ஏனெனில் அவர்கள் ரொம்ப சுபிட்சமாக சுகவாழ்வு நடத்துகிறார்கள். ஒவ்வொருவனுக்கும் சின்னஞ்சிறிய சொந்த வீடும், மனைவியும், சகலவிதமான வசதிகளும் இருக்கின்றன. அவர்களில் பாதிப் பேர்கள் பாப்டிஸ்டுகள். எஜமானன்தான் அவர்கள் உபதேசி. ஒருவன் மூக்கை இன்னொருவன் சப்புகிறான். அவர்கள் மூக்கில் படிந்திருக்கும் அழுக்கை மண்வெட்டிகளால் கூடச் சுரண்டியெடுக்க முடியாது”.

“ஐவான் அலெக்ஸிவிச்! இந்த பாப்டிஸ்டுகள் எப்படிப் பட்டவர்கள்” என்று அந்த வார்த்தையை அதுவரை கேட்டிராதவன் போல் கேட்டான் டேவிட்.

“பாப்டிஸ்டுகளா?” அவர்கள் கடவுளைத் தங்களுக்குப் பிடித்த முறையில் வழிபடுபவர்கள் - பழைய சமயவாதிகள் போன்ற ஒரு பகுதியினர்”.

ஒவ்வொரு முட்டாளும் தனக்குப் பிடித்த காரியத்தில் அளவுகடந்து மயங்கிவிடுகிறான்” என்றான் நேவ்.

“நல்லது, நான் செர்ஜி பிளாட்டோனோவிச்சிடம் சென்றேன்” என்று கூறி ஐவான் அலெக்ஸிவிச் கதையைத் தொடர்ந்தான். “அங்கே அட்யோபின் இருந்ததால், என்னை வெளியே காத்திருக்கச் சொன்னான். நான் கீழே உட்கார்ந்தேன். கதவிடுக்கு வழியாக அவர்கள் பேச்சு எனக்குக் கேட்டது. ஜெர்மானியருடன் அதி விரைவில் போர் ஆரம்பமாகுமென்று மோகோவ் சொன்னான். இதை அவன் புத்தகத்தில் படித்தானாம். ஜெர்மனிக்கும் ரஷியாவுக்குமிடையே யுத்தம் நடக்க இடமில்லை என்றான் அட்யோபின்.

“ஏனெனில் ஜெர்மானியருக்கு நமது தானியம் தேவையென்றும் இன்னொருவன் சொன்னான். ஐவான் அலெக்ஸிவிச் மேலும் தான் கேட்டதை விவரித்தான்: “பிறகு மூன்றாவது குரல் எனக்குக் கேட்டது. அது கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ச்கியின் புதல்வனின் குரல் என்பதை நான் பிறகு தெரிந்துகொண்டேன். ஜெர்மனிக்கும் பிரான்சுக்கும் யுத்தம் நடக்கும்” என்றான் அவன். “திராட்சைத் தோட்டங்களுக்காக ஜெர்மனியும் பிரான்சும் போராடும். ஆனால் அதற்கும் நமக்கும் சம்பந்தமில்லை, நீ என்ன

நினைக்கிறாய், ஒஸிப் டேவிடோவிச்?" என்று ஸ்டாக் மானைக் கேட்டான் ஐவான்.

“தீர்க்கதரிசனம் கூற எனக்குத் திறமையில்லை” என்று தன் கையிலிருக்கும் மோதிரத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு ஸ்டாக்மான் சொன்னான்.

“யுத்தம் ஆரம்பமானால், நாமும் ஈடுபட நேரும். நாம் விரும்பினாலும் விரும்பவில்லையென்றாலும், நமது சிண்டைப் பிடித்து அவர்கள் இழுத்துச் செல்வார்கள்” என்றான் நேவ்.

“விஷயம் இப்படித்தானிருக்கும்” என்றான் ஸ்டாக்மான். பக்குவமாக இஞ்சின் டிரைவர் கையிலிருந்த இடுக்கியை அவன் எடுத்தான். அவன் ஆர்வத்துடன் பேசினான். நிலைமையை மிகத்தெளிவாக்குவது அவன் நோக்கம் போலும். சுகமாக பெஞ்சில் உட்கார்ந்தான் நேவ்; டேவிடின் அதரங்கள் ‘ஓ’ என ஒலி எழுப்பும் வகையில் பிளந்தன. அதன்மூலம் அவன் பற்கள் தெரிந்தன. வியாபாரச் சந்தைகள் பிடிப்பதற்காகவும், காலனி களுக்காகவும் முதலாளித்துவ நாடுகள் நடத்தும் போராட்டத்தை அவன் சுருக்கமாக விளக்கினான். அவன் பேசி முடித்ததும் ஐவான் அலெக்ஸிவிச் ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

“சரி. ஆனால் இதற்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“மற்றவர்கள் கிளப்பும் களேபரத்தினால் உனது தலைக்கும் வெடி வந்துவிடும்” என்று கூறி புன்னகை புரிந்தான் ஸ்டாக்மான்.

“குழந்தையைப்போல் பேசாதே!” என்று நையாண்டி செய்து பேசினான் நேவ், “எஜமானர்கள் சண்டையிட்டால் அவர்களது பணியாட்களின் ரத்தம் கொதிக்கும் என்னும் பழமொழி உனக்குத் தெரியுமா?”

“ஹும்” என்று உறுமினான் ஐவான் அலெக்ஸிவிச். அவன் அவ்வாறு செய்தது அவன் மனதை அழுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஆழ்ந்த சிந்தனையை வெளியிடுவது போலிருந்தது.

“மோகோவ் வீட்டிற்கு விஸ்ட்னிட்ஸ்கி அடிக்கடி எதற்காக வருகிறான்? அவன் மகளைப் பெண் கேட்கவா?” டேவிட் கேட்ட கேள்வி இது.

“அந்தக் குருஷிநோவ் ஒரு போக்கிரி; ஏற்கெனவே அவன் மீது கை வைத்துவிட்டான்” என்று விஷமத்தனமாகக் குறுக்கிட்டுப் பேசினான் நேவ்.

இதைக் கேட்டதும் தன் முழங்காலில் யாரோ சாட்டையால் அடிப்பதுபோல் அதிர்ச்சியடைந்தான் ஐவான் அலெக்ஸிவிச்.

“டேய்! நீ என்னடா சொன்னாய்?”

“இவன் இதுவரை தூங்கிக்கொண்டிருந்தான் போலிருக்கிறது. நாங்கள் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கியைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்”.

“அவன் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தான். ஆம், இதோ இன்னும் சில செய்திகள்; நான் வீட்டிற்கு வெளியே சென்றதும், நான் கண்டேன்..... யாரையென்று நினைக்கிறாய்? கிரெகர் மெலெக்காவை! கையில் சவுக்கை வைத்துக்கொண்டு அவன் வெளியே நின்றிருக்கொண்டிருந்தான். “கிரிகரி! இங்கு நீ எதற்காக நிற்கிறாய்?” என்று கேட்டேன். “படைத்தலைவன் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கியை மில்லெரோவ் ரயில் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப் போகிறேன்” என்று பதிலளித்தான்.

“அவன் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கியின் வண்டிக்காரன்” என்று விளக்கினான் டேவிட்.

“பணக்காரரின் உணவுத்தட்டிலிருந்து உதிர்வதைப் பொறுக்கித் தின்கிறானாக்கும்”.

“நீ சங்கிலியால் கட்டப்பட்ட நாய் போன்றவன் நேவ். யாரைக் கண்டாலும் குரைப்பாய்”.

பேச்சுவார்த்தை சுவாரஸ்யம் குறைந்தது. ஐவான் அலெக்ஸிவிச் வெளியே போவதற்கு எழுந்தான்.

“பணிபுரிய விரைகிறான் போலிருக்கிறது” என நேவ் கிண்டல் செய்தான்.

“நான் தினம் தவறாமல் நிறைய வேலை செய்துகொண்டு தானிருக்கிறேன்”.

நேரமாய்விட்டதால், புறப்பட ஆயத்தமானான் ஐவான் அலெக்ஸிவிச். விருந்தினரைக் கேட் வரையில் சென்று

வழியனுப்பினான் ஸ்டாக்மான். பிறகு தொழிற்சாலைக் கதவைப் பூட்டிவிட்டு அவன் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

ஈஸ்டர் ஞாயிற்றுக்கு முதல் நாள் இரவு வானவெளியில் கருமேகம் அடர்ந்திருந்தது. மழை பெய்யத் தொடங்கியது. இருள் கிராமத்தைக் கவிழ்ந்துகொண்டிருந்தது. இருள் மூளும் நேரத்தில் டான் நதியில் பனிக்கட்டி வெடித்து, பனி உருகி நீர் கிளம்பிற்று. சுமார் நான்கு மைல் தூரம்வரை பனி வெடித்து உருகி நீர் பெருக ஆரம்பித்தது. நீர் அலைமோதிக்கொண்டு சரிந்து வருகையில் மாதா கோவில் மணி தாளம் தவறாமல் ஒலித்தது. டான் நதி இடதுபுறம் திரும்புமிடத்தில் பனி தேங்கியிருந்தது. அந்தப் பனிக்கட்டிமீது நீர் மோதும் சத்தம் கிராம மக்களுக்குக் கேட்டியது. சிறுவர்கள் கும்பலாக ஆலய முன்புறம்வந்து கூடினர். ஆலயக்கதவு வழியாகப் பிரார்த்தனை ஒலி லேசாகக் கேட்டது. ஜன்னல்கள் மூலமாக ஆலய விளக்கொளி வீசிற்று. ஆலய முற்றத்தில் சிறுவர்கள் சிறுமிகளை முத்தமிட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்; ஆபாசக் கதைகள் சொல்லி வம்பளந்தனர்.

ஆலயச் சாமியார் வீட்டில் ஜில்லாவின் பிற பகுதிகளிலிருந்து வந்த கொஸாக்கியர்கள் கூடியிருந்தனர். களைத்துச் சலித்துப்போன அவர்கள் புழுக்கமாயிருந்த அந்த அறையில் பெஞ்சுகளிலும் தரையிலும் படுத்துத் தூங்கினர்.

கோணல்மாணலான படிக்கட்டுகளில் ஆடவர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் புகைபிடித்துக்கொண்டும், பனிக் காலப் பயிர்கள் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

“நீங்கள் எப்போது வயல்வெளிக்குச் செல்வீர்கள்?”

“தாமஸ் விழாவன்று செல்வோம் என நினைக்கிறேன்”.

“உங்களுக்கு அது நல்லதுதான். உங்கள் நிலங்கள் மணற் பாங்கானவை”.

“சில மணற்பாங்குதான். ஆனால் வாய்க்காலுக்கு இப்புறம் ஒரு உப்புப்படிந்த நிலமிருக்கிறது”.

“பூமியில் இப்போது நிரம்ப ஈரம் இருக்கும்”.

“சென்ற வருடம் நாங்கள் உழுதபொழுது நிலம் களிமண் நிறைந்து ரப்பர்போல் இருந்தது”.

“துனியா நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” வீட்டுப் படிக்கட்டிலிருந்து ஒரு உரத்த குரல் எழும்பிற்று.

ஆலய முற்றத்திலிருந்து கரடுமுரடான குரலில் “முத்தமிட்டு விளையாட இது ஏற்ற இடம்தான் இது! போக்கிரிச் சிறுவர்களே! ஒடுங்கள் இங்கிருந்து!” என்று கேட்டது.

இதற்குப் பதில் கூறும் முறையில் இருட்டிலிருந்து ஒரு சிறுவன் குரல் கேட்டது. “உனக்கேற்ற ஜோடி கிடைக்க வில்லையா? நமது முற்றத்திலுள்ள நாயை முத்தமிடு” என்றது அக் குரல்.

“நாயென்றா சொல்லுகிறாய். உனக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்கிறேன் இரு”.

மக்கள் ஓடுகிற சத்தமும், பாவாடைகள் சலசலக்கும் சத்தமும் கேட்டது.

கூரைகளிலிருந்து நீர் கொட்டிற்று. மீண்டும் ஓர் தாழ்ந்த குரல் கேட்டது.

பிரொக்கோரிடமிருந்து ஒரு கலப்பையை வாங்க முயற்சிக்கிறேன். அதற்காக அவனுக்குப் பன்னிரண்டு ரூபிள்கள் கொடுக்கிறேன் என்றேன். ஆனால் அதை அவன் ஏற்கவில்லை. மலிவு விலைக்கு அவன் கொடுக்க இணங்கவில்லை”.

டான் நதியிலிருந்து காற்றில் வந்த சத்தம் உயர்ந்த நல்லுடை உடுத்திய ஒரு பெண் நடக்கையில் அவள் பாவாடைச் சலசலப்பால் ஏற்படும் சத்தம் போலிருந்தது.

நள்ளிரவில் மிட்கா குருஷிநோவ் சேணம் பூட்டப்படாத குதிரைமீது அமர்ந்து அந்த இருட்டில் ஆலயத்தை நோக்கி வந்தான். அதன் லகாணை அதன் பிடரியில் கட்டிவிட்டு வியர்த்துக் கொட்ட அதைப் பக்கவாட்டில் அடித்தான். குதிரை காலடிச் சத்தத்தைச் சிறிதுநேரம் கேட்டுவிட்டுத் தனது பெல்டைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு ஆலய முற்றத்தில் நுழைந்தான். வாயிலருகில் சென்றதும் தனது தொப்பியைக் கழற்றிவிட்டுப் பக்தியுடன் தலைகுனிந்து, அருகில் நிற்குகொண்டிருந்த பெண்களை நெட்டித் தள்ளிவிட்டுச் சிலுவையை நோக்கி நடந்தான். இடதுபுறம் கொஸாக்கியர்கள் குழுமியிருந்தனர்; வலதுபுறம் பெண்கள் நிறைந்திருந்தனர். தனது தந்தை முதல்

வரிசையிலிருப்பதை மிட்கா கண்டான். அவரது முழங்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவர் காதோடு காதாக “அப்பா! சற்று வெளியே வாருங்கள்” என்றான்.

ஆலயத்திற்கு வெளியே முண்டியடித்துக்கொண்டு வெளியேறுகையில் அவனது நாசி துடித்தது. அரக்கு உருகும் நாற்றம், கூடியுள்ள பெண்களின் வியர்வை நாற்றம், புனித விழாக்களின்போது மட்டுமே வெளியே நெருக்கப்படும் ஆலய உடை நாற்றம், தோல் ஈரத்தின் நாற்றம், கற்பூரவில்லைகள் நாற்றம் யாவும் சேர்ந்து அவனைத் திணற அடித்தது.

முன்பகுதிக்குச் சென்றதும் மிட்கா தந்தையுடன் காதோடு தன் உதடுகளை ஒட்டி “நடாலியா செத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்” என்றான்.

17

யூஜெனியுடன் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்ற கிரெகர் பாம்பு ஞாயிறன்று திரும்பி வந்தான். பணிக்கட்டி உருகிவிட்டது; பாதை சுத்தமாய்விட்டது.

ஸ்டேஷனிலிருந்து இருபது மைல் தூரத்திற்கு உக்ரேனியக் கிராமம் திரும்பி வரும்வழியில் ஒரு அருவியைக் கடக்கும் பொழுது தன் குதிரைகளைப் பறிகொடுக்காமல் அவன் மயிரிழையில் தப்பினான். முன்மாலையில் அவன் கிராமத்தை அடைந்தான். முன்இரவு பனி உருகி, அருவி நிறைந்தோடிற்று. குதிரைகளுக்குத் தீனிபோட அவன் தங்கிய விடுதி அருவியின் அக்கரையில் இருந்தது. இரவில் நீர் பெருகலாம். எனவே தாமதியாமல் அருவியைக் கடக்க அவன் முடிவு செய்தான். ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றபொழுது அருவியைக் கடந்த அதே இடத்திற்கு அவன் சென்றான். அருவி இரு கரையும் பெருகிச் சிறிப் பாய்ந்தது. வேலியின் ஒரு பகுதியும், வண்டிச்சக்கரத்தின் பாதியும் மத்தியில் கழன்றுகொண்டிருந்தது. ஓரத்து மணலில் பனிவண்டியின் அடையாளம் தெரிந்தது. குதிரைகளை நிறுத்தி, அடையாளத்தைக் கூர்ந்து கவனிப்பதற்காக அவன் கீழே குதித்தான். அருவிக் கரையில் அது சிறிது இடதுபக்கம் திரும்பித் தண்ணீரில் மறைந்தது. அக்கரையின் தூரத்தை அவன் கண்களால் அளந்தான். அதிகமாகப் போனால் ஐம்பது அடி தூரமிருக்கும். குதிரைகளை அணுகி, அணிகலன்கள் சரியாக

இருக்கின்றனவா என்று பரிசோதித்தான். அப்பொழுது அருகிலிருந்த ஒரு குடிசையிலிருந்து ஒரு உக்ரேனியன் அவனை நோக்கி வந்தான்.

“இங்கே நதியைக் கடக்க ஆபத்தில்லாத இடம் இருக்கிறதா?” பாய்ந்து செல்லும் தண்ணீரைச் சவுக்கால் கட்டிக்காட்டிக் கிரெகர் அவனைக் கேட்டான்.

“அந்த வழியாக, காலையில் சிலர் நதியைக் கடந்தனர்”.

“அங்கே அதிக ஆழமா?”

“இல்லை. ஆனால் வண்டியில் தண்ணீர் ஏறலாம்”.

கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, அதட்டும் குரலில் குதிரைகளை நடக்குமாறு தூண்டினான் கிரெகர். விருப்ப மின்றி இணங்கிக்கொண்டு தண்ணீரை நுகர்ந்துகொண்டும் அவை நகர்ந்தன. சவுக்கைச் சொடுக்கிவிட்டு, கிரெகர் ஆசனத்தில் நின்றான்.

இடதுபுறமிருந்த குதிரை தலையைக் குலுக்கிவிட்டு, திடீரென்று வண்டியின் இழுவை வாரை இழுத்தது. கிரெகர் தன் கால்பக்கம் பார்த்தான். வண்டியின் முன்புறத்தில் தண்ணீர் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. ஆரம்பத்தில் முழங்கால் தண்ணீரில் குதிரைகள் நடந்தன. ஆனால் திடீரென்று தண்ணீர் அவைகளின் மார்புகளைத் தொட்டது. அவைகளைத் திருப்ப கிரெகர் முயன்றான். ஆனால் அவை கட்டுப்பட மறுத்துவிட்டு, நீந்த ஆரம்பித்தன. வண்டியின் பின்புறத்தை நதியின் வேகம் தூக்கி யடித்தது; குதிரைகளின் தலைகள் எதிர்ப்பக்கம் திரும்பின. அவைகளின் முதுகுகளின்மீது தண்ணீர் அலை அலையாகப் பாய்ந்தது; வண்டி அசைந்தது; அவைகளைப் பின்னுக்கு இழுத்தது.

“ஏய்! ஏய்! வலதுபக்கம் செல்!” என்று கூவினான் அந்த உக்ரேனியன், தன் கம்பளித் தொப்பியை வீசிக்கொண்டு.

கோபத்தால் குமுறிக்கொண்டு, இடைவிடாது குதிரை களைத் தூண்டினான் கிரெகர். வண்டிக்குப் பின்னே தண்ணீர் சுழன்று பாய்ந்தது. முன்னிரவு அடித்துச் செல்லப்பட்ட பாலத்தின் கம்பத்தில் வண்டி இடித்ததால், கவிழ்ந்தது. முனகிக் கொண்டு தலைகீழாக நதியில் கிரெகர் குதித்தான். ஆனால்

அவன் கடிவாளக் கயிறுகளை மட்டும் விடவே இல்லை. அவன் ஆட்டுத்தோலின் ஓரங்கள் அவனை இழுத்தன. வண்டிக்கு அருகில் அவன் முன்னும் பின்னும் எறியப்பட்டான். ஒரு கொடிக்கயிறைப் பற்றி, கடிவாளத்தைவிட்டு, அசைந்தாடும் மரங்களை நோக்கி அவன் சென்றான். மரத்தைப் பிடிக்கும் தருணத்தில், நதியின் வேகத்துடன் போராடிக்கொண்டிருந்த குதிரைகளில் ஒன்று பின்னங்காலால் எட்டி உதைத்தது. அது கிரெகரின் முழங்காலில் பட்டது. மூச்சுத்திணற, கைகளை நீட்டி வண்டியின் இழுவை வாரைப் பற்றினான். குளிரால் உடல் நடுங்க, அவன் ஒருவாறு குதிரையின் தரையை அணுகினான். பீதியடைந்த கண்களால் அது அவனை உற்றுப் பார்த்தது.

நழுவும் தோல்கடிவாளத்தைப் பிடிக்க இடைவிடாது அவன் முயன்றான். ஆனால் அது அவன் கையில் சிக்கவில்லை. ஒருவிதமாக அவன் கடிவாளத்தைப் பற்றினான். திடீரென்று அவன் கால்கள் தரையில் பட்டன. கரையை அடைந்த அவன் மீது குதிரைகளின் மார்புகள் பட்டதால் அவன் கீழே விழுந்தான்.

அவனை மிதித்துக்கொண்டு, வண்டியை கரைக்கு இழுத்து, சில அடிதூரம் முன்சென்றுவிட்டு, குதிரைகள் நின்றன. அவை களைத்திருந்தன; நடுங்கின; நுரை கக்கின. வலி தெரியாமல், கிரெகர் குதித்தெழுந்தான். குளிர் அவனை ஆட்கொண்டது. குதிரைகளைவிட அவன் அதிகமாக நடுங்கினான். எழுந்து நிற்கக் கற்கும் குழந்தையைப்போல் அவன் கால்கள் தள்ளாடின. தன் பலத்தையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி, வண்டியை நிமிர்த்தி, வெப்ப மடைவதற்காக அவன் குதிரைகளை வேகமாக ஓட்டினான். எதிரியைத் தாக்குவதைப்போல், அவன் வீதியில் பாய்ந்து சென்றான். வேகத்தைக் குறைக்காமல் திறந்துகிடந்த முதல் கேட்டில் அவன் வண்டியைத் திருப்பினான்.

அதிர்ஷ்டவசமாக, விருந்தோம்பும் ஒரு உக்ரேனியன் வீட்டிற்கு அவன் சென்றான். குதிரைகளைக் கவனிக்கத் தனது புதல்வனை அனுப்பிவிட்டு, உடைகளைக் கழற்ற, கிரெகருக்கு அவன் உதவிபுரிந்தான். சந்தேகத்திற்கு இடமற்ற குரலில் அடுப்பைப் பற்றவைக்குமாறு தன் மனைவிக்கு அவன் கட்டளையிட்டான். தன் உடை உலரும்வரை, விருந்திடுவோன் உடைகளை அணிந்துகொண்டு, குளிர்காயும் அடுப்பின்மீது கிரெகர் படுத்திருந்தான். உணவருந்திவிட்டு, அவன் தூங்கினான்.

பொழுது புலர வெகுநேரத்திற்குமுன் கிரெகர் புறப்பட்டான். இன்னும் எண்பத்தைந்து மைல்கள் அவன் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். எனவே ஒவ்வொரு நிமிடமும் விலைமதிக்க முடியாதது. வெள்ளக்காடாகக் கிடக்கும் மைதானம் அருகில் இருக்கிறது. சின்னஞ்சிறிய நீர்க்கால்களும் கூட, சுழன்று பாயும் நதியைப் போன்றிருந்தன.

கரிய, வெறிச்சென்றிருந்த வீதி, குதிரைகளுக்கு அலுப்பைத் தந்தது. காலை மூடுபனியிலே பொதிந்து கிடந்த வீதியில் மூன்று மைல்களைக் கடந்து விலகி இருந்த ஒரு கிராமத்தையடைந்து, ஒரு குறுக்குப் பாதையில் அவன் நின்றான். குதிரைகளின் தேகங்கள் வியர்வையால் புகைந்தன. அவனுக்கு முன்னே பனிவண்டியின் அடையாளம் தெளிவாக நின்றது. பனி வண்டியைக் கைவிட்டுவிட்டு, ஒரு குதிரைமீது அவன் ஏறி உட்கார்ந்து, இன்னொரு குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து, இரண்டு குதிரைகளையும் நடத்திச் சென்றான். பாம் ஞாயிறன்று காலை அவன் யாகோட்னோவை அடைந்தான்.

அவன் பிரயாணக் கதையை, கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி கவனமாகக் கேட்டுவிட்டு, குதிரைகளைப் பார்க்கச் சென்றான். ஸாஷ்கா அவைகளை மேலும் கீழும் நடத்திக்கொண்டிருந்தான். வீங்கியிருக்கும் அவைகளின் விலாவை, கோபத்துடன் அவன் உற்றுப் பார்த்தான்.

“அவைகள் எப்படி இருக்கின்றன?” என்று எஜமானன் கேட்டான். “அவைகளை அதிகமாக ஓட வைக்கவில்லை அல்லவா?”

“இல்லை. ஒரு குதிரையின் நெஞ்சில் பட்டை சிறிது உராய்ந்திருக்கிறது; அதனால் பாதகமில்லை”.

“போய் ஒய்வெடு” தன் கையால் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி கிரெகரைச் சுட்டிக்காட்டினான். கிரெகர் தன் அறைக்குச் சென்றான். ஆனால் ஓர் இரவு மட்டும்தான் அவனுக்கு ஓய்வு கிடைத்தது. மறுநாள் காலை வென்யாமின் அவனை அழைத்தான்.

“கிரெகர், எஜமானர் உன்னை உடனே வரச் சொல்லுகிறார்”.

பட்டுச் செருப்பை போட்டுக்கொண்டு மண்டபத்தில் தளபதி நடந்துகொண்டிருந்தான். கிரெகர் இருமுறை இருமிய பிறகுதான் அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“என்ன வேண்டும்?”

“நீங்கள் வரச் சொன்னீர்களாம்”.

“ஆம்! என் குதிரைக்கும் பொலி குதிரைக்கும் சேணங்கள் பூட்டு. நாய்களுக்குத் தீனி கொடுக்க வேண்டாமென்று லூக்கேரியாவிடம் சொல். அவை வேட்டைக்கு வருகின்றன”.

கிரெகர் வெளியே செல்லத் திரும்பினான். உரக்கக் கூச்சலிட்டு எஜமானன் அவனை நிறுத்தினான்: “உனக்குக் கேட்டதா? நீயும் என்னுடன் வர வேண்டும்”.

கிரெகரின் சட்டைப் பையில் ஒரு பணியாரத்தைத் திணித்துவிட்டு, “ஒரு மனிதனை உணவுகொள்ளக்கூட விட மாட்டான். அவனை சைத்தான் பிடித்துக்கொள்ளட்டும், கிரிஷா! கம்பளித் துண்டையாவது அணிந்துகொள்” என்று கூறினான் அக்ஸீனியா.

சேணங்கள் பூட்டிய குதிரைகளை வேலிக்கு நடத்திச் சென்றான், கிரெகர். போகும்பொழுது நாய்களை அழைக்கச் சீழ்க்கையடித்தான். லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி வெளியே வந்தான். நீலச் சட்டையும், அலங்கரிக்கப்பட்ட பெட்டும் அவன் அணிந்திருந்தான். ஒரு பிளாஸ்க் அவன் முதுகில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் கையிலே தொங்கிய சவுக்கு, பாம்பைப் போல் நெளிந்தது.

எஜமானன் ஏறுவதற்காகக் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற கிரெகர், குதிரைமீது லாவகமாக அவன் ஏறி உட்கார்ந்ததைக் கண்டு வியந்தான். “என்னை நெருங்கிப் பின்னே வா” என்று நறுக்காகக் கட்டளையிட்டுவிட்டு, கையுறை அணிந்த கையால் கடிவாள வாரை ஆசையோடு பிடித்தான் தளபதி.

பொலி குதிரைமீது கிரெகர் சவாரி செய்தான். அதன் பின்னர் கால்களுக்கு லாடம் அடிக்கப்படாததால், பணிக்கட்டி மீது நடந்தபொழுது அது தடுக்கி, பின்னங்கால்களை மடக்கி உட்கார்ந்தது. கிழட்டுத் தளபதி உறுதியாக உட்கார்ந்து கொண்டான்.

கடிவாளத்தைக் கடுமையாக இழுத்ததும், குதிரை கலக்கத் துடன் கழுத்தை வளைத்து, சவாரி செய்பவனைப் பார்த்து

விட்டு, அவன் முழங்கால்களைக் கடிக்க முயன்றது. குன்றின் உச்சியை அடைந்ததும், லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி குதிரையைத் தட்டி விட்டான். வேட்டை நாய்கள் கிரெகரைப் பின்தொடர்ந்தன. ஒரு கிழட்டுப் பெட்டை ஓநாய் பொலி குதிரையின் வாலின் நுனியைத் தொட்டது. பின்னங்கால்களில் உட்கார்ந்து அதைத் தாக்க முயன்றது, குதிரை. ஆனால் ஏக்கத்துடனும், ஒரு கிழவியைப் போல, கிரெகரைப் பார்த்துக்கொண்டு அது சென்றது.

அரைமணி நேரத்தில் தங்கள் இலக்காகிய ஒல்ஷான்ஸ்கி கணவாயை அவர்கள் அடைந்தனர். கணவாயின் மேல்புறத்தை லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி சுற்றிப் பார்வையிட்டான். ஜாக்கிரதையாகக் குழிகளைத் தாண்டி, பள்ளத்தாக்கில் இறங்கினான், கிரெகர். அடிக்கடி அவன் மேலே பார்த்தான். கால்படியில் கால்களை ஊன்றிக்கொண்டு லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி நிற்பதை, அவன் தோப்புக்கு ஊடே கண்டான். கணவாயின் ஓரத்தில் நாய்கள் கூட்டமாக அவனுக்குப் பின்னே ஓடின.

கையுறையைக் கழற்றிவிட்டு, சிகரெட் காகிதத்திற்காகப் பையில் கையை விட்டான் கிரெகர். சிகரெட் பிடிக்க அவன் விரும்பினான்.

“அதைத் துரத்து!” என்று கணவாயின் உச்சியிலிருந்து துப்பாக்கிக் குண்டைப்போல் ஒரு குரல் ஒலித்தது.

கிரெகர் தலையை உயர்த்தியபொழுது, சவுக்கை உயர்த்திக் கொண்டு லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி வேகமாகப் பாய்ந்து வருவதைக் கண்டான்.

“அதைத் துரத்து!”

கணவாயின் சறுக்கும் அடித்தளத்திற்குக் குறுக்கே, தரையில் தேகம் இடிக்க, அசுத்தமான ஒரு ஓநாய் பாய்ந்து சென்றது. அருவியின் கரையைத் தாவிக்கடந்து, அது திரும்பிப் பார்த்தது. அப்பொழுது அது நாய்களைக் கண்டது. கணவாயின் கோடியிலே அதை மடக்கி, அது கானகத்திற்குச் செல்லுவதைத் தடுப்பதை நோக்கமாகக்கொண்டு, நாய்கள் ராணுவ பாணியில் சென்றன.

பந்தைப்போல் தாவி ஓநாய் கானகத்திற்குச் சென்றது. ஓநாய்க்கு எதிரில் பெட்டை வந்தது; இன்னொன்று பெட்டையைப் பின்தொடர்ந்தது. ஓநாய் ஒருகணம் தயங்கிற்று

கணவாயிலிருந்து கிரெகர் மேலே ஏறியதும், ஓநாய் அவன் பார்வையிலிருந்து மறைந்தது. ஒரு மேட்டிலிருந்து அவன் பார்த்தபொழுது, ஓநாய் மைதானத்தில் இருப்பதையும், அது இன்னொரு கணவாயை நோக்கிச் செல்வதையும் கண்டான். அதன் பின்னே வேட்டை நாய்கள் ஓடுவதையும் கிரெகர் கண்டான். சவுக்கின் பிடியால் குதிரையை இடித்துக்கொண்டு ஒரு பக்கமாக லிஸ்ட்னிட்ச்கி செல்வதையும் அவன் கண்டான். ஓநாய் கணவாயை அடைந்ததும் வேட்டை நாய்கள் அதை நெருங்க ஆரம்பித்தன. அந்த வேட்டை நாய்களில் ஒன்று ஓநாயின் பல் இடுக்கில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தொங்கிற்று.

“விடாதே ஓநாயை!” என்கிற கூக்குரல் மீண்டும் ஒலித்தது.

தன் குதிரையைக் கிரெகர் வேகமாகச் செலுத்தி, தனக்கு முன்னே என்ன நடக்கிறது என்பதைக் காண முயன்றான். ஆனால் பயன் ஏதுமில்லை. அவன் கண்களில் கண்ணீர் பெருகிற்று; சீறிப்பாயும் காற்று அவன் காதை அடைத்தது. வேட்டை அளிக்கும் எழுச்சி திடீரென்று அவனை ஆட்கொண்டது. குதிரையின் கழுத்தின்மீது சாய்ந்து, அவன் வாயுவேகத்தில் சென்றான். கணவாயை அவன் அடைந்ததும் அங்கே ஓநாயோ, நாய்களோ காணப்படவில்லை. ஒன்றிரண்டு நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, லிஸ்ட்னிட்ச்கி அவனை அணுகினான். குதிரையை நிறுத்திவிட்டு அவன் கூவினான்:

“அவை எந்த வழியாகச் சென்றன?”

“கணவாய்க்குச் சென்றதென்று நினைக்கிறேன்”.

“இடதுபக்கமிருந்து நீ அவைகளை அணுக. அவைகளைப் பின்தொடர்!” குதிரையின் பக்கவாட்டில் கால்களை அழுத்திக் கொண்டு, வலதுபக்கம் சென்றான், கிழவன். ஒரு பள்ளத்தில் இறங்கி, கூவிக்கொண்டும், சவுக்கை வீசிக்கொண்டும் ஒரு மைல் தூரம் சென்றான், கிரெகர். குதிரையின் குளம்புகள்பட்டு நாற்புறமும் தெறித்த சேறு அவன் முகத்தில் பட்டது. நீண்ட கணவாய் வலதுபக்கம் வளைந்து மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்தது. முதல் பிரிவைக் கடந்ததும், மைதானத்திலே வேட்டை நாய்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஓநாயைத் தூரத்திச் செல்வதை அவன் கண்டான். கணவாயின் மையத்திலிருந்து வெளியேறி, காய்ந்த புதர் நிறைந்த மைதானத்தை நோக்கி, ஓநாய் சென்று கொண்டிருந்தது.

கால்படியில் நின்றுகொண்டு, சட்டையைக் கையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, கிரெகர் அவைகளைக் கவனித்தான். கணநேரம் இடதுபக்கம் பார்த்ததும், தன் கிராமத்திற்கு அருகிலுள்ள மைதானத்தில் தான் இருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். சரத்காலத்தில் அவனும், நடாலியாவும் உழுத நிலம் அருகில் இருந்தது. வேண்டுமென்றே அங்கே குதிரையை நடத்திச் சென்றான். தட்டுத் தடுமாறி மண்ணாங்கட்டிகளமீது குதிரை நடந்த அந்த ஒருசில நிமிடங்களில், அவன் உள்ளத்திலே பீறிட்டெழுந்த, வேட்டையாட வேண்டுமென்னும் ஆசை அழிந்துபோயிற்று. வியர்வையிலே மூழ்கியிருந்த குதிரையைத் தூண்டிவிட்டுவிட்டு, லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி பார்க்கிறானா என்பதை அறியச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான் கிரெகர்.

சிறிதுதூரத்திலிருந்து விவசாயிகள் தங்கும் முகாமை அவன் கண்டான். இன்னும் சிறிதுதூரத்தில் மூன்று ஜதை மாடுகள் மிருதுவான நிலத்தில் கலப்பையை இழுத்துச் செல்வதையும் அவன் கண்டான்.

நிச்சயமாக கிராமத்திலிருந்துதான். அது யார் நிலம்? அது அனிகுஷ்கா நிலமா? கலப்பையை இழுத்துச் செல்லும் மனிதனை அவன் அடையாளம் தெரிந்துகொண்டான்.

கலப்பையை விட்டுவிட்டு, அருகிலிருந்த ஓநாயைத் தூரத்திக்கொண்டு இரண்டு கொஸாக்கியர்கள் ஓடுவதை அவன் கண்டான். சிவப்புத் தொப்பி அணிந்திருந்த ஒருவன் இரும்புக் கம்பியை வீசினான். திடீரென்று ஒரு உழவுகாலில் ஓநாய் உட்கார்ந்தது. முன்னே இருந்த நாய் அதன்மீது பாய்ந்து விழுந்தது. அதன் முன்னங்கால்கள் அதற்குக் கீழே சிக்கிக் கொண்டது. அதைப் பின்தொடர்ந்து வந்த பெட்டை நிற்க முயன்றது; அதனால் அதன் பின்பாகம் உழப்பட்ட நிலத்தில் உராய்ந்தது. ஆனால் உரிய காலத்தில் நிற்க இயலாததால் அது ஓநாய்மீது இடறி விழுந்தது. வேட்டையாடப்பட்ட விலங்கு பலமாகத் தலையைக் குலுக்கிற்று. எனவே பெட்டை அப்பால் விழுந்தது. அதற்குள் வேட்டை நாய்கள் ஓநாயைச் சூழ்ந்து கொண்டன. எல்லாம் உழப்பட்ட நிலத்தில் சில கஜதூரம் திற்குமுன், கிரெகர் தன் குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கினான் கத்தியைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் மண்டியிட்டான்.

“அங்கே! நெஞ்சில்!” என்று கூவினான் இரும்புத்தடி வைத்துக்கொண்டிருந்த கொஸாக்கியன். அது கிரெகர் கேட்டுப் பழகிய குரல். இறைத்துக்கொண்டு, அவன் ஓடிச் சென்று, கிரெகருக்கு அருகில் படுத்துக்கொண்டான். வேட்டையாடப் பட்ட விலங்கின் வயிற்றைக் கவ்விக்கொண்டிருந்த நாயை இழுத்துவிட்டுவிட்டு, ஓநாயின் முன்னங்கால்களை ஒரு கயிறால் அவன் கட்டினான். விலங்கின் மூச்சுக்குழலைத் தடவிக் கண்டுபிடித்து, கத்தியால் அதை அறுத்தான், கிரெகர்.

“நாய்கள்! நாய்கள்! அவைகளைத் துரத்து!” என்று குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கிய கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ச்கி கூவினான்.

சிரமத்துடன் கிரெகர் நாய்களைத் துரத்தினான். பிறகு தன் எஜமானனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தான். சிறிதுதூரத்தில் ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவ் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் முகம் விசித்திரமாக இருந்தது. இரும்புத்தடியை அவன் கைகளில் உருட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

“நீ எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவன்?” என்று ஸ்டெபானைக் கேட்டான் லிஸ்ட்னிட்ச்கி.

“தாதார்ஸ்கியைச் சேர்ந்தவன்” என்று ஸ்டெபான் பதில் சொன்னான். ஒரு நிமிடம் தயங்கிவிட்டு, பிறகு கிரெகர் இருக்கும் பக்கம் ஒரு அடி எடுத்து வைத்தான்.

“உன் பெயரென்ன?” என்று கேட்டான் லிஸ்ட்னிட்ச்கி.

“அஸ்டாகாவ்”.

“நீ எப்பொழுது வீட்டிற்குப் போவாய்?”

“இன்றிரவு”.

ஓநாயை லிஸ்ட்னிட்ச்கி காலால் சுட்டிக்காட்டினான்.

“அந்தப் பிணத்தை எம்மிடம் கொண்டுவந்து கொடு. அதற்காகும் செலவு என்ன ஆனாலும் நான் தருகிறேன்”. முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைக் கைக்குட்டையால் துடைத்து விட்டு, திரும்பி நின்று முதுகில் தொங்கிய பிளாஸ்கை எடுத்தான் கிழவன்.

கிரெகர் தன் குதிரையை அணுகினான். கால்படியில் கால் வைத்ததும், அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். கட்டுப்படுத்த முடியாதபடி நடுங்கிக்கொண்டு, கனத்த பெரிய தன் கைகளை நெஞ்சில் அழுத்திக்கொண்டு, ஸ்டெபான் அவனை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான்.

18

வம்பளப்பதற்காகக் குருஷிநோவின் அண்டை வீட்டுக் காரியாகிய பெலாகேயா மைதானிகோவா வீட்டில் ஈஸ்டர் வெள்ளியன்று பெண்கள் கூடினர். அவன் கணவன் காவ்ரிலா ஈஸ்டருக்கு விடுமுறை பெற முயலுவதாக லோட்சிலிருந்து எழுதியிருந்தான். ஈஸ்டருக்கு முந்தின திங்கட்கிழமையன்றே அவன் சுவர்களுக்கு வெள்ளையடித்து, வீட்டைச் சுத்தம் செய்தான். வியாழக்கிழமையிலிருந்து தன் கணவன் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து வாயிலுக்கு ஓடி, வேலிக்கு அருகில் தலையணி இன்றி நிற்பான். அவள் மெலிந்திருந்தாள். அவள் கருத்தரித்திருப்பது அவள் முகத்தில் தெரிந்தது. உள்ளங்கையால் கண்களை மறைத்துக்கொண்டு, வீதியில் அவன் வருகிறானா என்று அவள் பார்த்தாள். முந்தின வருடம் அவள் கணவன் காவ்ரிலா ரஜாவில் வந்திருந்தான். போலிஷ் சீட்டித் துணியை அன்று தன் மனைவிக்கு அவன் பரிசளித்தான். தன் மனைவியுடன் அவன் நான்கு இரவுகளைக் கழித்தான். ஐந்தாம் நாள் அவன் மிதமிஞ்சிக் குடித்தான்; ஜெர்மன் மொழியிலும், போலிஷ் மொழியிலும் சபித்தான்; பிறகு கண்களில் கண்ணீர் பெருக, போலந்தைப்பற்றிப் பாடப்பட்ட ஒரு பழைய கொஸாக்கியப் பாட்டை அவன் பாடினான். உணவுக்குமுன் அவன் நண்பர்களும், சகோதரர்களும் அவனுடன் குடித்தனர், பாடினர்.

அவன் பாடிய பாட்டு இதுதான்:

போலந்து வளம்பெற்ற நாடெனப் பாடினர்.
ஆனால் சாபத்திற்குள்ளானவர்போல் வறுமை
மிக்க நாடெனக் காண்போம்.
இந்தப் போலந்தில் ஒரு சத்திரம்.
அது அரசனுக்குப் பாத்தியம்.
இந்தச் சத்திரத்தில் மூன்று சிறுவர் குடித்தனர்.

அம் மூவரில் போலந்தியன்; ஒரு பிரஷ்ய நாட்டவன்,
டான் நதிக் கொஸாக்கிய ரஷ்யன்.

பிரஷ்யன் வோட்கா குடித்துவிட்டு அதற்கான
காசைக் கொடுப்பான்.

போலிஷ்காரனும் வோட்காவை அருந்தி
நிரம்பக் காசு கொடுப்பான்.

ஆனால் கொஸாக்கியன் கணக்கின்றிக் குடிப்பான்.
காசு கொடுக்க மாட்டான்.

ஆகையால் சத்திரம் வறுமை நிலையிலிருக்கிறது.
அந்தக் கொஸாக்கியன் விரைவாக நடப்பான்.
மது அளக்கும் பெண் தன்மீது கண்
வைப்பதாக நினைப்பான்.

“கட்டழகி வந்து என்னுடன் வாழ்.

அமைதி நிறைந்த டான் நதிக்கரையில்
என்னுடன் கூடிவாழ்.

டான் நதியில் வாழ் பெண்கள் உன் மாதிரியல்ல.

அவர்கள் நெய்வதில்லை, நூற்பதில்லை,
விதைப்பதில்லை, அறுப்பதில்லை.

ஆனால் ஆனந்த அலங்கார உடை அணிவர்”.

சாப்பாடு முடிந்ததும் காவ்ரிலா தன் குடும்பத்தாரிடம்
விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டான். அன்றிலிருந்து தன்
பாவாடையின் தலைப்பை, பெலாகேயா கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

தான் கருத்தரித்த விதத்தை நடாலியா குருஷிநோவுக்கு
அவள் விளக்கினாள். “காவ்ரிலா வருவதற்கு ஒன்றிரண்டு
நாட்களுக்குமுன் நான் ஒரு கனவு கண்டேன். நான் புல்வெளியில்
சென்றுகொண்டிருந்தபோழுது, சென்ற ஆகஸ்ட் மாதம்
நாங்கள் விற்பனா எங்கள் கிழட்டுப் பசுவை என்னுக்கு முன்னே
கண்டேன். அது நடந்துகொண்டிருந்தது. அதன் மூலைக்காம்பு
களிலிருந்து பால் வடிந்துகொண்டிருந்தது. கடவுளே, இவ்வளவு
மோசமாகவா நான் பால் சுறந்தேன் என்று நான் நினைத்தேன்.
மறுநாள் பால் வாங்கிச் செல்ல, கிழவி ட்ரொஷ்டிக்கா வந்தாள்.
அவளிடம் நான் கண்ட கனவைச் சொன்னேன். மெழுகுவர்த்தி
யிலிருந்து ஒரு துண்டை உடைத்தெடுத்து, அதைப் பத்தாகச்

கற்றி, அதைச் சாணியில் புதைக்கச் சொன்னாள் கிழவி. எனக்கு ஏதோ கெடுதல் வரப்போகிறது என்று அவள் கூறினாள். அவள் சொன்னதைச் செய்ய நான் விரைந்தேன். ஆனால் மெழுகுவத்தி கிடைக்கவில்லை. என்னிடம் ஒன்று இருந்தது என்பது என்னைத் தெரியும். ஆனால் அதைக் குழந்தைகள் எடுத்துச் சென்றிருக்க வேண்டும்; அல்லது கரப்பான் பூச்சிகள் அதைத் தின்றிருக்க வேண்டும். பிறகு காவ்ரிலா வந்தான்; அவனுடன் துரதிரிஷ்டமும் வந்தது. இதற்கு முன் மூன்று வருடங்கள் நான் தொல்பழைய இந்தி வாழ்ந்தேன். இப்பொழுது என்னைப் பார்!” விரல்களால், கர்ப்பவதியாயிருந்த வயிற்றைத் தடவிக் காட்டினாள் அவள்.

கணவனுக்காகக் காத்திருந்த நேரத்தில் பெலாகேயா பட்டபத்தாள். தனிமை அவளுக்குச் சலித்தது. எனவே வெள்ளிக் கிழமை மாலையைத் தன் வீட்டில் கழிக்குமாறு அவள் அண்டை வீட்டுப்பெண்களை அழைத்தாள். பூர்த்தியாக்கப் படாத காலுறையுடன் நடாலியா வந்தாள். ஏனெனில் வசந்தத்தில் தாத்தா கிரிஷாகாவுக்கு அதிகமாகக் குளிரும். அசாதாரண உற்சாகத்துடன் அவள் காணப்பட்டாள். மற்றவர்கள் வேடிக்கை யாகப் பேசியபொழுது, மிதமிஞ்சி அவள் சிரித்தாள். தன் கணவனை நினைத்து ஏங்குவதை அவர்களிடமிருந்து மறைப்பதற்காக அவள் இப்படிச் செய்தாள். பெலாகேயா குளிர் காயும் அடுப்பின்மீது உட்கார்ந்திருந்தாள். ஊதா நரம்புகள் படைத்த, காலுறையணியாத கால்கள் கீழே தொங்கின. இளம் ப்ரோஸியாவுடன் அவள் சரசமாடிக்கொண்டிருந்தாள்:

“உன் கணவனை நீ எப்படி அடித்தாய், ப்ரோஸியா?”

“எப்படியென்று உனக்குத் தெரியாதா? முதுகில், தலையில், எங்கெல்லாம் அடிக்க முடியுமோ அங்கெல்லாம்”.

“அதை நான் கேட்கவில்லை; எதற்காக அடித்தாய் என்று கேட்கிறேன்?”

97488

“அடிக்க வேண்டியிருந்தது” ப்ரோஸியா விருப்பமின்றிச் சொன்னாள்.

“இன்னொரு பெண்ணுடன் உன் கணவன் இருப்பதை நீ கண்டால், நீ மௌனமாக இருப்பாயா?” என்று வேண்டுமென்றே கேட்டாள், ஒரு உயரமான மெலிந்த உடல்படைத்தவள்.

“அதைப்பற்றிச் சொல், ப்ரோஸியா”.

“சொல்லுவதற்கு ஒன்றுமில்லை...”

“பயப்படாதே; இங்கிருப்பவர்களெல்லாம் நண்பர்கள் தான்”.

சூரியகாந்தி விதையின் சக்கையைத் துப்பிவிட்டு, ப்ரோஸியா புன்னகை புரிந்தாள்.

“அவன் நடவடிக்கைகளை நான் நீண்டகாலம் கவனித்தேன். டானுக்கு அக்கரையில் வசிக்கும் நெறிதவறிய ஒரு பெண்ணுடன் அவனை மில்லில் கண்டதாக எனக்கு ஒருவன் சொன்னான். நான் அங்கே சென்று அவர்களைக் கண்டேன்”.

“உன் கணவனிடமிருந்து ஏதாவது தகவல் வந்ததா நடாலியா?” என்று அந்த மெலிந்த பெண் குறுக்கிட்டுக் கேட்டாள்.

“அவர் யாகோட்னோவில் இருக்கிறார்” என்று தணிந்த குரலில் அவள் சொன்னாள்.

“அவனுடன் நீ வாழ விரும்புகிறாயா, இல்லையா?”

“அவள் நினைக்கலாம்; ஆனால் அவன் நினைக்கவில்லை” என்று விருந்திடுபவள் குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள். சுடுரத்தம் முகத்திற்குப் பாய்வதை நடாலியா உணர்ந்தாள். காலுறையைக் குனிந்து பார்த்துக்கொண்டு, ஓரக்கண்ணால் பெண்களைக் கவனித்தாள். அவர்களிடமிருந்து நாணத்தை மறைக்க முடியாதென்பதை உணர்ந்த நடாலியா வேண்டுமென்றே முழங்கால் களிலிருந்து நூல்பந்தைக் கீழே உருட்டி, கீழே குனிந்து, குளிர்ந்த தரையில் விரல்களால் தடவினாள்.

“அவன்மீது துப்பு, பெண்ணே! பெண்ணென்றால் கணவனா கிடைக்க மாட்டான்!” என்று இரக்கம் கலந்த குரலில் ஒரு பெண் உபதேசம் செய்தாள்.

காற்றிலே தீப்பொறி அணைந்து போவதைப்போல, நடாலியாவின் செயற்கை உற்சாகம் மறைந்தது. பெண்கள் வம்பளக்க ஆரம்பித்தனர். மௌனமாக நடாலியா பின்னினாள். விருந்து முடியும்வரை அவள் வலுக்கட்டாயமாக உட்கார்ந்திருந்தாள். பிறகு தெளிவாக உருவெடுக்காத முடிவை ழராய்ந்துகொண்டு அவள் வீட்டிற்குச் சென்றாள். உறுதியற்ற

நிலையை எண்ணி அவள் வெட்கினாள். (கிரெகர் தன்னை நிரந்தரமாகப் பிரிந்துவிட்டானென்று அவள் நம்பவில்லை; அவனை மன்னித்து ஏற்க நடாலியா தயாராக இருந்தாள்). அவள் செயலாற்ற முடிவு செய்தாள். அவன் நிரந்தரமாகவே தன்னைப் பிரிந்துவிட்டானா, அல்லது அவன் மனம் மாறுமா என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக அவனுக்கு ரகசியமாகக் கடிதமெழுத அவள் முடிவு செய்தாள். வீட்டிற்குச் சென்றதும், தன் சிறிய அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு பழைய, தோல் அட்டை உடைய கவிசேஷ புத்தகத்தைக் கிரிஷாகா வாசித்துக் கொண்டிருப்பதை அவள் கண்டாள். மீன்பிடிக்கும் வலையைப் பழுது பார்த்துக்கொண்டு அவள் தந்தை அடுக்களையில் உட்கார்ந்துகொண்டு சமீபத்தில் நடந்த கொலை ஒன்றைப்பற்றி மிக அழகாய் கூறிய கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். குழந்தைகளைப் படுக்க வைத்துவிட்டு, அவள் அம்மா குளிர் காயும் அடுப்பின்மீது படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். ஜாக்கெட்டைக் கழற்றிவிட்டு, நோக்கமின்றி அறை அறையாகச் சென்றாள்.

நடாலியா தன் தாத்தாவின் அறைக்கு முன்னே நின்று விக்கிரகங்களுக்குக் கீழே அடுக்கடுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த வேதப்புத்தகங்களை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“தாத்தா உன்னிடம் காகிதம் ஏதாவது இருக்கிறதா?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“எப்படிப்பட்ட காகிதம்?” என்று கேட்டான் கிரிஷாகா, நெற்றியைச் சுளித்துக்கொண்டு.

“எழுதும் காகிதம்”.

ஸ்தோத்திரப் புத்தகத்தில் தேடி, வாசனையுடைய ஒரு கசங்கிய காகிதத்தை எடுத்தான், கிழவன்.

“பென்சிலும் வேண்டும்”.

“உன் அப்பாவைக் கேள். என்னைத் தொந்தரவு செய்யாமல் அப்பால் போ, அன்பே”.

தன் தந்தையிடமிருந்து ஒரு பெரிய பென்சிலை அவள் பெற்றாள். மேஜைக்கு முன்னே உட்கார்ந்துகொண்டு, வேதனை இதயத்தை அரிக்க, சிரமத்துடன் தன் சிந்தனைக்கு உருவம் கொடுத்தாள்.

“கிரெகர் பாண்டலிவிச்! நான் எப்படி வாழவேண்டும். என் வாழ்க்கை பாழ்பட்டுவிட்டதா. இல்லையா என்பதை நீ சொல்ல மாட்டாயா? நீ வீட்டிலிருந்து வெளியேறினாய். என்னிடம் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாமல். நான் உனக்கு எத்தகைய தீங்கும் இழைக்கவில்லை. என் கைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுவிட்டு, நீ நல்லதற்காகத்தான் போகிறாய் என்பதைச் சொல்ல நான் காத்திருந்தேன். ஆனால் நீ போய் விட்டாய்; சமாதியைப் பூல் மௌனமாக இருக்கிறாய்.

ஆத்திரத்தில் நீ போய்விட்டாய் என்று நான் நினைத்தேன். எனவே உன் வருகைக்காக நான் காத்திருந்தேன். ஆனால் உன் வாழ்வைத் தடைசெய்ய நான் விரும்பவில்லை. இருவரை மண்ணில் புதைப்பதைவிட ஒருவரைப் புதைப்பது பூம். என்மீது இரங்கி, கடிதம் எழுது. அப்பொழுதுதான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இப்பொழுது நான் நடுத்தெருவில் நிற்கிறேன்”.

“இயேசுநாதரை நினைத்தாவது என்மீது கோபப்படாதே. கிரிஷ்கா”.

நடாலியா.

ஹெட் பாபாவுக்கு வோட்கா கொடுப்பதாகக் கூறி, மறுநாள் காலை அவனை யாகோட்னோவுக்குக் கடிதத்துடன் போகச் செய்தாள். வோட்கா கிடைக்குமென்ற ஆசையால் தூண்டப்பட்டு, தன் எஜமானனக்குச் சொல்லாமல் அவன் யாகோட்னோவுக்குக் குதிரைமீது புறப்பட்டான்.

அவன் குதிரைமீது இருந்தது அவலட்சணமாக இருந்தது. அவனது கரடுமுரடான முழங்கைகள் துள்ளின, குதிரையின் ஓட்டத்தால். அங்கே தெருவில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த கொஸாக்கியச் சிறுவர்கள் அவனைப் பலவிதமாகக் கேலி செய்தனர்.

“ஆபாசம் பிடித்த உக்ரேனியன்”.

“ஏய்! ஜாக்கிரதை. கீழே விழுந்துவிடப் போகிறாய்!”

“அவனைப் பார். வேலிமீது உட்கார்ந்துள்ள நாய் மாதிரி!”

பிற்பகலில் அவன் திரும்பி வந்தான். நீல சர்க்கரைப்பை காகிதத் துண்டை அவன் கொண்டுவந்தான். தன் பையிலிருந்து அதை வெளியே எடுக்கும்பொழுது நடாலியாவைப் பார்த்து, கண்சிமிட்டினான்.

“பாதை பயங்கரமாக இருந்தது. என் உடல் குலுங்கி விட்டது” என்று அவன் அறிவித்தான்.

கடிதத்தைப் படித்த நடாலியாவின் முகம் வெளிறிவிட்டது. அந்தக் கடிதத்திலே பொறிக்கப்பட்டிருந்த நான்கு வார்த்தைகள் கூரான பற்கள் இழையை அறுப்பதுபோல் அவள் நெஞ்சை அறுத்தன.

“தனியே இரு. கிரெகர் மெலெக்காவ்”.

தன் சுயபலத்தை நம்பாதவளைப்போல், நடாலியா அவசரமாய் வீட்டிற்குள்ளே சென்று படுக்கையிலே படுத்துக் கொண்டாள். அவள் அம்மா அடுப்பைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஈஸ்டர் ஞாயிறு காலை வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கவும், உரிய காலத்தில் ஈஸ்டர் பணியாரத்தைத் தயாரிக்கவும் அவள் தாய் விரும்பினாள்.

“நடாலியா, இங்கே வந்து எனக்கு ஒத்தாசை செய்” என்று தன் புதல்வியை அவள் அழைத்தாள்.

“எனக்குத் தலையே வலிக்கிறது, அம்மா. நான் இன்னும் சிறிதுநேரம் படுத்திருக்கிறேன்”.

அறைக்குள்ளே அவள் தாய் தலையை நீட்டினாள். “கொஞ்சம் ஊறுகாய்ச் சாறு சாப்பிடு. எல்லாம் நொடிப் பொழுதில் சரியாகிவிடும்” என்றாள்.

உலர்ந்த தன் நாக்கால் குளிர்ந்த தன் உதடுகளை நக்கிக் கொண்டு நடாலியா பதில் சொல்லவில்லை.

கம்பளிச் சால்வையால் தலையை மூடிக்கொண்டு மாலை வரை அவள் படுத்திருந்தாள். அவள் தேகம் நடுங்கிற்று. மீரான் கிரிகோரியெவிச்சும் கிரிஷாகாவும் கோவிலுக்குப் புறப்படும் நேரத்தில் அவள் எழுந்து, அடுக்களைக்குச் சென்றாள். சீவி முடிக்கப்பட்டிருந்த அவள் கூந்தலில் வியர்வைத்துளிகள் மின்னின; அவள் கண்கள் சோபையற்றிருந்தன.

தன் கால்சட்டையில் வரிசையாகத் தைக்கப்பட்டிருந்த பொத்தான்களைப் பொருத்தும்பொழுது, தன் புதல்வியை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான் கிரிகோரியெவிச்.

“நோய்வாய்ப்பட்டிருக்க நல்ல நேரம் இது மகளே. எங்களுடன் கோவிலுக்கு வா”.

“நீங்கள் போங்கள்; நான் பிறகு வருகிறேன்” என்றாள் அவள்.

“வீட்டிற்கு நாங்கள் திரும்புகையில் வருவாயாக்கும்”.

“இல்லை. உடை மாற்றிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்”.

ஆண்கள் வெளியே சென்றனர். லாகினிச்சினாவும், நடாலியாவும் அடுக்களையில் தனியே இருந்தனர். படுக்கைக்கும் பெட்டிக்கும் பதட்டத்துடன் மாறி மாறி நடந்தாள், நடாலியா; ஒளியிழந்த கண்களால் பெட்டியிலே கிடந்த துணிக்குவியலைப் பார்த்தாள்; வேதனையுடன் எதையோ நினைத்தாள்; அவள் வாய் எதையோ முணுமுணுத்தது. எந்த ஆடையை அவள் அணிவது என்பதை முடிவு செய்ய முடியாமல் அவள் அவஸ்தைப்படுவதாக நினைத்த லாகினிச்சினா, தாய்மைக் கருணையுடன் சொன்னாள்: “என் நீலப் பாவாடையை உடுத்திக் கொள், அன்பே. அது உனக்குப் பொருந்தும். அதை உனக்குக் கொணர்ந்து கொடுக்கட்டுமா?”

“வேண்டாம்; நான் இதையே உடுத்திக்கொள்ளுகிறேன்!” ஜாக்கிரதையாகத் தன் பச்சைப் பாவாடையை நடாலியா எடுத்தாள். தன் எதிர்காலக் கணவன் என்ற முறையில் கிரெகர் தன்னை முதன்முதலில் சந்தித்தபொழுது, தான் இதே பாவாடை அணிந்திருந்ததும், திடீரென்று முத்தமிட்டுத் தன்னை நானும்படி கிரெகர் செய்ததும் அவள் நினைவிற்கு வந்தது. விம்மிக் கொண்டு, திறந்துகிடந்த பெட்டிமுடிமீது அவள் விழுந்தாள்.

“நடாலியா, என்ன சங்கதி?” என்று வினவினாள் அவள் தாய்.

வாய்விட்டு அழவேண்டுமென்னும் ஆசையைக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டு, வறட்டுத்தனமாக நடாலியா சிரித்தாள்.

“என் உடம்பு சரியாக இல்லை”.

“நடாலியா, நான் கவனித்து வருகிறேன்...”

“நல்லது, நீ எதைக் கவனித்தாய், அம்மா?” எதிர்பாராத் எரிச்சலுடன் பேசிய அவள், பச்சைப் பாவாடையை விரல்களால் கசக்கினாள்.

“நீ இப்படியே இருக்கலாகாது. உனக்கு ஒரு கணவன் தேவை”.

“அப்படிப் பேசாதே; ஒரு கணவனைக் கட்டிக்கொண்டதே எனக்குப் போதும்!”

தன் அறைக்குச் சென்று உடைகள் அணிந்துகொண்டு விரைவில் அடுக்களைக்குத் திரும்பினாள். பருவ மங்கையைப் போன்று அப்பொழுது அவள் காட்சியளித்தாள். ஆனால் கன்னங்களில் மட்டும் வேதனைக் குறி இடம்பெற்றிருந்தது.

“நீ போ, நான் இன்னும் தயாராகவில்லை” என்றாள் அவள் தாய்.

சட்டைக் கைக்குள் ஒரு கைக்குட்டையை சொருகிக் கொண்டு, நடாலியா வெளியே சென்றாள். மிதந்து செல்லும் பனிக்கட்டிகளின் மணத்தையும், உருகும் பனியின் மணத்தையும் காற்று இழுத்து வந்தது. இடதுகையில் பாவாடையைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, சேற்று வழியாகச் சென்று, அவள் கோவிலை அடைந்தாள். வழிநெடுக ஓய்வுநாளைப் பற்றியும், மகிழ்ச்சியளிக்கும் பிற விஷயங்களைப் பற்றியும் சிந்தித்து, மன அமைதி பெற அவள் முயன்றாள். ஆனால் தன் மார்பில் மறைத்து வைத்திருந்த நீல சர்க்கரைப்பை காகிதத்துண்டும், கிரெகரும், அப்பொழுது அவளை நோக்கி அமைதியுடனும் இரக்கத்துடனும் கூட நகைத்துக்கொண்டிருந்த பெண்ணும்தான் அவள் நினைவிற்கு வந்தனர்.

கோவிலுக்குள் அவள் நுழைந்ததும், சில சிறுவர்கள் அவளை வழிமறித்தனர். அவர்களை அவள் கடந்து சென்ற பொழுது தணிந்த குரலில் அவர்கள் பேசியது அவளுக்குக் கேட்டது:

“அவள் யார்? நீ பார்த்தாயா?”

“அவள் நடாலியா குருவிநோவா”.

“அவள் சண்டை போட்டாளாம். அதனால்தான் அவள் கணவன் அவளைவிட்டுப் பிரிந்தானாம்”.

“அது உண்மையல்ல. தன் மாமனார் நொண்டி பண்டாலி மானுடன் அவள் சரசமாயிருந்தாளாம்”.

“அப்படியா சங்கதி? அதனால்தான் கிரெகர் ஓடிப் போனானா?”

“உண்மைதான். அவள் இன்னமும் அவ்வாறே தானிருக்கிறாள்”.

கரடுமுரடான கற்களில் இடறிக்கொண்டு, அவதுறான வம்பளப்பு, பின்தொடர, அவள் கோவில் முகப்பை அடைந்தாள். அந்தக் கோடியிலிருந்த கதவை நோக்கி அவள் நடந்தபொழுது பெண்கள் சிரித்தனர்; குடிபோதையிலிருப்பவளைப் போல் தள்ளாடிக்கொண்டு வீட்டிற்கு ஓடினாள். கொல்லைக் கதவை அடைந்த பிறகுதான் மூச்சுவிட்டாள். பாவாடையின் ஓரம் காலில் சிக்க, ரத்தம் வரும்வரை உதடுகளைக் கடித்துவிட்டு, அவள் உள்ளே சென்றாள். திறந்துகிடந்த கொட்டகைக் கதவு இருளில் கொட்டாவிவிட்டதுபோல் திறந்துகிடந்தது. தீய உறுதியுடன் தன் பலத்தை ஒன்றுதிரட்டி, கதவை நோக்கி ஓடி, தலைவாசலைக் கடந்தாள். கொட்டகையிலிருந்து தோல் அணிகலன்களின் நாற்றமும், வைக்கோலின் வாடையும் வீசிற்று. இருளில் தடுமாறிக்கொண்டு, சிந்தனையோ உணர்ச்சியோ இன்றி, புண்படுத்தப்பட்ட, நிராசையடைந்த ஆத்மாவை அரிக்கும் ஏக்கத்துடன், அவள் ஒரு மூலைக்குச் சென்றாள். அங்கிருந்த ஒரு அரிவாளை எடுத்து, கைப்பிடியை நீக்கி (அவள் செயல் கச்சிதமாகவும், திடமானதாகவும் இருந்தது) தலையைப் பின்னே சாய்த்து, அவளை ஆட்கொண்ட இன்பகரமான முடிவு என்னும் சக்தியால் தூண்டப்பட்டு, அரிவாள்முனையால் தன் தொண்டையை அறுத்துக்கொண்டாள். தாக்கப்பட்டதைப் போல், அவள் கீழே விழுந்தாள். தன் முடிவைப் பூரணமாக நிறைவேற்றவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் உணர்ந்த அவள், சிரமத்துடன் முழங்கால்களையும், கைகளையும் ஊன்றிக் கொண்டு எழுந்தாள். அவசரம் அவசரமாக (தன் நெஞ்சில் பெருகி வழிந்த ரத்தத்தைக் கண்டு அவள் பீதி அடைந்தாள்) நடுங்கும் விரல்களால் தன் ஜாக்கெட்டின் பொத்தான்களை அவிழ்த்து, ஒரு கையால் கட்டுக்கடங்காத மார்பகத்தை ஒரு பக்கம் தள்ளி, மறுகையால் அரிவாள்முனையைத் தரைப்பக்கம் திருப்பினாள். பிறகு மண்கவரை நோக்கி அவள் ஊர்ந்து சென்று, அரிவாளின் அடிப்பாகத்தை மண்கவரில் சொருகினாள். கைகளைத் தலைக்கு மேலே தூக்கிகொண்டு, பலமாகத் தன் நெஞ்சை அரிவாள்முனையில் வைத்து அமுத்தினாள்... சதை அறுந்து போகும் சத்தம் அவளுக்குக் கீரை நறுக்குவதுபோல்

தெளிவாகக் கேட்டது. சகிக்க முடியாத வலி அவள் நெஞ்சிலிருந்து கிளம்பி, தொண்டைக்குப் பாய்ந்து, ஊசிகளால் குத்துவதைப்போல் அவள் காதுகளில் தாக்கிற்று....

அடுக்களைக் கதவு திறந்தது. கால்களால் படிக்கட்டுகளைத் தடவிக் கண்டுபிடித்து, லூகினிச்சினா படிக்கட்டுகளில் இறங்கினாள். மணிகோபுரத்திலிருந்து கோவில்மணியில் சத்தம் முறையாகக் கேட்டது. இடைவிடாது நொறுங்கிக்கொண்டு பெரிய பனிக்கட்டிகள் டானில் மிதந்து சென்றன. இன்ப மடைந்த, நிறைந்தொழுகிய, விடுதலைபெற்ற நதி, பனிக்கட்டி என்னும் விலங்குகளை ஆஸோவ் கடலுக்கு இழுத்துச் சென்றது.

19

ஸ்டெபான் கிரெகரை நெருங்கினான்; அவனது குதிரை லகானைப் பிடித்துக்கொண்டு வியர்த்துக் கொட்டிக் கொண்டிருந்த குதிரையை அழுத்தினான்.

“என்ன கிரெகர் எப்படி இருக்கிறாய்? சுகமா?”

“கடவுளருளால் சுகம்தான்!”

“என்ன யோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?”

“எதைப்பற்றியோ சிந்திக்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இருக்கிறது”.

“நீ வேறொருவன் மனைவியை கடத்திச் சென்றுவிட்டாய், அவளை உன் இஷ்டப்படி அனுபவிக்கிறாய்”.

“லகானை விடப்பா”.

“அஞ்சாதே! உன்னை நான் அடித்துவிட மாட்டேன்”.

“நான் ஒன்றும் பயப்படவில்லை. அவ்வாறு புரளியைக் கிளப்பாதே!” என்று கிரெகர் முகம் சிவக்க உரத்த குரலில் கூறினான்.

“உன்னோடு இன்று சண்டையிட மாட்டேன். நான் அவ்வாறு சண்டையிட விரும்பவும் இல்லை.... ஆனால் நான் சொல்வதை நன்கு கவனி, கிரெகர். சீக்கிரமோ நாள்பட்டோ உன்னை நான் கொன்றுவிடப் போகிறேன்”.

“‘பார்க்கலாம்’ என்று கூறினானாம் ஒரு குருடன்”.

“என் வார்த்தையை உற்றுக் கேள்; நீ எனக்குத் தீங்கிழைத்து விட்டாய், என் வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்திவிட்டாய். அங்கே பார்...” என்று தன் கையை அகல விரித்து உயர்த்திக்கொண்டு, “நான் உழுதுகொண்டிருக்கிறேன்; யாருக்காக நான் உழுகிறேன் என்பதை ஆண்டவனே அறிவார். உழுது பயிரிட்டுத்தான் நான் பிழைக்க வேண்டுமா? நான் அங்குமிங்கும் ஓடியாடினால் பனிக் காலத்தைக் கழித்துவிடுவேன். ஆனால் தனிமைதான் என்னை வாட்டி வதைக்கிறது. எனக்கு நீ பெருந் தீங்கிழைத்துவிட்டாய் கிரெகர்” என்று கூறினான்.

“நீ என்னிடம் குறைப்பட்டுப் பயனில்லை. வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டவனுக்குப் பசிக்கொடுமை தெரியாது”.

“நீ சொல்வது உண்மை” என்று கிரெகரின் முகத்தை முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டே ஒப்புக்கொண்டான், ஸ்டெபான். திடீரென சிறுபையன் மாதிரி புன்முறுவல் பூத்தவாறு “பையா! ஒரே ஒரு விஷயத்திற்காகத்தான் நான் வருந்துகிறேன். மிகவும் வருந்துகிறேன். ஷ்ரோவ்டைட் கிராமத்தில் சென்ற ஆண்டுக்கு முந்திய ஆண்டில் நடந்த சம்பவம் ஞாபகமிருக்கிறதா?”

“இல்லை. எனக்கு ஞாபகமில்லை”.

“துணி பதனிடுபவனைக் கொன்ற தினம் ஞாபகமிருக்கிறதா? பிரமச்சாரிகளும் மணமானவர்களும் சண்டையிட்டனரே அது ஞாபகமில்லையா உனக்கு? அன்று உன்னை நான் எப்படித் துரத்தினேன் - அதை மறந்துவிட்டாயா? அப்பொழுது நீ என்னைவிட வயதில் சிறியவன். பலவீனமாகவுமிருந்தாய். அந்தச் சமயம் உன்னைவிட்டு விட்டேன். நீ ஓடிக்கொண்டிருக்கையில் அச்சமயம் என்னைத் தாக்கியிருந்தால் உன்னை இரு துண்டமாக்கியிருப்பேன். நீ விரைவாக ஓடினாய். உன்னை விலாவில் புடைத்திருந்தால் நீ இன்று ஜீவித்திருக்க மாட்டாய்”.

“அதை எண்ணி வருந்தாதே. மீண்டும் அத்தகைய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கலாம்”.

எதையோ நினைவுக்குக் கொண்டுவர முயல்வதைப்போல் ஸ்டெபான் தன் உச்சந்தலையைத் தேய்த்துக்கொண்டான் இடதுகையால் கால்படியைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன்

குதிரைக்கு அருகில் நடந்தான். அவன் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் கிரெகர் கவனித்தான். விழுந்து கிடக்கும் அவன் மீசையையும், சவரம் செய்யப்படாத மேல்வாயையும் கிரெகர் கண்டான். வியர்வைக்கறை படிந்த அவன் அசுத்தமான முகம், துக்கத்துடனும், அசாதாரணமாகவும் இருந்தது. குன்றின் உச்சியில் நிற்குகொண்டு தூரத்திலிருக்கும் மூடுபனி கவிழ்ந்த மைதானத்தைப் பார்ப்பதைப் போன்றிருந்தது ஸ்டெபானின் பார்வை. களைப்பும், சூன்யமும் ஸ்டெபான் அவ்யங்களைப் பழுப்புநிறமாக்கின. விடைபெறாமல், அவன் பின்தங்கினான். கிரெகர் குதிரையைத் துரத்தினான்.

“கொஞ்சம் பொறு. அக்ஸீனியா எப்படி இருக்கிறாள்?”

தன் பூட்சில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு மண்ணைச் சவுக்கால் தட்டிவிட்டு, கிரெகர் சொன்னான்: “அவள் நன்றாக இருக்கிறாள்”.

குதிரையை நிறுத்திவிட்டு அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். கால்களை அகல விரித்துக்கொண்டு, ஒரு துளிரை மென்று கொண்டு ஸ்டெபான் நிற்குகொண்டிருந்தான். ஒரு கணம் அவன்மீது கிரெகருக்கு அளவுகடந்த இரக்கம் ஏற்பட்டது. ஆனால் பொறாமை மறுகணம் எழுந்தது. அவன் திரும்பிவிட்டு உரத்த குரலில் சொன்னான்:

“அவள் உன்னை எண்ணி ஏங்கவில்லை; நீ கவலைப் படாதே!”

“அப்படியா?”

குதிரையின் காதுகளுக்கு மத்தியில் சவுக்கால் அடித்து விட்டு, பதில் சொல்லாமல் கிரெகர் சென்றான்.

20

தான் கர்ப்பிணி என்பதை ஆறாவது மாதம்தான் - இதை அவனிடமிருந்து மறைக்க முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்ட பிறகுதான் கிரெகரிடம் சொன்னான் அக்ஸீனியா தன் கருவிலிருக்கும் குழந்தை தன் குழந்தைதான் என்பதை அவன் நம்ப மாட்டான் என்று அவள் அஞ்சியதால்தான் அத்தனை காலம் அவள் மௌனம் சாதித்தாள்.

ஒரு நாள் மாலை பட்டத்துடன் இதை அவள் சொன்னாள். இதைச் சொன்னபொழுது அவன் முகத்தில் ஏதாவது மாற்றம் ஏற்படுகிறதா என்று ஆவலுடன் கவனித்தாள். ஆனால் அவன் ஜன்னல் பக்கம் திரும்பிச் சலிப்புடன் இருமினான்.

“என்னிடம் ஏன் முன்னரே சொல்லவில்லை?” என்று அவன் வினவினான்.

“நான் பயந்தேன், கிரெகர் - நீ என்னைக் கைவிட்டுவிடுவாய் என்று நினைத்தேன்.....”

மெத்தையில் விரல்களால் தாளம் போட்டுக்கொண்டு அவன் கேட்டான்:

“சீக்கிரம் பிரசவம் ஆகுமா?”

“ஆகஸ்ட் மாத ஆரம்பத்தில் நிகழலாம் என்று நினைக்கிறேன்”.

“இது ஸ்டெபானுடையதா?”

“இல்லை; உன்னுடையது!”

“நீ அப்படிச் சொல்லுகிறாயாக்கும்”.

“நீயே யோசித்துப் பார். விறகுவெட்ட ஆரம்பித்த முதல் நாளிலிருந்து.....”

“குட்டையைக் குழப்பாதே அக்ஸீனியா! அது ஸ்டெபானுடையதாக இருந்தாலும்கூட, இப்பொழுது நீ என்ன செய்ய முடியும்? உண்மையைச் சொல்”.

கோபக்கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு, அக்ஸீனியா பெஞ்சில் உட்கார்ந்தாள். பிறகு தணிந்த குரலில் சொன்னாள்.

நான் பல வருடங்கள் அவனுடன் வாழ்ந்தேன்; ஆனால் ஒரு பயனும் இல்லை! நீயே யோசித்துப் பார்! நான் நோயாளியல்ல.... உன்முலம்தான் நான் கருத்தரித்திருக்க வேண்டும்.... நீ--”

அந்த விஷயத்தைப்பற்றி அதன் பிறகு கிரெகர் ஒன்றும் பேசவில்லை. அக்ஸீனியாவிடம் அக்கறையற்ற போக்கும் அதேசமயத்தில் அவள்மீது லேசான அனுதாபமும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. எந்தவிதமான சலுகையும் வேண்டாமல், அவள்

தன்னிலே லயித்தாள். வேனிற் காலத்திலிருந்து அவள் அழகு குன்றிவிட்டது; ஆனால் அவளது அழகிய தோற்றத்தைக் கர்ப்பம் பாதிக்கவில்லை. அவள் உள்ள நிலையை - அவளது பூரண கர்ப்பநிலை மறைத்தது. அவள் முகம் மெலிந்த தென்றாலும், அவள் ஒளி வீசும் கண்கள் முகத்திற்குப் புதிய சேர்பை அளித்தன. பண்ணையில் அந்த வருடம் மிகக் குறைவான ஆட்கள் வேலை செய்ததால், தன் சமையல் வேலையை அவள் சிரமமின்றிச் செய்தாள்.

கிழவன் ஸாஷ்காவுக்கு அக்ஸீனியாவிடம் ஆசை வளர்ந்தது. கிழவர்களுக்கு இயல்பாக ஏற்படும் ஆசை என்று கூறலாம் இந்த உணர்ச்சியை. இந்தப் பாசத்திற்குக் காரணம் அக்ஸீனியா அவளது மகள்போல் அவனுக்குப் பணி புரிந்தது இருக்கலாம். அவளது துணிகளைத் துவைத்தாள்; அவளது சட்டைகளில் உள்ள கிழிசல்களைத் தைத்தாள்; அவன் தின்பதற்கு மெதுவான பதார்த்தங்களையே கொடுத்தாள். குதிரை வேலையைப் பார்த்து விட்டு ஸாஷ்கா சமையலறைக்கு வந்து அவளுக்குத் தண்ணீர் கொணர்ந்து கொடுப்பான்; பன்றிகளுக்கு உருளைக்கிழங்குத் தோல் எடுத்துக் கொடுப்பான். இன்னும் சில்லறை வேலைகள் செய்வான்.

சதா அவளை வட்டமிட்டுக்கொண்டு தன் பொக்கை வாயைத் திறந்துகொண்டு, "நீ எனக்கு உதவுகிறாய். இதற்குப் பிரதி நான் செய்வேன். நீ எது வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன். என்னைக் கவனித்துக்கொள்ள ஒரு பெண் இல்லாமல் நான் சீரழிந்துவிட்டேன். தலைப்பேன் என்னைத் தின்றுவிடும் போலிருந்தது. உனக்கு இனி எது வேண்டுமானாலும் என்னைக் கேள்' என்று இனிக்கப் பேசுவான்.

வசந்தகாலப் பயிற்சிமுகாமுக்குச் செல்வதிலிருந்து கிரெகருக்கு விலக்கு வாங்கிக் கொடுத்தான், யூஜெனி. எனவே அவன் உழுதான். அபூர்வமாகக் கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கியை வண்டியிலேற்றி ஜில்லா காரியாலயத்திற்கு ஓட்டிச் செல்வான்; மற்ற நேரங்களில் கிழவனுடன் வேட்டைக்குச் சென்று பொழுதைக் கழித்தான். வசதியான சிரமமில்லாத வாழ்க்கை அவனைப் பாழ்படுத்த ஆரம்பித்தது. அவன் சோம்பேறியானான்; அவன் உடல் பெருத்து, வயதிற்கு அதிகமான முதுமைத் தோற்றமளித்தான். வரவிருக்கும் ராணுவ சேவை மட்டும்தான் அவனுக்குக் கவலையளித்தது. அவனிடம் குதிரையோ, அணிகலன்களோ இருக்கவில்லை; தன் தந்தையிடமிருந்து

இவைகளை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. தனக்கும், அக்ஸீனியாவுக்கும் கிடைத்த கூலியை அவன் சேமித்து வைத்தான். அவன் புகையிலைகூட வாங்கவில்லை. தன் தந்தையிடம் கெஞ்சாமல் இந்தப் பணத்தைக்கொண்டு குதிரை வாங்க முடியுமென்று அவன் நம்பினான். அவனுக்கு உதவி புரிவதாகக் கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கியும் வாக்களித்தான். தன் தந்தை தனக்கு ஒன்றும் கொடுக்க மாட்டான் என்னும் கிரெகர் ஊகம் விரைவில் உறுதியாயிற்று. ஜூன் மாத இறுதியில் பியோட்ரா தன் சகோதரனைக் காண வந்தான். தந்தைக்கு அவன் மீதிருந்த கோபம் இன்னும் தணியவில்லையென்றும், குதிரை வாங்க மகனுக்கு உதவிபுரியப் போவதில்லையென்று தந்தை சொன்னதாகவும் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுது பியோட்ரா சொன்னான்: “குதிரைக்காக அவன் உள்ளூர் தளபதியிடம் போகட்டும்” என்றானாம் கிழவன்.

“அப்பா கவலைப்பட வேண்டாம். என் சொந்தக் குதிரை மீது ஏறிக்கொண்டு நான் சேவை செய்யச் செல்வேன்” என்றான் கிரெகர். “என் சொந்தக் குதிரை” என்னும் வார்த்தைகளை அவன் அழுத்திச் சொன்னான்.

“எங்கிருந்து உனக்குக் குதிரை கிடைக்கும்? நடனமாடிக் கிடைக்குமோ?” என்று பியோட்ரா கேட்டான், தன் மீசையைக் கடித்துக்கொண்டே.

“குதிரைக்காக நான் கெஞ்சுவேன், அல்லது நடனமாடுவேன்; இந்த வழிகளில் கிடைக்கவில்லையென்றால், திருடுவேன்”.

“தெரியமான பையன்!”

“என் கூலியைக்கொண்டு நான் குதிரை வாங்குவேன்” என்று பொறுப்புடன் சொன்னான் கிரெகர்.

வாசற்படியில் உட்கார்ந்துகொண்டு கிரெகரின் வேலை, சாப்பாடு, கூலி முதலியவைகளைப்பற்றி, பியோட்ரா விசாரித்தான். தகவல்களைத் தெரிந்துகொண்டே அதை ஆமோதித்தவாறு அவன் போக எழுந்தான். போகும்பொழுது தன் சகோதரனிடம் சொன்னான்:

“நீ திரும்பிவர வேண்டும். உச் —” “நில் உட்கார்ந்து கொண்டு பணியாமல் இருப்பதில் பயனில்லை. இந்த வழியில் அதிகம் சப்பாதிக்கலாம் என்று நினைக்கிறாயா?”

“அப்படி நான் எதிர்பார்க்கவில்லை”.

“அவளுடன் வசிக்க நீ நினைக்கிறாயா?”

“யாருடன்?”

“அவளுடன்”.

“அப்படித்தான் வசிக்கப்போகிறேன். அதனால் என்ன?”

“எப்படி முடியும் என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்”.

“சகோதரனை வழியனுப்பும்பொழுது கிரெகர் கேட்டான்: “வீட்டில் எல்லோரும் எப்படி இருக்கிறார்கள்?”

படிக்கட்டின் கைப்பிடியில் கட்டியிருந்த குதிரையை அவிழ்த்துக்கொண்டு பியோட்ரா நகைத்தான்.

“முயலுக்கு எத்தனை பொந்துகள் இருக்கின்றனவோ, அத்தனை வீடுகள் உனக்கு இருக்கின்றன! எல்லாம் நன்றாகத் தான் இருக்கிறது. உன் அம்மா உன்னைக் காண ஆசைப் படுகிறாள். மூன்று சுமை வைக்கோல் நமக்குக் கிடைத்தது”.

“பதட்டத்துடன் தன் சகோதரன் சவாரி செய்யும் பெட்டைக்குதிரையைக் கிரெகர் உற்றுப் பார்த்தான். “இந்த வருடம் கருத்தரிக்கவில்லையா?” என்று கிரெகர் கேட்டான்.

“இல்லை, சகோதரா! இது மலடு. ஆனால் கிறிஸ்தோனியா விடமிருந்து நாம் வாங்கிய பெட்டைக்குதிரை சினைப் பட்டிருக்கிறது. சிறந்த குட்டி; நீண்ட கால்கள்; பலமான நெஞ்சு. அது சிறந்த குதிரையாக இருக்கும்”.

கிரெகர் பெருமூச்சுவிட்டான். “கிராமத்தை நினைத்து நான் ஏங்குகிறேன், பியோட்ரா” என்றான் அவன். “டானை நினைத்து நான் ஏங்குகிறேன். ஓடும் தண்ணீரை இங்கே பார்க்க முடியாது. இது வறண்ட பிரதேசம்”.

“எங்களை வந்து பார்” என்று கூறிக்கொண்டு பெட்டைக் குதிரைமீது ஏறி உட்கார்ந்தான் பியோட்ரா.

“ஒரு நாள் வருகிறேன்”.

“நல்லது, போய் வருகிறேன்”.

“இன்பமான பிரயாணத்தை வேண்டுகிறேன்”.

பியோட்ரா கொல்லையைக் கடந்து சென்றுவிட்டான். பிறகு எதையோ நினைத்துக்கொண்டு, வாசற்படியில் நின்று கொண்டிருந்த கிரெகரை அவன் அழைத்தான்.

“நடாலியா..... நான் மறந்துவிட்டேன்..... துரதிர்ஷ்டம்.....”

வாசகத்தின் கடைசிப்பகுதி கிரெகரின் காதுகளில் விழாமல், காற்று இழுத்துச் சென்றது. பியோட்ராவையும், குதிரையையும் தூசி மூடிற்று. தோள்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு கிரெகர் லாயத்திற்குச் சென்றான்.

கோடை காலம் உக்ரமாக இருந்தது. மழை பெய்யவில்லை. தானியம் விரைவில் முற்றிவிட்டது. சாமை அறுவடை செய்யப் பட்டதும் பார்லி பழுத்தது. நான்கு பகலில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களும், கிரெகரும் அறுவடைக்குச் சென்றனர்.

அன்று சீக்கிரம் வேலைகளை அக்ஸீனியா முடித்ததால், தன்னையும் அழைத்துச் செல்லுமாறு கிரெகரை அவள் வேண்டினாள். அவள் வராமல் தடுக்க அவன் முயன்றம்கூட, தன் தலையில் சால்வையைச் சுற்றிக்கொண்டு வெளியே ஓடி, தொழிலாளிகள் சென்றுகொண்டிருந்த வண்டியை அவள் நெருங்கினாள்.

அக்ஸீனியா ஏக்கம் கலந்த பொறுமையின்மையுடன் எதிர்பார்த்ததும், பீதியுடன் காத்திருந்த சம்பவம் அறுவடை காலத்தில் நிகழ்ந்தது. பிரசவத்திற்கான சில அறிகுறிகள் ஆரம்பமானதும், அரிவாளை வீசி எறிந்துவிட்டு, அவள் வண்டிக்கு அடியில் படுத்தாள். வேதனை அதிகரித்தது. கறுத்து விட்ட நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டு அவள் தரையில் படுத்தாள். அறுவடைக் கருவிகளை இயக்குவித்த தொழிலாளர்கள் அவளைச் சுற்றி வட்டமாகச் சென்றனர். அவளைக் கடந்து சென்ற அவர்களில் ஒருவன் அவளிடம் சொன்னான்:

“உன்னைத்தானே! வெயில்காய மோசமான இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாய், இல்லையா? எழுந்திரு; இல்லை யெனில் நீ உருகிவிடுவாய்!”

தொழிலாளிகளில் ஒருவனைத் தன் ஸ்தானத்தில் அமர்த்திவிட்டு, கிரெகர் அவளை அணுகினான்.

“என்ன விஷயம்?” என்று அவன் கேட்டான்.

கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அதரங்கள் துடிக்க, கனத்த குரலில் அவள் சொன்னாள்:

“பிரசவ வேதனை.....”

“வராதே என்றேன், வேசியே! இப்பொழுது நான் என்ன செய்வேன்?”

“என்மீது கோபப்படாதே, கிரெகர்!..... அம்மா!..... அம்மா!..... கிரெகர், குதிரையை வண்டியில் பூட்டு. நான் வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும்..... இங்கே நான் எப்படி?..... கொஸாக்கியர்கள் இருக்கும்பொழுது.....” அவள் முனகினாள். வேதனை அவளை ஆட்கொண்டது.

குதிரையைப் பிடித்துவரக் கிரெகர் ஓடினான். சிறிது தூரத்தில் அது மேய்ந்துகொண்டிருந்தது. அவன் திரும்பி வந்தபொழுது, கைகளையும், கால்களையும் ஊன்றிக்கொண்டு மெதுவாக ஊர்ந்து, தலையைப் பார்லி குவியலுக்குள் புதைத்துக் கொண்டு, வேதனையிலே மென்ற பார்லியைத் துப்பிக் கொண்டிருந்தாள், அக்ஸீனியா. விரிந்த கண்களால் அவள் கிரெகரை இமைகொட்டாது பார்த்தாள். தன் பயங்கரமான, மனதைப் பிளக்கும் கூச்சலைத் தொழிலாளிகள் கேட்காமலிருப்பதற்காக அவள் தன் சால்வையைக் கடித்தாள்.

அவளை வண்டியில் படுக்கவைத்து, வண்டியைப் பண்ணைக்கு வேகமாக ஓட்டினான், கிரெகர்.

“அம்மா! அவசரப்படாதே!..... மரணமே! நீ..... என்னை..... உலுக்குகிறாய்.....” வண்டியின் அடியிலே தலை இடித்ததும் அக்ஸீனியா ஓலமிட்டாள்.

மௌனமாகச் சவுக்கை வண்டியில் வைத்துவிட்டு, கடிவாள வாரை தன் தலையில் சுற்றிக்கொண்டான் கிரெகர். ஆனால் அவளை மட்டும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

கைகளால் கன்னங்களை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு அவள் மிரள மிரள விழித்தாள். மேடு பள்ளங்கள் நிறைந்த அந்த வழியில் வண்டி அசைந்தாடிற்று. குதிரையை நாலுகால் பாய்ச்சலில் ஓட்டினான், கிரெகர். ஒரு கணம் மனதைப் பிளக்கும் ஊளையை அக்ஸீனியா நிறுத்தினாள். சக்கரங்கள்

சடசடவென்று ஒலித்தன. அவள் தலை அடிப்பலகையில் மோதிற்று. முதலில் அவள் மௌனத்தைக் கிரெகர் கவனிக்கவில்லை. பிறகு அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். கோணலான முகத்துடன், வண்டியின் ஓரத்திலே கன்னத்தை அழுத்திக் கொண்டு, தண்ணீரிலிருந்து தரையிலே வீசப்பட்ட மீனின் மோவாயைப்போல் மோவாய் அசைய அக்ஸீனியா வண்டியில் படுத்திருந்தாள். நெற்றியிலிருந்து வழிந்தோடிய வியர்வை, சுருங்கிய கண்களில் ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது. அவள் தலையைக் கிரெகர் தூக்கி, தன் தொப்பியைத் தலைக்குக் கீழே வைத்தான். கடைக்கண்ணால் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டு அவள் திடமான குரலில் சொன்னாள்:

“நான் இறப்பேன், கிரெகர். இதைத்தவிர இனி வேறொன்று மில்லை.”

கிரெகர் நடுங்கினான். அவன் தேசத்தில் குளிர் பாய்ந்தது. திடீரென்று பீதியடைந்த அவன் ஊக்கமும், சாந்தியுமளிக்கும் வார்த்தைகளைச் சொல்ல முயன்றான். ஆனால் ஒரு வார்த்தை கூட அவன் வாய்க்கு வரவில்லை. நடுங்கும் அதரங்களிலிருந்து வெளிவந்த வார்த்தைகள் இவை: “அசட்டுத்தனமாக உளறாதே, முட்டாளே!” அவன் தலையைக் குலுக்கினான்; அவள் பாதத்தை நசுக்கினான். “அக்ஸீனியா, என் சின்னஞ்சிறிய பருந்தே....”

ஒருகணம் வேதனை அவளுக்கு இல்லாமலிருந்தது. மறுகணம் இருமடங்கு வேகத்துடன் அவளை வாட்டியது. அவள் வயிற்றிலே ஒரு வளைவைப்போல் ஏதோ ஒன்று வளைவதை அவள் உணர்ந்தாள். அவள் போட்ட மிகப் பயங்கரமான விவரிக்க முடியாத கூச்சல் கிரெகரின் காதுகளைத் துளைத்தது. பட்டட்டத்துடன் அவன் குதிரையைச் சவுக்கால் அடித்தான். “அம்மா! ஐயோ....” வேதனையைத் தாங்க மாட்டாமல் அக்ஸீனியா அலறினாள்.

பிறகு சக்கரங்களின் சடசடவென்ற சத்தத்தைப் பிளந்து கொண்டு ஆசை கலந்த குரல் கிரெகருக்குக் கேட்டது:

“கிரிஷ்கா!”

அவன் குதிரையை நிறுத்திவிட்டு, தலையைத் திருப்பினான். அக்ஸீனியா ரத்தவெள்ளத்திலே படுத்திருந்தாள். அவள் கைகள் விரிந்துகிடந்தன. அவள் பாவாடைக்குக் கீழே, அவள் கால்களுக்கிடையே, ஜீவனுள்ள ஒரு வெண்பொருள் அசைந்து

கொண்டிருந்தது. ஆவேசத்துடன் கிரெகர் வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்து, வண்டியின் பின்பக்கம் ஓடினான். இரைக்கும் அக்ஸீனியாவின் வாயை அவன் உற்றுப் பார்த்ததும், அவள் சொல்வதை ஊகித்தான்:

“தொப்புள் கொடியைக் கடி... துணியால் அதைக் கட்டு... சட்டைத் துணியைக் கிழி...”

நடுங்கும் விரல்களால் தன் சட்டையைக் கிழித்தான், கிரெகர். பிறகு வலிக்கும்வரை கண்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு, தொப்புள் கொடியைக் கடித்து, ரத்தம் ஒழுகும் நுனியை ஜாக்கிரதையாகச் சட்டைத் துணியால் கட்டினான்.

21

விசாலமான வறண்ட பள்ளத்தாக்கில் புல் மண்டிக் கிடப்பதுபோல் பரந்துகிடந்தது யாகோட்னோ ஜமீன். வடக்கிலிருந்தோ, தெற்கிலிருந்தோ காற்று மாறி மாறி வீசிற்று; கோடைகால வெயில் நிர்மலமான வானில் பளிச்சென்று வீசிற்று. கீழே விழுந்து சலசலத்த சருகுகள் சரக்காலத்தை அறிவித்தன. குளிர்காலம் முழுவேகத்துடன் தாக்கிற்று, தனது பணிப்படலத்துடன். ஆனால் இவைகளையெல்லாம் சட்டை செய்யாமல் யாகோட்னோ மந்தகதியில் இருந்தது. வெளி உட்கிற்கும் அந்த ஜமீனுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாது போலிருந்தது அந்த ஊர்.

சிவப்பு மூக்குக்கண்ணாடிகள் அணிந்தாற்போல் கறுப்பு வாத்துக்கள் சிறகடித்துக்கொண்டு பண்ணையைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. கோழிக்கூட்டத்தைப் பார்த்தால் மழைத்துளி சிதறுவது போலிருந்தது. லாயங்களின் கூரைகளில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஆடம்பர அழகுடைய தோகைகள் படைத்த மயில்கள் கனத்த குரலில் பூனைகள் மாதிரி கத்தின. கிழத்தளபதிக்கு எல்லாப் பறவைகளின்மீதும் அபார மோகம். கால்களிலுந்த நாரைகளைக் கூட அவன் வளர்த்தான். நவம்பரில் தெற்கே பறந்து செல்லும் கூட்டு நாரைகளின் அழைப்பைக் கேட்டு, மனதைப் பிளக்கும் குரலில் அந்த நொண்டி நாரை பறக்க முடியாமல் தவிக்கும் ஏனெனில் அதன் ஒரு சிறகு ஒடிந்திருந்தது. கழுத்தை நீட்டிக் கொண்டு, மேலே தாவி, அது பறக்க முயலுவதைக் கண்டு கிழவன் பெரிய பொக்கைவாயைத் திறந்து சிரிப்பான் புகை

மேகங்கள் அறையிலே தவழ்ந்து செல்வதைப்போல், அவனது வறட்டுச் சிரிப்பு அறையிலே தவழ்ந்து சென்றது.

வென்யாமின் எப்போதும்போல் யாருக்கும் வணங்காமல் தலைநிமிர்ந்தே நடந்து வந்தான். தனியாக ஒரு அறையில் தனிமையில் சீட்டாடிக் காலம் கழிப்பான். அவனது அம்மைவடு முகம் படைத்த மனைவியைக் கண்டு டிகான் எப்பொழுதும் பொறாமை கொண்டான். ஸாஷ்கா, பகல் வேலைக்காரர்கள், கிரெகர், அவனது எஜமான், ஏன் அவனது எஜமானனின் நொண்டி நாரை முதலியவைகளிடமும் பொறாமையடைந்தான். கைம்பெண்ணுக்குள்ள தாப உணர்ச்சியுடன் லூர்க்கேரியர் அந்த நாரைக்குப் பணிபுரிந்து வந்தான். அடிக்கடி ஸாஷ்கா குடித்துவிட்டு எஜமான் லிஸ்ட்னிட்ச்கியின் ஜன்னலருகில் நின்றுகொண்டு தனக்கு 20 கோபெக்குகள் கொடுக்குமாறு மன்றாடுவான்.

யாகோட்னோவில் கிரெகர் வாழ்ந்த காலத்தில் இரண்டு சம்பவங்கள் மட்டும்தான் மந்தமான அந்த வாழ்க்கையைக் குலைத்தன. ஒன்று அக்ஸீனியாவின் பிரசவம்; மற்றொன்று பரிசுக்குரிய ஆண் வாத்து மறைந்துபோனது. யாகோட்னோவில் வசித்தவர்கள் விரைவில் அந்தக் குழந்தையுடன் பழகிவிட்டனர்; ஆண் வாத்தின் இறகுகளை மைதானத்தில் கண்ட அவர்கள், அதை நரி தூக்கிச் சென்றுவிட்டதென்ற முடிவிற்கு வந்தனர். மீண்டும் தங்களது கவலையற்ற வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தனர்.

காலையில் எழுந்ததும் வென்யாமினை அவனது எஜமான் அழைப்பான்.

“நேற்றிரவு ஏதாவது கனவு கண்டாயா?”

“அதிசயக் கனவொன்று கண்டேன்”.

“அதைப்பற்றிச் சொல்” என்று கண்டிப்பாக உத்தரவிட்டு விட்டு, லிஸ்ட்னிட்ச்கி ஒரு சிகரெட் சுருட்டத் தொடங்குவான்.

உடனே வென்யாமின் கதையை ஆரம்பிப்பான். கனவு கேட்பதற்கு ஏற்றதல்லாமலோ, பயங்கரமானதாகவோ இருந்தால் லிஸ்ட்னிட்ச்கிக்குக் கோபம் வந்துவிடும்.

“முட்டான், முட்டான்களுக்கு அசட்டுக் கனவுகள்தான் தோன்றும்” என்று கூறுவான்.

கேட்டால் சிரிப்பூட்டும் கனவுகளையும் வென்யாமின் ஜோடிப்பான். ஆனால் தொடர்ந்து கற்பனை கட்டுவது அவனுக்குக் கடினமாயிருந்தது. ஆகையால் பல நாட்கள் முன்கூட்டியே கனவுகளைக் கற்பனை செய்வான். அவன் முகம் போலவே எண்ணெய் படிந்த சீட்டுகளைக் குலுக்கியவாறே இம்மாதிரிக் கற்பனைகளில் அவன் ஈடுபடுவான். தனது கண்களால் குறிப்பாக ஒரு இடத்தை உற்று நோக்கியவாறே தனது மூளைக்கு வேலை கொடுப்பான். இவ்வாறாகக் கனவு காண்பதோ அவைகளைக் கற்பனை செய்வதோ அவனுக்குக் கடினமாகிவிட்டது. அவன் காலையில் எழுந்ததும் இரவு என்ன கனவு கண்டோம் என்பதை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள முயல்வான். ஆனால் எதுவும் தோன்றாது, அவனது மூளை இருண்டுவிடும். அவன் எவ்விதக் கனவும் காணவில்லை. ஒரு முகம்கூட அவன் கனவில் தென்படவில்லை.

கதைச் சிறப்பில்லாத அவனது கற்பனைகள் வறண்டு விட்டன. அவன் முன்பு சொன்னதையே திரும்பச் சொல்லி வந்ததைக் கேட்ட எஜமானருக்கு வென்யாமின்மீது கோபம் ஏற்பட்டது.

“அந்தக் குதிரைபற்றிய கனவை என்னிடம் சென்ற வியாழனன்று தானேயடா சொன்னாய்! மடப்பயலே என்று கத்துவான்” கிழவன்.

“அதே கனவு மீண்டும் வந்தது நிகோலாய் அலெக்ஸிவிச்! கடவுள் சாட்சியாக அதே கனவு மீண்டும் தோன்றியது!” என்று அமைதியாகப் பதிலளிப்பான் வென்யாமின்.

டிசம்பர் மாதம் விஷென்ஸ்காவுக்கு வருமாறு ஜில்லா அதிகாரியிடமிருந்து கிரெகருக்கு அழைப்பு வந்தது. அங்கே அவனுக்குக் குதிரை வாங்குவதற்காக நூறு ரூபிள் கொடுக்கப் பட்டது. கிறிஸ்துமஸ் முடிந்த பின், இரண்டு நாட்கள் கழித்து மான்கோவோ கிராமத்திற்குச் சென்று ராணுவ அதிகாரி முன் பிரசன்னமாகுமாறு அவனுக்கு உத்தரவிடப்பட்டது.

மனக்கிளர்ச்சியுடன் அவன் யாகோட்னோவுக்குத் திரும்பினான். கிறிஸ்துமஸ் நெருங்குகிறது. ஆனால் அவன் எதையும் தயாராக வைத்திருக்கவில்லை. அதிகாரிகள் கொடுத்த பணத்தையும் தான் மிச்சப்படுத்திய பணத்தையும் சேர்த்து, நூற்று நாற்பது ரூபிள்களுக்கு அவன் குதிரை வாங்கினான்.

குதிரை வாங்க அவன் ஸாஷ்காவையும் அழைத்துச் சென்றான். மறைந்து கிடந்த குறையுடைய, பார்ப்பதற்கு வளமான, ஒரு ஆறு வயது ஆண் குதிரையை அவர்கள் வாங்கினர். தாடியைத் தடவிக்கொண்டு கிழவன் ஸாஷ்கா சொன்னான்:

“இதைவிட மலிவாக உனக்குக் குதிரை கிடைக்காது. குறையை அதிகாரிகள் கண்டுபிடிக்க மாட்டார்கள்! அவர்கள் அவ்வளவு சாமர்த்தியசாலிகளல்ல!”

கிரெகர் அந்தக் குதிரைமீது யாகோட்னோவுக்குச் சென்றான், அதன் வேகத்தைச் சோதனை செய்ய.

கிறிஸ்துமசுக்கு ஒரு வாரத்திற்குமுன் எதிர்பாராத முறையில் பண்டாலிமான் யாகோட்னோவுக்கு வந்தான். அவன் நேரே தோட்டத்திற்கு வரவில்லை. குதிரையையும், கூடையையும் கேட்டில் கட்டிவிட்டு, வேலைக்காரர் விடுதிக்கு நொண்டி நொண்டி நடந்து சென்றான். தாடியில் படிந்த பனித்துளி களைத் துடைத்துக்கொண்டு தன் தந்தை வருவதை ஜன்னல் வழியாகக் கண்ட கிரெகர் குழப்பத்துடன் கூவினான்:

“நான்..... அப்பா!”

எக்காரணத்தாலோ அக்ஸீனியா தொட்டிலுக்கு ஓடிச் சென்று குழந்தையைப் போர்த்தினாள். பண்டாலிமான் உள்ளே வந்தான். அவனோடு குளிர்காற்று வீசிற்று. முக்கோண வடிவ முடைய தொப்பியை நீக்கி, விக்किரகத்துக்குமுன் நின்று சிலுவைக்குறி செய்துவிட்டு, அறையை நோட்டம் பார்த்தான்.

“என்ன சுகம்தானா?”

“வணக்கம் அப்பா!” என்று கூறி, பெஞ்சிலிருந்து எழுந்து அறை மத்திக்கு வந்து தன் தந்தையை வரவேற்றான் கிரெகர்.

பனிக்கட்டியைப்போல் ஜில்லென்றிருந்த கையை நீட்டினான், பண்டாலிமான். தன் மகனுடன் கை குலுக்கி விட்டு, ஆட்டுத்தோலைப் போர்த்திக்கொண்டு, பெஞ்சின் ஓரத்தில் அவன் உட்கார்ந்தான். அக்ஸீனியா இருந்த பக்கம்கூட அவன் பார்க்கவில்லை. அவள் தொட்டிலுக்கருகில் சிலைபோல் நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

“ராணுவத்திற்குச் செல்லத் தயாராகிறாயா?”

“ஆம்”.

வேள்வி கேட்கும் தோரணையில் கிரெகரை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு பண்டாலிமான் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

“உடைகளைக் கழற்று அப்பா, விரைவில் ஸாமோவரைத் தயார் செய்கிறோம்”.

“நன்றி!” தன் கோட்டிலிருந்த சேறு ஒட்டிய கறையை நகங்களால் சுரண்டிக்கொண்டு கிழவன் தொடர்ந்தான். “உனக்குத் தேவையான சாமான்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இரண்டு கோட்டுகள், ஒரு சேணம், கால்சட்டைகள். பனிவண்டியில் அவை இருக்கின்றன”.

வெளியே சென்று பனிவண்டியிலிருந்து இரண்டு கோணி மூட்டைகளைக் கிரெகர் கொண்டுவந்தான். அவன் வந்ததும் அவன் தந்தை பெஞ்சிலிருந்து எழுந்திருந்தான்.

“நீ எப்பொழுது புறப்படுகிறாய்?” என்று அவன் மகனைக் கேட்டான்.

“கிறிஸ்துமசுக்கு மறுநாள். இப்பொழுதே போகப் போகிறாயா, அப்பா?”

“விரைவில் நான் திரும்பிச் செல்லவேண்டும்”.

அவன் கிரெகரிடம் விடைபெற்றான். அப்பொழுதும் அவன் அக்ஸீனியாவைப் பார்க்கவில்லை. தாழ்ப்பாளை நீக்கியதும் தொட்டில்பக்கம் பார்த்துவிட்டு, அவன் சொன்னான்:

“உன் அம்மாவின் ஆசி. காலில் ஏதோ கோளாறால் அவள் படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறாள்”. ஒருகணம் சுமமா இருந்து விட்டு, அவன் சொன்னான்: “மான்கோவாவுக்கு நானும் உன்னுடன் வருகிறேன். நான் வரும்பொழுது நீ தயாராயிரு”.

கம்பளிக் கையுறைகளை அணிந்துகொண்டு அவன் வெளியே சென்றான். அவமதிப்பால் வெளிறிய அக்ஸீனியா ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லை. கிரீச்சிடும் பலகைமீது அறையில் அங்குமிங்கும் நடந்தான் கிரெகர். நடக்கையில் அக்ஸீனியாவைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கினான்.

கிறிஸ்துமஸன்று கிரெகர் தன் எஜமானனுடன் விஷென்ஸ் கர்வுக்குச் சென்றான். லிஸ்ட்னிட்ச்கி கோவிலுக்குச் சென்றான்; நிலச்சுவான்தாராகிய தன் தயாதியுடன் சிற்றுண்டியருந்தினான். பிறகு திரும்பிச் செல்ல வண்டியைத் தயாராக வைத்திருக்குமாறு கிரெகருக்குக் கட்டளையிட்டான். சூப்பைக் குடித்து முடிக்க வில்லையெனினும், உடனே கிரெகர் எழுந்திருந்து, லாயத்திற்குச் சென்று வேகமாக ஓடும் குதிரையைப் பணிவண்டியில் பூட்டினான்.

காற்று பனியைச் சிதறடித்தது. தோட்டத்தில் பனிக்காற்று சீறிக்கொண்டிருந்தது. வாசற்படிக்கு அப்பாலிருந்த மரங்களில் பனி கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. காற்று அதை உதிர்த்தது. அது கீழே விழுந்ததும் சூரிய ஒளியில் அது பல அழகிய வர்ணங்களில் பிரகாசித்தது. புகைந்துகொண்டிருந்த புகைபோக்கிக்கு அருகில் கூரைமீது உட்கார்ந்துகொண்டு காக்கைகள் சலசலத்தன. காலடிச் சத்தம் கேட்டு அவை பறந்து சென்றன. புறா நிறமுடைய பனித்துண்டுகளைப்போல் வீட்டைச் சுற்றி வட்டமிட்டுவிட்டு, கிழக்கே பறந்து, இளம் சூரிய ஒளியில் தெளிவாகத் தெரிந்த கோவிலை நோக்கிப் பறந்து சென்றன.

“நாங்கள் தயாராக இருப்பதாக எஜமானனிடம் சொல்” என்று வீட்டு வாசற்படிக்கு வந்த வேலைக்காரியிடம் கிரெகர் சொன்னான்.

லிஸ்ட்னிட்ச்கி வெளியே வந்து, வண்டியில் ஏறினான். அவன் கம்பளிக் கோட்டின் காலரில் அவன் மீசை மறைந்திருந்தது. கால்களில் பட்டிகளைச் சுற்றிக்கொண்டு ஓநாய்த்தோல் டையையும் சரிப்படுத்திக்கொண்டான்.

குதிரையை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு “அதற்குச் சூடேறும்படி செய்” என்று கிழவன் உத்தரவிட்டான்.

தனது ஆசனத்தின் பின்புறமாக சாய்ந்துகொண்டு, நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் லகாணைப் பிடித்துக்கொண்டு வண்டி போகும் தடத்தைக் கவனித்துக்கொண்டு சென்றான் கிரெகர். முன்னொரு தடவை பனிக்காலத்தில் வண்டியைத் தாறுமாறாக நிறுத்திய தற்காக எஜமான் தன்னைக் காதில் அறைந்தது அவனது ஞாபகத்திற்கு வந்து கவலையளித்தது. டான் நதியை அணுகியதும் கிரெகர் லகாணைத் தளர்த்திவிட்டு, காற்றால் கும்பிப்போன தன் கன்னங்களைக் கையுறையால் துடைத்துக் கொண்டான்.

இரண்டுமணி நேரத்தில் அவர்கள் யாகோட்னோவை அடைந்தனர். சிகரெட் கொளுத்துவதற்காக வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லுவதற்கு அடையாளமாக அபூர்வமாக, கிரெகரின் முதுகில் தட்டுவதைத் தவிர, வழிநெடுக லிஸ்ட்னிட்ச்கி ஒன்றுமே பேசவில்லை. குன்றிலிருந்து இறங்கி வீட்டை நெருங்கும் சமயத்தில் அவன் கேட்டான்.

“நானை அதிகாலையில் வந்துவிடுவாயா?”

கிரெகர் திரும்பி, சிரமத்துடன் விறைத்துப்போன உதடுகளைத் திறந்தான். குளிரால் விறைத்த அவன் நாக்கு, பற்களில் ஒட்டிக்கொண்டது.

“ஆம்” என்று அவன் ஒருவிதமாகச் சொன்னான்.

“பணம் பூராவும் பெற்றுக்கொண்டாயா?”

“ஆம்”.

“உன் மனைவியைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே. அவள் எங்களுடன் சுகமாக இருப்பாள். அவளுக்கு ஒன்றும் நேராது. சிறந்த சிப்பாயாக இரு. உன் தாத்தா சிறந்த கொஸாக்கியனாக இருந்தான். உன் தாத்தாவுக்கும் தந்தைக்கும் பெருமையளிக்கும் முறையில் நீ நடந்துகொள். 1883ஆம் வருடம் சக்ரவர்த்தி நடத்திய அணிவகுப்பில் தந்திரமாகக் குதிரையோட்டுவதில் உன் தந்தைக்கு முதல் பரிசு கிடைத்ததல்லவா?”

“ஆம், அந்தப் பரிசு பெற்றவர் என் தந்தைதான்”.

“நல்லது; நல்லது!” கிரெகரைக் கண்டிப்பதைப்போல, கடுமையான குரலில் பேச்சை முடித்தான், கிழவன். மீண்டும் கம்பளிக்கோட்டில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டான்.

தோட்டத்தை அடைந்ததும், ஸாஷ்காவிடம் குதிரையை ஒப்புவித்துவிட்டு, வேலைக்காரர் விடுதிக்குச் செல்லத் திரும்பினான் கிரெகர்.

“உன் அப்பா வந்திருக்கிறார்?” என்று கூவினான் ஸாஷ்கா.

மாமிச பதார்த்தம் தின்கொண்டு பண்டாலிமான் உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பதை, கிரெகர் கண்டான். தன் தந்தையின் சிவப்பேறிய முகத்தைப் பார்த்ததும் “குடிபோதை” என்று கிரெகர் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

“திரும்பி வந்துவிட்டாயாக்கும், சிப்பாயே?” என்றான் பண்டாலிமான்.

“நான் விறைத்துவிட்டேன்” என்று கை கொட்டிக்கொண்டு கிரெகர் பதில் சொன்னான். அக்ஸீனியாவைப் பார்த்து அவன் சொன்னான்: “என் விரல்கள் குளிரால் விறைத்துவிட்டன. மேலுடையை அவிழ்த்தெடு”.

“எதிர்க்காற்று உன்னைப் பாதித்துவிட்டது” என்று மென்றுகொண்டே கூறினான் அவன் தந்தை.

அப்பொழுது அவன் தந்தை சற்று பிரியமாக நடந்து கொண்டான். தன் வீட்டிலிருப்பதைப்போல் அவன் அக்ஸீனியாவுக்கு நறுக்காகக் கட்டளையிட்டான்: “இன்னும் கொஞ்சம் ரொட்டி கொடு; கஞ்சத்தனம் செய்யாதே!” என்று கூறினான்.

சாப்பிட்டானதும், புகைபிடிக்கத் தோட்டத்திற்குச் சென்றான். தொட்டிலைக் கடந்து சென்றபொழுது, அதை ஒன்றிரண்டு தரம் ஆட்டினான். அது தற்செயலாக நடந்தது போல் நடித்துக்கொண்டு பிறகு கேட்டான்: “கொஸாக்கியனா?”

“பெண்” என்று கிரெகருக்காக அக்ஸீனியா பதில் சொன்னாள். கிழவன் முகத்திலே தோன்றிய அதிருப்திக் குறியைக் கவனித்த அக்ஸீனியா வேகமாகச் சொன்னாள்: “கிரிஷ்காவையே உரித்து வைத்தாற்போல இருக்கிறாள்!”

துணிக்கு வெளியே தெரியும் சின்னஞ்சிறிய தலையைப் பண்டாலிமான் கவனமாகப் பார்த்துவிட்டு பெருமைகலந்த குரலில் சொன்னான்: அவள் நமது ரத்தம்..... நான் இனி?”

“நீ எப்படி வந்தாய், அப்பா!” என்று கேட்டான் கிரெகர்.

“பெட்டையுடனும், பியோட்ராவின் குதிரையுடனும்”.

“ஒரு குதிரையைக் கொண்டு வந்திருந்தால் போதும். மான்கோவாவுக்குச் செல்ல என் குதிரையையும் பூட்டி யிருக்கலாம்”.

“அது சிரமமின்றிச் செல்லட்டும். அது மோசமான குதிரையல்ல”.

அவர்கள் இருவரையும் ஒரே எண்ணம்தான் வாட்டியது. எனினும் அதை விட்டுவிட்டுப் பல்வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினர். பேச்சில் அக்ஸீனியா கலந்துகொள்ளவில்லை. அவள் படுக்கையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். பிரசவத்திற்குப் பிறகு அவளது மார்பகம் விம்மியிருந்தது. அவள் பெருத்துவிட்டாள். அவள் வதனம் நம்பிக்கையையும் மகிழ்ச்சியையும் வெளியிட்டது.

வெகுநேரம் சென்றுதான் அவர்கள் படுத்தனர். கிரெகரை அணைத்துக்கொண்டு படுத்த அக்ஸீனியா கண்ணீராலும் வழிந்தோடிய தாய்ப்பாலாலும் அவன் சட்டையை நனைத்து விட்டாள்.

“உன்னை நினைத்து ஏங்கி நான் இறப்பேன். நீயின்றி நான் எப்படி வாழ்வேன்?”

“எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும்....”

“நீண்ட இரவுகள்.... விழித்திருக்கும் குழந்தை.... நினைத்துப் பார், கிரிஷ்கா! நான்கு வருடங்கள்!”

“முன்காலத்தில் இருபத்தைந்து வருடங்கள் சேவை நீடித்திருந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்!”

“முன்காலத்தைப்பற்றி எனக்கென்ன கவலை? உன் ராணுவச்சேவை நாசமாகப் போக, என்கிறேன் நான்!”

“போதும்! போதும்! வாயை மூடு. ரஜாவில் நான் வீட்டிற்கு வருவேன்”.

“ரஜாவில்!” முனகிக்கொண்டு, அக்ஸீனியா மூக்கைச் சிந்தினாள். “அதற்குள் நீண்டகாலம் கடந்துவிடும்”.

“இப்படி அழாதே! சரத்காலத்து மழையைப் போன்றவள், நீ; தொடர்ச்சியாக மழை பெய்வதைப்போல்”.

“என் நிலையில் நீ இருக்க வேண்டும்” என்றாள் அவள்.

பொழுது புலரச் சிறிதுநேரத்திற்கு முன் கிரெகர் தூங்கினான். குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துவிட்டு, மீண்டும் படுத்துக் கொண்டாள் அக்ஸீனியா. முழங்கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு, இமைகொட்டாமல் கிரெகரின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்து, அவள் அவனிடம் விடைபெற்றாள். தன்னுடன் கூபானுக்கு

வருமாறு அவனை வேண்டிய இரவு, அவள் நினைவிற்கு வந்தது. ஆனால் ஒரு வித்தியாசம். மீண்டும் பால்போன்ற நிலவொளி தோட்டத்தைத் திரையிட்டது. அன்று அவர்கள் இதே மாதிரி படுத்திருந்தனர். கிரெகர் அப்பொழுதும் அன்றிருந்த மாதிரி இருக்கிறான்; ஆனால் அதே மாதிரி இருக்கிறான் என்றும் சொல்ல முடியாது. பல்வேறுவிதமான ஞாபகங்களைத் தூண்டக்கூடிய கடந்தகாலம் மறைந்துவிட்டது.

அவன் திரும்பிப் படுத்தான்; ஒல்ஷான்ஸ்கி கிராமத்தைப் பற்றி என்னமோ சொன்னான்; பிறகு மௌனமாகப் படுத்தான். அக்ஸீனியா தூங்க முயன்றாள். ஆனால் சிந்தனை தூக்கத்தைத் துரத்திற்று. அவன் சொன்ன தொடர்ச்சியற்ற சொற்றொடர்களை நினைத்துக்கொண்டு, அதன் பொருளைக் கண்டுபிடிக்க முயன்று கொண்டு பொழுதுபுலரும்வரை அக்ஸீனியா படுத்திருந்தாள். பகலின் மங்கிய ஒளி ஜன்னல் வழியாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்ததும் பண்டாலிமான் விழித்துக்கொண்டான்.

“கிரெகர், எழுந்திரு! விடிந்துவிட்டது” என்று அவன் கத்தினான்.

படுக்கையில் மண்டியிட்டுக்கொண்டு தன் பாவாடையைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு அக்ஸீனியா தீப்பெட்டியைத் தேடத் தொடங்கினாள்.

சிறுநுண்டியருந்தி, மூட்டைகளைக் கட்டி முடித்ததும், பொழுது நன்றாக விடிந்துவிட்டது. தன் குதிரைகளுக்குச் சேணம் பூட்டச் சென்றான், பண்டாலிமான்; அக்ஸீனியாவின் உணர்ச்சி நிறைந்த முத்தங்களிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு, ஸாஷ்காவிடமும் பிற வேலைக்காரர்களிடமும் விடைபெறச் சென்றான் கிரெகர்.

கம்பளியைக் குழந்தைக்குப் போர்த்தி, குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு, கடைசி முறையாக விடைபெறுவதற்காக வெளியே சென்றாள், அக்ஸீனியா. ஈரமாக இருந்த தன் புதல்வியின் சிறிய நெற்றியில் முத்தமிட்டுவிட்டு, தன் குதிரை யிடம் கிரெகர் சென்றான்.

“பனிவண்டியில் வா” என்று அவனை அழைத்தான் அவன் தந்தை, தன் குதிரையைத் தட்டியவாறே.

“வேண்டாம்; நான் என் குதிரைமீது பிரயாணம் செய்கிறேன்”.

உறுதிமிக்க நிதானத்துடன் சேணக்கயிறைப் பொருத்தி, குதிரைமீது ஏறி, கடிவாளவார்களைக் கிரெகர் பிடித்தான். பலமுறை அக்ஸீனியா லகாணைத் தொட்டுக்கொண்டு சொன்னாள்:

“கிரிஷ்கா, பொறு..... நான் என்னமோ சொல்ல விரும்புகிறேன்.....” நெற்றியைச் சுளித்துக்கொண்டு, தான் சொல்ல விரும்புவதை நினைவிற்குக் கொண்டுவர முயன்றாள்.

“நல்லது, போய் வருகிறேன்..... குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்..... நான் புறப்பட வேண்டும்; அப்பா எவ்வளவு தூரம் போய்விட்டார், பார்!”

“பொறு; அன்பே!” ஜில்லென்றிருந்த கால்படியை அக்ஸீனியா இடதுகையால் பிடித்தாள்; வலதுகை குழந்தையை மார்பில் அழுத்திக்கொண்டிருந்தது. எனவே இமை கொட்டாது, உற்றுப் பார்க்கும் கண்களிலிருந்த கண்ணீரை அவளால் துடைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

வீட்டு வாசற்படிக்கு வென்யாமின் வந்தான்.

“கிரெகர் எஜமானர் உன்னைக் கூப்பிடுகிறார்!”

கிரெகர் சபித்தான்; சவுக்கை வீசினான்; பிறகு தோட்டத்திலிருந்து பாய்ந்து சென்றான். மிதந்து வந்த பனிக்கட்டிமீது இடறிக்கொண்டு, அவனைத் தொடர்ந்து ஓடினாள் அக்ஸீனியா.

குன்றின் உச்சியில் தன் தந்தையை முந்தினான், கிரெகர். பிறகு அவன் உறுதியுடன் திரும்பிப் பார்த்தான். குழந்தையை மார்பிலே அழுத்திக்கொண்டு, கேட்டில் நிற்குகொண்டிருந்தாள், அக்ஸீனியா.

தன் தந்தையின் பனிவண்டியை ஓட்டினாற்போலக் குதிரையை நடத்திச் சென்றான், கிரெகர். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு திரும்பி உட்கார்ந்துகொண்டு கிழவன் சொன்னான்:

“உன் மனைவியுடன் வாழ நீ விரும்பவில்லையா?”

“மீண்டும் பழங்கதையா? நான்தான் சொல்லிவிட்டேனே—”

“அப்படியானால் நீ விரும்பவில்லை—”

“இல்லை; நான் விரும்பவில்லை!”

“அவள் தற்கொலை செய்துகொள்ள முயன்றதைப்பற்றி நீ கேள்விப்படவில்லையா?”

“ஆம்; நான் கேள்விப்பட்டேன். நமது கிராமவாசி ஒருவனை நான் சந்தித்தேன்”.

“கடவுள் கண் முன்னே?”

“ஏன் அப்பா..... சிந்திவிட்ட பாலைச் சேகரிக்க முடியுமா?”

“முட்டாள்தனமான பேச்சை என்னிடம் பேசாதே. உன் நன்மைக்காகத்தான் நான் சொல்லுகிறேன்” என்று கோபத்துடன் பண்டாலிமான் சொன்னான்.

“எனக்கு ஒரு குழந்தை இருக்கிறது. இனிப் பேச என்ன இருக்கிறது? இன்னொருத்தியை இப்பொழுது என்மீது உன்னால் சுமத்த முடியாது...”

“இன்னொருவன் குழந்தையை நீ வளர்க்கவில்லை என்று உன்னால் நிச்சயமாகக் கூற முடியுமா?”

கிரெகர் வெளிறினான். மிக அசந்தர்ப்பமான விஷயத்தை அவன் தந்தை கிளறிவிட்டான். அவன் தந்தை குழந்தை பிறந்ததிலிருந்து இந்தச் சந்தேகம் அவனைத் துன்புறுத்தி வருகிறது. எனினும் இதை அக்ஸீனியாவிடமிருந்து அவன் மறைத்து வந்தான். தன் மனதிலிருந்தும் அகற்ற முயன்று வந்தான். இரவில், அக்ஸீனியா தூங்கிய பிறகு, தொட்டிலுக்குச் சென்று, தன் வடிவம் குழந்தையிடம் பிரதிபலிக்கிறதா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க அதன் சிவந்த வதனத்தை எத்தனையோ தரம் உற்றுப் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் அவனுக்கு என்றும் திருப்தி ஏற்படவில்லை. ஸ்டெபானும் சிவப்புதான். எனவே குழந்தையின் நரம்புகளில் யார் ரத்தம் ஓடுகிறது என்பதை அவனால் எப்படி நிர்ணயிக்க முடியும்? சில சமயங்களில் குழந்தை தன்னைப் பிரதிபலிப்பதாக அவன் கருதினான்; வேறுசில சமயங்களில் அவள் ஸ்டெபானின் அச்ச என்று வேதனையுடன் அவன் கருதினான். குழந்தையிடம் அவனுக்குப் பாசம் ஏற்படவில்லை. வெறுப்புணர்ச்சிதான் மேலெழுந்தது. அக்ஸீனியா கர்ப்பவதியாயிருக்கையில் ஒரு நாள் அவளைச் சமவெளியிலிருந்து வண்டியில் ஏற்றி வந்ததை நினைத்த

பொழுது குழந்தையிடம் விரோத மனப்பான்மைதான் எழுந்தது. ஒரு நாள் அக்ஸீனியா சமையலறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தபொழுது, நனைந்திருந்த குழந்தையின் சவுக்கத்தை மாற்றினான். இதைச் செய்தபொழுது அவன் கிளர்ச்சி யடைந்தான். அதன் பிறகு குருட்டுத்தனமாகத் தொட்டிலுக்குச் சென்று குழந்தையின் கட்டைவிரலை லேசாகக் கடித்தான்.

இரக்கமின்றித் தனது புண்பட்ட மனதை அவன் தந்தை குத்தினான். கிரெகர் மந்தமாகச் சேணத்தில் கை வைத்தவாறு பதில் சொன்னான்:

“அது யாருடையதாக இருந்தாலும், நான் குழந்தையைப் புறக்கணிக்க மாட்டேன்”.

திரும்பிப் பார்க்காமல் குதிரைகள்மீது சவுக்கை வீசினான் பண்டாலிமான்.

தன் அழகைக் கெடுத்துக்கொண்டுவிட்டாள், நடாலியா. பக்கவாதக்காரியைப்போல் தலையை ஒரு பக்கம் சாய்த்து நடக்கிறாள். அவள் பெரிய நரம்பை அறுத்துவிட்டதாகத் தோன்றுகிறது”. அவன் மீண்டும் மௌனமாக இருந்தான்.

பனிமீது குதிரைக் குளம்படி பட்டு ‘கிரீச்’ என சத்தம் கேட்டது. கிரெகரின் குதிரைக்கால்கள் மோதிக்கொள்ளும் சத்தம் கேட்டது.

“இப்பொழுது அவள் எப்படி இருக்கிறாள்?” என்று கிரெகர் கேட்டான், குதிரையின் பிடரியிலிருந்து ஒரு முள்ளோடை எடுத்துக்கொண்டு.

“எப்படியோ அவள் பிழைத்துவிட்டாள். ஏழு மாதங்கள் அவள் படுத்த படுக்கையாக இருந்தாள். டிரினிட்டி ஞாயிறன்று அவள் போய்விட்டதாக நாங்கள் நினைத்தோம். பாங்க்ராடி சாமியார் இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்வதற்காக வந்துவிட்டார். பிறகு அவள் குணமடைந்து எழுந்து, நடந்தாள். அரிவாளை நெஞ்சில் சொருகினாள். ஆனால் அவள் கை நடுங்கியதால், அவள் தப்பினாள்...”

“வேகமாகக் குன்றின் சரிவில் செல்வோம்!” என்று கூறி, தன் தந்தையைக் கடந்து சென்றான் கிரெகர். கால்படியில் நின்று கொண்டு தன் குதிரையைத் தட்டிவிட்டு, நாலுகால்ப் பாய்ச்சவில் பாயவைத்தான்.

“நமது வீட்டிற்கு நடாலியாவை அழைத்துவரப் போகிறோம்” என்று அவனைப் பின்தொடர்ந்த பண்டாலிமான் உரத்த குரலில் சொன்னான். “தன் வீட்டாருடன் அவள் வாழ விரும்பவில்லை. அன்று அவளை நான் சந்தித்தபொழுது அவளை நமது வீட்டிற்கு வரச் சொன்னேன்”.

கிரெகர் பதில் சொல்லவில்லை. முதல் கிராமத்தை அடையும்வரை அவர்கள் பேசிக்கொள்ளவில்லை. அதன் பிறகு அந்த விஷயத்தைப்பற்றி அவன் தந்தை பேசவில்லை.

அன்று அவர்கள் நாற்பத்தைந்து மைல் பிரயாணம் செய்தனர். மறுநாள் அந்தி நேரத்தில் அவர்கள் மான்கோவாவை அடைந்தனர். விஷென்ஸ்கா பயிற்சியாளருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட விடுதியில் அவர்கள் இரவைக் கழித்தனர்.

மறுநாள் காலை வைத்தியக் கமிஷன் முன் விஷென்ஸ்கா பயிற்சியாளரை ஜில்லா அட்டாமன் அழைத்துச் சென்றான். தன் கிராமச் சிறுவர்களுடன் கிரெகரும் நின்றான். காலையில் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட சேணம் அணிந்த ஆண்குதிரை மீது சவாரி செய்துகொண்டு, தன் விடுதி வாசற்படியில் நின்ற கிரெகரைக் கடந்து சென்றான், மிட்கா குருஷிநோவ். ஆனால் அவன் கிரெகரிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை.

உள்ளூர் சிவில் காரியாலயத்தின் குளிர்நிறைந்த அறையில் ஒருவர்பின் ஒருவராக ஆண்கள் உடைகளைக் கழற்றினர். ராணுவ குமாஸ்தாக்கள் அங்குமிங்கும் சுற்றினர்; மாகாண அட்டமானின் மெய்க்காப்பாளர் அவர்களைக் கடந்து சென்றான். உள் அறையிலிருந்து டாக்டர் கட்டளையிடும் சத்தமும் பேச்சுக்குரலும் கேட்டது.

“அறுபத்து ஒன்பது”.

“பாவெல் இவனோவிச்! எழுதினால் தெரியாத ஒரு பென்சில் கொடு” என்று ஒரு குடிகாரன் குரல் கேட்டது.

“மார்பக அளவு”.

“பரம்பரை வியாதி போலிருக்கிறது”.

“சரி, பெண்வியாதி என்றெழுது”.

“கையைத் தூக்கு அப்பா! நீ ஒரு பெண்ணல்லவே”

“நல்ல உடற்கட்டு”.

“...இவன் வியாதி கிராமமெல்லாம் பரவிவிடும் போலிருக்கிறது. இதுபற்றி நான் மேலிடத்திற்குத் தெரிவித்துவிட்டேன்”.

“பாவெல் இவனோவிச்! இவன் உடல்கட்டைப் பார்”.

“ஓஹோ!”

மற்றொரு கிராமத்திலிருந்து வந்திருந்த பையனுக்கருகில் கிரெகர் தன் உடைகளை அகற்றினான். ஒரு குமாஸ்தா வெளியே வந்து கிரெகரையும், இன்னொருவனையும் சோதனை அறைக்கு வருமாறு சற்று கண்டிப்புடன் அழைத்தான்.

“விரைவாக வா உள்ளே” என உறுமினான் அந்த அதிகாரி.

முதுகு குளிரால் நடுங்க, கிரெகர் உள்ளே சென்றான். அவன் தேகம் ஒக் நிறமாக இருந்தது. ரோமம் நிறைந்த தன் கால்களைப் பார்த்ததும், அவனுக்கு வெட்கமாயிருந்தது. மூலையில் நிர்வாணமாக ஒருவன் எடைத்தட்டில் நின்று கொண்டிருந்தான். டாக்டரின் உதவியாளன் எடைபோடும் யந்திரத்தை ஆட்டி விட்டுவிட்டு எடைக்காக எண்ணைக் கூறிவிட்டு அவனை இறங்கச் சொன்னான்.

அவமதிப்பளிக்கும் வைத்திய சோதனை கிரெகருக்கு எரிச்சலளித்தது. ஸ்டெத்தஸ்கோப்பால் நரையிருடைய ஒரு டாக்டர் அவன் தேகத்தில் தட்டினான். ஒரு இளம் டாக்டர் அவன் கண் இமைகளையும், நாக்கையும் பார்த்தான். அவனுக்குப் பின்னே மூக்குக்கண்ணாடி அணிந்த இன்னொருவன், தன் கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு நின்றான்.

“தராசில் நில்!” என்று ஒரு அதிகாரி கட்டளையிட்டான்.

சில்லென்று இருந்த தராசில் கிரெகர் ஏறி நின்றான்.

“ஐந்து பூடுகள்.... ஆறரைப் பவுண்டுகள்”.

“என்ன? இவன் அப்படி நெட்டையானவனுமல்லவே” என்று நரையிர் படைத்த டாக்டர் இழுத்துச் சொன்னான். பிறகு கிரெகரின் கையைப் பிடித்து அவனைத் திருப்பினான்.

“ஆச்சரியம்!” என்று கூறி இருமினான், இளைஞன்.

“எவ்வளவு?” என்று ஒரு மேஜைக்கு முன்னே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த அதிகாரி ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

“ஐந்து பூடுகள்..... ஆறரைப் பவுண்டு” என்று நாணத்தால் டாக்டர் கூறினான்.

“இவனுக்குக் காவல்பட்டாள வேலை கொடுத்தாலென்ன?” என்று ஜில்லா ராணுவத்தலைவன் கேட்டான், மேஜைக்கருகில் உள்ள ஆளிடம் தலைகுனிந்தவாறு.

“இவன் முகம் கொள்ளைக்காரன் முகத்தைப் போன்றிருக்கிறது..... மிருகத்தனமான தோற்றம்.....”

“ஏய், திரும்பு! உன் முதுகில் என்ன?” என்று உரத்த குரலில் கேட்டான், கர்னலின் பதக்கம் அணிந்த ஒரு அதிகாரி. பொறுமையின்றி அவன் மேஜையில் தட்டினான். நடுங்கும் தன் தேகத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றுகொண்டு, கர்னல் பக்கம் திரும்பி, கிரெகர் சொன்னான்:

“வசந்தத்தில் எனக்குச் சளி பிடித்தது. அதனால் கொப்பளம் வெடித்தது”.

சோதனை முடிந்ததும், கிரெகரைச் சாதாரண படையில் சேர்க்க வேண்டுமென்று அதிகாரிகள் முடிவு செய்தனர்.

“பன்னிரண்டாவது படை, மெலெக்காவ், உனக்குக் கேட்கிறதா?” கதவை நோக்கி அவன் நடந்ததும், தணிந்த குரலில் அவர்கள் பேசிக்கொண்டது அவன் காதில் விழுந்தது.

“இது அசாத்தியம். எண்ணிப் பார். இத்தகைய முகத்தை சக்கரவர்த்தி பார்த்தால் பிறகென்ன? அவன் கண்களே.....”

“அவன் ஒரு ஜாதிப் பிறவி, நிச்சயமாக கிழக்கத்தியான்”.

“அவன் தேகமும் அசுத்தமாக இல்லை, அந்தச் சிரங்குகள்—”

தங்களுடைய முறை வருவதற்காகக் காத்திருந்த அவனது கிராமவாசிகள் கிரெகர் வந்ததும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு, “கிரிஷா! எப்படியப்பா நடந்தது சோதனை?”

“எந்தப் பட்டாளத்தில் சேரப் போகிறாய்?”

“காவல் படையிலா?”

“உன் ஏடை எவ்வளவப்பா இருந்தது?”

ஒற்றைக் காலால் நின்றுகொண்டு கால்சட்டையை மாட்டிக் கொண்டே கிரெகர், “நாசமாகப் போங்களடா! எந்தப் படை என்று கேட்க வந்துவிட்டான்கள்? பன்னிரண்டாவது படை போ”.

“குருஷிநோவ், டிமிட்ரி, கார்கின், ஐவான்” என்று கதவுக்கு வெளியே தலையை நீட்டிக்கொண்டு கத்தினான் ஒரு குமாஸ்தா.

நடந்துகொண்டே சட்டையின் பொத்தானைப் போட்டுக் கொண்டு கிரெகர் படிக்கட்டுகளில் இறங்கி ஓடினான்.

வெப்பமான காற்றின் மூலம் உருகிய பனி மணம் மிதந்து வந்தது. ரஸ்தாவில் சில இடங்களில் பனியிலிருந்து ஆவி கிளம்பிக்கொண்டிருந்தது. சிறகடித்துக்கொண்டு கோழிகள் தெருக்களைக் கடந்துகொண்டிருந்தன. வாத்துக்கள் நீரில் மிதந்து தண்ணீரை அள்ளித் தெளித்தன. பனிபடர்ந்த இலையுதிர் காலச் சருகுகள்போல் வாத்துக்களின் கால்கள் நீரில் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

மறுநாள் குதிரைகளைச் சோதனை செய்தனர். சதுக்கத்தில், கோவில் சுவருக்கு எதிரே குதிரைகள் வரிசையாக நின்றன. அதிகாரிகள் குறுக்கும் நெடுக்கும் சென்றனர். ஒரு மிருக வைத்தியனும், அவன் உதவியாளனும் குதிரைகளைப் பார்வை யிட்டனர். குதிரைகளின் எடைகளை, சதுக்கத்திற்கு மத்தியில் உட்கார்ந்துகொண்டு, குறித்த அதிகாரிக்கும் தராக இருந்த இடத்திற்கும் இடைவிடாது ஓடிக்கொண்டிருந்தான், விஷென்ஸ்கா அட்டாமன். ஒரு இளம் கேப்டனுடன் பேசிக் கொண்டு சென்றான், ஒரு ராணுவ போலீஸ் அதிகாரி.

தன் முறை வந்ததும், குதிரையை தராக இருந்த இடத்திற்கு கிரெகர் அழைத்துச் சென்றான். மிருக வைத்தியனும், அவன் உதவியாளனும், குதிரையின் சகல அவயங்களையும் அளந்து விட்டு, அதை நிறுத்தினர். மேடையிலிருந்து அதை அழைத்துச் செல்லுமுன் வைத்தியன் அதன் மேல் உதடைப் பிடித்து, அதன் தொண்டையை உற்றுப் பார்த்தான்; நெஞ்சைத் தடவிப் பார்த்தான்; சிலந்தியைப்போல் வேகமாக விரல்களால் அதன் தேகத்தை வருடினான்; பிறகு கால்களில் பார்வையைச் செலுத்தினான்; முழங்கால்களைத் தடவினான்; நரம்புகளில்

தட்டினான்; எலும்புக்கு மேலே இருக்கும் சதையைக் கசக்கினான். சோதனை முடிந்ததும் அவன் அப்பால் சென்றான். காற்றிலே அசைந்த அவன் வெண்மேலங்கி, கார்போலிக் திராவக வாசனையை அள்ளி வீசிற்று.

கிரெகரின் குதிரை நிராகரிக்கப்பட்டது. ஸாஷ்காவின் நம்பிக்கை தவறென்பது நிரூபணமாயிற்று. கிழவன் குறிப்பிட்ட, கண்ணுக்குத் தெரியாத குறையை, அனுபவசாலியான வைத்தியன் கண்டுபிடித்துவிட்டான். உடனே பதட்டத்துடன் தன் தந்தையை கலந்தாலோசித்தான், கிரெகர். அரைமணி நேரத்தில் அவன் பியோட்ராவின் குதிரையை தராசு இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். சோதனையின்றியே அதை வைத்தியன் அங்கீகரித்தான்.

குதிரையைச் சிறிதுதூரம் நடத்திச் சென்று, காய்ந்த இடத்தைக் கண்டுபிடித்து, தரையில் சேணத்துணியை விரித்தான், கிரெகர். அவன் தந்தை அவன் குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு, தன் வயதுள்ள தன் மகனை வழியனுப்ப வந்த ஒருவனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். உயரமான, நரைமயிர் படைத்த பழுப்புநிற மேலங்கியும், அஷ்ட்ரகான் கம்பளித் தொப்பியும் அணிந்த ஒரு ஜெனரல், அதிகாரிகள் புடைகுழ, அவர்களைக் கடந்து சென்றான்.

“அவன்தான் மாகாண அட்டாமன்” என்று தணிந்த குரலில் பண்டாலிமான் சொன்னான், பின்னாலிருந்து கிரெகரை இடித்துக்கொண்டு.

“அவனைப் பார்த்தால் தளபதி மாதிரி இருக்கிறது”.

“மேஜர் ஜெனரல் மெகயேவ், அவன் கண்டிப்பான பிசாக்!”

அட்டாமனைத் தொடர்ந்து பல்வேறு படைகளைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளும் வந்தனர். அகன்ற இடுப்பும் பரந்த தோள்களும் உள்ள ஒரு பீரங்கிப் படைத்தலைவன் அட்டாமன் படையைச் சேர்ந்த, அழகுமிக்க உயரமான பாதுகாப்புப் படை அதிகாரியுடன் உரத்த குரலில் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“என்னமோப்பா! வியப்புக்குரிய நேர்மாறான விஷயம். ஒரு எஸ்டோனியா கிராமம். அதிலுள்ள பெரும்பாலோர் சிவப்பாயுள்ளனர். இந்தப் பெண் அலாதினா தோற்றம். அவள் ஒருத்தி மட்டும்தான் என்று நினைக்காதே. இதுபற்றிப்

பல்வேறுவித ஹேஷ்யங்கள். இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்.... நாங்கள் கேள்விப்பட்டோம்... கிரெகர் நின்றுகொண்டு சேணத் துணியில் தனது உடைமைகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருக்கையில் அதிகாரிகள் அவனைத் தாண்டிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். காற்றிலே அதிகாரிகளின் சிரிப்பொலியும் “உங்கள் பாதுகாப்புப் படையில் ஒரு பகுதி இந்தக் கிராமத்தில் முகாம் செய்வது வழக்கமாகும்” என்கிற வார்த்தைகளும் அவன் காதில் கேட்டன.

இங்கி படிந்த கையினால் சட்டைப்பொத்தான்களைப் போட்டுக்கொண்டு கை நடுங்க ஒரு குமாஸ்தாவைத் தொடர்ந்து ஓடினான், ஒரு ஜில்லாப் போலீஸ் தலைவன்.

“மூன்று பிரதிகள் வேண்டும் என்று சொன்னேன். குழம்பிய மூளை படைத்தவனே!” என்று அவன் உரக்கக் கூவினான்.

அவனுக்குப் பழக்கமில்லாத அந்த அதிகாரிகளின் முகங்களைக் கிரெகர் விசித்திரமாக உற்றுப் பார்த்தான். ஒரு உதவிப் படைத் தலைவன் அவனை மந்தமாகப் பார்த்தான். ஆனால் கிரெகரின் கண்களைக் கண்டதும், அவன் வேறு பக்கம் பார்த்தான். எதனாலோ கிளர்ச்சியடைந்த ஒரு வயோதிகக் கேப்டன், தன் மஞ்சள் பற்களால் மேல்உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு, அவர்களைக் கடந்து ஓடினான்.

புதிய சேணத்துணியின்மீது பச்சை ரிப்பனால் அலங்கரிக்கப் பட்ட சேணத்தை வைத்தான் கிரெகர்; இரண்டு ராணுவக் கோட்டுகளையும், இரண்டு கால்சட்டைகளையும், ஒரு சட்டை யையும், இரண்டு ஜதை பூட்சுகளையும், ஒன்றரைப் பவுண்டு பிஸ்கோத்தையும் ஒரு டின் மாட்டிறைச்சியையும் இதர பொருள்களையும் ராணுவ விதிப்படி அளவாக அதன்மீது வைத்தான். திறந்துகிடந்த சேணப்பையில் நான்கு குதிரை லாடங்களும், லாடம் அடிப்பதற்கான ஆணிகளும், ஊசிகளும், நூலும், துண்டுகளும் இருந்தன.

தன் சாமான்களைக் கடைசியாகப் பார்த்துவிட்டு, மூட்டை கட்டிய கயிற்றின் ஓரத்திலே ஒட்டிக்கொண்டிருந்த சேறைத் துடைப்பதற்காகக் கீழே உட்கார்ந்தான். தத்தம் சேணப்பைகளுக்குப் பின்னே வரிசையாக உட்கார்ந்திருந்த கொஸாக்கியர்களை மெதுவாகக் கடந்து சென்றனர், ராணுவ அதிகாரிகள். அதிகாரிகளும், அட்டாமனும் அவர்கள் கொண்டு

செல்லும் சாமான்களை நுணுக்கமாகப் பரிசீலனை செய்தனர். குனிந்து மேல்கோட்டுகளைத் தடவிப் பார்த்தனர்; சேணப் பைகளுக்குள்ளே கையைவிட்டுத் துழாவினர்; பிஸ்கோத்துப் பைகளைக் கைகளால் நிறுத்துப் பார்த்தனர்.

“அதோ உயரமாக ஒருவன் நிற்கிறான் பார்த்தீர்களா, பையன்களா? பூனையைத் துரத்தும் நாய் பிராண்டுவதுபோல்” என்று கிரெகருக்கு அடுத்தாற்போல் நிற்குகொண்டிருந்த ஒரு இளம் கொஸாக்கியன் கூறினான்.

“அந்தப் பேய்ப் பையனைப் பார். பையைத் தலைகீழாகச் சாய்க்கிறான்”.

“ஏதாவது நடந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அப்படிச் செய்ய மாட்டான்”.

“லாடம் அடிக்கும் ஆணியை எண்ணுகிறானா?”

“நாய் போன்ற ஜென்மம்!”

கமிஷன் கொஸாக்கியர்களை நெருங்கியதும், பேச்சு நின்றது. இன்னும் சில ஆட்களைத் தாண்டினால் கிரெகரிடம் வந்துவிடுவர். மாகாண அட்டாமன் இடதுகையில் கையுறையை எடுத்துக்கொண்டு வலதுகையை வீசிக்கொண்டு சென்றான். கிரெகர் எழுந்து நின்றான். அவனுக்குப் பின்னே நின்ற அவன் தந்தை இருமினான். குதிரைகளின் மூத்திர நாற்றத்தையும், உருகும் பனியின் மணத்தையும் காற்று சதுக்கத்திற்கு இழுத்து வந்தது. மிதமிஞ்சிக் குடித்தவனைப்போல் சூரியன் மகிழ்ச்சி யற்றிருந்தது.

அதிகாரிகள் கிரெகருக்கு அருகிலிருந்த மனிதனுக்கு முன் நின்றனர். பிறகு ஒருவர் பின் ஒருவராக அவனை அணுகினர்.

“உன் குடும்பத்தின் பெயரென்ன? ஒன் கிறிஸ்தவப் பெயரென்ன?”

“மெலெக்காவ், கிரெகர்”.

சுற்றுவாரைப் பிடித்து, அதிகாரி அவன் மேல்கோட்டைத் தூக்கி, தன் ஞையல்கோட்டைப் பார்த்து, அதன் மேல்வார்களை வேகமாக எண்ணினான்; இன்னொரு அதிகாரி, கால்சட்டையின் துணியைத் தடவிப் பார்த்தான். மூன்றாவது அதிகாரி, சேணப்

பைகளைத் துழாவினான். அவன் குனிந்து பார்த்ததில் அவன் சட்டை காற்றில் பறந்து தலையை மூடிற்று. கட்டைவிரலாலும், ஆள்காட்டி விரலாலும் லாட ஆணிகளைக் கட்டி வைத்திருந்த துணியை ஜாக்கிரதையாக அதிகாரி குத்தினான், அது சூடாக இருக்குமோ என்று பயப்படுகிறவனைப்போல. பிறகு ஆணிகளை மனதுக்குள் எண்ணிப் பார்த்தான்.

“ஏன் இருபத்து மூன்று ஆணிகள்தான் இருக்கின்றன? என்ன இது?” கோபத்துடன் துணியின் ஓரத்தை இழுத்தான்.

“இல்லவே இல்லை, பிரபு; இருபத்து நான்கு”.

“என்ன? நான் குருடனா?”

வேகமாக மடித்திருந்த ஒரு மூலையைத் திருப்பி இருபத்து நான்காவது ஆணியைக் கிரெகர் காட்டினான். அவன் அதைக் காட்டியபொழுது, ரோமங்கள் நிறைந்த அவன் கரம், அதிகாரியின் வெண்கரத்தில் பட்டது. தாக்கப்பட்டவனைப் போல் அதிகாரி தன் கையைப் பின்னுக்கு இழுத்து, தன் மேல் கோட்டின் ஓரத்தில் கையைத் தேய்த்துக்கொண்டு, ஆத்திரத் துடன் நெற்றியைச் சுருக்கிவிட்டு, கையுறைகளை அணிந்து கொண்டான்.

அவன் செயல்களைக் கவனித்த கிரெகர் குறும்புத்தனமாகப் புன்னகை புரிந்தான். அவர்கள் கண்கள் சந்தித்தன. அதிகாரியின் முகம் சிவந்தது. குரலை உயர்த்தி அதிகாரி சொன்னான்:

“என்ன இது? என்ன இது? கொஸாக்கியா? உன் மூட்டை கட்டும் கயிறுகள் ஏன் ஒழுங்காக இல்லை? உன் லகான் ஏன் ஒழுங்காக இல்லை? இதன் பொருளென்ன? நீ கொஸாக்கியனா, அல்லது விவசாயியா? உன் தந்தை எங்கே?”

குதிரையின் கடிவாளத்தை இழுத்து, நொண்டிக் காலை இழுத்துக்கொண்டு ஒரு அடி முன்னே வைத்தான் பண்டாலிமான்.

“கொஸாக்கிய விதிகள் உனக்குத் தெரியாதா?” என்று காலையில் சீட்டாட்டத்தில் தோற்றுப்போன அதிகாரி தன் ஆத்திரத்தை அவன்மீது கொட்டித் தீர்த்துக்கொண்டான்.

மாகாண அட்டாமன் வந்ததும், அதிகாரி சாந்தமடைந்தான். பூட்ஸால் சேணத்தை இடித்துவிட்டு, அடுத்த மனிதனிடம்

சென்றான், அட்டாமன். கிரெகர் சேரவேண்டிய படையின் அதிகாரி மரியாதையுடன் அவன் பொருள்களையெல்லாம் தலைகீழாகக் கவிழ்த்து நுணுக்கமாகப் பரிசீலனை செய்துவிட்டு, சுருட்டுப் பற்றவைப்பதற்காக, கொளுத்திய தீக்குச்சியை, காற்று அணையாமலிருப்பதற்காகச் சிறிது பின்னோக்கிச் சென்றான்.

மறுநாள் குதிரைகளைக்கொண்ட சிவப்பு வாகனங்களையும், கொஸாக்கியர்களையும், குதிரைகளின் தீனிகளையும் சுமந்து கொண்டு ரயில் வோரொனேஸிற்குப் புறப்பட்டது. வண்டிகளில் ஒன்றில் நின்றான் கிரெகர். திறந்திருந்த கதவுக்கு முன்னே அவன் கண்டு பழகாத நிலப்பரப்பு ஊர்ந்து சென்றது. தூரத்திலே மிருதுவான, நீலக்கானகம் அகன்று சென்றது. அவனுக்குப் பின்னே குதிரைகள் வைக்கோலை மென்று கொண்டிருந்தன; கீழே இருந்த தரையின் ஸ்திரமற்ற தன்மையை உணர்ந்த குதிரைகள், குளம்புகளை மாறி மாறி ஊன்றின. வண்டியிலே காஞ்சிரையின் மணமும், குதிரைகளின் வியர்வை நாற்றமும், வசந்தகால உருகும் பனியின் மணமும் கலந்து வீசின; நீலவானம் மங்கலாக ஒளிவிடும் மாலை நட்சத்திரத்தைப்போல், பிடிபடாமல் அடிவானத்திலே பதுங்கியிருந்தது.

மூன்றாம் பகுதி

1

உற்சாகமூட்டும் வசந்தகாலத்தில், 1914ஆம் வருடம் மார்ச் மாதத்தில், ஒரு வெப்பமான நாளில் நடாலியா தன் மாமனார் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தாள். பிரிந்து கிடந்த வேலியைப் பண்டாலிமான் அப்பொழுது பழுது பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கூரையிலே தொங்கிய வெண்பனித் தூள்கள் கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தன. முன்பு நீரோடிய ஓடைகளின் தடங்கள் குகைக்குள் தார்க்கோடுகளைப்போல் தெரிந்தன. வெப்பமான சூரியன் உருகும் குன்றுகளைச் சீராட்டியது பூமி விரிந்து விம்மிக்கொண்டிருந்தது. டானுக்கு அருகிலிருந்த குன்றுகளில் புதிதாக முளைத்த புல் பச்சைப் போர்வை போர்த்தியது போலிருந்தது.

பின்னாலிருந்து மெலிந்து உருக்குலைந்து லேசாக வளைந்திருந்த கழுத்தை நீட்டிக்கொண்டு, நடாலியா தன் மாமனாரை அணுகினாள்.

“வணக்கம்! சௌக்கியமா அப்பா!” என்றாள் அவள்.

“நடால்யுஷ்கா! நல்வரவு, என் அன்பே நல்வரவு!” பதட்டத்துடன் அவளைச் சுற்றி வட்டமிட்டான், பண்டாலிமான். கொம்புகள் அவன் கைகளிலிருந்து நழுவின. “நீ எங்களைக் காண ஏன் வரவில்லை? உள்ளே வா. உன்னைக் கண்டு அம்மா சந்தோஷமடைவாள்”.

“அப்பா, நான் வந்துவிட்டேன்” திடமின்றிக் கையை நீட்டிவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பினாள் நடாலியா. “நீங்கள் என்னைத் துரத்தவில்லையென்றால், உங்களுடன் நான் வசிக்க விரும்புகிறேன்” என்றாள் நடாலியா.

“நீ ஏன் எங்களுடன் வசிக்கலாகாது அன்பே? நீ எங்களுக்கு அந்நியமா? பார், தன் கடிதத்தில் கிரெகர் உன்னைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறான். உன்னை விசாரித்ததாக எங்களுக்கு எழுதியிருக்கிறான்”.

அவர்கள் சமையலறைக்குள் சென்றனர். மகிழ்ச்சி பெருகிட நொண்டிக்கொண்டே பண்டாலிமான் தொடர்ந்தான். நடாலியாவை அணைத்துக்கொண்டு இலினிச்சினா அழுதாள்.

“உனக்கு ஒரு குழந்தை வேண்டும். குழந்தை பிறந்தால் அவனை வசப்படுத்திவிடலாம் உட்கார். உனக்கு அப்பம் தரட்டுமா?”

முகம் சிவக்க, புன்னகை புரிந்துகொண்டு ஓடிவந்த துனியா, நடாலியாவின் முழங்கால்களைக் கட்டிக்கொண்டாள். “வெட்க மற்றவளே! நீ எங்களை மறந்துவிட்டாய்!” என்று அவள் உரிமையுடன் கடிந்துகொண்டாள்.

“அட சீ! பைத்தியக்காரி” என்று உரத்த குரலில் கடிந்து கொள்ளும் பாவனையில் கூறினான் அவன் தந்தை.

துனியாவின் கரங்களை அகலப் பிரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு அவளது கண்களை உற்றுப்பார்த்தவாறே “நீ எப்படி வளர்ந்துவிட்டாய்!” என்று மென்குரலில் கூறினாள் நடாலியா.

அவர்கள் எல்லோரும் பேசினர். ஒருவரை ஒருவர் குறுக்கிட்டுக்கொண்டு, கையில் கன்னத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு நடாலியாவை உற்றுப்பார்த்த இலினிச்சினா, அவளிடம் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கண்டு வருந்தினாள்.

“நீ இங்கே இருக்கத்தானே வந்திருக்கிறாய்?” நடாலியாவின் கைகளைத் தடவிக்கொண்டு துனியா கேட்டாள்.

“யாருக்குத் தெரியும்.....?”

“ஏன், என் மருமகள் வேறு எங்கே இருக்க முடியும்? நீ இங்கே எங்களுடன் இருக்க வேண்டும்” இது இலினிச்சினாவின் முடிவு. அப்பத் தட்டை அவள் அருகில் நகர்த்தினாள்.

நீண்டகாலம் தயங்கிய பிறகுதான், தன் கணவனின் பெற்றோரிடம் செல்ல நடாலியா முடிவு செய்தாள். முதலில்

அவளை அங்கே செல்ல அவள் தந்தை அனுமதிக்கவில்லை. இதைப்பற்றி அவள் பிரஸ்தாபித்தபொழுதே அவள் தந்தை அவமதிப்பால் கூச்சலிட்டான். பிறகு இத்தகைய நடவடிக்கையை மேற்கொள்வதிலிருந்து அவளைத் தடுக்க முயன்றான். ஆனால் தன் குடும்பத்தாரின் முகத்தில் விழிப்பது அவளுக்குச் சிரமமாக இருந்தது. தன் குடும்பத்திலே தான் ஒரு அந்நியன் என்று அவள் கருதினாள். கிரெகரை ராணுவத்திற்கு அனுப்பிய பிறகு அவளைத் திரும்பி வருமாறு இடைவிடாது தூண்டிக் கொண்டிருந்தான் பண்டாலிமான். ஏனெனில் அவளைத் திரும்ப அழைக்கவும், கிரெகருக்கும் அவளுக்கும் சமரசம் செய்து வைக்கவும் அவன் உறுதிபூண்டிருந்தான்.

மார்ச் மாதம் அந்த நாளிலிருந்து மெலெக்காவ் வீட்டில் வசித்தாள் நடாலியா. நேயத்துடனும், சகோதரத்துவத்துடனும் பியோட்ரா நடந்துகொண்டாள். தன் அதிருப்தியை வெளிப் படையாகத் தாரியா காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவளுடைய விரோதப் பார்வையைத் துனியாவின் பற்றுதலும், கிழவர்களின் அன்பும் ஈடுசெய்தன.

நடாலியா வந்த மறுநாளே கிரெகருக்குக் கடிதம் எழுதுமாறு பண்டாலிமான் துனியாவுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

“என் அருமை மகன் கிரெகர் பாண்டலிவிச்சுக்கு வாழ்த்துக்கள்! உன் தந்தை இதயத்திலிருந்தும் உன் அம்மா வாஸிலிஸா இலினிச்சினாவின் தாய் இதயத்திலிருந்தும் ஆசிகள். உன் சகோதரன் பியோட்ரா பாண்டலிவிச்சம், அவன் மனைவி தாரியா மாடலியெவ்னாவும் உன் நல்வாழ்வை விரும்புகின்றனர்”.

“உன் சகோதரி துனியாவும் வீட்டிலுள்ள மற்றவர்களும் உன்னை வாழ்த்துகின்றனர். பிப்ரவரி ஐந்தாம் நாள் அனுப்பிய கடிதம் எங்களுக்குக் கிடைத்தது. அதற்காக உனக்கு இதயப்பூர்வமான நன்றி. குதிரை உதைக்கிறது என்று நீ எழுதியிருப்பதால், அதன் கால்களீது பன்றிக் கொழுப்பைத் தடவு. இதை எப்படிச் செய்வது என்பது எனக்குத் தெரியும். சறுக்காதவரை, அல்லது பனிக்கட்டி கிடைக்காதவரை அதன் பின்னங்கால் குளம்புகளுக்கு லாடம் அடிக்காதே. உன் மனைவி நடாலியா மிரோனோவ்னா நம்முடன் வசிக்கிறாள். அவள் சுகமாகவும் வசதியாகவும் இருக்கிறாள். உலர்ந்த செரிப் பழங்களும், ஒரு ஜதை கம்பளிக் காலுறையும், இன்னும் சில பொருள்களும் உனக்கு உன் அம்மா அனுப்புகிறாள். நாங்கள் எல்லோரும் உயிருடன், செளக்கியமாக இருக்கிறோம். ஆனால் தாரியாவின் குழந்தை இறந்துவிட்டது.

அன்றொரு நாள் நானும், பியோட்ராவும் கூரையை வேய்ந்தோம். குதிரையை நன்றாகப் பார்த்துக்கொள்ளுமாறு அவன் உனக்குக் கட்டளையிடுகிறான். பசுக்கள் கன்று போட்டுவிட்டன. கிழட்டுக் குதிரை கருத்தரிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஜில்லா லாயத்திலிருந்து கொண்டு வந்த ஆண் குதிரையை அதனுடன் இணை சேர்த்தோம். உன் சேவையைப் பற்றி அறிந்து மகிழ்ந்தோம்; உன் அதிகாரிகள் உன்னை நேசிப்பதை அறிந்து சந்தோஷப்பட்டோம். நீ எப்படிச் சேவை செய்ய வேண்டுமோ அப்படிச் செய். ஜாருக்குச் செய்யும் சேவை வீண் போகாது. இனி நடாலியா நம்முடன் வசிப்பாள். இதைப்பற்றி நீ யோசித்துப் பார். இன்னொரு தொல்லை; வென்ட் விழாக்காலத்தில் ஒரு ஓநாய் மூன்று செம்மறி ஆடுகளைக் கொன்றுவிட்டது. சுகமாயிரு. கடவுள் உனக்குத் துணைபுரிவார். உன் மனைவியை மறக்காதே. உனக்கு நான் இடும் கட்டளை இது. அவள் நல்லவள்; உன் சட்டரீதியான மனைவி. உழவு சாலை உடைக்காதே. உன் தந்தை சொல்வதைக் கேள்.

உன் அப்பா, சீனியர் சார்ஜென்ட்,

“பண்டாலிமான் மெலெக்காவ்”

ரஷியா - ஆஸ்திரியா எல்லைக்கு மூன்று மைல்கள் தூரத்திலிருந்து ராட்ஸிவில்லோவோ என்னும் குக்கிராமத்தில் கிரெகரின் படை முகாம் செய்திருந்தது. அவன் அபூர்வமாகத் தான் வீட்டிற்குக் கடிதம் எழுதினான். தன் வீட்டில் நடாலியா வசிக்கிறாள் என்னும் தகவலைத் தெரிவித்த கடிதத்திற்கு அவன் ஜாக்கிரதையாகப் பதில் எழுதினான். தன் பெயரில் அவளை வாழ்த்துமாறு தன் தந்தையை வேண்டினான். பிடிக்கொடுக்காமல் அவன் கடிதங்கள் எழுதினான். கடிதங்களின் உட்கருத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்காக அவைகளைப் படிக்குமாறு துனியா வுக்கோ பியோட்ராவுக்கோ தந்தை பண்டாலிமான் பன்முறை கட்டளையிட்டான். ஈஸ்டருக்கு முன், கிரெகருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் ராணுவத்திலிருந்து திரும்பியதும், தன் மனைவியுடன் அவன் வசிக்கப் போகிறானா என்பதைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக்குமாறு கேட்டான்.

இந்தக் கடிதத்திற்குப் பதிலெழுதக் கிரெகர் தாமதித்தான். டிரினிட்டி ஞாயிற்றுக்குப் பிறகுதான் அவர்களுக்குக் கருக்கமான ஒரு கடிதம் கிடைத்தது. துனியா அதை வேகமாகப் படித்தாள்; வார்த்தைகளின் கடைசியை விழுங்கினாள். பல வாழ்த்துக் களுக்கும், விசாரணைகளுக்கும் இடையே பொதிந்துகிடக்கும்

கருத்தைப் புரிந்துகொள்ளப் பண்டாலிமான் சிரமப்பட்டான். கடிதத்தின் கடைசியில் நடாலியாவின் விஷயத்தைப்பற்றிக் கிரெகர் எழுதியிருந்தான்.

நடாலியாவுடன் நான் வசிப்பேனா, மாட்டேனா என்பதைத் தெரிவிக்குமாறு எழுதியிருக்கிறீர்கள். அறுத்ததை ஒட்டவைக்க முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அப்பா. எனக்கு ஒரு குழந்தை இருக்கிறது என்பது தெரிந்தும் கூட, நடாலியாவுடன் வசிக்க வேண்டுமென்று எப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? என்னால் எந்தவிதமான வாக்குறுதியும் அளிக்க முடியாது. இதைப்பற்றிப் பேசுவது வேதனையளிக்கிறது. அன்றொரு நாள் சாமான்களை எல்லைக்கு அப்பால் கடத்திச் சென்ற ஒருவன் பிடிக்கப்பட்டான். அவனை நாங்கள் காண நேர்ந்தது. விரைவில் ஆஸ்திரியாவுடன் போர் நடக்குமென்று அவன் சொன்னான். எங்கிருந்து போரை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பதை நிர்ணயிக்கவும், எந்த இடத்தைப் பிடிக்கவேண்டும் என்பதை முடிவு செய்யவும் ஜாரே அவர்கள் எல்லைக்கு வந்தாராம். யுத்தம் ஆரம்பமானதும் நான் உயிரை இழக்கலாம். எதையும் முன்னதாகவே நிர்ணயிக்க முடியாது.

நடாலியா தன் வளர்ப்புப் பெற்றோர்களுக்குத் தொண்டு செய்தாள். தன் கணவன் திரும்பி வருவான் என்னும் தளராத நம்பிக்கையில் உயிர் வாழ்ந்தாள். அவள் கிரெகருக்குக் கடிதம் எழுதவே இல்லை. ஆனால் அவனிடமிருந்து கடிதம் பெற அவனைவிட அந்தக் குடும்பத்தில் அவ்வளவு அதிகமாக வேறு யாரும் ஏங்கவில்லை.

எந்தவிதமான மாற்றமுமின்றி வாழ்க்கை முறையாக நடந்தது, அந்தக் கிராமத்தில். வேலை நாட்களில் யாரும் அறியாமல் உழைப்பு காலத்தைக் கொள்ளைகொண்டது. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் எல்லோரும் குடும்பத்துடன் கோவிலுக்குச் சென்றனர். கொஸாக்கியர்கள் சட்டைகளும், விடுமுறை நாட்களில் அணியும் கால்சட்டைகளும் அணிந்தனர்; தரையைப் பெருக்கும் பல வர்ணப் பாவாடைகளும், வேலைப்பாடமைந்த ஜாக்கெட்டுகளும் பெண்கள் அணிந்தனர்.

சதுக்கத்திலே காலி வண்டிகள் கிடந்தன. அவைகளின் நுகத்தடி மேலே துருத்திக்கொண்டிருக்கும் குதிரைகள் களைத்தன. கொட்டகையிலே பஸ்கேரியர் கூடிநின்று கறிகாய்கள் விற்பனர். மார்க்கெட் சதுக்கத்தை அகந்தையுடன் பரிசீலனை செய்யும் கடிவாளமற்ற ஒட்டகங்களை உற்றுப் பார்த்துக்

கொண்டு குழந்தைகள் அங்குமிங்கும் ஓடின. சிவப்பு நாடா வுடைய தொப்பிகள் அணிந்த ஆண்களும், அழகிய சால்வைகள் கட்டிக்கொண்டிருந்த பெண்களும் எங்கும் காணப்பட்டனர். தண்ணீர் இழுத்துக் களைத்துப்போன ஓட்டகங்கள் அசை போட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்தன.

மாலையில் கால் பட்டும், பாட்டுக் கேட்டும், வாத்தியத்திற் கேற்ப நடனமாடியதாலும் வீதிகள் முனகின. இரவு வெகு நேரமான பிறகுதான், கிராம வெளிப்புறத்திலே கேட்ட கடைசிக் குரல் ஓய்ந்தது.

மாலை நேரத்தில் நடாலியா அக்கம் பக்கத்து வீடுகளுக்குச் செல்ல மாட்டாள். ஆனால் துனியாவின் கபடமற்ற கதைகளை மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பாள். யாரும் அறியாமல் துனியா தன் வழியில் ஒரு அழகியாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குமுன் தாங்கள் யௌவனப் பருவத்தை அடைந்துவிட்டதை மறந்த அவள் பெண் நண்பர்கள், அவளைத் தங்கள் குழுவில் சேர்த்துக்கொண்டனர். துனியா அவள் தந்தை மாதிரி கறுத்த உடல்கட்டுடன் இருந்தாள். அவளுக்கு அப்பொழுது வயது பதினைந்து. எனினும் சிறுமியைப் போன்றிருந்தாள். குழந்தைப் பருவம், வாலிபம் இரண்டும் கலந்த ஒரு கதம்பமாக இருந்தாள் துனியா. அவள் சிறிய மார்புகள் வளர்ந்து, ஜாக்கெட்டை அழுத்தின. அவள் கருவிழிகள் அப்பொழுதும் குறும்புத்தனமாகப் பிரகாசித்தன. மாலையில் வெளியே சென்று திரும்பும் அவள், தன் ரகசியங்களை நடாலியாவிடம் மட்டும்தான் சொல்லுவாள்.

“நடாலியா, உன்னிடம் நான் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.....”

“நல்லது, சொல்!”

“கிராமக் களத்துமேட்டில் நேற்று மாலை முழுதும் மிஷா கோஷிவாய் என்னுடன் உட்கார்ந்திருந்தான்”.

“நீ ஏன் நாணுகிறாய்?”

“இல்லையே!”

“கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொள்; நீ தீப்பிழம்பு போலிருக்கிறாய்”.

“அதற்கு நீதான் காரணம்”.

“சரி மேலே சொல். நான் உன்னைத் தடுக்க மாட்டேன்”.

சூடேறிய தன் கன்னங்களை, பழுப்புநிறக் கையால் அவள் தேய்த்துக்கொண்டாள். பிறகு காரணமற்ற அவள் இளம்சிரிப்பொலி கேட்டது.

“நான் சிறிய இள நீலமலரென்று அவன் சொன்னான்!”

“நல்லது சொல்லேன்!” என்று அவளை நடாலியா தூண்டினாள். இன்னொருத்தியின் இன்பத்தில் அவள் மகிழ்ந்தாள்; தன் கடந்த காலத்தையும் மிதிக்கப்பட்ட இன்பத்தையும் மறந்தாள்.

“நான் சொன்னேன்; ‘பொய் சொல்லாதே, மிஷா!’ என்று. அவன் சத்தியம் செய்தான்.....”

தலையைக் குலுக்கிக்கொண்டு, துனியா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். அவளது சிரிப்பொலி வீடெங்கும் எதிரொலித்தது. அவள் கூந்தல் தோள்களிலும், முதுகிலும் விழுந்தது.

“அவன் இன்னும் என்ன சொன்னான்?”

“ஞாபகத்திற்காக வைத்துக்கொள்ள என் கைக்குட்டையைத் தருமாறு அவன் கேட்டான்”.

“நீ கொடுத்தாயா?”

“இல்லை. கொடுக்க மாட்டேன் என்று நான் சொன்னேன். ‘உன் பெண்ணிடம் கேள்’ என்று நான் சொன்னேன். எரோபியெய்னாவின் மருமகளுடன் அவன் காணப்பட்டான். அவள் கெட்டவள்; ஆண்களுடன் அவள் விளையாடுகிறாள்”.

“அவனிடம் நெருங்காதே!”

“நெருங்க மாட்டேன்!” துனியா கதையைத் தொடர்ந்தாள். “நாங்கள் மூவரும் - நானும் இரண்டு பெண்களும் - வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தபொழுது, குடிபோதையிலிருந்த கிழவன் மிக்கி எங்களை அணுகினான். ‘என்னை முத்தமிடுங்கள் அன்புகளா! உங்களுக்கு இரண்டு கோபெக்குகள் தருகிறேன்’ என்று அவன் கூவினான். ஒரு கொம்பால் அவன் முகத்தில் நூரா அடித்தாள். பிறகு நாங்கள் ஓடினோம்”.

கோடை காலம் வறட்சியாக இருந்தது. கிராமப் பகுதியில் டான் ஆழமற்றிருந்தது. நதி கழன்று பாய்ந்த இடத்தில் ஒரு துறை அமைக்கப்பட்டது. முதுகுகூட நனையாமல் மாடுகள் அக்கரைக்குச் செல்ல முடிந்தது. இரவிலே குன்றுகளிலிருந்து உஷ்ணக்காற்று வீசிற்று. எரியும் புல்லின் நாற்றத்தைக் காற்று கிராமத்திற்கு இழுத்து வந்தது. மைதானம் பற்றியெரிந்தது. இரவில் மேகங்கள் டானுக்கு மேலே குவிந்தன. இடி இடித்தது. ஆனால் வறண்ட பூமியைக் குளிர்விக்க மழை பெய்யவில்லை; மின்னல் வானத்தைப் பிளந்ததெனினும்.

மணிக்கூண்டிலிருந்து இரவுதோறும் கோட்டான் ஊளை யிட்டது. அதன் ஊளை கிராமத்தைப் பீதியிலாழ்த்திற்று. மணிக்கூண்டிலிருந்து கோட்டான் கல்லறைக்குப் பறந்து சென்று, சவக்குழிமீது உட்கார்ந்து அழுகரலில் முனகிற்று.

“தொல்லை நிகழப் போகிறது” என்று கல்லறையிலிருந்து எழுந்த கோட்டானின் முனகலைச் செவிமடுத்த கிழவர்கள் கூறினர்.

“யுத்தம் வருகிறது. துருக்கியப் போர் மூண்டபொழுது கோட்டான் இப்படித்தான் கத்திற்று”.

“ஒருவேளை வாந்திபேதி தாண்டவமாடும்”.

“கோவிலிலிருந்து கல்லறைக்குப் பறந்தால், எந்தவிதமான நன்மையையும் எதிர்பார்க்க முடியாது”.

சவக்குழிக்கருகில் வசித்த மார்ட்டின் ஷாமீல் அந்தப் பாழாய்ப்போன கோட்டான் வருவதைப் பார்க்க, புதைபூமி வேலிக்கருகில் இரண்டு இரவுகள் காத்திருந்தான். ஆனால் அந்த மர்மப் பறவை சந்தடி செய்யாமல் அவன்மீது பறந்து சென்று, மயானத்தின் மற்றொரு பக்கத்தில் இருந்த சிலுவைமீது அமர்ந்து, தனது பயங்கர ஓலத்தினால் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிராமத்தை எழுப்பிற்று. மார்ட்டின் அவலட்சணமாகச் சிரித்தான். வயிறு புடைத்தமாதிரி இருந்த கருமேகக் குவியலை நோக்கி அம்பெய்தான்; உடனே வீட்டிற்குப் புறப்பட்டான். அவன் வீடு சேர்ந்ததும் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோதிலும் முயல்மாதிரி சந்தான விருத்தியில் பெயர்போன அவன் மனைவி அவன்மீது வசைமாறிப் பொழிந்தாள்.

“நீ ஒரு முட்டாள். அடிமுட்டாள்! அந்தப் பறவை உன்னை ஒன்றும் செய்யவில்லை. உனக்குக் கடவுள் தண்டனையளித்தால் என்ன நேரிடும் தெரியுமா? எனக்கு இதுதான் மாதம். உன்னால் எனக்குக் குழந்தை பிறக்காமல் போனால் என்ன செய்வது?” என்று கடிந்துகொண்டாள்.

“வாயை மூடு பெண்ணே!” என மார்ட்டின் கடிந்துகொண்டு மேலும் கூறினான்.

“உனக்கு ஒன்றும் நேராது. சுகப்பிரசவம் ஏற்படும். பயப்படாதே. நம்மையெல்லாம் துக்கத்திலாழ்த்த அந்தப் பறவை ஏன் இங்கு வருகிறது? அந்தப் பிசாக நமக்குக் கஷ்டத்தை அளிக்கிறது. போர் மூண்டால் என்னை ராணுவ சேவைக்கு அழைப்பார்கள். நீ எனக்கு ஈன்றளித்த இவைகளின் கதி என்ன?” என்று மூலையில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் குழந்தைகளைச் சுட்டிகாட்டிக் கேட்டான்.

சந்தையில் கிழவர்களுடன் பேசிய பண்டாலிமான் கம்பீரத்துடன் அறிவித்தான்:

“ஆஸ்திரிய எல்லைப்புறத்திற்கு ஜார் வந்ததாகவும், தன் படைகளையெல்லாம் ஒரு இடத்தில் திரட்டி, அங்கிருந்து மாஸ்கோவுக்கும் பீட்டர்ஸ்பர்க்குக்கும் முன்னேறுமாறு கட்டளையிட்டிருப்பதாகவும் எங்கள் கிரெகர் எழுதியிருக்கிறான்”.

கடந்தகால யுத்தங்கள் கிழவர்களின் நினைவிற்கு வந்தன. அவர்கள் பயத்தையும் பரஸ்பரம் பரிமாறிக்கொண்டனர்.

“யுத்தம் நடக்காது” என்று ஒருவன் மறுத்துக் கூறினான். “அறுவடையைப் பார்!”

“அறுவடைக்கும் இதற்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை. மாணவர்கள்தான் தொல்லை கொடுக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்”.

“இதுதான் நமக்குக் கிடைத்த கடைசித் தகவல். ஆனால் யாருடன் போர் நிகழப் போகிறது?”

“கடல் உரிமை சம்பந்தமாக; துருக்கியுடன், கடல்நீர் உரிமை பற்றி ஒற்றுமை ஏற்படாது”.

“அது அவ்வளவு கஷ்டமா என்ன? நாம் நிலத்தைப் பிரித்துக் கொள்வதுபோல் ஏன் கடலைப் பிரித்துக் கொள்ளலாகாது?”

பேச்சு கேலியில் முடிந்தது. கிழவர்கள் தங்கள் வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றனர்.

டானுக்கு அப்பாலிருக்கும் புல், மைதானப் புல்லைவிட, வளமற்றது, மணமற்றது. இரண்டும் ஒரே பூமிதான் எனினும், புல் வெவ்வேறு ரசத்தை இழுத்தது. மைதானத்தின் களிமண் அற்புதமானது. அது மிக உறுதியானதாதலால் கால்நடைகள் நடந்த இடங்களில் புல்லின் சுவடுகள்கூடத் தெரியாமல் தின்று விடும். அந்த மண்ணிலே குதிரையின் வயிறுவரை உயரமுள்ள நறுமணம் வீசும் புல் வளர்ந்தது. ஆனால் டான் நதிக்கரையில் பூமி மட்டமாகவும், ஈரமாகவும் இருந்தது. அங்கே வளர்ந்த வளமற்ற, பிரயோஜனமற்ற புல்லை, கால்நடைகள் ஏறிட்டுக் கூடப் பார்க்காது.

வைக்கோல் திரட்டும் வேலை ஆரம்பமாகும் தருவாயில் கிராமத்தையே உலுக்கிக் குலுக்கிய ஒரு நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தது. அந்தக் கிராமத்தில் அதற்குமுன் யாரும் கண்டிராத ஒரு ஆபீசருடனும், கறுப்புப் பல் உள்ள இன்ஸ்பெக்டருடன் ஜில்லா கமிஸார் அந்தக் கிராமத்திற்கு வந்தான். அட்டாமனுக்கு ஆள் அனுப்பிவிட்டு, சாட்சிகளை அழைத்துக்கொண்டு கருடப் பார்வையுடைய லூக்கியேஷ்காவின் வீட்டிற்கு அவர்கள் சென்றனர். வீதியில் வெயில் விழும் பக்கத்தில் அவர்கள் நடந்தனர். கிராம அட்டாமன் அவர்களுக்கு முன்னே வெடச் சேவல்போல் ஓடினான். விசாரணையாளன் அவனிடம் கேள்விகள் கேட்டான்.

“ஸ்டாக்மான் வீட்டில் இருக்கிறானா?”

“ஆம் பிரபு!”

“அவன் என்ன வேலை செய்து வயிறு வளர்க்கிறான்?”

“அவன் தேர்ந்த கருமான்”.

“அவன் நடத்தையில் சந்தேகாஸ்பதமான எதையாவது நீ கண்டாயா?”

“இல்லவே இல்லை”.

தொப்பியைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, நடந்து சென்ற போலீஸ் அதிகாரி தன் முகத்திலிருந்த பருவை நெருடினான். அந்த வலி தாங்காமல் பெருமூச்சுவிட்டான். அவனுடன் சென்ற கறுப்புப் பல்காரன் ஒரு வைக்கோல் துரும்பால் தன் கரும்பல்லைக் குத்திக்கொண்டு சென்றான். பல் வலியால் மூக்குக்கண்ணாடி அணிந்த கண்களைச் சிமிட்டிக்கொண்டான்.

“விருந்தினர் அவன் வீட்டிற்கு வருவதுண்டா?” என்று விசாரணையாளன் கேட்டான், அட்டாமனைப் பின்னுக்கு இழுத்துவிட்டு.

“ஆம்; சில சமயங்களில் அவர்கள் சீட்டு விளையாடுவார்கள்.”

“யார்?”

“முக்கியமாக மில்லில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகள்.”

“யாரென்று குறிப்பாகச் சொல்லேன்.”

“இஞ்சின் வேலை செய்பவன், விற்பனையாளன், ரோலர் உருட்டும் டேவிட், சில சமயங்களில் நமது கொஸாக்கியர்கள் சிலர்”.

97488

பின் தங்கிய ஆபீசர் வருகைக்காக விசாரணையாளன் நின்றான். விரல்களால் தன் சட்டையிலிருக்கும் பொத்தான்களைத் திருகிக்கொண்டு அவனிடம் என்னமோ சொல்லிவிட்டு, அட்டாமனை அழைத்தான். மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு ஓசையின்றி அவனை நோக்கி ஓடினான் அட்டாமன். நிமிர்ந்து நின்றுவிட்டு, அதனால் அவனது கழுத்து நரம்பு புடைக்க அவன் கட்டளையை நிறைவேற்றச் சென்றான், அட்டாமன்.

“இரண்டு சிப்பாய்களுடன் சென்று, நீ குறிப்பிட்டவர்களைக் கைதுசெய். அவர்களைக் காரியாலயத்திற்கு அழைத்து வா; ஒன்றிரண்டு நிமிடங்களில் நாங்கள் வருகிறோம். உனக்குப் புரிகிறதா?”

“தயவு செய்து எழுந்திரு. நீ கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறாய்”.

“எதற்காக?”

“இரண்டு அறைகளில் நீ வசிக்கிறாயா?”

“ஆம்!”

“அவைகளை நாங்கள் சோதனையிட வேண்டும்”

அதிகாரி மேஜையை அணுகினான். நெற்றியைச் சுளித்துக் கொண்டு, கண்ணில்பட்ட முதல் புத்தகத்தை எடுத்தான்.

“அந்தப் பெட்டியின் சாவி எனக்கு வேண்டும்” என்றான் அவன்.

“இந்த உங்கள் வரவின் பொருளென்ன?”

“உன்னிடம் பேச, பின்னர் நேரமிருக்கும்”.

அடுத்த அறையின் கதவுவழியாக எட்டிப் பார்த்த ஸ்டாக்மான் மனைவி தலையை உள்ளுக்கு இழுத்தாள். போலீஸ் அதிகாரியும் அவனது உதவியாளனும் அவளைப் பின்தொடர்ந்தனர்.

“இது என்ன?” மஞ்சள் அட்டையுடைய ஒரு புத்தகத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நிதானமாக ஸ்டாக்மானைக் கேட்டான் அதிகாரி.

“ஒரு புத்தகம்” என்று தோள்களைக் குலுக்கிக்கொண்டு ஸ்டாக்மான் பதில் சொன்னான்.

“உன் நகைச்சுவையை மற்றொரு பொருத்தமான சந்தர்ப்பத்தில் பிரயோகிக்கலாம். கேள்விக்கு ஒழுங்காகப் பதில் சொல்”.

வறட்டுப் புன்னகையை அடக்கிக்கொண்டு குளிர்காயும் அடுப்பின்மீது ஸ்டாக்மான் சாய்ந்தான். ஆபீசரின் தோளுக்கு மேலே எட்டிப்பார்த்த ஜில்லா போலீஸ் அதிகாரி, ஸ்டாக்மான் பக்கம் திரும்பி அவனைக் கேட்டான்:

“நீ இந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கிறாயா?”

“அந்தப் புத்தகத்தின் உட்கருத்தில் எனக்கு அக்கறை இருக்கிறது” என்று ஸ்டாக்மான் தனது தாடியைச் சீப்பால் இருபாதியாக பிரித்தவாறு மந்தமாகப் பதில் சொன்னான்.

“அப்படியா!”

பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, அந்தப் புத்தகத்தை மேஜைமீது வீசி எறிந்தான், அதிகாரி. இரண்டாவது புத்தகத்தைப்

பார்த்துவிட்டு, அதை ஒரு பக்கம் வைத்தான். மூன்றாவது புத்தகத்தின் அட்டைத் தலைப்பைப் படித்துவிட்டு, மீண்டும் ஸ்டாக்மான் பக்கம் திரும்பினான்.

“இத்தகைய மற்ற புத்தகங்களை எங்கே வைத்திருக்கிறாய்?”

ஆபீசர் மீது குறி பார்ப்பதைப்போல, ஸ்டாக்மான் ஒரு கண்ணைச் சுருக்கினான்.

“என்னிடமிருப்பவை இவைதான்”

“நீ பொய் சொல்லுகிறாய்” என்று அதிகாரி கூறினான், புத்தகத்தை அவனை நோக்கி வீசிக்கொண்டு.

“நான் கேட்கிறேன்.....”

“அறைகளைச் சோதனையிடுங்கள்!”

வாள்பிடையைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு போலீஸ் தலைவன் பெட்டியை நோக்கி நடந்தான். தன்னைச் சுற்றி நிலவும் சூழ்நிலைகளைக் கண்டு பயந்து அங்கே இருந்த கொஸாக்கியச் சிப்பாய், துணிகளைத் துழாவ ஆரம்பித்தான்.

“என்னை மரியாதையாக நடத்தும்படி கோருகிறேன்” என்று தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு கூறினான் ஸ்டாக்மான். இவ்வாறு தெரிவிக்கையில் புருவத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு அதிகாரியின் மூக்கை உற்றுப் பார்த்தான்.

“வாயை மூடிக்கொண்டிரு அப்பா?”

துழாவக் கூடியவைகளையெல்லாம் ஆட்கள் துழாவினர். தொழிற்சாலையும் சோதனையிடப்பட்டது. உற்சாகம் படைத்த இன்ஸ்பெக்டர் சுவர்களைக்கூடத் தட்டிப் பார்த்தான்.

சோதனை முடிந்ததும் ஸ்டாக்மான் நிர்வாகக் காரியாலயத் திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். தன் பழைய கோட்டின் மீது ஒரு கையை வைத்துக்கொண்டும், சேறை உதறுவதைப் போல் இன்னொரு கையை வீசிக்கொண்டும் வீதிக்கு மத்தியில் கொஸாக்கியக் காவலனின் முன்னே ஸ்டாக்மான் நடந்தான். மற்றவர்கள் சுவர்களுக்கு அருகில் நடந்தனர். மீண்டும் அந்த இன்ஸ்பெக்டர் சூரிய வெளிச்சம்பட்ட, பசுமையான புல் தரையில் தனது பூட்ஸ் அடியோசை கேட்க நடந்து சென்றான்.

அவன் தனது தொப்பியைக் கையில் எடுத்துச் செல்லாமல் தனது கோணல் காதில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு நடந்தான்.

கடைசியாக விசாரிக்கப்பட்ட கைதி, ஸ்டாக்மான்தான், ஐவான் அலெக்ஸிவிச் (அவன் கைகளில் அப்பொழுதும் எண்ணெய் இருந்தது), புன்னகை புரியும் டேவிட், தோள்கள் மீது ஜாக்கெட்டைப் போட்டுக்கொண்டிருந்த நேவ், மிஷா கோஷிவாய் ஆகியோர் சிப்பாய்கள் காவல் புரிகிற, ஒரு பின் அறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்கள் ஏற்கெனவே விசாரிக்கப்பட்டுவிட்டனர்.

தன் கைப்பையில் எதையோ தேடிக்கொண்டு, இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்டாக்மானிடம் கேள்விகள் கேட்டான்.

“மில்லிலே நடந்த கொலை சம்பந்தமாக நான் உன்னை விசாரித்தபொழுது ரஷிய சோஷல் டெமாக்கரடிக் தொழிலாளர் கட்சியில் நீ அங்கம் வகிக்கிறாய் என்னும் உண்மையை எதற்காக என்னிடம் மறைத்தாய்?”

மௌனமாக விசாரணையாளனின் தலைக்கு மேலே ஸ்டாக்மான் உற்றுப் பார்த்தான்.

“இந்த அளவுக்கு உண்மை ஊர்ஜிதமாய்விட்டது. உன் வேலைக்குத் தகுந்த பரிசு உனக்குக் கிடைக்கும்” என்று ஸ்டாக்மானின் மௌனத்தைக் கண்டு ஆத்திரமடைந்த இன்ஸ்பெக்டர் உரத்த குரலில் சொன்னான்.

“தயவு கூர்ந்து விசாரணையை ஆரம்பியுங்கள்” என்று சலிப்புக் கலந்த குரலில் ஸ்டாக்மான் சொன்னான். உட்கார அவன் அனுமதிக்கோரும் பாவனையில் ஒரு முக்காலியைப் பார்த்தான். இதற்கு இன்ஸ்பெக்டர் பதில் சொல்லவில்லை; ஆனால் சாந்தமாக ஸ்டாக்மான் உட்கார்ந்ததும் எரித்து விடுவதைப்போல் அவனைப் பார்த்தான்.

“நீ இங்கே எப்பொழுது வந்தாய்?”

“சென்ற வருடம்”.

“உன் கட்சியின் உத்தரவுப்படியா?”

“உத்தரவின்”.

“உன் கட்சியில் எத்தனை காலமாக நீ அங்கம் வகிக்கிறாய்?”

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?”

“ரஷிய சோஷல் டெமாக்ரடிக் தொழிலாளர் கட்சியில் எவ்வளவு காலமாக அங்கம் வகிக்கிறாய் என்று கேட்கிறேன்?”

“நான் நினைக்கிறேன்....”

“நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்பதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. கேள்விக்குப் பதில் சொல். மறுப்பதில் பிரயோஜனமில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அது ஆபத்தும் கூட”. தன் பையிலிருந்து ஒரு தஸ்தாவேஜியை எடுத்து, மேஜைமீது வைத்தான். “நான் குறிப்பிட்ட கட்சியில் நீ அங்கம் வகிப்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து ரோஸ்டோவிலிருந்து வந்திருக்கும் அறிக்கை இது”.

அந்த தஸ்தாவேஜி பக்கம் ஸ்டாக்மான் பார்வையைச் செலுத்தினான். அதை ஒரு கணம் பார்த்துவிட்டு, முழங்காலைத் தட்டிக்கொண்டு உறுதியான குரலில் சொன்னான்:

“1907-லிருந்து”.

“அப்படியா! என் கட்சியால் நீ இங்கே அனுப்பப் பட்டிருக்கிறாய் என்பதை நீ மறுக்கிறாயா?”

“ஆம்”.

“அப்படியானால் இங்கே நீ எதற்காக வந்தாய்?”

“இங்கே கருமான்கள் போதிய பேர் இல்லாததால்”.

“இந்த ஜில்லாவைக் குறிப்பாக நீ தேர்ந்தெடுக்கக் காரணமென்ன?”

“நான் கூறிய காரணத்திற்காக”.

“இப்பொழுதே, அல்லது இங்கு வசித்த காலத்திலோ உன் கட்சியுடன் உனக்குத் தொடர்பு இருந்ததுண்டா?”

“இல்லை”.

“நீ இங்கே வந்திருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும் என்று நம்புகிறேன்”.

தன் பென்சிலை முத்துப் பிடியுடைய கத்தியால் சீவிவிட்டு, இன்ஸ்பெக்டர் உதடுகளைப் பிதுக்கினான்.

“உன் கட்சி அங்கத்தினர் யாருடனாவது நீ கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயா?”

“இல்லை”.

“அப்படியானால் சோதனை செய்தபொழுது கிடைத்த கடிதத்தைப்பற்றி நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?”

“புரட்சிகரமான அந்த ஸ்தாபனத்துடன் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லாத ஒரு நண்பனுடைய கடிதம் அது”.

“ரோஸ்டோவிலிருந்து உனக்கு ஏதாவது தகவல் கிடைத்ததா?”

“இல்லை”.

“மில்லில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகள் உன் அறைக்கு வருவதேன்?”

அந்தக் கேள்வியின் அசட்டுத்தனத்தைக் கண்டு வியந்தவனைப்போல ஸ்டாக்மான் தோள்களைச் சுருக்கினான்.

“குளிர்காலப் பொழுதைக் கழிக்க மாலை நேரங்களில் அவர்கள் வந்தனர். நாங்கள் சீட்டு விளையாடினோம்....”

“சட்ட விரோதமாக்கப்பட்ட புத்தகங்களைப் படிப்பார்களாக்கும்” என்று யோசனை கூறினான் இன்ஸ்பெக்டர்.

“இல்லை. அவர்கள் எல்லோரும் எழுத்து வாசனையற்றவர்கள்”.

“எனினும் எஞ்சின் வேலையாளும் மற்றவர்களும் இந்த உண்மையை மறுக்கவில்லை”.

“இது பொய்”.

“மிகச் சாதாரண அறிவுகூட உனக்கில்லையென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது”. இதைக் கேட்டு ஸ்டாக்மான் புன்னகை புரிந்தான். தான் சொல்ல வந்ததை மறந்துவிட்டவன்போல

இன்ஸ்பெக்டர் தொடர்ந்தான்; “உனக்கு அறிவில்லை. உனக்குத் தீமை விளைவிக்கக்கூடும் என அறிந்தும் நீ கட்டுப்பாடாக மறுக்கிறாய். கொஸாக்கியர்களிடையே கட்டுப்பாட்டைக் குலைக்கும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்காக உன் கட்சி உன்னை இங்கே அனுப்பியிருக்கிறது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது; சர்க்காருக்கு எதிராக அவர்களைத் திருப்ப உன்னை இங்கே அனுப்பியிருக்கிறது. இந்தப் பசப்பு நாடகம் நீ எதற்காக நடிக்கிறாய் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. உன் குற்றத்தை இது குறைக்காது...”

“இவ்வளவும் உங்கள் கற்பனை. நான் சிகரெட் குடிக்க லாமா? வந்தனம். ஆதாரமற்ற கற்பனை இவை”.

“உன் அறைக்கு வந்த தொழிலாளிகளுக்கு நீ இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்துக் காட்டினாயா?” தலைப்பை மூடிக் கொண்டு ஒரு சிறிய புத்தகத்தைச் சுட்டிக்காட்டினான், இன்ஸ்பெக்டர். அவன் கைக்கு மேலே “ப்ளெக்கானோவ்” என்னும் பெயர் தெரிந்தது.

“நாங்கள் கவிதை படித்தோம்” என்று பதில் சொல்லிவிட்டு, சிகரெட்டை ஸ்டாக்மான் பலமாக இழுத்தான், எலும்பு சிகரெட் குழாயை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு.

மறுநாள் காலை ஸ்டாக்மானை ஏற்றிக்கொண்டு தபால் வண்டி கிராமத்திற்குச் சென்றது. தாடியைக் கோட்டின் காலரிலே புதைத்துக்கொண்டு, பின்சீட்டில் தூங்கி வழிந்தான், அவன். அவனுக்கு இருபுறமும் வாளைக் கையிலேந்திக்கொண்டு இரண்டு சிப்பாய்கள் உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் சுருட்டை மயிர் படைத்த அம்மை வடு முகமுள்ளவன் - தன் அசுத்தமான கையால் ஸ்டாக்மானின் முழங்கையை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு கையால் வாள்பிடியைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓரக்கண்ணால் கோழைத்தனமாகப் பார்த்தான். சடசடவென்று உருண்டு சென்றது, வண்டி. சால்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு மெலெக்காவ் தோட்டத்திற்கு அருகில் வேலியிலே சாய்ந்துகொண்டு ஒரு சிறிய பெண் அந்த வண்டிக்காகக் காத்திருந்தாள். அவள் முகம் கண்ணீரால் நனைந்திருந்தது.

வண்டி வேகமாக அவளைக் கடந்து சென்றது. கைகளை மார்பில் அழுத்திக்கொண்டு அவள் வண்டியை நோக்கிப் பாய்ந்தாள்.

“ஓஸிப்! ஓஸிப் டேவிடோவிச்! நான் என்ன செய்வேன்?”

அவளை நோக்கிக் கையை வீச முயற்சித்தான், ஸ்டாக் மான். ஆனால் அம்மை வடு நிறைந்த சிப்பாய் தாவி எழுந்து, அவன் கையைப் பற்றினான். பிறகு கனத்த, மிருகத்தனமான குரலில் சொன்னான்:

“உட்கார்; இல்லையெனில் உன்னை வெட்டி வீழ்த்தி விடுவேன்”.

ஜாருக்கு எதிராகச் செயல்புரியத் துணிந்த ஒரு மனிதனைத் தன் எளிய வாழ்க்கையில் அப்பொழுதுதான் முதன்முதலாகக் கண்டான் அந்த மனிதன்.

2

மான்கோவாவிலிருந்து ரோட்ஸிவிலோவோ என்கிற சிறு நகரத்திற்குச் செல்லும் நீண்ட பாதை மூடுபனியைப்போல் கிரெகரின் நினைவில் எங்கோ மங்கலாகத் தங்கி நின்றது. அந்தப் பாதையை நினைவிற்குக் கொண்டுவரச் சில சமயங்களில் அவன் முயன்றான். ஆனால் ஸ்டேஷன் கட்டடங்களும், உறுதியற்ற பூமியில் கடகடவென்றோடும் ரயில் சக்கரங்களும், குதிரைகள், வைக்கோல் ஆகியவைகளின் மணமும், முடிவற்ற ரயில் பாதையும், திறந்து கிடந்த கதவு வழியாக உள்ளே வந்த புகையும் வோரொனேஷ், அல்லது கீவ் ரயில்வே ஸ்டேஷன் பிளாட்பாரத்தில் - இந்த இரண்டில் எது என்பதை அவனால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை - நின்ற தாடியுடைய ஆயுதமேந்திய போலீஸ்காரனும் மட்டும்தான் அவன் நினைவிற்கு வந்தன.

அவர்களை ரயிலைவிட்டு இறங்கிய இடத்தில் பழுப்புநிற மேல்கோட்டுகள் அணிந்த ஆபீசர்களும், சுத்தமாக சவரம் செய்துகொண்டிருக்கும் மனிதர்களும் கூட்டம் கூட்டமாக நின்றனர். அவர் பேசிய பாஷை அவனுக்கு விளங்கவில்லை. குதிரைகளை ரயிலிலிருந்து இறக்க வெகு நேரமாயிற்று. இந்த வேலை முடிந்ததும் முந்நூறுக்கு அதிகமான கொஸாக்கியர்களை, துணைத்தலைவன் மிருக ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றான். குதிரைகளைச் சோதனை செய்யும்முறை இங்கே விளக்கப் பட்டது. பிறகு படை பிரிக்கப்பட்டது. முதல்படை இளம் பழுப்புநிறக் குதிரைகளைக் கொண்டது; இரண்டாவது படை கருஞ்சிவப்பு நிறக் குதிரைகளைக் கொண்டது; மூன்றாவது

படை பழுப்புநிறக் குதிரைகளையும் கொண்டது. சுத்தப் பழுப்புநிறக் குதிரைகளையும் தங்கநிறக் குதிரைகளையும் கொண்ட நான்காவது படைக்குக் கிரெகர் அனுப்பப்பட்டான். ஐந்தாவது படை இளஞ்சிவப்புநிறக் குதிரைகளைக் கொண்டது. ஆறாவது படை கறுப்புக் குதிரைகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு படையும் ஒரு சார்ஜண்ட் மேஜர் தலைமையில் வேலை செய்யும்படி நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அருகாமையிலுள்ள கிராமங்கள் ஜமீன்களில் ஒவ்வொரு குதிரைப்படையையும் அதனதன் தலைவன் அழைத்துச் சென்றான்.

ராணுவ சேவைப் பதக்கங்கள் நிரம்ப அணிந்த, ஒன்றரைக் கண் படைத்த, ஆடம்பரமிக்க சார்ஜண்ட் மேஜர் சவாரி செய்து கொண்டு கிரெகரைத் தாண்டிச் சென்றான். அவனை அணுகியதும் “நீ எந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன்?” என்று கேட்டான்.

“விஷென்ஸ்காயா” என கிரெகர் பதிலளித்தான்.

“நீ நாய் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவனா?” என்று கேட்டான் ஏளனமாக.

இதைக் கேட்டுப் பிற பகுதிகளிலிருந்து வந்திருந்த கொஸாக்கியர்கள் கேலிச்சிரிப்புச் சிரித்தனர். தனக்கு இழைக்கப் பட்ட அவமதிப்பைக் கிரெகர் மௌனமாகச் சகித்துக் கொண்டான்.

கிரெகரின் படையினர் நெடுஞ்சாலையிலே சென்றனர். அதற்குமுன் கெட்டியான பாதையைக் கண்டிராத டான் குதிரைகள் முதலில் தயக்கத்துடன் பனி மிதக்கும் ஆற்றைக் கடப்பதுபோல் அடியெடுத்து வைத்து, காதுகளைப் பின்னே சாய்த்துக்கொண்டு சீறின. ஆனால் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அவை அந்தப் பாதைக்குப் பழகிவிட்டன. அவைகளுக்குப் பழக்கமில்லாத போலிஷ் பூமியிலே அங்குமிங்கும் காடுகள் மண்டிக்கிடந்தன. அன்று உஷ்ணமாகவும், மந்தாரமாகவும் இருந்தது. மேகத்திரைக்குப் பின்னே தெரிந்த சூரியனும் பழக்கமில்லாததைப் போலவே தோன்றிற்று.

ஸ்டேஷனிலிருந்து மூன்று மைல் தூரத்திலிருந்து, ராட்ஸிவிலோவோ ஜமீன். அரைமணி நேரத்தில் அவர்கள் அந்த இடத்தை அடைந்தனர்.

“மாமா! இது என்ன கிராமம்?” என்று, ஒரு தோட்டத்தில் அடர்ந்திருந்த மரங்களைக் காட்டி, சார்ஜண்ட் மேஜரைக் கேட்டான் ஒரு இளம் கொஸாக்கியன்.

“என்ன கிராமமா? பையா! உங்களது கொஸாக்கியக் கிராமங்களை மறந்துவிட்டாயா? இது டான் மாகாணமல்ல”.

“பின்னர் என்ன இது மாமா?”

“நான் உன் மாமாவா? நல்ல மருமகன் கிடைத்தாய் எனக்கு! அது உருஸோவா இளவரசியின் ஜமீன் பையா! நமது நான்காவது படை இங்கு முகாம் செய்திருக்கிறது”.

குதிரையின் கழுத்தைச் சோர்வுடன் வருடிக்கொண்டு அழகிய இரண்டடுக்கு வீட்டையும், மர வேலியையும், அவன் கண்டிராத பாணியில் கட்டப்பட்ட பண்ணைக் கட்டடங்களையும் கிரெகர் உற்றுப் பார்த்தான். ஆனால் அவர்கள் பழத் தோட்டத்தைக் கடந்து சென்றதும், தூரத்து டான் பிரதேச மரங்கள் பேசும் அதே பாஷையை அந்த மரங்களும் பேசின.

வாழ்க்கையின் வியப்பளிக்கும், சலிப்பளிக்கும் தன்மையை அப்பொழுது கொஸாக்கியர்கள் கண்டனர். வேலையின்மையால் கொஸாக்கியர்கள், தத்தம் குடும்பத்தைப்பற்றி ஏங்கினர். ஓய்வு நேரத்தை வம்பளப்பில் அவர்கள் கழித்தனர். ஒரு வீட்டின் பெரிய ஓடுவேய்ந்த பகுதியில் கிரெகரின் படையைச் சேர்ந்தவர்கள் வசித்தனர். ஜன்னல்களுக்குக் கீழேயிருந்த திண்ணைகளில் அவர்கள் தூங்கினர். தூரத்திலிருந்து கேட்கும் இடையனின் குழலைப் போன்று ஒலித்தது, ஜன்னல்களில் ஒட்டப்பட்டிருந்த காகிதம் காற்றில் இரவில் அசைந்தபொழுது அந்த ஓசை காதில் பட்டதும் எழுந்திருந்து, லாயத்திற்குச் சென்று, தன் குதிரைச் சேணம் பூட்டி, வீட்டிற்குச் செல்லும்வரை இடைவிடாது குதிரைமீது சவாரி செய்ய வேண்டுமென்னும் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஆசை கிரெகர் மனத்தில் எழுந்தது.

ஐந்து மணிக்கு விடிபறை ஒலிக்கும். முதல் வேலை குதிரைகளைக் கழுவுவது. குதிரைகள் தீனி தின்னும் அரைமணி நேரத்தில் மனம் தோன்றியபடி பேச அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

“இது நரக வாழ்க்கை, சிறுவர்களா!”

“இதை என்னால் சகிக்க முடியவில்லையே!”

“சார்ஜண்ட் மேஜரோ! அவன் பன்றி! குதிரைகளின் குளம்படிகளைக்கூடக் கழுவச் சொல்லுகிறான்!”

“இப்பொழுது வீட்டில் அப்பம் சுட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள்; இன்று வீரோவ் செவ்வாய்”.

கன்றுக்குட்டிபோல் கண்களுடைய சாதுவான ப்ரொக் கோர்ஸிக்கோவ் என்னும் பையன் சொன்னான்: “பையன்களா! நேற்றிரவு நான் கனவு ஒன்று கண்டேன். வயலில் நானும் தந்தையும் வைக்கோல் அறுத்துக்கொண்டிருந்தோம். களத்து மேட்டில் புஷ்பங்கள் பூத்துக் குலுங்குவதுபோல் கிராம மக்கள் குழுமியிருந்தனர். இவ்வாறு அறுத்துக்கொண்டே இருந்தோம். எனக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை”.

“என் நிக்கோலாய் என்ன செய்கிறான் என்று நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன் என்று என் மனைவி கூறுவாள் என்பது திண்ணம். நான் பந்தயம் கட்டத் தயாராயிருக்கிறேன்” என்று குறுக்கிட்டான் மற்றொருவன்.

“ஓஹோ.... அவள் உன் அப்பனுடன் கட்டிப் புரண்டு கொண்டிருப்பாள்”.

“நல்லது. அதாவது...”

“கணவனில்லாத சமயத்தில் மற்றொருவனுடன் சல்லாபம் செய்யாத பெண்ணே உலகில் கிடையாது”.

“ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? ஒரு பெண் நிரம்பிய பால் பாத்திரமல்ல. நாம் திரும்பும்பொழுது அனுபவிப்பதற்கு மனைவி இல்லாமல் போகாது”.

அந்தக் கூட்டத்தில் மிகுந்த காமப்பித்துப்பிடித்த, மகிழ்ச்சியில் மூழ்கிக் குளிக்கும், யாரிடமும் மரியாதை இல்லாத, மானமறியாத ஏகேர் ஷார்கோவ் அர்த்தபுஷ்டியுடன் புன்னகை புரிந்துகொண்டு, கண்ணைச் சிமிட்டிக்கொண்டு சம்பாஷணையில் குறுக்கிட்டான்:

“நான் நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன். உன் தந்தை உன் மனைவியைச் சும்மாவிட மாட்டான். அவன் ஒரு ஆண் நாயை

ஒத்தவன். நான் ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்” என்று கூறிவிட்டு, சபையினரைக் கண்ணோட்டம் விட்டு விட்டுக் கதையை ஆரம்பித்தான்:

“ஒரு கிழவன் தன் மருமகனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். அவளுக்கு ஓய்வே அளிக்காமல் துரத்தினான். ஆனால் கிழவனின் காரியம் கைகூடாமல் அவனது மகன் குறுக்கே நின்றான். ஆகையால் கிழவன் என்ன செய்தான் தெரியுமா? இரவில் அவன் முற்றத்திற்குச் சென்று வாயில்கதவைத் திறந்தான். ஆடு மாடுகள் யாவும் வெளியேறின. உடனே அவன் தன் மகனைப் பார்த்து ‘என்னடா செய்தாய் சோம்பேறி. ஏன் வாயில்கதவைச் சாத்தவில்லை? பார்! ஆடு மாடுகள் வெளியேறி விட்டன’. மகன் வெளியேறிவிட்டால் மருமகளுடன் கூடிக் குலாவலாம் என அவன் எண்ணினான். ஆனால் அவன் மகன் ஒரு சோம்பேறி. அவன் தன் மனைவியை அழைத்து ‘நீ போய் ஆடு மாடுகளை உள்ளே துரத்து’ என்று ரகசியமாகக் கூறினான். அவளும் வெளியேறினாள். அவன் என்ன நடக்கிறது என்று கவனித்துக் கொண்டு படுத்திருந்தான். குளிர் காயும் அடுப்பி லிருந்த அப்பன் மெள்ள நகர்ந்து கையையும் முழங்காலையும் ஊன்றி ஊர்ந்து, படுக்கையருகில் சென்றான். அவ்வாறு சென்று மகன்மீது கை வைத்ததும் அவன் தன் கையிலிருந்த குண்டுசியால் நறுக்கென்று கிழவன் தலையில் குத்தினான். “போ அப்பால்! என் போர்வையை மென்று விடாதே!” என்று உரத்துக் கூவினான்.

“அவர்கள் வீட்டில் ஒரு கன்றுக்குட்டி இருந்தது. அது எதைக் கண்டாலும் மென்று தின்றுவிடும். ஆகையால் கன்றைக் கடிந்துகொள்வதுபோல் மகன் பாவனை செய்தான். கிழவனும் மீண்டும் ஊர்ந்து அடுப்பருகில் சென்றான். குண்டுசிக் குத்தலால் கோழி முட்டையளவு வீங்கிப்போன இடத்தைத் தடவிக் கொண்டே சென்றான். ‘ஐவான்! நீ இப்பொழுது யாரை அடித்தாய்?’ என்று கேட்டான் கிழவன். ‘கன்றுக்குட்டியைத் தான்’ என்று பதிலளித்தான் ஐவான். கண்ணில் நீர்வடிய ‘கால்நடைகளை இவ்வாறு தாக்கினால் நீ எப்படி மந்தைக் குரியவனாக முடியும்?’ என்று பிரலாபித்தான் அப்பன்”.

“நீ முதல்தரப் புளுகுணி அப்பா”.

“இது என்ன சந்தைக் கடையா, கலைந்து போங்கள்” என்று அவர்களை அணுகிவந்த சார்ஜண்ட் மேஜர் கூறினான்.

சிரித்துக்கொண்டும் நையாண்டி செய்துகொண்டும் அவர்கள் கலைந்து தத்தம் குதிரைகளை அடைந்தனர்.

பயிற்சி வேளையில் சிகரெட் குடித்துக்கொண்டு ஆபீசர்கள் தோட்டத்தின் ஒரு பக்கமாக நிற்பார்கள். எப்பொழுதாவது அவர்கள் பேச்சில் குறுக்கிடுவார்கள். அழகிய பழுப்புநிற மேல்கோட்டுகளும், உடலை ஒட்டினாற்போலுள்ள உத்தியோக அணிகளும் நன்கு பொருந்தும் உடைகளும் அணிந்திருக்கும் அதிகாரிகளைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தபொழுது, தனக்கும் அவர்களுக்குமிடையே கடக்க முடியாத ஒரு சுவர் இருப்பதைக் கிரெகர் உணர்ந்தான். கொஸாக்கியர்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட அவர்களுடைய திட்டமிட்ட வாழ்க்கை ஒழுங்காக, சுகமாக நடந்தது. சேறோ, ஈக்களோ, சார்ஜண்ட் மேஜரின் முஷ்டி அடிவிழும் என்கிற பயமோ அவர்கள் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடவே இல்லை.

ரோட்ஸிலோவோவுக்கு அவர்கள் வந்த மூன்றாவது நாள், நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவம் கிரெகரின் மனதிலும், மற்ற இளம் கொஸாக்கியர்களின் மனதிலும் ஆழமாகப் பதிந்தது. குதிரைப் படைப் பயிற்சி அப்பொழுது அவர்களுக்குத் தென்பட்டது. சார்ந்தம் தவழும் கண்களுடைய, சதா எட்டாக் கையிலுள்ள தனது கொஸாக்கியக் கிராமத்தைப்பற்றிக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் ப்ரோக்கோர் ஸிக்கோவின் குதிரை கட்டுக் கடங்காதது; சுறுசுறுப்பு மிகுந்தது. அது சென்றுகொண்டிருக்கையில் சார்ஜண்ட் மேஜர் குதிரையை உதைத்துவிட்டது. அப்படி ஒன்றும் அடி பலமானதல்ல. குதிரையின் இடதுகாலில் லேசாகத் தோல் உரிந்திருந்தது. ஆனால் ப்ரோக்கோரின் முகத்தில் சார்ஜண்ட் மேஜர் சவுக்கால் அடித்தான். அவனை நெருங்கி, அவன் கூவினான்:

“எங்கே போகிறாய் என்பதை ஏன் கவனிக்கவில்லை, பன்றி மகனே! உன்னைப் பார்க்கிறேன்... அடுத்த மூன்று தினங்கள் நீ தொடர்ந்து பணிபுரிய வேண்டும்.”

அந்தக் காட்சியைக் கம்பெனிக் கமாண்டர் பார்க்க நேர்ந்தது. ஆனால் அவன் திரும்பி நின்று வாளின் பிடியைத் தேய்த்துக்கொண்டு சலிப்புடன் கொட்டாவிவிட்டான். உதடுகள் நடுங்க, வீங்கியிருந்த கன்னத்தில் வடிந்த ரத்தத்தைத் துடைத்தான் ப்ரோக்கோர்.

அதிகாரிகளைக் கடந்து சென்றபொழுது, குதிரை லகாணை இழுத்துக்கொண்டு அவர்களைக் கிரெகர் கடைக்கண்ணால் பார்த்தான். எந்தவிதமான அசம்பாவிதமும் நிகழாததைப்போல், அவர்கள் சாதாரணமாகத் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்து ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு, கிரெகர் ஒரு வாளியைக் கிணற்றிற்குள் தவற விட்டுவிட்டான். பருந்து மாதிரி சார்ஜண்ட் மேஜர் அவன்மீது பாய்ந்து தனது முஷ்டியை உயர்த்தினான்.

சலசலத்த தண்ணீரைப் பார்த்துக்கொண்டு கரகரத்த குரலில் “என்னைத் தொட வேண்டாம்” என்று கூறினான் கிரெகர்.

“என்ன? கிணற்றில் இறங்கி அதை எடு. விபசாரி மகனே! இதற்காக உன் முகரையைப் பெயர்த்துவிடுவேன்!”

“நான் எடுக்கிறேன். ஆனால் என்னைத் தொட வேண்டாம்” என்று தலையை நிமிராமல் நிதானமாகக் கூறினான் கிரெகர்.

கிணற்றருகில் வேறு கொஸாக்கியர்கள் இருந்திருந்தால் சார்ஜண்ட் மேஜர் கட்டாயம் கிரெகரை அடித்திருப்பான். ஆனால் அவர்கள் வேலியோரத்தில் தங்கள் குதிரைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆகையால் கிணற்றடிப் பேச்சு அவர்கள் காதில் விழவில்லை. சார்ஜண்ட் மேஜர் கிரெகரை அணுகி, கொஸாக்கியர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தவாறு, அவனது கண்கள் கோபத்தால் சிவப்பேற “நான் யாரென்று நினைத்தாய்? உனக்கு மேலதிகாரியிடம் எப்படி இவ்வாறு பேசலாம்?” என்று இரைந்தான்.

“அநாவசியமாகச் சங்கடத்தை வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டாம் ஸெமியான் யோகராவ்”.

“நீ என்னைப் பயமுறுத்துகிறாயா? நான்...”

“இதோ பார், என்னை அடித்தால் உன்னை நான் கொன்று விடுவேன்” என்று கிணற்றைப் பார்ப்பதைவிட்டு, தலைநிமிர்ந்து கிரெகர் கூறினான்.

சார்ஜண்ட் மேஜரின் அகன்ற வாய் மேலும் வியப்பு மிகுதியால் அகல விரிந்தது. ஆகையால் இதற்கு அவன் பதில் ஏதும் சொல்ல முடியவில்லை. கிரெகரைத் தண்டிக்க வேண்டிய

சந்தர்ப்பம் நழுவிவிட்டது. கிரெகரின் முகத்தில் சமாதான அறிகுறி யாதும் தென்படவில்லை. என்ன செய்வதென, சார்ஜண்ட் மேஜருக்குத் தெரியவில்லை. ஆகையால் கிணற்றை விட்டு அவன் சென்றான். சேற்றை மிதித்துக்கொண்டு, திரும்பித் தன் முஷ்டியைக் குலுக்கியவாறு கிரெகரைப் பார்த்து, “படைத் தலைவனுக்கு உன் நடத்தையைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறேன். ஆமாம், கட்டாயம் புகார் செய்கிறேன்” என்று அலறினான்.

ஆனால் எக்காரணத்தினாலோ அவன் கிரெகரைப்பற்றிப் புகார் செய்யவில்லை. ஆனால் அடுத்த இரண்டு வாரங்களுக்கு அவன்மீது ஏதாவது குறைகூறி வந்தான். முறைதவறி அவனைக் காவல் வேலைக்கு அனுப்பினான்.

சாரமற்ற சலிப்பூட்டும் வாழ்க்கை இளம் கொஸாக்கியர் களின் உற்சாகத்தை அழித்தது. பொழுது சாயும் நேரம்வரை அவர்கள் தொடர்ச்சியாக அணிவகுத்துச் சென்றனர்; குதிரை மீது பயிற்சி செய்தனர்; குதிரைகளைப் பராமரித்தனர். மாலையில் குதிரைகளை ‘மாலிஷ்’ செய்ய வேண்டும்; பத்து மணிக்குப் பெயர் கூப்பிடப்படும்; காவல்காரர்கள் நியமிக்கப் படுவார்கள். அதன் பிறகு சார்ஜண்ட் மேஜர் அவர்களைக் கண்ணோட்டம் விட்டுக்கொண்டு, நடத்தும் பிரார்த்தனையில் அவர்கள் கலந்துகொள்ள வேண்டும். பிரார்த்தனை முடிந்ததும், பிரிந்து செல்லுமாறு சார்ஜண்ட் மேஜர் கட்டளையிடுவான்.

காலையில் மீண்டும் அதே வேலை ஆரம்பமாகும். நாட்கள் பட்டாணிகளைப்போல் ஒரே மாதிரியாக உருண்டோடின.

அந்த ஜமீனிலே இரண்டு பெண்கள்தான் இருந்தனர்; ஒருத்தி குதிரைக் காவலனின் வயோதிக மனைவி; இன்னொருத்தி அவன் அழகிய இளம் சமையற்காரி, போலிஷ் பெண் ப்ரானியா. கிழட்டுப் பிரதான சமையற்காரன் இருக்கும் குசினிக்கு அவள் அடிக்கடி ஓடிவிடுவாள். அந்த இளம்பெண், தோட்டத்திலே ஓடும்பொழுது அவள் பாவாடையின் அசைவை சிப்பாய்கள் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு உன்னிப்பாகக் கவனிப்பார்கள். ஆபீசர்களும், கொஸாக்கியர்களும் தன்னை உற்றுப் பார்ப்பதை உணர்ந்த ப்ரானியா, அந்த முந்நூறு ஜதை கண்கள் கக்கிய காமவிகாரம் என்னும் அருவியிலே குளித்தாள்; குசினிக்கும் வீட்டிற்கும் ஓடியபொழுது வெறியூட்டும் முறையிலே தன் இடையை அசைத்தாள்; சிப்பாய்களைப் பார்த்து - குறிப்பாக

ஆபீசர்களைப் பார்த்து - புன்னகை புரிந்தான். அவள் கடைக் கண் பார்வைக்காக எல்லோரும் போட்டியிட்டனர்; என்றாலும், கம்பெனிக் கமாண்டர்தான் வென்றான் என்பது வதந்தி.

வசந்தத்தின் ஆரம்பத்தில் பெரிய லாயங்களை ஒரு நாள் முழுவதும் கிரெகர் காவல்புரிய நேர்ந்தது. ஒரு பெட்டைக் குதிரையைக் கண்டு ஆபீசர்களின் குதிரைகள் எழுச்சி அடைந்த பகுதியில், தன் பொழுதில் பெரும்பகுதியை அவன் கழித்தான். 'படைத்தலைவனின் குதிரைக்குத் தன் சவுக்கடியின் ருசி காட்டிவிட்டுத் தன் குதிரையைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். தனது எஜமானனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டு வைக்கோலைத் தின்கொண்டிருந்தது; தன் பின்னங்கால்களை அது தூக்கியடித்துக்கொண்டிருந்தது. அதற்குச் சேணத்தைப் பூட்டும் சமயம் லாயத்தின் இருண்ட மறுகோடியிலிருந்து திமிறும் சத்தமும், வாயடைக்கப்பட்ட கூக்குரல் சத்தமும் கேட்டது. அசாதாரண அந்த சத்தத்தைக் கேட்டுச் சிறிது அதிர்ச்சியடைந்த கிரெகர், அந்தப் பக்கம் விரைந்து சென்றான். லாயக்கதவை ஒருவன் திடீரென்று மூடியதும், திடீரென்று அவன் பார்வை மங்கிற்று. அடக்கப்பட்ட குரலில் ஒருவன் அழைத்தான்:

“சீக்கிரம் வாருங்கள், பையன்களா!”

கிரெகர் வேகமாக நடந்தான். அவன் கேட்டான்:

“யாரது?”

மறுகணம் கதவை நோக்கிச் சென்ற தன் கம்பெனி சார்ஜண்ட்களில் ஒருவன்மீது அவன் மோதிக்கொண்டான். “அது மெலெக்காவா?” என்று சார்ஜண்ட் தணிந்த குரலில் கேட்டான், கிரெகரின் தோளின்மீது கை வைத்துக்கொண்டு.

“நில்! என்ன நடந்தது?”

குற்ற உணர்ச்சியுடன் சார்ஜண்ட் கிடுகிடுனச் சிரித்துக் கொண்டு, கிரெகரின் சட்டையைப் பிடித்தான்; கையை விடுவித்துக்கொண்டு, ஓடிச்சென்று கதவைத் திறந்தான். நடமாட்டமில்லாத அந்த முற்றத்தில் சமையல்காரனின் உணவுக்குத் தான் இரையாகப் போவதை அறியாத ஒரு பெட்டைக்கோழி, முட்டையிட இடம் தேடி, சாணத்தைக்

கிளறிக்கொண்டிருந்தது. வெளிச்சம் ஒரு கணம் அவன் பார்வையை மங்க வைத்தது. கையால் கண்களை மறைத்துக் கொண்டு அவன் திரும்பினான். லாயத்தின் இருண்ட மூலையில் பேச்சுக்குரல் அதிகரித்தது. சத்தம் வரும் திசையை நோக்கி அவன் நடந்தான்; தன் கால்சட்டையின் பொத்தான்களைப் போட்டுக்கொள்ளும் ஸார்கோவை அவன் சந்தித்தான்.

“என்ன..... இங்கே நீ என்ன செய்கிறாய்?”

“சீக்கிரம்!” என்று கிரெகரின் காதுகளில் ஸார்கோவ் தணிந்த குரலில் சொன்னான். “அதிசயம்; ஆச்சரியம்; ப்ரானியாவை அவர்கள் அங்கே இழுத்துச் சென்றார்கள்— அவள் உடைகளைக் கழற்றினார்கள்!” கிரெகரால் அடிக்கப்பட்டு அவன் லாயச் சுவரை நோக்கிப் பறந்தபொழுது, அவள் சிஞ்சிளுப்பு நின்றது. மூலைக்கு ஓடியதும், முதல் படையைச் சேர்ந்த கொஸாக்கியர்கள் மத்திக்குச் செல்ல ஒருவனுடன் ஒருவன் போராடிக் கொண்டிருப்பதை, கிரெகர் கண்டான். மௌனமாக அவர்களை விலக்கிக்கொண்டு அவன் முன்னே சென்றான்; ப்ரானியா அசைவற்றுத் தரையில் கிடப்பதையும் அவன் கண்டான். அவள் உடை கிழிக்கப்பட்டு மார்புக்கு மேலே தள்ளப்பட்டிருந்தது. இருட்டிலும் பளபளத்த அவள் வெண் கால்கள் கேவலமாக விரிந்து கிடந்தன. ஒரு கொஸாக்கியன் அப்பொழுதுதான் அவள் மீதிருந்து எழுந்தான். தன் கால்சட்டையைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, அசட்டுச் சிரிப்புடன், தன் தோழர்களைப் பார்க்காமல், அவன் பின்னே சென்றான். அடுத்தவனுக்கு வழிவிட, கூட்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு கிரெகர் கதவை நோக்கி ஓடினான். சார்ஜண்ட் மேஜரைக் கூவி அழைத்தான். ஆனால் மற்ற கொஸாக்கியர்கள் அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடி, கதவுக்கருகில் பிடித்து, அவனைப் பின்னே தள்ளி, அவன் வாயை மூடினர். ஒருவனை அவன் அந்தரத்திற்கு அனுப்பினான்; இன்னொருவன் வயிற்றில் மிதித்தான். ஆனால் மற்றவர்கள் குதிரைத் துணியை அவன் தலைமீது வீசி, அவன் கைகளைப் பின்கட்டாகக் கட்டி, காலியாக இருந்த வைக்கோல் தொட்டியில் எறிந்தனர். துர்நாற்றம் வீசும் குதிரைத் துணி அவன் மூச்சை அடைத்தது. அவன் கூச்சலிட முயன்றான்; தொட்டியை ஒங்கி மிதித்தான். மூலையில் தணிந்த குரலில் பேசுவது அவனுக்குக் கேட்டது. கொஸாக்கியர்கள் உள்ளேயும், வெளியேயும் சென்றபொழுது கதவு கிரீச்சிட்டது. கதவிலே சார்ஜண்ட் மேஜரும், வேறு கம்பெனியைச் சேர்ந்த இரண்டு கொஸாக்கியர்களும் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

“உன் வாயை மூடிக்கொண்டிரு!” என்று பலமாகக் கண் சிமிட்டிக்கொண்டு, ஆனால் அவனைப் பார்க்காமல் சார்ஜண்ட் மேஜர் அவனிடம் சொன்னான்:

“உளராதே; உன் காதைப் பிய்த்துவிடுவோம்” என்றான் மற்றொரு படையைச் சேர்ந்த டுபோக் என்பவன்.

அசைவற்ற பின்டமாகக் கிடந்த ப்ரானியாவை இரண்டு கொஸாக்கியர்கள் தூக்கினர். வைக்கோல் தொட்டிமீதேறி, சுவரிலிருந்த ஒரு துவாரத்தின் வழியாக அவளை வெளியே தள்ளினர். சுவர் பழத்தோட்டத்தின் எல்லையில் இருந்தது. ப்ரானியா என்ன செய்வாள் என்பதைக் காண சில, கொஸாக்கியர்கள் லாயக் குறுக்குச் சுவர்கள் மீதேறினர்; மற்றவர்கள் வேகமாக லாயத்திலிருந்து வெளியே சென்றனர். மிருகத்தனமான ஆவல் கிரெகரையும் ஆட்கொண்டதால் அவனும் ஒரு குறுக்குச் சட்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு ஜன்னல் மூலம் கீழே பார்த்தான். சுவருக்குக் கீழே கிடந்த பெண்ணை டஜன் கணக்கான கண்கள் இப்படி உற்றுப் பார்த்தன. சித்திரக் கோலம்போல் அவள் கால்கள் பின்னினை - பிரிந்தன; அவள் விரல்கள் சுவருக்கருகில் கிடந்த பனிப் பந்துகளைப் பிறாண்டின. அவளுடைய முகம் கிரெகருக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் ஜன்னலுக்கருகிலிருந்த கொஸாக்கியர்களின் மூச்சுத் திணறுவது அவன் காதில் விழுந்தது. அவர்கள் வைக்கோலை மிதிக்கும் சத்தமும் கேட்டது.

அங்கு அவள் நீண்ட நேரம் படுத்திருந்தாள். பிறகு கைகளையும் முழங்கால்களையும் ஊன்றி எழுந்திருந்தாள். சுமையைத் தாங்க மாட்டாது, அவள் கைகள் நடுங்குவதைக் கிரெகர் தெளிவாகக் கண்டான். தள்ளாடிக்கொண்டு அவள் நின்றாள். உருக்குலைந்த தன்னை வதைத்தவர்கள்மீது எரிச்சலுடன் ஜன்னல் பக்கம் மெதுவாக உற்றுப் பார்த்தாள்.

கிரெகர் குறுக்குச் சுவரிலிருந்து கீழே குதித்தான். தொண்டை அடைத்துவிடுமென்று உணர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்பட்டதால் அவன் தொண்டையைத் தேய்த்துக்கொண்டான். கதவுக்கருகில் ஒருவன் - அவன் யாரென்பதை அவனால் நினைவு படுத்திக்கொள்ளவே முடியவில்லை - தெளிவான, திட்டவட்டமான குரலில் சொன்னான்:

“பேசாதே- கிறிஸ்து மீது ஆணை! உன்னை நான் கொன்று விடுவேன்”.

கிரெகரின் மேல்கோட்டிலிருந்து ஒரு பொத்தான் பிய்க்கப்பட்டிருப்பதைப் படைத்தலைவன் மைதானத்தில் கண்டுபிடித்தான்; அவன் கேட்டான்:

“யாருடன் நீ குஸ்தி செய்தாய்? இதை என்ன பாணி என்று நீ அழைக்கிறாய்?”

காணாமல்போன பொத்தான் இருந்த சிறிய வட்ட வடிவமான துவாரத்தைக் கிரெகர் குனிந்து பார்த்தான். அந்த நினைவால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அவனுக்கு, பல ஆண்டு களுக்குப் பிறகு, முதல் முதலாக அழ வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாயிற்று.

3

ஜூலை மாதக் காலனும் புழுக்கமும், மைதானத்தை எரித்தது; மண்டிக்கிடந்த கோதுமைக்கதிர்கள் மஞ்சள் தூசியை வீசின. அறுவடையந்திரத்தின் உலோகப் பகுதிகள் கையால் தொட முடியாதபடி அவ்வளவு சூடாக இருந்தன. தீப்பிழம்பு போலிருந்த நீல - மஞ்சள் வானத்தைப் பார்ப்பது சங்கடமாக இருந்தது. கோதுமைப் பயிருக்கு அடுத்தபடியாக, குங்குமநிறப் புல்பயிர் ஆரம்பித்தது.

கம்பு அறுவடை செய்யக் கிராமமே வயற்காட்டிற்குத் திரண்டு வந்திருந்தது. மூச்சுத்திணற வைக்கும் தூசியினாலும், தாங்க முடியாத வெப்பத்தினாலும் குதிரைகள் திணறின. கலப்பையை இழுத்துச் செல்லுகையில் அவைகள் துள்ளித் துடித்தன. சில சமயங்கள் அருகிலுள்ள ஆற்றிலிருந்து கிளம்பிய காற்று மைதானமெங்கும் தூசியைப் பரப்பிற்று. சூரியன் தூசிப்படலத்தில் மறைந்தது போலிருந்தது.

அதிகாலையிலிருந்து அறுவடை எந்திர மேடையிலிருந்த கோதுமையை அப்புறப்படுத்திக்கொண்டிருந்த பியோட்ரா, அரைப் பக்கெட் தண்ணீரைக் குடித்தான். சூடாக இருந்த தண்ணீரைக் குடித்த ஒரு நிமிடத்தில் அவன் தொண்டை மீண்டும் வறண்டது. அவன் சட்டை நனைந்தது; அவன் முகத்திலிருந்து வியர்வை வழிந்தோடிற்று; அவன் காதுகள் இடை விடாது துடித்தன. முகத்தைக் குட்டையால் மூடிக் கொண்டு, சட்டையின் பொத்தான்களைப் போட்டுக்கொள்ளாமல், கோதுமைக் கதிர்களைத் தாரியா சேகரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவள் மார்பிலே வியர்வை வழிந்தோடியது. நடாலியா குதிரைகளை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் கன்னங்கள் சிவப்பு முள்ளங்கிபோல் பழுத்த நிறம் படைத்திருந்தது; உக்கிரமாகச் சூரியன் பிரகாசித்ததால் அவள் கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. வரிசை வரிசையாகக் கிடந்த கதிர்க்கட்டுகள் பக்கம் பண்டாலிமான் மேலும் கீழும் நடந்தான். நனைந்திருந்த அவன் சட்டை அவன் உடலோடு ஒட்டியிருந்தது. வண்டி மை, நெஞ்சில் ஒழுகுவதைப் போன்றிருந்தது, அவன் தாடி.

அந்தப் பக்கமாக வண்டியில் சென்றுகொண்டிருந்த கிரிஷ்டோனியா, “வியர்வை வடிய வேலையாக்கும்?” என்று உரத்துக் கூறினாள்.

“தொப்பலாக நனைந்துவிட்டது” என்று தள்ளாடிக் கொண்டே கூறிவிட்டு, பண்டாலிமான் தன் சட்டைத் துணியால் வயிற்றில் வடிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

தாரியாவால் அதற்கு மேல் சமாளிக்க முடியவில்லை. “பியோட்ரா!” என்று அழைத்தாள் அவள். “வேலையை நிறுத்தலாம்!” என்றாள்.

“கொஞ்சம் பொறு, இந்த வரிசையை முடிக்கலாம்” என்றான் அவன்.

“வெப்பம் தணியும்வரை அதை ஒத்திப் போடலாம். நான் அலுத்துவிட்டேன்”.

நடாலியா குதிரைகளை நிறுத்தினாள். அறுவடைக் கருவியைத் தானே இழுத்ததைப்போல் அவள் நெஞ்சு விம்மிற்று. தாரியா அவர்களை நோக்கி நடந்தாள். அவள் ஜாக்கிரதையாக அறுக்கப்பட்ட தானியக்கதிர்களைப் பிளந்த தன் கால்களை மேலும் புண்படுத்தாதபடி நடந்தாள்.

“பியோட்ரா, இங்கிருந்து ஏரிக்கு அதிக தூரமில்லை”.

“அதிக தூரமில்லை! இங்கிருந்து இரண்டு மைல் தானிருக்கும்!”

“குளித்தால் எவ்வளவோ சுகமாக இருக்கும்”.

“அங்கே போய் திரும்பி வருகையில்...” நடாலியா நெடுமுச்சு விட்டாள்.

“எதற்காக நாம் நடக்க வேண்டும்? குதிரைகளை அவிழ்த்து, அவைமீது சவாரி செய்வோம்”.

தானியக்கத்தையைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் தன் தந்தையைச் சங்கடத்தோடு பார்த்துவிட்டு, பியோட்ரா தோளைக் குலுக்கினான்.

“நல்லது, குதிரைகளை அவிழ்த்துவிடு”.

குதிரைகளை அவிழ்த்துவிட்டு, லாவகமாகத் தாரியா பெட்டைக் குதிரைமீது தாவி ஏறினாள். புன்னகை புரிந்து கொண்டு தன் குதிரையை அறுவடை எந்திரத்திற்கு அழைத்துச் சென்று டிரைவர் ஆசனத்திலிருந்து குதிரைமீது ஏற முயன்றாள், நடாலியா. பியோட்ரா அவளுக்கு உதவி புரியச் சென்றான். அவளை அவன் குதிரைமீது உட்கார வைத்தான். அவர்கள் புறப்பட்டனர். கொஸாக்கியரைப்போல் குதிரைமீது உட்கார்ந்திருந்த தாரியா முன்னே சென்றாள். முழங்காலுக்கு மேலே தன் பாவாடையை அவள் தூக்கிக்கொண்டிருந்தாள். தலைக்குப் பின்னே கைக்குட்டையை அழுத்திக் கட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஜாக்கிரதை. காயம் பட்டுக்கொள்ளாதே” என்று பியோட்ரா தாரியாவுக்கு எச்சரிக்கை செய்தான்.

“அதைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே” என்று அலட்சியமாகத் தாரியா பதிலளித்தாள்.

வயல் பாதையைக் கடந்ததும் பியோட்ரா இடதுபக்கம் பார்த்தான். கிராமத்திற்குச் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் தூசி மேகம் வேகமாக நகர்வதை அவன் கண்டான்.

“யாரோ அங்கே குதிரைமீது போகிறார்கள்!” என்று அவன் நடாலியாவிடம் சொன்னான், கண்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு.

“வேகமாகப் போகிறார் போலிருக்கிறது! தூசியைப் பார்!” என்று ஆச்சரியத்துடன் பதில் சொன்னாள், நடாலியா.

“அது யாராக இருக்கக்கூடும், தாரியா!” பியோட்ரா தன் மனைவியை அழைத்தான். “ஒரு நிமிடம் குதிரையை பிடித்துக் கொள்; அது யாரென்று பார்க்கலாம்.”

தூசிமேகம் பள்ளத்தில் இறங்கி மறைந்தது; மீண்டும் மறுபக்கம் தெரிந்தது. பிறகு தூசி இடையே சவாரி செய்பவன் உருவம் தெரிந்தது, வேனிற்கால வைக்கோல் தொப்பியின் ஓரத்தில் அழுக்குப்படிந்த தன் கையை வைத்துக்கொண்டு பியோட்ரா உற்றுப் பார்த்தான்.

“இந்த வேகத்தில் போனால் எந்தக் குதிரையும் பிழைத்திருக்காது. அவன் அதைக் கொண்டுவிடுவான்” என்று கூறிக்கொண்டு தன் கையைத் தூக்கினான். கிளர்ச்சியடைந்த சாயை அவன் முகத்தில் தெரிந்தது.

சவாரி செய்பவன் உருவம் அப்பொழுது தெளிவாகத் தெரிந்தது. வாயு வேகத்தில் அவன் குதிரையைச் செலுத்தினான். கையால் தொப்பியைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான்; வலது கையிலே இருந்த தூசிபடிந்த செங்கொடி பறந்துகொண்டிருந்தது. அவர்களுக்கு மிகச் சமீபத்தில் அவன் சென்றதால், அவன் குதிரை நெடுமூச்சுவிடுவது பியோட்ராவுக்குக் கேட்டது. அவர்களைக் கடந்து சென்றபொழுது அந்த மனிதன் கூவினான்:

“அபாய அறிவிப்பு!”

அவன் குதிரை வாயிலிருந்து சோப் நுரை போன்று நுரை பறந்து, குதிரையின் குளம்புகள் விட்டுச்சென்ற குழியில் விழுந்தது. குதிரைமீது சவாரி செய்கிறவனைப் பியோட்ரா கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். குதிரை பலமாகச் சிணுங்கிற்று. வேகமாகச் செல்லும் அந்த உருவத்தைப் பியோட்ரா உற்றுப் பார்த்த பொழுது அந்தக் குதிரையின் ஈரமாக இருந்த, உருக்கைப் போல் ஒளி வீசிய ஈழை அவன் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தது.

தங்களைப் பீடித்த துரதிர்ஷ்டத்தின் தன்மையை உணராமல் தூசியிலே கிடந்த நுரையை அசட்டுத்தனமாகப் பியோட்ரா உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு மைதானத்தைப் பார்த்தான். சகல திசைகளிலிருந்தும் கொஸாக்கியர்கள் கிராமத்தை நோக்கி ஓடினர். மைதானமெங்கும் எழும்பிய சிறிய தூசிமேகங்கள், குதிரைகள்மீது பலர் சவாரி செய்வதை எடுத்துக் காட்டின; பாதைகளிலே அவர்கள் கூட்டமாகச் சென்றனர்; வீதிகளிலே தூசிமேகங்களும் நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. ராணுவ சேவையில் ஈடுபட்டிருந்த கொஸாக்கியர்கள் யாவரும் தங்கள் வேலையை விட்டுவிட்டு, தங்கள் குதிரைகளை அவிழ்த்து அழைக்காமல் ஏறிக்கொண்டு கிராமத்திற்கு விரைந்தனர்.

வண்டியிலிருந்து தன் குதிரையை அவிழ்த்து குதிரைமீதேறி திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே கனவேகமாக, கிரிஷ்டோனியா செல்வதைப் பியோட்ரா கவனித்தான்.

“எதற்காக இந்தக் கலவரம்?” என்று பாதி முனகிக் கொண்டும், பயத்துடனும் பியோட்ராவைப் பார்த்துக்கொண்டும் நடாலியா கேட்டாள். வலையில் சிக்கிய முயலின் பார்வையைப் போன்ற அவள் பார்வை பியோட்ராவைத் திடுக்கிட வைத்தது. செயல்புரியத் தூண்டிற்று. அறுவடை எந்திரத்தை நோக்கி அவன் வேகமாகச் சென்றான். குதிரை நிற்குமுன் அவன் கீழே குதித்து, வேலையில் ஈடுபடுமுன் வீசி எறிந்த கால்சட்டையை வேகமாக அணிந்துகொண்டான். தன் தந்தையை நோக்கி வேகமாகக் கையை வீசிவிட்டு, மைதானத்தை ஆட்கொண்ட தூசிமேகத்தில் மேலும் தூசியைக் குவிக்க, அவனும் பாய்ந்து சென்றான்.

4

ஈதுக்கத்திலே ஏராளமான ஜனங்கள் கூடியிருப்பதை அவன் கண்டான். பலர் ஏற்கெனவே ராணுவ உடைகள் அணிந்திருந்தனர். வாத்துகளுக்கு மேலே அன்னம் நிற்பதைப் போல், அட்டாமன் படையைச் சேர்ந்தவர்களின் நீல ராணுவத் தொப்பி, மற்றவர் தொப்பிகளுக்கு மேலே தெரிந்தது.

கிராமச் சாராய விடுதி மூடப்பட்டிருந்தது. ராணுவப் போலீஸ் அதிகாரியின் பார்வை கவலைதோய்ந்ததாக இருந்தது. விடுமுறைக்கால உடைகள் அணிந்திருந்த பெண்கள், வீதியோரத்திலிருந்த வேலிகளுக்கு அருகில் வரிசையாக நின்றனர். எல்லோர் உதடுகளும் “படை திரட்டல்” என்னும் சொல்லை உச்சரித்தன. போதையடைந்து எழுச்சியடைந்த முகங்கள்; இந்தப் பொதுவான எழுச்சி குதிரைகளையும் ஆகர்சித்தது. அவை கோபத்துடனும் மிதித்தன, சினுங்கின. சதுக்கமெங்கும் புட்டிகளும் மலிவான மிட்டாய் பொட்டலக் காகிதங்களும் சிதறிக் கிடந்தன. காற்றிலே தூசி கலந்திருந்தது.

கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு பியோட்ரா தன் குதிரையை நடத்திச் சென்றான். கோவில் வேலிக்கு அருகில் அட்டாமன் படையைச் சேர்ந்த தேகாரோக்கியம் படைத்த ஒரு கொஸாக்கியன் தன் நீலக் கால்சட்டையின் பொத்தான்களைப் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். குறுநகை அவன் முகத்திலே

தவழ்ந்தது. அதனால் அவனது வெண்பற்கள் தெரிந்தன. அவன் மீது பாய்ந்தாள், ஒரு பருமனான சிறிய பெண்! அவள் அவன் மனைவியாக இருக்க வேண்டும், அல்லது காதலியாக இருக்க வேண்டும்.

“அந்தப் பெண்ணுடன் நீ போவதற்காக இதை வாங்கிக் கொள்” என்று கடிந்துகொண்டாள் அச்சிறுமி.

அவள் குடிபோதையிலிருந்தாள். அவளது தலைமுடி தாறுமாறாக இருந்தது. பறந்த அம்முடிகளில் குரியகாந்தி விதைகளின் உமி பரந்திருந்தது. பூவேலை செய்த அவளது கைக்குட்டை அலாதியாகத் தொங்கிற்று. காவலாள் தனது இடைவாரை இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு பேந்தப் பேந்த விழித்துக்கொண்டு மண்டியிட்டாள். அவனது மேல்சட்டை யினடியில் ஒரு வயதான கன்றுக்குட்டி நுழைந்து செல்லலாம்.

“மஷ்கா, விலகிப் போ”.

“வெட்கங்கெட்ட மிருகமே! பெண்களைத் துரத்திச் செல்பவனே!”

“அதனாலென்ன?”

“அதற்காக நன்கு பழிவாங்குவேன்!”

அவனுக்கு அருகில் சிவப்புத் தாடியுள்ள ஒரு சார்ஜண்ட் மேஜர் பீரங்கிப் படையைச் சேர்ந்த ஒருவனுடன் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இதனால் “ஒன்றும் நேராது, பயப்படாதே!” என்று அவன் உறுதி கூறினான். “சில தினங்கள் நாம் ராணுவத்தில் இருப்போம்; பிறகு மீண்டும் வீடு திரும்புவோம்”.

“ஆனால் போர் மூள்வதாக வைத்துக்கொள்வோமா?”

“என் நண்பா! நம்மை எதிர்த்து நிற்கும் வலிமை உலகிலே எந்த நாட்டிற்கு இருக்கிறது?”

அருகில் நின்ற இன்னொரு கூட்டத்தில் ஒரு அழகிய, வயோதிகக் கொஸாக்கியன் ஆத்திரத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

“இதற்கும் நமக்கும் சம்பந்தமில்லை. அவர்களே போராட்டமும்; நாம் இன்னும் அறுவடையைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை”.

“இது வெட்ககரமானது! நாம் இங்கே நிற்குகொண்டிருக்கிறோம்; ஆனால் இதைப்போன்ற ஒரு நாளில் ஒரு வருடத்திற்குத் தேவையான தானியத்தை இதற்குள் அறுவடை செய்திருக்கலாம்”.

“கால்நடைகள் கதர்க் குவியல்களில் புழுந்துவிடும்”.

“நாம் இப்பொழுதுதான் பார்லியை அறுவடை செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறோம்!”

“ஆஸ்திரிய அரசனைக் கொலை செய்துவிட்டதாகக் கூறுகிறார்களே!”

“இல்லை, அவனது பட்டத்து வாரிசைக் கொன்று விட்டார்களாம்”.

“ஏதாவது யுத்தம் வந்தால் பங்குகொள்ள நம்மை அழைத்திருப்பதற்காக அட்டாமன் கூறுகிறான்”.

“பையன்களா! நாம் யுத்தத்தில் கலந்துகொள்ளத்தான் வேண்டும்”.

“இன்னும் பன்னிரண்டு மாதங்கள் முடிந்தால் மூன்றாவது ரிசர்வ் படையிலிருந்து என்னை அழைப்பார்கள்” என்று ஒரு வயோதிகக் கொஸாக்கியன் வருத்தத்துடன் சொன்னான்.

“உன்னை எதற்காக அழைப்பார்கள் தாத்தா?”

“கவலைப்படாதே; அவர்கள் இளைஞர்களைக் கொல்ல ஆரம்பித்ததும், வயோதிகர்களும் அழைக்கப்படுவார்கள்” என்று ஒருவன் உறுதியாகக் கூறினான்.

“சாராயக் கடை மூடிக்கிடக்கிறது”.

“மர்பூட்கா வீட்டிற்குச் செல்லலாமே. அவள் ஒரு பீப்பாய் சாராயம் கொடுப்பாள்”.

சோதனை ஆரம்பமாயிற்று. மூன்று கொஸாக்கியர் முழு போதையிலிருந்த, ரத்தக்கறை படிந்த நான்காவது

கொஸாக்கியனைக் கிராம நிர்வாகக் காரியாலயத்திற்கு நடத்திச் சென்றனர். அவன் பின்னே சாய்ந்து, விழுந்தான். சட்டையைத் திறந்து, கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டு உரத்த குரலில் சொன்னான்:

விவசாயிகளுக்கு நான் பாடம் கற்பிக்கிறேன்! அவர்கள் ரத்தத்தை நான் குடிப்பேன்! டான் கொஸாக்கியர்கள் அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று புரிந்துகொள்வார்கள்!”

அவன் சொன்னதை ஆமோதிக்கும் முறையில் அவனைச் சுற்றி நின்றவர்கள் சிரித்தனர்.

“அதுதான் சரி! அவர்களை விடக்கூடாது”.

“அவனை எதற்காகக் கட்டியிருக்கிறார்கள்?”

“அவன் சில விவசாயிகள்மீது பாய்ந்தான்!”

“அவர்களுக்கு வேண்டும்”.

“நாம் இன்னும் கொஞ்சம் அவர்களுக்குக் கொடுப்போம்!”

“1905-ஆம் வருடம் அவர்கள் நசுக்கப்பட்டபொழுது நானும் அதில் கலந்துகொண்டேன். அது காணவேண்டிய காட்சி!”

“யுத்தம் நடக்கப் போகிறது. அவர்களை நசுக்க மீண்டும் நம்மை அனுப்புவார்கள்”.

“போதும் போதும். இந்தக் காரியம் செய்ய அவர்கள் கூலியாட்களை அமர்த்தட்டும். அல்லது போலீசார் அதைச் செய்யட்டும். இந்தக் காரியத்தை நாம் செய்வது வெட்கக்கேடு”.

மோகோவ் கடைக்கு வெளியே ஒரே கூட்டம். கூட்டத்திற்கு மத்தியில் நின்று குடிபோதையிலிருந்த ஐவான் டோமிலின் கடைக்காரனுடன் விவாதித்துக்கொண்டிருந்தான். “இதெல்லாம் என்ன?” என்று மோகோவ் எரிந்து விழுந்தான். “இது அக்கிரமம்! பையா, ஓடிப்போய் அட்டாமனை அழைத்து வா!”

வியர்வை வடிந்த கைகளைக் கால்சட்டையில் துடைத்துக் கொண்டு, முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு டோமிலின் வியாபாரியை அணுகி கிண்டலாகச் சொன்னான்:

“நீ எங்களைப் பிழிந்துவிட்டாய்; வட்டி வாங்கிப் பிழிந்து விட்டாய், பன்றியே! இப்பொழுது நீ துள்ளுகிறாய்! உன் முகத்தைச் சப்பையாக்கிவிடுவேன். கொஸாக்கியர் உடைமையைக் கொள்ளை கொள்கிறாயா, குண்டுப் பெருச்சாளி”.

தன்னைச் சுற்றி நின்ற கொஸாக்கியர்களைச் சாந்தப் படுத்துவதற்காக கிராம அட்டாமன் ஆறுதல் வார்த்தைகளை அள்ளிக்கொட்டினான். “யுத்தமா? யுத்தமே நடக்காது. பயிற்சியளிப்பதற்காகப் படை திரட்டப்பட்டது என்று மாட்சிமை தாங்கிய ராணுவப் போலீஸ் அதிகாரி சொன்னான். நீங்கள் பீதியடைய வேண்டிய அவசியமே இல்லை”.

“நல்லது! வீடு திரும்பியதும், வயலுக்குச் செல்வோம்!” என்று எல்லோரும் ஒரே வார்த்தையில் கூறினர்.

“அதிகாரிகள் என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்? ஏராளமான வயல்களை நான் அறுவடை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது”.

“டிமோஷ்கா! நாளைக்கு நாம் வீடு திரும்புவோம் என்று நம் மக்களுக்குத் தெரிவி”.

“ஏதோ நோட்டீஸ் ஒட்டியிருக்கின்றனர் போலிருக்கிறது. அதைப் போய்ப் பார்ப்போம்”.

எழுச்சியடைந்த கூட்டம் இரவு நெடுநேரம்வரை சதுக்கத்தில் இருந்தது.

நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு, ராணுவ ரயில்களில் சிவப்பு வண்டிகள் கொஸாக்கியர்களை ரஷிய - ஆஸ்திரிய எல்லைக்குச் சுமந்து சென்றன.

“யுத்தம்.....”

லாயங்களில் குதிரைகளின் கனைப்பும் சாணி நாற்றமும் வந்தன. வண்டிகளில் பேச்சும், பாட்டும் ஒலித்தன.

டான் நதி கிளம்பிவிட்டது, நீர் புரண்டோடுகிறது;

அமைதியான கிறிஸ்தவர்களின் டான்,

அரசனின் அறைகூவலுக்கேற்ப,

பணிந்தோடுகிறது.

ஸ்டேஷன்களில் கொஸாக்கியர்களை ஆவல் நிறைந்த, கருணை சுரக்கும் கண்கள் உற்றுப் பார்த்தன. கொஸாக்கியர்களின் கால்சட்டைகளில் ஜனங்கள் பட்டைக் கோடுகளைக் கண்டனர்.

“யுத்தம்.....”

பத்திரிகைகள் யுத்தச் செய்திகளைப் பறைசாற்றின. ஸ்டேஷன்களில் பெண்கள் கைக்குட்டைகளை வீசினர், புன்னகை புரிந்தனர். சிகரெட்டுகளையும் மிட்டாய்களையும் வீசினர். ஒரு தரம் மட்டும் ரயில் வோரொனேஷை அடையுமுன் - வயதான ஒரு ரயில்வேத் தொழிலாளி இருபத்தொன்பது கொஸாக்கியர்களுடன் பியோட்ரா மெலெக்காவ் உட்கார்ந்து இருக்கும் வண்டிக்குள் எட்டிப்பார்த்தான். அவன் கேட்டான்:

“நீயும் போகிறாயா?”

“ஆம். நீயும் எங்களுடன் வா தாத்தா!” என்றான் கொஸாக்கியர்களில் ஒருவன்.

“பையா..... பலிக்குச் செல்லும் மாடுகள்!” கண்டிக்கும் முறையில் கிழவன் தலையைக் குலுக்கினான்.

5

ராணுவ ஒத்திகையில் கலந்துகொள்வதற்காக ரோவ்னா என்னும் நகரத்திற்கு 1914-ஆம் வருடம் ஜூலை மாதம் இரண்டாவது வாரத்தில் கிரெகர் மெலெக்காவின் படை மாற்றப்பட்டது. பதினைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு தொடர்ந்து ராணுவ ஒத்திகை செய்ததனால் களைத்து, நான்காவது படையைச் சேர்ந்த கிரெகரும் மற்ற கொஸாக்கியர்களும் தங்கள் டேராக்களில் படுத்திருந்தபொழுது, கம்பெனிக் கமாண்டர் லெப்டினென்ட் போல்கோவ் நிக்கோவ் ராணுவக் காரியாலயத்திலிருந்து வேகமாக வந்தான்.

“மீண்டும் நாம் கிளம்ப வேண்டும் போலிருக்கிறது” என்று கூறிவிட்டு, புறப்பாட்டு அறிவிப்பொலிக்காக காத்திருந்தான், ப்ரெக்கோர் ஸிக்கோவ்.

தன் கால்சட்டையைத் தைத்துக்கொண்டிருந்த ஊசியைத் தொப்பியில் சொருகிவிட்டு ட்ரூப் கமாண்டர் சொன்னான்:

“அப்படித்தான் நானும் நினைக்கிறேன், ஒரு நிமிடம்கூட ஒய்வெடுக்க அனுமதிக்க மாட்டார்கள் போலிருக்கிறது”.

“சார்ஜண்ட் மேஜரும், படைத்தலைவனும் நம்மிடம் வருவார்கள்”.

ஒன்றிரண்டு நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அபாயச் சங்கு ஊதப் பட்டது. கொஸாக்கியர்கள் குதித்தெழுந்தனர்.

“என் பை எங்கே காணோம்?” என்று ப்ரொக்கோர் தேடிக் கொண்டே அலறினான்.

“ஏறுங்கள் குதிரைமீது!”

“உன் பை நாசமாகப்போக!” என கிரெகர் சபித்துக் கொண்டே ஓடினான்.

சார்ஜண்ட் மேஜர் தனது வாள்பிடியைப் பற்றிக்கொண்டு முற்றத்திற்கு வந்து அணிவகுப்பை நோக்கி விரைந்தான். குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் அவர்கள் குதிரைகளுக்குச் சேணங்கள் பூட்டினர். டேராக்களின் ஆணிகளைக் கிரெகர் கழற்றிக் கொண்டிருந்தபொழுது, சார்ஜண்ட் அவனிடம் முணுமுணுத்தான்:

“இந்தத் தடவை யுத்தம்தான்; நிச்சயமாக, பையா!”

“நீ எங்களை முட்டாள் என நினைக்கிறாய்?”

“கூவுள்மீது ஆணையாக, சத்தியம்! என்னிடம் சார்ஜண்ட் மேஜர் சொன்னான்!”

கமாண்டர் தலைமையிலே படை வீதிகளில் அணிவகுத்து நின்றது. “ராணுவ வியூகங்களாகச் செல்க!” என்று கமாண்டர் விடுத்த கட்டளை படைக்கு மேலே ஒலித்தது.

கிராமத்திலிருந்து நெடுஞ்சாலைக்குச் சென்ற குதிரைகளின் குளம்புகள் தாளம் போட்டன. பக்கத்துக் கிராமத்திலிருந்து முதலாவது கம்பெனியும் ஐந்தாவது கம்பெனியும் ஸ்டேஷனை நோக்கிச் செல்வது தெரிந்தது.

மறுநாள் ஆஸ்பத்திரி எல்லைக்கு இருபது மைல் தூரத்திலிருக்கும் ஒரு ஸ்டேஷனில் ரயில் நின்றது, படையினர்

இறங்கினர். அப்பொழுது கிழக்கு வெளுத்துக்கொண்டிருந்தது. காலை நேரம் மனோகரமாக இருக்குமென்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டது; இஞ்சின் தண்டவாளத்திலே சடசடவென்று உருண்டது; தண்டவாளம் பனியால் பிரகாசித்தது. கூடிவாளத்தைப் பிடித்து ரயில் பெட்டியிலிருந்து குதிரைகளைக் கீழே இறக்கி, லெவல் - கிராசிங்கைத் தாண்டி, குதிரைகள் மீதேறிக்கொண்டு, ராணுவ பாணியில் எங்கோ சென்றனர், கொஸாக்கியர்கள். மங்கிய ஒளியிலே அவர்கள் குரல்கள் ஒலித்தன. முகங்களும், குதிரைகளின் சாயல்களும் இருளிலிருந்து வெளிப்பட்டன.

“எந்தக் கம்பெனி அது?”

“யார் நீ? எங்கிருந்து வருகிறாய்?”

“நான் யாரென்பதைக் காட்டுகிறேன். ஆபீசரிடம் நீ எப்படி இந்தவிதமாகப் பேசலாம்?”

“வருந்துகிறேன் பிரபு! உங்களை அடையாளம் தெரிய வில்லை”.

“போ! மேலே போ!”

“எதற்காக நிதானிக்கிறாய்? முன்னேறிச் செல்”.

“சார்ஜண்ட் மேஜர் அவர்களே! உங்களது மூன்றாவது படை எங்கே?”

“படையினரே! பின்வரிசையை ஒழுங்குபடுத்தி நடவுங்கள்!”

படையில் முணுமுணுப்புச் சத்தம் கேட்டது.

“பின்பகுதியை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுமாம். அதுவும் இரண்டு நாட்களாக நாம் தூங்காமலிருக்கையில்”.

“ஸியோம்கா! எனக்கு ஒரு சுருட்டுக் கொடு. நேற்றிலிருந்து நான் புகைபிடிக்கவே இல்லை”.

“உன் குதிரைய அடக்கு”.

“சேணத் தோலை மென்றுவிட்டது பாழாய்ப்போன குதிரை”.

“என் குதிரையின் முன்கால் குளம்பு போய்விட்டது”.

சிறிது முன்னே நான்காவது படை சிறிது நேரம் நிற்க நேர்ந்தது. அதற்குமுன் அங்கே வந்து சேர்ந்த முதல் படை முதலில் இறங்கி நின்றுகொண்டிருந்ததால். நீலவானின் பின்னணியிலே முன்னே நின்ற குதிரைப் படையினர் உருவங்கள் நிழலாடின. இந்திய மையால் வரையப்பட்ட சித்திரத்தைப் போல, சூரியகாந்திச் செடியின் தண்டைப்போல அவர்கள் வாள்கள் அசைந்தாடின. அபூர்வமாக ஒரு கால் படி சிலுங்கிற்று, அல்லது ஒரு சேணம் கிறீச்சிட்டது.

கிரெகருக்கு அருகில் சென்றான் ப்ரொக்கோர் ஸிக்கோவ். அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, தணிந்த குரலில் ப்ரொக்கோர் கேட்டான்:

“மெலெக்காவ், நீ பயப்படவில்லையே - பயப்படுகிறாயா?”

“பயப்பட என்ன இருக்கிறது?”

“இன்று நாம் போரில் பங்கெடுக்கலாம்”.

“அதனாலென்ன?”

“ஆனால் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது” என்று பட்டவர்த தனமாகச் சொன்னான் ப்ரொக்கோர். பயத்தால் அவள் விரல்கள் கடிவாளத்தைத் தொட்டு நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. “இரவு முழுவதும் நான் கண்ணை மூடவில்லை”.

மீண்டும் அந்தப் படை முன்கென்றது; குதிரைகள் முறையாகச் சென்றன: வாள்கள் தாளம்போடுவதைப்போல் அசைந்தன. லகானை விட்டுவிட்டு, கிரெகர் கண்ணயர்ந்தான். குதிரை முன்னே அடியெடுத்து வைத்து, தன்னைக் குலுக்க வில்லையென்றும், ஆனால் வெப்பமர்ன, இருண்ட சாலையில் அசாதாரண லாவகத்துடனும், கட்டுப்படுத்த முடியாத குதுகலத்துடனும் தானே நடந்து செல்வதாகவும் கிரெகருக்குத் தோன்றிற்று. அவனுக்கு அருகில் வந்த ப்ரொக்கோர் சளசள வென்று பேசினான். ஆனால் குரல், சேணத்தின் கிறீச்சிடும் சத்தத்திலும் குதிரைகளின் குளம்புகள் எழுப்பிய சத்தத்திலும் கலந்ததாலும், அவன் தூக்கத்தை அது குலைக்கவில்லை.

கம்பெனி ஒரு குறுக்குப்பாதையில் திரும்பிற்று. மெளனம் பயங்கரமாக இருந்தது. வழிநெடுக இருந்த பக்குவமடைந்த ஓட் கதிர்கள், பனியைக் கக்கின. ஓட் கதிர்களை அடைய முயன்ற

குதிரைகள், குதிரைமீது இருப்பவர்களின் கைகளிலிருந்து கடிவாளத்தை இழுத்தன. மனோகரமான பகலொளி கிரெகரின் கண்மடல்களைத் தழுவிற்று. அவன் தலையை உயர்த்தினான். அப்பொழுது கட்டை வண்டியின் சக்கரத்தின் கிறீச்சிடும் சத்தத்தைப்போல ப்ரோக்கோரின் குரல் அவனுக்குக் கேட்டது.

ஓட் வயல்களுக்கு அப்பாலிருந்து இடி இடிப்பதுபோன்ற சத்தம் அவன் மோனத்தைக் கலைத்தது.

“துப்பாக்கி வெடிச் சத்தம்!” என்று கூவினான் ப்ரோக்கோர். கன்றுக்குட்டியினதுபோன்ற அவன் கண்கள் அச்சத்தை அறிவுறுத்தின. கிரெகர் தலையை உயர்த்தினான். அவனுக்கு முன்னே படை; சார்ஜண்டின் பழுப்புநிற மேல்கோட்டு, குதிரையின் முதுகு ஏறி இறங்குவதை ஒத்து ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருந்தது; இருமங்கிலும் அறுவடை செய்யப்படாத தானியக்கதிர்கள் நின்றன; தந்திக் கம்பத்தின் உயரத்தில் ஒரு வானம்பாடி ஆகாயத்திலே நடனமாடிக்கொண்டிருந்தது. படையே விழித்துக்கொண்டுவிட்டது. மின்சார விசையைப் போல், வெடிச்சத்தம் படையில் பாய்ந்தது. போர்புரியும் உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்ட லெப்டினென்ட் போல்கோவ் நிக்கோவ், படையை வாயுவேகத்தில் செலுத்தினான். ஒரு குறுக்குப்பாதைக்கு இப்பால், காலியாக இருந்த ஒரு சாராய விடுதி இருக்குமிடத்தில், அகதிகளின் வண்டிகளை அவர்கள் கண்டனர். நன்கு உடைகளணிந்த ட்ராகூன் படையினர் அவர்களைக் கடந்து சென்றனர். உயர்ந்த குதிரைமீது சவாரி செய்த அந்தப் படையின் தலைவன் கிண்டலாகக் கொஸாக்கியர்களைப் பார்த்துவிட்டு, தன் குதிரையைத் தட்டி விட்டான். சேற்றிலே சிக்கிக்கொண்ட பீரங்கிப்படையை அவர்கள் வழியில் கண்டனர். வண்டிக்காரர்கள் குதிரைகளை அடித்தனர். சுடுவோர் சக்கரத்தை நகர்த்தக் கஷ்டப்பட்டு முயன்றனர். விடுதியின் வேலியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பலகைகளைச் சுமந்து கொண்டு அம்மைவடு நிறைந்த, ஆஜானுபாகுவான ஒரு பீரங்கிப்படையினன் அவர்களைக் கடந்து சென்றான்.

சிறிதுநேரம் மேலே சென்றதும், அவர்கள் ஒரு காலாட் படையைக் கண்டனர். சிப்பாய்கள் வேகமாக நடந்தனர்; மேல்கோட்டுகள் முதுகில் புரண்டன. அவர்கள் இரும்புத் தொப்பிகளிலே சூரியன் பிரகாசித்தது; அவர்கள் துப்பாக்கிச் சனியனை ஒளிமயமாக்கிற்று பின்னே இருந்த ஒரு கார்ப் பொரல் மண்ணாங்கட்டியை, கிரெகரை நோக்கி வீசினான்.

“இதோ, பிடித்துக்கொள்! இதை ஆஸ்திரியர்மீது வீசி எறி!”

“விளையாடாதே, வெட்டுக்கிளியே!” என்று சொல்லி விட்டு, மண்ணாங்கட்டியைச் சவுக்கால் தூளாக்கினான் கிரெகர்.

“எங்கள் சார்பில் ஆஸ்திரியர்களுக்கு வாழ்த்துக் கூறுங்கள்”.

“அதை நீங்களே தெரிவிக்கச் சீக்கிரம் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும்”.

இந்த அணியின் முன்புறம் யாரோ ஒருவன் ஆபாசப் பாட்டுப் பாடினான். பெண்ணைப் போன்ற ஆசனம் பெருத்த ஒரு சிப்பாய், ஒரு படையை ஒட்டி, தனது பெருத்த கைகளைக் காலில் தட்டிக்கொண்டு சென்றான். படை அதிகாரிகள் சிரித்தனர். வரப்போகிற அபாயத்தை நன்கு உணர்ந்ததனால் அவர்களுக்குள் நேசபாவம் ஏற்பட்டு, குறைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் பண்பு ஏற்பட்டது.

அதன் பிறகு கம்பனிப் பூச்சியைப்போல் ஊர்ந்து செல்லும் காலாட்படைகளையும், பீரங்கிகளையும், சாமான் வண்டிகளையும், செஞ்சிலுவை வண்டிகளையும் அவர்கள் தொடர்ச்சி யாகக் கண்டனர். வரவிருக்கும் போரின் அறிகுறி எங்கும் தென்பட்டது.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நான்காவது படை ஒரு கிராமத்தில் பிரவேசித்துக்கொண்டிருந்தபொழுது ரெஜியென்டின் கமாண்டர் கர்னல் காலெடினும், உதவிக் கமாண்டரும் அவர்களைக் கடந்து சென்றனர் அவர்கள் கிரெகரைக் கடந்து சென்றபொழுது, உதவிக் கமாண்டர் பதட்டத்துடன் காலெடினுடன் பேசியது கிரெகருக்குக் கேட்டது. “ராணுவப் படத்தில் இந்தக் கிராமம் குறிக்கப்பட வில்லை, வாஸிலி மாக்ஸிமோவிச்! நாம் எக்கச்சக்கமான சூழ்நிலையில் சிக்கிக் கொள்ளலாம்”.

கர்னல் சொன்ன பதில் கிரெகருக்குக் கேட்கவில்லை.

அவர்களை முந்திக்கொண்டு விரைவாகச் சவாரி செய்து கொண்டு போனான் அட்ஜுடாண்ட். அவன் குதிரை இடது பின்காலை அழுத்தி ஊன்றிக்கொண்டு சென்றது. கிரெகர் அக்குதிரையின் சிறப்புகளைக் கவனித்துக்கொண்டு சென்றான்.

படை அடிக்கடி தனது வேகத்தை மாற்றிக்கொண்டு சென்றது. குதிரைகள் வியர்வையில் மூழ்கின செங்குத்து

இறக்கத்திலிருந்த சிறிய கிராமத்துக் குடிசைகள் தூரத்தில் தெரிந்தன. கிராமத்திற்கு அந்தப் பக்கத்தில் சிறிய காடு இருந்தது. மரங்களின் பச்சை நுனிகள் இளநீல வானத்தின் மகுடத்தை ஊடுருவின. கானகத்திற்கு அப்பாலிருந்து குண்டுகள் சீறிக் கொண்டு வந்தன; அடிக்கடி துப்பாக்கிச் சத்தமும் கேட்டது. சூதிரைகள் காதுகளைத் தீட்டின. குண்டுகளிலிருந்து கிளம்பிய புகை வானத்தில் வட்டமிட்டது. கம்பெனிக்கு வலதுபுறத்தில் துப்பாக்கிக் குண்டு வெடித்தது.

எல்லா ஓசைகளையும் கிரெகர் உன்னிப்பாகக் கவனித்தான்; அவன் நரம்புகள் எழுச்சியால் முறுக்கேறின. அசைந்தாடினான், ப்ரொக்கோர் ஸிக்கோவ். அவன் இடைவிடாது பேசினான்:

“கிரெகர், சிறுவர்கள் இரும்புக்கம்பிகளில் கழியால் அடிக்கும்பொழுது எழும் சத்தத்தைப் போன்றுதானே இருக்கிறது, இந்தத் தோட்டாச் சத்தம்?”

“வாயை மூடு, அலப்புவாய் பட்சியே!”

கம்பெனி கிராமத்தில் பிரவேசித்தது. சிப்பாய்கள் எங்கும் தென்பட்டனர். கிராமவாசிகள் அச்சத்தாலும் கவலையாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டு மூட்டை முடிச்சுகளைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தனர், ஓடுவதற்காக. பீதிக்குறியும், குழப்பக் குறியும் அவர்கள் வதனங்களில் தென்பட்டன. ஒரு வீட்டுக் கூரையை நோக்கி, சிப்பாய்கள் சுட்டுக்கொண்டிருந்ததைக் கிரெகர் கவனித்தான். ஆனால் அந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரன் தலை நரைத்துப்போன வெள்ளை ரஷியன். திடீரென்று நேர்ந்த துரதிர்ஷ்டத்தால் மனமொடிந்த அவர்களைச் சிறிதும் சட்டை செய்யாமல் அவர்களைக் கடந்து சென்றான். அந்த மனிதனுடைய குடும்பம் சிவப்பு உறையுடைய தலையணைகளையும், ஒடிந்த நாற்காலிகளையும் வண்டியில் ஏற்றுவதையும், அந்த மனிதனே மிக ஜாக்கிரதையாக ஒரு சக்கரத்தின் ஒடிந்த விளிம்பைச் சுமந்து செல்வதையும் கிரெகர் கண்டான். அந்தச் சக்கர விளிம்பால் யாருக்கும் எந்தவிதமான பிரயோஜனமும் இல்லை; ஒருக்கால் வருடக்கணக்காக அது கொல்லையில் சீண்டுவாரின்றிக் கிடந்திருக்கலாம். வர்ணம் பூசப்பட்ட மண்பாண்டங்களையும், விக்ரிகங்களையும் வண்டியில் ஏற்றி விட்டு, அவசியமான, விலையுயர்ந்த பொருள்கள் வீட்டிலேயே விட்டுச்செல்லும் பெண்களின் முட்டாள்தனத்தைக் கண்டு

கிரெகர் வியந்தான். வீதியின் கோடியிலே இறகுமெத்தையி லிருந்து இறகுகள் பனிப்புயலைப்போல் பறந்து சென்றன.

கிராமத்தின் கோடியில் அவர்களை நோக்கி ஒரு யூதன் ஓடி வருவதைக் கண்டனர். அவன் அலறி அழுததில் அவனது குறுகிய வாய் அகலத் திறந்திருந்தது!

“கொஸாக்கியனே! கொஸாக்கியனே! அட கடவுளே!”

உருண்டைத் தலையுடைய குள்ளமான கொஸாக்கியன் ஒருவன் குதிரைமீது வேகமாகச் சாட்டையை வீசிக்கொண்டு பிறர் இருப்பதை லட்சியம் செய்யாமல் வந்தான்.

“நில்...” என்று இரண்டாம் படையைச் சேர்ந்த ஒரு ஜூனியர் காப்டன் கொஸாக்கியனைப் பார்த்து உரக்கக் கூவினான்.

அந்தக் கொஸாக்கியன் தன் குதிரைமீது சேணத்தோடு ஓட்டியவாறு ஒரு குறுக்குச் சந்தில் பாய்ந்து ஓடினான்.

“போக்கிரிப் பயலே! நில்லடா. நீ எந்தப் படையைச் சேர்ந்தவன்?”

அந்தக் கொஸாக்கியன் உருண்டைத் தலையை மேலும் குதிரையின் கழுத்தை ஓட்டிச் சாய்த்துக்கொண்டான். உயரமான ஒரு வேலியை நோக்கி அவன் கனவேகத்தில் ஓடி, குதிரையை இழுத்துப் பிடித்து, வேலிமீது லாவகமாகத் தாவினான்.

“ஒன்பதாவது படை இங்கு முகாம் செய்திருக்கிறது பிரபுவே! அதிலிருந்துதான் இவன் வருகிறான்” என்று சார்ஜண்ட் கூறினான்.

“அவன் நாசமாய்ப் போகட்டும்” என்று ஜூனியர் கேப்டன் உறுமிக்கொண்டு தனது சேணக் கால்மிதியைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த யூதனை நோக்கி “அவன் உன்னிடமிருந்து எதை அபகரித்துக்கொண்டான்?” என்று கேட்டான்.

“அதிகாரியவர்களே! என் கடிகாரத்தை” என்று கூறிவிட்டு அந்த யூதன் தன்னை நெருங்கும் ஆபீசர்கள் பக்கம் தனது அழகிய முகத்தைத் திருப்பினான்.

ஜூனியர் கேப்டன் காலால் சேணக் கால்மிதியைப் பதம் பார்த்துக்கொண்டு முன்னோக்கிச் சென்றான்.

“அவர்கள் வரும்பொழுது ஜெர்மானியர் எப்படியும் அதை அபகரித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்” என்று தன் மீசை குலுங்கச் சிரித்தவாறே அவன் கூறினான்.

ரஸ்தாவின் மத்தியில் குழம்பிய மனதுடன் யூதன் நின்றான். அவன் முகம் பதட்டத்தைக் காட்டியது.

“வழிவிடு மாஸ்டர் ஷீனி” என்று படைத்தலைவன் கண்டிப்பான குரலில் தன் சாட்டையை உயர்த்திக்கொண்டு கூறினான்.

சேணம் சலசலக்க, குளம்படி ஒலிக்க, நான்காவது படை அருகாமையில் சென்றது. ஏமாற்றமடைந்த யூதனைப் பார்த்து நையாண்டி செய்துகொண்டு தங்களுக்குள் கொஸாக்கியர்கள் பேசிக்கொண்டனர்:

“நம்மைப் போன்றவர்கள் திருடாமலிருக்க முடியாதது”.

“கொஸாக்கியன் எதைத் தொட்டாலும் அதை எடுக்காமலிருக்க மாட்டான். அது ஒட்டிக்கொள்ளும்”.

அவர்கள் தங்கள் உடைமைகளை ஜாக்கிரதையாக பார்த்துக்கொள்ளட்டுமே!”

“அந்தப் பையன் சாதுர்யம் மிக்கவன்”.

“அந்த வேலியை அவன் எவ்வளவு லாவகமாகத் தாண்டினான்”

சார்ஜண்ட் மேஜர் கார்கின் படைக்குப் பின்தங்கினான். கொஸாக்கியர்களின் சிரிப்பொலி முழங்க அவன் தனது அம்பைத் தாழ்த்திக்கொண்டு உரத்த குரலில் “ஷீனி! ஓடு நான்...”.

மூச்சுத் திணற யூதன் ஓடினான்; சார்ஜண்ட் மேஜர் அவனை எட்டிப் பிடித்துச் சாட்டையால் அடித்தான். தடுக்கி விழுந்து உள்ளங்கையால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு சார்ஜண்ட் மேஜர் பக்கம் யூதன் திரும்புவதைக் கிரெகர் கண்டான். அவனுடைய மெலிந்த விரல்கள் மூலம் ரத்தம் வடிந்தது.

“எதற்காக? என்று அவன் விம்மி அழுதான்.

பொத்தான் போன்ற கண்கள் மூலம் முறுவல் மலர சார்ஜண்ட் மேஜர் குதிரைமீது சென்றவாறே உரத்த குரலில் “வெறுங்காலுடன் போகாதே முட்டாள்!” என்றான்.

பள்ளமான புதர் மண்டிக்கிடந்த இடத்தில் அகன்ற பாலம் ஒன்றை, கிராமத்திற்கப்பால் ஒரு என்ஜினீயர் கும்பல் அமைத்துக் கொண்டிருந்தது. அருகாமையில் ஒரு மோட்டார் சடசட வென்று சத்தமிட்டது. அதை ஒட்டுபவன் அதைச்சுற்றி வட்ட மிட்டுக்கொண்டிருந்தான்; ஆடம்பரமாக ஸ்பானிஷ் பாணியில் தாடியுள்ள, உப்பிய கன்னமும், தடித்த, நரைத்த தலையுமுள்ள தளபதி, பாதி உட்கார்ந்தும் பாதி பின்பகுதியில் அமர்ந்தும் இருந்தான். உதவி தளபதி காலெடினும், என்ஜினீயர் படையின் தலைவனும் கார் அருகில் மிகுந்த மரியாதையுடன் விறைப்பாக நின்றுகொண்டிருந்தனர். அந்தப் பக்கத்துப் பூகோளப்படம் அடங்கிய பெட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு தளபதி ஆத்திரத்துடன் என்ஜினீயரைப் பார்த்துக் கூவினான்:

“இந்த வேலையை நேற்றைக்கே முடிக்க வேண்டும் என்று உனக்கு உத்தரவு. அதற்கான சாமான்களை முன்கூட்டியே சேகரித்திருக்க வேண்டும், பேசாதே” என்று மீண்டும் அலறினான். நடுங்கும் தன் வாயை அந்த என்ஜினீயர் திறக்காமலிருக்கையிலேயே தளபதி இப்படிச் சுடிந்துகொண்டான். “நான் எப்படிக் கடந்து செல்வதென நினைத்தாய்? பதில் சொல்லு கேப்டன். நான் எப்படிக் கடந்து செல்வது?”

காரில் அமர்ந்திருந்த கருமீசை படைத்த மற்றொரு இளம் தளபதி, சுருட்டுப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு புன்முறுவல் பூத்தான். என்ஜினீயர், பகுதி கேப்டன் முன்புறம் குவிந்து, பாலத்தின் ஒரு பகுதியைக் காட்டினான்.

பாலத்தருகில் படை, பள்ளத்தில் இறங்கிச் சென்றது. குதிரைகள் முழங்கால்வரை கடுஞ்சேற்றில் இறங்கிச் சென்றன. பாலத்திலிருந்து பணித்துளிகள் அவைகளமீது உதிர்ந்து விழுந்தன.

மத்தியானம் ஆஸ்திரிய எல்லையைக் கடந்தது. அந்தக் கம்பெனி. பெயர் தெரியப்பட்ட எல்லைக்கம்பங்களை குதிரைகள் தாவிக்கடந்தன. வலதுபக்கத்தில் துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டது. தூரத்தில் ஒரு பண்ணையின் செவ்வோடுகளாலான கூரை தெரிந்தது. சூரியன் கதிர்கள் சாய்வாக விழுந்தன. நோக்கும் திசையெல்லாம் தூசிமேகங்கள். முன்னோடிப் படையைத்

தனியே பிரித்து, அதை முன்னே அனுப்ப உத்தரவு பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தான், ரெஜிமென்ட் தமாண்டர். நான்காவது கம்பெனியிலிருந்து, படை அதிகாரி ஸெமியோனோவ் தலைமையில் நான்காவது படை சென்றது. ரெஜிமென்ட் பின்னே தாக்கிற்று; இருபது கொஸாக்கியர்கள் கரடுமுரடாக இருந்த வீதியில் பண்ணையைக் கடந்து சென்றனர்.

வேவுப்படையைச் சில மைல்கள் தூரம் நடத்திச் சென்று விட்டு, தேசப்படத்தைப் பரிசீலனை செய்வதற்காக ஆபீசர் நின்றான். சிகரெட் குடிப்பதற்காகக் கொஸாக்கியர்கள், கூடினர். சிகரெட் குதிரையிலிருந்து சேணத்தைத் தளர்த்துவதற்காகக் கீழே இறங்கினான். ஆனால் சார்ஜண்ட் உரத்துக் கூவினான்:

“நீ என்ன செய்வதாக நினைக்கிறாய்? மீண்டும் குதிரைமீது ஏறு!”

ஆபீசர் ஒரு சிகரெட்டைக் கொளுத்திவிட்டு, தன் தூரப் பார்வைக் கருவியைத் துடைத்துக்கொண்டு தனக்கு முன்னே இருக்கும் பிரதேசத்தைப் பார்த்தான். மத்தியான வெயில் கொழுத்த ஒரு பள்ளத்தாக்கு தெரிந்தது. வலதுபுறம் கானகமும் அதன் நடுவில் பல்வேறு ரயில்பாதைகளும் தென்பட்டன; ஒரு மைலுக்கு அப்பால் ஒரு சிறிய கிராமம் தெரிந்தது. அதற்கும் அப்பால் ஒரு சிற்றூரின் மண்கரையும் சலனமற்ற நீரும் தெரிந்தது. தூரப்பார்வைக்கருவி மூலம் ஆபீசர் உற்றுப் பார்த்தான். அது காலியாக இருந்தது. நீல நாடாவைப் போன்றிருந்த தண்ணீர் மட்டும் தான் சவால்விடுவதுபோல் தோற்றமளித்தது.

“அது கொரோலெவ்காவாக இருக்க வேண்டும்!” என்று அந்தக் கிராமத்தை ஆபீசர் கண்களால் சுட்டிக்காட்டினான்.

சார்ஜண்ட் தன் குதிரையை ஆபீசருக்கு அருகில் அழைத்துச் சென்றான். அவன் பதில் சொல்லவில்லை. “என்னை விட இது உனக்குத்தான் நன்றாகத் தெரியும்! சிறிய பிரச்சினைகள்தான் என் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன” என்று சொல்லுவதைப் போன்றிருந்தது, அவன் முகத்தோற்றம்.

“நாம் எங்கே போகலாம்!” என்று எவ்வித முடிவுக்கும் வராதவன்போல் சொன்னான், ஆபீசர். தூரப்பார்வைக் கருவியை கீழே வைத்துவிட்டு, பல்வலி இருப்பவனைப்போல் முகத்தைச் சுளித்தான்.

“நாம் அவர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளமாட்டோமா, பிரபு?”

“நாம் ஜாக்கிரதையாயிருக்கலாம்”.

ப்ரொக்கோ ஸிக்கோவ் கிரெகரைத் தொடர்ந்து சென்றான். ஜனநடமாட்டமற்ற வீதியில் பயத்துடன் அவர்கள் சென்றனர். ஒவ்வொரு ஜன்னலும் அங்கே யாரோ பதுங்கியிருக்கிறார்களோ என்ற சந்தேகத்தைத் தூண்டிற்று; ஒவ்வொரு திறந்த கதவும் தனிமை உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணின; உடல் நடுங்குமாறு அச்சத்தை விளைவித்தன; காந்தத்தால் இழுக்கப்பட்டதைப் போல் எல்லோர் கண்களும் வேலிகள் பக்கமும், சாக்கடைகள் பக்கமும் இழுக்கப்பட்டன. வேட்டைக்கு இலக்கானவர்கள் போல் அவர்கள் சென்றனர் - அல்லது குளிர்கால இரவில் மனிதர் வசிக்கும் பகுதிக்கு ஓநாய்கள் செல்வதைப்போல் சென்றனர்; ஆனால் வீதிகள் காலியாக இருந்தன. மௌனம் மதிமயக்க மளித்தது. திறந்துகிடந்த ஒரு வீட்டு ஜன்னல் வழியாக கடிகார மணியோசை கேட்டது. அந்த ஓசை வேட்டுச் சத்தத்தைப் போன்றிருந்தது. அதைக் கேட்டு ஆயீசர் நடுங்குவதையும் இயல்பாகவே அவன் கரம் கைத்துப்புாக்கியைப் பிடிப்பதையும் கிரெகர் கண்டான்.

அந்தக் கிராமத்திலே ஒரு ஆத்மாகூடத் தென்படவில்லை. முன்னோடிப் படை நதியைக் கடந்தது; குதிரையின் வயிறை தண்ணீர் தொட்டது; விருப்பத்துடன் அவை நீரைக் குடிக்க முயன்றன; ஆனால் சவாரி செய்வோர் அவைகளின் கடிவாளங்களைப் பிடித்து இழுத்து, அவைகளை விரட்டத் தூண்டினர். அவ்வளவு அருகிலிருந்த, ஆனால் கலங்கிய நீரை ஏக்கத்துடன் உற்றுப் பார்த்தான், கிரெகர். நீர் அருகில் இருந்தது; ஆனாலும் அதை அடைய முடியவில்லை. தண்ணீர் அவனை தன்பக்கம் இழுத்தது. தன் விருப்பம்போல் நடக்க அவனுக்கு வாய்ப்பு இருந்திருக்குமானால், உடைகளைக்கூடக் கழற்றாமல் குதிரையிலிருந்து நீரில் குதித்து முணுமுணுப்பது போல் ஓடும் அந்த நதியில் அவன் படுத்திருப்பான். குளிரினால் அவன் உடல் விறைத்துப் போகும்வரையில்.

கிராமத்திற்கு அப்பாலிருந்த மேட்டிலிருந்து பார்த்த பொழுது தூரத்திலே ஒரு நகரம் தெரிந்தது. அங்கே வரிசை

வரிசையாக வீடுகளும், செங்கல் கட்டடங்களும், தோட்டங்களும், கோவில் கோபுரங்களும் தெரிந்தன. மேட்டின் உச்சிக்குச் சென்று தூரப்பார்வைக் கருவியால் உற்றுப் பார்த்தான் ஆபீசர்.

உரக்க “அதோ அவர்கள்!” என்று அவன் கூவினான், அவனது இடதுவிரல்கள் அச்சத்தால் துடித்தன.

சூரிய வெப்பத்தால் வறண்டுபோன உச்சிக்குச் சென்று சார்ஜண்டும் உற்றுப்பார்த்தான். ஒருவர் பின் ஒருவராகக் கொஸாக்கியர்கள் அவனைப் பின்தொடர்ந்தனர். வீதிகளில் எண்ணற்ற ஜனங்களை அவர்கள் கண்டனர். வண்டிகள் சந்துகளில் சென்றன; குதிரைப்படையினர் வேகமாக அங்கு மிங்கும் சென்றனர்; கண்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு உற்றுப் பார்த்தபொழுது, தான் கண்டு பழகாத பழுப்புநிற உடைகள் கூடக் கிரெகருக்குத் தெரிந்தது. நகருக்கு முன்னே புதிதாகத் தோண்டப்பட்ட ராணுவக் குழிகள் தெரிந்தன. அங்கே ஜனங்கள் ஏறும்புகளைப்போல் சென்றனர்.

கொஸாக்கியர்களை அவசரமாக சார்ஜண்ட் கீழே அழைத்துச் சென்றான். ஒரு காகிதத்தில் எதையோ எழுதிவிட்டு, கிரெகரை அழைத்தான். “மெலெக்காவ”.

“சார்”.

குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கி, ஆபீசரிடம் சென்றான், கிரெகர். நீண்ட தூரம் பிரயாணம் செய்ததால், அவன் கால்கள் கல்லைப் போன்றிருந்தது. மடிக்கப்பட்ட காகிதத்தை ஆபீசர் அவனிடம் கொடுத்தான்.

“உன்னிடம் சிறந்த குதிரை இருக்கிறது. அதை ரெஜிமென்ட் கமாண்டரிடம் கொடு. வேகமாகப் போ!” என்று அவன் கட்டளையிட்டான்.

காகிதத்தைச் சட்டையின் உள் ஜோப்பில் ஒளித்து வைத்துக்கொண்டு குதிரையை அணுகினான் கிரெகர். அவன் குதிரைமீது ஏறி உட்காரும்வரை அவனைப் பார்த்து விட்டு, பிறகு தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான், ஆபீசர்.

கடிதத்துடன் கிரெகர் ரெஜிமென்டை அணுகியபொழுது அது கொரோலெவ்கா கிராமத்தைக் கடந்து, அணிவகுப்பு மைதானத்தில் பரவி நிற்பதைப்போல் கிராமத்திற்கு அப்பாலிருந்த

பிரதேசத்தில் பரவிற்று; லெப்டினன்ட் ஸெமியோனோவ் தன் ஆட்களுடன் குதிரைமீது வந்தான்; ஈக்களை விரட்டுவதற்காகக் குதிரைகள் தலைகளைத் தூக்கின; கடிவாளங்கள் இடைவிடாது கிணுகிணுத்தன. மத்தியான அமைதியை முதல் கம்பெனி எழுப்பிய ஒசை குலைத்தது.

ஜூனியர் லெப்டினென்ட், போல்கோனிக்கோவ் சிப்பாய் களுக்கு முன்னே சென்றான். கடிவாள வாரை ஒரு கையால் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு, இன்னொரு கையால் வாளின் பிடியைப் பிடித்தான். மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு கட்டளையை எதிர்பார்த்தான், கிரெகர்.

வாளை உறையிலிருந்து எடுத்தான், ஆபீசர். நீல ஒளியால் வாள் பிரகாசித்தது.

“கம்பெனி!” வாளை வலதுபக்கம் சுழற்றினான்; பிறகு இடதுபக்கம் சுழற்றினான்; பிறகு தனக்கு நேரே பிடித்தான். குதிரையின் காதுகளுக்கு மேலே வரிசையாக “முன்னேறுங்கள்!” மானசீகமாக கிரெகர் அந்தக் கட்டளையை நிறைவேற்றினான். “வாள்படையினரே தயார்! தாக்குங்கள்... பாய்ந்து செல்லுங்கள்!” உத்தரவிட்டுவிட்டு, குதிரையை ஆபீசர் தட்டிவிட்டான்.

ஆயிரம் குளம்புகள் பட்டு நசுங்கிய பூமி, அதிர்ந்தது. முன்வரிசையிலே இருந்தான், கிரெகர். வாளைத் தயாராக வைத்துக்கொள்ளுமுன்பே, மற்ற குதிரைகளால் நெருக்கப்பட்ட அவன் குதிரை நாலுகால் பாய்ச்சலில் சென்றது. அவனுக்கு முன்னே சென்ற படைத்தலைவன் வயலிலே தயங்கினான். அவனுக்கு முன்னே உழப்பட்ட சுறுப்பு நிலம் நீண்டு கிடந்தது. முதல் கம்பெனி முழக்கம் செய்தது; அதைத்தொடர்ந்து நான்காவது கம்பெனியும் முழங்கிற்று. அந்தக் கூச்சலுக்கிடையே தூரத்திலே வெடிக்கும் குண்டுகளின் சத்தம் கிரெகருக்குக் கேட்டது. முதல் குண்டு அவர்கள் தலைக்கு மேலே சென்றது. குடாக இருந்த வாளின் பக்கத்தை வலிக்கும்வரை தேகத்தில் வைத்து அமுத்தினான், கிரெகர். அவன் உள்ளங்கை வியர்த்தது; குண்டுகள் சீறிப் பாய்ந்ததால் குதிரையின் நனைந்த கழுத்தில் அவன் தலையைச் சாய்த்தான். குதிரையின் வியர்வை நாற்றம் அவன் மூக்கைத் துளைத்தது. மங்கலாக இருந்த தூரப்பார்வைக் கருவிமூலம் பார்ப்பதைப்போல் அவன் ராணுவக் குழிகளையும், பழுப்புநிற உடையணிந்தவர்கள் நகரை நோக்கி ஓடுவதையும் அவன் கண்டான். ஒரு எந்திரப் பீரங்கி கொஸாக்கியர்கள்மீது

குண்டு மாரி பொழிந்துகொண்டிருந்தது. அவர்களுக்கு முன்னேயும், குதிரைகளின் காலடிகளிலும் அவை தூசியை எழுப்பின.

தாக்குதலுக்கு அவன் நரம்புகளில் வேகமாகப் பாய்ந்த ரத்தம், அப்பொழுது கல்லாக உறைந்துவிட்டது. காதுகளிலே குமுறும் ஓசையையும், இடதுகால் பெருவிரலில் ஏற்பட்ட வலியையும் தவிர அவன் வேறொன்றையும் உணரவில்லை. பயத்தால் பலவீனமடைந்த அவன் சிந்தனை தலையிலே உறைந்துவிட்டது.

குதிரையிலிருந்து கீழே விழுந்த முதல் மனிதன் கார்னெட் லயகோவ்வஸ்தான். அவன்மீது குதிரையை நடத்தினான், ப்ரொக்கோர். கிரெகர் திரும்பிப் பார்த்தான். வைரத்தால் கண்ணாடியில் வெட்டப்பட்டதைப்போல், அவன் கண்டவைகளில் சில அவன் மனதில் பதிந்தது; ப்ரொக்கோரின் குதிரை அந்த ஆபீசரைத் தாவிக் கடந்தபொழுது அது பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு வெளிக்காட்டியபடி இடறியது; சுவரிலிருந்து வெளிப்படுவதைப்போல், குதிரையிலிருந்து ப்ரொக்கோர் தூக்கி எறியப்பட்டான். தலைகீழாக விழுந்த அவனை பின்னே வந்த குதிரை மிதித்து நசுக்கிற்று. கூச்சல் கிரெகருக்குக் கேட்கவில்லை. ஆனால் ப்ரொக்கோரின் கோணலாக இருந்த வாயையும், பிதுங்கிய விழியையும் கண்ட கிரெகர், அவன் அமானுஷ்யமாகக் கூச்சலிட்டிருக்க வேண்டுமென்று கருதினான். மற்றவர்கள் விழுந்தார்கள்; குதிரைகளும் கொஸாக்கியர்களும் காற்று பட்டுக் கலங்கிய கண்களால் முன்னே உற்றுப் பார்த்தபொழுது ஆஸ்திரியர்கள் கூட்டமாக, போர்க்குழிகளிலிருந்து ஓடுவதைக் கிரெகர் கண்டான்.

கிராமத்திலிருந்து அணிதவறாமல் வந்த அந்த கம்பெனி பிரிந்து, சிறு சிறு கூட்டங்களாகச் சிதறிச் சென்றது. கிரெகர் உள்பட முன்னே இருந்தவர்கள் கிட்டத்தட்ட போர்க்குழிகளை அடைந்தனர். மற்றவர்கள் பின்தங்கிவிட்டனர்.

நெட்டையான, வெண்புருவங்கள் படைத்த, தொப்பியைக் கண்கள்வரை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு ஆஸ்திரியன், கிரெகரைப் பார்த்துச் கூட்டான். தோட்டா விலிருந்து வெளிப்பட்ட தீ அவன் கன்னத்தை எரித்தது. தன் சக்தியை உபயோகித்துக் கடிவாளத்தை இழுத்துக்கொண்டு அவன் அந்த ஆஸ்திரியனை ஈட்டியால் குத்தினான்; அந்த

வலிமைமிக்க குத்து ஆஸ்திரியனின் தேகத்தைத் துளைத்தது. அவன் முதுகுக்கு வெளியேவந்த ஈட்டியை கிரெகர் விரைவில் இழுக்கவில்லை; அவன் கை நடுங்கிற்று. பின்னே சாய்ந்த அந்த ஆஸ்திரியன் ஈட்டியை பிறாண்டுவதைக் கிரெகர் கண்டான். பிறகு கையைத் திறந்து, விறைத்த கைகளால் தன் வாளின் கைப்பிடியை அவன் தடவினான்.

நகர வீதிகளை நோக்கி ஆஸ்திரியர்கள் ஓடினர். அவர்களைத் துரத்திச் சென்ற கொஸாக்கியர்களின் குதிரைகள், அவர்கள் தலைகளுக்கு மேலே காட்சியளித்தன.

முதலில் தன் ஈட்டியைக் கீழே எறிந்த கிரெகர் தன்னையு மறியாமல் குதிரையைத் திருப்பினான். அந்தச் சமயத்தில் சார்ஜண்ட் மேஜர் சிவந்த வாயுடன் தன்னைத் தாண்டி குதிரைமீது செல்வதைக் கிரெகர் கண்டான். தன் குதிரையை வாளின் மழுங்கிய பக்கத்தால் அடித்தான். கழுத்தைக் குலுக்கி விட்டு, அது அவனைச் சுமந்துகொண்டு வீதியில் பாய்ந்தது.

ஒரு தோட்டத்தின் இரும்புக் கைப்பிடிசுளுக்கு அருகில் அசைந்தாடிக்கொண்டு, துப்பாக்கியின்றி, தொப்பியை கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு ஆஸ்திரியன் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் தலையின் பின்புறத்தையும், நனைந்திருந்த அவன் சட்டையின் காலரையும் கிரெகர் கண்டான். அவனுக்குமுன் சென்று ஆத்திரவெறியால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட கிரெகர், அவன் தலையைச் சுற்றி வாளை வீசினான். ஆஸ்திரியன் கிராதி களுக்கு அருகில், இடதுகை பக்கம் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். எனவே அவனை வெட்டிச் சாய்ப்பது சங்கடமாயிருந்தது. ஆனால் சேணத்தின்மீது சாய்ந்துகொண்டு, வாளைச் சாய்வாகப் பிடித்துக்கொண்டு அந்த மனிதனின் பொட்டில் வெட்டினான் கிரெகர். கூச்சல் போடாமல் காயத்தைக் கையால் அழுத்திக் கொண்டு, அந்த ஆஸ்திரியன் கழன்று இரும்புக் கிராதியில் தலைகீழாக விழுந்தான். அவனுக்குக் குறுக்கே தாவி, வேகமாகத் திரும்பிச் சென்றான், கிரெகர். சதுரமாக, பயத்தால் கோணிய ஆஸ்திரியனின் முகம் இரும்பாக்கிக்கொண்டிருந்தது. அவன் கைகள் நீண்டு கிடந்தன; அவன் உதடுகள் நடுங்கின. அவன் பொட்டிலிருந்து வாள் நழுவிவிட்டது; சிவப்புக் கந்தையைப் போல் சதை அவன் கன்னத்தில் தொங்கியது. ரத்தம் பெருகி அவன் உடையை நனைத்தது; பெரும் பீதியடைந்த ஆஸ்திரியனின் கண்களைக் கிரெகரின் கண்கள் சந்தித்தன.

அவன் மெதுவாக முழங்காலிட்டுச் சாய்ந்தான். அவன் தொண்டையிலிருந்து வேதனையால் முனகும் சத்தம் வெளிப்பட்டது. கண்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு, கிரெகர் வாளைத் தாழ்த்தினான். அந்த வெட்டு ஆஸ்திரியன் மண்டையை இரண்டாகப் பிளந்தது. கைகளை விரித்துக்கொண்டு அந்த மனிதன் விழுந்தான். வீதியில் அவன் தலை பலமாக மோதிற்று. அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டுப் பயந்த கிரெகரின் குதிரை, சினுங்கிக்கொண்டு, வீதியின் மத்திக்கு அவனைச் சுமந்து சென்றது.

அங்குமிங்கும் குண்டுகள் வெடித்தன. நுரைக்கும் குதிரை ஒரு இறந்த கொஸாக்கியனை சுமந்துகொண்டு கிரெகரைக் கடந்து சென்றது. கொஸாக்கியனின் ஒரு கால், கால் படிகளிலிருந்து நழுவி வெளியே தொங்கிற்று; காயமடைந்த தேகத்தை, குதிரை கற்களின்மீது இழுத்துச் சென்றது. கால்சட்டையில் ரத்தக்கறையையும் தலையிலே கிடந்த கிழிந்த பச்சைச் சட்டையையும்தான் கிரெகர் கண்டான்.

கிரெகரின் தலை ஈயத்தைச் சுமப்பதுபோல் கனத்தது. குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கி, தலையை அவன் பலமாகக் குலுக்கினான். காயமடைந்த ஒருவனைச் சுமந்துகொண்டும், ஆஸ்திரியக் கைதிகளை ஓட்டிக்கொண்டும் மூன்றாவது கம்பெனியைச் சேர்ந்த சில கொஸாக்கியர்கள் அவனைக் கடந்து சென்றனர். ஆஸ்திரியக் கைதிகள் மந்தையாக விரட்டிச் செல்லப் பட்டனர். லாடமடிக்கப்பட்ட அவர்கள் பூட்சுகள் கற்களில் பட்டு, கொடூரமான ஓசையை எழுப்பின. அவர்கள் முகங்கள் கிரெகருக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. கடிவாளத்தை விட்டு விட்டு, தான் வெட்டி வீழ்த்திய ஆஸ்திரியச் சிப்பாயை அவன் அணுகினான். விழுந்த இடத்திலேயே அவன் படுத்திருந்தான். இரும்பு வேலியில் தடாலென விழுந்ததனால் பிச்சைக் கேட்பதைப்போல் அவன் கை விரிந்திருந்தது. அவன் முகத்தைக் கிரெகர் பார்த்தான். அவனுக்கு மீசையிருந்தும், வேதனையால் அவன் வாய் கோணியிருந்தும், அவன் முகம் குழந்தையின் முகத்தைப் போன்று இருந்தது. (வேதனைக்குக் காரணம் உடல் வேதனையா அல்லது பழங்காலக் கஷ்டங்களை நினைத்த தனால் ஏற்பட்டதா?)

“உன்னைத்தானே!” என்று அவன் வீதியின் மத்தியில் சென்று கொண்டிருந்தபொழுது, அறிமுகமில்லாத ஒரு கொஸாக்கிய ஆபீசர் கூவினான்.

நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, தடுமாறிக்கொண்டு கிரெகர் தன் குதிரையை அணுகினான். சுமக்க முடியாத சுமையை முதுகில் சுமந்து செல்கிறவனைப்போல், அவன் தள்ளாடி நடந்தான். வெறுப்பும், வியப்பும் அவன் உணர்ச்சியைக் கொன்றன. சேனை மிதிப்பிடியை அவன் பிடித்தான்; ஆனால் தன் கனக்கும் கால்களை நீண்ட நேரம் கால்படியில் வைக்க அவனால் முடியவில்லை.

6

தாதார்ஸ்கிலிருந்தும், சுற்றுப்புறக் கிராமங்களிலிருந்தும் புறப்பட்ட முதல் ரிசர்வ் படை இரண்டாவது இரவை ஒரு சிறிய கிராமத்தில் கழித்தது. தாதார்ஸ்கின் கீழ்க்கோடியில் வசித்த கொஸாக்கியர்கள் ஒரு முகாமிலும், மேல்கோடியில் வசித்த கொஸாக்கியர்கள் இன்னொரு முகாமிலும் வசித்தனர். எனவே பியோட்ரா மெலெக்காவ், அனிகுஷ்கா, கிறிஸ்தோனியா, ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவ், ஐவான் தோமிலின், இன்னும் சிலர் ஒரு வீட்டில் இரவைக் கழித்தனர். குதிரைத் துணிகளை குசினியிலும், முன் அறையிலும் விரித்து, கொஸாக்கியர்கள் படுத்தனர். தூங்குமுன் கடைசியாக அவர்கள் சிகரெட் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். உயரமாக, உருக்குலைந்த ஒரு கிழவன்தான் அந்த வீட்டுத்தலைவன். துருக்கி யுத்தத்தில் போர்புரிந்த அவன், அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“நீங்கள் போருக்குப் போகிறீர்களாக்கும், சிப்பாய்களா?”

“ஆம், தாத்தா; போருக்குப் போகிறோம்”.

“இது துருக்கி யுத்தத்தைப் போன்றிருக்காது என்று நான் கருதுகிறேன். இப்பொழுது வேறுவிதமான ஆயுதங்களை உபயோகிக்கிறார்கள்!”

“அதே மாதிரித்தான் இருக்கும். அதே போன்று பேய்த்தனமாக இருக்கும். அன்று துருக்கியரைக் கொன்றதைப்போல், இன்றும் கொல்லவேண்டியிருக்கும்” என்று தோமிலின் முணுமுணுத்தான், யார் மீதோ கோபமுடையவனைப்போல; யார்மீது அவனுக்குக் கோபமென்று யாருக்கும் புரியவில்லை.

“சிறுவனே, இது அசட்டுப் பேச்சு. இது வேறுவகையான போராயிருக்கும்”.

“ஆமாம். அப்படித்தான் இருக்கும்” என கிறிஸ்தோனியா சோம்பேறித்தனமாகக் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு, நகத்தால் ஒரு சிகரெட்டை அணைத்துக்கொண்டு ஒத்துப்போனான்.

“நாம் ஓரளவு போர்புரியத்தான் வேண்டும்” என்று பியோட்ரா மெலெக்காவ் வாயைப் பிளந்துகொண்டு, சிலுவைக்குறி செய்துகொண்டு கூறிவிட்டு, தனது பெரிய மேல்சட்டையால் தலையை மூடிக்கொண்டான்.

“என் குழந்தைகளா! ஒன்று உங்களைக் கேட்கிறேன். நான் இதயபூர்வமாகக் கேட்பதால், நான் சொல்வதை நன்கு கவனியுங்கள்” என்றான் கிழவன். “இந்த விஷயத்தை மறந்து விடாதீர்கள்! இந்தப் போரிலிருந்து உயிருடனும், கை கால்களை இழக்காமல் நீங்கள் திரும்பிவர விரும்பினால், நீங்கள் மனித தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்”.

“எந்தத் தர்மத்தை?” என்று தயக்கத்துடன் புன்னகை புரிந்துகொண்டு ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவ் கேட்டான். யுத்தச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட தினத்திற்குப் பிறகு அவன் அன்றுதான் மீண்டும் புன்னகை புரிய ஆரம்பித்தான். யுத்தம் அவனை அழைத்தது. பொதுக்கவலையும், வேதனையும் அவன் சொந்த வேதனையைத் தணித்தன.

“இதுதான் தர்மம்; மற்றவர் பொருளைத் தொடாதே. இது ஒன்று. நீ கடவுளிடம் பயப்படுவதனால், எந்தப் பெண்ணுக்கும் தீங்கிழைக்காதே. இது இரண்டு. உனக்குப் பிரார்த்தனையும் தெரிந்திருக்க வேண்டும்”.

கொஸாக்கியர்கள் எழுந்திருந்து உட்கார்ந்து, எல்லோரும் ஏக காலத்தில் பேசினர்.

“எங்கள் பொருள்களை இழக்காமலிருந்தாலே போதும்; மற்றவர் பொருள்களைப்பற்றிப் பேசுவானேன்!”

“நாங்கள் பெண்களை ஏன் தொடக்கூடாது? நாங்கள் இழுக்காவிட்டாலும் அவர்கள் விரும்பினால்!”

“பெண் இன்றி இருப்பது கடினம்”.

“அதற்காகப் பந்தயம் கட்டுவாயா?”

“பிரார்த்தனையைப்பற்றி என்ன?”

அவர்களைக் கடுமையாக உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு கிழவன் சொன்னான்:

“நீங்கள் பெண்ணைத் தொடக்கூடாது. தொடவே கூடாது! இதை உங்களைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லையென்றால், நீங்கள் அறிவை இழப்பீர்கள். அல்லது காயமடைவீர்கள். பிறகு நீங்கள் வருந்துவீர்கள்; ஆனால் அதற்குள் காலம் கடந்துவிடும். பிரார்த்தனையை உங்களுக்குச் சொல்லித் தருகிறேன். சேணப்பை தோளில் தொங்குவதுபோல் மரணம் என்னைத் தொடர, நான் துருக்கி யுத்தத்தில் போராடினேன். ஆனால் இந்தப் பிரார்த்தனையால்தான் நான் உயிருடன் திரும்பி வந்தேன்”.

அவன் பக்கத்து அறைக்குச் சென்று, விக்கிரகத்திற்குக் கீழே தேடி, ஒரு பழுப்புக் காகிதத்தைக் கொண்டுவந்தான்.

“எழுந்திருந்து இதை எழுதிக்கொள்ளுங்கள்!” என்று அவன் கட்டளையிட்டான். “நாளைப் பொழுது புலருமுன் நீங்கள் போய்விடுவீர்கள் அல்லவா?”

மேஜைமீது அந்தக் காகிதத்தை வைத்துவிட்டு, அவன் போய்விட்டான். அனிகுஷ்காதான் முதலில் எழுந்திருந்தான். அசைந்தாடிய விளக்கொளி வீசிய நிழல் அவன் மிருதுவான பெண்மை வதனத்தில் படபடப்புடன் விளையாடிற்று. ஸ்டெபானைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லோரும் பிரார்த்தனையை எழுதிக்கொண்டனர். அந்தக் காகிதத்தை மடித்து, தன் நெஞ்சிலே தொங்கிய சிலுவைக் கயிறில் கட்டினான், அனிகுஷ்கா. ஸ்டெபான் அவனைக் கேலி செய்தான்.

“பேன்களுக்குச் சிறந்த புகலிடத்தை அமைத்திருக்கிறாய்!”

“இளைஞனே, நீ நம்பவில்லையென்றால், வாயை மூடிக்கொண்டிரு!” என்று கடுமையாகக் குறுக்கிட்டுச் சொன்னான் கிழவன். “மற்றவர்களுக்குத் தடையாயிருக்காதே; மற்றவர்கள் நம்பிக்கையைக் கேலி செய்யாதே. அது பாவம்!”

ஸ்டெபான் பேந்தப் பேந்த விழித்தான். ஆனால் அவன் பேசவில்லை.

மூன்று பிரார்த்தனைகளைக் கொஸாக்கியர்கள் எழுதி வைத்துக்கொண்டனர். தனக்குப் பிடித்ததை ஒவ்வொருவரும்

தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம். தாக்கப்படும்பொழுது செய்ய வேண்டிய பிரார்த்தனை வருமாறு:

ஆயுதங்களுக்கு எதிரான பிரார்த்தனை

ஆண்டவன் ஆசி கிட்டட்டும். மலைகள்மீது குதிரை மாதிரி ஒரு வெண்மையான கல் இருக்கிறது. நீர் எப்படிக்கல்லுக்குள் புகாதோ, அவ்வாறே தோட்டாவும், அம்பும் ஆண்டவனின் அடிமையான என்னையும், என் தோழர்களையும், என் குதிரையையும் தாக்காமலிருக்கட்டும். சம்மட்டி எப்படி பட்டறைத் தீயிலிருந்து பின்னே வருகிறதோ அதேபோல், அதேமாதிரி தோட்டாவும் என்மீது படாமல் திரும்பட்டும். கல் எப்படிப்பட்ட இடத்திலிருந்து திரும்புகிறதோ அவ்வாறே அம்பு என்மீது படாமல் திரும்பட்டும்; சூரியனும் சந்திரனும் ஒளிமயமாயிருப்பதுபோல் ஆண்டவனின் அடிமையாகிய நான் பலசாலியாயிருக்க அருள்புரிவாயாக! மலைக்குப் பின் ஒரு கோட்டை இருக்கிறது. அந்தக் கோட்டையை நான் பூட்டி விடுகிறேன்; சாவியைக் கடலில் எறிந்துவிடுகிறேன். ஆல்டார் என்னும் வெள்ளைக் கல்லுக்கடியில் அதை நான் வைத்து விடுகிறேன் அந்தக் கல்லை மந்திரசக்தி படைத்தவர்களோ, குன்யக்காரிகளோ, பாதிரிகளோ, கன்னிமாடத் தலைவர்களோ பார்க்க முடியாது. கடலிலிருந்து எப்படி நீர் ஓடி வருவதில்லையோ, மஞ்சள் நிறம் படைத்த கடல்மணலை எப்படி எண்ண முடியாதோ அவ்வாறே கடவுளின் அடிமையாகிய நான் எவ்விதத் தீங்குக்கும் உள்ளாகலாகாது. பரம பிதாவே, அவர் மகனே, புனித ஆவியே, காப்பாற்று. ததாஸ்து.

போர் நிகழுகையில் செய்ய வேண்டிய பிரார்த்தனை

ஒரு பெரிய சமுத்திரம் இருக்கிறது. அந்தப் பெருங்கடலில் ஒரு வெண்கல் இருக்கிறது. அதற்குப் பெயர் ஆல்டார். அந்தக் கல்லின்மீது பிரமாண்டமான கல்மனிதன் இருக்கிறான்; ஆண்டவன் அடிமையாகிய என்னையும் என் தோழர்களையும் கிழக்கு மேற்காகவும், பூமியிலிருந்து வான்வரையிலும் என்னை முடிவிடு! கத்தி, கூர்வாள், தாக்காமல் பாதுகாத்திடு. எஃகுக் கத்தி, கரடிதாக்கும் வேல், சாமான்ய அல்லது கூர்மைமிக்க கத்தி, கோடரி, பீரங்கி வெடி, ஈயத்தோட்டாக்கள், உயிர் வாங்கும் ஆயுதங்கள், பருந்து, வாத்து, கொக்கு, கோட்டான் முதலியவைகளின் சிறகுகள் நிறைந்த அம்புகளிலிருந்து காப்பாற்று!

துருக்கியர், கிரிமியர்கள், ஆஸ்திரியர்கள், டாடார்கள், லிதுவேனியர்கள், ஹெர்மானியர், கால்மிக்ஞுகள், புனித பாதிரிகள், மோக்ஷ உலகச்சக்திகள் யாவற்றிலிருந்தும் ஆண்டவன் அடிமையாகிய என்னைக் காத்தருள்வாயாக! ததாஸ்து.

தாக்கும் காலத்தில் செய்ய வேண்டிய பிரார்த்தனை

எல்லோருக்கும் மேலான மன்னா, கடவுளின் புனித மாதா, எங்கள் இயேசு கிறிஸ்து. போருக்குச் செல்லும் தங்கள் அடிமையையும் என்னுடனிருக்கும் என் தோழர்களையும் ஆசீர்வதியுங்கள் ஆண்டவா. மேகத்தால் அவர்களை மூடுங்கள்; தங்கள் சொர்க்க ஆலங்கட்டியால் அவர்களைக் காத்தருளுங்கள். கடவுளின் அடிமையாக என்னையும் என் தோழர்களையும் நாற்புறமும் பாதுகாக்க வேண்டும், ஸாலனைகாவின் புனித டிமிட்ரி, எங்களைச் கடவும், வேலால் துளைக்கவும், ஏர்க் காலால் தாக்கவும், கோடாலியின் பிடியால் அடிக்கவும், கோடாலியால் வெட்டிச் சாய்க்கவும், கத்தியால் குத்தவும் தீய மனிதர்களை அனுமதிக்காதீர்கள்; கிழவனோ, குமரனோ, கபில நிறத்தவனோ, கறுப்பனோ, சம்சயவாதியோ மந்திரவாதியோ எங்களைத் தாக்க அனுமதிக்காதீர்கள். எல்லாம் இப்பொழுது எனக்கு முன்னே இருக்கின்றன; கடவுளின் அடிமையாகிய, அநாதையாக்கப்பட்ட, தீர்ப்புக் கூறப்பட்ட எனக்கு முன்னே இருக்கின்றன. கடலிலே, மகா சமுத்திரத்திலே, புயான் தீவிலே ஒரு இரும்புத் தூண் இருக்கிறது; அந்த இரும்புத் தூணின் மேலே இருக்கும் இரும்பு மனிதன் இரும்புத் தடிமீது சாய்ந்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் உருக்கு, ஈயம், துத்தநாகம் முதலிய உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட ஆயுதங்களை அவர் வசப் படுத்துகிறான். “இரும்பே போ; கடவுளின் அடிமையாகிய என்னிடமிருந்தும், என் தோழர்களிடமிருந்தும், என் குதிரை யிடமிருந்தும் விலகிப் போ; உன் தாயகமாகிய பூமிக்குள்ளே போ. அம்பு கானகத்திற்குள் பாயட்டும்; இறகு தன் தாய்ப் பறவையிடம் செல்லட்டும். உருக்கிலிருந்தும், தோட்டாவிலிருந்தும், பீரங்கித் தீயிலிருந்தும் குண்டிலிருந்தும், வேலிலிருந்தும் கத்தியிலிருந்தும் கடவுளின் அடிமையாகிய என்னைத் தங்கக் கேடயத்தால் காத்தருளும். ஆயுதசாலையைவிட என் தேகம் பலமுடையதாக இருக்கட்டும், ததாஸ்து.

பிரார்த்தனைகளெல்லாம் ஏறக்குறைய இதே மாதிரி இருந்தன. பிரார்த்தனைகளை எழுதிக்கொண்டு, அதைத் தத்தம்

சட்டைக்குள்ளே மறைந்து கிடக்கும் தத்தம் தாய்மார்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட சிறிய விக்ரிகங்கள் தொங்கும் கயிறு களிலும், தாய்நாட்டு மண்ணுடைய சிறிய பொட்டலங்களிலும் மறைத்து வைத்துக்கொண்டனர் கொஸாக்கியர். ஆனால் பிரார்த்தனைகளை எழுதி வைத்துக்கொண்டவர்கள் உட்பட எல்லோரையும் மரணம் சமமாக அணுகிற்று. அவர்கள் தேகங்கள் காலிஷிங் வயல்களிலும், கிழக்கு பிரஷ்யாவிலும், கார்பாதியாவிலும், ருமேனியாவிலும் - யுத்தத் தீ எங்கெல்லாம் எறிந்ததோ கொஸாக்கியர்களின் குதிரைகளின் குளம்புகள் எங்கெல்லாம் பூமிமீது முத்திரை குத்திற்றோ அங்கெல்லாம் - அவர்கள் தேகங்கள் கிடந்து அழுகின.

7

விஷென்ஸ்காயா உட்பட மேல் டான் ஜில்லாக்களைச் சேர்ந்த கொஸாக்கியர்கள் பதினொன்றாவது, பன்னிரண்டாவது கொஸாக்கிய ரெஜிமெண்டுகளிலும், அட்டாமனின் காப்பாளர் படையிலும் சேர்க்கப்படுவது வழக்கம். ஆனால் எக்காரணத்தினாலோ 1914-ஆம் வருடத்தில் எஸ்ட் - மெட்விடிட்ஸ் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த கொஸாக்கியர்களைப் பிரதானமாகத் தன்னுள்கொண்ட மூன்றாவது டான் கொஸாக்கிய ரெஜிமென்டின் ஒரு பகுதி மேலே குறிப்பிட்ட படைகளில் சேர்க்கப்பட்டது. இங்ஙனம் சேர்க்கப்பட்டவர்களில் மிட்கா குருஷிநோவும் ஒருவன்.

மூன்றாவது டான் கொஸாக்கிய ரெஜிமென்டும் மூன்றாவது குதிரைப் படையின் சில பகுதிகளும் வில்னோ கிராமத்தில் தங்கியிருந்தன. ஜூன் மாதத்தில் ஒரு நாள் பல கம்பெனிகள் நகரிலிருந்து வெளியேறி, கிராமத்திற்குச் சென்றன.

அன்று உஷ்ணம் அதிகமாக இருந்தது; மந்தமாகவும் இருந்தது. வானத்திலே மிதந்து சென்ற மேகங்கள், சூரியனை மறைத்தன. படைக்கு முன்னே படைமுரசு முழங்கிற்று. வேனில் காலத் தொப்பியும், பயிற்சிச் சட்டைகளும் அணிந்திருந்த ஆபீசர்கள் கூட்டமாகப் பின்னே வந்தனர், சிகரெட் புகை மேகத்தை எழுப்பிக்கொண்டு.

வீதியின் இருமங்கிலும் கதிர்களை அறுத்துக்கொண்டிருந்த குடியானவர்களும், பெண்களும், கொஸாக்கியர்கள் அந்த வழியாகச் சென்றபொழுது அவர்களைப் பார்ப்பதற்காகவே

வேலையை நிறுத்தினர். உஷ்ணத்தால் குதிரைகள் வியர்த்தன. அவைகளின் கால்களுக்கிடையே மஞ்சள் நிற நுரை வழிந்தது. தென் கிழக்கிலிருந்து வீசிய இளங்காற்று குளிர்மை தரவில்லை; ஆனால் உஷ்ணத்தை அதிகப்படுத்திற்று.

அவர்கள் பாதி வழி சென்றிருப்பர். ஒரு சிறு கிராமத்தை நெருங்கிவிட்டனர். அச்சமயம் ஒரு வயதான குதிரைக்குட்டி ஒன்று ஒரு வேலிக்குப் பின்னாலிருந்து குதித்தோடி வந்தது. அங்கே கும்பலாகக் குதிரைகள் இருப்பதைக் கண்டு கனைத்துக் கொண்டு தத்தி ஓடி ஐந்தாவது படைமுன் நின்றது. அதனுடைய அடர்ந்த இளம் வால் ஒருபக்கம் உயர்ந்தது. அதனுடைய இளகிய குளம்பிலிருந்து கிளம்பிய தூசி, மிதிபட்ட பூமீது பரவியது. அது தத்தி முதல் படையருகில் சென்று அசட்டுத் தனமாக சார்ஜண்ட் மேஜரின் குதிரையை முகர்ந்தது. அந்தக் குதிரை மயிர் சிலிர்த்தது. ஆனால் இளங்குட்டியிடம் அனுதாபம் கொண்டு அதை உதைக்காமல்விட்டது.

“எட்டிப் போ மூடமே!” என்று சார்ஜண்ட் மேஜர் கத்தினான். தன் சாட்டையை வீசினான். ஆனால் அந்தக் குட்டி தனது இல்லத்தில் இருப்பதுபோல் நேசமாயிருந்ததைக் கண்டு மற்ற கொஸாக்கியர் நகைத்தனர். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எதிர்பாராத ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அந்தக் குதிரைக்குட்டி படைஅணியில் புகுந்தது. பெரிய குதிரைகள் மயிர் சிலிர்த்தன. தங்கள்மீது சவாரி செய்பவர்களுக்குப் பணிய மறுத்தன. அவைகளுக்கிடையில் புகுந்த அந்தக் குட்டி தனக்கு அருகிலுள்ள குதிரையைக் கடிக்க முயன்றது.

படைத்தலைவன் விரைந்து அங்கு வந்தான்.

“இங்கே என்ன நடக்கிறது?”

97488

குதிரைகள் கனைத்தன. ஒரு கண்ணால் அறிவற்ற குட்டியைப் பார்த்தான். மயங்கிய கொஸாக்கியர் தங்களது சாட்டைகொண்டு அதை விரட்ட முயன்றனர். படை நிலை குலைந்து குழம்பிவிட்டது. அவர்கள் பின்னால் கூட்டம் நெறித்தது. படையின் பின்பகுதியிலிருந்து கோபாவேசமாய் படைத்தலைவன் குதிரைமீது வெகு விரைவாக வந்தான்.

“இதெல்லாம் என்ன?” என்று படைத்தலைவன் உறுமியவாறு கூட்டத்தின் நடுவில் தன் குதிரையைச் செலுத்தினான்.

“அது ஒரு குதிரைக்குட்டி.....”

“அது எங்கள் நடுவில் புகுந்துவிட்டது”.

“அந்தப் பேயை நீங்கள் ஏன் ஒழித்துக்கட்டவில்லை?”

“அதற்குச் செல்லம் கொடுக்காதேயுங்கள். சவுக்கால் வெளுங்கள்”.

கோழைத்தனமாக விழித்தவாறு கொஸாக்கியர்கள் பதட்ட மடைந்த தங்கள் குதிரைகளை அடக்க முயன்றனர்.

சார்ஜண்ட் மேஜர், “சுவாட்ரன், கமாண்டர், என்ன அலங்கோலம் நிகழ்கிறது. உங்களது படையினரை ஒழுங்கு படுத்துங்கள். இம்மாதிரி சம்பவம் நிகழ்ந்ததாக நான் கேள்விப்பட்டதே கிடையாது”.

படைத்தலைவன் அந்தக் குழப்பத்திலிருந்து விலகினான். அவனது குதிரையின் பின்னங்கால்கள் சாக்கடையில் அழுந்தின. அவன் குதிரையைத் தூண்டினான். அவன் குதிரை தட்டுத் தடுமாறிக்கொண்டு மேலேறி மஞ்சள் புஷ்பமும், வாத்துக்களும் நிறைந்த கரையை அடைந்தது. தொலைவில் இருந்த அதிகாரிகள் மேலே செல்லாமல் நின்றுவிட்டனர். லெப்டினன்ட் கர்னல் தன் தலையைப் பின்புறம் சாய்த்துக்கொண்டு, ஒரு சூடு பிளாஸ்க்கி லிருந்து எதையோ குடித்துக்கொண்டிருந்தான். சேணத்தில் பரிஷுடன் அவன் கையை ஊன்றிக்கொண்டிருந்தான்.

சார்ஜண்ட் மேஜர் படையைக் கலைத்துவிட்டு, ஆத்திரத் துடன் சபித்துக்கொண்டு ரஸ்தாவிலிருந்து குதிரைக் குட்டியை விரட்டினான். படை மீண்டும் அணிவகுத்து நின்றது. நூற்றைம்பது பேரின் கண்கள் சார்ஜண்ட் மேஜர் தன் குதிரைக் கால்மிதியின்மீது நின்றுகொண்டு அந்தக் குட்டியை விரட்டுவதைக் கவனித்தன. ஆனால் அந்தக் குட்டி நின்று நின்று சார்ஜண்ட் மேஜரின் பெரிய குதிரைமீது இடித்துக்கொண்டு பின்னர் தாவி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அது இவ்வாறு செய்ததனால் சார்ஜண்ட் மேஜரால் அதை ஒரு அடிகூட அடிக்க முடியவில்லை. அவன் அடித்தது குட்டியின் வால் மயிரை உராய்ந்து சென்றது. அடிப்பட்டாலும் அதன் வால் உயர்ந்து காற்றில் அசைந்தாடிக்கொண்டே வந்தது.

அதிகாரிகள் உள்பட படையினர் இதைக் கண்டு நகைத்தனர். கவலை தோய்ந்த கேப்டனின் முகத்தில்கூட, புன்முறுவலின் சாடை தெரிந்தது.

முதன்மைப் படையின் மூன்றாவது வரிசையில் மிட்கா குருஷிநோவ் சவாரி செய்துகொண்டு வந்தான். அவனுடன்தான் பகுதியைச் சேர்ந்த மிக்கேல் ஐவான்கோவும், கோஸ்மா குருஷ்கோவும் வந்தனர். ஐவான்கோவ் ஆஜானுபாகு. பரந்த முகம் படைத்தவன். அவன் மௌனமாகவே சென்றான். லேசான அம்மை வடு படைத்த முகமுடைய உருண்டைத் தோளுள்ள கொஸாக்கியன் குருஷ்கோவ்; அவனுக்கு 'ஒட்டகம்' என்கிற கேலிப் பெயர் உண்டு. சதா மிட்காமீது குறைகூறிக் கொண்டிருந்தான், குருஷ்கோவ். அனுபவம் வாய்ந்த பழங்காலக் கொஸாக்கியன். அதாவது தனது சேவையின் கடைசி வருடத்தில் பணியாற்றி வந்தான். அந்தப் படையின் வழக்கப்படி மற்ற கொஸாக்கியருடன் சேர்ந்து இளைஞர்களைத் துரத்துவதும், அவர்களுக்கு உத்தரவிடுவதும், கீழ்ப்படியாவிட்டால் அற்பக் குற்றத்திற்குக்கூடக் கசையடி கொடுப்பதும் உண்டு. 1913-இல் படையில் சேர்ந்த கொஸாக்கியன் தவறு செய்தால் அவனுக்கு பதிமூன்று கசையடி. சார்ஜண்டுகளும் பிற அதிகாரிகளும் இந்தப் பழக்கத்திற்கு ஆதரவளித்து வந்தனர். இதற்குக் காரணம் என்னவெனில் இதன்மூலம் உயர்பதவிக்கு மட்டுமல்ல, முதுமைக்கும் மரியாதை செலுத்தும் பழக்கம் இளைஞர்களிடம் ஏற்படும் என்பதுதான்.

குருஷ்கோவுக்குச் சமீபத்தில் பதவியைப் பறித்து அளிக்கப்பட்டது. அவன் தன் குதிரை சேணத்தின்மீது பறவை மாதிரி அமர்ந்திருந்தான். சாம்பல்நிற மேகப்படலத்தை கண்ணைச் சுருக்கி உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு படைத்தலைவன் கேப்டன் போபோவின் தொனியில் மிட்காவைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“ஏய்..... குருஷிநோவ் - நமது படைத்தலைவரை எப்படி அழைப்பது?”

தனது பிடிவாதத்தினாலும், கீழ்ப்படிதலை விரும்பாத தனாலும் பன்முறை கசையடியை அனுபவித்த மிட்கா மிகவும் மரியாதையாக இருப்பதுபோல் பாவனை செய்துகொண்டு “கேப்டன் போபாவ் என அழைப்பது கார்ப்பொரல்!” எனப் பதிலளித்தான்.

“என்ன?”

“கேப்டன் போபோவ், கார்ப்பொரால்!”

“நான் அறிய விரும்புவது அதல்ல. கொஸாக்கியர்களாகிய நமக்குள் அவரை எப்படி அழைக்கிறோம் என்பதுதான்”.

மிட்காவுக்கு எச்சரிக்கையளிக்கும் தோரணையில் ஐவான் கோவ் கஷ்சிமிட்டிவிட்டு, உற்று விழித்தான். மிட்கா சுற்றிப் பார்த்தான். தனக்குப் பின்னால் கேப்டன் குதிரைமீது வருவதைக் கண்டான்.

“பதில் சொல் உடனே!”

“அவரைக் கேப்டன் போபோவ் என அழைக்கிறோம் கார்ப்பொரால்”.

“உனக்கு பதினான்கு அடி. பதில் சொல் வேசி மகனே!”

“நாம் முகாமுக்குத் திரும்பியதும் உன் தோலை உரித்து விடுகிறேன். என் கேள்விக்குப் பதில் சொல்”.

“எனக்குத் தெரியாது”.

“எலிமுஞ்சிப் பயலே! அவனுக்கு நாம் அளித்துள்ள கேலிப்பெயர் தெரியாதா உனக்கு?”

கேப்டனின் குதிரைகளின் குளம்பொலி தனக்குப் பின் கேட்பதை உணர்ந்த மிட்கா மௌனமாயிருந்தான்.

“சரி, சரி” என்று குருஷ்கோவ் உறுமினான்.

பின்வரிசைகளில் ஒரு அடக்கிய சிரிப்பொலி கேட்டது. அந்தச் சிரிப்பின் காரணத்தை உணராமல், தன்னைப் பார்த்துக் கொஸாக்கியர்கள் சிரிக்கின்றனர் என்று எண்ணிக்கொண்டு குருஷ்கோவ் உறுமினான்.

“ஜாக்கிரதையாயிரு குருஷிநோவ்! முகாமுக்குத் திரும்பியதும் செம்மையாக 50 கசையடி கொடுப்பேன்”.

அலட்சியமாகத் தோளைக் குலுக்கிக்கொண்டான் மிட்கா.

“கறுப்பு வாத்து”.

“ஆம்! அதுதான்”.

பின்புறத்திலிருந்து “குருஷ்கோவ்” என்கிற குரல் கேட்டது.

பழைய கொஸாக்கியன் கார்ப்பொரல் குருஷ்கோவ் தனது சேணத்திலிருந்தபடி ராணுவ முறையில் அமர்ந்திருந்தான்.

“அயோக்கியா! நீ இவ்வளவு செய்வதன் நோக்கம் என்ன? இந்த இளம் கொஸாக்கியனுக்கு என்ன கற்றுக் கொடுக்கிறாய்?” என்று குருஷ்கோவுக்கு எதிராக நின்றுகொண்டு கோபா வேசமாகக் கதறினான்.

குருஷ்கோவ் பேந்தப் பேந்த விழித்தான். அவன் கன்னங்கள் பழுப்பு நிறமடைந்தன. பின்வரிசைகளிலிருந்து சிரிப்பொலி கேட்டது.

“நான் சென்ற ஆண்டு யாருக்குப் புத்தி புகட்டினேன்? இந்த நகத்தால் யாரை நசுக்கினேன்?” என்று கேட்டுவிட்டு, தனது சுண்டு விரல் நகத்தை, குருஷ்கோவின் மூக்குக்கடியில் காட்டினான். “இம்மாதிரி சம்பவம் மறுமுறை நிகழலாகாது தெரிகிறதா?” என்று சொன்னான்.

“அவ்வாறே பிரபு”.

கேப்டன் பின்வாங்கி, படை தன்னைத் தாண்டிச் செல்ல வழிவிட்டான்.

குருஷ்கோவ் தனது தோல்பட்டையைச் சரி செய்து கொண்டு, தனக்குப் பின் மறைந்துகொண்டிருக்கும் கேப்டனின் உருவத்தைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தான்; தனது ஈட்டியைச் சரிப்படுத்தி கொண்டு கோபமாகத் தலையை அசைத்தான்.

“எங்கிருந்து திடீரெனத் தோன்றினான் இந்தப் பயல்?”

வியர்வை வடிய, சிரித்துக்கொண்டு ஐவான்கோவ் பதிலளித்தான்:

“அவன் நமக்குப் பின் குதிரைமீது வந்துகொண்டிருந்தான். நம்மிடையே நடந்ததை எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு வந்தான். நீங்கள் என்ன பேசினீர்கள் என்பதை அவன் ஊகித்திருக்க வேண்டும்”.

“மடையா! கண் சிமிட்டியாவது அவனது வருகையை எனக்குத் தெரிவித்திருக்க வேண்டும்”.

“அப்படியா?”

“நீ தெரிவித்திருக்கக் கூடாதென நினைக்கிறாயா? உனக்குச் செம்மையாகப் பதினான்கு கசையடி”.

சேர வேண்டிய இடத்தைப் படை அடைந்தது, படை சிறு சிறு கூட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, அந்த ஜில்லாவிலிருந்த ஜமீன்களுக்கு அனுப்பப்பட்டன. பகலில் நிலச்சுவான்தார் களுக்காகக் கொஸாக்கியர்கள் புல்லும், பூண்டும் வெட்டினர். இரவில் தங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட மைதானத்தில் குதிரைகளை மேய்த்தனர்; சீட்டு விளையாடினர்; அல்லது கதை சொல்லினர். ஒரு போலிஷ் நிலச்சுவான்தாரின் பெரிய ஜமீனில் ஆறாவது கம்பெனி தங்கிற்று. ஆபீசர்கள் வீட்டில் வசித்தனர். அவர்கள் சீட்டாடினர்; குடித்தனர்; காரியஸ்தனின் மகளுடன் சரசமாடினர். வீட்டிற்குச் சில மைல் தூரத்திற்கு அப்பால் கொஸாக்கியர்களின் பாசறை இருந்தது. தினசரி காலையில் பாசறைகளுக்குக் காரியஸ்தன் வண்டியில் சென்றான். அந்தப் பருத்த, மதிப்பிற்குரிய கனவான் வண்டியிலிருந்து இறங்கி, பளபளக்கும் தன் தொப்பியை வீசி, கொஸாக்கியர்களை வரவேற்பான்.

“எங்களுடன் வந்து, புல் வெட்டுங்கள், சார்; உங்கள் சதையை அது குறைக்கும்” என்று சொன்னார்கள், கொஸாக்கியர்கள். காரியஸ்தன் பற்றின்றிப் புன்னகை புரிந்து கொண்டு கைக்குட்டையால் தன் மொட்டைத் தலையைத் தடவிக் கொண்டு, வெட்ட வேண்டிய புல்லைக் காட்டுவதற்காக சார்ஜண்ட் மேஜருடன் அடுத்த இடத்திற்குச் சென்றான்.

மத்தியானம் சாப்பாட்டு வண்டி வந்தது. கொஸாக்கியர்கள் குளித்துவிட்டு உணவுகொள்ளச் சென்றனர்.

அவர்கள் பேசாமலே சாப்பிட்டனர். சாப்பிட்ட பிறகு ஓய்வுகொள்கையில் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து வைத்துப் பேசினர்.

“புல் இங்கே ரொம்ப மோசம், நமது சமவெளிப் புல்லுக்குச் சமானமாகாது”.

“அப்படி மோசமில்லை”.

“அவர்களெல்லாம் அறுவடை செய்துவிட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டனர்”.

“அறுவடை சீக்கிரம் முடிந்துவிடும். நேற்று அமாவாசை. மழை பெய்யக்கூடும்”.

“அந்தப் போலிஷ் நாட்டான் அற்பப்பயல்; இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டதற்கு அவன் நமக்கு ஒரு புட்டி சாராயமாவது கொடுத்திருக்கலாம்”.

“ஓஹோ! அவன் தனக்கு ஒரு புட்டி கிடைப்பதற்காக ஆலயத்திலே திருடுவான்”.

“பையன்களா! இதிலிருந்து என்ன தெரிந்துகொள்வீர்கள்? நிரம்பப் பணம் படைத்தவன் மேலும் பணம் குவிக்க ஆசைப் படுகிறான்”.

“இதுபற்றி ஜாரைக் கேளுங்கள்”.

“எஜமானனின் பெண்ணை யாராவது பார்த்தீர்களா?”

“அவளைப்பற்றி என்ன விசேஷம்?”

“அவள் தடித்துக் கொழுத்த நல்ல பெண்”.

“ஓஹோ!”

“அது எவ்வளவு தூரம் உண்மையோ தெரியாது. அரசு குடும்பப் பிள்ளைக்கு அவளை மணம் செய்விக்கக் கேட்கிறார்களாம்”.

“அவளைப்போல் கவர்ச்சிகரமான பெண் ஒரு பாமரனை மணந்துகொள்ள மாட்டான்”.

“சீக்கிரத்தில் நம்மைப் பார்வையிடுவார்கள் என ஒரு வதந்தி என் காதிற்கெட்டியது”.

“நான் என்ன சொன்னேன்? ஒரு பூனைக்கு வேறு வேலை இல்லாவிட்டால் அது...”

“அதிலே ஒரு காலுறையையும் வை டாராஸ்”.

“ஏம்! உன் சிகரெட்டைக் கொஞ்சம் இப்படிக் கொடு”.

“அட கஞ்சப் பேயே! ஆலய வாயிலில் நிற்கும் பிச்சைக் காரனைப்போல் கையை நீட்டுகிறாய்”.

“பையன்களா! கிழ பெடாட் சிகரெட் முழுவதையும் இழுத்து விடுவான்”.

“அதோ பார். அவன் சிகரெட் முழுவதும் சாம்பலாகி விட்டது. அப்படி இழுத்துவிட்டான் புகையை...”

அவர்கள் கவிழ்ந்து படுத்தவாறே புகை பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது திறந்த முதுகு சூரிய வெப்பம் பட்டுக் காய்த்துப் போய்விட்டது. வயலின் ஒரு மூலையில் ஐந்து ‘பழைய’ கொஸாக்கியர்கள் புதிதாகப் படையில் சேர்க்கப்பட்ட ஒருவனை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்?”

“எலன்ஸ்காயாவிலிருந்து”.

“உப்பளத்திலிருந்தா?”

“ஆமாம். கார்ப்பொரல்”.

“உங்கள் பக்கத்தில் உப்பு எப்படி எடுத்துச் செல்கிறார்கள்?”

அங்கிருந்து சிறிது தூரத்தில் குருஷ்கோவ் ஒரு குதிரை துடைக்கும் துணியை விரித்துப் படுத்திருந்தான். நன்கு வளராத தன் மீசையைத் தன் விரலில் சுருட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

“குதிரைகளைக் கொண்டு”.

“இன்னும் எந்த வகையில்?”

“காளைகளைக் கொண்டு, கார்ப்பொரல்”.

“கிரிமியாவிலிருந்து மீன்களை எப்படிக் கொண்டு வருகின்றனர்? முதுகிலே திமிறும், நெறிஞ்சியையும் தின்கின்ற ஒருவகைக் காளை; அதற்குப் பெயர் என்ன?”

“ஒட்டகங்கள்”.

“அஹஹ ஹா”.

குருஷ்கோவ் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு எழுந்து, குற்றம் செய்த அந்தப் புதிய படையினனை நெருங்கி, ஒட்டகத் திமில் மாதிரி தோள்களுடைய அவனை இடித்து, நெஞ்சை அழுத்தும்படி அவனது பழுப்பேறிய கழுத்தை நெறித்தான்.

வாரை எடுத்துக்கொண்டு “குனி” என்று உத்தரவிட்டான்.

வெப்பமளிக்கும் ஜுன்மாத அந்திவேளையில் கொஸாக்கி யர்கள் பாடுவர்:

ஒரு கொஸாக்கியன் தொலைவிலுள்ள
நாட்டிற்குச் சென்றான்;
சமவெளியில் அவன் குதிரை மீதேறிச் சென்றான்.
அவனது சொந்த ஊரைவிட்டு வெளியேறினான்.

ஒரு மெல்லிய குரல் சோகத்தை அலையலையாக
எழுப்பிற்று; கனத்த குரல் ஆழ்ந்த துக்கத்தை வெளியிட்டது.

அவன் மீண்டும் திரும்ப மாட்டான்.

இப்பொழுது குரல் துக்கம்தோய்ந்த உச்ச ஸ்தாயியை,
அடைந்தது.

காலையிலும் மாலைவிலும் வடக்கு நோக்கி,
ஏக்கத்துடன் பார்த்து வந்தான்
அவனது இளம் மனைவி.

ஆனால் அவள் ஏங்கிப் பயனில்லை.

தன் நாட்டைவிட்டுப் பிரிய மாட்டான்.

ஆகையால் தனது ஆசைக் கணவன் திரும்புவான் என
நம்பிக்கையில் காத்திருந்தாள்.

பல குரல்கள் அந்தக் கீதத்தைப் பாடின. நாட்டுச்
சாராயத்தைப்போல் அது கிறுகிறுக்க வைத்தது:

மலைகளைத் தாண்டி, பனி ஆழப் படிந்த
பனிக்கட்டி உடையும்; புயல் வீசும்;
அவ்விடத்தில் பைன் மரமும் பிரீ மரமும்
உயர்ந்து தாழ்ந்து நிற்கும்.

அவ்விடத்தில் பணிப்படலத்தின் கீழ் அந்தக்
கொஸாக்கியனின் எலும்புகள் கிடந்தன.

கொஸாக்கியர்களின் எளிய வாழ்க்கையை அது வர்ணித்த
தென்றாலும், பனியுருகும் ஏப்ரல் மாத பூமிக்கு மேலே
வானம்பாடி பறந்து செல்வதைப்போல, பாடகன் மெல்லிய
குரலில் பாடுவான்:

அங்கே உயரப் போகும் தருவாயில்
விழுந்து கிடந்த அவன்தன் உடல்மீது
மேடை எழுப்பி, தன் நாட்டிலிருந்து
பூத்துக் குலுங்கும்
ஒரு கெல்டர் மரத்தை நடவேண்டும்
என அவன் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டான்.

தீ எரிந்துகொண்டிருந்த மற்றொரு முகாமில் கூட்டம்
குறைவாக இருந்தது. பாட்டு வேறு பாணியில் இருந்தது.

புயல் நிறைந்த அஜாவ் கடலில்
கப்பல்கள் டான் நதியை எதிர்த்தது;
தனது நாட்டிற்கே சென்றன.
ஒரு இளம் அட்டாமன் திரும்பி வந்திருந்தான்.

இன்னொரு முகாமில் கதை சொல்லுகிறவன், புகையால்
இருமிக்கொண்டு கயிறு திரித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன்
கதையைக் கொஸாக்கியர்கள் அலுப்பின்றிக் கேட்டனர்.
மாசுடைய சக்திகளும் விரித்த சதிவலையிலிருந்து கதாநாயகன்
சாமர்த்தியமாக தப்பியபொழுது மட்டும், பூட்சில் தட்டும்
ஒருவன் கை நெருப்பொலியில் வெண்மையாகப் பிரகாசிக்கும்,
அல்லது ஒரு குரல் அளவுகடந்த ஆச்சரியத்தை வெளியிடும்.
அதன் பிறகு கதை சொல்லுகிறவனின் குரல் தொடர்ந்து
ஒலிக்கும்.

கிராமத்திற்கு ரெஜிமென்ட் வந்த ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு
கம்பெனிக் கமாண்டர் கொல்லனையும், சார்ஜண்ட்
மேஜரையும் வரவழைத்தான்.

“குதிரைகள் எந்த நிலையில் இருக்கின்றன?”

“அவ்வளவு மோசமில்லை, பிரபு; மிக நன்றாக இருக்கின்றன”.

தன் கேலிப் பெயருக்குக் காரணமான தன் கரிய மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு கேப்டன் சொன்னான்:

“கால்படிகளுக்கும், இதர தளவாடங்களுக்கும் தகரப்பிடி போட்டு மெருகிட வேண்டுமென்று படைத்தலைவன் கூறியிருக்கிறான். படையைச் சக்கரவர்த்தி பார்வையிடப் போகிறார். ஒளிவீகம்வரை சகல பொருள்களுக்கும் மெருகிடுங்கள். கொஸாக்கியர்களைப் பார்த்தால் பசி தீர்ந்துவிட வேண்டும். அதற்கான ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நீ எப்பொழுது தயாராக இருப்பாய்?”

சார்ஜண்ட் மேஜர் கொல்லனைப் பார்த்தான்; கொல்லன் சார்ஜண்ட் மேஜரைப் பார்த்தான். இருவரும் கேப்டனைப் பார்த்தனர். சார்ஜண்ட் மேஜர் சொன்னான்:

“ஞாயிற்றுக்கிழமைக்குள் தயாரானால் போதுமா பிரபு!” மரியாதையுடன் அவன் தன் விரலால் புகையிலைப் புகை ஏறிய தன் மீசையைத் தொட்டான்.

“ஞாயிற்றுக்கிழமைக்குள்! ஞாபகமிருக்கட்டும்” என கேப்டன் அச்சுறுத்தும் வகையில் கூறிவிட்டு, அவ்விருவரையும் போக விடையளித்தான்.

அன்றே அரச பார்வைக்கான முன்ஏற்பாடுகள் ஆரம்ப மாயின. படைக் கருமானின் மகனான ஐவான்கோவும் நல்ல கருமான். அவன் மெருகு வேலையில் உதவி புரிந்தான். கொஸாக்கியர்கள் குதிரைகளுக்கு “மாலிஷ்” செய்தனர்; கடிவாளங்களையும், சேணங்களையும் குதிரைகளின் இதர அணிகலன்களையும் சுத்தம் செய்தனர். வாரக் கடைசியில் அந்தப் படையே புதிய நாணயத்தைப்போல் பிரகாசித்தது. குதிரைகளின் குளம்புகளினிருந்து கொஸாக்கியர்களின் முகங்கள்வரை எல்லாம் பிரகாசித்தன. சனிக்கிழமை படைத் தலைவன் படையைப் பார்வையிட்டான். உற்சாகத்துடன் தயாரிப்புகள் செய்ததற்கும், கவர்ச்சிகரமாகக் காட்சியளித்ததற்கும் ஆபீசர்களுக்கும், கொஸாக்கியர்களுக்கும் அவன் நன்றி தெரிவித்தான்.

ஜூலை நாட்கள். இன்னும் விரைவில் ஓடின. கொஸாக்கியர்களின் குதிரைகள் அற்புதமாக இருந்தன.

கொஸாக்கியர்கள் மட்டும்தான் கலங்கினர். என்ன நேருமோ என்று வாட்டமுற்றனர். மன்னன் வருகையைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடக் காதில்படவில்லை. முடிவில்லாத பேச்சுக்கும், தொடர்ச்சியான தயாரிப்புகளுக்குமிடையே அந்த வாரம் கடந்து சென்றது. பிறகு வானத்திலிருந்து மின்னல் பளிச்சிடுவது போல் வில்லோவுக்குத் திரும்புமாறு கட்டளை பிறந்தது.

மாலையில் அவர்கள் நகரை அடைந்தனர். உடனே இரண்டாவது கட்டளை பிறந்தது. பார்க்குகளில் கொஸாக்கியர்களின் பெட்டிகள் சேமித்து வைக்கப்பட வேண்டுமென்றும், மேலும் பிரயாணம் செய்ய தயாரிப்புகள் செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் உத்தரவிடப்பட்டது.

“பிரபு, இதெல்லாம் என்ன?” என்று உண்மையைச் சொல்லுமாறு கொஸாக்கியர்கள் படை அதிகாரிகளை வேண்டினர். அதிகாரிகள் தோள்களைக் குலுக்கினர். உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள அவர்களும் விரும்பினர்.

“எனக்குத் தெரியாது”.

“மன்னருக்கு முன் ராணுவ ஒத்திகை நடைபெறுமா?”

“என்ன நடக்குமோ யாருக்கும் தெரியாது”.

ஆனால் ஆகஸ்ட் மாதம் முதல் தேதி படைத்தலைவரின் சேவகன் தன் நண்பனிடம் சொன்னான்:

“யுத்தம் வரப்போகிறது பையா!”

“நீ பொய் சொல்லுகிறாய்!”

“கடவுள் சாட்சியாக இது உண்மை! ஆனால் யாரிடமும் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாதே!”

மறுநாள் காலை பாசறைகளுக்கு வெளியே படை அணி வகுத்து நின்றது, தளபதியின் உத்தரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு.

ஆறாவது படையின் தலைமையில் சிறந்த குதிரை மீதேறிக் கொண்டு கேப்டன் போபோவ் வந்தான். இடதுகையில் சிறந்ததோர் கையுறை அணிந்து லகாணை இழுத்துப் பிடித்தான். குதிரை கழுத்தை நெளித்துக்கொண்டு அடிமார்பைத் தேய்த்துக் கொண்டது.

ராணுவ முகாம் கட்டடத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்து கர்னல் வந்தான். படையின் முன்னே சென்ற அவன் குதிரையை ஒரு பக்கமாகத் திருப்பினான். மூக்கைச் சிந்த அவன் சேவகன் கைக்குட்டையை எடுத்தான். ஆனால் இதைச் செய்ய அவனுக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. மௌனத்தைக் கர்னலின் குரல் கலைத்தது:

“கொஸாக்கியர்களே!”

“உண்மையில் போர் வருகிறது!” என்று எல்லோரும் நினைத்தனர். பொறுமையிழந்த அவர்கள் துடிதுடித்தனர். மிட்கா குருஷிநோவின் குதிரை கால்களை மாறி மாறி வைத்தது. எரிச்சலுடன் அதன் பக்கவாட்டில் அவன் மிதித்தான். அவனுக்கருகில் ஐவான்கோவ் தன் குதிரைமீது அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். முயலின் வாய் மாதிரி இருந்த தன் வாயைத் திறந்துகொண்டு, கோணல்மாணலான பல் வரிசையைக் காட்டிக்கொண்டு அவன் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பின்பு குருஷ்கோவ் தன் தோள்களைக் குலுக்கிக் கொண்டு உறுமிக்கொண்டு இருந்தான். அடுத்தாற்போல் லாபின், குதிரை காதுகளைச் சொடுக்குவதுபோல் தன் காதுகளைத் திருப்பிக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கும் பின்னால் நன்கு க்ஷவரம் செய்துகொண்டு நெஞ்சைக் காட்டிக்கொண்டு லாபின் நின்றது தெரிந்தது.

“ஜெர்மனி நம்மீது யுத்தப் பிரகடனம் செய்திருக்கிறது—”

ஓட்ஸ் வயலில் காற்று வீசி, பழுத்துக் கனத்த ஓட்ஸ் கதிர்கள் சலசலவென்ற ஒலியை எழுப்புவதைப்போல, சிப்பாய்களுக்கிடையே முணுமுணுப்பு எழுந்தது. ஒரு குதிரையின் கனைப்பு கொஸாக்கியர்களின் காதுகளைத் துளைத்தது. விரிந்த கண்களுடனும், திறந்த வாய்களுடனும் கனைக்கத் துணிந்த குதிரையிருந்த முதல் கம்பெனியை எல்லோரும் பார்த்தனர்.

கர்னல் இன்னும் பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசினான். ஜாக்கிரதையாக அவன் வார்த்தைகளை உபயோகித்தான்; சிப்பாய்களின் தேசிய கர்வ உணர்ச்சியைத் தட்டியெழுப்ப முயன்றான். ஆனால் ஆயிரம் கொஸாக்கியர்களின் மனக்கண் முன்னே தோன்றியது அந்நிய நாட்டு பட்டுக்கொடி, சலசலத்துக்கொண்டு அவர்கள் காலடியில் விழும் காட்சியல்ல, ஆனால் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கை - சிரமமான, எவ்விதும்

உள்நாட்டு வாழ்க்கை - அவர்களைக் கூவி அழைத்தது. அவர்கள் மனைவிகள், குழந்தைகள், காதலிகள், அறுவடை செய்யப் படாத தானியம், கேட்பாரற்ற கிராமம் ஆகியவை அவர்களை கூவி அழைத்தன.

“இரண்டு மணி நேரத்தில் நாம் ரயிலில் ஏறுவோம்....” என்னும் எண்ணம் மட்டும்தான் அவர்கள் மனங்களில் இடம்பெற்றது.

பாடிக்கொண்டு ரெஜிமென்ட் ஸ்டேஷனை அடைந்தது. கொஸாக்கியர்களின் குரல்கள் முரசொலியை அமிழ்த்திற்று; பிறகு கொஸாக்கியர்களின் குரல்கள் ஓய்ந்தது. அதிகாரிகளின் மனைவிகள் வண்டியில் சென்றனர்; பலவர்ண ஆடைகள் அணிந்த ஜனங்கள் நடைபாதையில் சென்றனர்; குதிரைகளின் குளம்புகள் தூசிமேகத்தை எழுப்பின. தன் துயரத்தையும், பிறர் துயரத்தையும் அலட்சியம் செய்துகொண்டு, நீலத் தோள்பட்டை அசைந்தாடுமாறு சிறிது தோள்களைக் குலுக்கிக்கொண்டு, பாடகன் வீரமான கொஸாக்கியப் பாட்டைப் பாடினான். புதிதாக லாடமடிக்கப்பட்ட குதிரைகளின் குளம்புகளின் தாளத்திற்கொவ்வ ஒவ்வொரு வார்த்தைகளைக் குழப்பி, கொஸாக்கியர்கள் உச்சரித்து, ஸ்டேஷனில் கிடந்த சிவப்பு வாகனாக்கு அந்தக் கீதத்தை இழுத்துச் சென்றனர். அவர்களை வழியனுப்ப வந்திருந்த பெண்களை நோக்கி ஒரு கொஸாக்கியன் விஷமத்தனமாகக் கண்ணடித்தான். மனக்கசப்புடன்தான் அவன் சென்றானே ஒழிய இனிய உணர்ச்சியுடனல்ல.

தண்டவாளத்தில் எச்சரிக்கை செய்யும் முறையில் ரயில் எஞ்சின் கத்திற்று. ரயில் வண்டிகள் இவ்வாறு கணக்கின்றிச் சென்றன.

நாட்டின் நெடுஞ்சாலைகளில் மேற்கு எல்லையை நோக்கிச் செல்லும் ரயில் பாதைகளில், மனம் பதைத்த, உணர்ச்சி மேலிட்ட ரஷ்யர்கள் தங்களது ரத்தத்தைச் சிந்திக்கொண்டிருந்தனர்.

8

ஒரு சிறிய நகரில் அந்த ரெஜிமென்ட் பல கம்பெனிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. டிவிஷனல் அதிகாரிகளின் கட்டளைப்படி ஆறாவது கம்பெனி பொலிகாலியாவுக்கும் மூன்றாவது கால்படையின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டுச் சென்றது.

எல்லைப் படைதான் இன்னமும் எல்லையைப் பாதுகாத்து வந்தது. புதிய காலாட்படைகளும், குதிரைப்படைகளும் வந்துகொண்டிருந்தன. ஜூலை மாதம் 27 ஆம் தேதி படைத் தலைவன் சார்ஜண்ட் மேஜரையும் அஸ்டாகாவ் என்னும் கொஸாக்கியனையும் முதல் படையிலிருந்து வரவழைத்தான். பிற்பகல் வெகுநேரம் கழித்து அஸ்டாகாவ் தன் படைக்குத் திரும்பி வந்தான். அவன் திரும்பிய சமயம் மிட்கா குருஷிநோவ் தன் குதிரைக்குத் தண்ணீர் காட்டிவிட்டு திரும்பினான்.

“அது யார் அஸ்டாகாவா?” என அழைத்தான்.

“ஆம். நான்தான். குருஷ்கோவும் பிற பையன்களும் எங்கே?”

“அங்கே குடிசையில் இருக்கின்றனர்”.

கனத்த சரீரம் படைத்த அஸ்டாகாவ், குடிசைக்குள் கண்ணைச் சுளித்துக்கொண்டு நுழைந்தான். கண் தெரியாதவன் போலிருந்தது, அவன் கண்களைப் பார்த்தால் எண்ணெய் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் உடைந்த கடிவாளத்தை வெண்ணெய் கோல்கோவ் பழுது பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஐவான் கோவுடன் பேசிக்கொண்டு, கைகளைப் பின்னே கட்டிக் கொண்டு குளிர்காயும் அடுப்புக்கு அருகில் குருஷ்கோவ் நின்று கொண்டு குடிசைக்குச் சொந்தக்காரனான படுத்திருந்த ஒரு போலந்து நாட்டவனைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

அவர்களுக்குள் ஏதோ நகைச்சுவை விளைவிக்கும் சம்பாஷணை நடந்திருக்கும் போலிருந்தது. ஏனெனில் ஐவான் கோவின் கன்னம் சிரிப்பால் பெருத்திருந்தது.

“நாளை காலை வியுபோவிலுள்ள காவல் முகாமுக்கு நாம் போகிறோம், பையன்களா!”

“யார் போகிறார்கள்?” என்று உள்ளே வந்த மிட்கா கேட்டான், குடத்தை கீழே வைத்துக்கொண்டு.

“செகெல்கோவ், குருஷ்கோவ், ராசெவ், போபோவ், ஐவான்கோவ்”.

“நான்?” என்று கேட்டான் மிட்கா.

“நீ இங்கே இருப்பாய் மிட்கா”.

“அப்படியானால் நீங்கள் எல்லோரும் நாசமாய்ப் போங்கள்!”

குளிர்காயும் அடுப்பைவிட்டு, குருஷ்கோவ் விரிரென எழுந்து, தனது எலும்புகள் நொறுங்குமாறு காலை நீட்டிவிட்டு மடக்கினான். தனது வீட்டுக்காரனை அவன் நோக்கி “அந்த ஊருக்கும் இதற்கும் எவ்வளவு தூரம்?” என்று கேட்டான்.

“மூன்று மைலிருக்கும்”.

“அது சமீபத்தில்தான் இருக்கிறது” என்று ஒரு பெஞ்சில் அமர்ந்து பூட்சைக் கழற்றிக்கொண்டு அஸ்டாகாவ் கூறினான். “கால் துடைக்கும் துணியை எங்கே காய வைப்பது?” என்று கேட்டான்.

விடியற்காலம் அந்தக் கோஷ்டி புறப்பட்டது. கிராமக் கோடியில் கால்மிதி இல்லாமல் ஒரு பெண் கிணற்றிலிருந்து நீர் இழுத்துக்கொண்டிருந்தாள். குருஷ்கோவ் உடனே குதிரையை இழுத்து நிறுத்தினான்.

“பெண்ணே! எங்களுக்குக் குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடு”.

கையால் நெய்த தன் பாவாடையைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்தப் பெண் சேற்றை இறைத்துக்கொண்டு நடந்தாள். கறுத்த இமைகளிடையே புன்முறுவல் பூக்கும் சாயை அவள் கண்களில் தெரிந்தது. அவ்வாறே தன் கையிலிருந்த வாளியை அவனிடம் நீட்டினாள். கனத்த வாளியின் நுனியைப் பிடித்தவாறு குருஷ்கோவ் தண்ணீர் குடித்தான். அதன் கனம் தாங்காமல் அவன் கை நடுங்கிற்று. இந்த நடுக்கத்தால் வாளித்தண்ணீர் சிந்தி அவனது கால்சட்டையின் சிவப்புக் கோட்டை நனைத்தது.

“சாம்பல் நிறக்கண் படைத்தவளே! என்னை ஏகநாதர் காப்பாற்றட்டும்”.

“ஆண்டவன் அருள் பாடுவோமாக!”

அந்த வாளியை எடுத்துக்கொண்டு சுற்றிப் பார்த்து முறுவலித்தவாறு அவள் நடந்தாள்.

“என்ன உற்றுப் பார்க்கிறாய்? சவாரி செய்ய விரும்புகிறாயா?” என்று கேட்டுவிட்டு அவளுக்கு இடம் கொடுப்பது போல் குதிரைமீது நகர்ந்துகொண்டான், குருஷ்கோவ்.

பின்னால் விரைவாக வந்த அஸ்டாகாவ் “முன்னேறிச் செல்லுங்கள்” என இரைந்தான்.

ராசெவ் குருஷ்கோவைக் கண்டு முறைத்துப் பார்த்தான்.

“அவளைவிட்டு உன் பார்வையைத் திருப்பமாட்டாயா?”

“புளுவின் நிறம் மாதிரி இருக்கிறது அவள் கால்கள்” என்று சிரித்தவாறே குருஷ்கோவ் கூறினான். ஏதோ உத்தரவை எதிர்பார்ப்பவர்கள்போல் எல்லோரும் சுற்றிப் பார்த்தனர்.

அந்தப் பெண் கிணற்றைக் குனிந்து பார்த்தாள். அந்தச் சமயம் பாவாடை உயர்ந்ததனால் அவளது ஆசனப்பகுதி தெரிந்தது. அவளது காலிடை பளபளத்தது.

“நாம் கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாம் என்றால்” என்று போபோவ் பெருமூச்சுவிட்டான்.

“உன்னை என் சாட்டையால் திருமணம் செய்துகொள்வதா யிருந்தால்” என அஸ்டாகாவ் யோசனை கூறினான்.

“அதனால் என்ன பயன்?...”

“அப்படி அவனுக்குச் சாட்டையடி தேவையா?”

“அவனைப் பிடித்து காளைமாடு மாதிரி வேலை வாங்க வேண்டும்”.

தங்களுக்குள் சிரித்துக்கொண்டே கொஸாக்கியர்கள் நடந்தனர். நிதான்மாகச் சில காலம் சவாரி செய்தபின் ஒரு குன்றைக் கண்டனர். அங்கிருந்து பார்க்கையில் ஒரு ஓடைக் கருகில் லுபோவ் என்னும் கிராமம் தெரிந்தது. அவ்வூருக்குப் பின் சூரியன் ஏறிக்கொண்டு வந்தது. சமீபத்தில் ஒரு தந்திக் கம்பத்தில் உட்கார்ந்து ஒரு மைனா உரத்த குரலில் பாட்டெழுப்பியது.

அந்தப் படைப்பகுதிக்கு அஸ்டாகாவ் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டான். இந்தப் பதவி அவனுக்கு அளிக்கப்பட்டதன் காரணம் அவன் பகுதித்தலைவன் பதவிக்கான பயிற்சி பெற்றுத் தேறியிருந்ததுதான். அவன் அந்தக் கிராமத்தைக் கண்காணிக்கும் இடமாகத் தேர்ந்தெடுத்ததன் காரணம் அது எல்லைக்கு அருகில்

இருந்ததுதான். சுத்தமான கூவரம் செய்துகொண்டிருந்த, வெண்தொப்பி அணிந்திருந்த, சப்பைக் கால்கள் படைத்த ஒரு போலிஷ்காரன் அந்தப் பண்ணையின் சொந்தக்காரன், குதிரைகளைக் கட்டுவதற்கு அவன் கொஸாக்கியர்களுக்கு ஒரு கொட்டகையைக் காட்டினான். கொட்டகைக்குப் பின்னே பச்சை கிராம்பு ஒரு வயல் இருந்தது. பள்ளத்தாக்குக்கு அப்பால் கானகம் இருந்தது. தானிய வயல்களுக்கிடையே ஒரு வீடு இருந்தது. அதற்கப்பால் புல்தரை இருந்தது. கொட்டகைக்குப் பின்னே இருந்த சாக்கடையில் மாறி மாறி உட்கார்ந்து தூரப்பார்வைக் கண்ணாடிமூலம் அவர்கள் கண்காணித்தனர். மற்றவர்கள் குளிர்மையாக இருந்த கொட்டகையில் படுத்திருந்தனர். கொட்டகையிலே நீண்ட காலமாகச் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த தானியத்தின் மீணமும், தவிடின் மணமும், சுண்டெலியின் நாற்றமும் பூமியின் மணமும் கலந்து வீசிற்று.

கொட்டகை மூலையில் ஒரு கலப்பைக்கருகில் ஐவான் கோவ் சுகமாக மாலைவரையில் படுத்துறங்கினான். பொழுது சாய்ந்தது. குருஷ்கோவ் அவனிடம் வந்து அவனது கழுத்துச் சதையைக் கிள்ளிக்கொண்டு “ரானுவச் செலவில் உண்டுவிட்டு நன்றாகத் தூங்குகிறாயாக்கும் பன்றிப் பயலே! எழுந்திருந்து போய் ஜெர்மானியர்களைக் கண்காணி!” என்று மென்குரலில் கூறினான்.

“அசட்டுத்தனமாகப் பேசுவதை நிறுத்து கோஷ்மா!”

“எழுந்திருடா!”

“உன் பேச்சை நிறுத்த நான்தான் எழுந்துகொண்டிருக்கிறேனே”.

அவன் சமாளித்துக்கொண்டு எழுந்தான். அவன் முகம் விம்மிச் சிவந்திருந்தது, அவனது அழுத்தமான கழுத்தின்மீது தலையை இப்படியும் அப்படியும் அசைத்துக்கொண்டு தும்மினான்! ஈரத்தரையில் படுத்திருந்ததால் அவனுக்குச் சளி பிடித்துவிட்டது, தனது தோட்டா அடங்கிய இடுப்புவாரைச் சரிசெய்துகொண்டான். உடனே கொட்டகையைவிட்டு வெளியேறினான். அவன் செல்லுகையில் தொங்கிய அவனது துப்பாக்கி ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அவன் சென்று பிற்பகல் பூராவும் பணிபுரிந்த செகோல்வோவை விடுவித்தான். வந்ததும் தொலைநோக்கியை எடுத்து வடமேற்கிலுள்ள கானகத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

காற்றிலே பனிக்கட்டிபோல் வெளுப்பான தானியக்கதிர் அசைந்தாடுவது தெரிந்தது; பிர்மரக் காட்டை சூரியனின் மட்டற்ற ஒளி படர்ந்து ஜொலித்ததும் தெரிந்தது. கிராமத்திற் கப்பால் ஒரு வளைவில் ஓடிய ஆற்றுநீரில் குழந்தைகள் முங்கி மூழ்கி நீரை அள்ளி இறைத்துக்கொண்டு கும்மாளமடிப்பதும் தெரிந்தது.

ஒரு பெண்ணின் கீச்சுக்குரல் அழைத்தது. “ஸ்டாஸியா, ஸ்டாஸியா! இங்கே வா!”

சிகரெட்டைக் கொளுத்திக்கொண்டு கொட்டகைக்குச் சென்ற செகோல்கோவ் சொன்னான்:

“அஸ்தமன சூரியன் எப்படி ஜொலிக்குது பார்! காற்று கிளம்பப் போவதற்கு இது அறிகுறி”.

“அவ்வாறுதான் நான் நினைக்கிறேன்” என்று ஐவான்கோவ் இணங்கினான்.

அன்றிரவு குதிரைகள் சேணங்கள் பூட்டப்படாமல் நின்றன. கிராமத்தில் எல்லா விளக்குகளும் அணைக்கப்பட்டன; ஓசை அடங்கிற்று.

அடுத்தநாள் காலையில் குருஷ்கோவ் ஐவான்கோவைக் கொட்டகையிலிருந்து அழைத்து, “நாம் நகருக்குச் செல்வோம்” என்றான்.

“எதற்கு?”

“நாம் உண்பதற்கு ஏதாவது வாங்கிக்கொண்டு அங்கு குடித்துவிட்டு வரலாம்”.

“அவ்வாறு நாம் செய்யலாமா?” என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டான் ஐவான்கோவ்.

“கண்டிப்பாகப் போகலாம். நமது வீட்டுக்காரரை நான் கேட்டேன். அதோ அந்த வீட்டில் கிடைக்குமாம். அந்த ஓடு வேய்ந்த வீட்டைப் பார்” என்று தன் கருத்தை நக விரலால் காட்டிவிட்டு, “அங்குள்ள ஷீனியிடம் பீர் இருக்கிறதாம். வா போகலாம்” என்றான்.

அவர்கள் வெளிக் கிளம்பினர். அச்சமயம் அஸ்டாகாவ் அவர்களைக் கூப்பிட்டான்.

“நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?”

அஸ்டாகாவைவிட, படைச் சேவையில் அதிக காலம் இருந்த குருஷ்கோவ் அவனைப் பார்த்து அலட்சியமாகக் கையைவீசி “நாங்கள் சிக்கிரம் திரும்பிவிடுவோம்” என்றான்.

“திரும்பி வாருங்கள் பையன்களா!”

“நாய் மாதிரி குரைப்பதை நிறுத்து!”

சுருட்டை மயிரும் சுருங்கிய கண்களும் உள்ள ஒரு யூதன் தலைவணங்கி இவர்களை வரவேற்றான்.

“ஏதாவது பீர் இருக்குமா?”

“மிச்சமில்லை கொஸாக்கிய எஜமானே!”

“நாங்கள் பணம் கொடுக்கிறோம்”.

“யேசு, மேரி ஆணையாக.... நான் ஏதோ பொய்.... கொஸாக்கியரே உண்மை பேசும் யூதனை நம்புங்கள். என்னிடம் இனி கொஞ்சம்கூடப் பீர் இல்லை”.

“ஷீனி! நீ பொய் சொல்லுகிறாய்”.

“கொஸாக்கியரே - நான் சொல்லுகிறேன்....”

“இதோ பார். கொஞ்சம் கொடு. இல்லாவிட்டால் எனக்குக் கோபம் வந்துவிடும்” என்று மனச்சங்கடத்துடன் தன் கால்சட்டை பையிலிருந்து ஒரு அழுக்குப் படிந்த பணப்பையை எடுத்தான், குருஷ்கோவ்.

நாணயத்தை கையில் அழுத்திக்கொண்டு யூதன் உள்ளே சென்றான்.

ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பின் ஒரு புட்டி வோட்கா கொணர்ந்தான். புட்டி ஈரமாய் இருந்ததுடன் அது பார்லி உமியிலிருந்து எடுத்ததாகவும் தெரிந்தது.

“உன்னிடம் ஏதும் இல்லை எனச் சாதித்தாய் கிழட்டு...”

“பீர் இல்லை என்றுதானே சொன்னேன்”.

“சரி உண்பதற்கு ஏதாவது கொண்டுவா”.

புட்டியின் அடியைத் தட்டினான் குருஷ்கோவ், மூடியை அகற்றுவதற்காக. உடனே ஒரு கோப்பை வோட்கா ஊற்றிக் கொண்டான்.

அரை போதையில் அவர்கள் வெளியேறினர். காலி ஜன்னலைப் பார்த்து, தன் முட்டியை உயர்த்திக்கொண்டு குருஷ்கோவ் துள்ளிக்குதித்து நடந்தான்.

கொட்டகையில் அஸ்டாகாவ் கொட்டாவிவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். சுவருக்குப் பின் குதிரைகள் ஈர வைக்கோலை மெல்லும் சத்தம் கேட்டது.

மறுநாள் சோம்பலில் கழிந்தது. பிற்பகல் ஒரு அறிக்கை யுடன் போபோவ் கம்பெனிக்கு அனுப்பப்பட்டான்.

மாலை, இரவு. கிராமத்திற்கு மேலே இளமதியின் மஞ்சள் விளிம்பு தெரிந்தது. தோட்டத்திலிருந்த மரத்திலிருந்து அடிக்கடி ஆப்பிள்பழம் தொப்பென்று தரையில் விழுந்தது.

நடுநிசியில், ஐவான்கோவ் காவல்புரிந்து கொண்டிருந்த பொழுது கிராமவீதியில் குதிரைகளின் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. அங்கே பார்ப்பதற்காக அவன் சாக்கடையிலிருந்து வெளியே ஊர்ந்து வந்தான். ஆனால் சந்திரன் மேகங்களுக்கிடையே மறைந்து கிடந்ததால், ஊடுருவிப் பார்க்க முடியாத இருளில் அவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. அவன் உள்ளே சென்று கதவுக்கருகில் படுத்திருந்த குருஷ்கோவை எழுப்பினான்.

“கோஸ்மா! குதிரை வீரர்கள் வருகிறார்கள்! எழுந்திரு!”

“எங்கிருந்து?”

“அவர்கள் கிராமத்திற்குள் குதிரைகள்மீது வருகிறார்கள்!”

அவர்கள் வெளியே சென்றனர். நாலு கஜங்களுக்கப் பாலிருந்து, வீதியிலிருந்து, குளம்படிச் சத்தம் தெளிவாகக் கேட்டது.

“நாம் தோட்டத்திற்குள் செல்வோம். அங்கு சென்றால் நன்றாகக் கேட்கும்” என்று குருஷ்கோவ் யோசனை கூறினான்.

குடிசையைக் கடந்து முன்பக்கச் சிறு தோட்டத்திற்கு ஓடி, வேலிக்கு அருகில் அவர்கள் படுத்தனர். குதிரைக் காலடிகளின் கணகணவென்ற சத்தமும், ஆசனத்தின் கிரீச்சென்ற சத்தமும் அருகில் கேட்டது. நான்கு பேர்களைக்கொண்ட வரிசையாக வரும் குதிரைவீரர்களின் மங்கிய உருவங்கள் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது.

“அங்கே போவது யார்?” என்று குருஷ்கோவ் கேட்டான்.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று முன்வரிசையிலிருந்தவன் ரஷ்யமொழியில் கேட்டான்.

“அங்கே போவது யார்? நான் சுடுவேன்!” என்று கூறிக் கொண்டு துப்பாக்கியின் விசையைக் குலுக்கினான், குருஷ்கோவ்.

குதிரைவீரர்களில் ஒருவன் குதிரையை இழுத்து நிறுத்தி, வேலிப்பக்கம் திரும்பினான்.

நாங்கள் எல்லையைக் காக்கும் சிப்பாய்கள்” என்றான். “நீ புறக்காவல் படையைச் சேர்ந்தவனா?”

“ஆம்”.

“எந்த ரெஜிமென்ட்?”

“மூன்றாவது கொஸாக்...”

“நீ அங்கே யாருடன் பேசுகிறாய், ட்ரிஷின்?” என்று இருளிலே ஒரு குரல் கேட்டது. வேலிக்கு அருகிலிருந்த மனிதன் பதில் சொன்னான்:

“இங்கே ஒரு கொஸாக்கியப் புறக்காவல்படை இருக்கிறது, பிரபு!”

இன்னொரு குதிரைவீரன் வேலிக்கு அருகில் வந்தான்.

“ஹலோ கொஸாக்கியர்களா!”

“ஹலோ” என ஜாக்கிரதையாகப் பதிலளித்தான் ஐவான்கோவ்.

“நீங்கள் ரொம்பக் காலமாக இங்கே இருக்கிறீர்களா?”

“நேற்றிலிருந்து”.

இரண்டாவது குதிரைவீரன் ஒரு தீக்குச்சி கிழித்து, சிகரெட் பற்ற வைத்தான். அந்தக் கணநேர வெளிச்சத்தில் எல்லைக் காவல்படை அதிகாரி ஒருவனைக் குருஷ்கோவ் கண்டான்.

“எங்கள் படை இப்பொழுது வாபஸ் வாங்கப்படுகிறது” என்றான் ஆபீசர். “இப்பொழுது நீங்கள்தான் கோடிக்காவல்படை என்பதை நன்கு நினைவிலிற்றுத்துங்கள். எதிரி நாளை முன்னேறலாம்!” அவன் திரும்பி முன்னே செல்லுமாறு தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

“நீங்கள் எங்கு செல்கிறீர்கள் பிரபோ?” என்று துப்பாக்கி விசையில் கை வைத்துக்கொண்டு குருஷ்கோவ் கேட்டான்.

“ஒன்றரை மைலுக்கப்பாலுள்ள எங்கள் படையைச் சேர வேண்டும். பையன்களா! புறப்படுங்கள்; நாம் முன் செல்ல வேண்டும். கொஸாக்கியர்களே - மங்களமுண்டாகட்டும்”.

“மங்களமுண்டாகட்டும்”.

அப்பொழுது சந்திரனை மூடியிருந்த மேகத்திரையைக் காற்று இறக்கமின்றிக் கிழித்தது. அதைத் தொடர்ந்து கிராமத்தின் மீதும், தோட்டங்கள் மீதும், குடிசையின் செங்குத்தான கூரையின்மீதும் குன்றின்மீதும் ஏறிக்கொண்டிருந்த புறக்காவல் சிப்பாய்கள்மீதும் மரணச் சாயல்படிந்த மஞ்சள் ஒளி விழுந்தது.

மறுநாள் காலை ஒரு அறிக்கையுடன் கம்பெனிக்குத் திரும்பினான், ராக்செவ். இரவு சேணங்கள் கழற்றப்படாமல் குதிரைகள் நிற்குகொண்டிருந்தன. எதிரியைச் சமாளிக்கும் பொறுப்பு தங்களிடம் விடப்பட்டதை எண்ணிக் கொஸாக்கியர்கள் பீதியடைந்தனர். காவல் புறப்படை தங்களுக்கு முன்னே இருக்கிறது என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்ததால், தனிமை யுணர்ச்சி அவர்களை அதுவரை ஆட்கொள்ளவில்லை; ஆனால் காவல் புறப்படை போய்விட்டது என்பது தெரிந்ததும் இந்த உணர்ச்சி அவர்களிடம் விடைபெற்றது.

போலிஷ் விவசாயியுடன் பேரம் பேசி, மிகக்குறைவான தொகைக்கு செழுங்குறகை வெட்டிக்கொள்ள அவன் அனுமதியைப் பெற்றான், அஸ்டாகாவ். போலிஷ்காரனின் வயல் கொட்டகைக்கு அருகில் இருந்தது. அறுவடை செய்ய ஐவான்கோவையும் அனுப்பினான் அஸ்டாகாவ். செகோல்காவ்

அறுவடை செய்தான்; அறுத்தவைகளைக் கத்தையாகக் கட்டினான், ஐவான்கோவ்.

இந்த வேளையில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தபொழுது, தூரப்பார்வைக் கண்ணாடிமூலம் எல்லைப்புறத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், அஸ்டாகாவ். தென்மேற்கிலிருந்து வயல் களுக்கிடையே ஒரு சிறுவன் ஓடி வருவதைக் கண்டான். பழம்புற்ற முயலைப்போல் சிறுவன் ஓடினான். சிறிது தூரத்திலிருக்கும்பொழுதே தன் சட்டை துணியை வீசிக்கொண்டு அவன் கூவினான். அஸ்டாகாவை அணுகி, மூச்சுவிடத் திணறிக்கொண்டு, சிறுவன் சொன்னான்:

“கொஸாக்! கொஸாக்! ஜெர்மானியர்! ஜெர்மானியர் வருகிறார்கள்!”

கையால் அவன் சுட்டிக்காட்டினான். தூரப்பார்வைக் கண்ணாடிமூலம் பார்த்தபொழுது தூரத்தில் குதிரைவீரர்கள் வருவதை அஸ்டாகாவ் கண்டான். கண்ணாடியைக் கண்களிலிருந்து எடுக்காமல் அவன் கூவினான்:

“குருஷ்கோவ்!”

குருஷ்கோவ் ஓடிவந்து சுற்றிப் பார்த்தான்.

“ஓடிப்போய் பையன்களைக் கூப்பிடு! ஜெர்மன் முன்னோடிப் படைகள் வருகிறது!”

குருஷ்கோவ் மைதானத்திற்கு ஓடியது கேட்டது. புல்வெளியில் ஒரு கூட்டம் குதிரைவீரர்கள் வருவதை அஸ்டாகாவ் அப்பொழுது தெளிவாகக் கண்டான். குதிரைகளின் நிறங்களும், கருநீல வீரர்களின் கருநீல உடைகளும் கூட அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் இருபது பேர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் தென்மேற்கிலிருந்து அணிகலையாமல் கூட்டமாக வந்தனர்; ஆனால் அவர்கள் வடமேற்கிலிருந்து வருவார்களென்று அவன் எதிர்பார்த்தான். ரஸ்தாவைக் கடந்து, கிராமத்தை நோக்கி அவர்கள் சென்றனர்.

மூச்சுத்திணற, பல்லிடுக்கிலிருந்து நுனிநாக்குத் தெரிய ஐவான்கோவ் கைநிறையப் புல் எடுத்துக் கோணிக்குள் திணித்தான். அருகில் புகைக்குழாயை வாயில் இறுக்கிக்

கொண்டு நின்றான் சுப்பைக்கால் போலிஷ் நாட்டான்; அறுவடை செய்துகொண்டிருந்த செகோல்கோவை, இடுப்புப் பட்டையில் கை வைத்துக்கொண்டு, தன் தொப்பிக்குக் கீழ் உற்றுப் பார்த்தான்.

சிறு புல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு “இது என்ன அரிவாளா? இதைக்கொண்டு அறுக்க முடியுமா?” செகோல்காவ் முணுமுணுத்தான்.

“இதனால்தான் அறுக்கிறேன்” என்று இடுப்புவாரிலிருந்து கையெடுத்தவாறு போலிஷ் நாட்டான் பதிலளித்தான்.

“இதைக்கொண்டு ஒரு பெண்ணைப் பக்குவமாக வெட்டலாம்”.

“ஊஊ” என்று இணக்கம் தெரிவித்தவன்போல் பதில் சொன்னான் போலிஷ்நாட்டான்.

ஐவான்கோவ் கிளகிளுத்தான். அவன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான்; அச்சமயம் சுற்றிப் பார்க்கையில் வாளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு உழுநிலத்தில் குருஷ்கோவ் ஓடிவருவதைக் கண்டான்.

“ஓடி வரும்பொழுதே “அதைக் கீழே போடு” என்று கத்தினான்.

“என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டுக்கொண்டு, அரிவாளைத் தரையில் குத்தினான் செகோல்காவ்.

“ஜெர்மானியர்!”

புல்கட்டை ஐவான்கோவ் கீழே எறிந்தான். தன்மேல் தோட்டா விழுந்தால் பாதுகாத்துக் கொள்வதுபோல் தரைவரை குனிந்துகொண்டு போலிஷ்காரன் வீட்டிற்குள் ஓடினான்.

அவர்கள் அப்பொழுதுதான் கொட்டகையை அடைந்து குதிவரகள்மீது தாவி ஏறினர். அச்சமயம் பெலிகாலியேயிலிருந்த ருஷ்ய வீரர்கள் கிராமத்தில் நுழைவதைக் கண்டனர். அவர்களை எதிர்க்க கொஸாக்கியர்கள் விரைந்தனர். ஒரு ஜெர்மனி படைப் பகுதி குன்றின் வழியாக கிராமத்தைச் சுற்றி வருகிறது என்று அஸ்டாகாவ் தனது படைத்தலைவனுக்குத் தெரிவித்தான்.

தனது பூட்ஸில் தூசி படிந்திருப்பதை ஆத்திரத்தோடு கவனித்த கேப்டன் “அவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கின்றனர்?” என்று கேட்டான்.

“இருபது பேருக்கு மேலிருக்கும்”.

“அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துங்கள். இங்கிருந்து நாம் அவர்களைச் கடலாம்” என்று கூறிவிட்டுத் தன் படையினரைப் பார்த்து அவர்களை அணிவகுத்து விரைவாக அழைத்துச் சென்றான்.

கொஸாக்கியர்கள் குன்றின் குச்சியை அடைந்ததும் ஜெர்மானியர்கள் தங்களுக்குப் பெலிகாலியே நகருக்குமிடையே இருந்ததைக் கண்டனர். ஒரு ஆபீசர் தனிமையில் அவர்கள் குதிரைமீது விரைவாகச் சென்றனர்.

“அவர்களைப் பின்தொடருங்கள்! இரண்டாவது காவல் புறப்பட இரண்டுமிடத்திற்கு அவர்களைத் துரத்திவிடலாம்” என்று அஸ்டாகாவ் கட்டளையிட்டான்.

கிராமத்தில் அவர்கள் வந்தடைந்த எல்லைப்புறக் காவலன் பின்தங்கினான்.

“என்னப்பா விஷயம்! எங்களைவிட்டுச் செல்லுகிறாயா தம்பி?” என்று தன் பீடத்தில் இருந்தவாறே திரும்பிக்கொண்டு உரத்த குரலில் கேட்டான்.

அந்த எல்லைப்புறக் காவலன் அலட்சியமாகக் கைவீசிக் கொண்டு கிராமத்திற்குள் தளர்நடையில் குதிரைமீது வந்தான். கொஸாக்கியர்கள் குதிரைகளைத் தட்டிவிட்டனர். ஜெர்மானியரின் நீலஉடை தெளிவாகத் தெரிந்தது. கொஸாக்கியர்கள் தங்களைப் பின்தொடர்வதை அவர்கள் கண்டுவிட்டனர். லியுபோவ் கிராமத்திற்கு இரண்டு மைல்களுக்கப்பாலிருக்கும் பண்ணையில் தங்கியிருக்கும் இரண்டாவது காவல் புறப் படையை நோக்கி அவர்கள் சென்றுகொண்டிருந்தனர். இரண்டு கோஷ்டிகளுக்குடையே இருந்த தூரம் கணிசமாக குறைந்துகொண்டே வந்தது.

“அவர்களை நோக்கிச் சுடுவோம்!” என்று கூறிக்கொண்டு அஸ்டாகாவ் கீழே குதித்தான்.

கடிவாளங்களைக் கைகளில் பிடித்துக்கொண்டு குதிரை மீது நின்றவாறு கொஸாக்கியர்கள் சுட்டனர். வேட்டுச் சத்தத்தைக் கேட்டு ஐவான்கோவின் குதிரை பின்வாங்கி, அவனை கீழே தள்ளிற்று. கீழே விழுந்த அவன், ஒரு ஜெர்மானியன் ஒரு பக்கம் சாய்வதையும், பிறகு கைகளை விரித்துக்கொண்டு திடீரென்று கீழே விழுவதையும் கண்டான். மற்றவர்கள் நிற்கவில்லை; தோள்களில் தொங்கிய துப்பாக்கிகளை எடுக்கவில்லை. ஆனால் வேகமாகச் சென்றனர். அஸ்டாகாவ்தான் முதலில் மீண்டும் குதிரை மீதேறினான். கொஸாக்கியர்கள் சவுக்குகளைச் சுழற்றினர், ஜெர்மானியர் இடதுபக்கம் சாய்ந்தனர். அவர்களைப் பின்தொடர்ந்த கொஸாக்கியர்கள் ஜெர்மானியன் விழுந்து கிடந்த இடத்திற்கு அருகில் சென்றனர். அங்குமிங்கும் கணவாய்களிலிருந்த தரைபோன்ற பிரதேசம் முன்னே நீண்டு கிடந்தது. ஒவ்வொரு கணவாயின் கோடியை ஜெர்மானியர் அடைந்ததும், கொஸாக்கியர்கள் அவர்களை நோக்கிச் சுட்டனர். சிறிது தூரத்தில் இன்னொரு ஜெர்மானியன் விழுந்தான்.

“அந்தப் பண்ணையிலிருந்து நமது கொஸாக்கியர்கள் இன்னும் சில நிமிடங்களில் வந்துவிடுவார்கள். அது இரண்டாவது காவல் புறப்படை” என்று அஸ்டாகாவ் முணுமுணுத்தான். பிறகு தனது துப்பாக்கியில் ஒரு தோட்டாவை, புகையிலைக் கரையேறிய தன் விரலால் திணித்தான். பண்ணையைக் கடந்து சென்றபொழுது கொஸாக்கியர்கள் அதை ஏறிட்டுப் பார்த்தனர். ஆனால் அது காலியாக இருந்தது. அரைமைல் தூரத்திற்கு அப்பால் தந்திக்கம்பி அறுக்கப் பட்டிருப்பதிலிருந்து காவல் புறப்படையினர் முந்தின இரவு அங்கிருந்து சென்றுவிட்டனர் என்பதைக் கொஸாக்கியர்கள் பிறகு தெரிந்துகொண்டனர்.

குதிரைமீதுருந்துகொண்டே ஜெர்மானியரை நோக்கி அஸ்டாகாவ் மீண்டும் சுட்டான். ஒருவன் சிறிது பின்தங்கி, தலையைக் குலுக்கிவிட்டு, குதிரையை வேகமாக ஓட்டினான்.

“அவர்கள் முதலாவது காவல் புறப்படைக்குத் துரத்துவோம்” என்று தனக்குப் பின்னே இருப்பவர்களைப் பார்த்து அஸ்டாகாவ் கூவினான். அஸ்டாகாவின் மூக்கின் தோல் உரிந்திருப்பதையும், அவன் நாசித் துவாரத்திலிருந்து ஒரு துண்டு சதை தொங்கு வதையும் அப்பொழுதுதான் கவனித்தான் ஐவான்கோவ்.

“ஏன் திரும்பி நின்று அவர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளலாகாது?” என்று கவலையுடன் கேட்டுவிட்டு, முதுகில் துப்பாக்கியை சரியாகத் தொங்கவிட்டான்.

ஒரு கணவாயில் இறங்கி, ஜெர்மானியர் மறைந்தனர். கணவாய்க்கு அப்பால் உழப்பட்ட நிலம் இருந்தது. அந்தப் பக்கம் முள்ளும் புதரும் இருந்தன. குதிரையை நிறுத்தி, தொப்பியை அகற்றி, வியர்வையைப் பின்கையால் துடைத்தான், அஸ்டாகாவ்; மற்றவர்களைப் பார்த்துவிட்டு, அவன் துப்பினான்.

“ஐவான்கோவ், நீ கீழே சென்று அவர்கள் எங்கே போனார்களென்று பார்” என்றான்.

வறண்ட தன் உதடுகளை நக்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான் ஐவான்கோவ்.

“ஒரு சிகரெட் கிடைத்தால்!” என்று சவுக்கால் ஈக்களை ஓட்டிவிட்டு குருஷ்கோவ் முணுமுணுத்தான்.

உறுதியாகக் கணவாய்க்குள் இறங்கினான், ஐவான்கோவ். கால்படியில் நின்றுகொண்டு நாற்புறமும் பார்த்தான். திடீரென்று ஒளி ஈட்டிமுனைகளை அவன் கண்டான். பிறகு ஜெர்மானியர் தோன்றினர்; தாக்குவதற்காகக் குதிரைகளும் பாய்ந்து வந்தன. தன் குதிரையை ஐவான்கோவ் திருப்பிக் கொண்டிருந்தபொழுது, சுத்தமாக சவரம் செய்யப்பட்ட ஆபீசரின் முகமும் கவர்ச்சியளிக்கும் அவன் ஆசனமும் அவன் மனதில் நன்றாகப் பதிந்தன. இடிமுழக்கம் போன்ற ஜெர்மானியர்களின் குதிரைக் குளம்பொலி அவன் உள்ளத்தை உறுத்தியது. அவன் முதுகில் மரணக்குளிர் வேதனையளிக்கும் முறையில் தாக்கிற்று. மௌனமாக அவன் மற்றவர்கள் இருக்குமிடத்திற்குப் பாய்ந்து சென்றான்.

தன் புகையிலைப் பையை மடிக்க அஸ்டாகாவுக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. ஐவான்கோவுக்குப் பின்னே ஜெர்மானியர் வருவதைக் கண்ட குருஷ்கோவ், அவர்களை எதிர்க்க முதலில் பாய்ந்து சென்றான். வலதுபக்கமிருந்த ஜெர்மானியர் ஐவான்கோவை வெட்டிச் சாய்க்க மிருக வேகத்துடன் அவனை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர். தன் குதிரையை ஐவான்கோவ் சவுக்கால் பலமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தான். பய வேகம்

அவன் முகத்தில் படர்ந்திருந்தது. அவன் விழிகள் பிதுங்கின. குதிரைமீது சாய்ந்துகொண்டு அஸ்டாகாவ் முன்னே பாய்ந்தான். அவன் குதிரை கிளப்பிய தூசி அவனைத் தொடர்ந்தது.

அவர்கள் எக்கணமும் என்னைப் பிடித்துவிடுவார்கள் என்கிற அச்சத்தால் தன் தோழர்களை எப்படியாவது அடைய வேண்டும்; இந்த எண்ணம்தான் ஐவான்கோவை ஆட்கொண்டதே தவிர, எதிர்க்க வேண்டும் என்னும் எண்ணமே அவன் மனதில் இடம்பெறவில்லை. பெருத்த தன் தேகத்தை ஒரு பந்தாகச் சுருட்டிக்கொண்ட அவன் தலை குதிரையின் பிடரிமயிரைத் தொட்டது.

பெரிய, குழம்பிய, சிவப்பு முகமுடைய ஜெர்மானியன், அவன் முதுகில் ஈட்டியைச் சொருகினான். ஈட்டிமுனை ஐவான்கோவின் தோல்பெல்ட்டைத் துளைத்து, ஒரு இன்ச் ஆழத்தில் அவன் தேகத்தையும் துளைத்தது.

“சகோதரர்களே, திரும்பிச் செல்லுங்கள்!” என்று வாளை உறையிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டே, அவன் பிதற்றினான். இரண்டாவது குத்திலிருந்து தப்பிவிட்டு, இடதுபக்கம் தன்னை நோக்கி வந்த ஜெர்மானியனை வெட்டினான். ஆனால் அவன் குழப்பப்பட்டுவிட்டான். பருமனான ஒரு ஜெர்மன் குதிரை அவன் குதிரையின் பக்கவாட்டில் இடித்து, அதைத் தள்ளாடச் செய்தது. எதிரியின் பயங்கர முகத்தை ஐவான்கோவ் நேருக்கு நேர் கண்டான்.

அந்தக் கோஷ்டியை முதலில் அடைந்தான் அஸ்டாகாவ். அவன் துரத்தப்பட்டான். அவன் வாளைச் சுழற்றினான்; தன் ஆசனத்தில் மீனைப்போல் அவன் துள்ளினான். பற்களை அவன் நறநறவென்று கடித்தான். அவன் முகத்தில் மரணக்களை தட்டிற்று. வாளின் முனை ஐவான்கோவின் கழுத்தை ஸ்பரிசித்தது. இடதுபக்கத்தில் அவனுக்கு மேலே அரக்கனைப்போல் நின்றான், ஒரு ஜெர்மானியன். பீதியளிக்கும் உருக்கின் உளி அவன் கண்களில் உராய்ந்தது. பின்னாலிருந்து ஈட்டிமுனை அவன் தோள்பட்டையில் குத்தி, தோள்பட்டையை இழுத்துச் சென்றது. அவன் குதிரையின் தலைக்கு அப்பால் வியர்வை கொட்டும் பீதியடைந்த ஒரு வயோதிக ஜெர்மானியன் முகம் தெரிந்தது. தன் வாளால் ஐவான்கோவின் நெஞ்சைத் துளைக்க அவன் முயன்றுகொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் தோல்வி அடைந்தான்.

எனவே இந்த முயற்சியை கைவிட்டுவிட்டு, ஐவான்கோவின் முகத்தில் வைத்த கண் எடுக்காமல் துப்பாக்கியால் கட முயன்றான். இந்த முயற்சியிலும் அவன் வெற்றிபெறவில்லை. ஏனெனில் இன்னொரு ஜெர்மானியனிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்ட ஈட்டியுடன் அப்பொழுது குருஷ்கோவ் அவனை அடைந்தான். நெஞ்சிலிருந்து ஈட்டியைப் பிடுங்கிவிட்டு, பயத்தால் முனகிக் கொண்டு அவன் பின்னே சாய்ந்தான்.

உயிருடன் சிறை செய்வதை நோக்கமாகக்கொண்டு எட்டு ஜெர்மானியர் குருஷ்கோவைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். ஆனால் தன் குதிரையைப் பின்னே நடத்தி, தன் வாளை அவர்கள் தட்டிவிடும்வரை அவன் போராடினான். பரேட் மைதானத்தில் இருப்பதைப்போல் ஒரு ஜெர்மானியனிடமிருந்து கைப்பற்றப் பட்ட ஈட்டியை அவன் கையாண்டான். முறியடிக்கப்பட்ட ஜெர்மானியர், வாள்களைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, அவனது ஈட்டியைத் தட்டிவிட முயன்றனர். உழப்பட்ட துண்டுநிலத்தில் காற்றால் உலுக்கப்பட்டவர்களைப்போல் அவர்கள் குலுங்கினர்.

பீதிக்கு ஆட்பட்ட கொஸாக்கியர்களும், ஜெர்மானியரும் கண்ணில் பட்டதையெல்லாம் வெட்டினர்; முதுகுகளை, கைகளை, குதிரைகளை, ஆயுதங்களை வெட்டினர். மரண பயத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட குதிரைகள் ஒன்றையொன்று இடித்துக்கொண்டன. ஓரளவு நிதானமடைந்த ஐவான்கோவ், வாளைக் கை விடாமல் பேராடினான். நீண்ட முகம் படைத்த ஜெர்மானியனை வெட்டிப் பலமுறை முயன்றான். ஆனால் அவன் வாள் அந்த மனிதன் தலையணியில் பட்டு நழுவிற்று.

வியூகத்தைப் பிளந்துகொண்டு, ரத்தம் பெருகியோட, அஸ்டாகாவ், பாய்ந்து சென்றான். அவனை ஜெர்மன் ஆபீசர் துரத்தினான். தோளில் தொங்கிய துப்பாக்கியை எடுத்து அவனை அஸ்டாகாவ் நேருக்கு நேர் சுட்டான். இது போரின் திருப்பமாக அமைந்தது. தலைவனை இழந்த, எக்கச்சக்கமாகக் காயமடைந்த ஜெர்மானியர், பின்வாங்கினர். கொஸாக்கியர்கள் அவர்களைப் பின்தொடரவில்லை. அவர்களைச் கடவுமில்லை. பொலிகாலியாவிலிருக்கும் தங்கள் கம்பெனியை நோக்கி அவர்கள் சென்றனர். காயமடைந்த ஒரு தோழனைச் சுமந்து கொண்டு கொஸாக்கியர்கள் எல்லையை நோக்கி ஓடினர்.

அரைமைல் தூரம் சென்றதும், ஐவான்கோல் ஆசனத்தில் அசைந்து திரும்பினான்.

“நான்..... நான் நின்றுவிடுவேன்.....” அவன் குதிரையை நிறுத்தினான். ஆனால் கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு, அஸ்டாகாவ் கூவினான்:

“வா!” முகத்திலிருந்து பெருகியோடிய ரத்தத்தைத் துடைத்து விட்டு, நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்த்தான், குருஷ்கோவ். அவன் சட்டையில் ரத்தப் புள்ளிகள் தெரிந்தன. இரண்டாவது காவல் புறப்படை இருந்த இடத்திற்கு அப்பால், எந்த வழியாகச் செல்லவேண்டுமென்பதைப் பற்றி அவர்களுக்கிடையே அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டது.

“வலதுபக்கம்!” என்றான் அஸ்டாகாவ், ஒரு பசுமையான ஈரப்பாங்கான கானகத்தைச் சுட்டிக்காட்டிக்கொண்டு.

“இல்லை; இடதுபக்கம்!” என்று குருஷ்கோவ் வற்புறுத்தினான்.

அவர்கள் பிரிந்தனர். குருஷ்கோவும், செகோல்கோவும், ரெஜிமென்ட்ஸ் தலைமைக் காரியாலயத்தை அடைந்த பிறகு அஸ்டாகாவும் ஐவான்கோவும் அந்த இடத்தை அடைந்தனர்; தங்கள் கம்பெனியைச் சேர்ந்த கொஸாக்கியர்கள் தங்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர். கடிவாளத்தை விட்டுவிட்டு, கீழே குதித்த ஐவான்கோல், தள்ளாடிக் கீழே விழுந்தான். அவன் இரும்புப்பிடியிலிருந்து வாளின் கைப் பிடியை அவர்கள் சிரமத்துடன் விடுவித்தனர்.

ஒரு மணி நேரத்திற்குள் ஜெர்மன் ஆபீசர் விழுந்து கிடந்த இடத்திற்கு அந்தக் கம்பெனியைச் சேர்ந்த எல்லோரும் விரைந்து சென்றனர்; அவன் பூட்சுகளையும், உடைகளையும், ஆயுதங்களையும் கழற்றிவிட்டு, இறந்துகிடந்த அந்த இளைஞனின் சுருங்கிய, மஞ்சள் வதனத்தைக் கொஸாக்கியர்கள் உற்றுப் பார்த்தனர். அவர்களில் ஒருவன் ஆபீசரின் வெள்ளி மூடியுள்ள கைக்கடிகாரத்தைக் கைப்பற்றிவிட்டு, அதை அந்த இடத்திலேயே சார்ஜண்ட் - மேஜருக்கு விற்றான். ஒரு பையில் சில காசுத் நாணயங்களும், ஒரு கடிதமும், ஒரு கந்தை சணல்நிற மயிரும், பெருமையுடன் புன்னகை புரியும் ஒரு சிறுமியின் போட்டோவும் இருந்தன.

அந்தச் சம்பவம் வீரம்செறிந்த ஒரு சாகசமாக மாற்றப் பட்டது. கம்பெனிக் கமாண்டரின் அன்பைப்பெற்ற குருஷ்கோவ் தன் கதையைச் சொல்லி, ஸெண்டு ஜார்ஜ் வீரப் பதக்கத்தைப் பெற்றான். அவன் தோழர்களை நினைப்பாரில்லை. இந்த வீரன் டிவிஷனல் தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு அனுப்பப்பட்டான். யுத்தம் முடியும்வரை அவன் ஆடம்பரமாக அங்கே வாழ்ந்தான். அவனைப் பார்க்க மாஸ்கோவிலிருந்தும், பீட்டர்ஸ்பர்க் லிருந்தும் வந்த செல்வாக்குப் படைத்த பெண்கள், ஆபீசர்கள் ஆகியோர் தயவால் மேலும் மூன்று பதக்கங்கள் கிடைத்தன. சீமாட்டிகள் அவனை வியந்து பாராட்டினர்; விலையுயர்ந்த சாக்ஸெட்டுகளும், சிகரெட்டுகளும் அவனுக்குக் கொடுத்தனர். முதலில் அவர்களையெல்லாம் அவன் சபித்தான். ஆனால் ஆபீசர்கள் உடைகளிலிருந்த காக்காய் பிடிப்பவர்களின் கருணைமிகுந்த உபதேசத்தால் இதை அவன் லாபகரமான வியாபாரமாக ஆக்கிக்கொண்டான். தன் சாகசத்தைப்பற்றி, அவன் பல கதைகள் மெருகிட்டுச் சொன்னான்; மனச்சாட்சி என்ற ஒன்று இல்லாதவனைப்போல் பொய் சொன்னான். கதையைக் கேட்கும் பெண்கள் மதிமயங்கி, அம்மைவடு நிறைந்த, கொள்ளைக்காரன் தோற்றமுடைய கொஸாக்கிய வீரனின் முகத்தைப் பாராட்டும் முறையில் உற்றுப்பார்த்தனர்; எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்; சந்தோஷமாயிருந்தனர்.

ஜார் தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு வந்தான். அவனுக்குக் காட்ட குருஷ்கோவ் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். தூங்கி வழிந்த ஜார், குதிரையைப் பார்ப்பதைப்போல் குருஷ்கோவைப் பார்த்தான்; தூக்கக் கலக்கமான தன் கண்களைச் சிமிட்டினான்; கொஸாக்கியனின் முதுகில் தட்டினான்!

“சிறந்த கொஸாக்கியச் சிறுவன்!” என்றான் ஜார். பிறகு ஸெல்ட்ஸர் நீர் கொடுக்குமாறு தன் சேவகனிடம் கூறினான்.

குருஷ்கோவின் ரோமம் மிகுந்த முகம் தொடர்ச்சியாக பத்திரிக்கைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. குருஷ்கோவ் பிரான்ட் சிகரெட் உற்பத்தியாயிற்று. தங்கத் துப்பாக்கியை நீஷ்னி - நோவ்கொரோட் வியாபாரிகள் அவனுக்குப் பரிசளித்தனர்.

அஸ்டாகாவ் கொண்டு வீழ்த்திய ஜெர்மானியன் ராணுவ உடையை ஒரு பிளைவுட் பலகையில் அடிக்கப்பட்டது. அதைத்

தளபதி வான்ருனென் காம்ப் தன் மோட்டாரில் வைத்துக் கொண்டு, அதை ஐவான்கோவையும் அவனது உதவியாளனையும் பிடித்துக்கொள்ளச் சொல்லி, போர்முனைக்குச் செல்லும் வீரர்களுக்குக் காட்டி வழக்கமாகச் செய்யப்படும் வீரச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினான்.

ஆனால் உண்மையில் என்ன நடந்தது? தங்கள் இனத்தாரைக் கொல்லும் நிலையை அறியாதவர்கள் மரணத் திடலிலே மோதினர்; மரணபீதியால் தழுவப்பட்ட மனிதர்கள் போராடினர், தாக்கினர். ஒருவரை ஒருவர் கண்முடித்தனமாக அடித்தனர். ஒருவன் குதிரையை ஒருவர் காயப்படுத்தினர்; தங்களில் ஒருவனைக் கொன்ற துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் கேட்டுப் பயந்துபோய் அவர்கள் திரும்பி ஓடினர். அவர்களது அறநெறி வறண்டு அவர்கள் ஓடினர்.

இது வீரம் செறிந்த சாகசமென்று அழைக்கப்பட்டது.

10

பின்னர் மாறியதுபோல் போர் யாருக்கும் பணியாத விஷப்பாம்பாக மாறவில்லை. எல்லைப்புறமெங்கும் குதிரைப் படைகள் மோதிக்கொண்டன. சமர்கள் நிகழ்ந்தன. போர்ப் பிரகடனம் வெளியான உடனே ஜெர்மானியர்கள் போக்கை அறிந்துகொள்ளச் சில முறைகளைக் கையாண்டனர்; குதிரைப் படைகளை அனுப்பினர். இது கண்டு ருஷ்யப் படையினர் கலக்கமடைந்தனர். எல்லையோரத்தில் சந்தடி செய்யாமல் நுழைந்து எவ்வளவு ருஷ்யப்படைகள் இருக்கின்றன என வேவு பார்த்தனர். தளபதி காலெடினின் தலைமையில் 12வது குதிரைப்படை ருஷ்ய எட்டாவது படையை மறைத்தது. அதை ஒட்டினாற்போல் 11வது குதிரைப்படை ஆஸ்திரிய எல்லையைக் கடந்தது. லெஷ்னுவையும், புரோடியையும் கைப்பற்றிய பிறகு அந்தப் படை முன்னேற முடியவில்லை. ஏனெனில் ஆஸ்திரியர்களுக்கு ஹங்கேரிக் குதிரைப்படை உதவிபுரிந்தது. ஹங்கேரியக் குதிரைப்படை ருஷ்யப்படையைத் தாக்கி, அது புரோடியை நோக்கிப் பின்னடையச் செய்தது.

முதல் போருக்குப் பிறகு மனவேதனை கிரெகர் மெலெக் காவைச் சித்தரவதை செய்தது. அவன் இளைத்து விட்டான்; அவன் எடை குறைந்தது. தாக்கும்பொழுதோ அல்லது ஓய்வு

பெறும்பொழுதோ, தூங்கும்பொழுதோ, அல்லது விழித்திருக்கும் பொழுதோ, கிராதிக்கு அருகில் அவன் கொன்ற ஆஸ்திரியனின் உருவத்தை அவன் கண்டான். அந்த முதல் போர் மீண்டும் மீண்டும் அவன் மனக்கண்முன் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தது. ஈட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த அவனது வலதுகை நசித்து வலிப்பதைக்கூட அவன் தூக்கத்தில் உணர்ந்தான். கண்விழித்து அந்தக் கனவை அவன் துரத்துவான், வேதனையால் சுருங்கிய கண்களைக் கையால் மறைத்துக் கொண்டு.

கனிந்த கதிர்களைக் குதிரைப்படை மிதித்துத் தேய்த்தது. காலிஷியாவை ஆலங்கட்டி மழை உலுக்கியதைப்போல், வயல்களில் குதிரைப்படை குளம்புகளின் அடையாளங்களை விட்டுச் சென்றது. சிப்பாய்களின் கனத்த பூட்குகள் வீதிகளை மிதித்தன. கற்களை நொறுக்கின. ஆகஸ்ட் மாதச் சேறைக் கிளப்பின. குண்டுகள் பூமியை அம்மைவடு நிறைந்ததாக்கின. இரும்பு உருக்கு ஆகியவைகளின் ரத்த தாகம் படைத்த துண்டுகள் பூமிக்குள் துருப்பிடித்துக் கிடந்தன. இரவில் தீப்பொறிகள் அடிவானத்தை ஒளிமயமாக்கின. மரங்களும் கிராமங்களும் நகரங்களும் கோடைகால மின்னலைப்போல் மின்னின. ஆகஸ்டில் - பழங்கள் பழுக்கும், தானியம் அறுவடைக்குத் தயாராகும் காலத்தில் - வானம் உற்சாகமற்றுச் சாம்பல் நிறமாக இருக்கும். அபூர்வமாக வரும் இன்பகரமான நாட்கள்கூடப் புழுக்கம் நிறைந்ததாக இருக்கும்.

ஆகஸ்ட் முடியும் தருணம், பழத்தோட்டங்களில் இலைகள் மஞ்சளாயின; தண்டுகள் துக்ககரமான பழுப்பு நிறமாயின. தூரப்பார்வைக்கு மரங்கள் காயமடைந்து, அவைகளிலிருந்து ரத்தம் பெருகியோடுவதைப் போன்றிருந்தது.

தன் தோழர்களிடையே ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் கிரெகர் உன்னிப்பாகக் கவனித்து ஆராய்ந்தான்; கன்னத்தில் குதிரைக் குளம்பு அடிபட்ட வடுவுடன் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து திரும்பி வந்தான், புரொக்கோர் ஸிக்கோவ். அவன் உதடுகளின் ஓரங்களில் வேதனைக்குறியும் கவலைக்குறியும் இடம்பெற்றிருந்தன. அவன் முன்னைவிட அதிகமாக மிரள மிரள விழித்தான். மற்றவர்களைச் சபிக்கக் கிடைத்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக்கூட யேகோர் ஸார்கோவ் கம்மாவிடவில்லை. முன்னைவிட அதிக விரசமாகப் பேசினான்; உலகிலுள்ள எல்லாவற்றையும் பழித்தான். கிரெகரின் கிராமத்தைச் சேர்ந்த திறமைசாலியான எம்மெலியான் குரோஷெவ் கருகி

விட்டான். அவன் முகம் இருண்டது; அவன் விகாரமாகவும், மந்தமாகவும் சிரித்தான். ஒவ்வொரு முகத்திலும் துக்ககரமான மாற்றம் தெரிந்தது. யுத்தத்தின் கடுமையான விளைவுகளை ஒவ்வொருவனும் உள்ளுக்குள்ளே வளர்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

போர்க்களத்திலிருந்த ரெஜிமெண்டுக்கு மூன்று நாட்கள் ஓய்வுக்காக விடுமுறை அளிக்கப்பட்டது. அதன் ஸ்தாபனத்தை டானிலிருந்து வந்த படை ஏற்றது. அருகிலிருந்த ஏரியில் குளிப்பதற்காக, கிரெகர் கம்பெனியைச் சேர்ந்த கொஸாக்கியர்கள் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது இரண்டு மைல் தூரத்திலிருந்த ஸ்டேஷனிலிருந்து ஒரு குதிரைப்படை கிராமத்திற்கு வந்தது. ஏரிக்கரையைச் சிப்பாய்கள் அடைந்த பொழுது, புதிய படை குன்றிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டிருந்தது. சட்டையைக் கழற்றிக்கொண்டிருந்த ப்ரெக்கோர் ஸிக்கோவ் நிமிர்ந்து பார்த்தான். உடனே அவன் ஆச்சரியத்துடன் சொன்னான்:

“அவர்கள் கொஸாக்கியர்கள்! டான் பகுதிக் கொஸாக்கியர்கள்!”

நான்காவது கம்பெனி தங்கியிருந்த பண்ணைக்குச் செல்லும் வீதியில் பாம்புகளைப்போல் அவர்கள் ஊர்ந்து வருவதைக் கிரெகர் கவனித்தான்.

“துணைப்படையென்று நினைக்கிறேன்” என்றான் கிரெகர்.

“பாருங்கள், பையன்களா? நிச்சயமாக அது ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவ்தான்! அதோ, முன்னே மூன்றாவது வரிசையில்” என்று சிரித்துக்கொண்டு கூறினான் குரோஷெவ்.

“அதோ அனிகுஷ்கா”.

“கிரெகர்! மெலெக்காவ் உன் சகோதரனும் இருக்கிறான். உனக்கு அவனைத் தெரிகிறதா?”

கண்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு பியோட்ரா சவாரி செய்யும் குதிரையின் அடையாளம் கண்டுபிடிக்கக் கிரெகர் முயன்றான். “புதிய குதிரையை வாங்கியிருக்க வேண்டும்!” என்று தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டு தன் சகோதரன் முகத்தை அவன் உற்றுப் பார்த்தான். கடைசியாகப் பார்த்ததிலிருந்து அந்த முகம் மாறியிருந்தது. அவன் முகம் பழுப்பேறியிருந்தது மீசையைக்

கத்தரித்திருந்தான். கோடைகால சூரிய வெப்பம்பட்டு, புருவம் செம்பட்டையாயிருந்தது.

தொப்பியை எடுத்துவிட்டு, சுய உணர்ச்சியின்றி அதை வீசிக்கொண்டு அவனை வரவேற்கச் சென்றான் கிரெகர். அரைகுறையாக உடை தரித்திருந்த கொஸாக்கியர்கள் அவனைப் பின்தொடர்ந்தனர்.

வயது முதிர்ந்த, அதிகாரத்தைப் பிரதிபலிக்கும், நன்கு ஸ்வரம் செய்யப்பட்ட உதடுகள் படைத்த ஒரு கேப்டன் அந்தப் படைக்குத் தலைமை தாங்கினான். ஒரு பழத்தோட்டத்தைக் கடந்து அந்தப்படை பண்ணையில் பிரவேசித்தது. “விதிகளுக்கு அடிமைப்பட்டவன்” என்று அவனை மதிப்பிட்ட கிரெகர், தன் சகோதரனைக் கண்ட இதயமெழுச்சியில், இன்பப் புன்னகை புரிந்தான். அதேசமயத்தில் கட்டுமஸ்தான, கேப்டனின் உடலமைப்பும், கிழக்கத்தி ஜாதியைச் சேர்ந்த கிளிமூக்குப் படைத்த குதிரையையும் கண்ணோட்டம் விட்டான்.

“வா அண்ணா!” என்று அவன் கூறினான்.

“கடவுள் ஆசீர்வதிக்கட்டும்! நாம் நன்றாக இருக்கப் போகிறோம். வீட்டு நிலவரம் எப்படி இருக்கிறது?”

“நன்றாக இருக்கிறது”.

“அப்படியானால் இன்னும் நீ உயிருடன் இருக்கிறாயா?”

“இதுவரையில்”.

“குடும்பத்தின் வாழ்த்துக்கள்!”

“அவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள்?”

“ரொம்ப நன்றாக இருக்கிறார்கள்”.

கையைக் குதிரைமீது ஊன்றிக்கொண்டு, தேகத்தைத் திருப்பி, புன்னகையுடன் கிரெகரின் தேகத்தைப் புன்முறுவல் பூத்தவாறு பார்த்தான் பியோட்ரா. பிறகு அவன் சென்றான். பின்னே வந்த தெரிந்த கொஸாக்கியர்களும், தெரியாத கொஸாக்கியர்களும் அவர்களை மறைத்தனர்.

“அடே மெலெக்காவ், கிராமத்தாரின் வாழ்த்துக்கள்”.

“நீயும் எங்களுடன் சேருகிறாய்?” என்று மிகெல் கோஷிவாயை அடையாளம் கண்டுகொண்டு வரவேற்றான் கிரெகர். கோஷிவாயின் பொன்நிற மயிரிலிருந்து அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டான்.

“நீ சொல்லுவது சரி. கோழிகள் தானியத்தைக் கண்டு ஓடுவதுபோல்”.

“ஜாக்கிரதை. உன்னை யாராவது கொத்திக்கொண்டு போய்விடப் போகின்றனர்”.

“அதைப்பற்றி என்ன பார்த்துக்கொள்ளலாம்!”

சட்டையை மட்டும் அணிந்துகொண்டு, யெகோர் ஸார்கோவ் ஏரியிலிருந்து வந்தான். வரும்பொழுதே ஒரு காலை ஊன்றிக்கொண்டு இன்னொரு காலை கால்சட்டைக்குள் திணிக்க முயன்றான்.

“ஏன், ஸார்கோவ் இதோ வந்துவிட்டான்!” என்னும் கூச்சல் கூட்டத்திலிருந்து எழுந்தது.

“வா, ஆண் குதிரையே! உன்னை அவர்கள் இழுத்து வரவேண்டியிருந்ததா?”

“என் அம்மா எப்படி இருக்கிறாள்?” என்று கேட்டான் ஸார்கோவ்.

“அவள் செளக்கியமாக இருக்கிறாள். தன் அன்பை அவள் தெரிவித்துக்கொள்கிறாள்; ஆனால் பரிசுகள் அனுப்பவில்லை. ஏனெனில் நாங்கள் கொண்டுவர வேண்டிய சாமான்கள் ஏராளமாக இருந்ததால் அவர்கள் கொடுத்ததை ஏற்க முடியவில்லை”.

இந்தப் பதிலை அவன் இயல்பிற்கு மாறாகக் கவனத்துடன் கேட்டான், யெகோர். பிறகு புல்லின்மீது உட்கார்ந்தான். கவலை தோய்ந்த முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு, நடுங்கும் கால்களை, கால்சட்டைக்குள் திணிக்க அவன் வீண்முயற்சி செய்தான்.

அரைகுறையாக உடை அணிந்த கொஸாக்கியர்கள் நீல வீர்ணம் பூசப்பட்ட வேலிக்குப் பின்புறம் நின்றனர். மற்றொரு புறத்தில் டான் பகுதி ரிசர்வ் படையினர். இருமருங்கிலும்

செஸ்டனட் மரங்கள் அணியாக இருந்த ரஸ்தா வழியாக முற்றத்திற்குள் நுழைந்தனர்.

“அது யார், அலெக்ஸாண்டரா?”

“ஆம்! நான்தான்”.

“அண்டிரோயான், கோணல்காது படைத்தவனே! என்னைத் தெரியவில்லையா?”

“உன் மனைவியின் அன்பு. இதுதான் ராணுவ வாழ்க்கை யாக்கும்?”

“உன்னை ஏசுநாதர் காப்பாற்றட்டும்”.

“போரிஸ் பெலாவ் எங்கிருக்கிறான்?”

“அவன் எந்தப் படையிலிருந்தான்?”

“நான்காவது என நினைக்கிறேன்”.

“அவன் எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவன்?”

“விஷென்ஸ்காயா பகுதி - ஜேடன் என்னும் இடம்”.

“அவனை எதற்காக விசாரிக்கிறாய்?” என்று இந்தத் தொடர்பில்லாப் பேச்சில் ஒரு மூன்றாவது குரல் குறுக்கிட்டது.

“அவனுக்கு ஒரு கடிதம் கொணர்ந்திருக்கிறேன். அதுதான் விஷயம்”.

“ரெய்பிரோடில் சில நாட்களுக்குமுன் அவன் கொல்லப் பட்டான்”.

“அப்படியா?”

“நான் கூறுவதை நம்பு. என் கண்ணால் கண்டேன். நெஞ்சிலே தோட்டா அடிபட்டது”.

“சோர்னாயா ரெக்காவிலிருந்து யாரேனும் இங்கிருக் கின்றனரா?”

“இல்லை. மேலே சொல்”.

படை தோட்டத்தில் அணிவகுத்து நின்றது. மற்ற கொஸாக்கியர்கள் குளிக்கச் சென்றனர். சிறிது நேரத்தில் புதிதாக

வந்தவர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டனர். கிரெகர் தன் சகோதரன் அருகில் வந்தான். கரையின் ஈரமான களிமண் சரிந்து நாற்றமடித்தது. கரையோரத்தின் நீர் பளிச்செனப் பச்சைநிறத் தோற்றமளித்தது. சட்டையின் மடிப்புகளிலிருந்த பேன்களைக் கொண்டுக்கொண்டிருந்த கிரெகர், தன் சகோதரனிடம் சொன்னான்:

“பியோட்ரா, நான் சக்தியிழந்து சலித்துவிட்டேன். நான் நடைப்பிணம். திரிகல்லில் சிக்கிக்கொண்டவனைப் போன்றிருக்கிறேன், நான். அவர்கள் என்னை நசுக்கி, வெளியே துப்பி விட்டார்கள்”. அவன் கரகரத்த குரலில் குறைகூறும் முறையில் பேசினான். அவன் நெற்றியிலிருந்து சுருக்கங்கள் இருப்பது தெரிந்தது. அப்பொழுதுதான் கவலையுடன் பியோட்ரா அதைக் கவனித்தான். கிரெகரின் இந்த முகத்தோற்றத்திலிருந்து அவன் எவ்வளவு தூரம் மற்றவர்களிடமிருந்து பிரிந்து மாறிவிட்டான் என்பது தெரிந்தது.

“என்ன சங்கதி?” என்று சட்டையைக் கழற்றிக்கொண்டே பியோட்ரா கேட்டான். கழற்றியதும் சூரிய வெப்பம் பட்டுப் பழுப்புநிறம் ஏறிய அவன் மார்பு தெரிந்தது.

“இதுதான் சங்கதி” என்று ஆரம்பித்தான் கிரெகர். மனக் கசப்பால் அவன் குரல் வலுத்தது. “நமக்குள் போராடுமாறு நம்மை அவர்கள் ஏவிவிடுகிறார்கள், ஒநாய்களை ஏவுவது போல. எங்கும் வெறுப்புமயம். நான் ஒரு மனிதனைக் கடிக்க நேர்ந்தால், அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடுமென்று நான் கருதுகிறேன்”.

“யாரையாவது கொல்ல வேண்டிய அவசியம் உனக்கு ஏற்பட்டதா?”

“ஆம்” என்று கூவிக்கொண்டு சட்டையைக் கசக்கி அதைக் கீழே எறிந்தான், கிரெகர். பிறகு தொண்டையில் வார்த்தை சிக்கிக் கொண்டதைப்போல் விரல்களால் தொண்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு, வேறுபக்கம் உற்றுப் பார்த்தான்.

“சொல்!” என்று பியோட்ரா கட்டளையிட்டான், தன் சகோதரன் கண்களைப் பார்க்காமல்.

“என் மனச்சாட்சி என்னைக் கொல்லுகிறது. என் ஈட்டியை ஒரு மனிதன் தேகத்தில் செலுத்தினேன்.... சுடு ரத்தத்தில்....

வேறுவிதமாக அதை செய்திருக்க முடியாது.... ஆனால் எதற்காக அவனை நான் வெட்டினேன்?”

“நல்லது?”

“நல்லது என்பதல்ல பிரச்சினை! நான் ஒரு மனிதனை வெட்டிச் சாய்த்தேன்; அந்தச் செயல் என் மனதை அரிக்கிறது, பன்றி! என் கனவில் அவன் தோன்றுகிறான், பன்றி! இதனால், நான் குற்றவாளியா?”

“இதற்கு நீ பழகவில்லை; இதுதான் கோளாறு. எல்லாம் சரியாகிவிடும்”.

“எங்கள் கம்பெனியுடன் நீயும் இருக்கப் போகிறாயா?” என்று கிரெகர் திடீரென்று கேட்டான்.

“இல்லை; நாங்கள் 27வது ரெஜிமென்ட்டுடன் சேர வேண்டும்”.

“எங்களுக்கு உதவிபுரிந்து விடுவிக்க வந்திருக்கிறாய் நீ என்று நான் நினைத்தேன்”.

“ஏதோ ஒரு காலாட் படையுடன் எங்கள் டிவிஷனைச் சேர்க்கப் போகின்றனர். அதில் சேர நாங்கள் சென்று கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் உங்கள் படையில் காலி இடம் விழுவதை நிரப்ப ஒரு கும்பல் இளைஞர்களை அழைத்து வந்திருக்கிறோம்”.

“நல்லது, நாம் குளிக்கலாம்”.

“கால்சட்டையை அவசரமாகக் கழற்றிவிட்டு ஏரியின் ஓரத்திற்குச் சென்றான், கிரெகர். கடைசியாக அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்தபொழுது இருந்ததைவிட அப்பொழுது கிரெகர் அதிக முதுமை எய்திவிட்டான் என்று பியோட்ரா கருதினான். எனினும் முதுகு கூனியிருந்தாலும் உடற்கட்டு தளரவில்லை. கையைத் தூக்கிக்கொண்டு அவன் தண்ணீரில் பாய்ந்தான். பெரிய அலை அவனை மறைத்தது. லாவகமாக தண்ணீரை விலக்கிக்கொண்டு, நிதானமாகத் தோள்களை அசைத்துக்கொண்டு, ஏரியின் மத்தியில் நீந்தும் கொஸாக்கியர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு அவன் நீந்தினான்.

தன் கழுத்தில் தொங்கிய பிரார்த்தனை பதித்த சிலுவையை பியோட்ரா மெதுவாகக் கழற்றினான். அதைத் துணிக்குள்ளே திணித்துவிட்டு, ஜாக்கிரதையாக நீரில் இறங்கி, நெஞ்சையும், தோள்களையும் நனைத்தான். பிறகு முனகிக்கொண்டு முன்னே தாவி, கிரெகரை நோக்கி நீந்தினான். அவர்கள் எதிர்க்கரையை நோக்கி நீந்தினர். அந்தக் கரை மணல் நிறைந்து புதர் மண்டிக் கிடந்தது. நீரில் மிதந்ததால், அவர்கள் தேகம் குளிர்ந்தது. கிரெகர் முந்தின எழுச்சியின்றி சற்று அடக்கமாகப் பேசினான்.

“என் சலிப்பினால் பேன் என்னைத் தின்றுவிட்டது!” என்றான் அவன். “இப்பொழுது நான் வீட்டில் இருந்தால்! எனக்குச் சிறகு இருப்பதைப்போல் நான் பறப்பேன். ஒரு தரம் எட்டிப் பார்த்தால்! அவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள்?”

“நடாலியா நம்முடன் வசிக்கிறாள்”.

“அப்பாவும் அம்மாவும் எப்படி இருக்கிறார்கள்?”

“சௌக்கியமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் நடாலியா இன்னும் உனக்காகக் காத்திருக்கிறாள். நீ அவளிடம் திரும்பி வருவாய் என்று அவள் இன்னும் நம்புகிறாள்”.

கிரெகர் சினுங்கினான்; மௌனமாக நீரை வெளியில் துப்பினான்.

“உன் கடிதங்களில் அவளைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை எழுதுவதுதானே. அந்தப் பெண் உனக்காகத்தான் வாழுகிறாள்”.

“அறுந்த கயிறை அவள் இன்னும் ஒட்டுப்போட விரும்புகிறாளா என்ன?”

“நல்லது, நம்பிக்கையிலேயே அவள் உயிர் வாழ்கிறாள். அவள் உத்தமமான பெண். கண்டிப்பானவள்கூட. தன்னுடன் சல்லாபம் செய்ய அவள் யாரையும் அனுமதிக்க மாட்டாள்!”

“அவள் ஒரு கணவனை அடைய வேண்டும்”.

“நூதனமான பேச்சு, இது!”

“இதில் நூதனம் ஒன்றுமில்லை. அவ்வாறுதான் நடக்க வேண்டும்”.

“இது உன் விவகாரம். நான் தலையிட மாட்டேன்”.

“துனியா எப்படி இருக்கிறாள்?”

“அவள் மங்கையாகிவிட்டாள், சகோதரா! இந்த வருடம் அவள் வளர்ந்துவிட்டாள். இப்பொழுது நீ கண்டால், அவளை உனக்கு அடையாளம் தெரியாது”.

“அப்படியா!” என்று ஆச்சரியத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் கிரெகர் கேட்டான்.

“கடவுள் சாட்சியான உண்மை! அடுத்தபடியாக அவள் திருமணம் நடக்கும்; அப்பொழுது நமது மீசைகூட வோட்காவைத் தொடாது. நாம் கொல்லப்பட்டுவிடுவோம், அவர்கள் நாசமாய்ப்போக!”

“இதைவிடச் சலபமான முடிவு இருக்க முடியாது!”

சூரியன் நிதானமான் ஒளியிலே, அவர்கள் மணலில் அருகருகே படுத்தனர்.

நிந்தித்துக்கொண்டு மிஷா கோஷிவாய் அவர்களைத் தாண்டிச் சென்றான். “கிரிஷா, வா. நீரில் குதி” என்றான் அவன்.

“இல்லை! நான் ஓய்வுகொள்கிறேன்” என்று பதிலளித்தான் கிரெகர்.

மணலில் ஒரு வெட்டுக்கிளியை புதைத்துவிட்டு, கிரெகர் கேட்டான்:

“அக்ஸீனியாவைப்பற்றி ஏதாவது கேள்விப்பட்டாயா?”

“யுத்தம் பிரகடனப்படுத்துமுன் அவளைக் கிராமத்தில் கண்டேன்”.

“எதற்காகக் கிராமத்திற்கு வந்தாள்?”

“தன் கணவனிடமிருந்து தன் பொருள்களைப் பெற வந்தாள்”.

கிரெகர் இருமிக்கொண்டு வெட்டுக்கிளியை வேகமாகப் புதைத்தான்.

“நீ அவளிடம் பேசினாயா?”

“அவனைப் பகல்பொழுது பார்த்தேன். அவன் நன்றாகவும், குதூகலமாகவும் காணப்பட்டான். ஜமீனில் அவன் சிரமமின்றி வாழுவதாகத் தோன்றுகிறது”.

“ஸ்டெபான் எப்படி இருக்கிறான்?”

“அவளுக்குச் சில பொருள்கள் கொடுத்தான். அவன் கண்ணியமாக நடந்துகொண்டான். ஆனால் நீ விழிப்புடன் இரு! குடிபோதையிலிருக்கும்பொழுது, முதல் போரிலேயே உன்மீது குண்டைப் பாய்ச்கவதாக அவன் சபதம் செய்கிறானாம். அவன் உன்னை மன்னிக்க மாட்டான்”.

“எனக்குத் தெரியும்”.

“நான் புதிய குதிரை வாங்கினேன்”. பியோட்ரா பேச்சை மாற்றினான்.

“காளை மாடுகளை விற்றாயா?”

“நூற்றுஎண்பது ரூபிள்களுக்கு. குதிரை விலை நூற்று ஐம்பது. மட்டமானதல்ல”.

“தானியம் எப்படி இருக்கிறது?”

“நன்றாக இருக்கிறது. அறுவடை செய்யுமுன் எங்களை அழைத்துவிட்டார்கள்”.

அவர்கள் குடும்ப விவகாரங்களைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்ததும், உணர்ச்சி வேகம் தணிந்தது. பியோட்ரா வெளியிட்ட குடும்பத்தகவல்களைக் கிரெகர் ஆவலுடன் பருகினான். சிறிதுநேரம் அவன் எளிய, சுறுசுறுப்புடைய தன்னிஷ்டம்போல் நடந்துகொள்ளும் சிறுவனான மீண்டும் வாழ்ந்தான்.

“வா, மீண்டும் நீரில் குதித்து நீந்திவிட்டு மாற்றுடை அணிந்துகொள்ளலாம்” என்று பியோட்ரா யோசனை கூறினான், தன் ஈரமான வயிற்றில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த மணல்களை அகற்றியவாறே. அவன் முதுகும் கைகளும் வாத்துச்சதை தடவிய மாதிரி இருந்தது:

கொஸாக்கியர்களுடன் அவர்கள் தோட்டத்திற்குத் திரும்பினர். பழத்தோட்டத்தின் வேலிக்கு அருகில் அவர்கள்

ஸ்டெபான் அஸ்டாகாவைச் சந்தித்தனர். நடக்கும்பொழுதே தலையைச் சீவிக்கொண்டு, தொப்பிக்குள்ளே ரோமத்தைத் திணித்துக்கொண்டு, அவன் நடந்தான். கிரெகரை அணுகி அவன் சொன்னான்:

“வா, நண்பா!”

“வா!” சிறிது கலக்கத்துடனும், குற்றம்செய்தவன்போல் நின்றான் கிரெகர்.

“நீ என்னை மறந்துவிடவில்லையே; மறந்துவிட்டாயா?”

“ஏறக்குறைய”.

“ஆனால் நான் உன்னை மறக்கவில்லை!” கேலிப் புன்னகை புரிந்துகொண்டு, ஸ்டெபான் அப்பால் சென்றான். தனக்கு முன்னால் செல்லும் ஒரு கார்ப்பொரலின் தோள்மீது கை போட்டுக்கொண்டு.

கிரெகரின் படையைப் போர்முனைக்கு அனுப்புமாறு சூரியன் அஸ்தமித்த பிறகு தலைமைக் காரியாலயத்திலிருந்து டெலிபோன் மூலம் தகவல் வந்தது. பதினைந்து நிமிடங்களில் படை புறப்பட்டது, பாடிக்கொண்டு, எதிரியின் குதிரைப் படை ஏற்படுத்திய பிளவை ஈடுகட்டுவதற்காக அந்தப் படை புறப்பட்டது.

இருவரும் விடைபெற்றபொழுது மடிக்கப்பட்ட ஒரு காகிதத்தை தன் சகோதரன் கையில் திணித்தான் பியோட்ரா.

“இது என்ன?” என்று கேட்டான் கிரெகர்.

“உனக்காக ஒரு பிரார்த்தனையை எழுதியிருக்கிறேன். இதைக் கொண்டு போ...”

“இதனால் நன்மையுண்டா?”

“சிரிக்காதே, கிரெகர்!”

“நான் சிரிக்கவில்லை”.

“நல்லது; போய் வா, சகோதரா! போர்முனையில் மற்றவர் களுக்கு முன்னே பாய்ந்து செல்லாதே. துடுக்கானவர்கள்மீது மரணத்திற்குப் பிரேமை! உன்னைக் கவனித்துக்கொள்!” என்று பியோட்ரா உரத்த குரலில் சொன்னான்.

“பின்னர் பிரார்த்தனை எதற்காக?”

பியோட்ரா கையை வீசினான்.

எந்தவிதமான முன்ஜாக்கிரதையுமின்றி; படை சிறிது காலம் சென்றது. பிறகு கூடுமானவரை சந்தடி செய்யாதிருக்கு மாறும், சிகரெட்டுகளை அணைத்துவிடுமாறும் படைத் தலைவன் கட்டளையிட்டான். தூரத்திலிருந்த கானகத்திற்கு மேலே இளம்சிவப்புக் கை நிறமுள்ள ராக்கெட்டுகள் பறந்தன.

11

ஒரு சிறிய பழுப்புநிற மொராக்கோ குறிப்புப் புத்தகம். அதன் மூலைகள் காய்ந்து கருங்கியிருந்தன. அது வெகு நாட்களுக்கு வெளியில் எடுக்கப்படாமல் அதற்குரியவனின் பைக்குள் இருந்திருக்க வேண்டும். அதன் பக்கங்களில் எல்லாம் சாய்ந்தவாறு எழுதப்பட்ட குறிப்புகள் நிரம்ப இருந்தன.

...சில காலமாகவே என் கருத்துக்களை எழுத்தில் பதிவு செய்வதன் அவசியத்தை நான் உணர்ந்து வந்தேன். கல்லூரிகளில் வைத்துக்கொள்வார்களே அம்மாதிரிக் குறிப்புப் புத்தகம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என நான் விரும்பி வந்தேன். முதலிலே அவளைப்பற்றி. பிப்ரவரி மாதம் (தேதி ஞாபகமில்லை) அவளுடைய அண்டை வீட்டுக்காரன் மூலம் அவளுடன் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. அந்த அண்டை வீட்டுக்காரன் ஒரு மாணவன். அவன் பெயர் போயார்ஷ்கின். அவர்களை ஒரு சினிமா கொட்டகைக்கு வெளியில் சந்தித்தேன். போயார்ஷ்கின் அவளை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கையில் கூறினான்: “விஷென்ஸ்காயா பகுதியிலிருந்து வருகிறாள் லிஸா. அவளுடன் அன்பாகப் பழகு, டிமோபி. அவள் மிக நல்ல பெண்”. அச்சமயம் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் ஏதோ சொல்லிவிட்டு வியர்த்திருந்த மென்மையான அவளது கரத்தைப் பற்றியது எனக்கு ஞாபக மிருக்கிறது. இதுதான் எலிஸவேட்டா மோகோவைச் சந்தித்த வரலாறு. உடனே அவள் கற்பழிக்கப் பட்டவள் என்பதை உணர்ந்தேன். அவள் மாதிரிப் பெண்களின் கண்களிலிருந்தே பல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். அவளைப் பார்த்ததும் என் மனதில் பதிந்த கருத்து அவளைப் பற்றி நல்லது சொல்லும்படியாக இல்லை என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளத்

தான் வேண்டும். அதற்குக் காரணம் அவளது கவர்ச்சியற்ற கரங்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவள் மாதிரி கையில் அவ்வளவு வியர்வை கொட்டிய பெண்ணை நான் பார்த்த தில்லை. அப்புறம் அவளது கண்கள். அவை மிகவும் அழகாக இருந்தன. கண்களில் ஒரு அலாதி பளபளப்பு; எனினும் அதனால் மனதில் அதிருப்திதான் ஏற்பட்டது.

நீண்டகால நண்பன் வாஸியா. வேண்டுமென்றே இந்தக் குறிப்பின் நடையில் மெருகேற்றுகிறேன். சிலசமயம் கற்பனைக்கும் இடமளிக்கின்றன. ஏனெனில் இந்தக் குறிப்பை ஸெமிபாலாடின்கில் நீ இருக்கையிலே உனக்கு வந்து சேரும்படி அனுப்ப விரும்புகிறேன். (எலிஸவேட்டா மோகோவுடன் எனது தொடர்பு தொடங்கி முடிந்ததும் அனுப்ப விரும்புகிறேன். இப்படி நான் சொல்வது உனக்கு வேடிக்கையாயிருக்கும்). இந்தக் குறிப்பின் மூலம் இந்த விவகாரம் சம்பந்தமாக நிகழ்ந்தவைகளை நீ தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது என் ஆவல். சம்பவங்களைக் காலக்கிரமமாக விவரிக்கிறேன். நான் ஏற்கெனவே கூறியபடி நான் அவளுக்கு அறிமுகமானேன். நாங்கள் மூவரும் உணர்ச்சியூட்டும் மட்டமான சினிமாப்படம் பார்க்கச் சென்றோம். போயார்ஷ்கின் மௌனமாயிருந்தான். (அவனுக்குப் பல் வலியாம்). ஆகையால் அவளுடன் பேச்சைத் தொடர்வது கடினமாயிருந்தது. நாங்கள் மூவரும் ஒரே பகுதியிலிருந்துதான் வந்தோம் என்பது வெளிப்பட்டது. அதாவது அக்கம்பக்கத்து மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனால் எங்கள் பழைய நினைவுகளைப் பரிமாறிக்கொண்ட பின் - அதாவது எங்களது சமவெளியின் இயற்கை அழகு, முதலியவற்றைப்பற்றிப் பேசிய பின் - எங்கள் பேச்சு பிசுபிசுத்தது; வேறுவழியின்றி நான் மௌனமாயிருக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் சம்பாஷணை சாரமற்றதையும் எவ்வித அதிருப்தியும் காட்டாமல் அவள் பொறுத்துக் கொண்டாள். வைத்தியக் கல்லூரியில் இரண்டாவது ஆண்டு படிக்கிறாள் என்றும், அவள் ஒரு வர்த்தகக் குடியில் பிறந்தவள் என்றும், தேயிலை நிரம்பப் போட்ட தேநீரும் நாசித்தாளும் அவளுக்குப் பிடித்தவை எனவும் அவளுடைய பேச்சிலிருந்து தெரிந்துகொண்டேன். ஒரு அழகிய கண்கள் உள்ள பெண்ணுடன் நெருங்கிப் பழக இந்தத் தகவல்கள் போதாது என்பதே நீ புரிந்துகொள்வாய். அவளை டிராம் வண்டியில் வழியனுப்பி விட்டு வருகையில் தன் வீட்டிற்கு வரும்படி அவள் அழைத்தாள். அவளுடைய விலாசத்தைக் குறித்துக்கொண்டேன். அவளை ஏப்ரல் 28-ஆம் தேதி பார்க்கலாமென்றிருக்கிறேன்.

ஏப்ரல் - 29

அவளை இன்று பார்த்தேன். எனக்கு அல்வாவும் தேநீரும் அளித்தாள். பார்க்கப் போனால் இவளிடம் ஏதோ வசீகரம் இருக்கிறது. நறுக்கான பேச்சு, சுமாரான புத்திசாலித்தனம். அரிஸ்ப்ஷேவின் 'உன் இஷ்டம்போல் நட' என்னும் கொள்கை அவளை ஆட்கொண்டுவிட்டது. எட்ட இருந்து பார்த்தாலே அவளுடைய இந்தப் போக்கு புரிந்துவிடும். வீட்டிற்குத் தாமதித்துத் திரும்பினேன். சிகரெட்டு சுருட்டிக்கொண்டு அவள் சம்பந்தமில்லாத பல விஷயங்களைப்பற்றிச் சிந்தித்தேன். குறிப்பாகப் பணத்தைப்பற்றி யோசித்தேன். என் கால்சட்டை மோசமான நிலையிலிருந்தது. ஆனால் என்னிடம் 'முதல்' இல்லை. மொத்தத்தில் என் நிலை மிக மோசமாக இருக்கிறது.

மே - 1

இன்று ஒரு முக்கியமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. ஸொகோல்னிகி பூங்காவில் தீமையற்ற முறையில் பொழுது போக்கிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு சம்பவத்தில் நாங்கள் சம்பந்தப்பட்டுவிட்டோம். போலீசாரும், சுமார் இருபது கொஸாக்கியர்களும் ஒரு தொழிலாளர் மேதினக் கூட்டத்தைக் கலைத்துக்கொண்டிருந்தனர். குடிபோதையிலிருந்த ஒருவன் ஒரு தடியினால் ஒரு கொஸாக்கியனின் குதிரையை அடித்து விட்டான். அதற்குப் பதிலளிக்கும் முறையில் கொஸாக்கியன் அந்த ஆளைச் சாட்டையால் அடித்தான். மிக உன்னதமான உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு அந்தக் கலவரத்தில் குறுக்கிடப் போனேன்; அந்த கொஸாக்கியனைச் சோம்பேறி, போக்கிரி என, பலவகை வசைமாரி பொழிந்தேன். அவன் தனது சாட்டையால் என்னை அடிக்க வந்தான். ஆனால் நான் உறுதியாக அவனிடம் நான் காமென்ஸ்காயா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும், எங்கு வேண்டுமானாலும் அவன் மண்டையை நான் பிளந்துவிடுவேன் என்று கூறினேன். அந்தக் கொஸாக்கியன் நல்ல சுபாவமுடையவனாகயிருந்தான். மேலும் அவன் இளைஞன். கோபமடைவதற்கேற்ப படையில் அவன் சேர்ந்து நீண்டகாலமாகவில்லை. தான் உள்பட போர்ஸ்காயா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும் தனது முஷ்டியைப் பயனுள்ள முறையில் உபயோகிக்கத் தெரிந்தவன் என்றும் கூறினான். அமைதியாக நாங்கள் இருவரும் பிரிந்தோம். அவன் என்னைத் தாக்கி இருந்தால் சண்டை ஏற்பட்டிருக்கும். என் உடலுக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கும். நான் குறுக்கிட்டதன்

காரணம் அச்சமயம் அங்கு லிஸா இருந்ததுதான். அவள் இருக்கையில் நான் ஏதாவது சாகசச் செயல்புரிய வேண்டும். ஆவல் என்னை ஆட்கொள்கிறது. உடனே நான் போர்வீரன் போலவும், என் தலைத் தொப்பிக்குக்கீழ் ஒரு சிவப்புச் சீப்பு முளைத்தெழுவது மாதிரி கற்பனை செய்துகொள்கிறேன். எனக்கு என்னமோ நேர்ந்து வருகிறது!

மே - 3

என்னுடைய தற்போதைய மனநிலையில் குடித்துப் போதையடைவதைத் தவிர வேறுவழி இல்லை. எல்லாவற்றையும்விட என் கையில் பணம் இல்லை. என் கால்சட்டை எந்த இடத்தை மூடவேண்டுமோ அங்கு கிழிந்திருக்கிறது. கிழிந்த என் ஆசனவாய் டான் நதிக்கரையில் காணும் கனிந்த முலாம்பழம் மாதிரி காட்சியளிக்கிறது. தையல் விட்டுப்போகாமல் இருக்கும் என்று கூறுவதற்கில்லை. அதைவிட முலாம்பழத்தையே தைத்து விடலாம். வொலோட்கா ஸ்டிரெஸ்ஸென்வ் இந்தப் பக்கம் வந்திருக்கிறார். நாளைக்கு சொற்பொழிவு கேட்கப் போகிறேன்.

மே - 7

தந்தையிடமிருந்து பணம். மனத்தாங்கல் நிறைந்த கடிதம். ஆனால் அதைப்பற்றி நான் அவமானமடையவில்லை. தனது மகனின் அறவுணர்ச்சி மங்கிக் குலைந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பதைத் தந்தை அறிந்தால்தானென்ன?..... ஒரு கால்சட்டை வாங்கிவிட்டேன். எனது புதிய கழுத்துப்பட்டை மோட்டார் ஓட்டிகளைக்கூடக் கவர்கிறது. சிறந்த சவரக்கடையில் நன்கு சவரம் செய்துகொண்டு நான் வெளியேறுகையில், துணிக் கடைக்காரர் உதவியாளன்போல் சிங்காரமாகத் தோற்ற மளித்தேன். பெருவழித்துறைக் கோடியில் என்னைப் பார்த்து ஒரு போலீஸ்காரன் புன்முறுவல் பூத்தான்; அந்தப் பழங்காலப் போக்கிரி, கடந்தகால சம்பவங்கள் கழிந்துபோனவைதான். ஒரு டிராம் வண்டி ஜன்னல் வழியாக அகஸ்மாத்தாக லிஸாவைக் கண்டேன். அவள் தன் கையுறையை வீசிவிட்டு, முறுவலித்தாள். இதுபற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?

மே - 8

“எல்லா வயதினரிடமும் காதல் செலுத்துவது பணிவதற்கொப்பாகும்.....” டாடியானாவின் கணவன் வாயைப் பிளந்து கொண்டு என்னை துப்பாக்கியால் கடுவதுபோல் பார்ப்பது

இன்னமும் என் மனக்கண்முன் நிற்கிறது. காலரியில் நான் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்திலிருந்து அவள் வாயில் துப்ப வேண்டும் என அடங்கா ஆவல் ஏற்படுகிறது. முதலில் எழுதிய வாக்கியத்தை அதுவும் “பணிவதற்கு” என்னும் வார்த்தையைப் பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் என் வாய் கொட்டாவிவிட விரும்புகிறது. இது ஒருநரம்புக் கோளாறாயிருக்கலாம்..

ஆனால் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் என்னவெனில், என் வயதில் நான் காதல் கொண்டிருப்பதுதான். இதை எழுதுகையில் என் முடி சிலிரிக்கிறது..... எனினும் நான் லிஸாவைப் போய்ப் பார்த்தேன். அடுக்குமொழிகளில் நீண்ட பூர்வ பீடிகையுடன் தொடங்கினேன். நான் சொல்வதை அவள் புரிந்துகொள்ளாதது போல் பாவனை செய்தாள். பேச்சை மாற்ற முயன்றாள். நான் காதல்புரியப் போதிய வயதாகவில்லையா? நாசமாய்ப்போன என் புதிய உடை எல்லாவற்றையும் குழப்பிவிட்டது. என்னை நானே கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொள்கையில் என்னைக் கண்டு யாரும் மயங்கிப் போகாமலிருக்க முடியாது எனத் தோன்றுகிறது. இதுதான் சரியான வயது என நான் எண்ணுகிறேன். எல்லா விதத்திலும் நேர்மையாக நடந்துகொண்டால் வெற்றி நிச்சயம் என்பது என் நம்பிக்கை. இப்போது என் காதலைத் தெரிவிக்க வில்லையென்றால் இரண்டு மாதகாலம் ஆனால் காலம் கடந்து விடும். அதற்குள் என் கால்சட்டை நைந்துவிடும். அந்த நிலையில் என் காதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ள முடியாது. இதை நான் எழுதுகையில் தற்பெருமை உணர்ச்சி பெருகுகிறது. என்னிடம் தான் நமது காலத்துச் சிறந்த தலைவர்களின் சிறந்த குணங்கள் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்றன. என்னிடம் மென்மையான ஆனால் ஆவேசம் நிறைந்த உணர்ச்சியும், உறுதியான பகுத்தறிவும் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்றன. எல்லா ருஷ்ய நற்பண்புகளும் சேர்ந்த தனிக்கதம்பம் மட்டுமல்ல, இன்னும் புகழ்தற்குரிய பிற நற்குணங்களும் படைத்தவன் நான்.

அவளுடன் அறிமுகம் ஆனதற்குமேல் என் காதலில் எவ்வித முன்னேற்றமும் அடையவில்லை. நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவளுடைய வீட்டுக்காரி குறுக்கிட்டாள். அவள் லிஸாவை ரேழிக்கு அழைத்து, பணம் கடன் கேட்டாள். அவளிடம் பணம் இருந்தும் இல்லையென்று மறுத்துவிட்டாள். அவளிடம் பணம் இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் பணம் இல்லை என்பதை அந்த வீட்டுக்காரி நம்பும்படி நடித்தாள். இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு காதலைப்பற்றி அவளுடன் பேச நான் விரும்பவில்லை.

மே - 13

நான் நன்றாக இருக்கிறேன். உண்மையாகக் காதலிக்கிறேன். அதைப்பற்றிச் சந்தேகம் இல்லை. எல்லாம் எனக்கு அப்படித் தான் சொல்லுகின்றன. நாளை அவளிடம் கூறுகிறேன். நான் செய்யவேண்டியதை இதுவரை செய்யவில்லை.

மே - 14

எதிர்பாராத விதத்தில் அந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. இதமான வெப்பகால மழை. மெகொவாயாவை ஒட்டி நடந்துகொண்டிருந்தோம். காற்று நடைபாதைமீது மழைத்துளிகளை அள்ளி வீசிற்று. நான் பேசினேன். சிந்தனை செய்ததுபோல் தலையைத் தொங்க விட்டுக்கொண்டு அவள் மௌனமாயிருந்தாள். சிறு மழைத் துளி அவள் தலைத் தொப்பியிலிருந்து விழுந்து அவள் கன்னத்தை நனைத்தது. அவள் அழகாயிருந்தாள். எங்களுக்குள் நடந்த சம்பாஷணையை இங்கே எழுதுகிறேன்:

“எலிஸவேட்டா வெர்ஜீயேவ்னா! என் உணர்ச்சியை உனக்குத் தெரிவித்துவிட்டேன். இனி நீதான் பதிலளிக்க வேண்டும்”.

“உன் உணர்ச்சி மனப்பூர்வமானதா என்று சந்தேகமாயிருக்கிறது”.

நான் அசடுவழிய என் தோளைக் குலுக்கினேன். உணர்ச்சியின்றி “நான் சொல்வது உண்மை என ஆணையிடுகிறேன்” என்று கூறினேன்.

அவள் சொன்னான்: “இங்கே பார். ஆசிரியர் டர்ஜனேவின் கதைகளில் வரும் பாத்திரம் மாதிரி நீ பேசுகிறாய். சற்று எளிய முறையில் பேச முடியாதா?”

“உன்னிடம் காதல் கொண்டுள்ளேன். இதைவிட எளிய முறையில் எப்படிப் பேச முடியும்?”

“அப்புறம் என்ன?”

“இனி நீதான் சொல்லவேண்டும்”.

“நானும் உன்னிடம் காதல்கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லச் சொல்லுகிறாயா?”

“நீ ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன்”.

“இதோ பார் டிமோபீ ஐவானோவிச்..... என் எண்ணத்தை எப்படி வெளியிடுவது? ஓரளவு உன்னை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது... நீ மிகவும் உயரமாயிருக்கிறாய்”.

“நான் மேலும் உயரமாவேன்”.

“ஆனால் நான் அதிகமாகப் பழகவில்லையே”.

“இன்னும் பத்து ஆண்டுகளில் ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்துகொள்வோம்”.

தனது நனைந்த கன்னங்களை, பளபளத்த கையால் அவள் துடைத்துக்கொண்டாள். பிறகு பேசினாள்: “அப்படியானால் சரி, நாமிருவரும் கூடி வாழலாம். காலம் நமது நிலையை விளக்கும். ஆனால் இதற்குமுன் ஒருவனுடன் கொண்ட உறவை ரத்து செய்ய நீ அவகாசம் கொடுக்க வேண்டும்”.

“யார் அவன்?” என நான் விசாரித்தேன்.

“உனக்கு அவனைத் தெரியாது. அவன் ஒரு வைத்தியன். பெண் வியாதிகளுக்கு வைத்தியம் செய்பவன்”.

“நீ எப்பொழுது அவனிடமிருந்து விடுதலை பெறுவாய்?”

“வெள்ளிக்கிழமைக்குள் என எதிர்பார்க்கிறேன்”.

“நாம் இருவரும் கூடி வாழலாமா? ஒரே வீட்டில்”.

“அதுதான் சௌகரியமாயிருக்கும் என எண்ணுகிறேன். நீ நான் இருக்கும் வீட்டிற்கு வந்துவிடு”.

“ஏன்?”

“என் அறை சௌகரியமானது. அது சுத்தமாகவும் இருக்கும். என் வீட்டுக்காரியும் நல்லவள்”.

97488

நான் எவ்வித ஆட்சேபனையும் செய்யவில்லை. டவர்ஸ்காயா மூலையில் நாங்கள் பிரிந்தோம். அந்தப் பக்கத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த மாது வியப்படையும் முறையில், நாங்கள் பரஸ்பரம் முத்தமிட்டுக்கொண்டோம்.

எதிர்காலம் எப்படி இருக்குமோ யார் கண்டது?

மே - 22

தேனொழுக வாழ்க்கை நடக்கிறது. தேன்போன்ற என் வாழ்க்கையில் இன்று சிறு மேகம் சூழ்ந்தது. நான் என் உள்ளுடையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று லிஸா கூறினாள். என் உள்ளுடை மோசமாயிருந்தது என்பது உண்மை. ஆனால் பணம். பணத்திற்கெங்கு போவது?... என் பணத்தைத் தான் செலவிட்டுவந்தோம். மிச்சம் அதிகமாக இல்லை. இனி வேலை தேட வேண்டியதுதான்.

மே - 24

புதிய உள்ளுடை வாங்குவதென இன்று முடிவு செய்தேன். ஆனால் எதிர்பாராத செலவுக்குள்ளாகிவிட்டாள் லிஸா. சிறந்த உணவுவிடுதியில் உணவுகொள்ள வேண்டும் என்கிற பேரார்வம் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. மேலும் பட்டுக்காலுறை தனக்கு வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்றாள். என்ன செய்வதென விளங்கவில்லை. நான் உள்ளுடை வாங்கவில்லை!

மே - 27

அவள் சுரண்டி வருகிறாள். சூரியகாந்தித் தண்டு மாதிரி இளைத்துவிட்டேன்; அவள் பெண்ணல்ல. கொழுந்து விட்டெரியும் தீ!

ஜூன் - 2

இன்று காலை ஒன்பது மணிக்கு விழித்துக்கொண்டோம். கட்டைவிரலை முறுக்கிக்கொள்ளும் எனது கெட்ட வழக்கம் விபரீத விளைவுகளில் முடிந்தது. படுக்கையுறைகளை அகற்றி விட்டு நீண்டநேரம் எனது காலை அவள் சோதனை செய்தாள். அவளுடைய சோதனையின் முடிவுகளைப் பின்வருமாறு தெரிவித்தாள்:

“குதிரையின் குளம்பு மாதிரி இருக்கிறது உன் கால். அதை விட மோசம் கட்டைவிரல்களில் ரோமம்”. ஆவேசம் நிறைந்த சலிப்புடன் அவள் தன் தோள்களைக் குலுக்கிக்கொண்டு, படுக்கைத் துணிகளில் தலை தலையைப் புதைத்துக்கொண்டு, சுவர்பக்கம் அவள் திரும்பிக்கொண்டாள்.

என் மனம் குழம்பியது. அவள் பார்வையிலிருந்து என் கால்களை மறைத்துக்கொண்டு அவள் தோளைத் தொட்டேன்.

“லிஸா!”

“என்னைத் தனியே விட்டுவிடு!”

“லிஸா. இது நன்றாக இல்லை. என் கால் உருவை நான் மாற்றிக்கொள்ள முடியாது. அவைகள் கடையில் வாங்கியவை அல்ல என்பதை நீ அறிவாய். ரோமம் முளைத்திருப்பதைப் பற்றிப் பேசுவதெனில் உடலில் உரோமம் எங்கு முளைக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. அது எங்கும் முளைக்கும். நீ ஒரு வைத்தியக் கல்லூரியில் படிப்பவன். இயற்கை விதிகளை நீ நன்கறிவாய்”.

அவள் திரும்பிக்கொண்டாள். அவள் கண் பளிச்சிட்டது.

“எப்படியாவது மயிரழிக்கும் குரணம் வாங்கு. உன் கால் பிணநாற்றம் அடிக்கிறது”.

மிகவும் நிதானித்து அவள் கை எப்பொழுதும் வியர்வையால் நனைந்திருக்கிறது என்று கூறினேன். அவள் பதில் கூறவில்லை. உயர்ந்த உவமை கூறுவதென்றால் என் ஆன்மாவைக் கருமேகம் சூழ்ந்துகொண்டது என்றுதான் கூறவேண்டும்...

ஜூன் - 4

இன்று மாஸ்க்வா நதியில் நாங்கள் படகுசவாரி சென்றோம். டான் நதிக்கு கிராமங்கள் பற்றிய நினைவு வந்தது. லிஸாவின் நடத்தை அவளுக்குப் பெருமையளிப்பதாக இல்லை. என்னைப் பற்றித் துடுக்குத்தனமாகவும் இழிவாகவும் பேசுகிறாள். சில சமயம் அவள் பேச்சு முரட்டுத்தனமாகவும் இருக்கிறது. அவள் மாதிரியே திருப்பிக் கொடுத்தால் எங்கள் உறவு அறுபட்டுப் போய்விடும். இந்த முடிவை நான் விரும்பவில்லை. எவ்வளவோ சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தும் அவளிடம் எனக்குப் பாசம் அதிகரித்து வருகிறது. அவள் செல்லம் கொடுத்துக் கெட்டுப்போனவள். அவளது குணத்தை மாற்றத் தகுந்த சக்தி எனக்கு இல்லையென அஞ்சுகிறேன். ஆசைக்கு உகந்த ஆனால் கெட்டுப்போன சிறு பெண் அவள். எனக்கு அனுபவமில்லாத பல விஷயங்களை அவள் அனுபவித்திருக்கிறாள் என்றும் தெரிகிறது. நாங்கள் வீட்டிற்குத் திரும்புகையில் அவள் என்னை ஒரு மருந்துக் கடைக்குப் பலவந்தமாக அழைத்துச் சென்றாள். முகத்தில் புன்முறுவல் தவழ, முகப்பூச்சுப் பொடியும் மற்றும் கவைக்குதவாத பல சாமான்களும் அவள் வாங்கினாள், “இந்த மாலைத் தடவினால் தூர்நாற்றம் அடங்கும்” என்று சொன்னாள்.

நான் தைரியமாக வணங்கினேன். நன்றி சொன்னேன்.

அசட்டுத்தனமான பேச்சு. ஆனால் இதை எப்படி தவிர்க்க முடியும்?

ஜான் - 7

அவளுக்கு அறிவு மிக மிகக்குறைவு. ஆனால் பிற விஷயங்கள் யாவும் அவளுக்குத் தெரியும்.

ஒவ்வொரு இரவும் படுக்கைக்குப் போகுமுன் என் கால்களைச் சுடுதண்ணீரில் கழுவி அவைமீது யூ.டி.கோலன் ஊற்றி அதன்மீது வெறுக்கத்தக்க பவுடர்கள் தடவுகிறாள்.

ஜான் - 16

ஒவ்வொரு நாளும் அவள் போக்கு சகிக்க முடியாததாகிக் கொண்டு வருகிறது. நேற்று மயக்கம் போடும் நரம்பு வியாதியால் தாக்குண்டாள். இம்மாதிரி பெண்ணுடன் கூடி வாழ்வது வெகு கடினம்.

ஜான் - 18

எங்களுக்குள் எவ்வித ஒருமைப்பாடும் இல்லை. நாங்கள் இருவரும் ஒரே பாஷை பேசுபவர்களமல்ல.

இன்று காலை ரொட்டிக் கடைக்குச் செல்லுமுன் அவள் என் பையைத் தடவினாள். அங்கே இந்தக் குறிப்புப் புத்தகம் இருந்தது. அதை அவள் பார்த்தாள்.

“இது என்ன? இதை எதற்காக வைத்திருக்கிறாய்?”

எனக்குக் கோபம் பொங்கி வந்தது. அதைத் திறந்து அவள் பார்த்தாள். “சும்மா கணக்குப் போட” என இயல்பான முறையில் நான் பதிலளித்தது எனக்கே ஆச்சரியமாயிருந்தது.

அலட்சியமாக அதை மீண்டும் என் பைக்குள் திணித்தாள். பிறகு வெளியே சென்றாள்; இம்மாதிரி நேருக்கு நேர் பார்த்து ஒருவரைப்பற்றி நாம் கொள்ளும் அபிப்பிராயத்திற்கு மதிப்பு இருக்கவேண்டுமென்றால் அதைப்பற்றிச் சம்பந்தப்பட்டவர் களுக்கு ஏதும் தெரியாமலிருக்க வேண்டும்.

இவைகள் என் நண்பன் வாஸியாவுக்கு ஒரு பொழுது போக்காக இருக்கும்.

ஜூன் - 21

லிஸாபற்றி எனக்கு வியப்பே ஏற்படுகிறது. இவ்வளவு நெறி கெட்டவளாக மாறுவதற்கு அவளுக்குப் பொழுது ஏது? இவள் இம்மாதிரி மாறுதலடைய அவளை வளர்த்த குடும்பத்தினர் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்? இம்மாதிரிக் கேள்விகள் என் ஆவலைத் தூண்டுகின்றன. அவள் அசாதாரண அழகுபடைத்தவளாயிருக்கிறாள். அவள் உருவம் லட்சணங்கள் நிறைந்ததாயிருக்க வேண்டுமென்பதில் அவள் மிகுந்த அக்கறை செலுத்துகிறாள். இது வெறும் சுயபூஜைக் கொள்கை தவிர வேறல்ல. அவளோடு மனம்விட்டுப் பேச நான் பன்முறை முயன்றிருக்கிறேன். கடவுள் நம்பிக்கையுள்ளவனை, கடவுள் இல்லை என்று நம்பும்படி செய்துவிடலாம். ஆனால் லிஸாவுக்குப் புத்தி புகட்டமுடியாது.

இவளுடன் கூடி வாழ்வது முடியாது என்றாகிவிட்டது; அதை விரும்புவதும் அசட்டுத்தனம். எனினும் அவளுடைய உறவை அறுத்துக்கொள்ளத் தயங்குகிறேன். என்னதான் நடந்தாலும் அவளை எனக்குப் பிடிக்கிறது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அவள் என்னுடன் ஒன்றான வளர்ந்துவிட்டாள்.

ஜூன் - 24

எல்லாம் திடீரென வெளியாயிற்று. நாங்கள் ஒருவருக் கொருவர் இன்று மனம்விட்டுப் பேசினோம். என்னால் அவளுக்கு உடல்சுகம் அளிக்க முடியாது என்று என்னிடம் கூறினாள். எங்களுக்குள் உறவு இன்னும் விட்டுப்போகவில்லை. சில நாட்களால் அவ்வாறு நிகழலாம்.

ஜூன் - 26

அவள் விரும்புவது ஒரு ஆண் குதிரை! உண்மையான ஆண் குதிரை!

ஜூன் - 28

அவளைவிட்டுப் பிரிவது எனக்கு மிகவும் கஷ்டம். சேறில் இழுப்பதுபோல் என்னை அவள் இழுத்துச் செல்லுகிறாள். இன்று வொரோபியாய் குன்றுக்கு நாங்கள் குதிரைமீது சவாரி செய்தோம். அவள் ஹோட்டல் ஜன்னலருகில் உட்கார்ந்து

கொண்டாள். சரிவான கூரைக்குத் தாண்டி, சூரிய வெளிச்சம் அவளது சுருட்டை முடியைப் பிரகாசிக்கச் செய்தது. அவள் கேசம் மாசற்ற பொன்நிறமாயிருந்தது. இதைக்கொண்டு நீ ஒரு கவிதை கட்டலாம்.

ஜூலை - 4

நான் என் வேலையை விட்டுவிட்டேன். லிஸா என்னை விட்டுப் போய்விட்டாள். ஸ்டிரெஷ்னேவுடன் நான் இன்று பீர் குடித்தேன். நேற்று வோட்கா குடித்தோம்; காரியவாதிகள் பேரல், படித்தவர்கள் பண்புக்கு ஏற்ப லிஸாவும் நானும் செயல்புரிந்தோம். அசட்டுப் பிசுட்டென்ற பேச்சு இல்லை. ஜாகி பூட்ஸ் அணிந்த ஒரு இளைஞனுடன் அவள் டிமிட்ராவ் தெருவில் சென்றதை இன்று பார்த்தேன். என் வரவேற்பை அவள் அடக்கமாக அங்கீகரித்தாள். இனி இதை எழுதுவதை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டியதுதான். எழுதுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

ஜூலை - 30

எதிர்பாராத வகையில் மீண்டும் எழுதும் ஆவல் தூண்டப் பட்டது. போர். மிருகத்தனமான ஆவேசம் கொப்பளித்து வழிகிறது. உயர்ந்த தலைத் தொப்பியணிந்த ஒவ்வொருவனிடமும் தேசாபிமான வாடை வீசுகிறது. மற்றவர்கள் ஆத்திரப்படுகின்றனர். நான் திருப்தியடைகிறேன். “இழந்த சொர்க்கத்தை” மீட்கும் ஆவல் என்னை அரித்துத் தின்கிறது. நேற்றிரவு அமைதியான முறையில் லிஸாபற்றிக் கனவுகண்டேன். அவள் என் மனதில் ஆழ்ந்த ஏக்கத்தைவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள்; என் வாழ்க்கையில் திருப்பம் ஏற்படுவது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

ஆகஸ்ட் - 1

வீண் ஆடம்பரங்கள் புரளிகள் எனக்குச் சலிப்பளிக்கின்றன. பழைய ஏக்க உணர்ச்சி தலைகாட்டுகிறது. பொம்மையைக் குழந்தை குப்புவதுபோல் அதை நான் போற்றி வளர்க்கிறேன்.

ஆக - 3

இதற்கெல்லாம் முடிவு காலம்! நான் போருக்குச் செல்கிறேன். அசட்டுத்தனமா? ஆம் ரொம்ப அசட்டுத்தனம். வெட்கக்கேடா?

ஆனால் நான் வேறென்னதான் செய்ய முடியும்? வேறு புதியதை ரசிக்க என்ன வேண்டுமானாலும் தரலாம். திகட்டிப்

போன உணர்ச்சி இரண்டு ஆண்டுகளுக்குமுன் இல்லை. நிச்சயமாக நான் முதுமையடைந்துவிடவில்லை.

ஆக - 7

ரயிலில் இருந்து எழுதுகிறேன். இப்பொழுதுதான் வாரனேஷைவிட்டுக் கிளம்புகிறோம். நாளைக்கு நான் என் ஊருக்குச் சென்றுவிடுவேன். “நமது தேசம், நமது ஜார், நமது தாய்நாடு இவைகளுக்காகப் போராடுவதென உறுதி பூண்டு விட்டேன்.

ஆக - 12

என்னை எவ்வளவு சிறப்பாக வழியனுப்பினர்; அட்டாமன் ஒன்றிரண்டு தடவை குடித்துவிட்டு ஆவேசமிக்க சொற்பொழி வாற்றினான். பின்னர் ரகசியமாக அவன் ஒரு முட்டாள் என்று நான் கூறினேன். இவ்வாறு நான் கூறியதும் திகைத்து, கோபமுண்டு, அவன் முகம் பசுமையாக மாறிற்று. அப்புறம் அவன் வெறுப்புடன் பேசினான். “உங்களைப் படித்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறீர்கள். ஆனால் 1905இல் போருக்குக் கிளம்பியவர்களுக்குச் சமமாக ஆக மாட்டீர்கள்”. “அந்த பழைய கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவனல்லன் நான் என்று வருந்துகிறேன்” என நான் பதிலளித்தேன். என் தந்தை கண்ணீர் வடித்தார். என்னை அவர் முத்தமிட முயன்றார். அந்தச் சமயம் அவர் மூக்குநுனியிலிருந்து பனித்துளி விழுந்தது. அன்புற்ற என் தந்தை பாவம். அவன் என் நிலையிலிருக்க வேண்டும். தாமதமாக நான் அவரிடம் கூறினேன்: “நீங்களும் என்னுடன் வாருங்கள்” என்று. அச்சம் மேலிட அவர் “பண்ணையை யார் கவனிப்பார்கள்?” என்று உரத்துக் கூறினார். நாளைக்கு நான் ராணுவ முகாமுக்குப் புறப்பட வேண்டும்.

ஆக - 13

இங்குமங்கும் அறுவடையாகாத பயிர்க்காடுகள். குன்றுகள் மீது மெலிந்த அணில்கள். இவைகளைப் பார்த்தால் கோஸ்மா குருஷ்கோ ஈட்டியில் பதிக்கப்பட்டிருக்கும் தபால்கார்டளவுள்ள ஜெர்மானியர்கள் உருவம் மாதிரி இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் கணக்கும் மற்றும் விஞ்ஞானங்களும் படித்துக்கொண்டிருக் கையில் மண்ணாசை பிடித்தலையும், வீரனாக வாழ்வேன் என்றும் நான் கருதவில்லை. நான் படையைச் சேர்ந்ததும் இதுபற்றிக் கொஸாக்கியர்களுடன் விவாதிக்க வேண்டும்.

ஆக - 22

நான் சென்ற வழியில் ஒரு ரயில் நிலையத்தில் முதல்முதலாகக் கைதிகள் இறங்குவதைப் பார்த்தேன். வசிகரமான ஒரு ஆஸ்திரிய ராணுவ அதிகாரியை - தோற்றத்தில் விளையாட்டுக் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவன் போலிருந்தான் - காவலர்கள் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். பிளாட்பாரத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்த இரு இளம்பெண்கள் அவனைப் பார்த்து முறுவலித்தனர். நான் அவர்களுக்குத் தலைகுனிந்து அழகாக நன்றி தெரிவித்தான். நடந்துகொண்டு, காற்றில் முத்தம் ஒன்றை அவன் வீசினான்.

கைதியாயிருந்தும் அவன் நன்கு சுவரம் செய்து கொண்டிருந்தான். வீரச்சாயல் அவன் முகத்தில் தெரிந்தது. அவனது பூட்ஸ் பளபளப்பாக இருந்தது. அவன் நடந்து செல்லுகையில் அவனைக் கவனித்தேன். இளைஞன்; வசிகரத் தோற்றமுள்ளவன்; நேசமும் மகிழ்ச்சியும் நிலவும் முகம். அவன் போரில் எதிர்பட்டால் அவனைத் தாக்க மனம் வராது.

ஆக - 24

அகதிகள், அகதிகள். அகதிகள் மயம்... ஒவ்வொரு ரயில் பாதையிலும் ரயில்பெட்டிகள் நிரம்ப அகதிகளும், ராணுவ வீரர்களும் தான்.

காயம்பட்டோரைச் சுமந்துசெல்லும் ரயில்வண்டி அப்பொழுதுதான் எங்களைத் தாண்டிச் சென்றது. ரயில் நின்றதும் ஒரு இளம் போர்வீரன் அதிலிருந்து தாவிச் குதித்தான். அவன் முகத்தில் கட்டுப் போட்டிருந்தது. அவனும் நானும் பேசினோம். துப்பாக்கி வெடியினால் காயமடைந்தானாம் அவன். இனி ராணுவ சேவை செய்யவேண்டியிருக்காது என்று அவன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தான். அவன் கண்ணிலும் காயம் பட்டிருந்தது. ஆனால் அவன் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஆக - 27

நான் என் படையைச் சேர்ந்துவிட்டேன். படைத்தலைவன் நற்குணம் படைத்த முதியவன். டானின் கீழ்ப்பகுதியிலிருந்து வந்த கொஸாக்கியன். இங்கு எங்கும் ரத்தவாடை வீசியது; நாளைக்கு மறுநாள் நாங்கள் போர் அரண் முன்னணிக்கு அனுப்பப்படுவோம் என் வதந்தி உலவுகிறது. கான்ஸ்டாண்டி நேவ்ஸ்காயா மாவட்ட மூன்றாவது படையின், மூன்றாம் பகுதி

எங்களுடையது. எங்கள் படையைச் சேர்ந்தவர்கள் மந்தமான
வர்கள். இவர்களில் ஒரு வாயாடியும் ஒரு பாடகனும்
இருக்கின்றனர்.

ஆக - 28

நாங்கள் புறப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அங்கே இன்று
ஒரே இரைச்சலாயிருக்கிறது. தொலைவில் இடி இடிப்பது
போலிருக்கிறது. மழை பெய்யுமா என்று காற்றை நுகர்ந்து
பார்த்தேன். ஆனால் வானம் நீலப்பட்டுப் போர்வை மாதிரி
தெளிவாக இருக்கிறது. எல்லாம் புதிதாகவும் விசித்திரமாகவும்
இருக்கிறது. எதைப்பற்றி எழுதுவது என்று தெரியவில்லை.

ஆக - 30

நேற்று எழுதுவதற்குப் பொழுதில்லை. குதிரைமீது
அமர்ந்தவாறு எழுதுகிறேன். ஆட்டத்தின் விளைவாக, பென்சில்
கோணலும்மாணலுமாக எழுதுகிறது. புல் சுமந்து செல்லும்
ரயில்வண்டியைத் தொடர்ந்து நாங்கள் மூவர் குதிரைமீது
செல்லுகிறோம்.

பையன்கள் புல்லைக் கட்டுகிறார்கள். நான் கவிழ்ந்து
படுத்தவாறு நேற்றைய நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி எழுதிக்
கொண்டிருக்கிறேன். நேற்று சார்ஜண்ட் டாலொகோணிகோவ்!
அவன் என்னை வெறுப்புடன், “மாணவா!” என அழைக்கிறான்.
(ஏய்! யாரங்கே? மாணவா? உன் குதிரை லாடம் கழன்றிருப்பது
உன் கண்ணில் படவில்லையா?” என்கிறான்). வேவு பார்க்க
எங்களில் ஆறுபேரை அனுப்பினான். தீக்கிரையான கிராமத்தின்
மூலம் நாங்கள் சென்றோம். குதிரைகளும் நாங்களும்
வியர்வையில் நனைந்தோம். கோடைகாலத்தில் கொஸாக்கி
யர்கள் கம்பளிக் கால்சட்டைகள் அணிந்துகொள்ளலாகாது.
கிராமத்திற்கு வெளியே இருந்த அகழில் முதல்முதலாக பிணம்
ஒன்றைக் கண்டேன். ஒரு ஜெர்மன் தன் கால் அகழில் தொங்க
மல்லாந்து கிடந்தான். ஒரு கை முறுக்கி அவன் முதுகிற்கடியில்
திணிக்கப்பட்டிருந்தது. வேறொரு கையில் துப்பாக்கி
பிடித்திருந்தான். பக்கத்தில் எங்கும் துப்பாக்கிகளே இல்லை.
பயங்கரமான காட்சி இது. அதைப்பற்றி நினைக்கையில் என்
முதுகெலும்பு குளிரால் நடுங்குவது போலிருக்கிறது. அவனைப்
பார்த்தால் காலை அகழில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு முதுகைச்
சாய்ந்து ஓய்வுகொள்பவன் போலிருந்தது. சும்பல்திற ராணுவ

உடையும் தலையில் உயர்ந்த தலையணியும் அணிந்து கொண்டிருந்தான். தோள்பட்டை நன்கு தெரிந்தது. இந்த முதல் அனுபவத்தால் நான் அடைந்த வியப்பில் அவன் முகத்தை நான் கவனிக்கவில்லை. பெரிய மஞ்சள்நிற எறும்புகள் அவனது மஞ்சள்நிற நெற்றியிலும் பாதி மூடிய கண்ணாடி போன்ற கண்களிலும் ஊர்ந்துகொண்டிருந்தன. அந்தச் சடலத்தைத் தாண்டிச் செல்லுகையில் கொஸாக்கியர் சிலுவைக் குறியிட்டுக் கொண்டனர். அவன் உடையின் வலதுபுறத்தில் தெரிந்த துளி ரத்தத்தை நான் உற்றுப் பார்த்தேன். தோட்டா அவனது வலதுபுறத்தில் பட்டுத் துளைத்துச் சென்றிருக்கிறது. அவனைத் தாண்டிச் குதிரைமீது செல்லுகையில் தோட்டா வெளியே வந்த இடத்தில் உடையில் ரத்தக்கறை பெரிதாயிருந்ததுடன் தரையில் நிரம்ப ரத்தம் பாய்ந்திருந்தது; உடையும் கிழிந்திருந்தது.

நடுங்கிக்கொண்டே அதைத் தாண்டிச் சென்றேன். இவ்வாறுதான் போர்ச் சம்பவங்கள் நிகழ்கின்றன.

பெரிய சார்ஜண்ட் - அவனுக்குக் கேலிப் பெயர் "பிடுங்கி யெடுப்பவன்" - எங்கள் தளர்ந்த உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட ஒரு ஆபாசக்கதை சொன்னான். அதைச் சொல்லுகையில் அவன் உதடுகளே நடுங்கின.

கிராமத்திலிருந்து சுமார் அரை மைல் தூரத்தில் தீக்கிரையான ஒரு ஆலையைக் கண்டோம். செங்கல் சுவர்கள் தான் பாக்கி; மேலே புகைந்துகொண்டிருந்தது. ரஸ்தாவில் நேராகப் போக எங்களுக்குப் பயம்; ஏனெனில் இந்தச் சாம்பல் குவியலைத் தாண்டிக்கொண்டுதான் செல்ல வேண்டும். ஆகையால் அதைச் சுற்றிச் செல்வதென முடிவு செய்தோம். ரஸ்தாவைத் தாண்டி நாங்கள் செல்லுகையில், கூரையிலிருந்து யாரோ எங்களை நோக்கிச் சுட்டனர். முதல் வெடிச்சத்தம் குதிரைமீதிருந்து கிட்டத்தட்ட என்னைத் தலைக்குப்புற விழும் நிலைக்குக் கொண்டுவிட்டது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள எனக்கு அவமானமாயிருக்கிறது. நான் உடனே சேணத்தின் முன்பக்கத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு இயல்பாகவே கீழே குதித்து லகானைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டேன். நாங்கள் திரும்பக் குதிரைமீது ஏறி, கிராமத்துக்குத் திரும்பினோம். அந்த ஜெர்மன் சடலம் கிடக்கும் அகழைத் தாண்டிக்கொண்டு அந்தக் கிராமத்தைத் தாண்டி வரும்வரையில் எங்கள் நினைவு எங்களிடமில்லை. நாங்கள் திரும்பி, குதிரைமீதிருந்து குதித்தோம்.

இரண்டு ஆட்களிடம் குதிரைகளை விட்டுவிட்டு, பாக்கி நான்கு பேரும் திரும்பவும் அகழிக்கு வந்தோம். அதை ஒட்டிச் செல்வதற்காக நாங்கள் குனிந்துகொண்டோம். சற்று தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் மஞ்சள்நிறச் சிறு பூட்ஸ் அணிந்து செத்துப் போன அந்த ஜெர்மானியன் கால் ஓரத்தில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது தெரிந்தது; அவனைத் தாண்டிச் செல்லுகையில் நான் என் மூச்சை அடக்கிக்கொண்டேன். அவன் தூங்குகிறான், அவனை எழுப்பவிடலாகாது என்கிற நினைப்பில். அவனுடியிலிருந்த புல் ஈரமாகவும் பசுமையாகவும் இருந்தது.

நாங்கள் அகழருகில் படுத்தோம். சில நிமிஷங்கள் கழித்து ஒன்பது ஜெர்மன் ஈட்டிவீரர்கள் தீப்பற்றி எரிந்த ஆலையிலிருந்து வந்தனர். அவர்களது உடையிலிருந்து அவர்கள் ஈட்டிவீரர்கள் என்பதை அறிந்துகொண்டேன். அவர்களில் ஒருவன் - அவனைப் பார்த்தால் தலைவன் என்று தெரிகிறது - கனத்த குரலில் ஏதோ அறிவிப்பது கேட்டது. உடனே அந்தக் கோஷடியினர் யாவரும் எங்களை நோக்கி ஓடிவந்தனர். புல் சுமை ஏற்ற, பையன்கள் என்னை அழைக்கின்றனர். நான் போக வேண்டும்.

ஆக - 30

முதல்முதலாக ஒரு மனிதனை நான் எவ்வாறு சுட்டேன் என்பதை விவரித்து முடிக்க விரும்புகிறேன். ஜெர்மானிய ஈட்டிவீரர்கள் எங்கள்மீது பாய்ந்தனர். அவர்கள் அணிந்து இருந்த பல்லிநிற உடைகள், மணிபோன்ற பளபளக்கும் அவர்களது தலையணிகள், ஈட்டிநுனியில் கொடிகள் பறப்பது எல்லாம் இன்னமும் என் மனக்கண்முன் தோன்றுகின்றன.

அவர்கள் கறுநிறக் குதிரைகள்மீது வந்தனர். காரணம் என்ன என்று திட்டவட்டமாகக் கூற முடியாது. என் கண்கள் அந்த அகழ் பக்கம் திரும்பின. ரத்தினிறம் படைத்த பசு நிறமான ஒரு வெட்டுக்கிளி தெரிந்தது. அதன் உருவம் பெரிதாகிக்கொண்டு வந்து, கடைசியில் பிரமாண்டமாகத் தோற்றமளித்தது. ஒரு அரக்கன் மாதிரி புல்களை அகற்றிக்கொண்டு, நான் ஆற்றங்கரையில் ஊன்றிக்கொண்டிருந்த என் முழங்கையை நோக்கி அது வந்தது; என் சட்டைநுனியில் ஏறி, விரைவாகத் துப்பாக்கிமீது ஏறி, அதிலிருந்து தோள்பட்டைக்கு ஊர்ந்தது. அதன் போக்கை நான் கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில் அந்தப் "பிடுங்கித்தின்னும்" அதிகாரியின் உரத்த குரல் கேட்டது. "கடுங்கள், ஏன் தயங்குகிறீர்கள்?" என அலறினான்.

என் முழங்கையை நான் நன்றாக ஊன்றிக்கொண்டேன். இடதுகண்ணைச் சுருக்கி உற்று நோக்கினேன். என் உள்ளம் அந்த ரத்தினநிற வெட்டுக்கிளி மாதிரி விம்மி வீங்கிற்று. சாம்பல்நிறமும் பச்சைநிறமும் கலந்த ராணுவ உடைகளை நோக்கி என் பார்வை நடுக்கமுற்றது. துப்பாக்கி விசையை நான் அழுத்தினேன். என் தோட்டாவிசையும் உறுமல் சத்தம் கேட்டது. எனக்கு அடுத்து, அந்தப் “பிடுங்கித்தின்பவன்” சுட்டான். என் பார்வை தாழ்ந்திருந்தது என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில் தோட்டா ஒரு புல்புதரை உரசிக்கொண்டு சென்று, புழுதியைக் கிளப்பியதைக் கண்டேன். ஒரு மனிதனை நோக்கி நான் சுட்டது இதுதான் முதல் தடவை. குறிபார்க்காமல் தோட்டாக்களைத் தீர்த்தேன். துப்பாக்கி விசையை அழுத்தி வெடி கிளம்பி யிருப்பதைக் கண்டதும்தான் நான் ஜெர்மானி யர்களை, உற்றுப் பார்த்தேன். வந்தபோதிருந்த ஒழுங்கில் அவர்கள் திரும்பிக் குதிரைகள்மீது சென்றனர். அவர்கள் தலைவன் அவர்களின் சென்றான். அவர்கள் ஒன்பது பேர் இருந்தனர். அவர்கள் தலைவனின் கருநிறக் குதிரையின் பின்புறமும், ஈட்டிப் படைத்தலையணியின் உலோக உயர்ப் பகுதியும் நன்கு தெரிந்தன.

செப்டம்பர் - 2

டால்ஸ்டாய் போரும் அமைதியும் என்னும் நூலில் எதிர்த்துநிற்கும் படைகளைப் பிரிக்கும் அரணைப்பற்றி எழுதுகிறார். உயிர்வாழ்பவர்களையும் இறந்துபோனவர்களையும் பிரித்துக் காட்டும் அரண்-என்று குறிப்பிடுகிறார். நிகோலாவ் ராஸ்டாப் பணிபுரியும் படை, தாக்குகையில் அந்த அரணை அவன் தன் மனக்கண்ணால் பார்க்கிறான். ஆசிரியரின் அந்த வாக்கியம் இன்று தெளிவாக என் நினைவிலிருக்கிறது. ஏனெனில் இன்று பொழுது புலர்ந்ததும் நாங்கள் ஒரு ஜெர்மன் ஹீஸ்ஸார் படைப்பகுதியைத் தாக்கினோம். இன்று அதிகாலையிலிருந்தே அவர்கள் படை சிறந்த பீரங்கிகளின் உதவியுடன் எங்கள் காலாட்படைக்குத் தொல்லையளித்து வந்தது. எங்களில் சிலர் - 241, 273 காலாட் படைகளைச் சேர்ந்தவர்கள். பீதியால் ஓட்டமெடுப்பதைக் கண்டேன். பீரங்கிப்படை உதவி இல்லாமல் அவர்கள் தாக்குதலுக்கு அனுப்பப்பட்டதனால் அவர்கள் நிலைகுலைந்துவிட்டனர். எதிரிகள் சுட்டதனால் அவர்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் மாண்டுவிட்டனர். எஞ்சியுள்ளவர்கள் ஜெர்மன் ஹீஸ்ஸார்களால் துரத்தப் பட்டனர். ஒரு கானகத்தில் அவசர உதவிக்குத் தயாராகக்

காத்திருந்த எங்கள் படை தாக்குதலுக்குச் சென்றது. இதனால் தான் அந்தச் சம்பவம் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது.

விடியற்காலை இரண்டிலிருந்து மூன்று மணிக்கிடையில் டிஷ்விசி கிராமத்தைவிட்டு நாங்கள் சென்றோம். பொழுது புலரும் சமயம். வெகு இருட்டாக இருந்தது. ஒட்ஸ், பைன் பயிர்கள் மணம் காற்றில் மிதந்து வந்தது. பண்டயானது, பகுதி பகுதியாகச் சென்றது. நாங்கள் ரஸ்தாவிலிருந்து இறங்கி வயற்காடுகள் வழியாகச் சென்றோம். குதிரைகள் தங்கள் குளம்புகளால் ஒட்ஸ் பயிர்மீது ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் பனித் துளிகளை மிதித்து, வாரியிறைத்துக்கொண்டு கணைத்தன.

கனத்த சட்டை அணிந்தும் மிகவும் குளிராக இருந்தது. வயற்காடுகளில் நெடுநேரம்வரை படையை அலைக்கழித்தனர்; ஒரு மணிநேரம் கழித்து, படைத்தலைவனிடம் ஒரு அதிகாரி வந்து, உத்தரவைக் கொடுத்தான். மிகுந்த அதிருப்தியைக் காட்டும் முறையில் எங்கள் படை அந்த உத்தரவைப் பார்த்து விட்டு நேர் வலதுபுறம் திரும்பி, காட்டிற்குள் புகுந்தது. வழி குறுகலாயிருந்ததனால் எங்கள் படை ஒருவரோடொருவர் இடித்துக்கொண்டு செல்ல வேண்டியதாயிற்று. இடதுபுறம் எங்கோ சண்டை நடந்துகொண்டிருந்தது. அங்கே கேட்ட இரைச்சலிலிருந்து ஏராளமான பீரங்கிகள் இயங்கி வந்ததெனத் தெரிந்தது. துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வந்தது. பைன் மரக்காடு பூராவும் தீப்பற்றிவிட்டதோ எனத் தோன்றிற்று. சூரிய உதயம்வரையில் இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டுத்தான் நடப்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது. கோஷம் - உற்சாகமற்ற கோஷம் - அப்புறம் அமைதி; இடையே யந்திரப் பீரங்கி முழக்கம். அச்சமயம் என் தலை சுற்றியது. அந்தச் சமயம் நான் தெளிவாக, வருந்தக்கூடிய அளவிற்குத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியது, முன்னேறி வரும் எங்கள் காலாட் படையினரின் முகங்கள்.

என் மனக்கண்ணால் நான் பார்க்கக்கூடியவை - சப்பையாக மடித்த ராணுவத் தொப்பியும் தொள தொளவென்றிருந்த ராணுவ உடை அணிந்த, ஆபாசமான உயரமுள்ள பூட்கடன் இலையுதிர்க்காலப் பூமியில் தட்டடவென நடந்து செல்லும் போர்வீரர்களின் சாம்பல்நிற உருவங்கள். வியர்த்துக் கொண்டிக் கொண்டிருந்த மனித உடல்களை இடித்துப் பிணங்களாகச் சாய்ப்பதில் எந்திரப் பீரங்கிகள் கிளுகிளுப்பது போன்ற ஒலிகள்

என் கரதுகளைத் துளைத்தன. இரு படைகளும் உழுது தள்ளப் பட்டன. இது தாளாமல் தங்கள் ஆயுதங்களைப் போட்டுவிட்டு அவர்கள் ஓடினர். அந்தச் சமயத்தில் ஒரு ஜெர்மன் ஹீஸ்ஸார் படை அவர்கள்மீது பாய்ந்தது. சுமார் எழுநூறுகஜ தூரத்தில் அவர்களைப் பக்கவாட்டில் தாக்கினோம். ஒரு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. நாங்கள் உடனே அணிவகுத்து நின்றோம். உணர்ச்சியற்ற தொனியில் “முன்னேறுங்கள்!” என்ற உத்தரவு கேட்டது. அது கேட்டு நாங்கள் சற்று நிதானித்தோம். உடனே விரைந்து தாக்கினோம். என் குதிரையின் காதுகள் தலையோடு ஒட்டிக்கொண்டன. அவைகளை விரலால் இழுக்க முடிய வில்லை. நான் பின்பக்கம் சுற்றிப் பார்த்தேன். எனக்குப் பின்னர் படைத்தலைவரும் இரு அதிகாரிகளும் இருந்தனர். ஆம், இதுதான் டால்ஸ்டாய் கூறிய, இறந்தவர்களையும் இருப்பவர்களையும் பிரித்துக்காட்டும் அரண்; இதுதான் பைத்தியம், பேய்க்கோலம் ஆடும் தருணம்.

ஹீஸ்ஸார்கள் தயங்கினர்; பின்னர் திரும்பினர். எங்கள் படைத்தலைவன் செர்னெட்ஸாவ் ஒரு ஜெர்மன் ஹீஸ்ஸாரை வெட்டிச் சாய்ப்பதைக் கண்டேன். ஆறாவது படையைச் சேர்ந்த ஒரு கொஸாக்கியன் ஒரு ஜெர்மானியனைத் தாண்டி அவன் குதிரைக் கழுத்தில் பைத்தியம் பிடித்தவன்போல் வெட்டியதைப் பார்த்தேன். வாள் உயர்ந்ததாகையால் அதில் குதிரையின் சதைத் திவலைகள் பளிச்சிட்டன. இம்மாதிரிச் சம்பவங்கள் நினைத்துப் பார்க்கக்கூட மனம் கூசுகிறது. இம்மாதிரிச் செயல்களை என்ன பெயரிட்டு அழைப்பதென்றுகூடத் தெரியவில்லை. நான் திரும்பி வரும்பொழுது செர்னெட்ஸாவின் முகத்தில் ஆழ்ந்த சிந்தனை. அடக்கமான மகிழ்ச்சியுடன் சாயலைக் கண்டேன். குதிரைமீது உட்கார்ந்திருந்த அவன் ஒரு ஆளைக் கொன்றதாகத் தோன்றவில்லை; சீட்டாட்ட மேஜையருகில் உட்கார்ந்திருப்பது போலிருந்தது அவன் முகம். ஸ்குவாட்ரன் தலைவன் செர்னெட்ஸாவ் விரைவில் முன்னேறுவான்; திறமைசாலி!

செப்டம்பர் - 4

நாங்கள் ஓய்வுகொண்டிருக்கிறோம். இரண்டாவது ராணுவப் படையின் நான்காவது பகுதி போர் அரணுக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது. நாங்கள் கோபிலினே என்னும் சிறு நகரில் முகாம் செய்திருக்கிறோம். இன்று காலை பதினொராவது குதிரைப்படையின் சில பகுதிகளும், ஊரல் பகுதிக் கொஸாக்கியர்களும் நகர்மூலம் விரைவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

மேற்கே சண்டை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இடி முழங்குவது போல் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது. சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு ராணுவ வைத்திய விடுதிக்குச் சென்றேன். ஒரு ரயில் நிரம்பக் காயமடைந்தவர்கள் அப்பொழுதுதான் வந்திறங்கினர். ஒரு பெரிய ரயிலிலிருந்து படுக்கைகளில் காயமடைந்தவர்களைச் சிரித்துக்கொண்டே இறக்கினர். நான் அவர்களை அணுகினேன். ஒரு சேவகனின் உதவிகொண்டு இஞ்சிநிறத் தலைமயிருடைய ஒரு காயமடைந்தவன் அப்பொழுதுதான் இறங்கினான். அவன் என்னைப் பார்த்து “கொஸாக்கியா! பட்டாணி மாதிரிக் காயங்களை ஏற்படுத்திவிட்டனர் என் முதுகில். இதுபற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்” என்று கேட்டான். ஒரு வெடி அவனுக்குப் பின்னால் வெடித்ததா என்று சேவகன் கேட்டான். “பின்னாலு மில்லை; ஒரு எழவுமில்லை. நான் பின்வரிசையிலிருந்தேன், என் படையோடு முன்னேறிக்கொண்டு” எனப் பதிலளித்தான். குடிசை ஒன்றிலிருந்து ஒரு நர்ஸ் வந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் நான் பலவீனமடைந்து ஒரு வண்டிமீது சாய்ந்து கொள்ள வேண்டி வந்துவிட்டது. அவள் லிஸாவை ஒத்திருந்தது ஆச்சரியத்திற்குரிய விஷயம். அதே மாதிரி கண்கள், நீண்ட முகம், அதே மாதிரி மூக்கு, கேசம். அவள் குரல்கூட லிஸாவினது மாதிரியே இருந்தது. இது உண்மையா அல்லது எனது கற்பனையா? இனி நான் சந்திக்கும் பெண்களிடமெல்லாம் லிஸாவைக் காண்பேன் போலும்.

செப்டம்பர் - 5

லாயத்தில் குதிரைகள் ஒரு நாள் தீனி தின்றன. நாங்கள் மீண்டும் போர் அரணுக்குக் கிளம்புகிறோம். என் உடல்நிலை மிகவும் மோசமாகிவிட்டது. பாண்ட் வாத்தியக்காரன் நாங்கள் குதிரையேறிச் செல்வதற்கான பாட்டை வாசிக்கிறான். இந்த ஆளினுள் ஒரு தோட்டாவைச் செலுத்த வேண்டும் என்னும் ஆவல் என்னை உந்துகிறது!

எங்கள் படைத் தலைமைக் காரியாலயத்திற்குக் கிரெகர் மெலெக்காவ் மூலம் படைத்தலைவன் செய்தி அனுப்பி யிருக்கிறான். சமீபத்தில் சண்டை நிகழ்ந்த ஜில்லா வழியாகச் செல்லுகையில் நெடுவழித்துறையோரமாக ஒரு கொஸாக்கியனின் பிணம் கிடப்பதை அவன் கண்டான். குதிரைக் குளம்புகளால் பிளவுபட்ட குழி ஒன்றருகில் சுருட்டை மயிர் படைத்த அவன் தலை சாய்ந்திருந்தது. கிரெகர் குதிரைமீதிருந்து கீழே குதித்து, தன் மூக்கைக் கெட்டியாக மூடிக்கொண்டு (இறந்தவன் சடலம்

அழகத் தொடங்கி நாற்றம் வீசியது.) அந்தப் பிணத்தைச் சோதித்துப் பார்த்தான். இறந்தவனின் கால்சட்டைப் பையில் ஒரு நோட்டுப் புத்தகமும், பென்சிலும் பணப்பையும் இருந்தன. தோட்டாக்களடங்கிய இடுப்புவாரை அகற்றி, வெளிறிய, ஈரமான, நீலமாகிக்கொண்டிருக்கும் அவன் முகத்தைப் பார்த்தான். நெற்றியும் மூக்குத்தண்டும் கறுத்துக்கொண்டிருந்தன. நெற்றியில் குறி பார்த்து அடித்ததில் சாய்வாகப்பட்ட காயக் கோட்டில் தூசி படிந்திருந்தது.

இறந்தவன் பையில் அவன் கண்ட ஒரு கைக்குட்டையால் கிரெகர் அந்த முகத்தை மூடினான். பின்னர் தனது முகாமிற்குச் சென்றான். அடிக்கொரு தரம் சுற்றிப் பார்த்துச் சென்றான். தலைமைக் காரியாலயக் குமாஸ்தாக்களிடம் குறிப்புப் புத்தகத்தைக் கொடுத்தான். அவர்கள் சூழ்ந்து நின்று அதைப் படித்து, இறந்தவனின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களையும், அவனது அபிலாஷைகளையும் அறிந்து சிரித்தனர்.

12

ஆகஸ்டு மாதத்தில் பதினோராவது குதிரைப்படை மின்னல் வேகத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல நகரங்களைப் பிடித்தது. மாதக் கடைசியின் காமென்கா - ஸ்ட்ருமிலோவே நகரை வளைத்துக்கொண்டது. பேர்ந்து வாழ்ந்த அவர்களுக்குள் பேச்சுவார்த்தை தொடங்கிற்று. அவர்களைப் படை தொடர்ந்து வந்தது. கேந்திரமான பகுதிகளில் காலாட் படைகள் வந்து குவிந்தன. ராணுவ குமாஸ்தாக்கள் ஏவலாட்கள் முதலியோரும், மூட்டை சுமந்துவரும் ரயில்களும் ரயில் சந்திப்பு நிலையங்களில் காத்திருந்தனர். சாவளிக்கும் பெருஞ்சாட்டை மாதிரி, போர் அரண் பால்டிக் கடலிலிருந்து விரிந்திருந்தது. ராணுவத் தலைமை முகாமில் ஒரு பெரிய படையெடுப்புக்கு ஆயத்தம் செய்துவந்தனர். தளபதிகள் பூகோளப்படங்களை விரித்து உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தனர்; செய்தி அறிவிக்கும் குதிரைப் பணியாட்கள் போர் அறிவிப்பு உத்தரவுகளை வழங்க அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். நூறாயிரக்கணக்கான போர்வீரர்கள் மரணத்தை எதிர்கொண்டழைக்க விரைந்தனர்.

எதிரியின் பெரிய குதிரைப்படை நகரை நெருங்குவதாக வேவுப்படை அறிவித்தது. சாலையின் ஓரத்திலிருந்த காவகத்தில் எதிரியின் முன்னோடிப் படைகளுடன் கொஸாக்கியர்கள் காவல்புறப்படையும் கைகலந்தன.

தன் சகோதரனைக் கண்ட நாளிலிருந்து வேதனையளிக்கும் சிந்தனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க, கிரெகர் மெலெக்காவ் முயன்றுகொண்டிருந்தான்; முந்தின மனஅமைதியைப் பெற அவன் முயன்றான். ஆனால் இந்த முயற்சியில் அவன் வெற்றி பெறவில்லை. இரண்டாவது தயார்படையைச் சேர்ந்த அலெக்ஸி உரியுபின் என்பவன் கிரெகரின் படையில் சேர்க்கப் பட்டான். உரியுபின் நெட்டையானவன்; உருண்டு திரண்ட தோள்கள் படைத்தவன்; தொங்கி நிற்கும் கால்மிக் மீசையுடையவன். அவனது அச்சமற்ற உல்லாசமான கண்களில் சதா புன்னகை மிளிரும். அவன் தலை பாலைவனத்தைப் போன்று வழுக்கையாயிருந்தது. அவன் வந்த அன்றே அவனுக்குக் “குடுமி” என்னும் பட்டம் சூட்டப்பட்டது.

ப்ரோடிக்கு அருகில் போராடிய பிறகு, அந்தப் படைக்குச் சில தினங்கள் ஓய்வு கிடைத்தது. கிரெகரும், உரியுபின்னும் ஒரே குடிசையில் வசித்தனர்.

“மெலெக்காவ்! நீ என்ன உளறுகிறாயா? அல்லது வேறென்ன தொல்லை?”

“உளறுகிறாய் என்றால்?” என்று முகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு கேட்டான் கிரெகர்.

“உன்னைப் பார்த்தால் நோய்வாய்ப்பட்டவன் போலிருக்கிறது” என்று உரியுபின் விளக்கம் கூறினான்.

ஒரு நாள் குதிரைகளுக்குத் தீனி கொடுத்துவிட்டு, பாசி படிந்து பாழ்பட்டுக் கிடந்த வேலிப்பக்கம் முதுகைத் திருப்பிக் கொண்டு அவர்கள் சிகரெட் குடித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு வரிசையில் நான்கு பேர்கள் வீதம் ஹீஸ்ஸார்கள் வீதியில் சென்றுகொண்டிருந்தனர்; ஆஸ்திரியர்கள் பின்வாங்குகையில், சுற்றுப்புறத்தில் தெருவீதிகளில் போர் நடந்ததால், பிணங்கள் வேலிகளுக்கருகில் அங்குமிங்கும் கிடந்தன. ஒரு யூத ஆலயம் தீக்கிரையான புகைநாற்றம் கிளம்பியது. நகரமே அழிந்து கிடந்தது. வெறுக்கத்தக்க சூன்யம் மனோகரமான மாலையைப் பாழ்படுத்தியது.

“நான் நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன்” என்று மற்றவனைப் பார்க்காமல் கிரெகர் ஒருவிதமாகச் சொன்னான்.

“நீ பொய் சொல்லுகிறாய்! காண்பதற்கு எனக்குக் கண்கள் இருக்கின்றன!”

“நல்லது, நீ எதைக் கண்டுவிட்டாய்?”

“நீ பீதியடைந்திருக்கிறாய்! மரணத்தை நினைத்துத்தான் நீ பயப்படுகிறாயா?”

“நீ ஒரு முட்டாள்!” என்று தனது நகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு கிரெகர் வெறுப்புடன் சொன்னான்.

“நீ யாரையாவது கொன்றாயா?” எனத் துருவிக் கேட்டான் உரியுபின்.

“ஆம். அதனாலென்ன?”

“அது உன் மனதை அழுத்துகிறதா?”

“என் மனதை அழுத்துகிறதா?” கிரெகர் சிரித்தான்.

உரியுபின் வாளை உறையிலிருந்து எடுத்தான். உன் தலையை நான் சீவ விரும்புகிறாயா?” என்று கேட்டான்.

“அப்புறம்?”

“மனம் வருந்தாமல் உன்னை என்னால் கொல்ல முடியும். எனக்கு இரக்கமென்பதே கிடையாது”. உரியுபின் கண்கள் புன்னகை புரிந்துகொண்டிருந்தன. ஆனால் அவன் குரலிலிருந்தும், அவன் வாயின் அசைவிலிருந்தும், அவன் சொல்வது உண்மைதான் என்பதைக் கிரெகர் உணர்ந்தான்.

“நீ விசித்திரமானவன். நீ ஒரு மிருகம்” என்று உரியுபினின் முகத்தை உற்று நோக்கியவாறு கூறினான் கிரெகர்.

“உன் இதயம் தண்ணீராலானது” என்றான் அவன். “இந்த வெட்டு உனக்குத் தெரியுமா? பார்!” உரியுபின் ஒரு புராதன பூவரசு மரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தான். அதை நேராக அணுகினான். தூரத்தைக் கண்களால் அளந்துகொண்டு. அவன் நீண்ட, உறுதியான, பரந்த மணிக்கட்டுகளுடைய கரங்கள் அசைவற்றுத் தொங்கின.

“பார்!”

மெதுவாக அவன் வாளை உயர்த்தினான். திடீரென்று அதைப் பலமாக ஒருபக்கம் சாய்த்து வீசினான். பூமியிலிருந்து நான்கடி உயரத்தில் அந்தப் பூவரசு மரம் சரிந்தது. அதன் கிளைகள் ஜன்னலில் உராய்ந்தன; வீட்டுச் சுவரில் பிறாண்டின.

“இதைப் பார்த்தாயா? இந்த வெட்டை கற்றுக் கொடுக்கிறேன். பாக்லனாவ் என்று ஒரு அட்டாமன் இருந்தான். அவனைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? அவனது வாள் ஜெர்மன் வெள்ளியால் உருக்கி வார்க்கப்பட்டது. அது கனமாக இருக்கும். அதனால் ஒரு குதிரையை இரண்டாக வெட்டி விடுவான்”.

இந்தப் புதிய வெட்டும் கலையைக் கிரெகர் கற்க நெடுநேரமாயிற்று. “நீ பலசாலி; ஆனால் வாள்வீச்சு சம்பந்தப் பட்டவரை நீ ஒரு முட்டாள். இப்படிச் செய்!” என உரியுபின் அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தான். “வாளைச் சாய்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு மனிதனைத் தைரியமாக வெட்டி வீழ்த்து! மனிதன் மாவுபோல் மிருதுவானவன்! ஏன், எதற்காக என்றெல்லாம் சிந்திக்காதே! நீ ஒரு கொஸாக்கியன். எனவே கேள்வி கேட்காமல் வெட்டி வீழ்த்துவது உன் வேலை. போரில் எதிரியைக் கொல்லுவது புனிதமான வேலை. நீ கொல்லும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் உன் பாவத்தின் ஒரு பகுதியைக் கடவுள் துடைப்பார், சர்ப்பத்தைக் கொல்லுகிறவனை ஆசீர்வதிப்பதைப் போல. அவசியம் நேர்ந்தாலல்லாது மிருகத்தைக் கொல்லக் கூடாது. ஆனால் மனிதனை அழி! அவன் பாவி, அசுத்தமானவன்; அவன் பூமியைக் கறைப்படுத்துகிறான்; அவன் வாழ்க்கையே பேய்க்காளான் போன்றது!”.

கிரெகர் மறுப்புத் தெரிவித்தபொழுது, அவன் முகத்தைச் சுளித்துவிட்டு, மௌனியானான்.

எல்லாக் குதிரைகளும் உரியுபினைக் கண்டு அஞ்சுவதைக் கிரெகர் ஆச்சரியத்துடன் கவனித்தான். அவன் அவைகளை அணுகியதும் அவை காதுகளை விரிக்கும்; ஏதோ விலங்கு அணுகுவதைப்போல் நெருங்கி நிற்கும். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மரங்களும், சேறும் நிறைந்த ஒரு ஜில்லாவில் அந்தப்படை தாக்க நேர்ந்தது. குதிரைகள் மரங்கள் நிறைந்த சதுப்புநிலத்தில் நடத்திச் செல்லப்பட்டதால், அவர்கள் கால்நடையாகச் சென்றனர். குதிரைகளைப் பாதுகாக்க நியமிக்கப்பட்டவர்களில்

உரியுபினும் ஒருவன். ஆனால் அவன் கண்டிப்பாக மறுத்து விட்டான்.

“உரியுபின், குதிரைகளை நடத்திச் செல்ல நீ மறுப்பதேன?” என்று படை சார்ஜண்ட் அவன்மீது எரிந்து விழுந்தான்.

“அவை என்னைக் கண்டு பயப்படுகின்றன. கடவுள் சாட்சியாக அவை என்னைக் கண்டு பயப்படுகின்றன!” என்று அவன் பதில் சொன்னான்.

குதிரைகளைப் பராமரிக்கும் வேலையை அவன் ஏற்கவே இல்லை. அவன் தன் குதிரையிடம் அன்பாகத்தான் நடந்து கொண்டான். எனினும் அவன் அதை அணுகியபொழுதெல்லாம் அது நடுங்குவதையும், பதட்டமடைவதையும் கிரெகர் கவனித்தான்.

“குதிரைகள் ஏன் உன்னைக் கண்டு அஞ்சுகின்றன?” என்று ஒருநாள் கிரெகர் அவனைக் கேட்டான்.

“எனக்குத் தெரியாது” என்று தோள்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு அவன் சொன்னான். “நான் போதிய அளவு அன்புடன்தான் அவைகளிடம் நடந்து கொள்ளுகிறேன்”.

“குடிகாரனை அவைகள் கண்டுகொள்ளும்; அதனைக் கண்டு அஞ்சுகின்றன. ஆனால் நீ எப்பொழுதும் நிதானமாகத் தான் இருக்கிறாய்”.

“என் இதயம் கடினமானது. இதை அவை உணர்வதாகத் தோன்றுகிறது”.

“உனக்கு ஓநாயின் இதயம் இருக்கிறது. ஒருக்கால் உன் இதயம் கல்லாக இருக்கலாம். உனக்கு இதயமே இல்லையோ என்னவோ?”

“இருக்கலாம்!” என்று உரியுபின் தயக்கமின்றி ஒப்புக் கொண்டான்.

வேவு பார்க்கும் வேலைக்காக அந்தப்படை அனுப்பப் பட்டது. முந்தின நாள் மாலை ஆஸ்திரிய ராணுவத்திலிருந்து ஓடிவந்த ஒரு ஜெக், எதிரியின் படைநிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதற்கவும், எதிரி எதிர்த்தாக்குதல் நடத்த முடிவு

செய்திருப்பதாகவும் ருஷ்ய ராணுவ அதிகாரிகளுக்குத் தகவல் கொடுத்தான். எனவே எதிரி வரக்கூடிய பாதையைத் தொடர்ந்து கண்காணிக்க நேர்ந்தது.

கானகத்தின் ஓரத்தில் ஒரு சார்ஜண்டையும், நான்கு கொஸாக்கியர்களையும் நிறுத்திவிட்டு, அடுத்த மேட்டுக்கு அப்பாலிருக்கும் நகரை நோக்கி மற்றவர்களை அழைத்துச் சென்றான், படை அதிகாரி. கிரெகர், உரியுபின், மிஷா கோஷிவாய், இன்னொரு கொஸாக்கியன் ஆகிய நால்வரும் சார்ஜண்டுடன் தங்கினர்.

குதிரைகளிலிருந்து இறங்குமாறு சார்ஜண்ட் அவர்களுக்கு உத்தரவிட்டான். தேவதாரு மரங்கள் அடர்ந்திருந்த இடத்திற்குப் பின் குதிரைகளைக் கொண்டு போய், அவைகளைக் கவனிக்குமாறு கோஷிவாய்க்கு சார்ஜண்ட் உத்தரவிட்டான்.

விழுந்து கிடந்த தேவதாரு மரத்தருகில் படுத்துக்கொண்டு கொஸாக்கியர்கள் சிகரெட் குடித்தனர்; சார்ஜண்ட் தூரப் பார்வைக் கண்ணாடியால் வேவு பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். வம்பளந்துகொண்டு அரை மணிநேரம் அவர்கள் அங்கே அர்த்தமின்றிப் பேசிக்கொண்டு படுத்திருந்தனர். இடது பக்கத்தில் எங்கிருந்தோ இடைவிடாது துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் கேட்டது. சிறிதுதூரத்தில் அறுவடை செய்யப்படாத சாமை வயலுக்கு ஊர்ந்து சென்று, சில கதிர்களைப் பறித்து, சாமையை மென்றான் கிரெகர்.

தூரத்திலிருந்த தோட்டத்திலிருந்து சில குதிரை வீரர்கள் வெளியே வந்து, பரந்த வெளியைப் பார்த்துவிட்டு, கொஸாக்கியர்கள் இருக்கும் திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். “நிச்சயமாக, ஆஸ்திரியர்தான்!” என்று மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு சார்ஜண்ட் ஆச்சரியத்துடன் சொன்னான். “அருகில் வரும்வரை காத்திருந்துவிட்டு, அவர்களை நாம் வரவேற்போம். துப்பாக்கிகளைத் தயாராக வைத்திருங்கள், பையன்களா” என்று அவன் பதட்டத்துடன் சொன்னான்.

குதிரைவீரர்கள் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அழகிய உடைகள் அணிந்த ஆறு ஹங்கேரியர் வந்தனர். பெரிய கறுப்புக் குதிரைமீது, கைகளில் துப்பாக்கியைப் பிடித்துக்கொண்டு, மெதுவாகச் சிரித்துக்கொண்டு வந்தான், அவர்கள் தலைவன்.

“கடுங்கள்!” என்று சார்ஜண்ட் கட்டளையிட்டான் குண்டுகள் எதிரொலித்துக்கொண்டு மரங்களுக்கிடையே சென்றன.

“என்ன நடந்தது?” என்று கோஷிவாயின் அதிர்ச்சியடைந்த குரல் பைன் மரங்கட்குப் பின்னால் இருந்து கேட்டது. “ஏ பேயே! ஏன் அங்கு சும்மா நிற்கிறாய்?” என்று அவன் உரத்துக் கூறுவது கேட்டது. ஹுஸ்ஸார்கள் குதிரைமீது ஒருவன்பின் ஒருவனாக வயலுக்குள் சென்றனர். அவர்களில் ஒருவன் மேல் நோக்கிச் சுட்டான். கடைசி ஹீஸ்ஸார் பின்தங்கி தன் குதிரையின் கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு இடதுகையால் தொப்பியை எடுத்தான்.

முதலில் உரியுபின்தான் குதித்தெழுந்தான். சாமைக் கதிர் களுக்கிடையே, துப்பாக்கியைத் தயாராகப் பிடித்துக்கொண்டு உரியுபின் முன்னே சென்றான். சில நூறு ஜெகங்களுக்கப்பால், கீழே விழுந்து கிடக்கும் ஒரு குதிரை கால்களை உதைத்துக் கொண்டு அவதிப்படுவதையும், ஒரு ஹங்கேரியன் முழங்காலைத் தேய்த்துக்கொண்டு அதற்கு அருகில் நிற்பதையும் அவன் கண்டான். உரியுபினிடம் அவன் உரத்த குரலில் என்னமோ சொல்லிவிட்டு, சரணடைவதின் அறிகுறியாகக் கைகளை உயர்த்தினான். பின்வாங்கும் தன் தோழர்களை அவன் உற்றுப் பார்த்தான்.

இவைகளெல்லாம் நொடிப்பொழுதில் நடந்ததால், உரியுபின் கைதியை அழைத்து வரும்வரை என்ன நடந்தது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளக் கிரெகருக்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை.

“அதை எடு!” என்று முரட்டுத்தனமாக ஹங்கேரியின் வாளைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு உரியுபின் கூவினான்.

பீதியுடன், கைதி புன்னகை புரிந்தான். விருப்புடன் வாளைக் கொடுப்பதற்காக அவன் பெல்டைப் பிடித்தான். ஆனால் அவன் கைகள் நடுங்கின; முடிச்சை அவிழ்க்க அவனால் முடியவில்லை. ஜாக்கிரதையாக, கிரெகர் அவனுக்கு உதவி புரிந்தான். கொழுத்த கன்னங்கள் படைத்த, அரும்பு மீசையுடைய அந்த இளைஞன், புன்முறுவல் மூலமும் தலையைத் தாழ்த்துவதின் மூலமும், கிரெகருக்கு நன்றி செலுத்தினான். ஆயுதத்தைக் கைப்பற்றியதை எண்ணி அவன் மகிழ்வதாகத்

தோன்றிற்று. ஜேபியைத் தடவி, தோல் பையை வெளியே எடுத்து, என்னவோ முணுமுணுத்துவிட்டு, கொஸாக்கியர் களுக்குப் புகையிலை வழங்கினான்.

“அவன் நமக்கு விருந்தளிக்கிறான்!” என்று புன்னகையுடன் சொல்லிக்கொண்டு, சிகரெட் சுருட்டும் காகிதத்தை எடுத்தான் சார்ஜண்ட்.

“அந்நிய நாட்டுப் புகையிலைச் சுருட்டுக் குடிக்கலாம்” என ஸிலாண்டியோவ் எக்களித்தான்.

ஹங்கேரியன் அளித்த புகையிலையால் சிகரெட் சுற்றி, கொஸாக்கியர்கள் சிகரெட் குடித்தனர். காரமான புகையிலைச் சத்து அவர்கள் தலைகளுக்கேறிற்று.

“அவனுடைய துப்பாக்கி எங்கே?” என்று சார்ஜண்ட் சிகரெட் புகையை வேகமாக இழுத்துக்கொண்டே கேட்டான்.

“இதோ இருக்கிறது” என்று உரியுபின் தன் முதுகிலே தொங்கிக்கொண்டிருந்த மஞ்சள்நிறப் பையைக் காட்டினான்.

“அவனைப் படைக்கு அழைத்துச் செல்லுவது நல்லது. அவன் என்ன சொல்லுகிறான் என்பதைக் கேட்க அவர்கள் விரும்புவார்கள்”.

“அவனை யார் அழைத்துச் செல்லப் போகிறீர்கள், பையன்களா?” என்று தன் ஆட்களை ஏறிட்டுப் பார்த்துக் கேட்டான், சார்ஜண்ட்.

“நான் போகிறேன்” என்று உடனே உரியுபின் பதில் சொன்னான்.

“நல்லது, உடனே புறப்படு!”

தனக்கு என்ன நேரப்போகிறதோ என்பதைக் கைதி உணர்ந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவன் மந்தமாகப் புன்னகை புரிந்துவிட்டு, தன் ஜேபிகளைத் தடவி, சில சாக்லெட் துண்டுகளை எடுத்துக் கொஸாக்கியர்களுக்குக் கொடுத்தான்.

“ரஷியன்... ரஸின்... ஆஸ்திரியா... இல்லை...” என்று திக்கித் திக்கிச் சொல்லி விகாரமாக, சைகை காட்டிக்கொண்டு, சாக்லெட்டை கொடுத்தான்.

“ஆயுதம் ஏதாவது இருக்கிறதா?” என்று சார்ஜண்ட் கேட்டான். “இப்படி கூச்சல் போடாதே. நீ சொல்லுவது எங்களுக்குப் புரியவில்லை. கைத்துப்பாக்கி இருக்கிறதா? நும் - நும்?” சார்ஜண்ட் தன் கையில் துப்பாக்கி இருப்பதுபோல் விசையை இழுத்தான். கைதி பலமாகத் தலையைக் குலுக்கினான்.

எந்தவிதமான ஆட்சேபனையுமின்றி, தன்னைச் சோதனை செய்ய அவன் இணங்கினான். தடித்த அவன் கன்னங்கள் நடுங்கின. காயமடைந்த முழங்காலிலிருந்து ரத்தம் பெருகி யோடிக்கொண்டிருந்தது. இடைவிடாது பேசிக்கொண்டு, காயத்தின்மீது அவன் கைக்குட்டையைக் கட்டினான். தொப்பியைக் குதிரைக்கு அருகில் அவன் விட்டுவிட்டான். எனவே தொப்பியையும், கம்பளியையும், தன் குடும்பத்தாரின் போட்டோ இருக்கும் நோட்டுப் புத்தகத்தையும் எடுத்துவரச் சார்ஜண்டிடம் அவன் அனுமதி கோரினான். அவனுக்கு என்ன வேண்டும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளச் சார்ஜண்ட் பெருமுயற்சி செய்தான். கடைசியில் சலிப்புடன் கையை வீசினான்.

“அவனை அழைத்துச் செல்!”

உரியுபின் தன் குதிரைமீது ஏறி உட்கார்ந்தான். துப்பாக்கியை முதுகில் சரியாகத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு, அவன் கைதிக்குச் சைகை செய்தான். அவன் புன்னகையால் தைரியமடைந்த ஹங்கேரியனும் புன்னகை புரிந்துவிட்டு, குதிரைக்கு அருகில் நடந்தான். சகஜமாகப் பழக முயன்ற ஹங்கேரியன் உரியுபின் முழங்காலில் தட்டினான். ஆனால் முரட்டுத்தனமாக அவன் கையைத் தட்டிவிட்டு, உரியுபின் கடிவாளத்தை இழுத்தான்.

“உன் தந்திரமெல்லாம் இங்கே பலிக்காது!” என எச்சரித்தான்.

குற்ற உணர்ச்சியுடன் அப்பால் நகர்ந்துவிட்டு, கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் கைதி நடந்தான். அடிக்கடி அவன் மற்ற கொஸாக்கியர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் வெண்மயிர் தெளிவாகத் தெரிந்தது. திறந்த சட்டையுடன், சணல் போன்ற மயிருடன், உறுதியும், தீரமும் படைத்த முகத்தோற்றத்துடன், அவன் சென்ற காட்சி கிரெகரின் மனதில் பதிந்தது.

“மெலெக்காவ்! அவன் குதிரையின் சேணத்தைக் கழற்று!” என்று சார்ஜண்ட் கட்டளையிட்டான். வருத்தத்துடன் கையில்

குடுபடும்வரை பிடித்த சிகரெட் துண்டை வெளியே துப்பி விட்டு விழுந்துகிடந்த குதிரையிடம் சென்று சேணத்தை அவிழ்த்தான். பிறகு எக்காரணத்தாலோ அருகில் கிடந்த தொப்பியையும் எடுத்தான். அதைக் கிரெகர் முகர்ந்து பார்த்தான். வியர்வை நாற்றமும், மலிவான சோப்பின் மணமும் மணத்தது. குதிரையின் தளவாடங்களை அவன் கொஸாக்கியர்கள் இருக்குமிடத்திற்குச் சுமந்து சென்றான். கீழே உட்கார்ந்து கொண்டு கொஸாக்கியர்கள் சேணப் பைகளைச் சூறையாடினர். முன்பின் பார்த்திராத சேணத்தின் வேலைப்பாடுகளை அவர்கள் பார்த்து வியந்தனர்.

“அவனிடமிருந்த புகையிலை மிகச்சிறந்தது. இன்னும் கொஞ்சம் கொடுக்குமாறு நாம் அவனைக் கேட்டிருக்க வேண்டும்” என்று நெடுமூச்சுடன் சொல்லிவிட்டு, எச்சிலை விழுங்கினான், சார்ஜண்ட்.

சில நிமிடங்களில் ஒரு குதிரையின் தலை தேவதாரு மரங்களுக்கிடையே தெரிந்தது. உரியுபின் வந்துகொண்டிருந்தான்.

“ஏன்? ஆஸ்திரியன் எங்கே? அவனை நீ விட்டுவிட வில்லையே?” என்று அச்சத்தால் எரிகிற சார்ஜண்ட் கேட்டுக் கொண்டு அவனை நெருங்கினான்.

“அவன் ஓட முயன்றான்” என்று உரியுபின் உறுமினான்.

“எனவே அவனை நீ விட்டுவிட்டாயாக்கும்?”

“நாங்கள் திறந்த சோலைப் பாதையை அடைந்தோம். உடனே அவன்..... எனவே நான் அவனை வெட்டினேன்”.

“நீ ஒரு பொய்யன்!” என்று கிரெகர் கூவினான். “அநாவசியமாக நீ அவனைக் கொன்றாய்”.

“நீ எதற்காகக் கூச்சலிடுகிறாய்? இதற்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” சலனமற்ற கண்களால் கிரெகரின் முகத்தை உரியுபின் உற்றுப் பார்த்தான்.

“என்ன?” கிரெகரின் குரல் மெதுவாக உயர்ந்தது. அவன் கை தரையை நெருடியது.

“அவசியமற்ற விவகாரங்களில் தலையிடாதே! புரிகிறதா?” என்று கடுமையாகச் சொன்னான் உரியுபின். அவனது

துப்பாக்கியைப் பிடுங்கித் தன் தோளில் சாத்திக்கொண்டான், கிரெகர். விசையைத் தேடிய அவன் விரல்கள் நடுங்கிற்று; அவன் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது.

“இப்பொழுது என்ன? சும்மா இரு?” என்று அச்சுறுத்தும் முறையில் சொல்லிக்கொண்டு, சார்ஜண்ட் அவனை நோக்கி ஓடினான். அவன் கிரெகரை நெருங்குவதற்குமுன் குண்டு வெடித்தது. ஒரு மரத்தின் கிளையை முறித்துவிட்டு, குண்டு வெளியில் பாய்ந்து சென்றது.

“என்ன இங்கே?” என்று மூச்சுத் திணறக் கேட்டான் கோஷிவாய்.

ஸிலாண்டியேவின் தாடை தொங்கியது. அவன் வாயைப் பிளந்துகொண்டு மௌனமாயிருந்தான்.

கிரெகர் மார்பை அழுத்தித் தள்ளி, அவன் கையிலிருந்து துப்பாக்கியைப் பிடுங்கினான், சார்ஜண்ட். இடதுகையால் பெல்டைப் பிடித்துக்கொண்டு, கால்களை அகல விரித்துக் கொண்டு, உரியுபின் அசையாது நின்றான்.

“மீண்டும் சுடு!” என்றான் அவன்.

“நான் உன்னைக் கொல்லுவேன்!” கிரெகர் அவனை நோக்கிப் பாய்ந்தான்.

“உன்னைத்தானே, இதெல்லாம் என்ன? ராணுவ விசாரணை நடத்தி, உன்னைச் சுட வேண்டுமென்று நீ விரும்புகிறாயா? ஆயுதத்தைக் கீழே வை!” என்று சார்ஜண்ட் கட்டளையிட்டான்.

கிரெகரைப் பின்னே தள்ளிவிட்டு, கைகளை அகல விரித்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு மத்தியில் அவன் நின்றான்.

“நீ பொய் சொல்லுகிறாய்! நீ என்னைக் கொல்ல மாட்டாய்!” உரியுபின் புன்னகை புரிந்தான்.

பொழுது சாய்ந்ததும் அவர்கள் திரும்பிச் சென்றபொழுது, வழியிலே கிடந்த ஹங்கேரியனின் தேகத்தைக் கிரெகர்தான் முதலில் கண்டான். மற்றவர்களுக்கு முன்னே சென்று, குதிரையை நிறுத்தி, அவன் கீழே உற்றுப் பார்த்தான். கைகளை விரித்துக் கொண்டு, முகத்தைத் தரையில் புதைத்துக்கொண்டு, சரத்தால் இலைகளைப்போல் மஞ்சளாக இருந்த உள்ளங் கைகளைத்

திறந்துகொண்டு, அவன் படுத்திருந்தான். பின்னிலிருந்து அவன் பலமாக வெட்டப்பட்டிருக்கிறான். முதுகிலிருந்து பெல்ட்வரை அவன் இரண்டாக்கப்பட்டிருந்தான்.

“அவனை இரண்டு துண்டாக வெட்டியிருக்கிறானே” என்று சார்ஜண்ட் முணுமுணுத்தான். திருகப்பட்ட தலையிலிருந்து சணல்நிறத் தலைமயிர் கோணல் மாணலாக இருந்ததை அச்சத்துடன் அவன் பார்த்தான்.

அந்தத் தேகத்தைத் தாண்டி, கொஸாக்கியர்கள் மௌனமாகப் படையின் தலைமைக் காரியாலயத்திற்குச் சென்றனர். இருள் அனைத்தையும் ஆட்கொள்ள ஆரம்பித்தது. கிழக்கிலிருந்து ஒரு கருமேகத்தைக் காற்று இழுத்து வந்தது. அருகிலிருந்த சதுப்புநிலத்திலிருந்து வளர்ச்சியற்ற புல்லின் நாற்றமும், ஈரத்தின் வாடையும், அமுகல் நாற்றமும் வீசிற்று. ஒரு நாரை முழங்கிற்று. மந்தமான மௌனத்தை, குதிரைகளின் அணிகலன்களின் கணகணவென்ற ஓசை குலைத்தது. இடையிடையே கால்படியில் வாள் இடிக்கும் சத்தமும் குதிரைகளின் குளம்புகள் பட்டு, தேவதாருச் சுள்ளிகள் நொறுங்கும் சத்தமும் கேட்டது. சோலைப் பாதையிலே விடைபெற்ற சூரியனின் மங்கிய ஒளி தெரிந்தது. உரியுபின் இடைவிடாது சிகரெட் குடித்தான். சிகரெட்டின் ஒளி, சிகரெட்டை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த கரிய நகங்களுடைய விரல்களில் வீசிற்று.

கானகத்திற்கு மேலே மிதந்து சென்ற மேகம், விவரிக்க வொண்ணாத, வேதனைதரும் மாலை நிழல் மங்குவதை அறிவுறுத்திற்று.

13

மறுநாள் காலை நகரம் தாக்கப்பட்டது. பக்கவாட்டில் குதிரைப்படை வர, கானகத்திலிருந்து உதயத்தில் காலாட் படையைத் தாக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. எங்கோ, எவனோ தவறு செய்தான். எனவே இரு காலாட்படைகளும் உரிய காலத்தில் வரவில்லை. 211வது அப்பாக்கிப்படை இடதுபக்கம் செல்ல உத்தரவிடப்பட்டிருந்தது. இன்னொரு படைத் தாக்குதல் ஆரம்பித்தபொழுது, தம் பக்கத்தைச் சேர்ந்த பீரங்கிகளே இவர்களை நோக்கிச் சுட்டது. இதனால் ஏற்பட்ட குழப்பம் திட்டத்தைக் குலைத்தது. தாக்குதல் தோல்வியில்

முடிவதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன. காலாட்படை இவ்வாறு அலைக் கழிக்கப்பட்டபொழுது, முன்னேறுமாறு பதினொன்றாவது குதிரைப்படைக்கு உத்தரவிடப்பட்டது. அவர்கள் சதுப்பு நிலத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்ததால் விரிவான முறையில் அவர்கள் முன்சென்று தாக்க முடியவில்லை. சில இடங்களில் கொஸாக்கி யர்கள் சிறு சிறு கோஷ்டிகளாகச் செல்ல நேர்ந்தது. பன்னிரண்டாவது படையின் நான்காவது, ஐந்தாவது பகுதிகள் கானகத்தில் தயாராக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. பொதுத் தாக்குதல் ஆரம்பித்த நில நிமிடங்களில் போரின் இடியோசை, பூமி அதிர அவர்கள் காதுகளுக்கு எட்டியது.

நீண்டநேரம் சந்தோஷ ஆரவாரத்தின் சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டது. இடையிடையே கொஸாக்கியர்கள் பேச்சு காதில் விழுந்தது.

“அது நம்முடையது”.

“அவர்கள் கிளம்பிவிட்டனர்”.

“அந்த யந்திரப் பீரங்கி என்ன பேரொலி கிளப்புகிறது?”

“எதற்காக நம்மவர்களைத் தாக்குகின்றனர்?”

“அவர்கள் என்ன பாராட்டு ஆரவாரம் செய்கின்றனரா என்ன?”

“அவர்கள் இன்னும் அங்கு வரவில்லை”.

“ஒரு நிமிடத்தில் வந்துவிடுவர்”.

இரண்டு கம்பெனிகள் சோலைப் பாதையில் நின்றன. தேவதாரு மரங்கள் அவர்கள் பார்வையை மறைத்ததால், போரின் போக்கை அவர்களால் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

பெருநடையாக, காலாட்படை முன்சென்றது. சுறுசுறுப்பான பயிற்சிப் படையினன் சற்றுப் பின்தங்கி “அணி மேல் அமைதி!” என்று கரகரத்தக் குரலில் கூவினான்.

படையினர் தங்கள் ஆயுதங்கள் கிணுகிணுக்க, அவர்களைத் தாண்டி, ஒரு அடர்ந்த காட்டிற்குள் மறைந்தனர்.

சற்றுத் தொலைவில் மந்தமாக ஆரவார ஒலி கேட்டு அடங்கியது. பிறகு அமைதி நிலவியது.

“அவர்கள் வந்துவிட்டனர்”.

“ஏய்! ஆரம்பித்துவிட்டனர் ஒருவரையொருவர் கொல்லை”.

கொஸாக்கியர்கள் காதுகொடுத்துக் கேட்டனர். ஆனால் ஏதும் கேட்கவில்லை. படையின் வலதுபுறத்தை ஒட்டி ஆஸ்திரியப் பீரங்கி முழக்கம் செய்துகொண்டு போர்புரியும் படைகளைத் தாக்கின. படையின் பின்பகுதி பீரங்கித் தாக்குதலால் சற்று நிலைகுலைந்தது.

தன் படையைச் சுற்றி பார்வையைச் செலுத்தினான் கிரெகர். கொஸாக்கியர்கள் சஞ்சலமடைந்தனர்; ஈக்களால் துன்புறுத்தப்பட்டதைப்போல் குதிரைகள் பதறின. ஆசனத்தில் தொப்பியை மாட்டிவிட்டு, ரோமமற்ற தலையைத் தடவிக் கொண்டான், உரியுபின். கிரெகருக்கு அருகிலிருந்த மிஷா கோஷ்வாய் வேகமாகத் தன் ஊர்ப் புகையிலையிலான சிகரெட்டை இழுத்தான். இரவு முழுவதும் இடைவிடாது கண் விழித்த பிறகு பார்த்தால், எல்லாம் எப்படி இருக்குமோ, அதே போல் எல்லாம் தெளிவாகவும், எதார்த்தமாகவும் இருந்தன.

மூன்று மணிநேரம் கம்பெனிகள் தயாராக நிறுத்தப் பட்டிருந்தன.

துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் ஓய்ந்தது; மீண்டும் ஒலித்தது. ஒரு விமானம் மேலே பறப்பதனால் பேரிரைச்சல் கேட்டது. மிகுந்த உயரத்தில் சில தடவை வட்டமிட்டுவிட்டு அந்த விமானம் கிழக்கே பறந்து உயரத்தில் சென்றது. விமான எதிர்ப்புப் பீரங்கிகள் முழங்கியதால், குண்டுகள் வெடித்ததனால் பொறிகள் வானவெளியை எட்டின.

சிப்பாய்களிடமிருந்த புகையிலையெல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது. சிப்பாய்கள் புகையிலைக்கு ஏங்கித் தவித்தனர். மத்தியானம் ஒரு சேவகர்கள் ஆபீசர் தகவலுடன் வேகமாக வந்தான். நான்காவது படையின் தலைவன் தன் ஆட்களை ஒருபக்கம் அழைத்துச் சென்றான். முன்னேறுவதற்குப் பதிலாக தாங்கள் பின்வாங்கப் போவதாகக் கிரெகர் நினைத்தான். அவன் கம்பெனி இருபது நிமிட நேரம் கானகத்தில் சென்றது. போரின் ஓசை நெருங்கி வந்தது. அவர்களுக்கு அருகில் ஒரு பாட்டரி வேகமாகச் சுட்டுக்கொண்டிருந்தது. தலைக்கு மேலே கர்ஜித்துக்கொண்டு, குண்டுகள் சென்றன. குறுகிய காட்டுப்பாதை, கம்பெனியின்

அமைப்பைக் குலைத்தது. தாறுமாறாக அந்தக் கம்பெனி கானகத்திலிருந்து வெளியே வந்தது. அரை மைலுக்கு அப்பால் ஹங்கேரியர் ஒரு ருஷ்யப் பாட்டரிக் கோஷ்டியை வெட்டிச் சாய்த்துகொண்டிருந்தனர்.

“படையினர் முறையாக நில்லுங்கள்!” என்று கூச்சலிட்டான் தளபதி.

இந்த உத்தரவைக் கொஸாக்கியர்கள் பூரணமாக நிறைவேற்றமுன் இன்னொரு உத்தரவு பிறந்தது.

“படையினரே, வாளை உருவுங்கள்! தாக்குங்கள்! முன்னேறுங்கள்!”

நீல வாள் தகடுகள் மின்னின. கொஸாக்கியர்கள் வாயு வேகத்தில் சென்றனர்.

பீரங்கி வண்டியின் குதிரைகளை, பாட்டரிக்கு வலது பக்கத்தில், ஆறு ஹங்கேரியர்கள் கவனித்துக்கொண்டிருந்தனர். பரபரப்படைந்த பீரங்கி வண்டியின் குதிரைகளை, ஒருவன் இழுத்துக்கொண்டிருந்தான்; மற்றவர்கள் வண்டிச்சக்கரத்தை நொறுக்கிக்கொண்டிருந்தனர். சாக்லெட்நிறப் பெட்டைக் குதிரைமீது உட்கார்ந்துகொண்டு, ஒரு ஆபீசர் உத்தரவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். கொஸாக்கியர்களைக் கண்டதும் ஹங்கேரியர் தத்தம் குதிரைமீது தாவி ஏறினர்.

“நெருங்குகிறது, நெருங்குகிறது” என்று குதிரைக் குளம்புகளின் ஒசையைக் கிரெகர் எண்ணினான், தன் குதிரையின் காலடிகளை எண்ணிக்கொண்டு, அவர்களை நோக்கிக் கிரெகர் வேகமாகச் சென்றதும், திடீரென்று ஒரு கால் படியிலிருந்து நழுவிற்று. அவன் நிலை ஆபத்தாயிற்று. உள்ளுக்குள்ளே பயத்துடன் அசைந்தாடும் கால்படியை அவன் பெருவிரலால் தேடினான். கால்படியில் கால் வைத்ததும் அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். தனக்கு முன்னே பீரங்கி வண்டியின் ஆறு குதிரைகள் நிற்பதை அவன் கண்டான். முன்னே நின்ற குதிரைமீது, ரத்தமும் மூளையும் சிதறிய சட்டையுடன், அதைத் தழுவிக்கொண்டு படுத்திருந்தான் குதிரைக்காரன். இறந்துகிடந்த ஒரு பீரங்கிப் படையினனைக் கிரெகரின் குதிரை அழுத்தி மிதித்தது. தலைகீழாகக் கிடந்த ஒரு குண்டின் பெட்டியை இருவர் படுத்திருந்தனர். பீரங்கி வண்டியை நான்காவது மனிகன்

தலைக்குப்புறப் படுத்திருந்தான். கிரெகர் படையைச் சேர்ந்த கொஸாக்கியன் ஸிலாண்டியேவ் அவனுக்கு முன்னே இருந்தான். ஹங்கேரிய ஆபீசர் அவனை நோக்கிச் சுட்டான். காற்றைத் தழுவிக்கொண்டு அந்தக் கொஸாக்கியன் கீழே விழுந்தான். கடிவாளத்தை இழுத்துவிட்டு, வலதுபக்கத்திலிருந்து அந்த ஆபீசரை கிரெகர் அணுக முயன்றான். வாளை உபயோகிப்பது நலமென்று அவன் நினைத்தான். அவன் நோக்கத்தை உணர்ந்த ஆபீசர் அவனை நோக்கிச் சுட்டான். கைத்துப்பாக்கியிலிருந்த தோட்டாக்களைக் காலி செய்துவிட்டு, வாளை அவன் உருவினான். மூன்று வெட்டுகளை அவன் சாமாத்தியமாகத் தடுத்தான். கால்படியில் நின்றுகொண்டு, நான்காவது முறை கிரெகர் வாளை வீசினான். அவர்களின் குதிரைகள் அப்பொழுது அருகருகே சென்றன. அந்த ஹங்கேரியனின் சுத்தமாக சவரம் செய்யப்பட்ட கன்னத்தையும், அவன் காலரில் பொறிக்கப் பட்டிருந்த நம்பரையும் கிரெகர் கண்டான். பாசாங்கு செய்து ஆபீசரின் கவனத்தை மாற்றிவிட்டு, வாள்வீச்சின் திசையை மாற்றி, அவன் ஹங்கேரியனின் தோள்பட்டையில் வாளின் முனையைச் செலுத்தினான். முதுகெலும்புக்கு மேலே கழுத்தை இலக்காகக்கொண்டு இரண்டாவது வெட்டு வெட்டினான், கிரெகர். வாளையும் கடிவாளத்தையும் விட்டுவிட்டு, நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த ஆபீசர், திடீரென்று கீழே விழுந்தான். ஆறுதலடைந்த கிரெகர், அவன் தலையில் வெட்டினான் காதுக்கு மேலே இருந்த எலும்பை வாள் நொறுக்கியதை அவன் கண்டான்.

பின்னாலிருந்து விழுந்த பயங்கரமான அடி கிரெகர் சுயநினைவை அழித்தது. தன் வாய் உப்புக்கரிக்கும் ரத்தத்தைப் பருகுவதையும், தான் விழுவதையும் அவன் உணர்ந்தான். ஒரு பக்கத்திலிருந்து சுதிரறுத்த தாள்கள் அவனை நோக்கிப் பறந்து வந்தன. அவன் தேகம் தரையில் பலமாக விழுந்ததால், ஒரு கணம் அவன் சுயநினைவு பெற்றான். அவன் கண்களைத் திறந்தான்; உடனே ரத்தம் கண்களுக்குள்ளே பாய்ந்தது. குளம்புகளின் சத்தமும், குதிரைகள் நெடுமூச்சுவிடும் சத்தமும் அவனுக்குக் கேட்டன. கடைசி முறையாக அவன் கண்களைத் திறந்தபொழுது, குதிரைகளின் விரிந்த நாசிகளையும், கால்படியில் ஒருவன் பாதத்தையும் கண்டான். “முடிந்தது” என்னும் ஆறுதலளிக்கும் எண்ணம், பாம்பைப்போல் அவன் மனதில் ஊர்ந்தது. ஒரு கர்ஜனை; அதன்பிறகு இருண்ட சூன்யம்.

அட்டாமன் மெய்க்காப்பாளர் படையிலிருந்து முறையான கொஸாக்கியப் படைக்குத் தன்னை மாற்றுமாறு மனுச் செய்ய ஆகஸ்ட் மாத மத்தியில் யூஜெனி லிஸ்ட்னிட்ச்கி முடிவு செய்தான். மனுச் செய்த மூன்று வாரங்களில் அவன் விரும்பிய உத்தியோகம் அவனுக்கு அளிக்கப்பட்டது. பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்து புறப்படுமுன் தான் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கையை விவரித்தும், தன்னை ஆசீர்வதிக்குமாறும் தன் தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதினான்.

அப்பா,

அட்டாமன் படையிலிருந்து தொடர்ந்து ராணுவச் சேவைபுரியும் படைக்கு என்னை மாற்றுமாறு மனுச் செய்துகொண்டேன். இன்று நான் கோரிய மாற்றம் கிடைத்தது; அரங்குக்குச் சென்று நான் வந்துவிட்டதை இரண்டாவது படையின் தலைவனுக்குத் தெரிவிக்கப்போகிறேன். என் முடிவைக் கேட்டு நீங்கள் ஆச்சரியமடையக்கூடும். அந்த முடிவுக்கான காரணங்களை உங்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன். இங்குள்ள சூழ்நிலை எனக்குச் சலிப்பளித்துவிட்டது. அணிவகுத்துச் செல்லுதல், பிறருக்கு வழிகாட்டுதல், காவல்புரிதல், இம்மாதிரி அரண்மனைச் சேவகத்தை எல்லாம் நினைத்தால் பல்லைக் கடித்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. திருப்திகரமான உழைப்புதான் விரும்புவது. வேண்டுமானால் சாகசச் செயல்புரியவே நான் விரும்புகிறேன் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். என் உடலில் ஓடும் லிஸ்ட்னிட்ச்கி குடும்ப ரத்தம்தான் என்னை இவ்வாறு நினைக்கத் தூண்டுகிறது. 1812ஆம் ஆண்டு யுத்த காலத்திலிருந்து ரஷ்யப்படைக்குப் பெருமை தேடித் தந்துகொண்டிருக்கும் அந்தக் குடும்ப ரத்தம். நான் போர் அரங்கிற்குச் செல்லுகிறேன். என்னை ஆசிகூறி அனுப்புங்கள்.

தலைநகருக்குச் செல்லுமுன் சென்ற வாரம் மன்னரைப் பார்த்தேன். அவரை நான் தொழுகிறேன். ஒரு நாள் அரண்மனையில் அவருக்குக் காவல்புரிந்தேன். என்னைத் தாண்டிச் செல்லுகையில் அவர் என்னைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தார். அச்சமயம் அவருடனிருந்த ரோட்ஸியாங்கோவைப் பார்த்து, “என் புகழுக்குரிய காவலன், அவனைக் கொண்டு வில்லெறமைத் தோற்கடித்துவிடுவேன்” என்றார். ஒரு பள்ளி மாணவி மாதிரி அவரை நான் தொழுகிறேன். எனக்கு 28 வயதிற்கு மேலானாலும் இதை ஒப்புக்கொள்வதற்கு நான் வெட்கமடையவில்லை. மன்னன் பெயருக்குக் களங்கம் ஏற்படும் வகையில் அரண்மனையில் வம்புபேசுவது எனக்கு ஆத்திரமூட்டுகிறது. அந்த வம்புகளை நான் நம்பவில்லை. நம்பவும் முடியாது. எனக்கு முன்னிலையில் ராணியைப்பற்றி

அவமரியாதையாகப் பேசியதற்காக, கேப்டன் கிராமோவை அநேகமாகச் சுட்டுக் கொன்றிருப்பேன். அது கொடுரமான செயல். அடிமை ரத்தம் உள்ளவர்கள்தான் இம்மாதிரி அவதூறுகளைப் பரப்புவார்கள் என நான் அவனிடம் கூறினேன். இந்தச் சம்பவம் பல அதிகாரிகள் முன்னிலையில் நிகழ்ந்தது. நான் நிலைகுலைந்து என் கைத்துப்பாக்கியை எடுத்து அந்த அற்பன்மீது தோட்டாவைச் செலுத்தப் போனேன். என் சகாக்கள் என்னை நிராயுதபாணியாக்கினர். சேர் நிறைந்த குட்டைபோன்ற இந்த இடத்தில் ஒருநாள் வாழ்வதுகூட என் துயரத்தைப் பெருக்குகிறது. காவல்படைகளில், அதுவும் படை அதிகாரிகளிடம், உண்மையான தேசாபிமானம் இல்லை. அரசு குடும்பத்திடம் பிரியம்கூட இல்லை என்பதைக் கூறப் பயமாக இருக்கிறது. இது பிரபுக்கள் வர்க்கமல்ல. தெருக்கூட்டம். படையை விட்டுச்செல்ல இதுதான் காரணம்; மரியாதை செய்யாதவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ எனக்கு இஷ்டமில்லை.

இதுதான் நான் சொல்ல விரும்பியது. நான் கோர்வையாக எழுதாததற்கு மன்னியுங்கள். அவசரத்தில் எழுதினேன். நான் மூட்டை முடிச்சுகளைக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட வேண்டும். அப்பா! சுகமாக இருங்கள். போர் அரங்கிலிருந்து நீண்ட கடிதம் எழுதுகிறேன்.

உங்கள் யெவ்ஜினி.

வார்ஸாவுக்குச் செல்லும் ரயில் மாலை எட்டுமணிக்கு பீட்ரோக்கிராடிலிருந்து புறப்பட்டது. குதிரைவண்டியில் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி, ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றான். பீட்ரோக்கிராட் நகரம் புறநீல ஒளியிலே ஜொலித்துக்கிடந்தது.

ஸ்டேஷனில் சிப்பாய்கள் குழு மிகக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். வண்டியில் ஏறி, வாளையும், கோட்டையும் கழற்றிவிட்டு, தன் சமுக்காளத்தை ஆசனத்தில் விரித்தான் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி. சன்யாசியின் பாவனை, முகத்தில் தோன்ற, ஒரு பாதிரி ஜன்னலுக்கு அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார். தாடியில் படிந்த உணவுத்தாள்சுளைத் துடைத்துக்கொண்டு எதிர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு கபிலநிறப் பெண்ணுக்கு தயிர்ப் பணியாரம் கொடுத்தார் பாதிரி.

“கொஞ்சம் ஏதாவது சாப்பிடம்மா!”

“வேண்டாம். நன்றி”.

“வெட்கப்படாதே பெண்ணே! உன் மாதிரி முகத்தோற்றம் படைத்த பெண் நிரம்ப உண்ண வேண்டும்”.

“வேண்டாம். நன்றி”.

“இந்தத் தயிர்ப் பணியாரத்தையாவது ருசிபார். நீங்களும் கொஞ்சம் சாப்பிடுகிறீர்களா?”

லிஸ்ட்னிட்ச்கி தாழ் உற்றுப் பார்த்தான்.

“என்னையா கேட்கிறீர்கள்?”

“ஆமாம்” பாதிரியார் ஊடுருவிப் பார்த்தார். அவரது அடர்த்தியற்ற மீசைமூலம் புன்முறுவல் தெரிந்தது.

“இல்லை வேண்டாம். நன்றி. உணவு உட்கொள்ளும் நிலையிலில்லை”.

“நீங்கள் நினைப்பது தவறு. உண்பது பாபமல்ல. நீங்கள் ராணுவத்தில் இருக்கின்றீர்களா?”

“ஆம்”.

“ஆண்டவன் உங்களுக்கு அருள் புரியட்டும்”.

தூக்கக்கலக்கத்தில் பாதிரியின் கனிவான குரல் தொலைவி லிருந்து கேட்பதுபோல் மந்திரமாக லிஸ்ட்னிட்ச்கிக்குக் கேட்டது.

“என் குடும்பத்திற்குக் கிடைக்கும் வருவாய் மிகக்குறைவு. தெரிகிறதா? எனவே சிப்பாய்களுக்கு உபதேசம் செய்ய நான் போகிறேன். மத நம்பிக்கையின்றி ரஷ்ய மக்களால் போராட முடியாது. வருடா வருடம் நம்பிக்கை அதிகரித்தது. சிலர் நாத்திகர்களாகிறார்கள் என்பது உண்மைதான். ஆனால் இவர்கள் அறிவாளிகளின் கும்பலைச் சேர்ந்தவர்கள். விவசாயி கடவுளை விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறான்”.

பாதிரியின் கனத்த குரலால் யூஜெனியின் உணர்வை அதற்குமேல் ஊடுருவ முடியவில்லை. இரண்டு இரவுகள் தூங்காததால், அவன் விரைவில் தூங்கிவிட்டான். பீட்ரோக் கிராட்டிலிருந்து இருபத்தைந்து மைல் ரயில் பிரயாணம் செய்த பிறகு அவன் கண்விழித்தான். சக்கரங்கள் தாளம் போடுவது போல் கடகடவெனச் சென்றன; வண்டி அசைந்து, குலுங்கிற்று; பக்கத்து வண்டியில் ஒருவன் பாடிக்கொண்டிருந்தான். விளக்கு சாய்வாக நிழலைப் பரப்பிற்று.

லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி சேர்ந்த படை பெருத்த நஷ்டமடைந்திருந்தது. எனவே நஷ்டத்தை ஈடுகட்டி, புதிய ஆட்களைச் சேர்ப்பதற்காக, படை வாபஸ் பெறப்பட்டது. பெரஸ்னியாகி என்னும் பெரிய கிராமத்தில் படையின் தலைமைக் காரியாலயம் இருந்தது. பெயரில்லாத ஒரு ஸ்டேஷனில் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி வண்டியைவிட்டு இறங்கினான். அதே ஸ்டேஷனில் ஒரு ராணுவ ஆஸ்பத்திரி வண்டியும் பிரித்துவிடப்பட்டது. நடமாடும் அந்த ஆஸ்பத்திரி எங்கே போகிறதென்று யூஜெனி அந்த ஆஸ்பத்திரி டாக்டரைக் கேட்டான். தென்மேற்கு முனையிலிருந்து அந்த ராணுவ ஆஸ்பத்திரி மாற்றப்பட்டிருக்கிறது என்றும், யூஜெனியின் படை போர்புரியும் பகுதிக்கு அந்த ஆஸ்பத்திரி செல்லுகிறதென்றும் டாக்டர் சொன்னான். மேலதிகாரிகளை அந்த டாக்டர் கேவலமாகப் பேசினான்; ராணுவ அதிகாரிகளை அவன் மனமாறச் சபித்தான். தாடியை இழுத்துக்கொண்டு, கருப்புக் கண்ணாடிக்குப் பின் அவன் கண்கள் பளபளக்க, தன் கோபத்தையெல்லாம் அவன் கொட்டினான்.

“பெரெஸ்னியாக்கிக்கு என்னை அழைத்துச் செல்ல முடியுமா?” என்று லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி குறுக்கிட்டுக் கேட்டான்.

“முடியும். வண்டியில் ஏறும் அதிகாரியே” என்றான் டாக்டர். பழக்கமானவனைப்போல் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கியின் கோட்டுப் பொத்தானைத் திருகிக்கொண்டு, அவன் தொடர்ந்து முறையிட்டான்.

“நீயே நினைத்துப்பார். மாட்டுவண்டிகளில் நாங்கள் சுமார் 200 மைல் பிரயாணம் செய்து இங்கு வந்திருக்கிறோம்; இங்கே சோம்பிக்கிடப்பது தவிர வேறு வேலை இல்லை. இங்கே நாங்கள் சுற்றி அலைகையில், எங்கள் ஆஸ்பத்திரி முன்பு இருந்த இடத்தில் கடும்போர் நிகழ்கிறது. அங்கே நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் காயமடைந்திருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு உதவி தேவை. ஆனால் கவனிப்பாரில்லை”.

“கடும்போர்” என்னும் வார்த்தைகளை அந்த டாக்டர் வெறுப்புடன் பன்முறை கூறியதில் மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

“மோசமான இந்த நிலைக்கு என்ன முகாந்திரம் கூற முடியும்?” என்று மரியாதையுடன் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி கேட்டான்.

“எப்படி?” என்று தன் புருவத்தை உயர்த்திக்கொண்டு தனது முக்குக்கண்ணாடிக்குமேல் கேவி செய்யும் பாவனையில்

பார்த்துக்கொண்டு மேலும் டாக்டர் பேசினான்: “ராணுவ நண்பர்களின் கட்டுப்பாடினமை, குழப்பம், முட்டாள்தனம் - இதுதான் காரணம். உயர்பதவிகளில் அயோக்கியர்கள் இருந்து கொண்டு குட்டையைக் குழப்புகிறார்கள். திறமையில்லாத வர்கள், சாமான்ய அறிவுகூட அற்றவர்கள். ரஷ்ய-ஜப்பான் யுத்தம் பற்றித் தம் நினைவுகளை வெரஸாயோவ் எழுதியிருக்கிறாரே. ஞாபகமிருக்கிறதா? அதேதான் இன்றும் நடக்கிறது. ஆனால் இங்கு நிலைமை இருமடங்கு மோசம்”.

லிஸ்ட்னிட்ச்கி டாக்டருக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டு, வண்டியில் ஏறச் சென்றான். கோபமடைந்த டாக்டர் சிவந்த தன்கன்னங்கள் வீங்கியவாறு சீறிக்கொண்டிருந்தான். அவன் கூறினான்:

“லெப்டினென்ட்! நாம் போரில் தோற்றுவிடுவோம். ஜப்பானியருடன் போர்புரிந்து ஒருமுறை தோற்றோம். அதன் படிப்பினையினால் நாம் பயன்பெறவில்லை. நாம் தற்பெருமை பேசிக்கொள்ளலாம். அவ்வளவுதான்”. எண்ணெய் பசை படிந்த ரயில்பாதையில் அவன் அவலநிலையை நினைத்துக் கசந்து தலையை ஆட்டிக்கொண்டு நடந்தான்.

அந்த ராணுவ ஆஸ்பத்திரி பெரெனியாகியை அணுகிய பொழுது சாய்ந்துகொண்டிருந்தது. மஞ்சள் கூழாங்கற்களை காற்று அசைத்தது. மேற்கே மேகங்கள் குவிந்தன. உச்சியிலே அவை கருப்பு - ஊதாநிறமாக இருந்தன; கீழே இளம்சிவப்பாக இருந்தன; மத்தியிலே உருவமற்ற அவை ஒதுங்கிக் கொண்டிருந்தன. வெடிப்பினுடே அஸ்தமன சூரியனின் கிரணங்கள் ஆரஞ்சுநிற ஒளியைப் பரப்பி, வர்ணஜாலங்கள் செய்தன.

வீதியோரச் சாக்கடையில் ஒரு செத்த குதிரை கிடந்தது. மேலே நின்ற அதன் குளம்பின் லாடம் ஒளி வீசிற்று. வண்டி செல்லுகையில் லிஸ்ட்னிட்ச்கி அந்தச் சுவத்தை உற்றுப் பார்த்தான். அவனுடன் வந்த சேவகன் குதிரையின் வயிற்றில் துப்பிவிட்டு நிலைமையை விளக்கினான்:

“அது மிதமிஞ்சித் தின்றுவிட்டது - தானியக் களஞ்சியத்தில் புகுந்துவிட்டது.... அது அங்கே கிடக்கிறது; அதைப் புதைக்க யாரும் முயலவில்லை, ரஷியர்களே அப்படித்தான். ஜெர்மானியர் வேறுவிதமானவர்!”

“அதுபற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்?” என்று காரணமற்ற கோபத்துடன் லிஸ்ட்னிட்ச்கி கேட்டான். அந்த நேரத்தில்தான் மேலான்வன் பிறர்பற்றி லட்சியமில்லை என்கிற அந்தச் சேவகனின் மனோபாவம் அவனுக்கு வெறுப்பூட்டியது. அந்த மனிதன் செப்டம்பர் மாதம் அறுவடையான வயலில் காணப்படும் வெறுப்பூட்டும் பயிரடிகளைப் போன்று இருந்தான். போர்முனைக்கு வரும் வழியில் யூஜெனி கண்ட ஆயிரக் கணக்கான விவசாயி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சிப்பாய்களிலிருந்து அவன் சிறிதும் மாறுபட்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் களைத்துச் சோர்ந்திருந்தனர்; மந்த உணர்ச்சி அவர்கள் கண்களில் தோன்றின; தேய்ந்த நாணயங்களை அவர்கள் நினைவூட்டினர்.

“போருக்குமுன் மூன்று வருடங்கள் நான் ஜெர்மனியில் வசித்தேன்” என்று சேவகன் நிதானமாகச் சொன்னான். அவன் முகத்திலே தெரிந்த அதே சுபாவம் குரலிலும் ஒலித்தது. “கோனிஸ்பர்க் சுருட்டுத் தொழிற்சாலையில் நான் மூன்று ஆண்டுகள் வேலை பார்த்தேன்” என்று சோம்பேறித்தனமாக அந்தச் சேவகன் சொன்னான், தன் குதிரை கடிவாளத்தைப் பிடித்தவாறு.

“வாயை மூடு!” என்று கடுமையாகக் கூறிவிட்டு, லிஸ்ட்னிட்ச்கி மறுபக்கம் திரும்பி தன் தலைமயிர் கண்ணை மறைத்து மஞ்சள் பற்கள் வெளியே தெரியக்கிடந்த குதிரையைப் பார்த்தான்.

அதன் ஒரு கால் உயர்ந்து வளைந்திருந்தது. குளம்பில் லேசாக அடிபட்டுப் பிளந்திருந்தது. குளம்பின் பள்ளம் மிருதுவாகவும் சாம்பல்நிற நீலம் பாலித்ததாகவும் இருந்தது. அதன் கால், கவர்ச்சிகரமான உடல்கட்டு முதலியவற்றிலிருந்து அது இளமையான நல்ல ஜாதிக்குதிரை என்பதை லிஸ்ட்னிட்ச்கி தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

அவர்கள் சென்றனர். மேடு பள்ளமான பாதையில் மேற்கே வர்ணங்கள் மங்கின; காற்று கிளம்பி மேகத்தைச் சிதறடித்தது. அவர்களுக்குப் பின்னே, வழியோரத்திலிருக்கும் கையற்ற சிலுவைபோல், செத்த குதிரையின் கால் மேலே நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. யூஜெனி திரும்பிப் பார்த்தபொழுது, சூரியன் ஒளி திடீரென குதிரையின்மீது விழுந்தது; அதை ஆரஞ்சு நிறமாக்கிற்று. எதிர்பாராதவிதமாக அதன் கால் இலைகளற்ற அழகிய கிளையைப்போல் தெரிந்தது.

ராணுவ ஆஸ்பத்திரி பெரெஸ்னியாகியை அடைந்ததும் அது காயமடைந்த சில சிப்பாய்களைக் கடந்து சென்றது. முதல் வண்டியின் சொந்தக்காரரான ஒரு வயோதிகன் வெண் ரஷியன், கடிவாளத்தைக் கைகளில் பிடித்துக்கொண்டு, குதிரையின் தலை மீது சாய்ந்து சென்றான். தலையில் கட்டுக் கட்டிக்கொண்டு முழங்கையை ஊன்றிக்கொண்டு அவன் படுத்திருந்தான். ரொட்டியை மென்றுவிட்டு, சக்கையை அவன் வெளியே துப்பினான். அவனுக்கு அருகில் ஒரு சிப்பாய் நீண்டு படுத்திருந்தான். குண்டியில் கிழிந்த அவன் கால்சட்டையில் ரத்தம் உறைந்து கிடந்தது. தலையைத் தூக்காமல் அவன் உக்கிரமாக சபித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த மனிதனின் குரலைக் கேட்டு லிஸ்ட்னிட்ச்கி கலங்கினான்; ஏனெனில் பக்தன் பக்தி பரவசத்தோடு பிரார்த்தனை செய்வதைப் போன்றிருந்தது, அவன் குரல். இரண்டாவது வண்டியில் ஐந்து அல்லது ஆறு வீரர்கள் அடுத்தடுத்துப் படுத்திருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் ஜூரம் வந்தவன்போல் தனது மகிழ்ச்சியை ஆவேசமாக வெளியிட்டான். அவனது கண்கள் அசாதாரணச் சிவப்பேறிப் பிரகாசித்தது. அவன் ஒரு கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“அவர்களில் அரசனின் ஸ்தானிகர் போலிருக்கிற ஒருவன் இங்கு வந்து சமாதானம் ஏற்படுத்த வந்திருப்பதாகச் சொன்னான். இந்தத் தகவலை எனக்கு அளித்தவன் நாணயமானவன். அவன் சும்மா கயிறு திரிக்கவில்லை என நினைக்கிறேன்”.

“அவன் யோக்கியன் என நம்புகிறேன்” என்று சற்று சந்தேகத்துடன் மற்றொருவன் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். இவ்வாறு கூறுகையில் அவன் தன் உருண்டைத் தலையை ஆட்டினான். அவன் தலையைப் பார்த்தால் சமீபத்தில் அவன் கண்ணோய் வியாதினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்ததன் அடையாளம் தெரிந்தது”.

“அவன் ஒருவேளை இங்கு வந்திருக்கக்கூடும்” என்று குதிரைகள் பக்கம் முதுகைத் திருப்பிக்கொண்டிருந்த மூன்றாமவன் கேட்டான்.

ஐந்தாவது வண்டியில் மூன்று கொஸாக்கியர்கள் சௌகரியமாக உட்கார்ந்திருந்தனர். லிஸ்ட்னிட்ச்கி அவர்களைக் கடந்து சென்றபொழுது, அவர்கள் மௌனமாக அவனை உற்றுப் பார்த்தனர். அவர்கள் கடுமையான முகங்களில் ஆபீசருக்கு மரியாதை செலுத்தும் எத்தகைய குறியும் தென்படவில்லை.

“நல்வரவு கொஸாக்கியர்களா!” என்று லிஸ்ட்னிட்ச்கி அவர்களை வரவேற்றான்.

“வணக்கம் பிரபு” என்று வண்டிக்காரன் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த வெள்ளை மீசை படைத்த அழகிய வீரன் அலட்சியமாகப் பதிலளித்தான்.

“நீ எந்தப் படையைச் சேர்ந்தவன்?” என்று லிஸ்ட்னிட்ச்கி தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டே அந்தக் கொஸாக்கியனின் நிலையை, தோள்பட்டையிலிருந்து அவனது படை எண்ணை அறிந்துகொள்ள முயன்றான்.

“பன்னிரண்டு”.

“உனது படை இப்பொழுது எங்கிருக்கிறது?”

“எங்களால் சொல்ல முடியாது”.

“அது சரி. நீ எங்கு காயமடைந்தாய்?”

“.....கிராமம்..... இங்கிருந்து சமீபம்”.

கொஸாக்கியர்கள் தங்களுக்குள் ரகசியமாகப் பேசிக் கொண்டனர். தாறுமாறாகக் கட்டுப்போட்ட தன் காயமடையாத கையால் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களில் ஒருவன் வண்டியிலிருந்து குதித்தான்.

காயமடைந்த அவனது கை ஏற்கெனவே வீங்கியிருந்தது.

“நீங்கள் விடுஷன்ஸ்காவைச் சேர்ந்தவர்களா? இல்லையே! லிஸ்ட்னிட்ச்கி அல்லவே”.

“அவனேதான் நான்”.

“அப்படித்தான் நாங்களும் நினைத்தோம். உங்களிடம் புகைபிடிக்க ஏதாவதிருக்கிறதா பிரபு? ஏகவின் பெயரால் எங்களுக்கு ஏதாவது கொடுங்கள். புகைபிடிக்காமல் உயிர் போகிறது”.

அவன் வண்டிப்பாதையை ஒட்டி நடந்தான்; வண்டியின் வர்ணம் பூசிய பகுதியைப் பிடித்துக்கொண்டு, லிஸ்ட்னிட்ச்கி தனது சிகரெட் பெட்டியை எடுத்தான்.

“எங்களுக்கு ஒரு டஜன் சிகரெட் கொடுக்க முடியுமா? நாங்கள் மூன்று பேர் இருக்கிறோம்” என்று கெஞ்சும் பாவனையில் கொஸாக்கியன் சிரித்தான்.

அந்த ஆளின் அகன்ற பழுப்புநிற உள்ளங்கையில் தன் பையிலிருந்த சிகரெட்டுகளையெல்லாம் லிஸ்ட்னிட்ச்கி கொட்டிவிட்டு “உங்கள் படையில் நிரம்பப் பேர் காயமடைந்து விட்டனரோ?” என்று கேட்டான்.

“இரண்டு டஜன்”.

“பெருத்த ஆள் சேதமோ?”

“எங்களில் அநேகர் பேர் கொல்லப்பட்டோம். பிரபோ, தீக்குச்சி பற்றவையுங்கள். நன்றி”. அந்தக் கொஸாக்கியன் சிகரெட் பற்ற வைத்துக்கொண்டு சற்று பின்தங்கி உரத்த குரலில் “உங்கள் ஜமினூக்கருகில் உள்ள தாதர்ஸ்கியைச் சேர்ந்த மூன்று கொஸாக்கியர்கள் கொல்லப்பட்டனர். கொஸாக்கியர்கள் அநேகரை மடித்துவிட்டனர்” என்று கூறினான்.

காயமடையாத தனது கையை வீசி விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் வண்டியை அடைய அவன் விரைந்தான். அவன் இடுப்புவார் அணியாததனால் அவனது சட்டை காற்றில் பறந்தது.

லிஸ்ட்னிட்ச்கியின் புதிய படைக் கமாண்டர் ஒரு பாதிரியின் வீட்டில் தன் தலைமைக் காரியாலயத்தை அமைத்தான். ஆஸ்பத்திரி வண்டியில் தனக்கு இடமளித்த டாக்டரிடம் முற்றத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, படையின் தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு ஏற்ற இடம் பார்க்கப் புறப்பட்டான். அவன் நடந்து செல்லுகையில் தனது உடையில் படிந்த தூசியைத் தட்டிக்கொண்டே சென்றான். பளபளக்கும் சிவப்பு தாடி படைத்த ஒரு சார்ஜண்ட் மேஜர் தீவிரமாக, காவல் புரிபவர்களை மாற்றிக்கொண்டு அவனைத் தாண்டிச் சென்றான். அவன் நறுக்காக வணக்கம் செலுத்திவிட்டு, லிஸ்ட்னிட்ச்கியின் கேள்விக்குப் பதில் கூறும்வகையில் வீட்டைக் காட்டினான். போர்முனைக்கு வெகுதூரத்திலிருக்கும் இதர தலைமைக் காரியாலயங்களைப்போல், அந்தக் காரியாலயமும் அமைதியாக இருந்தது. குமாஸ்தாக்கள் மேஜை மீது குனிந்து வேலை செய்து

கொண்டிருந்தனர். ஒரு வயோதிகக் கேப்டன் போனில் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். ஜன்னல்களைச் சுற்றி ஈக்கள் வட்டமிட்டன. தூரத்து டெலிபோன்மணிகள், கொசுக்களைப்போல் ரீங்காரம் செய்தன. தளபதியின் தனியறைக்கு யூஜெனியை ஒரு சேவகன் அழைத்துச் சென்றான். வாசற்படியில் அவர்களைச் சந்தித்த ஒரு நெட்டையான ஒரு கர்னல், மந்தமாக அவர்களை முகப்பில் வரவேற்றான்; பிறகு உள்ளே வருமாறு சைகை காட்டி அழைத்தான். கதவைச் சாத்தியதும் களைப்பைக் காட்டும் அறிகுறியாக, கர்னல் தலையைத் தடவிக்கொண்டான். பிறகு மிருதுவான சலிப்பூட்டும் குரலில் சொன்னான்:

“நீ வந்துகொண்டிருப்பதாக நேற்று தகவல் கிடைத்தது. உட்கார்”.

யூஜெனியின் கடந்தகால சேவையைப் பற்றியும், தலைநகரில் நிகழும் சம்பவங்களைப் பற்றியும், பிரயாணத்தைப் பற்றியும் அவன் யூஜெனியை விசாரித்தான். ஆனால் பேசிய பொழுது அவன் ஒரு தரம்கூட யூஜெனியின் முகத்தைப் பார்க்கவில்லை.

“போர்முனையில் இவன் மிகக் கஷ்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவன் மிகக் களைத்திருக்கிறான்” என்று யூஜெனி அனுதாபத்துடன் கருதினான். அவன் எண்ணம் சரியல்ல என்பதை நிரூபிப்பதைப்போல அந்தக் கர்னல் தன் வான் நுனியால் மூக்கு நுனியை முகர்ந்துகொண்டு சொன்னான்:

“நல்லது, லெப்டினென்ட்; என் சகோதர அதிகாரிகளை நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். தொடர்ச்சியாக மூன்று இரவுகள் நான் தூங்கவில்லை. சீட்டு விளையாடுவதையும் குடிப்பதையும் தவிர அந்தப் பொந்தில் வேறு ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை”.

வணக்கம் செலுத்திவிட்டு, தன் வெறுப்பைப் புன்னகையால் மறைத்துக்கொண்டு, யூஜெனி வெளியே சென்றான். தான் கமாண்டருடன் நடந்த இந்த முதல் சந்திப்பைப்பற்றி நல்ல அபிப்பிராயமின்றி கர்னலின் களைத்த தோற்றமும் கன்னத்திலிருந்த காயமும் தன்னாலே தூண்டிவிட்ட மரியாதையை நினைத்து, தன்னையே கேலி செய்துகொண்டு அவன் சென்றான்.

15

ஸ்ரீ நதியைக் கடந்து எதிரியின் பின்னணியைத் தாக்கும் படி யூஜெனியின் படைக்குப் பணிக்கப்பட்டிருந்தது.

சில நாட்களில் படை அதிகாரிகளுடன் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி நன்கு பழகிவிட்டான். போர் சூழ்ந்து அவனை விரைவில் ஆட்கொண்டது. அவனிடையே ஏற்பட்டிருந்த சுகபாவமும் கவலையின்மையும் அவனைவிட்டுப் பிரிந்தன.

நதியைக் கடக்கும் வேலை சிறப்பாக முடிந்தது. அவர்களுக்கு இடதுபக்கமாக வந்திருந்த எதிரிகளின் படையின் ஒரு கணிசமான பகுதியைத் தகர்த்துவிட்டு, மத்தியப்படையின் பின்னணியை அடைந்தனர். மாக்க்யார் குதிரைப்படையின் உதவியுடன் எதிர்த்தாக்குதல் நடத்த முயன்ற ஆஸ்திரியர்களை, கொஸாக்கியப் பீரங்கிப்படை நிர்மூலம் செய்தது. பீரங்கிகள் மரணத்தைக் காக்க, கொஸாக்கிய குதிரைப்படை துரத்த, மாக்க்யார் படை சின்னாபின்னமாகச் சிதறி ஓடியது.

எதிர்த்தாக்குதல் நடத்த தன் படையுடன் சென்றான், லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி. யூஜெனி போரிலே அவன் படையைச் சேர்ந்த ஒரு கொஸாக்கியன் இறந்தான். நால்வர் காயமடைந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் - கிளிமூக்குடைய ஒரு இளம் கொஸாக்கியன் - தன் இறந்த குதிரையின் கீழே சிக்கி நசுக்குண்டான். முனகிக் கொண்டும், தன்னைக் கடந்து செல்லும் கொஸாக்கியர்களைக் கெஞ்சிக்கொண்டும் அவன் படுத்திருந்தான். அவன் தோளில் காயம் பட்டிருந்தது.

“சகோதரர்களே, என்னை விட்டுவிட்டுப் போகாதீர்கள். குதிரையிடமிருந்து என்னை விடுவியங்கள், சகோதரர்கள்...”

இதைக் கேட்காதவன்போல் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி குதிரைமீது சென்றான்.

அவனது மங்கிய வேதனை கலந்த குரல் மந்துமாகக் கேட்டது. ஆனால் கொஸாக்கியர்களின் விம்மும் இதயங்களில் இரக்கக் குறியே தென்படவில்லை; அப்படி இரக்கம் இருப்பினும், குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கவிடாமல் மற்றொரு சக்தி அவர்களை இடைவிடாது முன்னே துரத்திற்று. படை சாதாரண வேகத்தில் ஐந்து நிமிடங்கள் சென்றன. குதிரைகளுக்கு மூச்சுவிட அவகாசம் அளிப்பதற்காக, அரை மைலுக்கப்பால் சிதறிய

மாக்யார் படை பின்வாங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவர்களுக்கிடையே அங்குமிங்கும் எதிரிகளின் காலாட்படையின் பழுப்பு நீல உடைகள் தெரிந்தன. ஆஸ்திரிய வண்டிகள் குன்றின் உச்சிக்கு ஊர்ந்துகொண்டிருந்தன. அவைகளுக்கு மேலே பால்போன்று பீரங்கிப் புகைச்சுருள் அவர்களுக்கும் பிரியாவிடை அளித்துக்கொண்டிருந்தது. இடதுபுறமிருந்த ஒரு பீரங்கி, வண்டிகளைத் தாக்கிக்கொண்டிருந்தது. அதன் ஓசை வயல்களிலே சஞ்சரித்தது கானகத்திலே எதிரொலித்தது.

படைக்குத் தலைமை வகித்த சார்ஜண்ட் மேஜர் “சேக்கிரம்” என்று உத்தரவிட்டான். உடனே மூன்று படைப் பகுதிகளும் விரைந்து சென்றன. மேலே இருப்பவர்களின் கனம் தாங்காமல் குதிரைகள் அகலவாட்டில் ஆட்டம் கொடுத்தன. மஞ்சள்நிற நுரை அவைகளின் வாய்களிலிருந்து சிந்திச் சிதறின.

இரவைக் கழிக்க அந்தப்படை ஒரு குக்கிராமத்தில் தங்கிற்று. பன்னிரண்டு ஆபீசர்களும் ஒரு குடிசையில் தங்கினர். களைத்துப் பசி குடலைப் பிடுங்க அவர்கள், தூக்கக் கலக்கத் துடன் படுத்தனர். ராணுவக் குசினி நடுநிசியில் வந்தது. துவஜதாரி கபோவ் ஒரு தவலை நிறையச் சூப் கொண்டுவந்தான். அதன் மணம் தூங்கியவர்களை எழுப்பிற்று. ஒருசில நிமிடங்களில் மெளனமாகப் பேராவலுடன் ஆபீசர்கள் போரில் ஈடுபட்டதனால் இரண்டு நாட்கள் சாப்பிடாததைச் சேர்த்து சூப் குடிக்க ஆரம்பித்தனர். தாமதித்து ஆரம்பித்த சாப்பாடு முடிந்ததும் தூக்கக் கலக்கம் அவர்களிடம் விடைபெற்றது. அதன் பிறகு சிகரெட் குடித்துக்கொண்டும், பேசிக்கொண்டும் அவர்கள் படுத்திருந்தனர்.

ஜூனியர் லெப்டினென்ட் கால்மிகோவ் - பெயருக்கேற்ப மங்கோலிய இனத்தின் சாயல் அவன் தோற்றத்தில் பிரதிபலித்தன. உக்கிரமாக சைகைகள் செய்துகொண்டு சொன்னான்:

“இந்த யுத்தம் எனக்குப் பொருத்தமானதல்ல. நான்கு நூற்றாண்டுகள் தாமதித்து நான் பிறந்துவிட்டேன். யுத்தத்தின் முடிவைக் காண நான் உயிருடன் இருக்க மாட்டேன்”.

“குறி சொல்வதை நிறுத்து!”

“இது குறி சொல்வதல்ல. ஏற்கெனவே முடிவு செய்யப் பட்ட என் முடிவு இது. நான் விதியை நம்புவன்; நான் இங்கே நேவையற்றவன். இன்று நாம் தாக்கப்பட்டபொழுது வெறியால்

நான் நடுங்கினேன். எதிரியைக் காணாமல் இருக்க முடியவில்லை. எனக்கு ஏற்பட்ட பயங்கர உணர்ச்சி அச்சமடைந்ததற்குச் சமமானது. பல மைல்களுக்கப்பாலிருந்து அவர்கள் சுடுகிறார்கள்; ஆனால் மைதானத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட முயலைப்போல் நாம் ஓடுகிறோம்”.

“குபால்காவில் ஒரு ஆஸ்திரிய பீரங்கியைக் கண்டேன். அதை நீங்கள் யாராவது பார்த்திருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டன் அடமான்கோவ் தனது இங்கிலிஷ் முறையில் கத்தரிக்கப்பட்ட முறைப்பான மீசையில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த மாமிசத் துகளை நாக்கால் நக்கிக்கொண்டே கேட்டான்.

“மிக அருமையான வேலைப்பாடு. எந்திர அமைப்பில் அப்பழுக்கில்லாதது” என்று உற்சாகமாகப் பதிலளித்தான் சுபோவ். இவன் இதற்குள் ஒரு டப்பா நிறைய இருந்த மாமிசத்தைத் தீர்த்துவிட்டான்.

“நான் அதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் அதைப்பற்றி எனக்கு எவ்வித அபிப்பிராயமும் கிடையாது. பீரங்கிகள் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் நான் ஒரு ஞானஞன்யம். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அதுவும் ஒருவகைத் துப்பாக்கி. ஆனால் பெரிது. அவ்வளவுதான்”.

“பண்டைக்காலத்தில், புராதனமுறையில் போர்புரிந்தவர்களை எண்ணி நான் பொறாமைப்படுகிறேன்”. லிஸ்ட்னிட்ஸ்கியைப் பார்த்துக்கொண்டே கால்மிகோவ் தொடர்ந்தான்: “கண்ணியமான போரில் எதிரியை அணுகி, வாளால் அவனை இரண்டாக வெட்டுவது - இத்தனைய போர்தான் எனக்குப் புரியும். ஆனால் இது என்ன என்பது சைத்தானுக்குத்தான் தெரியும்!”

“எதிர்கால யுத்தங்களில் குதிரைப்படைகளுக்கு இடமே இராது; அது ரத்து செய்யப்பட்டுவிடும்” என்று இன்னொரு ஆபீசர் சொன்னான்.

“அது இருக்கவே இருக்காது”.

“நான் அதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது”.

“அதைப்பற்றிச் சந்தேகமில்லை”.

“ஆனால் மனிதனுக்குப் பதிலாக எந்திரத்தை அமைக்க முடியாது. நீ ரொம்பத் தூரம் போகிறாய்”.

“மனிதனை நான் குறிப்பிடவில்லை; ஆனால் குதிரைகளைக் குறிப்பிடுகிறேன். மோட்டார் சைக்கிள்களோ, அல்லது மோட்டார் கார்களோ அவைகளுக்கு மேலாக உபயோகிக்கப் படும்”.

“மோட்டார் படையை நான் கற்பனையில் காணமுடியும்!”

“அது முட்டாள்தனமான பேச்சு!” என்று எழுச்சியுடன் குறுக்கிட்டுச் சொன்னான் கால்மிகோவ். “அசட்டுத்தனமான கற்பனை! இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு யுத்தம் எப்படி இருக்கும் என்பது நமக்குத் தெரியாது; ஆனால் குதிரைப்படையை இன்னும் வெகுகாலத்திற்கு உபயோகிப்பார்கள்...”

“போர்முனையெங்கும் சுரங்கங்கள் இருந்தால் குதிரைப் படையை வைத்துக்கொண்டு நீ என்ன செய்வாய்? இதை எனக்கு விளக்கு”.

“அவை சுரங்கங்களைப் பிளக்கும்; அவைமீது தாண்டி ஓடும்; எதிரியின் பின்னணிக்குள்ளே செல்லும்; இது குதிரைப் படையின் வேலை”.

“முட்டாள்தனம்!”

“வாயை மூடு; எங்களைத் தூங்கவிடுங்கள்” என்று யாரோ கட்டளையிட்டான்.

விவாதம் பிசுபிசுத்தது; குறட்டை அதன் ஸ்தானத்தை ஏற்றது. சட்டையை வைக்கோல்மீது விரித்துப் படுத்திருந்த லிஸ்ட்னிட்ச்கி வைக்கோல் மணத்தை நுகர்ந்தான்; அவனுக்கு அருகில் படுத்திருந்தான் கால்மிகோவ்.

“தொண்டன் புன்சக்குடன் நீ பேச வேண்டும்” என்று தணிந்த குரலில் அவன் லிஸ்ட்னிட்ச்கியிடம் சொன்னான் “அவன் உன் படையில் இருக்கிறான். அவன் விசித்திரமானவன்!”

“எப்படி?” என்று கால்மிகோவ் பக்கம் திரும்பி படுத்த லிஸ்ட்னிட்ச்கி கேட்டான்.

“ருஷ்யமயமாகி விட்ட கொஸாக்கியன், அவன். சாதாரணத் தொழிலாளியாக அவன் மாஸ்கோவிலே வசித்திருக்கிறான் யந்திரங்கள் விஷயத்திலே அவனுக்குச் சிரத்தை; அவன் சிறந்த எந்திரப் பிரங்கிக்காரனும் கூட”.

“நாம் தூங்கலாம்” என்று லிஸ்ட்னிட்ச்கி பதில் சொன்னான்.

“ஆம்! நாம் தூங்கப் போக வேண்டியதுதான்” என, வேறு எதையோ நினைத்துக்கொண்டு ஒப்புக்கொண்டான் கால்மிகோவ். “என் காலில் ஒருவித வாடை அடிக்கிறதுபற்றி நீங்கள் மன்னிக்க வேண்டும், லெப்டினென்ட். நான் இரண்டு வாரமாக, கால் உறையை மாற்றவில்லை. அதில் வியர்வை நாற்றம் மூக்கைத் துளைக்கிறது. மோசமான வாடை. யாரிடமிருந்தாவது கால்உறை ஒன்று வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்” என்று ஆடு உறுமுவதுபோல் கூறினான்.

தூங்கி வழிந்தவாறே “அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை” என்று லிஸ்ட்னிட்ச்கி கூறினான்.

புன்சக்கைப்பற்றி கால்மிகோவ் சொன்னதை யூஜெனி முற்றிலும் மறந்துவிட்டான். ஆனால் மறுநாள் சந்தர்ப்பம் அந்தத் தொண்டனை யூஜெனி சந்திக்குமாறு செய்தது. உதயத்தில் வேவுபார்க்கச் செல்லுமாறு படைத்தலைவன் கட்டளையிட்டான். இடதுபக்கவாட்டில் தொடர்ந்து முன்னேறும் காலாட்படையுடன் சாத்தியமானால் தொடர்பு ஏற்படுத்துமாறும் தளபதி கட்டளையிட்டான். மங்கிய ஒளியில் தடுமாறிக்கொண்டு, கொல்லையில் தூங்கிக்கொண்டுமிருந்த கொஸாக்கியர்கள்மீது இடறிக்கொண்டும், சார்ஜண்டைக் கண்டுபிடித்து, அவனை யூஜெனி எழுப்பினான்:

“வேவுபார்க்க என்னுடன் ஐவர் வரவேண்டும். என் குதிரையைத் தயார்படுத்தி சேக்கிரம்!”

சிப்பாய்கள் வருகைக்காக அவன் காத்திருந்தபொழுது உடல்கட்டு வாய்ந்த ஒரு கொஸாக்கியன் குடிசையின் கதவருகில் வந்தான்.

“பிரபு” என்றான் வந்தவன். “தங்களுடன் வர, சார்ஜண்ட் எனக்கு அனுமதி தர மறுக்கிறான். ஏனெனில் இது என் முறையல்லவாம். நானும் வரத் தாங்கள் அனுமதி தருவீர்களா?”

“நீ உத்தியோக உயர்வு பெற விரும்புகிறாயா? அல்லது வேறு ஏதாவது தவறு செய்தாயா?” என்று கேட்டான் யூஜெனி. இருளிலே அந்த மனிதனை அடையாளம் கண்டுகொள்ள அவன் முயன்றான்.

“நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை”.

“நல்லது, நீ வரலாம்” என்றான் யூஜெனி. அந்தக் கொஸாக்கியன் போகத் திரும்பியதும் அவன் உரத்த குரலில் கேட்டான்:

“ஏய்! சார்ஜண்டிடம் சொல்....”

“என் பெயர் புன்சக்” என்று சொன்னான், கொஸாக்கியன்.

“தொண்டனா?”

“ஆம்”.

குழப்பத்திலிருந்து விடுபட்ட யூஜெனி, அவனை அழைக்கும் முறையைத் திருத்திக்கொண்டான்.

“நல்லது, புன்சக். தயவுசெய்து சார்ஜண்டிடம் சொல்... சரி, நானே அவரிடம் சொல்லுகிறேன்”.

சிப்பாய்களைக் கிராமத்திலிருந்து அழைத்துச் சென்றான், விஸ்ட்னிட்ஸ்கி. அப்பொழுது இருட்டு குறைந்து வந்தது.

சிறிதுதூரம் அவர்கள் சென்றதும், அவன் அழைத்தான்:

“தொண்டன் புன்சக்!”

“சார்!”

“உன் குதிரையை என் குதிரைக்கு அருகில் தயவுசெய்து அழைத்து வா”.

தன் சாதாரணக் குதிரையை யூஜெனியின் சிறந்த குதிரைக்கு அருகில் அழைத்து வந்தான், புன்சக்.

“நீ எந்த ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவன்?” என்று யூஜெனி கேட்டுவிட்டு, அவன் தோற்றத்தை நுணுக்கமாகப் பரிசீலனை செய்தான்.

“நோவா - செர்காஸ்காயா”.

“தொண்டனாகச் சேருமாறு உன்னைத் தூண்டிய காரண மென்ன என்பதை நான் தெரிந்துகொள்ளலாமா?”

“நிச்சயமாக!” புன்னகையின் சாயல்கூட இல்லாமல் புன்சக் பதில் சொன்னான். இமைக்காத அவன் பச்சைக் கண்கள் சுடுமையாகவும், அசையாதும் இருந்தன. “யுத்தக் கலையிலே சிரத்தையுடையவன் நான். அதை நன்கு கற்க விரும்புகிறேன்”.

“இதற்காக ராணுவப் பள்ளிகள் இருக்கின்றனவே”.

“ஆம். இருக்கின்றன”.

“பிறகு நீ வரக் காரணம் என்ன?”

“முதலில் அனுபவத்தின் மூலம் இதை நான் கற்க விரும்புகிறேன். தத்துவத்தைப் பிறகு கற்கலாம்”.

“யுத்தம் ஆரம்பிக்குமுன் நீ என்ன செய்துகொண்டிருந்தாய்?”

“தொழிலாளியாக இருந்தேன்”.

“நீ எங்கே வேலை செய்துகொண்டிருந்தாய்?”

“பீட்டர்ஸ்பர்கிலும், ரோஸ்டோவிலும், டோலா ஆயுதத் தொழிற்சாலையிலும், எந்திரப் பீரங்கிப் பகுதிக்கு என்னை மாற்றுமாறு மனுச் செய்யலாம் என நினைக்கிறேன்”.

“எந்திரப் பீரங்கிகளைப்பற்றி உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா?”

“பெர்டியர், மாட்ஸன், மாக்ஸிம், ஹாக்கிஸ், விக்ரேஸ், லூயிஸ் இன்னும் பல பீரங்கிகளை நான் கையாண்டிருக்கிறேன்”.

“அப்படியா! படைத்தலைவனிடம் இதுபற்றிப் பேசுகிறேன்”.

“தயவுசெய்து சொல்லுங்கள்”.

மீண்டும் புன்சக்கின் ஆரோக்கியம் படைத்த கட்டுமஸ்தான தேகத்தை யுஜெனி கடைக்கண்ணால் பார்த்தான். டான் கரையில் காணப்படும் கார்க் மரத்தை அவன் தோற்றம் யுஜெனிக்கு நினைவூட்டியது. குறிப்பிடத்தக்க எந்தச் சிறப்பும் அந்த மனிதனிடம் தென்படவில்லை; உறுதியாக இருந்த முகவாயும் சவால்விடுவது போலுள்ள அவன் பார்வையும்தான் அவனைச்

சுற்றியிருக்கும் சாதாரண கொஸாக்கியர்களிடமிருந்து அவனைப் பிரித்துக்காட்டின. அவன் அபூர்வமாகத்தான் புன்னகை புரிந்தான். புன்னகை புரியும்பொழுது அவன் உதடுகள் மட்டும் வளைந்தன. ஆனால் அவன் கண்கள் மென்மையாக இருக்கவில்லை. தனித்திருக்கும் மனோபாவம் அவைகளிலே நிலை பெற்றது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டிருந்த அவன் கார்க் மரத்தைப் போன்றே இருந்தான் - வறண்ட பூமியில் வளரும் உறுதியான, இரும்பு போன்ற கார்க் மரத்தைப் போன்றே இருந்தான்.

சிறிதுநேரம் அவர்கள் மௌனமாகச் சவாரி செய்தனர். தன் பரந்த உள்ளங்கைகளை இரும்பு ஆணியடித்த சேணத்தின் மீது வைத்துக்கொண்டிருந்தான், புன்சக். ஒரு சிகரெட்டைப் பொறுக்கியெடுத்து, புன்சக்கின் தீக்குச்சியால் அதைக் கொளுத்தியபொழுது, அந்த மனிதன் கையில் குதிரையின் இனிய வியர்வை நாற்றம் வீசிற்று. அவன் பின்னங்கையைச் சாக்லெட் நிற ரோமங்கள் மூடியிருந்தன, குதிரையின் தேகத்தை மூடியிருப்பதுபோல. அதை வருடவேண்டுமென்ற ஆசை இயல்பாகவே யூஜெனி மனதில் எழுந்தது.

காட்டமான சிகரெட் புகையை விழுங்கிக்கொண்டு அவன் கூறினான்;

“நாம் கானகத்தை அடைந்ததும் நீயும் மற்றொரு கொஸாக்கியனும் இடதுபுறம் போகும் பாதையில் செல்லுங்கள். உனக்குப் புரிகிறதா நான் சொல்லுவது?”

“புரிகிறது”.

“அரை மைல் தூரத்திற்குள் நீங்கள் நமது காலாட் படையைச் சந்திக்கவில்லையெனில் திரும்பிவிடுங்கள்”.

“நல்லது”.

அவர்கள் குதிரையை ஓட்டினர்.

கானகத்திற்குப் பாதை திரும்பும் வளைவில் ஒரு அரளிச் செடி நின்றது. அதற்கப்பால் கண்ணுக்கெட்டும் தூரம் வரையில் மகிழ்ச்சியூட்டாத வளர்ச்சியற்ற தேவதாரு மரங்களும், அசைந்தாடும் காட்டுமரங்களும், ஆஸ்திரிய வண்டிகளால் நகக்கப்பட்ட புதர்களும்தான் காட்சியளித்தன. வலதுபுறத்திலே தொலைவில் பீரங்கிகள் கர்ஜிக்கும் ஒலியால் பூமி அதிர்ந்தது.

ஆனால் அரளிச் செடிகள் இருந்த பக்கத்தில் வர்ணிக்க முடியாத அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. பூமி சுவையூட்டும் பனியைக் குடித்துக்கொண்டிருந்தது. புல் செந்நிறமாக மாறிக் கொண்டிருந்தது. சரத்கால வர்ணங்கள் எங்கும் நர்த்தன மாடின; வர்ணத்தின் மரணத்தை அவை கூவி அழைத்தன. அரளிச் செடிகளுக்கு அருகில் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி நின்று, தூரப்பார்வைக் கண்ணாடியால் கானகத்திற்கு அப்பாலிருக்கும் மேட்டைப் பரிசீலனை செய்தான். அவன் வாளின் பிடியில் ஒரு தேனீ உட்கார்ந்தது.

“முட்டான்!” என்று சாந்தமாகவும், அனுதாபத்துடனும் புன்சக் சொன்னான்.

“எது?” என்று அவன் பக்கம் திரும்பி யூஜெனி கேட்டான்.

தன் கண்களால் தேனீயைப் புன்சக் சுட்டிக்காட்டினான். லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி புன்னகை புரிந்தான்.

“அதன் தேன் கசப்பாக இருக்கும். நீ அவ்வாறு கருது கிறாயா?” என்றான் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி.

அவனுக்குப் பதில் புன்சக் சொல்லவில்லை. தூரத்திலிருந்த தேவதாரு மரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த அலப்புவாய்ப் புல்லின் சலசலப்பு மௌனத்தைக் குலைத்தது; குண்டுகள் அரளிச் செடிகளமீது பாய்ந்து வந்தன. குண்டு பட்டு ஓடிந்து விழுந்த ஒரு கிளை லிஸ்ட்னிட்ஸ்கியின் குதிரையின் கழுத்தில் விழுந்தது.

அவர்கள் திரும்பி, கிராமத்தை நோக்கி வேகமாகச் சென்றனர். கூச்சலிட்டும், சவுக்காலடித்தும் குதிரைகளை வேகமாக ஓடச் செய்தனர். ஆஸ்திரிய எந்திரப் பீரங்கி இடைவிடாது அவர்களுக்குப்பின் சலசலத்தது.

முதல் சந்திப்பிற்குப் பிறகு லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி தொண்டர் புன்சக்குடன் பலமுறை பேசினான். ஒவ்வொரு தரம் பேசும் பொழுதும் அந்த மனிதன் கண்களிலே மாற்ற முடியாத மனஉறுதியை அவன் கண்டான்; மிகச் சாதாரணமாகத் தோற்ற மளித்த அந்த மனிதன் முகத்தில் காண முடியாமல் மறைந்திருக்கும் ஏதோ மர்மத்தை அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. உறுதியான தன் உதடுகளில் நசுக்குண்டு கிடந்த புன்னகையுடன் புன்சக் எப்பொழுதும் பேசினான். தான் வகுத்துக்கொண்ட கடினமான பாதையில் நடக்க அவன்

திட்டமான குறிக்கோளை வகுத்துக்கொண்டு, அதைப் பின்பற்றுவதாக யூஜெனி கருதினான். அவன் விரும்பியதைப் போல், பீரங்கிப் படைக்கு அவன் மாற்றப்பட்டான். சில தினங்களுக்குப் பிறகு, டோர்முனைக்குப் பின்னே அந்தப் படை ஓய்வெடுத்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, எரிந்துபோன ஒரு கொட்டகையின் கவருக்கு அருகில் அவன் நடந்து செல்லுகையில் அவனை லிஸ்ட்னிட்ச்கி சந்தித்தான்.

“ஏய்! தொண்டர் புன்சக்!” என்று அவன் அழைத்தான்.

திரும்பிப் பார்த்த கொஸாக்கியன், அவனுக்கு வணக்கம் செய்தான்.

“நீ எங்கே போகிறாய்?” என்று யூஜெனி கேட்டான்.

“என் தளபதியிடம்”.

“அப்படியானால் நாமிருவரும் ஒரே இடத்திற்குத்தான் போகிறோம்”.

பாழ்ப்பட்ட அந்தக் கிராம வீதியில் சிறிதுநேரம் அவர்கள் மௌனமாக நடந்தனர். அழிக்கப்படாமல் இருந்த கட்டடங்களைச் சுற்றி மக்கள் போய்க்கொண்டிருந்தனர். குதிரைவீரர்கள் அதைத் தாண்டிச் சவாரி செய்தனர். தெரு மத்தியில் ஒரு சமையல் விடுதியிலிருந்து புகை கிளம்பியது. அதற்கருகில் தங்கள் உணவுக்காகக் கொஸாக்கியர்கள் ஏராளமாகக் காத்திருந்தனர். குளிக்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது.

“நல்லது, யுத்தக்கலையை நீ கற்று வருகிறாயா?” என்று தனக்குப் பின்னேயிருந்த புன்சக்கை ஓரக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டு லிஸ்ட்னிட்ச்கி கேட்டான்.

“ஆம், நான் கற்றுவருகிறேன்”.

“யுத்தம் முடிந்ததும் நீ என்ன செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறாய்?” என்று புன்சிக்கின் கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே கேட்டான் லிஸ்ட்னிட்ச்கி.

“சிலர் தாங்கள் விதைத்ததை அறுவடை செய்வார்கள்... ஆனால் நான்... பார்க்கலாம்” என புன்சக் பதிலளித்தான்.

“உன் கருத்துக்கு நான் எப்படி அர்த்தம் கொள்வது?”

“காற்றை விதைத்தவர்கள் குறாவளியை அறுப்பார்கள்’ என்னும் பழமொழி உங்களுக்குத் தெரியுமா? அப்படித்தான்”.

“புதிர் போடுவதை விட்டுவிட்டுப் பேசேன்...”

“இது மிகத் தெளிவானது. என்னை மன்னியுங்கள்; நான் இடதுபக்கம் திரும்புகிறேன்”

தொப்பியின் உச்சியில் விரல்களை வைத்துக்கொண்டு அவன் வீதியிலிருந்து விலகிச் சென்றான். தோள்களைக் குலுக்கிக்கொண்டு, அவனையே உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு நின்றான், லிஸ்ட்னிட்ச்கி.

“இவன் தனிப்போக்குள்ளவனா? அல்லது மர்மம் நிறைந்த கிர்த்திவானா?” கோபம் கொதிக்க லிஸ்ட்னிட்ச்கியின் சிந்தனை இவ்வாறு ஓடிற்று. இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக்கொண்டே சீராக அமைந்த தளபதியின் குடிலுக்குள் அவன் பிரவேசித்தான்.

16

இரண்டாவது, மூன்றாவது துணைப்படைகள் ஏக காலத்தில் அழைக்கப்பட்டன. உழுவதற்கோ, அறுவடை செய்வதற்கோ எல்லோரும் போய்விட்டதைப்போல, டான் பிரதேச ஜில்லாக்களும், கிராமங்களும் வெறிச்சென்றிருந்தன.

ஆனால் அந்த வருடம் போர்முனையில் வேதனையளிக்கும் அறுவடை நடந்தது. ஆண்களை மரணம் கொள்ளை கொண்டது. தேகாரோக்கியம் படைத்த கொஸாக்கியர்களின் மனைவிகள் பலர் தலைவிரிகோலமாக பிரிந்தவர்களுக்கு ஒப்பாரி வைத்தனர். “என் அன்பே, உன்னை யார் என்னிடமிருந்து பிரித்தது?” அன்புக்குரிய தலைகள் எங்கும் விழுந்து கிடந்தன; பலசாலிகளான கொஸாக்கியர்களின் ரத்தம் தரையில் பாய்ந்தது; ஆஸ்திரியாவிலும், போலந்திலும், பிரஷ்யாவிலும் கண்கள் குத்திட்டு நிற்க, தூங்காமல் தூங்கினர், எண்ணற்ற கொஸாக்கியர்கள். எனவே கிழக்குக்காற்று சுமந்துவந்த அவர்கள் மனைவிகள் தாய்மார்கள் ஆகியோரின் ஒப்பாரி அவர்கள் காதுகளில் விழவில்லை.

கொஸாக்கியர்களில் சிறந்தவர்கள் கிராமங்களைவிட்டுப் போருக்குச் சென்றனர். பேன்களுக்கும் போர்ப் பயங்கரங்களுக்கும் அவர்கள் இரையாகினர்.

மனோகரமான ஒரு செப்டம்பர் நாளில் பால்போன்ற ஸும்பிநூல் பருத்திபோன்று தாதர்ஸ்க்கி கிராமத்தின் மேலே படர்ந்தது. ரத்தம் செத்துப்போன மாதிரி, சூரியன், கணவனைப் பறிகொடுத்தவர்களைப்போல் புன்னகை புரிந்தது; நீலவானம் பார்க்கச் சகிக்க முடியாதபடி நிர்மலமாகவும், கம்பீரமாகவும் இருந்தது. டானுக்கு அப்பால் கானகம் மஞ்சள் போர்வை போர்த்துக்கொண்டிருப்பது போலிருந்தது; ஓக் மரம் அபூர்வ வடிவமுடைய இலைகளை உதிர்த்தது. ஆடம்பரப் பச்சைநிறம் படைத்த அத்திமரம் மட்டும்தான் பார்க்க அழகாக இருந்தது. அதன் அழுத்தத்தைக் கண்டு பட்சிகள் மகிழ்வுற்றன. அன்று ராணுவத்திலிருந்து பண்டாலிமான் ப்ரொக்கோவிச்சுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. தபால் நிலையத்திலிருந்து அந்தக் கடிதத்தைத் துனியா கொண்டுவந்தாள். கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்த போஸ்ட் மாஸ்டர் தலைகுனிந்து, மன்றாடும் முறையில் கைகளை விரித்து இறைஞ்சினான்:

“கடிதத்தைப் பிரித்ததற்காக, கடவுளை நினைத்து என்னை மன்னித்துவிடு! நான் பிரித்ததாக அப்பாவிடம் சொல். யுத்தம் எப்படி நடக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள நான் துடித்தேன்.... என்னை மன்னித்துவிடு!; நான் சொன்னதைப் பண்டாலிமான் ப்ரொக்கோ விச்சிடம் சொல்”. அவன் குழப்பமடைந்திருந்தான். புரியாத எதையேர் முணுமுணுத்துக் கொண்டு துனியாவுடன் அவனும் காரியாலயத்திலிருந்து வெளியே வந்தான்; வேதனையுடனும், ஏதோ கெடுதல் செய்தி கிடைக்கப்போகிறது என்ற பதட்டத் துடனும் அவள் வீடு திரும்பினாள். கடிதத்தை நீண்டநேரம் தன் மார்பில் தேடினாள். அதை வெளியே எடுத்ததும் மூச்சு விடாமல் அவள் சொன்னாள்:

“சேக்கிரம்” என்று தன் தாடியை இழுத்தவாறு பண்டாலிமான் அலறினான், கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு.

“கடிதத்தைத் தான் படித்ததாகவும், நீ அவன்மீது கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றும் போஸ்ட் மாஸ்டர் சொன்னான்” எனத் துனியா அறிவித்தாள்.

“அவன் நாசமாய் போகட்டும்! கிரெகரிடமிருந்தா?” என்று அவள் முகத்தில் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு கிழவன் கேட்டான். “கிரெகரிடமிருந்தா? அல்லது பியோட்ராவிடமிருந்தா?”

“இல்லை, அப்பா கையெழுத்து எனக்குத் தெரியவில்லை”

“அதைப் படி!” என்று கூவினாள் இலினிச்சினா. தடுமாறிக்கொண்டு அவள் பெஞ்சில் உட்கார்ந்தாள். அவள் கால்கள் சில நாட்களாகத் தொல்லையளித்து வந்தன. கொல்லையிலிருந்து வந்த நடாலியா, தலையை ஒரு பக்கம் சாய்த்துக்கொண்டு, முழங்கையை மார்பில் அழுத்திக்கொண்டு, அடுப்புக்கு அருகில் நின்றாள். அவள் அதரங்களில் புன்னகை சூரிய ஒளிபோல் நர்த்தனமாடிற்று. தன் நாயைப் போன்ற பக்திக்கும், கற்புக்கும் கிரெகரிடமிருந்து தன்னைப்பற்றி ஏதாவது செய்தி வருமா என்று இடைவிடாது அவள் ஏங்கினாள்.

“தாரியா எங்கே?” என்று இலினிச்சினா தணிந்த குரலில் கேட்டாள்.

“வாயை மூடு!” என்று கூவினான் பண்டாலிமான். “அதைப் படி!” என்று துனியாவுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

“நான் தெரிவிப்பது என்னவென்றால்” என்று ஆரம்பித்த அவள், தான் உட்கார்ந்திருந்த பெஞ்சிலிருந்து கீழே நழுவி, ஓலமிட்டாள்.

“அப்பா! அம்மா...! அம்மா... நம் கிரிஷ்கா...! அம்மா...! கிரிஷ்கா கொல்லப்பட்டுவிட்டான்!”

இலைகளுக்கிடையில் சிக்கிய ஒரு வண்டு, உக்கிரமாக ரீங்காரம் செய்துகொண்டு, ஜன்னலில் மோதிற்று; கொல்லையிலே ஒரு கோழி திருப்தியுடன் கூவிற்று; திறந்து கிடந்த கதவு வழியாக, கணீரென்று ஒலிக்கும் குழந்தைச் சிரிப்பு உள்ளே கேட்டது.

நடாலியாவின் அதரங்களில் அப்பொழுது புன்னகை தவழ்ந்துகொண்டிருந்தாலும் அவள் முகம் வெளுத்து நடுங்கிற்று. பண்டாலிமான் எழுந்திருந்தான். அவன் தலை இசித்தது. குழப்பத்துடன் அவன் துனியாவை உற்றுப்பார்த்தான். இசிப்புவலி வந்தவளைப்போல அவள் தரையில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள்.

கடிதம் வருமாறு;

“பன்னிரண்டாவது டான் கொஸாக்கியப் படையில் சேவை செய்து வந்த தங்கள் புதல்வன் கிரெகர் பாண்டலிவிச் மெலெக்காவ் செப்டம்பர் மாதம் 16ஆம் நாள் காமென்காஸ்ருமிலோவோ நகருக்கு அருகில் கொல்லப்பட்டான். தங்கள் புதல்வன் வீர மரணம் எய்தினான். ஈடுசெய்ய முடியாத நஷ்டம் தங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த

நேரத்தில் அவனது வீர மரணம் தங்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கட்டும். அவனது சொந்தப் பொருள்கள் குதிரைப் படையில் இருக்கும்” அவன் சகோதரன் பியோட்ரா மெலெக்காவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டும்.

“நான்காவது படைக் கமாண்டர் லெப்டினென்ட் போல்கோவ் நிகோவ் 18, செப்டம்பர், 1914”.

அந்தக் கடிதம் வந்த பிறகு பண்டாலிமான் வாட்டமுற்று விட்டான். நாள்தோறும் அவன் முதுமை எய்தினான். அவன் நினைவு மங்கி வந்தது; மனம் பேதலித்தது. அவன் கூனி நடந்தான். அவன் முகம் இரும்பு நிறமாக மாறிற்று. அவனுக்கு இருந்த மனவேதனையை அவன் கண்கள் வெளியிட்டன. அவன் தலை நரைக்க ஆரம்பித்தது.

விக்கிரகத்திற்குக் கீழே அவன் கடிதத்தை ஒளித்து வைத்தான். தினசரி துனியாவை அழைப்பதற்காக “அவன் முகப்பிற்குச் செல்வான். அவன் வந்ததும், கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து அதைப் படிக்குமாறு கட்டளையிடுவான். தன் மனைவி வேலை செய்யும் குசினியை பயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு “உனக்குள் படிப்பதைப்போல் மெதுவாகப் படி” என்று சாமர்த்தியமாகக் கண்ணைச் சிமிட்டுவான். கண்ணீரை அடக்கிக்கொண்டு முதல் வாசகத்தைத் துனியா படிப்பாள். உடனே குத்திட்டு உட்கார்ந்திருக்கும் பண்டாலிமான் கையை உயர்த்துவான்:

“ரொம்ப சரி. மற்றவை எனக்குத் தெரியும். கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய் இருந்த இடத்திலேயே வை, சீக்கிரம்; இல்லையெனில் அம்மா.....” அவன் வெறுப்பூட்டும் முறையில் கண்ணைச் சிமிட்டுவான். அவன் முகம் எரிந்த மரத்தைப் போன்றிருக்கும்.

அந்த நேரத்தில், அவன் தலை நரைக்க ஆரம்பித்தது. பளபளக்கும் நரைமயிர் தலையிலும் தாடியிலும் சடை போட்டுக்கொண்டது. அவனுக்கு அகோரப் பசி ஏற்பட்டு, மிதமிஞ்சி அவன் உண்டான்.

இறந்தவனின் ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்தனை நடத்த. ஒன்பது நாட்களுக்குப் பிறகு, கிரெகரின் ஞாபகார்த்தச் சடங்கு களுக்குப் பாதிரி விஸ்ஸாரியோனையும், தங்கள் உறவினர் களையும் மெலெக்காவ் குடும்பத்தார் அழைத்தனர். வேகமாகவும், பேராசையுடனும் பண்டாலிமான் உண்டான். சேமியா அவன்

தாடியில் வளையம் வளையமாகத் தொங்கிற்று. கடந்த சில தினங்களாக அவன் கவலையுடன் இருப்பதைக் கவனித்து வந்த இலினிச்சினா, கண்ணீர்விட்டாள்:

“அப்பா, உனக்கு என்ன நேர்ந்தது?” என்று அவள் தணிந்த குரலில் கேட்டாள்.

“என்ன?” பதட்டத்துடன் தட்டில் புதைத்திருந்த கண்களை உயர்த்தினான், கிழவன். கையை வீசிவிட்டு, கைக்குட்டையால் கண்களை மறைத்துக்கொண்டு வேறுபக்கம் திரும்பினான், இலினிச்சினா.

“அப்பா, மூன்று நாட்கள் உபவாசமிருந்தவனைப்போல் நீ சாப்பிடுகிறாய்” என்று கண்கள் ஜொலிக்க கோபத்துடன் தாரியா சொன்னான்.

“நான் சாப்பிடுகிறேன்.....? சரி, நான் சாப்பிட மாட்டேன்” என்று கலக்கத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட பண்டாலிமான் சொன்னான்; மேஜையைச் சுற்றிக் கண்களை அவன் ஓட்டினான். உதடுகளை இறுக மூடிக்கொண்டு, நெற்றியைச் சுளித்துக் கொண்டு, கேள்விகளுக்குக்கூடப் பதில் சொல்லாமல் அவன் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தான்.

“தேவையின்றி நீ தன்னைத்தானே சித்திரவதை செய்து கொள்கிறாய், ப்ரொக்கோவிச்! இவ்வளவு வருந்துவதால் என்ன பிரயோஜனம்?” என்று கூறி, சாப்பாடு முடிந்ததும் அவனைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றான், பாதிரி விஸ்ஸாரியோன். “கிரெக் மரணம் புனிதமானது. கடவுள்மீது கோபப்படாதே, கிழவா! தனது ஜாருக்காகவும் தாய்நாட்டிற்காகவும் உன் புதல்வன் முள்கிரீடத்தைப் பெற்றான். நீ..... இது பாவம்; கடவுள் உன்னை மன்னிக்க மாட்டார்”.

“சரியாகச் சொன்னீர்கள், புனித பிதாவே! இதுதான் என்னைச் சித்திரவதை செய்கிறது. ‘வீரனுக்குரிய மரண மடைந்தான் அவன்’ தளபதியே இதைச் சொன்னான்”.

பாதிரியின் கையில் முத்தமிட்டுவிட்டு, கதவின் தாளைத் தடவினான் கிழவன். அந்தக் கடிதம் வந்த பிறகு, முதன்முதலாகக் கிழவன் அழுதான்; தேகம் குலுங்க அழுதான்.

அன்றிலிருந்து அவன் ஓரளவு தன் நினைவுபெற்றான். அந்தப் பேரிடியிலிருந்து அவன் சிறிது தேறினான்.

ஒவ்வொருவரும் தத்தம் துக்கத்தைத் தத்தம் வழியிலே தணித்துக்கொண்டனர். கிரெகர் இறந்ததாகத் துனியா ஓலமிட்டதும், நடாலியா கொல்லைக்கு ஓடினாள். “நான் தற்கொலை செய்துகொள்வேன். எனக்கு எல்லாம் அஸ்தமித்து விட்டது”. நெருப்பைப்போல் இந்த எண்ணம் அவளைத் தூண்டிற்று. தாரியாவின் கைகளில் அவள் துடித்தாள். மகிழ்ச்சியுடன் அவள் தன்னுணர்விழந்தாள்; நடந்ததை நினைவூட்டும் தன்னுணர்வு ஏற்படும் காலம் ஒத்திவைக்கப்பட்டதை எண்ணி அவளுக்கு மகிழ்ச்சி. அவள் பொம்மையைப்போல் ஒரு வாரம் காலம் கழித்தாள். பிறகு சாந்தத்துடன், நிராதரவு அரித்துத் தின்ன, உண்மை உலகிற்கு அவள் திரும்பினாள்.

கண்ணுக்குத் தெரியாத பிரேதம் மெலெக்காவ் வீட்டை வட்டமிட்டது. உயிருடன் இருப்பவர்கள் அதன் மணத்தை நுகர்ந்தனர்.

17

கிரெகர் மரணச்செய்தி மெலெக்காவ் குடும்பத்தாருக்குக் கிடைத்த பன்னிரண்டாவது நாள் பியோட்ராவிடமிருந்து ஒரே தபாலில் இரண்டு கடிதங்கள் வந்தன. தபாலாபீசிலேயே அவைகளைத் துனியா படித்தாள். உடனே காற்றிலே சிக்கிய தாளைப்போல் வீட்டிற்குப் பாய்ந்து சென்றாள். பிறகு நின்று, வேலியில் சாய்ந்தாள். கிராமத்தையே அவள் அமளிப்படுத்தி விட்டாள். விவரிக்க முடியாத எழுச்சியை அவள் வீட்டிற்குள் சுமந்து சென்றாள்.

“கிரிஷ்கா உயிருடன் இருக்கிறான்! நமது அன்புக் குரியவன் உயிருடன் இருக்கிறான்!” என்று விம்மிக்கொண்டு, சிறிது தூரத்திலிருக்கும்பொழுதே துனியா கூவினாள். “பியோட்ரா எழுதி இருக்கிறான். கிரிஷ்கா காயமடைந்தான்; ஆனால் அவன் இறக்கவில்லை. அவன் உயிருடன் இருக்கிறான். உயிருடன் இருக்கிறான்”.

செப்டம்பர் 20இல் பியோட்ரா கீழ்வருமாறு எழுதினாள்:

“வாழ்த்துக்கள். அன்பான பெற்றோர்களே! நம் கிரிஷ்காவை ஏறக் குறைய. தன் ஆத்மாவைக் கடவுளிடம் ஒப்படைத்தான் என்பதை நான் தெரிவிக்க வேண்டும். ஆனால் கடவுள் கிருபையால் அவன் உயிருடன், சௌக்கியமாக இருக்கிறான். கடவுள் பெயரிலே உங்கள்

அனைவருக்கும் தேகாரோக்கியம் ஏற்பட வேண்டுமென்று நான் விழைகிறேன். காமென்கா - ஸ்ட்ருமிலோவோ நகருக்கு அருகில் அவன் படை போரில் ஈடுபட்டது. தாக்குதல் நடந்தபொழுது ஒரு ஹங்கேரியச் சிப்பாய் அவனை வெட்டுவதை அவன் படையைச் சேர்ந்த கொலாக்கியர்கள் கண்டனர். கிரெகர் குதிரைமீதிருந்து கீழே விழுவதையும் அவர்கள் கண்டனர். அதன் பிறகு யாருக்கும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவர்களை நான் கேட்ட பொழுது அவர்களால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. இரவுவரை கிரெகர் அசையாது படுத்திருந்ததாகவும், இரவில் அவன் தன்னுணர்வு பெற்று ஊர்ந்து செல்ல ஆரம்பித்ததாகவும் மிஷா கோஷிவாய் பிறகு சொன்னான். நட்சத்திரங்களை வழிகாட்டியாகக்கொண்டு அவன் ஊர்ந்தான். வழியில் காயமடைந்த நமது ஆபீசர் ஒருவரைக் கண்டான். அவனை இழுத்துக் கொண்டு அவன் நான்கு மைல்கள் பிரயாணம் செய்தான். இதற்காக, கிரெகருக்கு செயிண்டு ஜார்ஜ் சிலுவை பரிசளிக்கப்பட்டிருக்கிறது; இதற்காக அவன் கார்ப்பொரல் ஸ்தானத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறான். அவன் காயம் சொற்பமானது. அவன் விரைவில் போர்முனைக்கு வந்துவிடுவான் என்று மிஷா என்னிடம் சொன்னான். இந்தக் கடிதத்திற்காக நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். ஏனெனில் குதிரைமீது உட்கார்ந்துகொண்டதான் நான் இதை எழுதுகிறேன்”.

தங்கள் பழத்தோட்டத்திலிருந்து தனக்கு செரிக் கனிகள் அனுப்புமாறும், தன்னை மறந்துவிடாமல் தனக்கு அடிக்கடி கடிதம் எழுதுமாறும் இரண்டாவது கடிதத்தில் அவன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்; குதிரையை நன்றாகக் கிரெகர் கவனிப்பதில்லை என்று தனக்குத் தகவல் கிடைத்ததால், அதே கடிதத்தில் அவன் கிரெகரைக் கடிந்துகொண்டிருந்தான். குதிரை தன் சொத்தாதலால் இதைப்பற்றி அவனுக்கு எழுதுமாறு அவன் தன் தந்தையை வேண்டிக்கொள்வதாக அவன் எழுதியிருந்தான்; குதிரையை நன்றாகக் கவனித்துக்கொள்ளவில்லையென்றால், அவன் செயிண்டு ஜார்ஜ் சிலுவை பெற்றவனாயிருப்பினும் அவன் மூக்கில் ரத்தம் வருமாறு குத்துவதாக அவனுக்கு எழுதவேண்டுமென்று தன் தந்தையை அந்தக் கடிதத்தில் வேண்டியிருந்தான்.

பன்முறை குடும்பத்தாருக்கு அன்பு கூறி அக்கடிதம் முடிக்கப் பட்டிருந்தது. சுசங்கி மழையால் நைந்துபோயிருந்தாலும் அந்தக் கடிதத்திலிருந்து பியோட்ரா அரங்கில் சுகமாக வாழவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

கிழவன் பண்டாலிமானைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் அவன் துள்ளினான். இரண்டு

கடிதங்களையும் பிடுங்கிக்கொண்டு அவன் கிராமத்தில் பிரவேசித்தான். படிக்கத் தெரிந்தவர்களையெல்லாம் நிறுத்தி, அவைகளைப் படிக்குமாறு நிர்ப்பந்தப்படுத்தினான். மகிழ்ச்சியால் கிராமமெங்கும் நடந்து, அவன் பீத்திக்கொண்டான்.

“ஆஹா! என் கிரிஷ்காவைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கூறி, கையை உயர்த்தினான். கிரெகரின் சாகசங்களைப் பியோட்ரா வர்ணித்த இடத்திற்கு படிப்பவன் வந்ததும், “நமது கிராமத்திலேயே இவன்தான் முதன்முதல் வீரச்சிலுவையைப் பெற்றான்” என்று பெருமையுடன் அவன் அறிவித்தான். பரவசத்துடன் கடிதத்தை வாங்கி, தொப்பிக் குள்ளே சொருகிக்கொண்டு, இன்னொரு படிப்பவனைத் தேட முன்னே சென்றான்.

கடை ஜன்னல் வழியாக இவனைக் கண்ட செர்ஜி மோகோவ்கூட, தொப்பியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

“ஒரு நிமிடம் உள்ளே வாருங்கள் ப்ரொக்கோவியேவிச்!” என்று அவனை அழைத்தான்.

உள்ளே சென்றதும் கிழவனின் கையைத் தன் தடித்த வெண்கரத்தால் அழுத்திவிட்டு, அவன் சொன்னான்:

“நல்லது, உங்களை நான் பாராட்டுகிறேன். அப்படிப்பட்ட புதல்வனை எண்ணி நீங்கள் பெருமைப்பட வேண்டும். அவன் சாகசங்களைப்பற்றி இப்பொழுதுதான் பத்திரிகையில் படித்தேன்”.

“அது பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறதா?” பண்டாலிமான் தொண்டை வறண்டு கஷ்டப்பட்டு எச்சிலை விழுங்கினான்.

“ஆம்; இப்பொழுதுதான் நான் அதைப் படித்தேன்”.

ஒரு பெட்டியிலிருந்து மிகச்சிறந்த துருக்கி புகையிலைப் பொட்டலத்தையும், நிறுத்திக்கூடப் பார்க்காமல் விலையுயர்ந்த சாக்லெட்டுகளையும் எடுத்து ஒரு பையில் போட்டான். அவைகளைப் பண்டாலிமானிடம் கொடுத்துவிட்டு அவன் சொன்னான்

“கிரெகர் பாண்டலிவிச்சுக்குப் பார்சல் அனுப்பும்பொழுது, இவைகளையும் அனுப்புவதோடு, என் வாழ்த்தையும் தெரிவியுங்கள்”.

“கடவுளே! கிரிஷ்காவுக்கு எத்தகைய பெருமை! கிராமமே அவனைப்பற்றிப் பேசுகிறது. இதைக் காண என் உயிர் இருந்ததே...” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே கிழவன் கடைப் படிக்கட்டுகளில் இறங்கிச் சென்றான். மூக்கைப் பலமாகச் சிந்திவிட்டு, கன்னத்திலே வடிந்த கண்ணீரைச் சட்டையால் துடைத்துக்கொண்டு கிழவன் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான்: “எனக்கு வயதாகிறது. கண்ணீர் சீக்கிரம் வந்து விடுகிறது. பண்டாலிமான் ப்ரொக்கோவியேவிச்! வாழ்க்கை உன்னை என்ன பாடுபடுத்திவிட்டது? ஒரு காலத்தில் நீ சக்கிமுக்கி கல்லைப்போல் உறுதியாக இருந்தாய்; இறகைச் சுமப்பதுபோல் இரண்டரை மடங்கு சுமையை நீ சுமந்து சென்றாய். ஆனால் இப்பொழுது கிரிஷ்கா விவகாரம் உன்னைச் சிறிது நிலைகுலைத்துவிட்டது”.

சாக்லெட் பையை நெஞ்சில் அழுத்திக்கொண்டு நொண்டி நொண்டி வீதியில் நடந்தபொழுது, குருவி ஒன்று சதுப்பு நிலத்தை வட்டமிடுவதைப்போல், அவன் எண்ணம் மீண்டும் அவன் மனதில் வட்டமிட்டது. பியோட்ராவின் கடிதத்தில் கண்ட வார்த்தைகள் அவன் மனதில் அலைந்து திரிந்தன. கிரெகரின் மாமனார் குருஷினோவ் வீதியில் வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் பண்டாலிமானை அழைத்தான்:

“ஏய், பண்டாலிமான்; ஒரு நிமிடம் நில்!”

யுத்தம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட நாளிலிருந்து அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கவில்லை. கிரெகர் வீட்டிலிருந்து சென்ற பிறகு அவர்களுக்கிடையே இருந்த உறவு முறிந்து விட்டது. கிரெகரிடம் நடாலியா சரணாகதி அடைந்ததாலும், அவமதிப்பை ஏற்குமாறு தன் தந்தையை அவன் நிர்ப்பந்தப் படுத்தியதாலும் நடாலியாமீது மீரானுக்கு ஆத்திரம்.

“தெருப்பட்டி” என்று நடாலியாவை அவன் கடிந்து கொள்வான்; தன் குடும்பத்தினரிடம் “மாமனார் வீட்டுக்குச் செல்லாமல் ஏன் அவள் நம் வீட்டில் இருக்கலாகாது? அவர்கள் நம்மைவிடச் சிறந்த உணவு அவளுக்குக் கொடுப்பார்களா? அவளது அசட்டுத்தனத்தினால் அவள் தந்தை இத்தகைய

அவமானம் அடைந்து கிராமத்தில் தலைதூக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது”.

பண்டாலிமானிடம் நேராகச் சென்று மீரான் தனித்து நின்று கையை நீட்டினான்.

“நீ எப்படி இருக்கிறாய்?”

“கடவுள் கருணையால்...”

“சாமான்களை வாங்கினாயா?”

பண்டாலிமான் தலையைக் குலுக்கினான். “இவை நமது வீரனுக்கு வழங்கப்பட்ட பரிசுகள். அவன் பராக்கிரமத்தைச் செர்ஜி பிளாட்டோனோவிச் பத்திரிகையில் படித்தான். எனவே அவனுக்குச் சாக்லெட்டுகளும், புகையிலையும் பரிசளித்தான். அவன் கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. உனக்குத் தெரியுமா?” என்று கிழவன் பெருமைப்பட்டான். தன் வார்த்தைகள் மீரானிடம் எத்தகைய உணர்ச்சியைத் தூண்டுகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள அவன் முகத்தைப் பண்டாலிமான் உற்றுப் பார்த்தான்.

மீரான் கண்மடல்களுக்குக் கீழே நிழல் படிந்தது. அவன் ஏதோ மனதுபடைத்துச் செவிமடுப்பதுபோல் முறுவலித்தான்.

“அப்படியா?” என்று கூறிவிட்டு, வீதியைக் கடக்க அவன் திரும்பினான். பண்டாலிமான் அவனை வேகமர்கப் பின் தொடர்ந்து கோபத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு பையைத் திறந்தான்.

“ஏய், இந்தச் சாக்லெட்டுகளை ருசி பார். தேனைப்போல் இவை இனிக்கும்” என்று குத்தலாகப் பண்டாலிமான் சொன்னான். “தின்று பார். என் மகன் பெயரில் இதைத் தருகிறேன். உன் வாழ்க்கை இனிப்பானதல்ல; எனவே நீ ஒன்றைத் தின்னலாம். இத்தகைய கௌரவத்தை உன் மகனும் ஒரு நாள் பெறலாம்; பெறாமலும் போகலாம்”.

“என் வாழ்க்கையைத் துருவிப் பார்க்க முயலாதே. அது எப்படிப்பட்டது என்பது எனக்குத் தெரியும்”.

“ஒன்றை மட்டும் தின்று பாரேன். இந்தக் கௌரவத்தை எனக்குச் செய்” என்று அளவுக்கு மீறிய இனிய பார்வையோடு.

மீரானுக்கு முன்னே ஓடினான், தன் கையிலிருந்த பையைத் துழாவிக்கொண்டு.

“இனிப்பைத் தின்று எங்களுக்குப் பழக்கமில்லை” என்று கூறிக்கொண்டு அவன் கையைத் தள்ளினான் மீரான். “அந்நியர் அளிக்கும் பரிசுகள் எங்கள் பற்களுக்குக் கேடு விளைவிக்கும். உன் மகன் பெயரைச் சொல்லிப் பிச்சை கேட்பது உன் கௌரவத்திற்கு உகந்ததல்ல. உனக்குக் கஷ்டமாக இருந்தால், நீ என்னிடம் வரலாம். எங்கள் நடாலியா உன் உப்பைத் தின்னுகிறாள், உன் வறுமையை நாங்கள் தீர்த்திருப்போம்”.

“நீ பொய் சொல்லாதே. எங்கள் குடும்பத்தில் யாருமே யாசகம் வாங்கியதில்லை. நீ கர்வி; மிகக்கர்வி. நீ பணக்காரனாக இருப்பதும், உங்கள் புதல்வி எங்களிடம் வந்ததும்தான் இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்”.

“பொறு!” என்று மீரான் அதிகாரத் தொனியில் சொன்னான். “நாம் சண்டை போடுவதில் அர்த்தமில்லை. சண்டை போடுவதற்காக உன்னை நான் கூப்பிடவில்லை. உன்னிடம் சில விஷயங்கள் பேச வேண்டும்”.

“நான் பேச வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுமில்லை”.

“ஆம், இருக்கிறது. வா”.

பண்டாலிமான் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்து, அவனை ஒரு சந்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். கிராமத்தைக் கடந்து அவர்கள் மைதானத்திற்குச் சென்றனர்.

“நல்லது, விஷயமென்ன?” என்று சுமரசக் குரலில் கேட்டான், பண்டாலிமான். குருஷிநோவின் சுருக்கம் விழுந்த முகத்தை அவன் கடைக்கண்ணால் பார்த்தான். தன் நீண்ட சட்டையின் ஓரங்களை உள்ளே திணித்துவிட்டு, ஒரு அகழியின் கரையில் உட்கார்ந்து, தன் புராதன புகையிலைப் பையை வெளியே எடுத்தான், மீரான்.

“சண்டைக் கோழியைப்போல் என்மீது எதற்காகப் பாய்ந்தாய் என்பது சைத்தானுக்குத்தான் தெரியும், ப்ரொக் கோவிச். உள்ளபடி நிலைமை நன்றாக இல்லை; இருக்கிறதா? எனக்கு ஒன்று தெரிய வேண்டும்”. அவன் குரல் கடுமையாயிற்று. “நடாலியாவை இன்னும் எத்தனை காலம் மற்றவர் எள்ளி

நகையாடுமாறு உன் மகன் வைத்திருக்கப் போகிறான் என்பது எனக்குத் தெரியவேண்டும். இதை எனக்குச் சொல்”.

“இதைப்பற்றி நீ அவனைக் கேட்க வேண்டும் - என்னை அல்ல”.

“அவனிடம் நான் எதையும் கேட்க வேண்டியதில்லை. உன் குடும்பத்தின் தலைவன் நீ; எனவே நான் உன்னிடம் பேசுகிறேன்”.

தன் கையிலிருந்த சாக்லெட்டைப் பண்டாலிமான் பிசைந்தான். அது கூழாகி அவன் விரல்களுக்கிடையே ஒழுகிற்று. களிமண்ணில் கையைத் துடைத்துவிட்டு, துருக்கிப் புகையிலைப் பொட்டலத்தைத் திறந்து, சிறிது புகையிலையை எடுத்து அவன் சிகரெட் சுற்ற ஆரம்பித்தான். பிறகு அந்தப் பொட்டலத்தை அவன் மீரானிடம் கொடுத்தான். தயக்கமின்றி அதை வாங்கிக் கொண்டான், குருஷிநோவ். கிரெகருக்காக வழங்கப்பட்ட புகையிலையால் அவன் ஒரு சிகரெட் சுற்றினான். அவர்கள் தலைக்கு மேலே ஒரு புகைப்படலம் படிந்தது. காற்றிலே அசைந்தாடிக்கொண்டு பறக்கும் மின்னல் போன்ற மிருதுவான புகை அதை நோக்கிப் பாய்ந்தது.

பொழுது சாய்ந்துகொண்டிருந்தது. செப்டம்பர் அமைதியானது, இன்ப லாகிரியைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. கோடை கால ஒளியை இழந்த வானம், மங்கலான புறா வர்ணத்தில் காட்சி யளித்தது. அகழியிலே ஆப்பிள் இலைகள் - இவை எப்படி இங்கே பறந்து வந்தன என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும் - சலசலத்தன. குன்றின் சிகரத்தின் திரையிலே வீதி மறைந்தது. தன்னைக் கடந்து செல்லுமாறு, மரகத அடிவானத்தைக் கடந்து மனிதன் காணாத பரந்தவெளிக்குச் செல்லுமாறு அது வீணாக சைகை செய்தது. வீதிகளிலும் அன்றாடப் பணிகளிலும் பிணை பட்டுக் கிடந்த மக்கள், வேலையிலே முனைந்தனர்; களத்திலே தங்கள் பலத்தைப் பலியிட்டனர். வீதியிலே - ஜன நடமாட்டமற்ற, ஏக்கமடைந்த பாதையிலே - அடிவானத்தைக் கடந்து தூசியை எழுப்பிக் கொண்டு, நோக்கமற்ற மென்மையுடன் காற்று வீசிற்று.

“இது காரமற்ற புகையிலை; இது புல்லைப் போன்றது” என்று புகைப்படலத்தை எழுப்பிக்கொண்டு மீரான் சொன்னான்.

“இது காரமற்றது; ஆனால் இனிமையானது” என்று அரை குறையாக அவன் சுருத்தைப் பண்டாலிமான் ஆமோதித்தான்.

“எனக்குப் பதில் சொல், பண்டாலிமான்” என்று சிகரெட்டை எறிந்துவிட்டு, சாந்தமான குரலில் குருஷிநோவ் கேட்டான்.

“தன் கடிதங்களில் இதைப்பற்றி கிரெகர் ஒன்றுமே சொல்ல வில்லை. இப்பொழுது அவன் காயமடைந்திருக்கிறான்”.

“நான் கேள்விப்பட்டேன்”.

“பிறகு என்ன நடக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஒருகால் அவன் கொல்லப்படலாம். பிறகு என்ன?”

“ஆனால் எவ்வளவு காலம்தான் இப்படி இருக்கலாம்?” என்று நிராசையுடனும், பரிதாபகரமாகவும் மீரான் கேட்டான். “அவள் அதோ இருக்கிறாள்; அவள் கன்னியல்ல, மனைவியல்ல, நேர்மையான விதவையுமல்ல. இது அவமானம்; இப்படி நடக்குமென்று தெரிந்திருந்தால், மணம்பேச வந்தவர்களை என் வாசற்படி மிதிக்க அனுமதித்திருக்க மாட்டேன். பண்டாலிமான்.... பண்டாலிமான்.... ஒவ்வொருவரும் தன் குழந்தைக்காக வருத்தப்படுவார்கள். தண்ணீரைவிட ரத்தம் கனமானது”.

“இதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று கட்டுப் படுத்தப்பட்ட வெறியுடன் பண்டாலிமான் சொன்னான். “நீயே சொல்! என் மகன் வீட்டிலிருந்து போனதை எண்ணி நான் சந்தோஷப்படுவதாக நினைக்கிறாயா? இதனால் எனக்கு லாபமா? நீங்களும் இருக்கிறீர்களே!”

“அவனுக்கு எழுது” என்று மீரான் பணித்தான். அவன் கையிலிருந்த மணல் அகழியில் விழுந்துகொண்டிருந்தது. “தன் முடிவை அவன் ஒரேயடியாக சொல்லிவிட்டும்”.

“அவனுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்திருக்கிறது, அந்த...”

“இவள் மூலமும் அவனுக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்கும்!” என்று கூவினான் குருஷிநோவ். அவன் முகம் சிவந்தது. “மனிதப் பிறவியை இப்படி நடத்தலாமா? ஒருதரம் அவள் தற்கொலை செய்துகொள்ள முயன்றாள்; நாள்பூராவும் அவள் ஊமையாய் விட்டாள்; அவளைக் கல்லறையில் நீ தள்ளப் பார்க்கிறாயா? அவன் உள்ளம்... அவன் உள்ளம்...” என்று சீறினான் மீரான். ஒரு கையால் நெஞ்சிலடித்துக்கொண்டான்; இன்னொரு கையால் பண்டாலிமான் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்தான். “அவனுக்கு ஓநாயின் இதயம்தான் இருக்கிறதா?”

பண்டாலிமான் வேறுபுக்கம் திரும்பிக்கொண்டான்.

“அந்தப் பெண்ணுக்கு அவன்மீது பரம திருப்தி; அவனின்றி அவள் வாழ்க்கையே பாழ். உனக்குச் சேவை செய்யும் பண்ணை யடிமையா அவள்?” என்று மீரான் கேட்டான்.

“உன் வீட்டில் இருப்பதைவிட எங்கள் வீட்டில் அவள் எங்கள் பெண்ணுக்கு மேம்பட்டவளாக இருக்கிறாள்; வாயை மூடு!” என்று கூவிவிட்டு, பண்டாலிமான் கரையிலிருந்து எழுந்திருந்தான்.

விடைபெறாமல், அவர்கள் வெவ்வேறு திசைகளில் சென்றனர்.

18

வழக்கமான பாதையிலிருந்து திருப்பப்படும் வாழ்க்கை, பல்வேறு சிற்றாறுகளாகப் பிரிந்துவிடும். துரோகம் நிறைந்த, வளைந்து செல்லும் சிற்றாறு எதைத் தன்னகத்தே கொள்ளும் என்பதை முன்னதாகவே கூறுவது சிரமம். இன்று மணல் பரப்பிலே ஓடும் சிற்றாறாக இருக்கும். அது - கூழாங்கற்கள் கூடக் கண்ணுக்குத் தெரியுமளவு ஆழமற்றிருக்கும் அது - நாளை இருகரையும் பெருக ஓடும்.

யாகோட்னோவுக்குச் சென்று, கிரெகரைத் தன்னிடம் ஒப்புவிக்குமாறு அக்ஸீனியாவை வேண்ட திடீரென்று நடாலியா முடிவு செய்தாள். எல்லாம் அக்ஸீனியாவைப் பொறுத்திருப்பதாக எக்காரணத்தினாலோ நடாலியா கருதினாள். தான் அவளை வேண்டினால் கிரெகர் தன்னிடம் திரும்பிவிடுவான்; அவன் வருகையுடன் தன் பழையகால இன்பமும் திரும்பிவரும். இது அவள் கட்டின மனக்கோட்டை. இது சாத்தியமா என்பதைப் பற்றியோ, தன் விசித்திரமான வேண்டுகோளை அக்ஸீனியா எப்படி ஏற்பாள் என்பது பற்றியோ அவள் சிந்திக்கவே இல்லை. அவள் அடிமனம் தூண்ட, தன் முடிவிற்படி உடனடியாகச் செயலாற்ற அவள் முனைந்தாள்.

மாதக் கடைசியில் கிரெகரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது அம்மாவுக்கும், அப்பாவுக்கும் வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு. அவன் நடாலியாவுக்கு வாழ்த்துக்கள் தெரிவித்திருந்தான்.

இவ்வாறு எழுத அவனை எது தூண்டினாலும், நடாலியாவுக்குத் தேவை அதுதான். எனவே அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை யாகோட்னோவுக்குச் செல்ல அவள் தயாரானாள்.

“நீ எங்கே புறப்படுகிறாய், நடாலியா?” என்று துனியா கேட்டாள். அவள் கண்ணுக்கு முன்னே நின்றுகொண்டு தன் அவயங்களை உன்னிப்பாகப் பார்த்தபொழுது, “என் குடும்பத் தினரைப் பார்க்கப் போகிறேன்” என்று நடாலியா பொய் சொன்னாள். அவமதிப்பை எதிர்கொள்ள, மிகப்பெரிய ஆத்ம சோதனையை எதிர்கொள்ள, தான் செல்வதை முதன்முதலாக அவள் உணர்ந்ததும், அவள் முகம் சிவந்தது.

“ஒருதரம் மாலைப் பொழுதை என்னுடன் கழிக்க மாட்டாயா?” என்று கேட்டாள் தாரியா. “இன்று மாலை வா; வரமாட்டாயா?”

“எனக்குத் தெரியாது; ஆனால் நான் வருவேன் என்று நினைக்கவில்லை”.

“சிறிய கன்னிமாடப் பெண்ணே! நமது கணவர்கள் இல்லாத நேரத்தில்தான் நமக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்” என்று கூறி தாரியா கண்சிமிட்டினாள். பிறகு தன் புதிய பாவாடையின் சித்திர வேலைப்பாடுகள் அமைந்த ஓரத்தைப் பார்க்க அவள் குனிந்தாள். பியோட்ரா போன பிறகு தாரியா பெரிதும் மாறி விட்டாள். அவள் கண்களிலும் நடவடிக்கைகளிலும், நடையிலும் அமைதியின்மை நிறைந்திருந்தது. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் அவள் தன்னை சிங்காரித்துக்கொண்டாள். மாலையில் வெகுநேரம் கழித்துத் திரும்பிவரும் அவள் கோபத்துடன் நடாலியாவிடம் குறைபட்டுக்கொள்வாள்.

“இது மிகப் பயங்கரம், ஒரு நாள் தனியே ஆலைக்குச் சென்றால், இங்கு மாமனாரிடம் எப்படிக் காலத்தை இனிமையாகக் கழிக்க முடியும்? தகுதி படைத்த கொஸாக்கியர்களை யெல்லாம் அவர்கள் அழைத்துச் சென்றுவிட்டார்கள். கிராமத்தில் - சிறுவர்களும் கிழவர்களும் மட்டும்தான் இருக்கிறார்கள்”.

“அதனால் உனக்கென்ன?”

“ஏன், மாலையில் பேசிக்கொண்டிருப்பதற்குக்கூட யாருமில்லை”.

“பட்டவர்த்தனமாக அவள் நடாலியாவைக் கேட்டாள்; “இதை நீ எப்படி சகிக்கிறாய், என் அன்பே; கொஸாக்கியன் இல்லாமல் இவ்வளவு காலம்?”

“வெட்கம்! உனக்கு மனச்சாட்சி இல்லையா?” நடாலியா முகம் சிவந்தது.

“உனக்கு உடல் இச்சை ஏற்படவில்லையா?”

“உனக்கு ஏற்படுகிறது என்பது தெளிவு”.

“ஆமாம். எனக்கு இருக்கிறது!” என்று தாரியா சிரித்தாள். வில்போன்ற அவள் புருவம் துடித்தது. அவள் பாதி மூடியிருந்த கண்களில் முறுவல் மலர்ந்தது. “இதை நான் எதற்காக மறைக்க வேண்டும்? எந்தக் கிழவனையும் என்மீது இச்சை கொள்ளும்படி இந்த நிமிடத்தில் நான் கீழே சாய்ப்பேன்! நீயே எண்ணிப்பார்; பியோட்ரா சென்று இரண்டு மாதங்களாகின்றன”.

“துன்பத்தை நீயே வருந்தி அழைக்கிறாய், தாரியா!”

“வாயை மூடு, கண்ணியமுடைய பெரிய மனுஷியே! உன்னைப்போன்ற ஊமைகளை எங்களுக்குத் தெரியும்? நீ இதை ஒப்புக்கொள்ளவே மாட்டாய்”.

“நான் ஒப்புக்கொள்ள ஏதுமில்லை”.

திருட்டுத்தனமாக அவளைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்து விட்டு, அவள் தன் உதடுகளைத் தன் சிறு பற்களால் கடித்துக் கொண்டாள் தாரியா.

“அன்றொரு நாள் அட்டாமன் புதல்வன் டிமோதி மானிட்ஸவ் எனக்கு அருகில் உட்கார்ந்தான். பேச்சை ஆரம்பிக்க அவன் பயந்தான் என்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன். பிறகு அவன் மெதுவாக என் கையைப் பற்றினான். அவன் கை நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது; ஒன்றும் சொல்லாமல் நான் காத்திருந்தேன். ஆனால் எனக்குக் கோபம் வந்தது. அவன் வாலிபனாக இருந்திருந்தால் - ஆனால், அவன் சிறுவன். பதினாறு வயது அவனுக்கு; இதற்கு மேல் ஒரு நாள்கூட ஆகவில்லை. பேசாமல் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். அவன் பிறாண்டினான் - விடாது பிறாண்டினான். பிறகு தணிந்த குரலில் சொன்னான்: “எங்கள் கொட்டகைக்கு வா”. பிறகு நான் அவனுக்கு ஒன்று கொடுத்தேன்!” அவன் உல்லாசமாகச் சிரித்தான். நான் குதித்து

எழுந்தேன். 'நாயே, பேயே! மஞ்சள் கழுத்துப் படைத்த நாய்ப் பயலே! என்னைக் கவர்ந்துவிடலாமாமென்று நினைத்தாயா? உன் படுக்கையில் எப்பொழுது கடைசி முறையாக நீ மூத்திரம் பெய்தாய்?' அவனை நான் படாதபாடு படுத்தினேன்".

சமீபகாலமாக நடாலியாவிடம் தாரியாவின் உறவு மாறுதலடைந்தது. அவர்கள் உறவு எளியதாகவும் நேசபாசம் நிறைந்ததாகவுமிருந்தது. தனக்கு இளையவளிடமிருந்த வெறுப்பு மாறி, மாறுபட்ட அவ்விருவரும் சுமுகமாக ஒன்றுகூடி வாழ்ந்தனர்.

நடாலியா புத்துடை அணிந்து வெளியே சென்றாள். தாரியா அவளைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

"இன்றிரவு என் வீட்டில் தங்குவேன் என்று நினைக்கிறேன்".

சிந்தனையுடன் சீப்பால் மூக்கைச் சுரண்டினாள். பிறகு தலையைக் குலுக்கினாள்.

"ரொம்ப சரி. துனியாவைக் கேட்க நான் விரும்பவில்லை, ஆனால் அவளைக் கேட்கத்தான் வேண்டும் போலிருக்கிறது".

தன் வீட்டிற்குச் செல்வதாக இலினிச்சினாவிடம் சொல்லி விட்டு, நடாலியா வெளியே சென்றாள். சந்தையிலிருந்து வந்த வண்டிகள் கடகடவென்று சதுக்கத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. கிராமவாசிகள் கோவிலிலிருந்து திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு சந்தில் திரும்பி அவள் வேகமாகக் குன்றின்மீது ஏறினாள். உச்சியை அடைந்ததும் அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். சூரியன் ஒளியிலே மூழ்கிக் கிடந்தது, கிராமம். வெள்ளையடிக்கப்பட்ட வீடுகள் வெண்மயமாக இருந்தன; செங்குத்தான மில்லின் கூரையில் சூரியன் பிரகாசித்தது.

19

யுத்தம், யாகோட்னோவாசிகளையும் அபகரித்துச் சென்றது. வென்யாமினும், டிக்கோனும் போய்விட்டனர். முன்னைவிட அதிகமாக அந்த இடம் தூங்கிவழிந்தது. வென்யாமினுக்குப் பதிலாக அக்ஸீனியா ஜெனரலுக்குச் சேவை செய்தாள்; பெருத்த தேகம்படைத்த லூக்கேரியா சமையல் வேலையைத் தனியே செய்தாள். கோழிகளுக்கும் அவள்தான் தீனி போட்டாள். கிழவன் ஸாஷ்கா குதிரைகளைப் பராமரித்து, தோட்டத்தையும் கவனித்து வந்தான். ஒரு புதிய முகம் மட்டும்.

தான் அங்கே தெரிந்தது; குதிரை வண்டியோட்ட அமர்த்தப் பட்ட கிழக் கொஸாக்கியன் நிகிடிச்.

இந்த வருடம் கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ச்கி மிகக் குறைவாகத் தான் பயிர் செய்தான்; ஜமீனின் தேவைக்காக மூன்று அல்லது நான்கு குதிரைகளை வைத்துக்கொண்டு எஞ்சிய இருபது குதிரைகளை ராணுவத்திற்கு அளித்தான். பறவைகளைச் சூடுவதிலும், வேட்டையாடுவதிலும் அவன் பொழுதைக் கழித்தான்.

அக்ஸீனியாவுக்கு அபூர்வமாகத்தான் கிரெகரிடமிருந்து கடிதம் வந்தது. தான் செளக்கியமாக இருப்பதாகவும் வேலையை முறையாகச் செய்துவருவதாகவும் மட்டும் அவன் எழுதினான். அவன் பலம் பெற்றிருக்க வேண்டும்; அல்லது தன் பலவீனத்தை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்பாமலிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் ராணுவ சேவை சிரமமாகவும், சலிப்பூட்டுவதாகவும் இருப்பதாக அவன் ஒரு வார்த்தைகூட எழுதவில்லை. கடிதம் எழுதவேண்டும் என்பதற்காக எழுதியதைப்போல அவன் கடிதங்கள் ஆர்வமின்றி இருந்தன. ஒரு கடிதத்தில் மட்டும் அவன் எழுதினான்: “மரணம் பின்தொடர நான் போராடிச் சலித்துப் போய்விட்டேன்”. ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் தன் புதல்வியைப்பற்றி அவன் விசாரித்தான்; அவளைப்பற்றி எழுதுமாறு அக்ஸீனியாவைக் கேட்டுக்கொண்டான்.

பிரிவைத் தெரியமாக அக்ஸீனியா சகித்துக்கொண்டிருப்பது போல் காணப்பட்டாள். கிரெகர்மீது அவளுக்கிருந்த காதலை அவள் குழந்தைமீது கொட்டினாள். குழந்தை அவனுடையது தான் என்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தும் குழந்தைமீது அவளுக்கு இருந்த அன்பு அதிகரித்தது. வாழ்க்கை இதற்கு மறுக்க முடியாத ஆதாரங்கள் அளித்தது; செஸ்நட் நிறமாயிருந்த சிறுமியின் கூந்தல் சுருண்டும், கன்னங்கரேலென்றும் மாறியது; அவள் கண்கள் கருமையாகவும் நீண்டுமிருந்தன. நாளாக ஆக அவள் தந்தைபோல் தத்ரூபமாக மாறினாள். அவள் புன்னகைகூட, கிரெகரின் புன்னகையைப் போன்றிருந்தது. இப்பொழுது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி அவனை அந்தக் குழந்தையிடம் கண்டாள், அக்ஸீனியா. குழந்தைமீது அவள் பாசம் அதிகரித்தது. முன்னெல்லாம் தொட்டிலில் குழந்தையைக் கண்டதும் அதிர்ச்சியுடன் எழுவாள். தூங்கும் குழந்தையின் முகத்தில் வெறுக்கத்தக்க ஸ்டெபான் சாயல் தெரிகிறது என்று எண்ணிக் குமுறுவாள். இப்பொழுது அவ்வாறு செய்வதில்லை.

நாட்கள் நிதானமாகக் கழிந்தன. ஒவ்வொரு நாளும் முடியும்பொழுதும் அவள் மனதில் ஒருவிதக் கசப்பு தோன்றும். கூரான ஊசியைப்போல், தன் காதலனின் உயிரைப்பற்றிய கவலை அவள் மனதைப் பிளந்தது. வேலை நேரத்தில் கட்டுண்டு கிடந்த இந்தக் கவலை, இரவில் மடையைத் திறந்துகொண்டு வரும் வெள்ளத்தைப்போல், அவளை வாட்டிற்று. அவள் சத்தம் செய்யாமல் அழுவாள்; குழந்தையை எழுப்பாமலிருக்கவும், தேகவேதனையால் மனவேதனையைக் கொல்லவும் தன் கையைக் கடித்துக்கொள்வாள். குழந்தையின் துணியிலே அவள் கண்ணீர் வடிப்பாள். சிறுபிள்ளைத்தனமாக அவள் நினைத்தாள்: “அவனை நினைத்து நான் எப்படி ஏங்குகிறேன் என்பதை தன் குழந்தை மூலம் கிரிஷ்கா உணரவேண்டும்”.

இத்தகைய இரவுகளுக்குப் பிறகு, அவளை இரக்கமின்றி யாரோ அழைத்ததைப்போல் அவள் காலையில் விழித்தெழுவாள். அவள் தேகமெல்லாம் வலிக்கும்; அவள் நரம்புகளில் சிறிய வெள்ளிச் சம்மட்டி இடைவிடாது அடிப்பது போலிருக்கும்; அவள் வீங்கிய அதரங்களின் ஓரங்களில் துக்கக்குறி தென்பட்டது. ஏக்கம் நிறைந்த இரவுகள் அக்ஸீனியாவை முதுமையடையச் செய்தன.

ஒரு ஞாயிறன்று தன் எஜமானனுக்கு அவள் காலைச் சிற்றுண்டியளித்துவிட்டு வாசற்படியில் நின்றுகொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது ஒரு பெண் கேட்டை அணுகுவதை அவள் கண்டாள். வெண்சால்வைக்குக் கீழே தெரிந்த கண்கள் பழக்க முடையதாகத் தோன்றின. அந்தப் பெண் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தாள். நடாலியாவை அடையாளம் தெரிந்துகொண்டதும் அக்ஸீனியா வெருத்துவிட்டாள். அவளை எதிர்கொண்டழைக்க அவள் மெதுவாகச் சென்றாள். நடாலியாவின் செருப்பில் தூசிகனமாகப் படிந்திருந்தது. அவள் நின்றாள்; உழைப்பால் தழும்பேறிய அவள் கரங்கள் ஜீவனற்று இருபுறமும் தொங்கின; உருக்குலைந்த கழுத்தை நிமிர்த்த முயன்ற அவள் பெருமூச்சுவிட்டாள். “உன்னைப் பார்க்கவே நான் வந்தேன், அக்ஸீனியா!” என்று தன் உலர்ந்த நாக்கால் உதடுகளை நக்கிக்கொண்டு நடாலியா கேட்டாள்.

வீட்டு ஜன்னல்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துவிட்டு மௌனமாக நடாலியாவைத் தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள், அக்ஸீனியா.

நடாலியா அவளைப் பின்தொடர்ந்தாள். அவளது தீட்சணயமான காதுகளில் அக்ஸீனியாவின் பாவாடையின் சலசலப்புச் சத்தம் அளவுக்கு மீறியதாகக் கேட்டது. “என் காதில் ஏதோ கோளாறு இருக்கவேண்டும்; வெப்பம் காரணமாயிருக்கலாம்” என்கிற எண்ணமும் பிற சிந்தனைகளும் அவளது மனதை மேலும் குழப்பமடையச் செய்தன.

கதவைச் சாத்திவிட்டு, தாவணிக்குள்ளே கைகளைச் சொருகிக் கொண்டு, அக்ஸீனியா அறைக்கு மத்தியிலே நின்றாள். நிலைமையைக் கவனித்துவிட்டு, மிகத் தணிந்த குரலில் கேட்டாள்:

“எதற்காக வந்தாய்?”

“நான் தண்ணீர் குடிக்க விரும்புகிறேன்” என்று அறையைச் சுற்றிக் கண்களை ஓடிக்கொண்டு நடாலியா கேட்டாள்.

அக்ஸீனியா காத்திருந்தாள். சிரமத்துடன் குரலை உயர்த்தி, நடாலியா பேச ஆரம்பித்தாள்:

“என் கணவனை என்னிடமிருந்து நீ பிரித்துவிட்டாய்... என்கிரெகரை என்னிடம் கொடு; என் வாழ்க்கையை நீ சிதைத்து விட்டாய். நான் எப்படி இருக்கிறேன் என்று நீயே பார்...”

“உன் கணவன் உனக்கு வேண்டுமா?” அக்ஸீனியா பற்களைக் கடித்தாள். மழை பெய்வதைப்போல் கடுமையான வார்த்தைகள் தட்டுத்தடங்கலின்றி வெளிப்பட்டன. “உன் கணவனை நீ விரும்புகிறாய். நீ யாரைக் கேட்கிறாய்? நீ ஏன் வந்தாய்? இதைப்பற்றி ரொம்பக் காலங்கடந்து நீ நினைத்தாய்! ரொம்பக் காலங்கடந்து!”

எரிச்சலுடன் உடம்புல்லாம் குலுங்க, நகைத்துக்கொண்டு நடாலியாவை அணுகினாள், அக்ஸீனியா. தன் எதிரியின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்ததும் அவள் பொருமினாள். அதோ நிற்கிறாள் - துயரத்தால் நசுக்குண்ட, அவமதிக்கப்பட்ட, கைவிடப்பட்ட அவன் சட்டரீதியான மனைவி. கிரெகருக்கும் அக்ஸீனியாவுக்கும் குறுக்கே வந்தவள், அவர்களைப் பிரித்தவள், பெரிய கல்லால் அடிக்கப்பட்டதைப்போல் அக்ஸீனியாவின் இதயத்தை வேதனைப்படுத்தியவள், அதோ நிற்கிறாள். ஏக்கத்தால் அவள் கரைந்துகொண்டிருந்தபொழுது, இவள் - இந்த நடாலியா - கிரெகரை மனதில் படைத்துச் சீராட்டி

வந்தாள்; தோல்வியடைந்த, புறக்கணிக்கப்பட்ட காதலியாகிய தன்னை நிச்சயமாகக் கேலி செய்துகொண்டிருந்தாள்.

“அவனைக் கைவிடுமாறு என்னைக் கேட்க வந்திருக்கிறாயா?” அக்ஸீனியா துடிதுடித்தாள். “நெளியும் பாம்பே! முதலில் நீதானே கிரெகரை என்னிடமிருந்து பிரித்தாய்? அவன் என்னுடன் வசிக்கிறான் என்பது உனக்குத் தெரிந்ததுதானே? நீ அவனை எதற்காக மணந்தாய்? எனக்குச் சொந்தமானதை நான் திரும்பப் பெற்றேன். அவன் என்னைச் சேர்ந்தவன். அவன் மூலம் நான் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றேன். ஆனால் நீ...”

கட்டுக்கடங்காத வெறுப்புடன் அவள் நடாலியாவின் கண்களை உற்றுப் பார்த்தாள். கைகளைப் பலமாக வீசிக் கொண்டு அவள் சுடுசொற்களைக் கொட்டினாள்.

“கிரிஷ்கா எனக்குச் சொந்தம். அவனை யாருக்கும் கொடுக்க மாட்டேன். அவன் எனக்குச் சொந்தம்; எனக்கே சொந்தம்! உனக்குக் கேட்கிறதா.....? எனக்குச் சொந்தம்! வெட்கமற்ற வேசியே, வெளியே போ! நீ அவன் மனைவியல்ல. ஒரு குழந்தையின் தந்தையை நீ திருட விரும்புகிறாயா? இதற்குமுன் ஏன் வரவில்லை? நல்லது, இதற்கு முன் ஏன் வரவில்லை?”

நடாலியா ஒரு பக்கமாகச் சென்று பெஞ்சில் உட்கார்ந்தாள். தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு, கைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டாள்.

“உன் கணவனை நீ கைவிட்டுவிட்டு வந்ததால்; இப்படிச் கூச்சல் போடாதே” என்றாள் அவள்.

“கிரிஷ்காவைத் தவிர எனக்கு வேறு கணவனில்லை. வேறு யாருமில்லை; இந்தப் பரந்த உலகில் எங்குமே இல்லை”. வெளிப்பட வழியின்றி அவள் மனதிலே குமுறியெழுந்தது, கோபம். நடாலியாவின் சால்வைக்கு வெளியே எட்டிப்பார்த்த கரிய கூந்தல் கத்தையை அக்ஸீனியா உற்றுப் பார்த்தாள்.

“அவன் உன்னை விரும்புகிறானா?” என்று அவள் கேட்டாள். “உன் முறுக்கிய கழுத்தைப் பார்! உனக்காக அவன் ஏங்குகிறான் என்று நீ நினைக்கிறாயா? நீ நன்றாக இருந்த பொழுது அவன் உன்னைத் துறந்தான். அவன் ஒரு அங்கவீன மானவளுக்காக ஏங்குவானா? நான் கிரெகரை விட மாட்டேன்! நான் சொல்ல வேண்டியது இதுதான். வெளியே போ!”

தன் கூட்டைக் காக்க அக்ஸீனியா உக்கிரமானாள். முன்பு பட்ட கஷ்டத்திற்குப் பழிவாங்க எண்ணினாள். கழுத்து சிறிது வளைந்திருந்ததெனினும், முன்போல் நடாலியா அழகாக இருக்கிறாள் என்பதை அக்ஸீனியா உணர்ந்தாள்.

“கேட்பதால் கிரெகர் திரும்பக் கிடைத்துவிடுவானென்று நான் நம்பியதாக நீ நினைக்கிறாயா?” துன்பத்தை அனுபவித்த தன் கண்களை உயர்த்தினாள் நடாலியா.

“பிறகு எதற்காக வந்தாய்?” என்று அக்ஸீனியா கேட்டாள்.

“என் ஏக்கம் என்னைத் துரத்தி வந்தது”.

கூச்சல் கேட்டு எழுந்த அக்ஸீனியாவின் மகள், படுக்கையிலே புரண்டுவிட்டு அழ ஆரம்பித்தாள். தாய் குழந்தையை எடுத்து ஜன்னல் பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு கீழே உட்கார்ந்தாள். உடம்பெல்லாம் நடுங்க, நடாலியா குழந்தையை உற்றுப்பார்த்தாள். அந்தக் குழந்தையின் முகத்திலிருந்து கிரெகரின் கண்கள் அவளை ஆராயும் முறையில் உற்றுப்பார்த்தன.

அழுதுகொண்டும், தள்ளாடிக்கொண்டும் அவள் முகப்பிற்கு நடந்தாள். அக்ஸீனியா அவளை வழியனுப்பவில்லை. ஒன்று அல்லது இரண்டு நிமிடங்கள் கழித்து ஸாஷ்கா அறைக்குள்ளே வந்தாள்.

“அந்தப் பெண் யார்? பாதி விஷயத்தை ஊகித்தவனைப் போல் அவன் கேட்டான்.

“எங்கள் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன்”.

தாதார்ஸ்கை நோக்கிச் சில மைல்கள் நடந்த பிறகு, ஒரு காட்டு முட்செடிக்குக் கீழே நடாலியா படுத்துக்கொண்டாள். ஏக்கத்தால் நசுக்கப்பட்ட அவள் எதையுமே சிந்திக்கவில்லை. கிரெகரின் கரிய, மந்தமான கண்கள், குழந்தையின் முகத்திலிருந்து உற்றுப்பார்த்த கண்கள், அவள் கண்களுக்கு முன்னே இடைவிடாது தோன்றின.

போர் நடந்த அன்றிரவு வலி சகிக்க முடியாததாக இருந்ததால் அந்த இரவு கிரெகரின் நினைவில் நிரந்தரமாகப் பதிந்தது. பொழுதுபுலரச் சிறிது நேரத்திற்கு முந்தான்

அவனுக்குத் தன்னுணர்வு வந்தது; கூரான பயிர்த் தண்டுகளில் கிடந்த அவன் கைகள் அசைந்தன; தலை வலித்ததால் அவன் முனகினான். சிரமத்துடன் அவன் கையைத் தூக்கினான். கையை நெற்றிக்குக் கொண்டுபோனதும் ரத்தத்தில் நனைந்து சடையாக இருந்த தலைமயிர் அவன் கையில் பட்டது. காயத்தை அவன் விரலால் தொட்டான். பிறகு பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு அவன் நிமிர்ந்து படுத்தான். அவன் தலைக்கு மேலே பனியிலே நனைந்த மரத்தின் இலைகள் துக்கத்துடன் சலசலத்தன; கறுப்புக் கிளைகள் நிலாஒளியின் பின்னணியிலே மிகத்தெளிவாகத் தெரிந்தன. இமைகொட்டாது கிரெகர் மேலே பார்த்தான். கிளைகளில் தொங்கும் அபூர்வமான, நீல-மஞ்சள் கனிகளைப்போல் அவனுக்கு நட்சத்திரங்கள் காட்சியளித்தன.

தனக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதையும், கண்ணுக்குத் தெரியாத ஏதோ விபத்து தன்னை நெருங்குவதையும் உணர்ந்த கிரெகர், பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு, கைகளையும், கால்களையும் ஊன்றி ஊர்ந்து செல்ல ஆரம்பித்தான். வலி அவனைத் தலைகுப்புறத் தள்ளிற்று; நீண்டநேரம் அவன் ஊர்ந்ததாக அவனுக்குத் தோன்றிற்று. சிரமத்துடன் அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். ஐம்பது அடிகளுக்கு அப்பால் அந்த மரம் நின்றது. ஒருதரம் ஒரு பிணத்தின்மீது - முழங்கைகளை அந்தப் பிரதேசத்தின் விறைத்த, சுருங்கிய வயிற்றில் ஊன்றிக் கொண்டு - அவன் ஊர்ந்தான். ரத்தம் ரொம்பப் போனதால் அவன் பலவீனமாக இருந்தான். குழந்தையைப்போல் அவன் அழுதான்; தன்னுணர்வு போய்விடாமலிருப்பதற்காக அவன் பனியில் நனைந்த புற்களை மென்றான். தலைகீழாகக் கிடந்த ஒரு குண்டுப்பெட்டிக்குள் அருகில் அவன் ஒருவாறு எழுந்து நின்றான்; நீண்டநேரம் அசைந்துகொண்டு நின்றான்; பிறகு நடக்க ஆரம்பித்தான். அவன் பலம் திரும்ப ஆரம்பித்தது. அவன் உறுதியாக நடந்தான்; நட்சத்திரத்தை வழிகாட்டியாகக்கொண்டு அவன் கிழக்கே நடந்தான்.

கானகத்தின் ஓரத்தில் திடீரென்று ஒலித்த எச்சரிக்கைக் குரல் அவனை நிற்கச் செய்தது.

“நில்! இல்லையெனில் சுடுவேன்!”

கைத்துப்பாக்கியின் சலசலப்பு அவனுக்குக் கேட்டது. சத்தம் வந்த திசையை அவன் பார்த்தான். ஒரு தேவதார மரத்தில் சாய்ந்துகொண்டு ஒரு மனிதன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

“நீ யார்?” என்று அவன் கேட்டான். வேறொருவன் குரலைச் செவிமடுப்பதுபோல் தன் குரலையே செவிமடுத்துக்கொண்டு.

“ரஷியனா? கடவுளே! இங்கே வா!” தேவதாரு மரத்தடியிலிருந்த மனிதன் கீழே சாய்ந்தான். கிரெகர் அவனை அணுகினான்.

“கீழே குனி!” என்று அந்த மனிதன் கட்டளையிட்டான்.

“முடியாது”.

“ஏன்?”

“நான் விழுந்துவிடுவேன். பிறகு என்னால் எழுந்திருக்க முடியாது. என் தலையில் காயம்பட்டிருக்கிறது”.

“நீ எந்தப் படையைச் சேர்ந்தவன்?”

“பன்னிரண்டாவது டான் கொஸாக்கியப் படை”.

“எனக்கு உதவி புரி, கொஸாக்கியா!”

“நான் விழுந்துவிடுவேன், பிரபு” என்றான் தோள்பட்டையின் மூலம் அவன் ஒரு ஆபீசர் என்பதை அடையாளம் கண்டு கொண்டான் கிரெகர்.

கிரெகர் குனிந்து அந்த ஆபீசர் எழுந்திருக்க உதவி புரிந்தான். பிறகு இருவரும் சேர்ந்து புறப்பட்டனர். ஆனால் ஒவ்வொரு அடியெடுத்து வைக்குந்தோறும் அந்த ஆபீசர் கிரெகரின் கையில் தொங்க ஆரம்பித்தான். ஒரு பள்ளத் தாக்கிலிருந்து அவர்கள் வெளியே வந்ததும், கிரெகரின் சட்டையைப் பற்றிக்கொண்டு அவன் சொன்னான்:

“நான் தங்கிவிடுகிறேன், கொஸாக்கியா! எனக்குக் காயம் பட்டிருக்கிறது.... வயிற்றில்”.

மூக்குக்கண்ணாடிக்குப் பின் அவன் கண்கள் ஒளியிழந்திருந்தன. அவனது தாடி வளர்த்த வாயிலிருந்து மூச்சு திக்கித் திணறி வந்தது. அவன் தன்னுணர்விழந்தான். ஆனால் கிரெகர் அவனை இழுத்துச் சென்றான்; கீழே விழுந்துகொண்டு மீண்டும் எழுந்துகொண்டும் அவனை நீண்ட தூரம் கிரெகர் இழுத்துச் சென்றான். இருதரம் தன் சுமையை விட்டுவிட்டு அவன் முன்னே சென்றான். ஆனால் இருதரமும் திரும்பிவந்து, அதைத்

தூக்கிக்கொண்டு, தூக்கக் கலக்கத்தில் நடப்பவனைப்போல் தள்ளாடி நடந்தான்.

பன்னிரண்டு மணிக்கு வேவுப்படையினர் அவர்களைச் சந்தித்து அவர்களை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

மறுநாளே ரகசியமாக ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து கிரெகர் வெளியேறினான். வீதியை அடைந்ததும் ரத்தத்தில் தோய்ந்த காயத்தில் கட்டுப்போட்ட துணியை அவிழ்த்துவிட்டு, அதை வீசிக்கொண்டு அவன் நடந்தான்.

“நீ எங்கிருந்து வந்தாய்?” என்று வியப்புடன் படைக் கமாண்டர் அவனைக் கேட்டான். அவன் படைத் தலைமைக் காரியாலயத்தில் பிரவேசித்ததும், “பணிபுரிய வந்திருக்கிறேன், பிரபு” என்றான் அவன்.

படைத்தலைவனிடமிருந்து வந்த கிரெகர் தனது பகுதி சார்ஜண்டைப் பார்த்தான்.

“என் குதிரை எங்கிருக்கிறது?”

“அது சுகமாயிருக்கிறது பையா! ஆஸ்திரியர்களை ஒழித்துக் கட்டியதும் அதைப் பிடித்தோம். ஆனால் உன்னைப்பற்றி என்ன? நீ மோட்சமடைய வேண்டுமென நாங்கள் பிரார்த்தித்தோம்”.

“நீங்கள் அவசரப்பட்டுவிட்டீர்கள்” என மந்தமாகப் புன்னகை புரிந்துகொண்டு கிரெகர் கூறினான்.

படைமுகாம் செய்தித்தாளில் பின்வரும் உத்தரவு பிரசுரிக்கப்பட்டது:

“9வது குதிரைப்படைத்தலைவன் லெப்டினென்ட் கர்னல் கஸ்ர்வ் குராஸ்பர்க்கின் உயிரைக் காப்பாற்றியதற்காக 12வது டான் கொஸாக்கியப் படையைச் சேர்ந்த கொஸாக்கியன் மெலக்காவ் கிரெகர் கார்பொரலாக உயர்த்தப்பட்டு அவனுக்கு 4வது அர்ச் ஜார்ஜ் சிலுவைப் பதக்கம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது”.

காமன்ஸ் காஸ்ட்ருமிலோவோவில் இரண்டு நாட்கள் தங்கியிருந்த அந்தப்படை, மீண்டும் முன்னேற முஸ்திப்புகள் செய்துகொண்டிருந்தது. தன் படையைச் சேர்ந்த கொஸாக்கியர்கள் வசிக்கும் வீட்டைக் கண்டுபிடித்துவிட்டு, தன் குதிரையைச்

கிரெகர் காணச் சென்றான். அவன் சேணப்பையிலிருந்த துண்டுகளும், உள் கால்சட்டைகளும் மறைந்துவிட்டன.

“என் கண்முன்னே திருடப்பட்டது, கிரெகர்” என்று குற்ற உணர்ச்சியுடன் மிஷா கோஷிவாய் சொன்னான். “காலாட்டபடை இங்கே தங்கிற்று. அவர்கள்தான் திருடினார்கள்”.

“நல்லது. அவைகளை அவர்களே வைத்துக்கொள்ளட்டும். அவர்கள் நாசமாய்ப் போக! என் காயத்திற்குக் கட்டுக் கட்ட வேண்டும் - அவ்வளவுதான்”.

“என் துண்டை எடுத்துக்கொள்”.

அவர்கள் நின்றுகொண்டிருந்த கொட்டகைக்கு உரியுபின் வந்தான். கிரெகருக்கும் தனக்கும் சண்டையே நடக்காததைப் போல் அவன் கிரெகருடன் கைகுலுக்கக் கையை நீட்டினான்.

“வா, மெலக்காவ்! நீ இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறாயா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் சொன்னான்.

“ஏறக்குறைய”.

“உன் தலையிலிருந்து ரத்தம் வருகிறது. அதைத் துடைத்துக் கொள்”.

“ஆகட்டும். காலக்கிரமத்தில்”.

“உனக்கு அவர்கள் என்ன தீங்கிழைத்தனர் என்பதை நான் பார்க்கலாமா?”

இவன் கிரெகரின் தலையைப் பின்னுக்குத் தள்ளினான். பிறகு அவன் சீறினான்:

“உன் முடியை வெட்ட அவர்களை ஏன் அனுமதித்தாய்? டாக்டர்கள் உனக்கு ஏதும் செய்ய முடியாது. உன் காயத்தை நான் குணப்படுத்துகிறேன்”.

கிரெகரின் சம்மதத்திற்குக் காத்திராமல், தன் தோட்டாப் பையிலிருந்து ஒரு தோட்டாவை வெளியில் எடுத்தான். குண்டை உடைத்துவிட்டு, வெடிமருந்தைத் தன் உள்ளங்கையில் கொட்டிக்கொண்டான்.

“மிஷா, ஒரு சிலந்தி வலையைக் கொண்டு வா” என்று அவன் கட்டளையிட்டான்.

வாளின் நுனியால் விட்டத்திலிருந்து ஒரு சிலந்தி வலையை எடுத்து அதை உரியுபினிடம் கொடுத்தான், கோஷிவாய். அதை வாளின் நுனியால் மண்ணைத் தோண்டியெடுத்து, மண்ணையும், சிலந்தி வலையையும், வெடிமருந்தையும் ஒன்றாகக் கலந்து மென்றான். பிறகு அதை ரத்தமொழுகும் புண்மீது தடவிவிட்டு, அவன் புன்னகை புரிந்தான்.

“மூன்று நாட்களில் புண் ஆறிவிடும்” என்றான் அவன். “ஆனால் நான் உன்னைக் கவனித்து வேண்டுவன செய்கிறேன். எனினும் நீ என்னைக் கொன்றிருப்பாய்”.

“என்னைக் கவனித்துக்கொள்வதற்காக நன்றி. ஆனால் நான் உன்னைக் கொன்றிருந்தால் என் மனச்சாட்சியை உறுத்தும் பாபங்களில் ஒன்று குறைந்திருக்கும்”.

“நீ என்னை முட்டாளாக்குகிறாய் பையா!”

“இருக்கலாம். ஆனால் என் தலை எப்படியிருக்கிறது?”

“அரை அங்குலம் ஆழமுள்ள காயம். அதன்மூலம் சுட்ட வர்களை மறக்காமல் இருக்கலாம்”.

“அவர்களை மறக்க மாட்டேன்”.

“மறக்க விரும்பினாலும் மறக்க முடியாது. ஆஸ்திரியர்கள் தங்கள் வாளைக் கூராக்க மாட்டார்கள். உன் வாழ்நாள் பூராவும் வடு மறையாமல் இருக்கும்” என்று கோஷிவாய் முறுவலித்தவாறே கூறினான்.

“என் தொப்பியை என்ன செய்யட்டும்?”

நன்கு வெட்டப்பட்டு, ரத்தக்கறை படிந்த தொப்பியைக் கையால் பிசைந்தான் கிரெகர்.

“அதை எறிந்துவிடு. நாய்கள் தின்றுவிடும்”.

“சாப்பாடு வந்துவிட்டது பையன்களா! வந்து எடுங்கள்” என்று குரல் விட்டது. லுனினிருந்து கேட்டது.

கொஸாக்கியர்கள் கொட்டகையிலிருந்து புறப்பட்டனர். மிரள விழித்துக்கொண்டு கிரெகரின் குதிரை கனைத்தது.

அது உன்னை நினைத்து ஏங்கிற்று, கிரெகர்” என்று கூறி கோஷிவாய் அந்தக் குதிரையைச் சுட்டிக்காட்டினான். “அது உணவு உட்கொள்ளாமல், நாள்பூராவும் கனைத்துக் கொண்டிருந்தது, எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது”.

“நான் ஊர்ந்து சென்றபொழுது அதைவிடாது அழைத்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்று கனத்த குரலில் சொன்னான். “அது என்னைவிட்டுச் செல்லாது என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்; அதை அந்நியனால் எளிதில் பிடிக்க முடியாது என்பதும் எனக்குத் தெரியும்”.

“அது உண்மைதான். நாங்கள் பலாத்காரமாகப் பிடித்தோம். அதைச் சுருக்குக் கயிறு போட்டுப் பிடித்தோம்”.

“அது சிறந்த குதிரை. அது என் சகோதரன் பியோட்ராவின் குதிரை”. நனைந்த கண்களை மறைப்பதற்காகக் கிரெகர் மறுபக்கம் திரும்பினான்.

அவர்கள் வீட்டிற்குள் சென்றனர். முன் அறையிலே யெகோர் ஸார்கோவ் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அந்த வீட்டுக் காரர்கள் எவ்வளவு அவசரமாக வெளியேறியிருக்கிறார்கள் என்பதை அங்கே அலங்கோலமாகக் கிடந்த பொருள்கள் அறிவுறுத்தின. உடைந்த பாத்திரங்கள், கிழிந்த காகிதங்கள், புத்தகங்கள், சில்லறைப் பொருள்கள், குழந்தைகளின் பொம்மைகள், பழைய பூட்சுகள், தரையிலே சிந்திக்கிடந்த மாவு முதலியன தரையெங்கும் கிடந்தன.

அறைக்கும் மத்தியில் கொஞ்சம் இடத்தை சுத்தம் செய்துவிட்டு யெமெலின் க்ரோஷெவ்வும், ப்ரொக்கோர் ஸிக்கோவும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். கிரெகரைக் கண்டதும் ஸிக்கோவின் விழிகள் பிதுங்கின.

“கிரிஷ்கா! நீ எங்கிருந்து குதித்தாய்?” என்று அவன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

“மறு உலகத்திலிருந்து!”

“ஓடிப்போய் அவனுக்குக் கொஞ்சம் உணவு கொண்டு வா. அப்படி உற்றுப் பார்க்காதே!” என்று உரியுபின் கூவினான்.

“நிமிடம் பொறு. சாப்பாட்டு வண்டி தெருக்கோடிக்கு வந்துவிட்டது”.

எதையோ மென்றுகொண்டு ப்ரொக்கோர் கதவை நோக்கி நடந்தான். களைப்புடன் அவன் இடத்தில் கிரெகர் உட்கார்ந்தான். “கடைசியாக எப்பொழுது சாப்பிட்டேன் என்பதே எனக்கு நினைவில்லை” என்று கூறிவிட்டு, குற்றம் செய்தவனைப்போல அவன் சிரித்தான்.

மூன்றாவது படையைச் சேர்ந்த பகுதிகள் நகர் வழியாகச் சென்றன. குறுகிய தெருக்களில் காலாட்படையினர் நெறிந்தனர். மூட்டையேற்றி வரும் ரயில்கள், குதிரைப்படைகள் அங்கே காணப்பட்டன. சந்துகளிலெல்லாம் ஜனநடமாட்டம். வண்டிகள் செல்லும் ஓசை மூடியிருந்த வீடுகளுக்குள் புகுந்து கேட்டன. ஒரு பாத்திரம் சூப்புடனும், கோதுமை ரொட்டி யுடனும் ப்ரொக்கோர் சீக்கிரம் திரும்பி வந்தான்.

“உணவை எதில் கொட்டலாம்?” என்று அவன் கேட்டான்.

பாணை எதற்காகத் தேவை என்பதைப் புரிந்துகொள்ளாமல் படுக்கையறைப் பாத்திரத்தைக் க்ரோஷெவ் எடுத்தான். “பிடியுள்ள பாணை இதோ” என்றான்.

“உன் பாணை நாறுகிறது” என்று கூறி ப்ரொக்கோர் நெற்றியைச் சுளித்தான்.

“பாதகமில்லை. அந்தப் பாத்திரத்தில் கொட்டு. பிறகு நாம் பங்கிட்டுக்கொள்ளலாம்”.

கூடையிலிருந்ததை ஸிக்கோவ் பாத்திரத்தின்மீது கொட்டினான். விலையுயர்ந்த உணவு சிந்திச் சிதறியது. பேசிக் கொண்டே அவர்கள் சாப்பிட்டனர்.

“மலைப் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த பீரங்கிப்படையினர் அடுத்த வீட்டில் இருக்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் குதிரைகளுக்குத் தீனி போட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களுடைய செய்தி அறிவிப்பு அதிகாரி ஜெர்மன் தேசப்படையினர் ஏமாற்றுவித்தை செய்கின்றனர் என்று பத்திரிக்கைகளிலிருந்து படித்தான்” என்று ப்ரொக்கோர் பசைபட்ட தன் கால்சட்டைப் பட்டையைப் பார்த்துத் துப்பிக்கொண்டே கூறினான்.

இன்று காலையில் நீ இங்கே இருந்திருக்க வேண்டும், மெலக்காவ். டிவிஷனல் கமாண்டர் நேரில் வந்து எங்களுக்கு நன்றி கூறினான். எங்களைப் பார்வையிட்டுவிட்டு, ஹங்கேரியரை முறியடித்ததற்கும், பாட்டரியைக் காத்ததற்கும் எங்களைப் பாராட்டினான். “கொஸாக்கியர்களே, ஜாரும், தாய்நாடும் உங்களை மறக்காது” என்றான் அவன்.

அவன் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது வெளியே துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டது. தொடர்ந்து எந்திரப் பீரங்கி கர்ஜித்தது; கரண்டிகளைப் போட்டுவிட்டு, கொஸாக்கியர்கள் வெளியே ஓடினர். மேலே ஒரு விமானம் தாழ்ந்து வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அச்சுறுத்தும் முறையில் அதன் எந்திரம் கர்ஜித்தது.

“வேலிக்குக் கீழே படுங்கள். ஒரு நிமிடத்தில் அவர்கள் குண்டுகளை வீசுவார்கள். அடுத்த வீட்டில் பீரங்கிப்படையினர் இருக்கின்றனர்” என்று உரத்த குரலில் உரியுபின் சொன்னான். “யாராவது போய் கிரெகரை எழுப்பங்கள். பஞ்சணை மெத்தையில் தூங்கும் அவனை அவர்கள் கொன்றுவிடுவார்கள்”.

“துப்பாக்கிகளை எடுங்கள்”.

கவனித்துக் குறிபார்த்து உரியுபின் படிக்கட்டிலிருந்து சுட்டான்.

எக்காரணத்தினாலோ கூனிக்கொண்டு சிப்பாய்கள் வீதியில் ஓடினர். அடுத்த கொல்லையிலிருந்து குதிரைகளின் கனைப்பும், கண்டிப்பான கட்டளையும் கேட்டன. வேலிக்கு அப்பால் பார்த்தான், கிரெகர். கொட்டகையை நோக்கிப் பீரங்கிப்படையினர் பீரங்கியை உருட்டிச் சென்றனர். நீல வாணை கண்களை சுருக்கிக்கொண்டு பார்த்தவாறு கர்ஜிக்கும், தாழ்ந்து பறக்கும் பறவையை அவன் உற்றுப் பார்த்தான். அப்பொழுது அதிலிருந்து என்னமோ விழுந்தது. சூரியன் ஒளிபட்டு அது பிரகாசித்தது.

வீட்டையே உலுக்கும் பேரிடிபோல் ஒரு சத்தம் கேட்டது. கொஸாக்கியர்கள் படிக்கட்டுகளில் கவிழ்ந்துகொண்டனர். அடுத்த வீட்டுமுற்றத்தில் ஒரு குதிரை உயிர்போகும் வேதனை தாங்காமல் கனைத்தது. மூக்கைத் துளைக்கும் வெடிமருந்துப் புகை வேலிக்குமேல் பரவியது.

“தரையில் படு” என்று கத்தியவாறு படிக்கட்டுகளில் உரியுபின் இறங்கினான். கிரெகர் அவனைப் பின்தொடர்ந்து குதித்தான். இருவரும் கிராதிக்கு அருகில் படுத்தனர். விமானம் திரும்பியபொழுது அதன் ஒரு சிறகு பிரகாசித்தது. வீதியிலே முறையற்ற குண்டுச்சத்தம் கேட்டது. தன் துப்பாக்கியில் கிரெகர் தோட்டாவைத் திணித்தும், அருகில் வெடித்த ஒரு குண்டு அவனை ஆறடி தூரத்திற்கப்பால் தூக்கி எறிந்தது. மண்ணாங்கட்டி அவன் தலையைத் தாக்கிற்று; கண்களில் மண் விழுந்தது.

உரியுபின் அவனைத் தூக்கி நிறுத்தினான். இடதுகண் வலித்ததும் அவனால் எதையும் காணமுடியவில்லை. சிரமத்துடன் அவன் வலதுகண்ணைத் திறந்து பார்த்ததும், வீட்டில் பாதி இடிந்து கிடந்தது. செங்கற்கள் குவியலாகக் கிடந்தன; தூசிப்படலம் அவர்களை வட்டமிட்டது.

அவன் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபொழுது யெகோர் ஸார்கோவ் வாசற்படிக்குக் கீழிருந்து ஊர்ந்து வந்தான். அவன் முகம் விகாரமாக இருந்தது. அவன் கண்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து ரத்தம் பெருகிக்கொண்டிருந்தது. தோள்களில் தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டு அவன் ஊர்ந்தான், கறுத்த அவன் உதடுகளை அசைக்காமலே.

அவனுக்குப் பின்னே, தொடையிலே துண்டிக்கப்பட்ட, ஆனால் தோலிலே தொங்கிய ஒரு கால் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. இன்னொரு கால் மறைந்தேவிட்டது. அவன் கைகளால் ஊர்ந்தான். மெல்லிய குழந்தைத்தனமான கூச்சல் அவன் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டது. கூச்சல் நின்றது. அவன் ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்தான். கரடுமுரடான கருணையற்ற, சாணி நிறைந்த பூமியில் முகத்தைப் புதைத்தான். அவனை அணுக யாரும் முயலவில்லை.

“அவனைத் தூக்குங்கள்” என்று கூவினான் கிரெகர். தன் கையால் அவன் இன்னமும் இடதுகண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தான்.

காலாட்படையினர் கொல்லைக்கு ஓடினர். டெலிபோன் ஆபரேட்டர்களை ஏற்றிவந்த இரண்டு சக்கர வண்டி கேட்டுக்கு அருகில் நின்றது.

“மேலே சென்றுகொண்டிருங்கள்” என்று விரைவாகக் குதிரைமீது சென்றுகொண்டிருந்த அதிகாரி அவனை பார்த்துச்

சத்தமிட்டான். “விழித்துக்கொண்டு அங்கு நிற்க வேண்டாம்”. இரண்டு பெண்களும், நீண்ட சுறுப்புக்கோட் அணிந்திருந்த கிழவனும் இறங்கினர். ஸார்கோவை சிறு கூட்டம் சூழ்ந்து கொண்டது. அவர்களை விலக்கிக்கொண்டு முன்னே சென்ற கிரெகர் அவன் மூச்சுவிடுவதையும், நடுங்குவதையும் உணர்ந்தான். மரணக்களை படிந்த அவன் மஞ்சள் நெற்றியில் வியர்வை முத்து முத்தாக அரும்பியிருந்தது.

“அவனைத் தூக்குங்கள்! நீங்கள் மனிதர்களா, அல்லது பேய்களா.....?”

“எதற்காகக் கூச்சல் போடுகிறாய்?” என்று நெட்டையான ஒரு காலாட்படையினன் கேட்டான். “அவனைத் தூக்குங்கள், அவனைத் தூக்குங்கள்! அவனை எங்கே தூக்கிச் செல்வது? அவன் இறந்துகொண்டிருக்கிறான் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா?”

“இரண்டு கால்களும் போய்விட்டன!”

“ரத்தம் ஓடுவதைப் பார்”.

“காயம்பட்டவர்களைச் சுமந்து செல்பவர்கள் எங்கே?”

“அவர்கள் வந்து என்ன செய்ய முடியும்!”

“அவன் இன்னமும் சுயஉணர்வுடன் இருக்கிறான்”.

“பின்னிலிருந்து கிரெகரின் தோளைத் தொட்டான், உரியுபின். “அவனை நகர்த்தாதே” என்று அவன் ரகசியமாகச் சொன்னான். “மறுபக்கம் வந்து அவனைப் பார்”.

கிரெகரின் சட்டை நுனியைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு அவன் கூட்டத்தை விலக்கினான். ஒரே பார்வை; தோள்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு அவன் கேட்டை நோக்கி நடந்தான். ஸார்கோவின் வயிற்றிலிருந்து குடல் வெளியே வந்துவிட்டது. குடல் மணவிலும், சாணியிலும் வீங்கிக் கிடந்தது. பூமியைப் பிறாண்டுவதைப்போல் இறந்துகொண்டிருந்த மனிதனின் கை விரிந்து கிடந்தது.

“அவன் முகத்தை மூடு” என்று ஒருவன் சொன்னான்.

திடீரென்று கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு ஸார்கோவ் எழுந்திருந்தான். தலையைப் பின்னே சாய்த்துக்கொண்டு கனத்த, மிருகத்தனமான குரலில் அவன் கூவினான்:

“சகோதரர்களே, என்னைக் கொன்றுவிடுங்கள்.... சகோதரர்களே....! எதற்காக இப்படி பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறீர்கள்.... சகோதரர்களே, என்னைக் கொல்லுங்கள்!”

21

ரயில் வண்டி மெதுவாகக் குலுங்கிற்று; அதன் சக்கரங்களின் ஓசை கேட்போரைத் தூங்க வைக்கும்படி மந்தமாக ஒலித்தது. விளக்கிலிருந்து மஞ்சள் ஒளி வீசிற்று. பூட்சுகளைக் கழற்றிவிட்டு, கால்களுக்குச் சுதந்திரமளித்து விட்டு நீட்டிப் படுத்திருப்பது நல்லது; பொறுப்பு ஏதுமில்லையென்ற உணர்ச்சியுடன் எத்தகைய ஆபத்தும் வாழ்க்கையை அச்சுறுத்தவில்லை என்ற தெளிவுடனும், மரணம் தொலைவிலிருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையுடன் நீட்டிப் படுத்திருப்பது மிகவும் நல்லது. சக்கரங்களின் கடகடவென்ற சத்தத்தைக் கேட்பது மனதிற்கு மகிழ்ச்சியளித்தது. சக்கரம் ஒவ்வொரு தரம் உருண்டதும், இஞ்சின் ஒவ்வொரு தரம் கர்ஜித்ததும் போர்முனை நமக்குத் தொலைவில் செல்லுகிறது என்ற தெளிவு ஏற்பட்டது. அனைத்தையும் செவிமடுத்துக்கொண்டு, கட்டை விரலை வருடிக்கொண்டு, புதுச்சட்டை அணிந்துகொண்டு கிரெகர் இன்ப லாகிரியில் மூழ்கியிருந்தான். அழுக்கைக் கழுவி விட்டு, மிகச்சுத்தமாகப் புது வாழ்க்கையில் பிரவேசிப்பதைப் போன்ற உணர்ச்சி கிரெகருக்கு ஏற்பட்டது.

அவனது அமைதியான இன்பத்தை இடதுகண்ணிலே ஏற்பட்ட வேதனை மட்டும்தான் குலைத்தது. வேதனை விட்டுவிட்டு நின்றது; பிறகு திடீரென்று வலிக்கும் கட்டுக் கட்டியிருந்த கண்களில் கண்ணீர் மல்கிற்று. போர்முனை ஆஸ்பத்திரியிலே ஒரு இளம் யூத டாக்டர் அவனைச் சோதனை செய்தான். பிறகு அவன் சொன்னான்:

“நீ திரும்பிச் செல்ல வேண்டும். உன் கண்ணின் நிலை மிகவும் அதிருப்திகரமாக இருக்கிறது”.

“நான் அதை இழந்துவிட வேண்டி வருமா டாக்டர்?”

“அப்படி நீ எதற்காக நினைக்கிறாய்?” என்று புன்னகையுடன் டாக்டர் கேட்டான். கிரெகரின் குரலிலே தொனித்த மறைக்க முடியாத பீதியை அந்த டாக்டர் உணர்ந்தான். “ஆனால் நீ வைத்தியம் செய்துகொள்ள வேண்டும்; ரணசிகிச்சை தேவையாகலாம். உன்னைப் பீட்டர்ஸ்பர்குக்கோ, மாஸ்கோவுக்கோ அனுப்புகிறோம். பயப்படாதே; உன் கண் சரியாய்விடும்”. கிரெகரின் தோளில் தட்டிவிட்டு, அவன் மிருதுவாக வெளியே இழுத்தான். கிரெகர் திரும்பிப் பார்த்ததும், ரணசிகிச்சை செய்வதற்காக தன் சட்டையின் கையை மேலே சுருட்டிக்கொண்டிருந்தான், அந்த டாக்டர்.

நீண்ட தூரம் அலைந்து திரிந்துவிட்டு, ஒரு ஆஸ்பத்திரி வண்டியில் கிரெகர் அடைக்கலம் புகுந்தான். மகிழ்ச்சியுடனும் சாந்தியை அனுபவித்துக்கொண்டு, நாள்கணக்காக அவன் படுத்திருந்தான். பல வண்டிகளை இழுத்துச் செல்வதற்காக அந்தப் பழைய இஞ்சின் தன் சக்தியெல்லாம் உபயோகித்தது. வண்டி மாஸ்கோவை நெருங்கிற்று. இரவில் அவர்கள் மாஸ்கோ போய் சேர்ந்தனர். நடக்கக்கூடியவர்கள் பிளாட்பாரத்தில் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டனர். ரயிலில் நோயாளிகளுடன் வந்த டாக்டர் கிரெகரின் பெயரைக் கூப்பிட்டான். அவனை ஒரு நர்சிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, அவனை அழைத்துச் செல்ல வேண்டிய இடத்தை அவளிடம் சொன்னான்.

“உன் பெட்டி படுக்கைகள் உன்னுடன் இருக்கின்றனவா?”

“ஒரு கொஸாக்கியன் எம்மாதிரி மூட்டை முடிச்சுகளுடன் செல்ல முடியும் என நீ நினைக்கிறாய். ஒரு பெரிய சட்டை, போர்முனைச் சாமான்கள் அடங்கியது. அவ்வளவுதான்”.

“சரி என் பின்னே வா”.

தன் உடை சலசலக்க, அவனை ஸ்டேஷனிலிருந்து அந்த நர்ஸ் வெளியே அழைத்துச் சென்றாள். தயக்கத்துடன் அவளைப் பின்தொடர்ந்தான் கிரெகர். அவர்கள் ஒரு குதிரை வண்டியை அமர்த்தினர். டிராம் வண்டிகளின் மணியோசையும், மின்சார விளக்குகளின் நீல ஒளியும் அந்தப் பெரிய நகரின் பேரிரைச்சலும் அவனை உலுக்கின. வண்டியின் பின்புறம் அவன் சாய்ந்து கொண்டான். ஆவலுடன் ஜனங்கள் நிறைந்த வீதிகளை அவன் பார்த்தான். தனக்கு அருகில் கதகதப்பான தேகமுடைய ஒரு பெண் உட்கார்ந்திருப்பது அவனுக்கு நூதன அனுபவமாக

இருந்தது. இலையுதிர் காலம் மாஸ்கோவை ஆட்கொண்டிருந்தது. வீதியிலே விழுந்துகிடந்த இலைகள் விளக்கொளியில் மஞ்சளாகத் தெரிந்தன. இரவு குளிர்மையாக இருந்தது. நடைபாதை பிரகாசித்தது. தலைக்கு மேலே நட்சத்திரங்கள் ஜொலித்தன. நகரின் மையத்திலிருந்து ஜனநடமாட்டமற்ற ஒரு சந்தில் அவர்கள் திரும்பினர். கூழாங்கற்களிலே பட்ட குதிரையின் குளம்புகள் கணீரென்ற ஒசையை எழுப்பின. உயர்ந்த பீடத்தில் வீற்றிருந்த நீண்ட கோட்டு அணிந்த வண்டிக்காரன் அசைந்தான். பிறகு கடிவாள வாரைப் பெட்டைக் குதிரைமீது வீசினான். தூரத்தில் ரயில் இஞ்சின் சீழ்க்கையடித்த ஒலி கேட்டது. “ஒருக்கால் ரயில் டானுக்குப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருக்கலாம்” என்று கிரெகர் ஏக்கத்துடன் நினைத்தான்.

“தூக்கம் வருகிறதா?” என்று நர்ஸ் கேட்டாள்.

“இல்லை”.

“நாம் சீக்கிரம் அங்கு போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்”.

ஒரு குளத்து நீர் எண்ணெய் படர்ந்திருப்பதுபோல் இரும்புக் கிராதிக்குப் பின் காட்சியளித்தது. சுற்றி கிராதிகள் போட்டு, படகிலிருந்து இறங்குமிடத்தையும், அங்கே ஒரு படகு கட்டப் பட்டிருப்பதையும் கிரெகர் கண்டான். காற்றிலே ஈரவாடை அடித்தது.

“நமது டான் நதிதீரம் மாதிரி இல்லை. இங்கே தண்ணீரை இரும்புக்கதவு போட்டுப் பூட்டி வைக்கிறார்கள்” என கிரெகர் நினைத்தான். வண்டியின் ரப்பர் சக்கரத்தின் கீழ் இலைகள் சலசலத்தன.

முன்றடுக்கு மாளிகையின் முன்பாக அவர்கள் நின்றனர். கிரெகர் வெளியே குதித்தான்.

“உன் கையை இப்படிக் கொடு” என்று கூறி, அந்த நர்ஸ் குனிந்தாள். அவளது சிறிய, மிருதுவான கையைப் பிடித்து அவளுக்குக் கீழே இறங்க உதவிபுரிந்தான், கிரெகர்.

“சிப்பாயின் வியர்வை நாற்றம் என்மீது வீசுகிறது” என்று கூறி அவள் அமைதியாகச் சிரித்துவிட்டு மணியை அடித்தாள்.

“சில காலம் அங்கே நீ தங்க வேண்டும், நர்ஸ். அப்பொழுது வேறுவிதமான நாற்றத்தை நுகர வேண்டிவரும்” என்று கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு கிரெகர் சொன்னான்.

கதவை ஒரு போர்ட்டர் திறந்தான். மெருகு பூசப்பட்ட கைப்பிடியைப் பிடித்தவாறு மாடிப்படியேறி அவர்கள் முதல் மெத்தைக்கு வந்தனர். ஒரு உள் அறைக்குச் சென்று, ஒரு வட்டமேஜைக்கு அருகில் கிரெகர் உட்கார்ந்தான். வெண் மேலங்கி, அணிந்திருந்த ஒரு பெண்ணிடம் தணிந்த குரலில் நர்ஸ் என்னமோ சொன்னாள். பல்வேறு வர்ண மூக்குக் கண்ணாடிகள் அணிந்தவர்கள் வழியின் இருமருங்கிலுமுள்ள அறைகளிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தனர். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு வெண்உடை அணிந்த ஒரு சேவகன் அவனை குளியலறைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

“உடைகளைக் கழற்று!” என்று அவன் கட்டளையிட்டான்.

“எதற்காக?”

“நீ குளிக்க வேண்டும்”.

ஆச்சரியத்துடன் குளியலறையைப் பார்த்துக்கொண்டு கிரெகர் உடைகளைக் கழற்றியபொழுது, சேவகன் தொட்டியில் தண்ணீரை நிரப்பினான். பிறகு ஆடையைச் சோதித்துப் பார்த்து விட்டு, தொட்டிக்குள் உட்காரச் சொன்னான்.

“இந்தத் தொட்டி எனக்குப் பிடிக்கவில்லை” என்று முணுமுணுத்தவாறு தன் காலில் ஒன்றைத் தொட்டியில் வைத்தான் கிரெகர்.

தேகத்தை நன்கு தேய்த்துக் குளிக்க, கிரெகருக்கு சேவகன் உதவிபுரிந்தான்; குளித்தானதும் அவனுக்கு ஒரு துண்டும், சட்டைகளும், வீட்டில் அணியும் செருப்பும், பழுப்புநிற மேலங்கியும் கொடுத்தான்.

“என் உடைகள் எங்கே?” என்று கிரெகர் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

“இங்கே இருக்கும்வரை இவைகளை அணியவேண்டும். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து நீ போகும்பொழுதுதான் உன் உடைகளைத் திருப்பித் தருவோம்”.

கவரிலே மாட்டியிருந்த ஒரு கண்ணாடியில் பார்த்த பொழுது தன்னையே கிரெகருக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை. நெட்டையான, கறுப்புமுகம் படைத்த, கன்னங்களிலே சிவப்புப் புள்ளிகளுடைய, மீசையும் தாடியும் வளர்ந்த, கவுன் அணிந்த, தொப்பியணிந்த ஒரு மனிதன் அங்கே நிற்கிறான். முந்தின கிரெகர் மெலெக்காவுக்கும் இவனுக்கும் பெருத்த வித்தியாசமிருந்தது. “நான் இளமையை எய்திவிட்டேன்” என்று கூறி அவன் புன்னகை புரிந்தான்.

“ஆறாவது வார்டு, வலதுபுறம் மூன்றாவது அறை” என்று அங்குள்ள சேவகன் கூறினான்.

அந்தப் பெரிய வெளுப்பான அறையில் கிரெகர் நுழைந்ததும் ஆஸ்பத்திரி கவுன் அணிந்த கருப்புக்கண்ணாடி போட்டுக்கொண்ட ஒரு பாதிரியை அங்கே கண்டான்.

“ஓ! நமக்குத் துணையா! உங்களை சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி. நாம் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாயிருப்போம். நான் ஒரு ஜூரிச்வாசி” என்று சுமுக பாவத்துடன் கூறிவிட்டு, கிரெகர் உட்கார ஒரு நாற்காலியைக் காட்டினான்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு பருத்த, விகாரமுகம் படைத்த ஒரு நர்ஸ் கதவைத் திறந்தாள்.

“மெலெக்காவ் உன் கண்களை நாங்கள் பார்க்க வேண்டும்” என்று தணிந்த குரலில் அவள் சொல்லிவிட்டு, அவன் வெளியே செல்ல, ஒதுங்கி நின்று அவள் வழிவிட்டாள்.

22

திடீர்த் தாக்குதல் மூலம் எதிரிகளின் படைகளைச் சிதறடிப்பதையும் அவர்களுடைய போக்குவரத்துச் சாதனங்களைத் துண்டிப்பதையும், எதிரிகளின் அணியைப் பிளப்பதையும் நோக்கமாகக்கொண்டு தென்மேற்கு முனையில் பெரிய தாக்குதல் நடத்த, ராணுவத்தலைமை முடிவு செய்தது. இந்தத் தாக்குதலில் அதிகாரிகள் பெரிய வெற்றியை எதிர்பார்த்தனர். எனவே பெரிய குதிரைப்படைகளை - III ஜெனி லிஸ்ட்னிட்ஸ்கியின் படை உட்பட - அந்தப் பகுதியில் அணிவகுத்து நிறுத்தினர். ஆகஸ்ட் 28ஆம் தேதி தாக்குதல் ஆரம்பிக்க நாள்

குறிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அன்று ஆலங்கட்டி மழை பெய்ததால், தாக்குதல் மறுநாளைக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

அன்று காலையிலேயே தாக்குதலுக்கு முன்னேற்பாடாக, படைகள் பரந்த அளவு நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஆறு மைல் நீளம் காலாட்படை பெருத்த ஆர்ப்பாட்டம் செய்தது, எதிரிகளின் பீரங்கிகளின் கவனத்தைத் திருப்புவதை நோக்கமாகக்கொண்டு. எதிரிகளிடையே தப்பெண்ணத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக ஒரு குதிரைப்படை தவறான திசைக்கு அனுப்பப்பட்டது.

கண்ணுக்கெட்டும் தூரம்வரை லிஸ்ட்னிட்ச்கியின் படைக்கு முன்னே எதிரியின் எந்தவிதமான அறிகுறியும் தென்படவில்லை. ஒரு மைலுக்கு அப்பால் புறக்கணிக்கப்பட்ட சுரங்கங்களையும் அவைகளுக்குப் பின்னே காலைப்பணிபட்டு நீலமாக இருந்த சாமை வயல்களையும் யூஜெனி கண்டான். தாக்குதலுக்கு முஸ்தீப்புகள் செய்யப்படுவதை எதிரி முன்னதாகவே தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் எதிரிகளுக்குத் தொல்லை கொடுக்க, சில யந்திரப் பீரங்கிகளை மட்டும்விட்டு, அவர்கள் இரவில் நான்கு மைல் தூரம் பின்வாங்கிவிட்டனர்.

கனத்த மேகத்திரைகளுக்குப் பின்னே சூரியன் உதித்துக் கொண்டிருந்தது. பள்ளத்தாக்கே மஞ்சள் ஒளியிலே குளித்திருந்தது. தாக்குமாறு உத்தரவு பிறந்தது. உடனே படைகள் முன்னேறின. ஆயிரமாயிரம் குதிரைகளின் குளம்புகள் பட்டு பூமி அதிர்ந்தது. அந்த ஓசை பூமியின் அடித்தளத்திலிருந்து வருவதைப் போன்றிருந்தது. லிஸ்ட்னிட்ச்கி தன் குதிரைகளைப் பிடித்திழுத்தான். அது நாலுகால் பாய்ச்சலில் போகாமலிருக்க அவர்கள் ஒரு மைல் தூரம் சென்றனர். வயலை அவர்கள் சமீபித்தனர். மனிதன் இடைக்கு மேலே வளர்ந்திருந்த சாமை குதிரைப்படையின் முன்னேற்றத்தைச் சிரமமாக்கிற்று. இப்படி மூன்று மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்ததும் குதிரைகள் வியர்வையில் மூழ்கின; தடுமாறின. எனினும் எதிரியின் எந்த விதமான அறிகுறியும் தென்படவில்லை. தன் கம்பெனி கமாண்டரைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தான், லிஸ்ட்னிட்ச்கி. அச்சமயம் அவன் முகத்தில் கவலை படர்ந்திருந்தது.

நான்கு மைல்களுக்கப்பால் கனத்த பீரங்கித் தாக்குதலில் குதிரைகள் வல்லமை இழந்தன. அவற்றில் சில பலம்வாய்ந்தவை

கூட, மேலிருந்தவர்களுடன் இடறி விழுந்தன. அவைகள் எவ்வளவு முயன்றும் முன் செல்லமுடியவில்லை. அப்பொழுது ஆஸ்திரிய யந்திரப் பீரங்கிகள் குண்டுகளைச் சரமாரியாகக் கக்க ஆரம்பித்தன. மரணத்தைக் கக்கும் குண்டுகள் முன்னே சென்றவர்களை கபளீகரம் செய்தன. ஈட்டிப்படை நிலை குலைந்து முதன்முதலில் திரும்பி ஓடிற்று; ஒரு கொஸாக்கியப் படையும் திரும்பி ஓடிற்று. பீதியடைந்து ஓடும் சிப்பாய்களைச் சவுக்கால் அடிப்பதைப்போல் குண்டுகள் தாக்கின. தலைமைப் பீடத்தின் தவறுதலால் இங்ஙனம் இந்த மிகப்பெரிய தாக்குதல் தோல்வியில் முடிந்தது. லிஸ்ட்னிட்ச்கி படையில் நானூறு கொஸாக்கியர்களும், பதினாறு ஆபீசர்களும் கொல்லப் பட்டனர்.

யூஜெனியின் குதிரை அவன் கண்முன்னே கொல்லப் பட்டது. அவனுக்கும், தலையிலும் காலிலும் காயம்பட்டது. ஒரு சார்ஜண்ட் மேஜர் குதிரையிலிருந்து குதித்திறங்கி அவனைத் தூக்கி, தன் குதிரைமீது உட்கார வைத்துக்கொண்டு பாய்ந்து சென்றான்.

ராணுவத்தலைமை அதிகாரி கர்னல் கொலோவாசெவ் தாக்குதலைப் படம்பிடித்து, அதைச் சில ஆபீசர்களுக்குக் காட்டினான். காயமடைந்த ஒரு சிப்பாய் அவன் முகத்தில் குத்திவிட்டு, பிறகு அழுதான். அதன் பிறகு கொஸாக்கியர்கள் அவனைச் சுக்குநூறாக்கி, அவன் பிணத்துடன் விளையாடி, இறுதியில் அதை வீதியோரத்து அகழியில் எறிந்தனர். இங்ஙனம் முடிந்தது, இந்த மகத்தான ஆனால் அவமானமளித்த தாக்குதல்.

தனக்கு ரஜா கிடைத்துவிட்டதாகவும், தான் யாகோட் னோவுக்கு வருவதாகவும் வார்ஸா ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து யூஜெனி தன் தந்தைக்கு எழுதினான். அறையிலே நாள்முழுதும் அடைபட்டுக் கிடந்த கிழவன் மறுநாள் வெளியே வந்தான். வேகமாக ஓடும் குதிரையை வண்டியில் பூட்டுமாறு வண்டிக்காரன் நிகிர்க்குச் சொல்லிவிட்டு, சிற்றுண்டி அருந்தி விட்டு, விஷென்ஸ்காவுக்குப் புறப்பட்டான். அங்கிருந்து தன் மகனுக்கு ஒரு சிறிய கடிதம் அனுப்பினான் கிழவன். மேலும் நானூறு ரூபிள் தந்திமூலம் அனுப்பினான்.

அன்புமிக்க பையா. நீ தீயில் குளித்துத் தியாகப் பரீட்சையில் தேறி மீண்டாய் என்று கேட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். பிரபுக்கள் அரண்மனையில் வாழ இடமில்லை. அவர்கள் போர் அரணில்தான்

தங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டவேண்டும். அமைதியான மனசாட்சி யுடன் யாரிடமும் கெஞ்சிக் குனியமாட்டாய். ஏனெனில் நீ மிகவும் நாணயமுள்ளவன்; புத்திசாலி. இம்மாதிரி கூனிக் குறுகியார் முன்னமும் நின்றதில்லை நம் மூதாதையர். உன் தாத்தா மன்னரின் மதிப்பிழந்து யாகோட்னோவில் இறந்தார். அவர் மன்னரின் கருணையை எதிர்பார்த்து நிற்கவில்லை. யூஜெனி, உன் உடம்பை நன்கு பார்த்துக்கொள். சீக்கிரம் குணமடை. இவ்வுலகில் உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறொன்றுமில்லை என்பதை நினைத்துக்கொள். உன் அத்தை உனக்கு தன் அன்பைத் தெரிவிக்கிறாள். அவள் சுகமாக இருக்கிறாள். என்னைப்பற்றி எழுதுவதற்கொன்றுமில்லை. நான் எப்படி வாழ்கிறேன் என்பதை நீ அறிவாய். போர்அரணில் நிலை இப்படி இருக்கக் காரணமென்ன? அறிவுள்ளவர்கள் நம்மிடையே அற்றுப்போய்விட்டனரா? பத்திரிகைச் செய்திகளை நான் நம்பவில்லை. பழைய அனுபவத்திலிருந்து அவைகள் பொய்யமயம் என்பதை நாம் அறிவோம். போரில் நாம் தோற்றுவிடுவோமா யூஜெனி? உன்னை வெகு சீக்கிரம் நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

எனினும் எழுதுவதற்கு லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி வாழ்க்கையில் ஒன்றுமே இல்லை என்பது உண்மை. எந்தவிதமான மாறுதலு மின்றி அவன் வாழ்க்கை முன்போல் இழைந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் உழைப்பாளிகள் கூலி உயர்ந்தது. மதுவுக்குப் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. அடிக்கொரு தரம் எஜமானன் குடித்தான். அவன் அடிக்கடி எரிந்துவிழுந்தான். எப்பொழுதும் பிறர்மீது குறை கண்டுபிடித்தான். ஒருநாள் அக்ஸீனியாவை அழைத்து அவளிடம் சொன்னான்:

“நீ சரியாக வேலை செய்வதில்லை. நேற்று, காலை உண்டி ஏன் ஜில்லென்றிருந்தது? கண்ணாடி டம்ளர் ஏன் சுத்தமாக இருக்கவில்லை? இன்னொரு தரம் இப்படியிருந்தால் உன்னை நீக்கிவிடுவேன். கவனமின்றி வேலை செய்வதை நான் சகிக்க மாட்டேன். உனக்குப் புரிந்ததா?”

உதடுகளை இறுக மூடிக்கொண்டு அக்ஸீனியா கண்ணீர் விட்டாள்.

“நிக்கோலாய் அலெக்ஸிவிச்!” என்று அவள் கூவினாள். “என் மகளுக்கு உடம்பு சரியாக இல்லை. அவளைக் கவனிக்க எனக்கு அவகாசம் கொடுங்கள். அவளைவிட்டுப் பிரிய என்னால் முடியாது”.

“குழந்தைக்கு என்ன?”

“அவளுக்கு மூச்சு அடைப்பதாகத் தோன்றுகிறது”.

“என்ன? மஞ்சள் சுரமா? முன்னமேயே ஏன் சொல்லவில்லை, முட்டாள்? வண்டியில் விஷென்ஸ்காவுக்குச் சென்று டாக்டரை அழைத்து வருமாறு நிகிடிச்சிடம் சொல். சீக்கிரம்!”

அக்ஸீனியா வெளியே ஓடினாள். கட்டைத் தொட்டியில் கிழவன் இறைந்துகொண்டிருந்தான்:

“முட்டாள் பெண்ணே, முட்டாள்”.

மறுநாள் காலை டாக்டரை அழைத்து வந்தான், நிகிடிச். மயங்கிக்கிடந்த குழந்தையை டாக்டர் சோதனை செய்தான். அக்ஸீனியாவின் கேள்விகளை அசட்டை செய்துவிட்டு, நேரே எஜமானனிடம் சென்றான். உள் அறையில் கிழவன் அவனை வரவேற்றான்.

“நல்லது, குழந்தைக்கு என்ன?” என்று கேட்டான். டாக்டரின் வணக்கத்தை அசட்டையாகத் தலை அசைத்து ஏற்றுக்கொண்டு.

“மஞ்சள் ஜூரம், பிரபு!”

“அது குணமாகுமா? நம்பிக்கையுண்டா?”

“இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை! அது இறந்து கொண்டிருக்கிறது. அதன் வயதை நினைத்துப் பாருங்கள்”.

“முட்டாள்!” கிழவன் முகம் சிவந்தது. “நீ எதற்காக வைத்தியக்கலை கற்றாய்? அவளைக் குணப்படுத்து!” டாக்டர் முகத்திற்கு நேரே கதவைப் படாரென்று சாத்திவிட்டு, அறையில் மேலும், கீழும் நடந்தான் கிழவன்.

கதவைத் தட்டிவிட்டு அக்ஸீனியா உள்ளே சென்றாள். “தம்மை விஷென்ஸ்காவுக்கு அழைத்துச் செல்ல குதிரைகள் வேண்டுமென்று டாக்டர் சொல்லுகிறார்” என்றாள் அவள்.

கிழவன் திரும்பினான். “அவன் ஒரு முட்டாள் என்று அவனிடம் சொல். குழந்தை குணமாகும்வரை இங்கிருந்து போகக்கூடாது என்று அவனிடம் சொல்! அவனுக்கு ஒரு அறை கொடு; வயிறு நிறைய உணவு படை” என்று அவன் கூவினான், முஷ்டியை வீசிக்கொண்டு. ஜன்னலை அணுகி ஒரு

கணம் அவன் ஜன்னலில் தாளம் போட்டான். பிறகு நர்சின் கரங்களில் இருப்பதுபோல் எடுக்கப்பட்ட தன் மகனின் குழந்தைப்பருவப் படத்தைப் பார்த்தான். இரண்டு அடிகள் பின் சென்றுவிட்டு அதையே உற்றுப் பார்த்தான்.

குழந்தை நோயால் படுத்ததும், நடாலியாவைத் துன்புறுத்திய தற்காகக் கடவுள் தன்னைத் தண்டிப்பதாக அக்ஸீனியா முடிவுசெய்தாள். குழந்தையின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படுமோ என்ற ஏக்கத்தால் நசுக்கப்பட்ட அவள், நிதானமிழந்து எந்த விதமான நோக்கமுமின்றி அங்குமிங்கும் நடந்தாள். அவளால் ஒரு வேலையும் செய்ய முடியவில்லை. “நிச்சயமாகக் கடவுள் அவளை எடுத்துச் செல்ல மாட்டார்!” என்ற எண்ணம் அவள் தலையில் ஓயாமல் அறைந்தது. நம்பாமல், குழந்தை இறந்து விடும் என்பதை நம்பாமலிருக்க, தன் சக்தியெல்லாம் ஒன்று திரட்டி, கடவுளின் கருணைக்காக அவள் பக்திப் பரவசத்துடன் பிரார்த்தித்தாள்; அந்தக் குழந்தையின் உயிரைக் காக்குமாறு இறைஞ்சினாள்.

ஆனால் சுரம் அந்தச் சின்னஞ்சிறிய உயிரைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. பளிங்குக் கல்லைப்போல் அவள் படுத்திருந்தாள், அந்தச் சிறுமி. அவள் விம்மினாள், முனகினாள். ஒரு நாளைக்கு நான்கு தரம் டாக்டர் அந்தக் குழந்தையைச் சோதனை செய்தான். ஒரு நாள் மாலை வேலைக்காரர் விடுதியில் நின்றுகொண்டு புகைபிடித்த அந்த டாக்டர், சரத்கால நட்சத்திரங்களின் ஒளியை உற்றுப் பார்த்தார்.

இரவு முழுதும் மெத்தைக்கு அருகில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்திருந்தாள் அக்ஸீனியா. குழந்தையின் பிதற்றல் அவள் உள்ளத்தை அறுத்தது.

“அம்மா!.....” காய்ந்த உதடுகளால் குழந்தை முனகிற்று.

“என் சின்னஞ்சிறிய கிளியே, என் மகளே!” என்று முனகினாள். “என் மலரே, போய்விடாதே, டானியா. பார், என் அழகிய பறவையே, உன் சின்னஞ்சிறிய கண்களைத் திற! என்னிடம் திரும்பிவா! என் கருவிழி படைத்த அன்பே! ஏன், கடவுளே?”

அபூர்வமாக அந்தக் குழந்தை சிவப்பேறிய தனது கண்களைத் திறந்தது. பிடிபடாத முறையில் அதன் கண்கள் பார்த்தன. அந்தப் பார்வையை பேராவலுடன் கவனித்தாள் தாய்.

உள்ளடங்கியதாக, ஏங்கியதாக எதையும் பொருட்படுத்தாததாகத் தோன்றின, கண்கள்.

தாயின் கரங்களில் அப்பெண் உயிர்நீத்தாள். கடைசி முறையாக அந்தச் சிறிய வாய் திறந்தது; தேகம் இசித்தது. சின்னஞ்சிறிய தலைதான் பிடியிலிருந்து பின்னே தாயின் கையில் சாய்ந்தது. சிறிய மெலெக்காவின் கண்கள் ஆச்சரியத்துடன் உற்றுப்பார்த்தன.

ஏரிக்கரையிலிருந்த புராதன தேவதாரு மரத்தடியில் சிறிய கல்லறை தோண்டினான், கிழவன் ஸாஷ்கா. சவப்பெட்டியைக் கல்லறைக்குச் சுமந்துசென்று, அசாதாரண அவசரத்துடன் கல்லறையில் மண்ணைக் கொட்டிவிட்டு, மண்மேட்டிலிருந்து அக்ஸீனியா எழுந்திருப்பதற்காக நீண்ட நேரம் காத்திருந்தான். அதற்குமேல் காத்திருக்க முடியாமல் மூக்கைப் பலமாகச் சிந்திக் கொண்டு, அவன் லாயத்திற்குச் சென்றான். ஓடிக்கொலையையும், மதுவையும் ஒரு தீனிப்பெட்டியிலிருந்து எடுத்து, இரண்டையும் கலந்து விளக்குகள் நேரே அதைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் முணுமுணுத்தான்.

“ஞாபகார்த்தத்திற்காக! சொர்க்க வாசல் அந்தச் சின்னஞ்சிறிய ஆத்மாவுக்குத் திறக்கட்டும்! தேவகன்னியின் ஆத்மா இறந்துவிட்டது”. இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அவன் வேகமாகத் தலையை அசைத்தான். ஆசைதீரத் தக்காளி ஊறுகாயைக் கடித்துவிட்டு, போத்தலைக் கவனித்தான். பிறகு சொன்னான்:

“அன்பே! என்னை மறந்துவிடாதே! நான் உன்னை மறக்க மாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு கண்ணீர் வடித்தான்.

தான் ஊருக்குப் புறப்பட்டுவிட்டதாக மூன்று வாரங்களுக்குப் பிறகு யூஜெனியி லிஸ்ட்னிட்ச்கியிடமிருந்து தந்தி வந்தது. ஸ்டேஷனிலிருந்து அவனை அழைத்துவர மிகச்சிறந்த குதிரைகள் பூட்டிய வண்டி அனுப்பப்பட்டது. ஜமீனில் எல்லோரும் அவன் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தனர். வாத்துகளும், வான்கோழிகளும் கொல்லப்பட்டன. பிரமாதமான விருந்து நடனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. கிழவன் ஸாஷ்கா ஒரு செம்மறி ஆட்டையும் கொன்றான். இளம் எஜமானன் இரவில் வந்தான். மழை உக்ரமாகப் பெய்துகொண்டிருந்தது. விளக்குகளின் ஒளி மைதானத்தில் வீசிற்று. தன் கம்பளிச் சட்டையை ஸாஷ்காவை நோக்கி வீசிவிட்டு, லேசாக

நொண்டிக்கொண்டு, எழுச்சியுடன் யூஜெனி படிக்கட்டுகள் மீதேறினான். அவனை வரவேற்க அவன் தந்தை விரைந்து சென்ற பொழுது, பல நாற்காலிகளைக் காற்றில் பறக்கவிட்டான்.

சாப்பாட்டு அறையில் சாப்பாடு பரிமாறிவிட்டு அவர்களை அழைக்கச் சென்றாள், அக்ஸீனியா; சாவித் துவாரத்தின் மூலம் உள்ளே பார்த்தபொழுது தன் மகனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு அவனை முத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தான் கிழவன். கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ச்கியின் தோள்கள் நடுங்கின. சில நிமிடங்கள் காத்திருந்துவிட்டு அக்ஸீனியா மீண்டும் பார்த்தாள். அப்பொழுது தரையில் விரித்திருந்த தேசப்படத்திற்கு முன்னே யூஜெனி மண்டியிட்டு உட்கார்ந்திருந்தான். புகை பிடித்துக் கொண்டும், நாற்காலியின் பிடியில் தாளம் போட்டுக்கொண்டும் உட்கார்ந்திருந்த கிழவன், எரிச்சலுடன் கர்ஜித்தான்:

“அப்படி இருக்க முடியாது! இதை நான் நம்பவில்லை!”

யூஜெனி சாந்தமாகப் பதில் சொன்னான். நாட்டுப் படத்தைச் சுட்டிக்காட்டிக்கொண்டு தந்தை நம்பும்படி பேசினான்.

“அப்படியானால் ராணுவத்தலைமை தவறு செய்தது. குறுகிய கண்ணோட்டம் அவர்களுக்கு பார் யூஜெனி. ரஷிய - ஜப்பானிய யுத்தத்தில் நிகழ்ந்த இதேபோன்ற நிகழ்ச்சியை நான் விளக்குகிறேன். விளக்கட்டுமா! நான் விளக்குகிறேன்!”

அக்ஸீனியா கதவைத் தட்டினாள் எழுச்சியுடனும், உல்லாசத்துடனும், இளமை ஒளிவீசும் கண்களுடனும் கிழவன் வெளியே வந்தான். தன் மகனுடன் அவன் 1878ஆம் ஆண்டு தயாரிக்கப்பட்ட மது குடித்தான். அவர்களின் உல்லாசமான வதனங்களைக் கண்ட அக்ஸீனியாவை, தன் தனிமை வாட்டிற்று. துக்கம் நிறைந்த ஏக்கம் அவள் இதயத்தைப் பிளந்தது. குழந்தை இறந்த பிறகு அவள் அழ அவள் ஆசைப்பட்டாள்; ஆனால் கண்ணீர் வரவில்லை. அழுகுரல் தொண்டையை அடைத்தது; ஆனால் அவள் கண்கள் வறண்டிருந்தன. எனவே தாங்க முடியாத துக்கம் அவளை வதைத்தது. அவள் ரொம்ப நேரம் தூங்கினாள்; தூக்க மயக்கத்திலே ஆறுதல் பெற அவள் விரும்பினாள். ஆனால் குழந்தையின் அழைப்பு தூக்கத்திலும் அவளுக்குக் கேட்டது. குழந்தை தனக்கு அருகில் தூங்குவதாக அவள் கற்பனை செய்துகொண்டாள். எனவே திரும்பிப் படுத்து

விரல்களால் தலையணையைப் பிறாண்டினாள். “அம்மா, அம்மா” என்னும் மிருதுவான அழைப்பு அவளுக்குக் கேட்டது. “என் கண்ணே!” என்று ஜீவனற்ற முறையில் அவள் அழைப்பாள்; பட்டப்பகலில்கூட, குழந்தை தன் முழங்காலில் இருப்பதாக அவள் கற்பனை செய்தாள். குழந்தையின் கூந்தலைக் கோத, கையைக் கூட அவள் நீட்டினாள்.

யூஜெனி வந்த மூன்றாவது நாள் மாலை வெகுநேரம் ஸாஷ்காவுடன் லாயத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு டான் கொஸாக்கியர்களின் புராதனப் பெருமையைப்பற்றி அவன் கைச்சரக்குச் சேர்க்காமல் சொன்ன கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஒன்பது மணிக்கு யூஜெனி அவனைப் பிரிந்தான். காற்று பலமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது; அவன் கால்பட்டு சேறு நாற்புறமும் தெறித்தது. மஞ்சள் கிரணங்கள் பரப்பிய உதயசந்திரன் மேகங்களுக்கிடையே பிரகாசித்தது. அதன் ஒளியில் தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு, வேலைக் காரர் விடுதிக்குச் சென்றான், யூஜெனி. படிக்கட்டுக்களில் சிகரெட்டைக் கொளுத்த நின்ற அவன், ஒரு கணம் சிந்தித்து விட்டு, தோள்களைக் குலுக்கிக்கொண்டு படிக்கட்டுகளில் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் ஏறினான். ஜாக்கிரதையாகத் தாழ்ப்பாளை நீக்கி, கதவைத் திறந்துகொண்டு அக்ஸீனியாவின் அறைக்குச் சென்று தீக்குச்சியைக் கொளுத்தினான்.

“யாரது?” என்று கேட்டுவிட்டு, கம்பனியால் அக்ஸீனியா போர்த்துக்கொண்டாள்.

“நான்தான், வேறு யாருமில்லை”.

“ஒரு நிமிடத்தில் உடைகள் அணிந்துகொள்ளுகிறேன்”.

“சிரமப்படாதே, ஒன்று அல்லது இரண்டு நிமிடங்கள் தான் நான் இருப்பேன்”.

மேல்சட்டையை வீசி எறிந்துவிட்டு அவன் படுக்கையின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்தான்.

“உன் மகள் இறந்துவிட்டாளாக்கும்.....”

“ஆம். இறந்துவிட்டாள்.....” என்று எதிரொலியை எழுப்பும் குரலில் அக்ஸீனியா கூவினாள்.

“நீ ரொம்ப மாறிவிட்டாய். குழந்தையின் மரணம் உன்னை எவ்வளவு வேதனைப்படுத்தியிருக்கும் என்பதை நான் யூகித்து அறியமுடியும். ஆனால் அனாவசியமாக உன்னையே நீ சித்திரவதை செய்துகொள்ளுகிறாய் என்று நான் நினைக்கிறேன். உன்னால் அவளைத் திரும்ப அழைத்துவர முடியாது. குழந்தைகளை நீ இன்னும் ஈன்றெடுக்கலாம். மனதைத் தேற்றிக் கொள்; நஷ்டத்தை தைரியமாகச் சமாளி. நீ அனைத்தும் இழந்துவிடவில்லையே. உன் வாழ்க்கை நீண்ட நாட்களுக்கு நீடிக்கவிருக்கிறது”.

அவள் கையை அவன் அழுத்தினான் கொஞ்சம் பாவனையில். ஆனால், அதிகாரத்துடன், அவளை வருடினான். மிகத் தணிந்த குரலில் அவன் பேசினான். அக்ஸீனியா தன் அழகையை அடக்க முயன்றதில் அவளது விம்மல் அவனுக்குக் கேட்டது. கண்ணீரால் நனைந்த அவள் கன்னங்களிலும் கண்களிலும் அவன் முத்தமிட்டான்.

இரக்கத்திற்கும், அன்புக்கும் வளைந்து கொடுக்கும் மனது பெண்களின் மனது. ஏக்கத்தால் அழுத்தப்பட்ட அக்ஸீனியா, என்ன செய்கிறோமென்பதைக்கூட உணராமல், தன்னுள் அடைப்பட்டுக் கிடந்த வலிமைமிக்க இதய எழுச்சியால் தூண்டப்பட்டு அவளது அணைப்புக்கு இணங்கினாள். ஆளைக்கொல்லும் பைத்தியம் பிடிக்கச் செய்யும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு தணிந்ததும் அவள் அலறிப்புடைத்துக்கொண்டு, நாணத்தையும், அறிவையும் இழந்து அரைநிர்வாணமாகப் படிக்கட்டுகளை நோக்கி ஓடினாள். வேகமாக யூஜெனியை அவளைப் பின்தொடர்ந்தான். கதவைத் திறந்து வைத்துவிட்டு, மேல்சட்டையைப் போகும்பொழுதே அணிந்துகொண்டு அவன் போனான். தன் வீட்டு வாசற்படியில் ஏறும்பொழுது அவன் இன்பத்துடனும், திருப்தியுடனும் புன்னகை புரிந்தான்.

படுக்கையில் படுத்து, தன் மிருதுவான நெஞ்சைத் தடவிக் கொண்டு அவன் நினைத்தான்: “கண்ணியமான மனிதன் என்ற முறையில் நான் செய்தது வெட்ககரமானது, ஒழுங்கீனமானது. என் அண்டை வீட்டுக்காரன் கிரெகர் பொருளை நான் திருடி விட்டேன். ஆனால் போர்முனையில் நான் உயிரை இழக்கத் துணிந்து போராடவில்லையா? குண்டு சற்று வலதுபுறம் தள்ளிப் பாய்ந்திருந்ததால், இப்பொழுது நான் புழுக்களுக்குத் தீனியாயிருப்பேன். இந்தக் காலத்தில் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் இதய எழுச்சிக்குத் திருப்தி அளிக்கும் வகையில் கழிக்க

வேண்டும்". அவன் சிந்தனை அவனையே ஒரு கணம் அச்சுறச் செய்தது. ஆனால் போர்முனை மீண்டும் அவன் நினைவிற்கு வந்தது; இறந்துபோன குதிரையிலிருந்து எழுந்திருந்த அதே நிமிடத்தில் மீண்டும் விழுந்த காட்சி நினைவிற்கு வந்தது. தூக்கம் வந்ததும் அவன் முடிவு செய்தான். "இதைப்பற்றி நாளை அவகாசமிருக்கிறது. இப்பொழுது ஓய்வுபெற நேரமாய் விட்டது".

மறுநாள் காலை சாப்பாட்டு அறையில் அக்ஸீனியா தனித்திருப்பதைக் கண்ட யூஜெனி, குற்றப்புன்னகை தவழ அவளை அணுகினான். ஆனால் சுவரிலே சாய்ந்துகொண்டு, கைகளை நீட்டிக்கொண்டு, வெறிபிடித்த குரலில் அவளை எரித்துக்கொண்டு அக்ஸீனியா சொன்னாள்.

"விலகி நில், பேயே!"

பதிவாகாத சட்டங்களை மனிதன்மீது வாழ்க்கை திணிக்கிறது. மூன்று நாட்களுக்குள் மீண்டும் அக்ஸீனியாவிடம் இரவில் சென்றான், யூஜெனி. அவனை அவள் தடுக்கவில்லை.

23

கண் ஆஸ்பத்திரியை அடுத்து ஒரு சிறிய தோட்டம் இருந்தது. இன்பமூட்டாத இத்தகைய பல கத்தரிக்கப்பட்ட செடிகள் நிறைந்த தோட்டங்கள் மாஸ்கோவின் சுற்று வட்டாரத்திலே இருக்கின்றன. நகரின் களையற்ற நிறைந்த ஜீவனற்ற தோற்றத்தைக் கண்டு அலுத்த கண்களுக்கு இவை திருப்தியளிக்கவில்லை. இவைகளைப் பார்த்ததும் கானகத்திலே தங்குதடையின்றித் திரிந்த சுயேச்சையான வாழ்க்கை நினைவிற்கு வந்தது. சரத்காலம் ஆஸ்பத்திரி நந்தவனத்தை ஆட்கொண்டிருந்தது. ஆரஞ்சுமர இலைகள் பாதையெங்கும் கிடந்தன; காலைப்பனி பூக்களை நசுக்கிற்று; புல் பாத்திகள் பூமிக்குப் பசுமை அளித்தது. பக்திமான்கள் நிறைந்த கோவில்களின் மணியோசையை செவிமடுத்தாக்கொண்டு மாஸ்கோவில் பூந்தோட்டப் பாதைகளிலே நல்ல நாட்களில் நோயாளிகள் நடப்பர். பருவகாலம் மோசமாக இருந்தபொழுது இத்தகைய நாட்கள் அந்த வருடம் அடிக்கடி ஏற்பட்டது. அவர்கள் ஒவ்வொரு அறைக்கும் சென்றனர்; அல்லது மௌனமாகப் படுக்கையிலே படுத்திருந்தனர். சலிப்புடன் தாங்களும் சலித்து, பிறரையும் சலிப்படையச் செய்தனர்.

ஆஸ்பத்திரியிலே ராணுவத்தைச் சேராத மக்கள் தான் அதிகமாக இருந்தனர். காயமடைந்த சிப்பாய்கள் ஒரு அறையில் மட்டும்தான் இருந்தனர். நெட்டையான, சிவந்த முகமுடைய, நீலக்கண்கள் படைத்த ஜான் வரேக்கிஸ் என்னும் லாட்வியன் ஐவான் விருப்ளவஸ்கி என்னும் அழகிய இளம் குதிரைப் படையான், கோஷிக் என்னும் பெயருடைய குறிபார்த்துச் சுடும் சைபீரியன், அமைதியற்ற சிறிய மஞ்சள் சிப்பாய் பர்டின் என்பவன், மேலும் கிரெகர் ஆகிய ஐவர் அந்த அறையில் இருந்தனர். செப்டம்பர் மாதக் கடைசியில் இன்னொருவன் வந்தான்.

அவர்கள் மாலைத் தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருக்கையில் நீண்ட மணியோசை கேட்டது. கிரெகர் நடுப்பாதையை நோக்கினான். மூன்று பேர் நடுக்கூடத்திற்கு வந்தனர். ஒரு நர்ஸ், நீண்ட காகேஷியன் சட்டையணிந்த ஒருவன் மற்றொருவனைக் கக்கத்தருகில் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தனர். அந்த ஆளுடைய அழுக்குப்படிந்த சட்டையில் நெஞ்சுக்கு நேராக ரத்தக்கறை படிந்திருந்தது. இதிலிருந்து அவன் அச்சமயம்தான் ரயில் நிலையத்திலிருந்து வந்தவன் என்பது தெரிந்தது. அவனுக்கு அன்று மாலையே ஆபரேஷன் செய்யப்பட்டது, ஆபரேஷன் தியேட்டருக்கு அவன் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட சில திமிடங்களுக்குப் பிறகு அடக்கிய குரலில் பாடியது அவர்களுக்குக் கேட்டது. மயக்க மருந்து அவனுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருந்தபொழுது, குண்டால் தகர்க்கப்பட்டது போக, கண்ணில் பாக்கியிருந்ததை டாக்டர் அகற்றிக்கொண்டிருந்த பொழுது, அவன் பாடிக்கொண்டும் அர்த்தமற்ற முறையில் சபித்துக்கொண்டுமிருந்தான். ஆபரேஷன் முடிந்த பிறகு மற்ற சிப்பாய்களிருக்கும் வார்டுக்கு அவன் அழைத்து வரப்பட்டான். மயக்க மருந்தின் விளைவு தீர்ந்ததும் தன் கதையை அவன் மற்றவர்களுக்குச் சொன்னான். ஜெர்மன் போர்முனையில் தனக்குக் காயம்பட்டதென்றும், தன் பெயர் கரான்ஷா என்றும், தான் எந்திரப் பீரங்கிப் படையைச் சேர்ந்தவனென்றும், தான் சோர்னிகோவ் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த உக்ரேனியன் என்றும் அவன் சொன்னான். கிரெகருடன் அவன் சிநேகம் செய்து கொண்டான். அவர்கள் கட்டில்கள் அருகருகே இருந்தவாறு மாலையில் டாக்டர் பார்வையிட்டு முடிந்ததும் தணிந்த குரலில் அவர்கள் இருவரும் நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பர்.

“நல்லது, எப்படி இருக்கிறது?” என்று கேட்டு முதல் சம்பாஷணையை அவன் ஆரம்பித்தான்.

“மோசம்”.

“உன் கண்ணை இழந்துவிடப் போகிறாயா?”

“நான் ஊசி குத்திக்கொள்கிறேன்”.

“எவ்வளவு ஊசி இதுவரை குத்திக்கொண்டாய்?”

“இதுவரை பதினெட்டு”.

“வேதனையளிக்கிறதா, அது?”

“அவை மகிழ்ச்சியளிக்கின்றன!”

“கண்ணை அறுத்துவிடுமாறு அவர்களிடம் சொல்”.

“எதற்காக? எல்லோருக்கும் ஒற்றைக்கண் படைத்தவர்களாக இருக்க வேண்டியதில்லை”.

“அது சரிதான்”.

கிரெகருடைய காமாலையுடைய விஷமத்தனமான அண்டைப் படுக்கைக்காரனுக்கு எல்லாவற்றிடமும் அதிருப்தி. சர்க்காரையும், யுத்தத்தையும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும், ஆஸ்பத்திரி உணவையும், சமையற்காரனையும், டாக்டர்களையும் - ஏன், எதைப்பற்றி எல்லாம் பேசமுடியுமோ யாவற்றையும், அவன் சபித்தான்.

விவசாயிகளாகிய நாம் எதற்காகப் போர்புரிகிறோம் என்பது எனக்குத் தெரிய வேண்டும்?” என்று அவன் கேட்டான்.

“எல்லோரும் எதற்காகப் போர்புரிகிறார்களோ, அதற்காக”.

“ஆஹா! நீ ஒரு முட்டாள்தான்! உனக்காக நான் என் அறிவைப் பயன்படுத்த வேண்டும். பணமுதலைகளுக்காகத்தான் நாம் போராடுகிறோம் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? இந்த முதலாளிகள் யார்? பழமரத்திலிருக்கும் பறவைகள்”.

“புரியாத சொற்களை அவன் கிரெகருக்கு விளக்கினான் தன் பிரசங்கத்திற்கிடையே அவன் வசைமாரி பொழிந்தான்.

“இவ்வளவு வேகமாகப் போகாதே. உன் உக்ரேனிய பாணி எனக்குப் புரியாது. இன்னும் மெதுவாகப் பேசு” என்று கூறி, கிரெகர் அவன் பேச்சில் குறுக்கிடுவான்.

“அப்படியொன்றும் வேகமாக நான் பேசவில்லை, பையா. ஜாருக்காகப் போர்புரிவதாக நீ நினைக்கிறாய். ஆனால் ஜார் யார்? ஜார் யாருமில்லை; நம்மைச் சுரண்டுகிறவன். ஜாரினால் ஒரு விபச்சாரி. ஆனால் அவர்கள் இருவரும் நம் முதுகுகளில் இருக்கும் சுமை. இது உனக்குப் புரியவில்லையா? பாக்டரி முதலாளி வோட்கா குடிக்கிறான்; ஆனால் சிப்பாய்கள் பேனைக் கொல்லுகின்றனர். முதலாளி லாபத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறான்; தொழிலாளி வெறுங்கையுடன் வீடு திரும்புகிறான். இன்று இருக்கும் முறை இதுதான். சேவை செய், கொஸாக்கியா - சேவை செய்! இன்னும் சில வீரச்சிலுவைகளைப் பெறு. ஓக் மரத்தாலான சிறந்த சிலுவையைப் பெறு”.

அவன் உக்ரேனிய மொழியில்தான் சாதாரணமாகப் பேசுவான். ஆனால் அபூர்வமாகச் சில சமயம் ரஷ்யமொழியில் பேசுவான்; ஆத்திரம் பொங்கும் சமயங்களில், இடையிடையே வசைமொழிகள் கலந்திருக்கும்.

நாள்தோறும் கிரெகருக்கு அதுவரை தெரியாத உண்மைகளை அவன் வெளிப்படுத்தினான்; போரின் உண்மையான காரணங்களை அவன் விளக்கினான்; சர்வாதிகார ஆட்சியை அவன் கேலி செய்தான். கண்டனக் குரல் எழுப்பக் கிரெகர் முயன்றான். ஆனால் சாதாரண ஆனால் மிகச்சாதாரண பிரச்சினைகளைச் சொல்லி, கிரெகரின் வாயை அடைத்தான் கரான்ஷா. அவன் சொன்னவைகளை ஏற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் கிரெகருக்கு ஏற்பட்டது.

கரான்ஷா சொல்வது சரிதான் என்பதையும், அவனை எதிர்க்கும் சக்தி தனக்கில்லை என்பதையும் கிரெகர் உணர்ந்தான். இதுதான் பயங்கரமாக இருந்தது. புத்திசாலியான, வெறுப்பைக் கக்கும் அந்த உக்ரேனியன் படிப்படியாக, ஆனால் நிச்சயமாக ஜாரைப் பற்றியும், தாய்நாட்டைப் பற்றியும், கொஸாக்கியன் என்ற முறையில் தனக்குள்ள ராணுவக் கடமைகளைப் பற்றியும் தனக்கிருந்த முந்தின கருத்துக்களை அழித்து வருகிறான். உக்ரேனியன் வந்த ஒரு மாதத்திற்குள் கிரெகரின் வாழ்க்கை எந்த அடிப்படையில் நடந்து வந்ததோ

அது எரிந்து சாம்பலாயிற்று. போர் என்னும் பயங்கரக் கொடுமை உண்டுபண்ணிய பிளவையால் அரிக்கப்பட்டு அவன் முந்தின் எண்ணம் அழுகிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு உலுக்கு மாத்திரம்தான் அதற்குத் தேவையாக இருந்தது. அது உலுக்கப் பட்டது; கிரெகரின் குதுவாதற்ற நேர்மையான மனம் விழித்தெழுந்தது. இதிலிருந்து வெளியேற ஒரு மார்க்கத்தைத் தேடி அவன் படுக்கையில் புரண்டான்; அந்தத் தொல்லை யிலிருந்து விடுபட அவன் ஒரு மார்க்கத்தைத் தேடினான்; கரான்ஷாவின் பதில்களில் இதைக் கண்டு அவன் மகிழ்ந்தான்.

ஒரு நாள் பின்இரவு கிரெகர் எழுந்திருந்து கரான்ஷாவை எழுப்பினான். உக்ரேனியனின் படுக்கையின் ஓரத்தில் அவன் உட்கார்ந்தான். செப்டம்பர் மாதச் சந்திரனின் பச்சை ஒளி ஜன்னல்வழியாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்தது. கரான்ஷாவின் கன்னங்கள் சுருங்கிக் காத்திருந்தன. அவன் கண்களின் கரிய குழிகள் கசிவால் பிரகாசித்தன. அவன் கொட்டாவி விட்டு விட்டுக் கம்பனியால் கால்களை மூடிக்கொண்டான்.

“நீ தூங்கவில்லையா?” என்று அவன் முணுமுணுத்தான்.

“என்னால் தூங்க முடியவில்லை” கிரெகர் பதில் சொன்னான்.

“இந்த விஷயத்தை மட்டும் விளக்கு. போர் ஒருவனுக்கு நல்லதாகவும், இன்னொருவனுக்குக் கெட்டதாகவும் இருக்கிற தல்லவா?”

“நல்லது?” என்று கூறி உக்ரேனியன் கொட்டாவி விட்டான்.

“பொறு!” என்று கோபத்துடன் பொருமும் கிரெகர் தணிந்த குரலில் சொன்னான்: “பணமுதலாளிகளின் நன்மைக்காக நாம் பலியிடப்படுகிறோம் என்று நீ சொல்லுகிறாய். ஆனால் ஜனங்களின் நிலை என்ன? இது அவர்களுக்குப் புரியாதா? அவர்களிடம் சென்று, ‘சகோதரர்களே, நீங்கள் இதற்காகத் தான் உயிர்விடுகிறீர்கள்’ என்று சொல்ல யாருமே இல்லையா?”

“எப்படிச் சொல்ல முடியும்? நீயே சொல்! நீ சொல்லுவதாக வைத்துக்கொள். பெட்டியிலிருக்கும் வாத்தைப்போல் நாம் இங்கே தணிந்த குரலில் பேசுகிறோம். ஆனால் உரத்துப் பேசு; உடனே உன்மீது குண்டு பாயும். மக்கள் ஆழ்ந்த அறியாமையால் பீடிக்கப்பட்டுள்ளனர். யுத்தம் அவர்களை விழிப்படையச் செய்யும்; இடிஇடித்த பிறகு புயல் கிளம்பும்”.

“இதைப்பற்றி என்ன செய்யலாம்? சொல் சர்ப்பமே! நீ என் உள்ளத்தைக் கிளறிவிட்டுவிட்டாய்”

“உன் உள்ளம் என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறது?”

“அது எவ்வாறு என்னை இயக்குகிறது என்று என்னால் கூற முடியவில்லை” என்று கிரெகர் ஒப்புக்கொண்டான்.

“கரையோரத்திலிருக்கும் என்னைப் படுகுழியில் தள்ள முயற்சிப்பவன்தானே தலைகுப்புற விழுவான். எத்தகைய வருத்தமுமின்றி உன் துப்பாக்கியை அவர்கள்பால் திருப்ப வேண்டும். நரகத்திற்கு ஜனங்களை அனுப்புபவர்களை நீ கட வேண்டும்!” கரான்ஷா தன் படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். பற்களை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டு, கையை நீட்டிக் கொண்டு அவன் சொன்னான்:

“பேரலை எழுந்து அவர்களையெல்லாம் அடித்துத் துடைத்துவிடும்”.

“அப்படியானால் அனைத்தையும் தலைகீழாகப் புரட்ட வேண்டுமென்று நீ சொல்லுகிறாயா?”

“கந்தல் துணியை வீசி எறிவதைப்போல் சர்க்காரை வீசி எறிய வேண்டும். பிரபுக்கள் ரொம்ப ஜனங்களைக் கொன்று விட்டதால், அவர்களது ஆடம்பரங்களை அழிக்க வேண்டும்”.

“புதிய சர்க்கார் ஏற்பட்டதும், போரைப்பற்றி நீ என்ன செய்வாய்? அவர்கள் போராடுவார்கள்; நாம் போராடவில்லையென்றால், நமது குழந்தைகள் போராடுவார்கள். யுத்தத்தை நீ எப்படி வரவேற்பாய்? நிர்மூலம் செய்வாய்? ஜனங்கள்தான் தலைமுறை தலைமுறையாக யுத்தம் செய்கிறார்களே?”

“உண்மை; காலம் தோன்றிய நாளிலிருந்து யுத்தம் நடக்கிறது; தீமை நிறைந்த சர்க்காரை நாம் கவிழ்க்காதவரை யுத்தம் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கும். ஆனால் எங்கும் தொழிலாளர் சர்க்கார் தோன்றினால், அவர்கள் போராட மாட்டார்கள். செய்ய வேண்டியது இதுதான். இதைச் செய்தே தீருவோம். ஜெர்மானியரும், பிரெஞ்சுக்காரரும், மற்றவர்களும் தொழிலாளி, விவசாயி சர்க்காரை ஏற்படுத்தினால் போர் நின்றுவிடும். அதன் பிறகு நாம் எதற்காகப் போராட வேண்டும்? எல்லைகள் மறையட்டும்! குரோதமும் மறையட்டும்! உலகமெங்கும் ஒரே

விதமான இன்ப வாழ்க்கை. ஆஹா.....” கரான்ஷா நெடுமூச்சு விட்டான், மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு. ஒற்றைக்கண் ஒளிவீச அவன் புன்னகை புரிந்தான். “கிரிஷ்கா, அந்த நாளைக் காண என் ரத்தத்தைச் சொட்டு சொட்டாகச் சிந்த நான் தயார்”.

பொழுது புலரும்வரை அவர்கள் பேசினர். மங்கிய ஒளியில் கிரெகர் அமைதியின்றித் தூங்கினான்.

பேச்சுக்குரலும் ஒரு ஆளின் அழகையும் காலையில் அவர்களை விழிப்படையச் செய்தன. ஐவான்ருப்எனில்ஸ்கி படுக்கையில் கவிழ்ந்தவாறு விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றி நர்ஸ், ஜான் வர்க்ஸ், கோஸ்யாக் மூவரும் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

“அவன் ஏன் ஒப்பாரி வைக்கிறான்” என்று பர்டின் போர்வைக்கு வெளியே தலையை நீட்டிக்கொண்டு உறுமினான்.

“அவன் கண் பாழாகிவிட்டது. அதை எடுக்க முயன்ற போது அது தரையில் விழுந்துவிட்டது” என்று கோஸ்யாக் பதிலளித்தான். அவன் குரலில் அனுதாபத்தைவிட குரோதம் தான் மிகுந்திருந்தது.

ரஷ்யாவில் ஸ்திரவாசம் செய்த ஜெர்மானியன் தேசாபிமானத்தால் தூண்டப்பட்டு தான்செய்த செயற்கைக் கண்களை ராணுவத்தினருக்கு இலவசமாகக் கொடுத்து வந்தான். முந்தினநாள் அந்த ஜெர்மன் யூர்பிளெஸ்கிக்கு இம்மாதிரிக் கண்ணாடிக் கண்கள் கொடுத்திருந்தான். அவைகள் நிஜக்கண் களைப்போல் அழகாக ஜொலித்தன. அதை அணிந்தவர் செயற்கைக் கண்கள் உடையவர் என்று அருகில் வந்து பார்த்தால்கூட தெரிந்துகொள்ள முடியாது, இந்த நலன் கிட்டியதற்காக யூர்பிளெஸ்கி குழந்தை மாதிரி தன் மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டிக்கொண்டான். அவன் தனது வால்கா பாணியில் “நான் ஊருக்குச் சென்று எனக்குப் பிடித்த பெண்ணைக் கைப்பற்றிக்கொள்வேன்; நான் திருமணம் புரிந்துகொண்டு என் கண்கள் கண்ணாடியிலானவை என்று கூறுவேன்” எனப் பீதிக்கொண்டான்.

“அவன் அவ்வாறே செய்தாலும் செய்வான் பேய்ப்பயல்” என்று பர்டின் சொல்லிச் சிரித்தான்.

எதிர்பாராத சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்ததால் அழகிய அந்த வாலிபன் ஒற்றைக் கண்ணனாக ஊர் திரும்பப் போகிறான்.

“உனக்குப் புதுக் கண் கிடைக்கும் பதறாதே” என்று கிரெகர் அவனுக்கு ஆறுதல் கூறினான்.

வூர்பிளெஸ்கி கண்ணீர் நிறைந்த தன் முகத்தைத் தலையணையிலிருந்து தூக்கினான். குழிவிழுந்த கண் தெரிந்தது.

“கொடுக்க மாட்டார்கள். அந்தக் கண் முன்னூறு ரூபிள் கொடுத்தால்தான் கிடைக்கும். அவர்கள் புதுக் கண் கொடுக்க மாட்டார்கள்”.

“அந்த செயற்கைக் கண் எவ்வளவு சிறப்பாயிருந்தது, உண்மைக் கண்ணின் சிறு அம்சம்கூட அதிலிருந்ததே” என்று கோஸ்யாக் பெருமிதத்துடன் கூறினான்.

காலை உணவு அருந்தியதும் வூர்பிளெஸ்கி நர்ஸுடன் ஜெர்மானியனின் கடைக்குச் சென்றான். அங்கே அந்த ஜெர்மன் புதுக் கண் கொடுத்தான்.

“ஜெர்மானியர்கள் ரஷ்யர்களைவிட மேலானவர்கள் போலிருக்கிறதே. ஒரு ரஷ்ய வர்த்தகன் ஒரு கோபெக் நாணயம் கூடத் தரமாட்டான். குறைபட்டுக்கொள்ளாமல் இவன் புதுக் கண் கொடுத்தானே” என்று வூர்பிளெஸ்கி மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் பேசினான்.

செப்டம்பர் மாதம் கடந்தது. ஒரு நாள் ஒரு யுகம் போன்றிருந்தது; பொழுதுபோகாமல் சலிப்பு ஏற்பட்டது. காலை ஒன்பது மணிக்கு நோயாளிகளுக்குத் தேநீரும், மோசமான இரண்டு துண்டு மெல்லிய ரொட்டித் துண்டுகளும், நக அளவு வெண்ணெயும் அளிக்கப்பட்டது. சாப்பிட்ட பிறகூட அவர்களுக்குப் பசித்தது. மாலையில் அவர்களுக்கு மீண்டும் தேநீர் வழங்கப்பட்டது. மாறுதலை விரும்பி அவர்கள் குளிர்ந்த நீரும் குடித்தனர். ராணுவ வார்டிலிருந்த நோயாளிகள் மாறிக் கொண்டிருந்தனர். முதலில் சைபீரியன் போனான்; பிறகு லாத்வியன் போனான். அக்டோபர் இறுதியில் கிரெகர் அனுப்பப்பட்டான்.

கிரெகரின் கண்களைச் சோதனை செய்துவிட்டு, பார்வை திருப்திகரமாக இருப்பதாக ஆஸ்பத்திரி டாக்டர் சொன்னான்

ஆனால் எதிர்பாராத முறையில் அவன் தலையிலிருந்த புண்ணில் சீழ் கொண்டுவிட்டதால் அவன் இன்னொரு ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப்பட்டான். கரான்ஷாவிடம் விடைபெற்றபொழுது கிரெகர் சொன்னான்:

“நாம் மீண்டும் சந்திப்போமா?”

“இரண்டு மலைகள் என்றுமே சந்திக்காது. ஆனால்...”

“நல்லது, கோக்கோல்; எனக்கு விழிப்பேற்படுத்தியதற்காக நன்றி. இப்பொழுது என்னால் எதையும் புரிந்துகொள்ள முடியும். விஷயங்களை ஆராய்ந்தறிவதிலே நான் கெட்டிக்காரனல்ல”.

“உன் படைக்குத் திரும்பியதும் நான் சொன்னவைகளை கொஸாக்கியர்களிடம் சொல்”.

“சொல்லுகிறேன்”.

“சோர்னிகோவ் ஜில்லாவிலிருக்கும் கொரோகோவ்காவிற்கு நீ என்றாவது வந்தால், கொல்லன் ஆன்ட்ரி கரான்ஷாவை விசாரி. உன்னை நான் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பேன். போய் வா, பையா!”

அவர்கள் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டனர். ஒற்றைக் கண்ணும், கன்னங்களிலிருந்து வாய்வரை நீண்டு நின்ற மகிழ்ச்சியூட்டும் கோடுகளும் படைத்த அந்த உக்ரேனியனின் உருவம் நீண்டகாலம் கிரெகரின் நினைவில் இருந்தது.

இரண்டாவது ஆஸ்பத்திரியில் கிரெகர் பத்து நாட்கள் இருந்தான். உருவாகாத முடிவுகள் அவன் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டன. கரான்ஷா கற்பித்த பாடம் அவன் மனதிற்குள்ளே வேலை செய்து வந்தது; அவன் அண்டையிலிருந்து நோயாளிகளிடம் அதிகம் பேசவில்லை. ஒருவித குழப்பமும் அச்சமும் அவனது நடத்தையில் தெளிவாகக் காணப்பட்டன.

“அமைதியற்ற பேர்வழி” தலைமை வைத்தியர் கிரெகரின் ரஷ்யத் தோற்றமில்லாத முகத்தை வேகமாகப் பார்த்துவிட்ட முதல் சோதனையின் முடிவு இது.

சில நாட்கள் அவனுக்கு ஜூரமாக இருந்தது; காதுகளில் ஒலித்த ஓசையை செவிமடுத்துக்கொண்டு அவன் படுத்திருந்தான்.

அச்சமயம் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

ஒரு பெரிய ஆசாமி, சக்கரவர்த்திக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆசாமி, ஆஸ்பத்திரிக்கு விஜயம் செய்தான். காலையில் இந்தத் தகவல் தெரிந்ததும் தீ பற்றி எரியும் களஞ்சியத்தில் சிக்கிய கண்டெலியைப்போல் ஆஸ்பத்திரி சிப்பந்திகள் பதட்டத்துடன் அங்குமிங்கும் ஓடினர். காயங்களுக்குப் புதிதாகக் கட்டுக் கட்டினர்; முன்னதாகவே படுக்கையில் விரித்திருந்த துணிகளை மாற்றினர்; அந்தச் சீமானிடம் எப்படிப் பேசவேண்டும் என்பதை மற்றவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் வேலையில் கூட ஒரு இளம் டாக்டர் முனைந்தான். அந்தப் பரபரப்பு நோயாளிகளையும் பீடித்தது. அவர் விஜயம் செய்வதற்கு நீண்ட நேரத்திற்கு முன்னரே அவர்கள் தணிந்த குரலில் பேசிக்கொண்டனர். மத்தியானம் மோட்டார் ஊதுகுழல் வாசற்கதவருகில் ஒலித்தது. அதிகாரிகளும் ஆபீசர்களும் புடைகுழ அந்தப் பெரியார் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தனர். காயமடைந்தவர்களில் ஒருவன் - உற்சாகமான பேர்வழி, தமாஷாகப் பேசுபவன் - சக நோயாளியிடம் பின்னர் கூறினான். அந்தப் பிரமுகர் உள்ளே வந்தசமயம் காற்றடிக்காமலிருக்கையில் ஆஸ்பத்திரி வெளியே உள்ள செஞ்சிலுவைக் கொடி வேகமாகப் படபடத்தது என்றும் வீதியின் மற்றொரு பக்கத்தில், சிகையலங்காரக் கடையொன்றில் இந்தப் பிரமுகரின் உருவம் பதிக்கப்பெற்ற பெயர்காட்டும் பலகை தொங்கியதாகவும் அந்தக் கடையைப் பார்த்து பிரமுகர் தலையசைத்ததாகவும் கூறினான். அவர் வார்டுகளைச் சுற்றிவந்து ஸ்தானத்தில் இருப்பவர்கள் வழக்கமாக கேட்கும் முட்டாள் தனமான கேள்விகளைக் கேட்டார். காயமடைந்தவர்கள் - விழிபிதுங்க உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு - இளம் டாக்டர் உபதேசித்தபடி கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறினான். வேலால் குத்தப்பட்ட பாம்பைப்போல் நெளிந்துகொண்டு அவர்கள் பதில்களுக்கு விளக்கம் கூறினான், பிரதம டாக்டர். எட்ட இருந்து பார்த்தால்கூட அந்த டாக்டரின் தோற்றம் பார்க்கப் பரிதாபமாயிருந்தது. அந்தச் சீமான் சிறிய விக்ரிகங்களை சிப்பாய்களுக்கு அளித்தான். அழகிய உடைகளும், விலையுயர்ந்த வாசனைத் திரவியங்களும் கிரெகரை அனுதுகின. சுவரம் செய்து கொள்ளாமல், நலிந்துபோய், ஜூரம் கக்கும் கண்களுடன் தன் படுக்கைக்கு அருகில் கிரெகர் நின்றான். அவன் மேவாய் எலும்பின் மீதிருந்த தோல் சிறிது துடித்தது. அவன் கிளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டிற்று.

“அதோ அவர்கள்!” என்று அவன் நினைத்தான். “யார் இன்பத்திற்காக எங்கள் கிராமத்திலிருந்து மரணத்தை நோக்கித் துரத்தினார்களோ, அதன்மூலம் இன்பம் அடைந்தார்களோ அவர்கள் அதோ வருகிறார்கள். பன்றிகள், நம்மை உறிஞ்சித் தின்னும் பேன்கள், அவர்கள் நாசமாய்ப் போக! மற்றவர்கள் தானியங்களை நாங்கள் குதிரைகளைவிட்டு மிதிக்கச் செய்தும், அறிமுகமில்லாதவர்களைக் கொன்றதும் இவர்களுக்காகத் தானா? நான் அரிவாள்மீது ஊர்ந்ததும், கூச்சலிட்டதும் இவர்களுக்காகத்தானா? எங்கள் பயம்? எங்கள் குடும்பங்களிலிருந்து அவர்கள் எங்களைப் பிரிந்தனர்; எங்களைப் பாசறைகளிலே பட்டினி போட்டனர். அவர்கள் கொழுக்கும்வரை வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டனர்! உங்களை அங்கே அனுப்புகிறேன், நீ நாசமாய் போக! உன்னைக் குதிரைமீது உட்கார வைக்கிறேன்; துப்பாக்கியை உன் தோளில் தொங்கவிடுகிறேன்; பேனை உன்மீது சொரிகிறேன்; மக்கிப்போன ரொட்டியும், கெட்டுப்போன இறைச்சியும் உனக்குத் தருகிறேன்!”

ஆபீசர்கள் படையை கிரெகர் கண்கள் ஊடுருவிப் பார்த்தன; பிறகு சீமானின் அழகிய கன்னங்களைப் பார்த்தன.

“டான் கொஸாக்கியன்; செயின்ட் ஜார்ஜ் சிலுவை பெற்றவன்” என்று கிரெகரைச் சுட்டிக்காட்டி, பெரிய டாக்டர் இளித்துக்கொண்டு சொன்னான். அவன் குரலைக் கவனிப்பவர்களுக்குத் தோன்றும், சிலுவை பரிசு பெற்றவன் அவன்தான் என்று.

“எந்த ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவன்?” என்று கேட்டான் சீமான், விக்கிரகத்தைத் தயாராக வைத்துக்கொண்டு.

“விஷென்ஸ்கா, மாட்சிமை தாங்கிய பிரபு”.

“சிலுவை உனக்கு எப்படி பரிசாகக் கிடைத்தது?”

சலிப்பும், அதிருப்தியும் சீமானின் தெளிவான, ஜீவனற்ற கண்களினாலே வட்டமிட்டன. அவன் இடது புருவம் செயற்கையாக உயர்த்தப்பட்டிருந்தது. அவன் முகத்திற்கு சும்பீரம் அளிப்பதற்காக இவ்வாறு செய்யப்பட்டது. ஒரு கணம் கிரெகரின் தேகம் சில்லிட்டது; அரிவாள் வெட்டும் உணர்ச்சி அவன் தேகத்திலே பாய்ந்தது. தாக்கச் செல்லும்பொழுது

இத்தகைய உணர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்படுவதுண்டு. அவன் உதடுகள் முறுகி, தடுக்க முடியாதபடி துடித்தன.

“என்னை மன்னியுங்கள்..... எனக்கு ரொம்ப..... மாட்சிமை தாங்கிய—ஒரு சிறு தேவை”. முதுகெலும்பு முறிந்துவிட்டவனைப் போல் கிரெகர் தள்ளாடினான். கட்டிலுக்குக் கீழே அவன் சுட்டிக்காட்டினான்.

சீமானின் இடது புருவம் மேலும் உயர்ந்தது. கிரெகரை நோக்கி பாதி நீட்டப்பட்ட விக்கிரகத்தைப் பிடித்த கை, அப்படியே விறைத்து நின்றுவிட்டது. ஆச்சரியத்தால் அவன் அதிருப்தியைக் கக்கும் அதரங்கள் தொங்க, தனக்கு அருகிலிருந்த நரைமயிர் படைத்த ஒரு ஜெனரல் பக்கம் திரும்பி ஆங்கிலத்தில் அவனிடம் என்னமோ கேட்டான். அவனது பரிவாரங்கள் கலங்கினர். வெண்மயமான உறை அணிந்த கையை கண்வரை உயர்த்தினான், பதக்கங்கள் நிறைந்த ஒரு நெட்டையான ஆபீசர்; இன்னொருவன் தலைகுனிந்தான். மூன்றாமவன் ஏதோ கேட்க முயல்பவனைப்போலத் தன் அண்டையிலுள்ளவனைப் பார்த்தான். நரைமயிர் படைத்த ஜெனரல் மரியாதையுடன் புன்னகை புரிந்துவிட்டு, ஆங்கிலத்தில் மாட்சிமை தாங்கிய பிரபுவிடம் என்னமோ சொன்னான். கருணையுடன் விக்கிரகத்தைக் கிரெகரின் கையில் திணித்ததுடன், அவனுக்கு மிகப்பெரிய மரியாதையும் அவன் அளித்தான் - அவன் தோளை அவன் தொட்டான்.

விருந்தினர் போன பிறகு படுக்கையில் சாய்ந்து, தலையணையிலே முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு கிரெகர் சில நிமிடங்கள் படுத்தான். அவன் தோள்கள் நடுங்கின. அவன் அமுதானா, அல்லது சிரித்தானா என்பதைச் சொல்வது அசாத்தியம். ஆனால் உலர்ந்த கண்களுடன் அவன் எழுந்திருந்தான் என்பது மட்டும் திண்ணம். உடனே அவன் பெரிய டாக்டரால் அழைக்கப்பட்டான்.

“நீ ஒரு மரியாதை தெரியாத அற்பன்” என்று ஆரம்பித்தான் டாக்டர், தாடியைப் பிடித்துக்கொண்டு.

“நான் அப்படிப்பட்டவனல்ல”, என்று டாக்டரை அணுகிக் கொண்டு கிரெகர் சொன்னான் “உன்னை நான் போர் முனையில் பார்த்ததே இல்லை!” பிறகு தன்னை கட்டுப்படுத்திக்

கொண்டு, கிரெகர் நிதானமாகச் சொன்னான்: “என்னை வீட்டிற்கு அனுப்பிவிடு”.

“உன்னை அனுப்புகிறோம்! நீ நாசமாய் போ!” என்று மிருதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டு டாக்டர் மேஜைக்கு அருகில் சென்றான்.

உதடுகளிலே புன்னகை நர்த்தனமாட, கண்களிலே ஒளிவீச, கிரெகர் வெளியே சென்றான். அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு முன்னே தவறாக நடந்துகொண்ட மிகப்பெரிய, மன்னிக்க முடியாத குற்றத்திற்காக அவனுக்கு மூன்று நாட்கள் உணவளிக்கப்படவில்லை. ஆனால் மென்மை உள்ளம் படைத்த சமையற்காரனும், வார்டிலிருந்த அவன் தோழர்களும் அவனுக்கு உணவளித்தனர்.

24

தன் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த முதல் கிராமத்தை நவம்பர் மாதம் நான்காம் தேதி மாலை கிரெகர் அடைந்தான். யாகோட்டனோ இன்னும் சில மைல்கள் தூரம்தானிருந்தது. அவன் வீதியிலே சென்றதும், நதிக்கரையிலிருந்த நாணல் காட்டிலிருந்து குழந்தைகள் பாடிய கொஸாக்கியப் பாட்டு அவன் காதுகளில் விழுந்தது.

பழக்கமான அந்தப் பாட்டைக் கேட்டதும் அவன் இதயத்தை என்னமோ பற்றிக்கொண்டது; அவன் கண்கள் உறுதியடைந்தன. புகைப்போக்கிகளிலிருந்து வெளிப்பட்ட புகையைப் பேராசையுடன் மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு அவன் கிராமத்தைக் கடந்தான். பாட்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்தது.

“வான் பளபளக்க,

கொஸாக்கியர்கள் குதிரைமீது செல்வர்”

“நானும் அந்தப் பாட்டைப் பாடுவதுண்டு. ஆனால் இன்று என்குரல் கம்மிவிட்டது; வாழ்க்கைப்பாட்டை உருக்குலைத்து விட்டது. இன்னொருவன் மனைவியுடன் வசிக்க நான் போகிறேன்; எனக்கென்று குந்த ஒரு இடமில்லை; வீடுமில்லை; நான் ஓநாயைப் போன்றிருக்கிறேன்” என்று தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டு, உறுதியாக, ஆனால் களைப்புடன் அவன் நடந்தான்; வழிதவறிய தன் வாழ்க்கையை எண்ணிக் கசப்புடன்

புன்னகை புரிந்துகொண்டு அவன் நடந்தான். அவன் கிராமத்தைக் கடந்தான். குன்றின் உச்சியை அடைந்ததும் அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். கடைசி வீட்டின் ஜன்னல் வழியாக உத்திரத்திலே தொங்கும் விளக்கு வெளிச்சம் அவனுக்குத் தெரிந்தது. அந்த வெளிச்சத்திலே ராட்டினத்திற்கு அருகில் ஒரு கிழவி உட்கார்ந்திருப்பதை அவன் கண்டான்.

வீதியோரத்திலிருந்த பனிவிழுந்த, ஈரமான புல்தரைமீது அவன் நடந்தான். ஒரு குக்கிராமத்தில் அவன் இரவைக் கழித்தான். கிழக்கு வெளுத்ததும் அவன் மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்தான். மாலையில் அவன் யாகோட்னோவை அடைந்தான். வேலியைத் தாவிக்கடந்து, அவன் லாயத்தை அடைந்தான். ஸாஷ்காவின் இருமல் அவன் கவனத்தை ஆகர்ஷித்தது. அவன் கூவினான்:

“தாத்தா ஸாஷ்கா. நீ தூங்குகிறாயா?”

“பொறு, யாரது? அந்தக் குரல் எனக்குத் தெரியும். யாரது?”

தோள்கள்மீது பழைய கோட்டை வீசிக்கொண்டு ஸாஷ்கா வெளியே வந்தான்.

“புனித பிதாக்களே...! கிரிஷ்காவா! நீ எங்கிருந்து வந்தாய்?”

அவர்கள் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டனர். கிரெகரின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு ஸாஷ்கா சொன்னான்:

“உள்ளே வந்து ஒரு சிகரெட் குடி”.

“இப்பொழுது வேண்டாம். நாளை வருகிறேன். நான்...”

“வா என்கிறேன்”.

மனமின்றி அவனைப் பின்தொடர்ந்து, கட்டிலில் உட்கார்ந்தான் கிரெகர். அதற்குள் இருமிவிட்டுக் கிழவன் நிமிர்ந்தான்.

“நல்லது தாத்தா! நீ இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறாய்; இன்னும் பூமியில் நடக்கிறாயா?”

“நான் சக்கிமுக்கி கல்லைப்போன்றவன். நான் தேய்ந்துவிட மாட்டேன்”.

“அக்ஸீனியா எப்படி இருக்கிறாள்?”

“அக்ஸீனியாவா? கடவுள் கருணையால் சுகமாக இருக்கிறாள்”.

கிழவன் பயங்கரமாக இருமினான். தன் கலக்கத்தை மறைப்பதற்காகக் கிழவன் செய்யும் பாசாங்கு இது என்பதைக் கிரெகர் ஊகித்தறிந்தான்.

“நீ டானியாவை எங்கே புதைத்தாய்?”

“பழத்தோட்டத்திலிருக்கும் தேவதாரு மரத்தடியில்”.

“நல்லது, எல்லாத் தகவல்களையும் விளக்கமாகச் சொல்”.

“இருமல் என்னைத் துரத்துகிறது, கிரிஷ்கா”.

“நல்லது?”

“நாங்கள் எல்லோரும் உயிருடன், சௌக்கியமாக இருக்கிறோம். எஜமான் மிதமிஞ்சிக் குமுறுகிறான், முட்டான்”.

“அக்ஸீனியா எப்படி இருக்கிறாள்?”

“அவள் இப்போது வீட்டு வேலைக்காரி. நீ புகைப்பிடிக்க வேண்டும். என் புகையிலையை ருசி பார். இது முதல் தரமானது”.

“நான் புகைப்பிடிக்க விரும்பவில்லை. பேசு; அல்லது நான் போய்விடுவேன்! நான் நினைக்கிறேன்.....” கிரெகர் திரும்பினான்; பலகை கிரீச்சிட்டது. “நெஞ்சிலிருக்கும் கல்லைப்போல் என்னிடமிருந்து நீ எதையோ மறைக்கிறாய் என்று நினைக்கிறேன் சொல்!”

“சொல்லுகிறேன்! மௌனமாக இருக்க என் மனது இடம் கொடுக்கவில்லை, கிரிஷ்கா; மௌனம் வெட்ககரமானது”.

“அப்படியானால் சொல்” என்றான் கிரெகர். பிறகு கிழவன் தோள்மீது கைவைத்து, கிழவனைச் சீராட்டினான். குனிந்து கொண்டு கிழவன் வாயிலிருந்து வரும் வார்த்தைகளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தான்.

“நீ பாம்பைச் சீராட்டி வந்தாய்” என்று திடீரென்று கடுமையான, கிச்சுக்குரலில் ஸாஷ்கா சொன்னான். “ஒரு சர்ப்பத்திற்கு உணவளித்து வந்தாய். அவள் யூஜெனியுடன் சல்லாபம் செய்துகொண்டிருக்கிறாள்”.

கிழவனின் தாடையில் எச்சில் வடிந்தது அதைத் துடைத்து விட்டு, கையைக் கால்சட்டையில் துடைத்துக்கொண்டான்.

“நீ உண்மையைத்தான் சொல்கிறாயா?” என்று கிரெகர் கேட்டான்.

“அவர்களை என் கண்களால் நான் கண்டேன். ஒவ்வொரு நாள் இரவும் அவன் அவளிடம் போகிறான். அவன் இப்பொழுது அவளுடன் இருப்பான் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்”.

“நல்லது இதுதான் விஷயமா?” நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டு தோள்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு கிரெகர் நீண்டநேரம் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் முகம் சிவந்தது.

“பெண் பூனையைப் போன்றவள்” என்றான் ஸாஷ்கா. “தன்னைச் சீராட்டுகிறவனுக்கு அவள் தன்னை அர்ப்பணிப்பாள். நீ அவர்களை நம்பாதே; அவர்களுக்கு உன் மனதைப் பூகொடுக்காதே”.

ஒரு சிகரெட்டை அவன் கிரெகரின் கையில் திணித்தான். “புகை பிடி!” என்றான் அவன்.

சிகரெட்டை இரண்டு, மூன்று இழுப்பு இழுத்துவிட்டு, அதை நசுக்கி அணைத்தான் கிரெகர். ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாமல் அவன் வெளியே சென்றான். நெடுமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, வேலைக்காரர் விடுதி ஜன்னலருகில் அவன் நின்றான். தட்டுவதற்காகக் கையை அவன் பலமுறை தூக்கினான். தட்டிவிட்டதைப்போல் அவன் கை ஒவ்வொரு தீரமும் கீழே விழுந்தது. இறுதியில் அவன் தட்டினான். முதலில் விரலால் தட்டினான்; பிறகு பொறுமை இழந்த அவன் கவரில் சாய்ந்து கையை மடக்கிக்கொண்டு பலமாகத் தட்டினான். கண்ணாடி சலசலத்தது; கண்ணாடியிலே பட்ட ஒளி நடுங்கிற்று.

ஒரு கணம் பீதியடைந்த அக்ஸீனியா முகம் ஜன்னலிலே தெரிந்தது. பிறகு அவள் கதவைத் திறந்தாள். கிரெகரைக் கண்டதும் அவள் கூச்சலிட்டாள். அவன் அவளைத் தழுவினான். அவள் கண்களை உற்று நோக்கினான்.

“பலமாகத் தட்டி என்னை நீ பயமுறுத்திவிட்டாய். உன்னை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. என் அன்பே...”

“நான் விறைத்துவிட்டேன்”.

அவன் கைகள் மிகச்சூடாக இருந்தும், அவன் தேகம் நடுங்குவதை அக்ஸீனியா உணர்ந்தாள். அநாவசியமாக அவள் அங்குமிங்கும் ஓடினாள். விளக்குக் கொளுத்திவிட்டு அறையில் திரிந்தாள். தோளில் ஒரு சால்வையைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கடைசியாக அவள் அடுப்பை மூட்டினாள்.

“உன்னை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. நீ கடிதம் எழுதி வெகு காலமாகிறது; நீ வரவே மாட்டாயென்று நான் நினைத்தேன். என் கடைசிக் கடிதம் உனக்குக் கிடைத்ததா? நான் உனக்கு ஒரு பார்சல் அனுப்ப இருந்தேன். ஆனால் கடிதம் வந்த பிறகு அனுப்பலாமென்று நினைத்தேன்...”

மேல்சட்டையைக் கழற்றாமல் கிரெகர் பெஞ்சில் உட்கார்ந்தான்; சவரம் செய்யாதபடியால் அவன் கன்னங்கள் எரிந்தன. அவன் சட்டையின் நிழல் நிலத்தில் படிந்தது. சட்டையை அவன் கழற்ற முற்பட்டான். ஆனால் திடீரென்று புகையிலைப் பையுடன் விளையாட ஆரம்பித்தான். பிறகு தன் ஜேப்பிகளில் காசித்தத்தைத் தேடினான். அளவுகடந்த ஏக்கத்துடன் அவன் அக்ஸீனியாவின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

தான் போன பிறகு அவள் தெளிந்திருக்கிறாள் என்று அவன் நினைத்தான். அவள் அழகிய தலை அதிகாரப்பாங்கிலே நிமிர்ந்திருந்தது. அவள் கண்களும், கூந்தலும் மட்டும்தான் முன்மாதிரி இருந்தன. அழிவுத்தன்மை படைத்த அவள் அழகு தனக்குச் சொந்தமல்ல. இல்லை, அவள் எஜமானனின் புதல்வனின் வைப்பாட்டியாக இருக்கும்பொழுது!

“நீ வீட்டு வேலைக்காரியைப்போல் இருக்கவில்லை; நீ வீட்டுக்காரியைப்போல் இருக்கிறாய்” என்றான் அவன்.

திடுக்கிட்டு அவனைப் பார்த்து நிர்ப்பந்தமாகச் சிரித்தாள்.

பையை இழுத்துக்கொண்டு கிரெகர் கதவை நோக்கி நடந்தான்.

“நீ எங்கே போகிறாய்?”

“சிகரெட் பிடிக்க”.

“உனக்காக முட்டை பொறித்துள்ளேன்”.

“நான் தாமதிக்க மாட்டேன்”.

வாசற்படியில் கிரெகர் பையைத் திறந்தான். சுத்தமான சட்டையில் சுருட்டி வைத்திருந்த கையால் சாயம் போடப்பட்ட கைக்குட்டையை அடியிலிருந்து எடுத்தான். இரண்டு ரூபிள் கொடுத்து ஸிடோமியில் ஒரு யூத வியாபாரியிடமிருந்து அவன் அதை வாங்கியிருந்தான். கண்ணின் மணியைக் காப்பதுபோல் அவன் அதைக் காத்து வந்தான். ஆடிக்கொருதரம் அதை வெளியில் எடுத்து வானவில் வர்ணங்களை ரசிப்பான். அக்ஸீனியா கண்முன்னே அதை விரிக்கும்பொழுது அவள் எப்படிப் புளகாங்கிதமடைவாள் என்பதை அவன் கற்பனை செய்துகொள்வான். அற்பப் பரிசு! பரிசு வழங்குவதிலே ஜமீன்தாரின் புதல்வனுடன் போட்டியிட முடியுமா? விம்மலைச் சிரமத்துடன் அடக்கிக்கொண்டு, அதைச் சுக்குநூறாகக் கிழித்து, வாசற்படியில் போட்டான். முகப்பிலே கிடந்த பெஞ்சில் பையை எறிந்துவிட்டு, அவன் அறைக்குள் சென்றான்.

“உட்கார்; உன் பூட்சுகளைக் கழற்றுகிறேன், கிரிஷ்கா”.

கடின வேலையை நீண்டகாலமாகச் செய்யாத வெண் கரங்களால் அவள் கிரெகரின் ராணுவ பூட்சுகளை கழற்றாமல் விட்டாள். அவன் முழங்கால்களில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு அவள் நீண்டநேரம் அழுதாள். திருப்தி ஏற்படும்வரை அழவிட்டுவிட்டுக் கேட்டான்.

“என்ன விஷயம்? என்னைக் கண்டதிலே உனக்குச் சந்தோஷ மில்லையா?”

படுத்ததும் அவன் தூங்கிவிட்டான். உடைகளைக் களைந்து விட்டு அக்ஸீனியா வாசற்படிக்குச் சென்றாள். குடலை நடுங்கும் குளிரில் வடக்கிலிருந்து வீசிய காற்றின் ஒப்பாரியை செவ் மடுத்துக்கொண்டு, ஈரமாக இருந்த தூணைத் தழுவிக்கொண்டு, அந்த நிலையிலேயே பொழுது புலரும்வரை அவள் அசையாது நின்றாள்.

காலையில் மேல்சட்டையைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு கிரெகர் மாளிகைக்குச் சென்றான். கம்பளி ஜாக்கெட்டும், ஆஷ்ட்ராகான் தொப்பியும் அணிந்துகொண்டு எஜமானன் படிக்கட்டில் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“அதோ வந்துவிட்டான். செயின்ட் ஜார்ஜ் பதக்கம் பெற்ற வீரன்! நீ மனிதனாய்விட்டாய் நண்பா!” அவன் சலாம் செய்தான். கைகுலுக்க, கிரெகர் கையை நீட்டினான்.

“அதிக நாட்கள் தங்குவாயா?”

“இரண்டு வாரங்கள், பிரபு!”

“உன் மகளை நாங்கள் புதைத்தோம். பரிதாபம்.....”

கிரெகர் மௌனம் சாதித்தான். கையுறைகளை அணிந்து கொண்டு யூஜெனி வாசற்படிக்கு வந்தான்.

“அடே கிரெகர் வந்துவிட்டான். நீ எங்கிருந்தப்பா வந்தாய்?”

கிரெகரின் கண்கள் இருண்டன. எனினும் அவன் புன்னகை புரிந்தான்.

“ரஜா பெற்று, மாஸ்கோவிலிருந்து வருகிறேன்”.

“உனக்குக் கண்ணில் காயம்பட்டதல்லவா? அதைப்பற்றி நான் கேள்விப்பட்டேன், தீரம் மிகுந்த வாலிபனாக அவன் வளர்ந்திருக்கிறான், இல்லையா அப்பா?”

கிரெகரை நோக்கி தலையை அசைத்துவிட்டு லாயங்கள் இருக்கும் திசையை நோக்கி அவன் வண்டிக்காரனை அழைத்தான்:

“குதிரைகளைக் கொண்டுவா, நிகிடிச்!”

குதிரைகளுக்குச் சேணம் பூட்டிவிட்டு, கிரெகரைக் குரோதத்துடன் பார்த்துவிட்டு, கிழட்டுக் குதிரையை வாசற்படிக் கட்டுகளுக்கு அருகில் நிகிடிச் நிறுத்தினான், பனிமூடிய பூமி, வண்டியின் சக்கரங்கள் பட்டு நொறுங்கிற்று.

“பிரபு, பழைய காலத்தை உத்தேசித்து நான் வண்டியை ஒட்டுகிறேன்” என்று யூஜெனியை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்துகொண்டு கிரெகர் வேண்டினான்.

“அவன் விஷயத்தை அறியவில்லை, பாவம்” என்று தனக்குத்தானே யூஜெனி கூறிக்கொண்டான்; திருப்தியுடன் அவன் புன்னகை புரிந்தான். அவன் கண்கள் பிரகாசித்தன.

“சரி, வண்டியில் ஏறு” என்றான் யூஜெனி.

“என்ன இது? நீ இப்பொழுதுதான் வந்தாய். வந்த உடனேயே உன் இளம் மனைவியைப் பிரிந்து செல்கிறாயே? இத்தனை

நான் அவனைப் பிரிந்திருந்தது உனக்கு வருத்தமில்லையா?" என்று கூறி கருணையுடன் கிழவன் லிஸ்ட்னிட்ஸ்கி புன்னகை புரிந்தான்.

கிரெகர் சிரித்தான். "மனைவி ஒரு கரடியல்ல. அவள் கானகத்திற்கு ஓடிவிட மாட்டாள்" என்றான் கிரெகர்.

வண்டி ஓட்டுகிறவன் ஸ்தானத்தில் அமர்ந்து, சவுக்கை ஆசனத்திற்குக் கீழே சொருகிவிட்டு, கடிவாளத்தைக் கையில் பிடித்தான், கிரெகர்.

"நான் ஜோராக வண்டி ஓட்டுகிறேன், யூஜெனி நிகோலாய்விச்!"

"நன்றாக ஓட்டு; உனக்கு இனாம் தருகிறேன்".

"நன்றி செலுத்தப் போதிய காரணம் எனக்கு இல்லையா... உனக்கு நன்றி கூறுகிறேன்... என் அக்ஸீனியாவுக்கு... உணவளித்த தற்காக... அவளுக்கு... ஒரு துண்டு... கொடுத்ததற்காக..."

திடீரென்று கிரெகரின் குரல் அடைத்துக்கொண்டது. எனவே வேதனையளிக்கும் சந்தேகம் யூஜெனியை ஆட்கொண்டது. "அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாதே? நிச்சயமாகத் தெரியாது! அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?" ஆசனத்தில் சாய்ந்துகொண்டு அவன் சிகரெட்டைக் கொளுத்தினான்.

"ரொம்பத் தாமதிக்காதே" என்று கிழவன் சொன்னான். ஊசி குத்துவதுபோல் பனிக்காற்று அடித்தது.

கடிவாளத்தைப் பிடித்து பலமாக இழுத்து, அதைக் கிரெகர் வாயுவேகத்தில் ஓட்டினான். பதினைந்து நிமிடங்களில் அவர்கள் மேட்டைக் கடந்தனர். மாளிகை பார்வையிலிருந்து மறைந்தது. அவர்கள் முதல் புள்ளத்தாக்கை அடைந்ததும் கிரெகர் கீழே குதித்து, சவுக்கை வெளியில் எடுத்தான்.

"நீ என்ன செய்கிறாய்?" என்று நெற்றியைச் சுளித்துக் கொண்டு யூஜெனி கேட்டான்.

"இப்போது தெரிந்துகொள்வாய்!"

கிரெகர் சவுக்கை வீசினான். அது பலமாக யூஜெனியின் முகத்தில் அறைந்தது. பிறகு வாரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு சவுக்குக் கம்பால் ஆபீசரின் முகத்திலும், கைகளிலும் அடித்தான், நகருவதற்குக்கூட ஆபீசருக்கு வாய்ப்பு அளிக்காமல். யூஜெனியின் மூக்குக்கண்ணாடி உடைந்து, ஒரு துண்டு அவன் புருவத்தை அறுத்தது. காயத்திலிருந்து வடிந்த ரத்தம் அவன் கண்ணில் பாய்ந்தது. முதலில் கைகளால் அவன் முகத்தை மூடிக்கொண்டான். ஆனால் அடிக்கடி அடி விழுந்தது. அவன் குதித்தெழுந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முயன்றான். ஆத்திரத்தாலும், ரத்தத்தாலும் அவன் முகம் அலங்கோலமாக இருந்தது. ஆனால் கிரெகர் அவன் மணிக்கட்டில் அடித்து, கையைச் செயலற்றதாக்கிவிட்டான்.

“அது அக்ஸ்னியாவுக்காக! இது எனக்காக! அக்ஸ்னியாவுக்காக! இன்னொன்று அக்ஸ்னியாவுக்காக! எனக்காக!”

சவுக்கு சீழ்க்கையடித்தது. சவுக்கடி அவன் தேகத்தில் விழுந்தது; இறுதியில் கரடுமுரடான வீதியில் யூஜெனியைத் தூக்கி எறிந்தான் கிரெகர். லாடமடிக்கப்பட்ட தன் பூட்சுகளால் மிருகத்தனமாக மிதித்து அவனைப் புரட்டினான். அவன் அடித்து அலுத்த பிறகு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு, குதிரையின் வாயை அறுத்துக்கொண்டு, வாயுவேகத்தில் திரும்பிச் சென்றான். வண்டியைக் கேட்டுக்கு அருகில் நிறுத்திவிட்டு, சவுக்கைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, வேலைக்காரர் விடுதிக்குப் பாய்ந்து சென்றான்.

கதவு படாரென்று திறந்தது. அக்ஸ்னியா திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“விஷப் பாம்பே! வேசியே!” சவுக்கு அடி அவள் முகத்தில் விழுந்தது.

இறைத்துக்கொண்டு முற்றத்திற்கு ஓடினான், கிரெகர். ஸாஷ்கா கேள்விகள் கேட்டதைக் கவனிக்காமல் அவன் ஜமீனிலிருந்து வெளியேறினான். ஒரு மைல் தூரம் அவன் சென்றதும், அக்ஸ்னியா அவனை ஓடிப்பிடித்தாள். இறைத்துக் கொண்டு அவனுக்கு அருகில் நடந்தாள்; அடிக்கடி அவன் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்தாள். வீதி பிரியுமிடத்தில், குறுக்குப்பாதைக்கு அருகில், அவள் நூதனமான, மந்தமான குரலில் சொன்னாள்:

“கிரெகர், என்னை மன்னித்துவிடு”.

அவன் பற்களை நறநறவென்று கடித்தான். தோள்களைக் குலுக்கிக்கொண்டு, தன் மேல்சட்டையின் கழுத்துப்பட்டையைத் திருப்பினான். கோவில் முன்னே அக்ஸீனியா நின்றாள். ஒரு தரம்கூட அவன் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை; அவள் கை தன்னை நோக்கி நீண்டிருப்பதை அவன் காணவுமில்லை.

தாதார்ஸ்குக்கு மேலே இருந்த குன்றின் உச்சியை அவன் அடைந்தபொழுது சவுக்கை இன்னும் தான் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு வியந்தான். அதை வீசி எறிந்து விட்டு, அவன் கிராமத்தில் பிரவேசித்தான். முகங்கள் ஜன்னலில் அழுத்திக்கொண்டு பலர் தன்னை வியப்புடன் பார்ப்பதை அவன் உணர்ந்தான். அவனுக்கு எதிரில் வந்த பெண்கள் அவனைத் தாழ்ந்து வணங்கினர்.

அவன் வீட்டு வாசலில் மாநிறமான நெட்டையான, கருவிழிகள் படைத்த, அழகிய ஒரு பெண் அவனை எதிர் கொள்ள ஓடிவந்தாள். அவன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, அவன் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டாள். அவள் கன்னங்களை அழுத்தி, அவள் தலையை உயர்த்தியதும், அது துனியா என்பதை அவன் உணர்ந்தான்.

பண்டாலிமான் ப்ரொக்கோவிச் நொண்டி நொண்டி படிக்கட்டுகளில் இறங்கினான். அம்மா உரத்த குரலில் அழுவது அவனுக்குக் கேட்டது. இடதுகையால் தன் தந்தையை அவன் தழுவினான்; அவன் வலதுகையில் துனியா முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கேட்டுப் பழகிய படிக்கட்டுகளின் கிறீச்சிடும் சத்தம்; மறுகணம் கிரெகர் முகப்பில் நின்றான். வயோதிகமடைந்து வந்த அவன் தாய் சிறுமியின் சுறுசுறுப்புடன் ஓடிவந்து, அவன் மேல்சட்டையின் நாடாவைக் கண்ணீரால் நனைத்தாள். பிரிக்க முடியாதபடி தன் மகனைத் தழுவிக்கொண்டு தொடர்பற்ற, வர்ணிக்க முடியாத தாய்க்கே உரித்தான பாஷையில் என்னென்னமோ சொன்னாள். விழுந்துவிடாமலிருக்க, கதவைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றான், வெளிறின நடாலியா. கிரெகரின் கலக்கமுற்ற கடைக்கண் பார்வையைக் கண்டு, துயரப் புன்னகையுடன் அவன் தரையில் சாய்ந்தாள்.

அன்றிரவு தன் மனைவியின் விலாவில் இடித்துவிட்டு, தணிந்த குரலில் பண்டாலிமான் சொன்னான்:

“அவர்கள் சேர்ந்து படுத்திருக்கிறார்களா, இல்லையா என்பதைச் சந்தடியின்றி பார்த்துவிட்டு வா”.

“நான்தான் அவர்களுக்குப் படுக்கை விரித்தேன்”.

“எனினும் போய்ப் பார் - பாறேன்!”

இலினிச்சினா எழுந்து சென்று, கதவிலிருந்த இடுக்கு வழியாக அறைக்குள்ளே பார்த்தாள்.

“அவர்கள் ஒன்றாக இருக்கிறார்கள்” என்று திரும்பி வந்ததும் அவள் சொன்னாள்.

“கடவுளை வாழ்த்துவோம்! கடவுளை வாழ்த்துவோம்!” என்று சிழவன் புலம்பினான். பிறகு முழங்கைகளை ஊன்றி எழுந்திருந்து சிலுவைக்குறி செய்தான்.

◆ ◆ ◆

978488

631. 2011. 2. 23.

மின்னுலாக்கம்
முரளிதரன்

ஒரு கார்காலத்தை அடிவயிற்றினில் சுமந்துகொண்டிருக்கும் அந்தி
வானம் அது. மின்மினி பூச்சிகளைப் போல் மின்னிக் கொண்
டிருக்கும் நட்சத்திரங்களினூடே ஒரு நிலவின் தரிசனம்.

பசுமை வெளிகளை பொறுக்கியெடுத்து கையில் வைத்துக்
கொண்டு ஒவ்வொன்றாய் கொறித்தெடுப்பது போல் அப்பப்ப
வீசம் தென்றலின் ஆராட்டு அப்பூமியில் நச்சுப் பாம்புகளின் சீறல்
களும், கொடிய மிருகங்களின் பிளிறல்களும் குவிந்து கிடக்
கையில்; அவற்றையெல்லாம் எதிர்கொண்டு மீளும் சாதுக்களின்
கதை இது.

நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-B, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

போன்: 26251968, 26359906, 26258410.

ISBN 9788123424040

9 788123 424040

Code No. A2768 ₹ 460.00